

Giới thiệu Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi

Truyện Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi kể về một cô gái bị xuyên qua từ thế kỷ 21 đến một thế giới khác cũng rất hiện đại gặp được một thượng tướng lạnh lùng, trẻ tuổi nhưng rất tàn ác.

Cô bất ngờ bị xuyên qua gặp được anh, vẫn chưa nhận biết được thế giới xung quanh mình là nơi nào liền bị anh nắm giữ làm của riêng...Cô cố gắng phản kháng lại nhưng lần lượt bị anh bẻ cánh chim, chỉ có thể rơi vào vòng vây hoặc dụ dỗ, hoặc tàn nhẫn của anh, không chỗ nào có thể trốn!

Đây là một câu chuyện rất đặc sắc có quân nhân, có tội phạm, có gió tanh mưa máu, có tình cảm lâm li, có sủng, có ngược...Ngòi bút của tác giả Lưu Niên Vô Ngữ rất phong phú sẽ không làm bạn thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tâm sự trốn

Thời gian như cát chảy, chảy qua từng khe hở, là thứ duy nhất chúng ta không giữ được.

Cái thế giới này quá nhỏ, lòng của chúng ta lại quá lớn!

Cuối cùng, em cảm thấy thật may mắn, vì anh vẫn còn ở nơi này. . .

Như thế, cũng đủ rồi! ————— By Nam Thất Dạ

.....

"Ném vào!"

Tiếng vang lạnh lùng vang lên trên không, Nam Thất Dạ liền thấy thân thể của mình bị người ta quăng lên không, tiếng gió "Gào thét" bên tai, cô đã sắp chạm đất.

"Bịch ——"

"A."

Mông và cổ chạm đất, bên trong căn phòng mờ tối, tiếng cô rơi xuống đất và tiếng thét chói tai của một đám phụ nữ đồng thời nhộn nhạo lên, từng tiếng vang vọng về bên tai không dứt!

Ba ngày rồi, lần thứ tám cố gắng thoát đi, kết quả cuối cùng cũng như nhau: bị bắt trở về!

Sống lưng kề sát đất, một cảm giác lạnh lạnh từ mặt đất cứng rắn thấm vào cơ thể mỏng manh, cánh môi Nam Thất Dạ run run, lòng bàn tay mở ra áp trên mặt đất, nỗ lực mở đôi mắt mệt mỏi ra.

Nơi tầm mắt có thể nhìn đến, là một cái khung sắt cách mặt đất 2, 3 mét, bây giờ sắp tới nửa đêm, nên có ánh trăng chiếu vào tô điểm thêm, càng tạo nên cảm giác thể lương khổ sở.

Trong lòng thờ dài một tiếng: lại không có chạy thoát ——

"Chát! Chát! Chát!"

Roi da vút qua bắp chân, tiếng vang thanh thúy thật là dễ nghe, đau đớn tận xương khiến cho cô không nhận được phát ra một tiếng hừ nhẹ buồn buồn.

Mỗi lần chạy trốn bị bắt trở về, thì roi hình hầu hạ trở thành trừng phạt đương nhiên.

"Đủ rồi, đánh nữa chân cô ấy sẽ gãy." Chợt, trước mắt có một bóng đen xẹt qua, một thanh âm trong trẻo giòn giã vang lên, có một cô gái xòe bàn tay vịn bả vai cô đỡ cô lên.

"Mày là ai?" Tên đó hừ lạnh, chỉ roi da trong tay về phía cô: "Mày cũng muốn ăn đòn đúng không?"

Mượn ánh sáng lơ mơ và ánh trăng, Nam Thất Dạ có thể mơ hồ thấy được mặt mũi khéo léo tinh xảo của cô gái, nếu không phải trên da có dính vết bản đen, thì cô ấy cũng là một mỹ nhân thanh tú.

"Thôi, dù sao tối nay cũng mang họ đi đấu giá rồi, không nên làm họ bị thương quá nặng, gây ra chuyện thì tất cả mọi người đều không gánh nổi!" Một gã khác kéo gã đang nắm roi muốn đánh tiếp đi ra ngoài, "rầm" một tiếng đóng cửa sắt lại.

"Đồ ~ chó ~ đẻ!" Cô gái khề nguyên rửa một tiếng, lật người, sóng vai ngồi ở bên cạnh Nam Thất Dạ, nhíu lông mày, hai mắt sâu kín nhìn chăm chăm vị trí khung cửa sổ.

"Cảm tạ." Nam Thất Dạ tựa đầu vào vách tường, tầm mắt liếc về phía cô gái, duỗi tay với cô ấy: "Nam Thất Dạ!"

"Dung Thiên Đại." Cô gái bắt tay cô, thanh âm nhàn nhạt: "Tôi là tù binh bại trận, cô thì sao?"

Nam Thất Dạ nhướn lông mày, trong mắt lộ vẻ mờ mịt: "Trước kia, tôi là bảo vệ cấp một thế giới."

Cô vốn sống ở Trung Quốc thế kỷ hai mươi mốt, vì bảo vệ người chủ có tài sản hàng tỉ mà chết, không hiểu sao lại xuyên đến địa phương quỷ quái này, gặp cảnh uất ức trước nay chưa từng bị!

"Cấp một thế giới?" mặt mày Dung Thiên Đại run sợ, đáy mắt lộ ra ánh sáng.

"Trước kia mà thôi." Nam Thất Dạ nhún vai, hơi cam chịu: "Không phải ở thế giới này."

"Có lẽ cô không tin, nhưng tôi cũng không thuộc về thế giới này."

Hai cô gái nhìn nhau, ngay sau đó đều cười một tiếng, trong mắt tràn ra ánh sáng long lanh.

"Các cô có nghe hay không, lúc này người đàn ông kia nói tối nay chúng ta sẽ bị đưa đi bán đấu giá."

"Tôi rất mong đợi, hi vọng tôi có thể được những người đàn ông cao cao tại thượng kia nhìn trúng, đừng nói là làm người hầu, dù là làm đối tượng cho bọn họ khinh nhờn, cũng tốt hơn ở lại xóm nghèo!"

"Nói cho các cô biết, cha tôi biết tối nay là buổi đấu giá mỗi năm một lần có các nhà quý tộc tụ tập mới cố ý đưa tôi đến đây. Chỉ cần tôi trở thành món đồ chơi mà chủ nhân thích nhất thì tôi liền nở mày nở mặt ——"

"."

Nghe cả đám phụ nữ thảo luận ồn ào, Nam Thất Dạ và Dung Thiên Đại liếc nhìn nhau, bên môi đều lộ ra nụ cười đắng chát.

Không cách nào trốn tránh được buổi đấu giá quý tộc này, báo trước vận mệnh của các cô sẽ vĩnh viễn không thể sửa đổi ——

Không, họ tuyệt đối sẽ chống lại đến cùng!

Dù là, tan xương nát thịt, cũng sẽ không tiếc !

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: King - hoàng tộc

Ánh trắng lan tỏa, thu lạnh như nước, ngọn đèn dầu Lưu Huỳnh, tỏa ánh sáng trùng trùng.

Mưa phùn lâm râm bay tán loạn, lại không ngăn cản được trong quảng trường rộng rãi trống trải người tới xe đi. Tòa đại điện chính Kaloka cao vút hoa lệ được quét một tầng ánh sáng màu vàng quất, cửa chính đại đường nhân viên bảo an (nhân viên an ninh) đang nghênh tiếp khách quý nườm nượp tiến vào nội đường.

"Trời ơi, nhìn kia, là chuyên cơ hoàng tộc!"

Trong đám người, có thanh âm bén nhọn của một người nào đó vang lên, người khác đầu ngón tay chỉ lên giữa không trung máy bay trực thăng đang bay nhanh mà đến.

Một hàng ba chiếc, thân máy bay màu vàng, bảng hiệu đầu máy bay lấy chữ King mở đầu, là tượng trưng cho Quý tộc của tỉnh cầu Chafee.

Trong đám đông, mọi người bắt đầu bàn luận xôn xao.

"King-999, không phải là chuyên cơ của hoàng tử Phí Nhĩ Lạc sao? Còn có chuyên cơ 000 cùng 666, tôi nghĩ nhất định là thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc và thượng tướng Ngõa La Luân đang hộ giá hoàng tử. Thì ra là tin đồn chuyện bọn họ tối nay sẽ tham dự buổi đấu giá Quý tộc là thật!"

"Trời ạ, có thể nhìn thấy bọn họ, tôi thật có chết cũng không tiếc ——"

"."

Khi máy bay đáp xuống quảng trường, một đoàn nhân viên bảo an từ bốn phương tám phương bỗng chốc xuất hiện, ngăn lại vòng vây của đám người đang muốn đồ xô qua. Từ trong buồng máy bay dần dần nhảy ra mấy tên đàn ông mặc quân trang, bọn họ đứng bốn phía quanh cabin, sống lưng thẳng tắp, tình trạng giới bị cao.

Từ trong buồng máy bay King-666 một người đàn ông thân hình to dài bước xuống, bộ áo choàng dài màu bạc bao bọc toàn thân, trong con ngươi thâm thúy xanh da trời, thoáng ngưng tụ thần thái lạnh nhạt. Người này dung nhan tuấn tú, màu vàng phát ra ở trong gió nhẹ nhẹ tung bay, có tư chất khiến cho người ta thần hồn điên đảo.

"Đó chính là thượng tướng Tư Á - Kiều - Ngõa La Luân!"

"Nhìn kia, thượng tướng Gia Mậu - Dương - A Nhĩ Bá Đặc cũng xuống máy bay rồi."

Theo phía sau cái thanh âm kia vang lên, tầm mắt của mọi người tập trung ở trong buồng máy bay King-000 người đàn ông đang giẫm chân xuống thang máy bay kia.

Anh ta có vẻ trẻ tuổi mà trầm ổn, từ đầu xuống đến ủng da, một thân màu đen. Về phần dung mạo, môi mỏng mũi thẳng, lông mày tựa như được điêu gọt, con ngươi màu đen như chim ưng u tĩnh sâu thẳm, nhảy như vô tận tia sáng màu ngọc bích, ngũ quan chói mắt này, tạo thành phong cách lạnh lùng xa cách, không gian mà uy của anh ta!

Đang thời khắc đại chúng sợ hãi than lúc hai vị tướng lĩnh cao cao tại thượng này hiện thân, cửa khoang King-999, hoàng tử trẻ tuổi mặt thông dong nhân nhả cất bước xuống máy bay.

Thân thể hần mặc một bộ trang phục Quý tộc màu vàng, hình khối ngũ quan tuấn dật tà mị, con ngươi nâu thẫm, tĩnh lặng như mặt nước, không chút gợn sóng, mang theo loại hơi thở lạnh lạnh cao quý bao phủ không giấu diếm, giống như thần linh từ trên trời giáng xuống.

Tư Á và Gia Mậu hai người nhìn nhau, cũng hướng hoàng tử Phí Nhĩ Lạc - Y - An Đức Liệt đi tới, che cho hắn, dọc theo thảm đỏ ngoài cửa bên ngoài đại điện Kaloka, cất bước mà đi.

Ký giả nào đó bị nhân viên bảo an ngăn ở ngoài mới nghĩ giờ lên máy chụp hình trong tay, muốn đem dung mạo tuấn dật của bọn họ thu lại dưới ánh đèn flash sáng chói. Đáng tiếc, lại bị binh sĩ bảo hộ ở bên cạnh họ che mất!

Cho đến khi bóng dáng của bọn họ biến mất, nhân viên bảo an mới đứng lại thành hàng lối. Nhưng muốn tìm kiếm bóng dáng những người kia, lúc này e là còn khó hơn lên trời rồi!

.....

Ở dưới sự giám thị của mấy người phụ nữ hung ác, Nam Thất Dạ và Dung Thiên Đại bị bức ép tiến hành lễ rửa tội tắm rửa thay quần áo, lấy hình tượng hoàn toàn mới đối mặt lẫn nhau.

Hai cô gái thân hình cũng tương đối cao ráo mảnh mai, giống nhau là đều có một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tuyệt mỹ. Mâu da Nam Thất Dạ như tuyết, con ngươi trong suốt sáng ngời, phần trang điểm xinh đẹp quyến rũ, như đóa hoa chớm nở, xinh đẹp đến chói mắt; mặt mày Dung Thiên Đại thanh tú, thanh lệ thoát tục, tựa như mặt trăng lạnh lùng vừa nhô lên, cao quý trong trẻo dịu dàng.

"Lập tức liền bắt đầu phiên bản đấu giá đồ chơi cung chiều cho Quý tộc rồi, toàn bộ các người tất cả đều chuẩn bị tốt cho ta!" Có một người phụ nữ cao lớn vén tóc rèm, ánh mắt quét qua một cái dọc theo cả đám cô gái, nói với hai người các cô: "Hai người bọn họ, xếp hạng áp giải lên sân khấu!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cấm kỵ

Buổi đấu giá đồ chơi Quý tộc, tại tỉnh cầu Chafee, là một việc trọng đại mỗi năm một lần, cũng khó trách lúc này trong hành lang, cơ hồ tất cả quý tộc đều đã đến hiện trường.

Một trong các phòng VIP của đại điện chính Kaloka, là buồng chiêu đãi hoàng tộc. Ngồi ở bên trong, có thể xuyên thấu qua chất liệu thủy tinh đặc biệt thật dày nhìn ra ngoài, quan sát được tình huống hiện trường buổi đấu giá.

Đương nhiên, người bên ngoài dĩ nhiên là không thể nhìn thấy được tình huống phía trong này.

Trên ghế sa lon mềm mại ở vị trí trung tâm, ba người đàn ông rải rác mà ngồi, tạo thành trạng thái hình tam giác thể chân vạc!

"Nếu không phải phụ vương yêu cầu tôi giúp ông ấy tìm kiếm nữ tỳ chăm sóc mẫu hậu, loại tụ hội nhàm chán này, tôi sẽ không tới." Phí Nhĩ Lạc lắc lắc ly thủy tinh rượu đỏ, khoe môi cong mang một vẻ ngạo lạnh giương nhẹ, trong mi mắt, vẻ chán ghét không hề có chút nào che giấu.

Ở trước mặt Tư Á và Gia Mậu, hẳn không cần giấu diếm con người thật của mình.

Ánh mắt Tư Á từ vô đài bán đấu giá thu về, con mắt chậm rãi liếc hẳn ở bên một cái, khoe môi nhẹ nghiêng, cười như không cười nhìn hẳn: "Phí Nhĩ Lạc, phụ vương của ngài thường nói, nhân nãi vô địch!"

"Thế nào, cậu lại muốn cùng tôi thảo luận chuyện đề phòng Tát Khắc Tôn?" Phí Nhĩ Lạc mặt mày thẳng tưng, nghiêng mắt nhìn tầm mắt đông lạnh của anh ta, thanh âm càng thêm lẫm liệt rét buốt.

"Hắn dù sao cũng đường đường là chưởng ngại vật lớn nhất cho việc lên ngôi của ngài!" con mắt sắc thâm u của Tư Á, nhìn hẳn chăm chú: "Thật sự không lo lắng?"

Phí Nhĩ Lạc nhún nhún vai, gương mặt không sao cả.

Tầm mắt Tư Á liếc về phía Gia Mậu, cùng ánh mắt của anh ta chạm nhau, vẻ mặt người kia đậm bạc, hình như đối với đề tài này cũng không cảm thấy hứng thú lắm.

"Phí Nhĩ Lạc." Tư Á không thể trông cậy vào sự giúp sức của Gia Mậu, không thể làm gì khác hơn là lên tiếng lần nữa: "Chúng ta nên cân trọng bố trí tất cả."

"Chuyện này để sau lại bàn đi!" lòng mày Phí Nhĩ Lạc nhàu chặt, đốt ngón tay xinh đẹp nắm ly rượu chậm rãi thu chặt lại, ánh sáng lạnh lẽo trong đáy mắt vụt sáng ngời.

Tư Á biết cảm kỵ của hẳn, trong lòng thở dài một tiếng, không tiếp tục nói nữa.

"Gia Mậu, cậu thấy thế nào?" tâm tình Phí Nhĩ Lạc vốn đã hơi cáu rất nhanh đã thờ bình thường, con người tà tà thoáng nhìn về phía Gia Mậu ở đầu kia: "Đấu với Tát Khắc Tôn, ta có bao nhiêu phần thắng?"

"Lấy binh lực nắm trong tay hiện nay của Tư Á và tôi, có thể cùng Điện hạ Tát Khắc Tôn nhất quyết một trận phân cao thấp." Vẻ mặt Gia Mậu lạnh lạnh, con người mơ hồ như đang nhìn về xa xăm, câu trả lời, có vẻ như không chút để ý.

Môi tà tà của Phí Nhĩ Lạc khẽ nhếch, đáy mắt thoáng qua sắc thái vui mừng.

Nếu Gia Mậu có lòng tin, chuyện nhất định có thể thành!

"Phí Nhĩ Lạc đối với cậu càng ngày càng tin tưởng." Tư Á bắt chéo hai chân, nghiêng mắt nhìn Gia Mậu một cái, bờ môi mỉm cười mang theo vẻ lỗ mãng: "Sau này khi dưới một người, trên vạn người Đại Nguyên Soái, không được quên tôi đâu đấy."

Gia Mậu và Phí Nhĩ Lạc liếc mắt nhìn nhau, đều đem cái ly trong tay ném về phía trên người của anh ta.

Tư Á chếch thân tránh ra, cánh tay nâng lên giữa không trung vọt một cái, đem hai cái ly kia văng vảng để lên bàn, nhìn ánh mắt của hai người kia tràn đầy u oán.

"Tối nay, hình như không yên bình." Phí Nhĩ Lạc vốn là nghiêng dựa vào ghế sa lon đột nhiên sống lưng thẳng tắp, ngưng mắt nhìn bên ngoài cửa kính màu nâu đáy mắt thoáng lóe lên ánh sáng lạnh tinh nhuệ: "Các cậu nhìn xem!"

Tư Á vốn muốn đứng lên, Gia Mậu lại đưa tay ngăn chặn cổ tay của anh ta: "Tư Á, cậu bảo hộ Phí Nhĩ lạc, tôi đi xử lý!"

"Cẩn thận một chút!" ánh mắt Tư Á liếc một cái dọc theo mu bàn tay anh ta, vẻ mặt so với cả lúc phát phơ lúc trước nghiêm túc rất nhiều.

Gia Mậu khe khẽ gật đầu.

Phí Nhĩ Lạc ngược mắt, thanh âm nhàn nhạt: "Gia Mậu, tôi chỉ muốn cậu bình an!"

"Ừ." Gia Mậu lạnh nhạt mở miệng, đứng dậy ra cửa.

Con người Tư Á liếc về phía ngoài cửa sổ, mười ngón tay thon dài đan chặt vào nhau, mặt mày nhấn lại thoáng qua âm nhu ánh sáng lạnh.

Phí Nhĩ Lạc khẽ ngửa cằm lên, ly rượu đang cầm trong tay dọc theo cánh môi nghiêng một cái, đem ly rượu dịch lẫn lẫn song sánh nuốt vào bụng!

Tát Khắc Tôn, người cho rằng bằng vào chút tài mọn kia của người, liền có thể đối phó với ta sao?

Nằm mơ!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lòng ngực lạnh lẽo

Ngoại trừ các cô bị áp bách ra ngoài, còn lại tất cả cô gái cũng đã bị đưa đến buồng nghỉ chuẩn bị lên đài, Nam Thất Dạ vội vàng vững bước đi tới đóng lại cánh cửa chính bằng gỗ lim, khóa trái!

"Đưa đây!"

Dung Thiên Đại tiện tay từ bình phong lôi ra hai bộ áo quần cứng cáp, ném một bộ trong đó về phía Nam Thất Dạ, trực tiếp liền cởi bỏ quần áo bằng sa mỏng trên người.

Động tác của Nam Thất Dạ cũng rất lưu loát, thuần thục liền đổi xong.

"Đi!"

Lòng bàn tay nắm cổ tay Dung Thiên Đại, Nam Thất Dạ lôi kéo cô đi về phía toilet.

Chân ngọc để trần dán trên mặt đất cũ kỹ trơn bóng cất bước, Dung Thiên Đại cau mày, chỉ hướng cửa phòng nói: "Thất Dạ, cửa ở bên kia!"

"Đần độn, từ cửa chính đi ra ngoài, chúng ta không phải là tự chui đầu vào lưới à?" Thất Dạ liếc nàng một cái, đá văng cửa phòng toilet, kéo vòi hoa sen treo ở trên vách tường, hướng về phía cửa sổ thủy tinh liền đập tới.

"Choang! Choang!"

Hai tiếng giòn vang lưu loát, cửa sổ thủy tinh liền vỡ vụn thành từng mảnh.

Nam Thất Dạ hít một hơi thật sâu, lòng bàn tay dọc theo khung cửa sổ dùng sức đè một cái, thân thể liền bật một cái, nhảy lên.

Cô quay đầu, nghiêng thân thể xuống, đưa tay ra trước mặt Thiên Đại.

Đôi mày thanh tú của Thiên Đại nhàn nhạt giương lên, cũng không do dự, đưa tay tóm lấy lòng bàn tay của cô ấy, mượn lực kéo của cô công với lực mũi chân của bản thân từ mặt đất bật mạnh một cái bay vọt lên.

"Bản lĩnh cũng không tệ lắm!"

Mất thấy Thiên Đại đã đứng cùng mình trên bậu cửa sổ, Thất Dạ khoe miệng ngậm cười, ánh mắt trong trẻo, lấp lánh như ngôi sao!

Mái tóc đen như nhuộm mực xóa ra trên vai, tôn lên sự nổi bật của làn da vốn đã trắng như tuyết càng thêm phát ra thanh nhuận (trong sạch, trơn bóng). Cô nhón miệng cười, thanh âm nhàn nhạt: "Như nhau thôi!"

"Bốp, bốp ——"

Cửa phòng nghỉ bị vỗ phát ra tiếng vang vang vọng bên tai, hai cô gái nhìn nhau cười một tiếng, dọc theo hành lang ngoài phòng trực tiếp nhảy xuống.

Vững vàng chạm đất, Thất Dạ canh chừng nhìn vòng quanh, chỉ về một phương hướng trong đó mở miệng: "Đi bên kia!"

"Thất Dạ!" lòng bàn tay Thiên Đại nắm cổ tay của cô dùng lực siết chặt một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ trầm tĩnh thanh tao lịch sự: "Chúng ta chia nhau đi, nếu như mọi người có thể sống sót ra ngoài, buổi tối ba ngày sau, gặp nhau ở thành Tây Đoạn Kiều."

"Cô có chuyện phải làm sao?" Ngó thấy trong mi mắt Thiên Đại tán ra ánh sáng lạnh trầm xuống, đôi mày thanh tú của Thất Dạ khẽ nhíu một cái, hỏi: "Cần giúp một tay không?"

"Không!" Thiên Đại khe khẽ đẩy cô hướng về một bên hành lang: "Đi nhanh đi!"

Thất Dạ cau mày, vừa muốn gọi, nhưng thấy bóng dáng của Thiên Đại đã lướt đi biến mất ở khúc cua của hành lang, rồi sau đó ở một phía khác có tiếng bước chân rập rập truyền lại, cô hạ quyết tâm, hướng về phía bên kia chạy đi.

"Lập tức lục soát, không để cho bọn họ chạy thoát! Nếu không chúng ta đều đợi bị phanh thây đi!"

Thanh âm giận dữ của đàn ông nhộn nhạo xung quanh, từ vách tường khúc xạ vang vọng khiếp người.

Con người Thất Dạ lóe lên, nhìn cửa phòng gần cô nhất có viết chữ giống như VIP đang còn mở hé hé, bước nhanh về phía trước, lòng bàn tay đẩy, thân thể liền biến mất vào bên trong.

Rất nhanh, bên ngoài liền có một loạt tiếng bước chân vang lên nhanh chóng đi qua ——

Trong lòng Thất Dạ cười nhạt một tiếng, ánh mắt quan sát bốn phía gian phòng một cái, lướt qua bình phong di động gấp ngăn cách với cánh cửa phòng bên, khẽ dời bước chân hướng về phía cửa sổ sát đất.

Cô vốn định đi đến trước bệ cửa sổ đầu kia kiểm tra xem có đường chạy trốn hay không, bất chợt bên trong phòng vốn là ánh sáng sáng ngời chợt biến mất, sống lưng cảm nhận thấy một hơi thở lạnh lẽo đến gần, eo của cô ~ thân thể liền bị người bắt lấy.

Một giây kế tiếp, thân thể của cô rơi vào trong một lồng ngực lạnh lẽo. Trên thân người kia một cổ hơi thở lạnh lạnh phiêu tán ở trên không, bên trong dường như còn phảng phất mang theo mùi tanh nhàn nhạt, khiến cho hô hấp của Thất Dạ nhất thời tắc nghẽn.

"Thả."

Môi mòng, chỉ vừa phát ra một âm tiết, môi anh đào của Thất Dạ đã bị bàn tay có lực của người kia hoàn toàn phủ kín!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nhân vật lợi hại

Sống lưng bị dán chặt vào lồng ngực của một người đàn ông, Thất Dạ theo bản năng vận vẹo bả vai giữa giữa, lại bị thân thể cao lớn kia dùng lực đè một cái, cả người cô bị đè giữa bức tường và bộ ngực đó. Cánh tay người nọ cứng như sắt thép đặt ở thắt lưng cô, lòng bàn tay ột khắc cũng không buông lỏng chặn ở môi cô, để cho cô không phát ra bất kỳ tiếng kêu nào.

Thân hình người đàn ông to lớn, giống như trăng sáng tỏ giữa không trung, trong đêm tối này cũng làm cho người ta cảm thấy một cổ thoát trần mỹ tục.

Thừa dịp màn đêm, ánh trăng yên tĩnh xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu xạ mà vào, mặt ngoài trơn bóng cũ kỹ, phản chiếu dưới đôi mắt đối kháng lẫn nhau một bóng hình xinh đẹp lờ mờ.

Trong lúc giật mình, dư quang ánh mắt Thất Dạ nhìn đến bóng trên sàn, nhận thấy người đàn ông kia có hai đôi đồng tử đen đẹp và tinh mịch, trong lòng đó là có hơi sợ hãi.

Cô tới chỗ này còn không lâu, nhưng đã biết được cái địa phương quý quái gọi là tỉnh cầu Chafee này, trên cơ bản, người cấp bậc phân chia làm năm chủng loại, cùng để chế Địa Cầu cổ không sai biệt lắm.

Thứ nhất, hoàng tộc. Danh như ý nghĩa, cái quốc gia đế chế này, lấy hoàng quyền làm chủ, cao nhất cao tại thượng, đừng quá mức người trong hoàng gia. Bọn họ lấy thừa kế làm chủ mà truyền thừa, người của hoàng tộc, lúc vừa sinh ra nhất định phải tài trí hơn người.

Thứ hai, quý tộc. Đây là nhìn chung đứng sau hoàng tộc, gia tộc quan lại, phần lớn là người chân chính nắm thực quyền, bản thân ở tỉnh cầu Chafee có đất phong cùng cai quản cấp dưới.

Thứ ba, địa chủ. Những thứ này, phần nhiều là quý tộc xem trọng bạn bè cùng thuộc hạ làm chủ, mặc dù không nghiêng quyền thiên hạ, nhưng cũng là người nhất bá một phương.

Thứ tư, bình dân. Bọn họ là dân chúng dựa vào sức lao động để sinh tồn, chiếm cứ người gần sáu thành.

Thứ năm, nô dịch. Đây là người không có địa vị ở tỉnh cầu Chafee, bao gồm tù binh bại trận, còn có những người được quý tộc nuôi dưỡng để dùng chơi trò chơi giết chóc, dùng làm thức ăn gia súc, tiện nô.

Mà mấy loại người này, trên cơ bản lấy màu sắc con mắt để phân chia cấp bậc. Người hoàng tộc cùng quý tộc, ánh mắt cơ bản lấy xanh lam, xanh ngọc, nâu, màu bạc làm chủ, bọn họ ở đây, xưng là thế giới thứ nhất, cao cao tại thượng.

Địa chủ, ánh mắt lấy màu xám nhạt làm chủ, bọn họ ở nơi được gọi là thế giới thứ hai. Về phần bình dân cùng nô dịch, ở tại thế giới thứ ba, ánh mắt phần lớn là màu xanh nhạt, ám bụi, hốt hoảng, thuộc loại dân chúng thấp kém nhất xã hội.

Người đàn ông này có đôi con ngươi màu đen, cả người phát ra khí tức cường đại làm người ta hít thở không thông, không cần phải nói, tuyệt đối là nhân vật lợi hại.

Thất Dạ trong lúc vẫn còn suy tư, chợt nghe được một hồi “lẹt xẹt” tiếng bước chân vang lên truyền vào bên tai, thân thể của cô cứng đờ, con mắt đọc theo phiến mập máy ở cửa phòng nhìn ra.

“Muốn bảo toàn tính mạng, liền ngoan một chút.” Ngón tay của người đàn ông như vuốt chim ưng, hung hăng bóp ở cổ Thất Dạ, âm thanh mát lạnh, giống như sương tuyết đóng băng ngàn năm, lạnh lẽo bức người.

Giữa cánh mũi là hơi thở đàn ông mãnh liệt dung hợp cùng tư vị máu tanh ngọt ngấy, nếu không phải bị anh ta nắm gáy, Thất Dạ nhất định đã không chịu được mà nôn mửa.

“Lúc soát nhanh lên một chút, đừng cho bọn họ chạy thoát. Nhất định phải bắt được họ, nếu không tối nay chúng ta cũng chưa có nữ nô bán rồi.”

“Dạ.”

“...”

Nghe lời nói phía ngoài, thân thể Thất Dạ có chút cứng ngắc.

Dễ dàng nhận thấy được phản ứng của cô, đồng tử màu hổ phách của người đàn ông trầm xuống, đáy mắt có đầy lượng ánh sáng lạnh biểu hiện ra.

Mới vừa rồi, anh vốn định trực tiếp vặn gãy cổ của cô, bắt quá, những sợi tóc mềm trên đầu cô, mang một mùi hoa nhài tươi mát, cùng hương vị trên thân người trong trí nhớ, đúng là không có sai biệt.

Chỉ là khê mất hồn, anh liền cảm giác bàn chân dưới ủng da đau nhói, ngực đồng thời bị cùi trỏ cô gái đột nhiên tập kích.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thi thể nữ

Nam Thất Dạ không biết được người đàn ông kia tại sao lại mất hồn, nhưng cô lại nắm chặt cơ hội có thể chạy thoát này.

Dùng cả tay chân, áp dụng đột nhiên tập kích đối với anh ta, đối phương như không ngờ tới thân thủ cô lại nhanh nhẹn vậy, nhất thời không đề phòng, cô liền trốn ra khỏi khuỷu tay cứng rắn của anh ta.

Khi lòng bàn tay anh ta vung đến thì Thất Dạ đã sớm lộn một vòng bay vọt, thân thể lưu loát nhảy đến một vị trí hơi xa. Mất thấy lò mờ người đàn ông kia giậm chân tại chỗ mà đến, chân dài của cô nhanh chóng dọc theo bình phong di động, khiến nó đổ về hướng người đàn ông kia, khi anh ta đưa tay ngăn cản bức bình phong, ngón tay dài nhọn kéo lại tay vịn cửa phòng, thân thể đã nhanh đi ra ngoài.

Gia tăng thân thể cao gầy đi phía trước, đầu ngón tay đập tay vịn cửa phòng, nhìn bóng lưng mảnh mai tiêu án ở khúc quanh hành lang, môi mỏng nhấp nháp thành hình vòng cung lạnh lẽo, thâm ám như giếng cổ ngàn năm, giống con người màu đen, nhìn không ra suy nghĩ.

“Cô gái đó, ở bên kia.”

“Mau đuổi theo...”

Chợt, tiếng bước chân tạp nham lần nữa trở lại hành lang, mấy đạo bóng dáng từ hành lang khác chạy như bay qua, đuổi theo hướng cô vừa thoát đi.

Thân hình Gia Mâu lùi về phía sau nửa bước, ủng da dọc theo cửa phòng đá một cái, cửa phòng liền “rầm” một tiếng khép lại, cánh tay dài của anh dọc theo vách tường tìm một vị trí ẩn một cái, một ngọn đèn nhỏ trong phòng sáng lên.

Ngoài cửa sổ, một bóng đen hiện lên, lòng bàn tay người nọ hướng cửa sổ thủy tinh nhẹ nhàng vỗ.

Anh sải bước tiến lên, đưa tay kéo ra.

“Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc.” Đỗ Bang - Bồ Lô Khắc từ bên ngoài nhảy vào, ánh sáng lò mờ, có thể thấy được trên gương mặt trẻ tuổi của anh ta mang theo chút hưng phấn: “Thuộc hạ tối không có muộn chứ?”

“Sử lý cô ấy, hành động bí mật chút.” Lòng bàn tay Gia Mâu dọc theo túi nhẹ nhàng cảm xuống, lấy ánh mắt ý bảo bình phong di động đổ xuống đè ép cái nữ thi kia.

“Cô ấy không phải là cơ thiếp làm điện hạ tức giận sao?” Bồ Lô Khắc tròn to hai mắt, bộ mặt mang vẻ kinh ngạc.

Con người tà mị nhẹ nhàng nhú lên, cằm Gia Mâu nhẹ giờ lên, ánh mắt phát ra một chút gai nhọn lãnh tuyệt. Môi mỏng nhếch lên, giọng nói người lạnh mà kiên định của anh phiêu du trong không khí, lạnh lẽo lạnh lùng.

“Ngày mai, tôi muốn thấy trang đầu đưa tin xác của cô ta.”

“A.” Đỗ Bang giật mình tròn to hai mắt, lầm tưởng mình nghe nhầm lời Gia Mâu nói.

Gia Mâu cũng không giải thích, giậm chân tại chỗ rồi đi.

Đỗ Bang trong lòng kinh nghi, con người dọc theo xác người phụ nữ kia nghiêng mắt nhìn một cái, tâm tư ngàn vạn.

Đem xác cơ thiếp điện hạ Tắt Khắc Tồn đưa tin bốn phía, hay là thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc trực tiếp muốn khiêu khích Đại Vương Từ?

Ngài, có khả năng kia.

.....

“Ồ trong này.”

“A.....” Bị một bàn tay nắm bả vai, Nam Thất Dạ đau chau mày, quay sang liền muốn mắng, nhưng thấy người nọ chính là hộ vệ ngày trước bắt mình chạy trốn đem trở về, cắn răng một cái, nhịn.

Cô cũng không muốn chịu roi hình nữa, tư vị trầy da sứt thịt, tuyệt không dễ chịu hơn.

Cố gắng như vậy đều không thể chạy trốn, số mạng bị người làm thành vật phẩm đem bán, trong lòng cô tức giận, cắn răng nghiến lợi.

Có thể đếm được thân hình cao lớn của người đàn ông áp sát xu thế mà đến, bức bách cô không thể không tạm thời bỏ qua ý niệm chống lại.

“Xú nha đầu, dám trốn.” Người đàn ông dẫn đầu hướng bàn tay đáng một cái xuống gò má Thất Dạ, hướng về phía đám người hầu nói: “Trời cô ta lại, lôi ra với nha đầu kia cùng nhau đấu giá.”

Thất Dạ còn chưa từng gãy giữa, trong nháy mắt công phu, hai tay cô liền bị khoanh ở sau lưng, bị người dùng dây nhỏ trói lại.

Sau đó, bị áp hướng võ đài đi tới, bán đấu giá.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cô gái này, tôi muốn

Cửa phòng VIP mở ra, thân thể người đàn ông cao gầy không có đi vào.

“Như thế nào?” Tư Á đưa ly rượu đỏ vừa uống xong hướng khay trà để xuống, cười như không cười nhìn Gia Mậu.

“Làm xong.” Gia Mậu ngồi xuống, khuôn mặt tà tuấn dung nhập trong ánh đèn sáng ngời, làm đầy mắt tích lũy lãnh ý của anh ta bị hòa tan một chút.

Khóe miệng Phí Nhĩ Lạc giương lên, trong mắt nhiễm một chút ánh sáng thường thức.

Gia Mậu ngồi xuống, bung ly rượu trên mặt bàn đưa lên môi mỏng uống, con người nhẹ nhàng, dọc theo cửa sổ thủy tinh quét đi ra, đôi mắt đẹp trên gương mặt anh tuấn, có vẻ lười biếng.

“Phí Nhĩ Lạc vừa mua hai nữ bộc thoát nhìn rất tinh khiết.” Ánh mắt Tư Á cũng như tầm mắt của anh ta nhìn ra phía ngoài, nghe người chủ trì trên đài nói tuyên bố tối nay áp chế đấu giá vật phẩm, nói: “Anh ta nói khen ngợi anh, tối nay áp chế đưa anh.”

“Tôi không cần.” Gia Mậu lạnh nhạt từ chối, vây quanh con mắt như ngọc lưu ly, trong suốt như ánh trăng.

“Gia Mậu, anh đã 25 tuổi rồi, bên cạnh một người cơ thiếp cũng không có, sẽ không tỉnh mạch?” Phí Nhĩ Lạc thần sắc liền ngưng tụ, đốm lửa nhỏ trong tròng mắt hẹp dài, tích dần theo ánh sáng ôn lạnh: “Hay là, anh thích nam đồng?”

Trông rất thâm thúy của Gia Mậu bình tĩnh như nước hồ, không thấy một tia gọn sóng, lại thêm một chút mỉa mai lãnh cảm: “Phí Nhĩ Lạc, trước mắt bàn luận cái vấn đề này không có ý nghĩa đâu.”

Phí Nhĩ Lạc ghé mắt, tầm mắt va chạm cùng Tư Á, đáy mắt như có ý hỏi thăm, nhưng người sau chỉ nhún nhún vai, không có phát biểu ý kiến.

“Tư Á, nếu anh buông ta, nữ nô áp trực thưởng anh.” Phí Nhĩ Lạc dựa lưng vào ghế salon bằng da thật, màu đồng hồ phách, tựa như mắt ung sắc bén. “Đoán chừng sẽ là mặt hàng tốt.”

“Tôi nhớ được 6, 7 năm trước, mấy người chúng ta cũng thích công khai ghi giá chém giết, thế nào hai năm nay, tất cả mọi người không cần?” Tư Á mặt mày giương cao, môi mỏng khêu gợi thành một đạo hình cung.

Bờ môi nhất câu, Phí Nhĩ Lạc chỉ cười không nói, đáy mắt nổi lên ánh sáng quỷ dị, lại làm cho người ta kinh hãi.

Trên vũ đài, một thân thể mảnh khảnh bị trói tay ra sau lưng, trang phục quần áo màu đen bao quanh thân thể cô gái, tức thì trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Phải biết rằng, mỗi năm một lần có hội đấu giá sủng vật, tất cả sủng vật đều được trang điểm xinh đẹp mới được xuất hiện, tối hôm nay áp chế sủng vật thật không ngờ lại không trang điểm, thế nào gọi người không ngoài ý muốn.

Nhưng nhìn rõ ràng một chút, cô gái kia hai má cao, lông mày đen nhánh thẹn thùng xuân, quả nhiên xinh đẹp thanh tú, càng nhìn càng tốt.

Mỹ nhân như thế, màu da mịn nhẵn trơn bóng, phản quang tinh tế, giống như trăng non, gần liếc mắt một cái, cũng làm lòng người mê mang rồi, làm sao có thể cho người không lộ vẻ xúc động đây?

Những người đàn ông thường ngày tuy là thấy phong hoa mỹ nữ cao quý, thời khắc này đều hơi nheo nheo lại mắt, trong mắt lưu chuyển ánh sáng khác thường.

“Cái áp trực này, so với bao năm qua cái gì đều phải thượng thừa.” Hai mắt Tư Á tỏa sáng, môi mỏng nhếch lên, có vẻ hào hứng bùng bùng.

“Nếu không phải nói thưởng cho anh, dẫn cô ta vào trong cung cũng không tồi.” Phí Nhĩ Lạc nắm mười ngón tay, môi mỏng lộ ra một chút nho nhã mỉm cười: “Thật đáng tiếc rồi.”

“Đã như vậy, ngài ngại gì thu hồi ban thưởng?”

“Nha?”

Tư Á vất chéo chân lên, tự nhiên thanh thần giễu cợt: “Vương tử điện hạ mở miệng vàng, tôi lại có thể không nhường.”

Phí Nhĩ Lạc mặt mày một sâu, trác mi liếc về phía anh ta: “Làm thật?”

“Vâng, hừ!” Tư Á miễn cưỡng ứng tiếng.

Mỹ nữ người người yêu, nhưng so sánh với huynh đệ, anh ta lựa chọn người sau.

Môi mỏng Phí Nhĩ Lạc vừa động, muốn nói gì, lại nghe Gia Mậu đã mở miệng: “Cái cô gái này, tôi muốn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Vật cung tuyệt sắc

Ngôn ngữ đơn điệu, nhưng lại có một luồng khí phách trời sinh, khiến hai người đàn ông nhìn nhau rồi đồng thời đưa mắt theo dõi anh.

Gia Mậu giương nhẹ mày kiếm, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Phí Nhĩ Lạc, trông mắt tối như chim ưng, chột lóe ánh sáng, môi mỏng khạc ra mấy từ hỏi đơn giản: "Không thể?"

Anh ta cảm thấy hứng thú với cô gái kia!

Đây là lần đầu trong đời, Gia Mậu biểu hiện ra muốn một thứ gì đó ở trước mặt anh, anh, há lại không cho?

Phí Nhĩ Lạc nhếch nhẹ môi mỏng, mím thành một đường vòng cung nhàn nhạt giống như trăng khuyết, tuyệt đẹp thanh nhã: "Dĩ nhiên có thể!"

Gia Mậu gật đầu một cái với anh, đứng dậy, đi ra ngoài.

Tư Á mới lấy lại tinh thần sau khi trái tim đập mạnh và loạn nhịp, muốn gọi anh nhưng bị Phí Nhĩ Lạc dùng ánh mắt ngăn lại.

"Gia Mậu cũng bị sắc đẹp quyến rũ à?" Mặt mày xinh đẹp như vẽ của Tư Á nhú lại, trên trán có nếp gấp chồng chất, trong con ngươi xanh đậm lộ ra vẻ nguy hiểm, cả người tản ra một luồng quý khí làm người ta khuất phục: "Cô gái kia đẹp như thế, có phải là mật thám do điện hạ Tát Khắc Tôn phái tới không?"

"Hắn ta dám? !" Phí Nhĩ Lạc cười nhạt một tiếng, ánh mắt vốn dịu dàng, đột nhiên lộ ra vẻ hung dữ khiến người ta sợ.

Anh chợt trầm mặt thở ra làn hơi lạnh lẽo, khiến Tư Á thường ngày thân cận với anh cũng không nhịn được nhăn lông mày ngon nui lại. Anh cảm thấy lòng bàn chân có khí lạnh xông lên, sống lưng càng cảm thấy có từng cơn gió lạnh thổi vào, nhịn không được cương cứng cơ thể.

Phí Nhĩ Lạc thường ngày thân thiện cỡ nào, nhưng rốt cuộc vẫn có thân phận hoàng tử. Hơn nữa, bản thân anh chính là người thích giả trụ ẩn cợt, người chưa quen anh, liếc thấy anh, sẽ lầm tưởng anh là người dịu dàng như ngọc, vô hại thân thiện, trên thực tế, một khi anh đánh nhau, chỉ sợ Quốc vương cũng sẽ nhường anh ba phần!

"Tư Á, nếu như Gia Mậu thật tiếp thu cô gái kia, nhớ bảo người điều tra kỹ lai lịch của cô ta." trong con ngươi lạnh lẽo như đại bàng của Phí Nhĩ Lạc, bị ánh sáng xa cách bao phủ, dùng giọng điệu lạnh lạnh bá đạo ra lệnh: "Bồn điện muốn không có ngộ nhờ gì cả!"

Anh dùng từ "Bồn điện" chứ không phải "tôi", chứng minh anh coi trọng chuyện này cỡ nào!

Hay là nói, anh coi trọng Gia Mậu cỡ nào!

Cũng khó trách, Gia Mậu là anh em có tình cảm chân thành kiêm chiến hữu của anh, giữa bọn họ, ai không có ai đều không được!

"Dạ!" Mắt xanh của Tư Á lóe ánh sáng, lộ rõ đã xác định mục tiêu.

Ông trùm giấu mặt ở đại điện Kaloka, là Trung tướng Thư Đặc dưới trướng của anh • cũng là người hợp tác làm ăn với anh họ Tư Khảo Đặc Hạ Phổ, muốn tra lai lịch của vật cưng này thật dễ dàng.

.....

"Giá khởi đầu của vật cưng hôm nay là 50 vạn, người trả giá cao thì được!" nữ MC có thanh âm trong trẻo trong đại điện Kaloka, xinh đẹp cười nói với một đám quý tộc đã sớm nháo nhào dưới đài: "Giá bắt đầu là năm mươi vạn, các vị khách quý cứ bỏ phiếu! Nhân viên làm việc, giúp mang những lá phiếu viết giá trong tay của các vị khách quý lên, chúng ta chọn lựa công bằng công chính công khai, xem rốt cuộc vị khách quý nào có thể mang vật cưng tuyệt sắc này đi!"

Nam Thất Dạ nhìn đám nữ MC nước miếng tung bay, nghiêng răng. Nếu không phải tay chân bị trói, bây giờ cô nhất định sẽ đứng dậy, tát mạnh vào gương mặt kia hai cái, xem à ta còn dám làm chuyện thất đức buồn người này không!

"Được rồi, hiện tại giá cả đều trên tay tôi, chúng ta xem từng cái đi!" Nữ MC không để ý về nghiêm nghị của Thất Dạ, dưới sự giúp đỡ của trợ thủ tra xét tất cả phiếu, sau đó giơ giơ lên, nói: "Oa, số tiền đặt của vị khách này thật cao quá, là số 000. Giá tiền là năm chục triệu tiền vàng, cao hơn người thứ hai gấp mười lần! Vị khách này quá tôn quý, cho nên bắt đầu từ bây giờ vật cưng tuyệt sắc này đã thuộc về ngài, mời ra ngoài dẫn cô ấy đi đi!"

Thanh âm chủ trì vừa ngưng, tất cả khách quý dưới đài liền nhìn nhau, muốn nhìn rõ rốt cuộc là ai rộng lượng như vậy, vì một vật cưng để tiết dục mà bỏ ra giá cao như thế.

Mười triệu, ở tình cầu này, có thể mua một cái đảo màu mỡ, đổi một nữ nô, đáng giá sao? !

Khi mọi người đang suy nghĩ, một bóng hình xuất hiện tại trước mắt, đi từng bước một lên đài. Động tác ưu nhã tự nhiên, giống như vua thần thú đi dưới ánh sáng, cả người đều lộ ra vẻ hấp dẫn không gì sánh kịp!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tự mình kiểm hàng

Trong phòng giống như châu chấu trên chảo nóng, trong nháy mắt nổ tung!

"Ồ. . . . Tại sao là anh ta?"

"Trời ạ, là thượng tướng Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc ——"

"Hàng năm anh ấy đều tới tham gia đấu giá, nhưng chưa bao giờ mang đi bất kỳ vật cưng nào, lần này cư nhiên bị hồ ly tinh đó quyến rũ, thật đáng tiếc. . ."

Nghe những lời nâng cao người đàn ông kia, Nam Thất Dạ chuyển tròn mắt, tầm mắt ;iéc qua bóng dáng càng ngày càng gần kia, trái tim liền đập "thình thịch thình thịch".

Ngay cả thường ngày gặp qua không ít đàn ông có diện mạo xuất chúng, lúc này, trái tim nhỏ của cô vẫn bị người đàn ông kia làm rung động.

Thân hình anh cao lớn, tiếng bước chân vang vô cùng, chỉ nhìn bóng dáng di động trên sàn nhà, đã làm cho người ta cảm thấy sự cao quý trời sinh. Anh, giống như cây Nguyệt Quế chỉ nhìn thấy ở tỉnh cầu xa xa trong đêm tối trông trái, tản ra lực hấp dẫn vô cùng lớn, làm cho người ta say mê, không cách nào tự kiềm chế!

Ngũ quan của anh giống như một tác phẩm nghệ thuật do dao nhọn khắc ra, góc cạnh rõ ràng, mặt mày sắc bén, thân hình tao nhã phóng khoáng, hoàn mỹ như một vị thần, không thể nhìn gần!

Đẹp trai đến mức người và thần đều cảm hận là như thế này sao?

Cho đến khi thân thể cao lớn của người đàn ông tới gần sát, Thất Dạ cũng chưa hiểu rõ vấn đề này.

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc!" Thấy Gia Mậu đứng ở trước mắt, hai mắt nữ MC trẻ tuổi lấp ló phát sáng, mặt nịnh hót: "Cô ta đã thuộc về ngài!"

Có lẽ, chính bản thân cô ta cũng muốn thuộc về anh!

Tuy người đàn ông là thượng tướng này rất xuất sắc, thì trong lòng Thất Dạ cũng không có cảm giác, ngược lại càng chán ghét hơn. Không phải cô có tư tưởng đặc biệt, mà là anh quá mức cao xa, mà một người phụ nữ thời đại mới như cô lại bị xem thành vật cung, bị đặt ở trên đài đầu giá rất khuất nhục, cuối cùng bị anh tiếp thu, bảo cô làm sao vui về được?

Lòng của cô, cực kỳ kháng cự trở thành vật cung của người đàn ông lạnh lùng này!

Nhưng tình trạng hôm nay, không tới phiên cô định đoạt!

Gia Mậu từ trên cao nhìn xuống cô, hơi thở nam tính lưu động trong không khí, lạnh lẽo khác thường, xâm lấn trái tim cô từng chút từng chút, khiến cho tứ chi cô lạnh cứng, hoàn toàn không tự chủ được!

Không chỉ là cô, cả hai người đàn ông đề vai cô ở phía sau, và cả người nữ chủ trì kia, cũng đều vì vậy mà lui về phía sau mấy bước, để tránh không khí lạnh như tuyết kia.

Thất Dạ rất không có chí khí nghĩ, nếu không phải hiện tại đôi tay cô bị trói sau lưng, đầu gối lại duy trì tư thế ngã quy, cả người bò trên mặt đất trong bóng căn bản không lên nổi, thì cô đã sớm chạy trốn mất ——

Cô gái dưới chân, rõ ràng đang sợ anh.

Nhưng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, tiết lộ ra sự quật cường, kiêu ngạo, không chịu thua. Đôi mắt đen ở sâu trong hốc mắt, xinh đẹp sáng bóng như ngọc trai đen loại tốt, ánh sáng tự nhiên đó, giống như đang khiêu khích không tiếng động, qua hồi lâu vẫn bất diệt!

Gia Mậu bỗng chốc cong đầu gối, thân thể cao lớn nửa ngồi xuống, đầu ngón tay mượt mà như bạch ngọc dùng sức bóp cằm của cô một cái, môi mỏng hé ra, khắc ra câu hỏi lạnh lùng kiêu ngạo: "Không phục?"

Thân thể của anh che phủ ánh sáng từ đèn trong phòng chiếu đến cơ thể cô, mang đến hàng loạt cảm giác trầm lạnh, khiến đáy lòng Thất Dạ nổi sóng lớn cuộn cuộn.

Chỉ là ba chữ ngắn gọn, lại như Chúa Tể thế gian này, có khí thế kiêu ngạo thiên hạ!

Ở trong nháy mắt này, không khí thu lại, mà tim của Thất Dạ cũng co rút, lại quên mất phản bác!

Nhưng, ánh mắt cả hai vẫn nhìn nhau, trong không khí, ánh lửa văng khắp nơi!

"Tôi sẽ tự mình kiểm hàng, xem cô ấy có đáng giá 50 triệu tiền vàng không!" Gia Mậu đột nhiên đưa tay dùng lực nắm cổ áo Thất Dạ, xốc cô lên như chim ưng bắt được gà con, ném lên đài chủ trì, trước mắt bao người, thân thể cao lớn ép xuống thân thể mềm mại của Thất Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tắm thân xử nữ

Thân hình người đàn ông, thoát nhìn khi đứng chỉ là cao to mà thôi, nhưng bị thân thể anh chống đỡ ở trên đài chủ trì, Thất Dạ chỉ cảm thấy cơ ngực của người này cứng rắn như sắt. Hơi thở của anh nồng đậm kiên cường, xâm chiếm vào từng tế bào trên cơ thể cô, rõ ràng là nhiệt độ lửa nóng, lại khiến buồng tim của cô co rút mạnh, cơ hồ hít thở không thông.

Cô cắn chặt hàm răng, cổ gồng duy trì tỉnh táo, lông mi thật dài chớp, giống như chấn động cánh mỏng Thu Thiên, khiến cho cặp mắt xinh đẹp kia đẹp đến mê ly mộng ảo.

Nhưng, từ đôi môi anh đào của cô lại nở ra một câu tương đối quật cường: "Khốn kiếp, dùng sức đè người, anh có phải đàn ông hay không?"

Khỏe miệng Gia Mậu tà tà nhếch lên, môi mỏng sáng bóng, như nhựa hoa anh túc, đẹp đến dụ hoặc người, cũng là một loại độc, làm cho người ta nghiện, một khi si mê, liền rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục!

"Tôi có phải là đàn ông hay không, cô sẽ rất nhanh biết!"

Ngón giữa lạnh lùng từ trong miệng anh khạc ra, bàn tay dày rộng, luồn vào trang phục màu đen của cô dò vào bên trong quần xi-lip tìm tòi, ngón tay dài nhọn liên tục tiếp chọc vào trong cơ thể của cô, không để ý về mặt kinh ngạc hai mắt mở to nhìn chăm chăm anh của cô, thăm dò thẳng vào bên trong, giống như nhạc sĩ, ưu nhã khuấy đàn khuấy động niềm vui trong lòng người!

Một thân xác cao dài tốt như vậy, nhưng lại hèn hạ, tên siêu cấp khốn kiếp vô địch vũ trụ, cư nhiên ở trước mặt bao nhiêu người, lại đối xử với cô như vậy ——

Trái tim bé nhỏ của Thất Dạ run lên, hai chân dùng sức đạp một cái, muốn thoát khỏi bàn tay của người đàn ông. Chỉ tiếc, đôi tay bị trói, thể lực so với áp chế của người đàn ông, cô hoàn toàn không là đối thủ của anh.

Giờ phút này, cô giống như là cánh bướm đơn độc lênh bênh trên biển giữa bão giông, vô lực cùng ác liệt lại có thể chi phối khí tức đấu tranh với ông trời của cô.

Trong mắt cô lóe lên hận ý, cắn răng nghiêng lợi hung hăng nói: "Luu manh, anh làm gì vậy?"

"Làm gì? Đương nhiên là" Người đàn ông nghe vậy, cặp mắt ưng sâu thẳm kia khẽ thu lại, khuôn mặt tuấn nhã tà mị như vậy, từng chữ từng câu: "Làm, cô."

"Cút ——" Thất Dạ ra sức giãy giụa, cố gắng thoát khỏi sự giam cầm của ác ma này.

"Tiểu tử, kiềm chế chút!" Con người Gia Mậu nhíu lại, cả người cũng tản ra hơi thở chiếm đoạt nguy hiểm, vui vui vẻ vẻ đáp lại tiếng hô quát của cô gái: "Cử động nữa, tôi sẽ giết chết cô."

"Có bản lĩnh thì anh làm liền đi!" trong mắt Thất Dạ bắn ra ánh sáng lạnh quật cường, cố tình không tin khiêu khích anh.

Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền hối hận.

Người đàn ông đáng chết này, lại ở trước mặt bao nhiêu người dùng ngón tay thăm dò vào trong cơ thể cô, sợ rằng không có cái chuyện tổn hại gì không làm ra được ——

"Tôi lập tức, sẽ khiến cho cô hiểu được bản lĩnh của tôi!" Gia Mậu nhẹ nhàng khẽ hừ, đầu ngón tay chôn ở trong thân thể cô, bỗng chốc đâm một cái vào bên trong.

Trong nháy mắt Thất Dạ kêu lên một tiếng đau đớn, cả cái eo nhỏ nhắn cũng như nhũn ra, sau đó như một con tôm luộc, thân thể co rúc lại một chỗ!

Đầu ngón tay bị một tầng thật mỏng manh dính kia cản trở tiến vào con đường nhỏ, lúc này chỗ sâu nhất trong lòng Gia Mậu vốn là bình tĩnh như nước hồ thu bị một hồi gió mát rót vào, nhộn nhạo lan tỏa ra từng vòng tròn xinh đẹp, không ngừng lan rộng ra ——

Cô, vẫn còn là tấm thân xử nữ!

Tâm tình, không khỏi dâng lên một tia sung sướng, con mắt người đàn ông trầm xuống, chút ánh sáng thoáng hiện không để lại dấu vết nhanh chóng biến mất.

"Ông trời, ước gì tôi là vật cung đó thì tốt biết bao, đây chính là thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc nha ——"

"Thật hâm mộ cô ấy."

"."

Nghe được những thứ thanh âm mang theo khao khát kia, Thất Dạ quả thật có cái kích động muốn chết.

Mẹ nó, những người này, quả thật hai chữ "Biến thái" không đủ để hình dung được!

Giữa lúc trong lòng cô đang nguyên rủa, bên tai, bỗng chốc truyền đến một âm điệu mập mờ: "Kẹp chặt như vậy, có phải không muốn tôi rút ngón tay ra

không, hả?"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Giống như là đang mời mọc tôi lên trên cô

Tư tưởng của người đàn ông này, đến cùng có bao nhiêu bản thủ cùng vô sĩ?

Rõ ràng là hắn đang chơi đùa cô, thế nhưng có thể nói lời như đúng lý hợp tình như vậy, khiến cô vốn là người bị hại, nghiễm nhiên trở thành tội nhân!

Thất Dạ cũng không rõ hiện tại ở nội khí đang dâng lên trong đáy nội tâm kia không biết có thể đã thương người đàn ông này hay không, nhưng lúc này cô lại cảm giác lồng ngực như bị ép chặt, hai gò má nóng bừng, hai mắt đen nhánh, chỉ kém chút không có ngất xỉu!

Nhưng thấy mặt mày người đàn ông rạng rỡ, đáy mắt kia thần sắc mặc dù vô cùng bình thản, nhưng đuôi lông mày lại trong lúc mơ hồ có trận khí lạnh xông ra, Thất Dạ trong lòng không khỏi khiếp sợ.

Cô rất rõ ràng, có thể trở thành thượng tướng của cái đế chế vương quốc tình cầu biến thái này, người đàn ông này nhất định phải có thực lực không gì sánh kịp, anh ta cao cao tại thượng như thế, không phải cô có thể chọc nổi!

Mẹ nó!

Trong lòng rủa thầm, cô lại không dám mắng ra miệng, chỉ là cắn chặt hàm răng, cặp mắt quật cường kia, liều mạng nguyền người đàn ông, giống như anh ta có không đội trời chung mối thù giết cha với cô vậy!

"Muốn mắng tôi?" Đối mặt với gương mặt u oán của Thất Dạ, con người Gia Mậu nhẹ nhàng nhún lại, đồng tử đen như mực, tựa như ma quỷ giết người không chớp mắt, tùy thời đều có thể đoạt mạng người!

"Không có!"

Quả đấm của Thất Dạ siết chặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn tràn đầy huyết sắc, liều mạng nắm chặt, mới cắn răng nghiêng lợi nỗ lực khắc ra hai từ trái với lương tâm này.

"Đó?"

Một đơn âm tiết không chút để ý từ môi mỏng của Gia Mậu khắc ra, đầu ngón tay của anh đang chôn ở trong Thất Dạ bỗng chốc nhất câu, đầu ngón tay mượt mà liên hùng hăng chọc trúng một điểm nhạy cảm của cô gái!

Thất Dạ kêu đau một tiếng, nhưng eo cảm giác tê rần, cả người liền cũng mềm nhũn. Con người chọc mở lớn, kinh ngạc nhìn chằm chằm người đàn ông, theo ngón tay chơi đùa dai của anh đặt trong khu vườn thần bí rậm rạp của cô trên chọc ra vào mấy cái, liền thấy một cổ chấn động lan khắp toàn thân, khiến cho đầu óc cô cũng dường như sung huyết, nóng bừng đến không cách nào suy nghĩ được nữa!

Ông trời, đây là lần đầu tiên cô gặp phải loại đối đãi khuất nhục như thế, hơn nữa còn là ở trước đám đông!

Nhưng có tình, kỹ thuật tình ái của người đàn ông này thật không ngờ xuất thần nhập hóa, khiến cho cô cảm giác hai chân mình run rẩy, sợ đến hoàn toàn không có biện pháp gì phản kháng!

"Biểu tình này của cô, thật đáng yêu!" Khóe miệng Gia Mậu khiêu khích, khuôn mặt tuấn mỹ đẹp trai bức người đã chôn vào trong tuyết mềm mại linh lung phập phồng lên xuống của cô, như có như không nhẹ cạo cô, này hai mảnh môi mỏng tà khí như được đeo gọt bằng dao, lúc này phát ra nụ cười nhạt vui vẻ lại lạnh lạnh, nhạo báng: "Giống như là mời tôi."

Anh hơi ngưng lại, đồng tử màu mực, thoáng thấy tà mị ma quỷ khúc xạ xuất ra, hai chữ phía sau phun ra, rõ ràng lại mập mờ: "Lên trên, cô!"

Anh XX miệng chó không mọc ra ngà voi, dung mạo cao ráo tốt nhìn thì ra lại là một đại sắc lang khoác da dê!

Thất Dạ oán thầm, đôi mắt tròn tròn.

"Tức giận?" Đầu ngón tay giữ chặt cằm của cô, lông mày người đàn ông run run, nhẹ nhẹ giương lên.

Nói nhảm!

Thất Dạ liều mạng cắn môi dưới, mới không có mắng anh ta một câu bệnh thần kinh!

Từ đôi môi anh đào khạc ra mấy câu, lời nói nhàn nhạt êm tai: "Anh chơi đùa, cũng đã đùa qua, đã đủ thỏa mãn tâm lý biến thái của anh chưa?"

Thật không có ngờ tới, cô cư nhiên bảo trì bình thân đến mức đó, sự bình thân này so với bộ dáng hốt hoảng trốn chạy lúc trước ở trong phòng khách hoàn toàn khác hẳn, có chút thú vị!

Cánh môi khẽ gọi của Gia Mậu bấu một cái, không chút mùi vị gì cả nói: "Còn lâu mới đủ!"

Câu này âm điệu còn chưa nói xong, chẳng thềm quan tâm đến bọn họ lúc này đang ở trước công chúng, cúi người bất ngờ tập kích đôi môi mang theo uớt át sáng bóng xinh đẹp của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đồng trinh, tuyên cáo mất

Cái hôn này, kích tình bắn ra bốn phía!

Không khí, chảy xuôi ánh lửa, văng tung tóe khiến cho đám con gái thét lên chói tai, liên tiếp không dứt!

Thất Dạ hoàn toàn lâm vào trạng thái bị động.

Trừ bởi vì đôi tay bị trói chặt không cách nào nhúc nhích, cô chỉ cảm giác lồng ngực nóng ran, tuy là cách lớp áo, nhưng cùng cơ ngực người đàn ông này nhìn như gầy gò, kì thực to con ma sát, nhiệt độ cơ thể cô không ngừng tăng vọt, cơ hồ khiến cho đầu óc của cô cũng muốn nổ tung!

Bên tai, giống như có vô số con ruồi "Ong ong" vang dội, cô ngay cả không gian để suy nghĩ cũng không còn!

Mà đầu lưỡi lửa nóng của Gia Mậu, đã sớm bởi vì thường thức được cô ngọt ngào tốt đẹp mà tùy ý xâm nhập, cuốn thẳng lấy cái lưỡi thom tho của cô thẳng thừng mà hút, nuốt lên!

"Uhm"

Trong lòng Thất Dạ tự nhủ, thật ra thì cũng không chán ghét bị người đàn ông này hôn.

Trên người anh ta có một loại hơi thở mát mẻ, mùi vị nhàn nhạt này, giống như giọt sương buổi sớm, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái. Chỉ là, phượng thức của anh ta có chút quá mức tàn bạo thôi!

Cái lưỡi dài, tựa như linh xà (con rắn), đảo qua khoang miệng của cô, dọc theo cổ họng của cô đánh vào, như Giao Long ra biển, tráng kiện linh hoạt, đầy đủ lực lượng!

Cảm giác trước nay chưa từng có đánh úp lại. Đột nhiên, khoang mũi hít vào mùi vị giống như đã từng quen biết, khiến trái tim của cô "Phù phù" một tiếng gấp gấp nhảy lên.

Trên thân người này lạnh băng băng, cùng với cái người đàn ông trong bóng tối cô gặp khi chạy trốn trong cái căn phòng nhỏ lúc trước căn bản không có khác biệt!

Mặc dù trên người của anh ta hơi thở rất sạch sẽ, không có nửa phần mùi máu tươi, nhưng thật quá giống ——

Có phải hay không, anh ta cũng nhận ra người lúc đó là cô? Bởi vì cô đắc tội anh ta, cho nên giờ phút này anh ta mới đối đãi với cô như vậy, chỉ vì trả thù?

Chờ một chút, anh ta liệu sẽ lại càng làm thêm chuyện gì quá đáng hay không?

Ý nghĩ của Thất Dạ rối loạn, trong lúc nhất thời liền phân tâm.

Con người Gia Mậu liền ngưng lại, chân mày, thần sắc có lãnh mị trời lên. Anh mày kiếm nhất hoành, ngón tay thon dài đang ngủ đông ở trong thân thể cô bỗng nhiên đẩy về phía trước.

"A ——"

Bụng dưới một hồi đau nhói thấu tim, Thất Dạ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cả phần eo trong nháy mắt đau đớn tê dại, sợi dây nhỏ trói cổ tay, bởi vì sự gãy gập của cô càng thắt chặt, trên làn da trắng non mịn hẳn lên vết máu.

Lông mày, cau chặt, vận thành nút!

Đồng trinh của cô, tuyên cáo mất!

Thực ra lại là mất vì một ngón tay biến thái, thật con mẹ nó oan!

Lồng ngực bởi vì nổi giận mà không ngừng phập phồng, mắt xinh đẹp của Thất Dạ có hỏa khí bắn ra.

Cái thù này, cô nhớ kỹ!

Coi như không thấy ánh mắt thù hận của cô, rằng Gia Mậu ở dọc theo cánh môi bên dưới của cô dùng sức khê cắn, mút hút cho đến lúc nước dịch ngọt ngào từ da thịt cô gái chảy ra, mới thỏa mãn mà đem môi mòng dờ đi, than một tiếng, khoe miệng cười, tà ác vô cùng!

Kế tiếp thanh âm phát ra, càng thêm chết tiệt phách lối!

"Chắc chắc, như vậy liền bị làm hỏng, thật đáng tiếc ——"

"Khốn kiếp!" Thất Dạ cuối cùng không nhịn được tức giận, đôi mắt xinh đẹp như ngọc thô dưới biển sâu chưa được mài dũa, sạch bóng lại mang chút ánh sáng lạnh: "Một ngày nào đó, tôi cũng sẽ khiến cho anh ném thử loại cảm giác bị làm nhục cùng khổ sở này!"

Môi mòng của Gia Mậu lơ dềnh hếch lên, đầu lưỡi dài theo khoe miệng nhẹ nhàng liếm một cái, đem tư vị dính lại từ môi của cô, toàn bộ nuốt xuống.

Động tác, dục tình đến bạo!

Thất Dạ giận đến mắt nỏ đom đóm, dứt khoát hai mắt trợn ngược, làm bộ đã hôn mê.

Bị loại đàn ông biến thái này mua, cô không sống được!

"Chúng ta nên đi!" Bất ngờ, bàn tay người đàn ông chợt khê bóp eo nhỏ của cô, đem cả người cô vác lên trên vai, thanh âm vui vẻ nhàn nhạt cười nói: "Kế tiếp, là thời gian thuộc về thế giới của hai người chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Hoàng tử tộc

Sau khi tiến vào gian phòng to và xa hoa như vậy, Nam Thất Dạ bị hung hăng vứt trên ghế sa lon mềm mại.

Ruy rằng không đau, nhưng trong lòng cô vô cùng bức tức, khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng giống như ngắt kết sợi dây, nhú chung một chỗ, tạo thành hình dạng mướp đắng.

Một tiếng huyết sáo thanh thúy vang lên bên cạnh, âm thanh ôn nhã của người đàn ông nhàn nhạt truyền ra: "Gia Mậu, muốn thương hương tiếc ngọc a."

Vốn là lời này, nên khuyên can người đàn ông làm việc xấu đối với cô, nhưng khi nghe vào trong tai Thất Dạ, lại nghiêm nhiên có mùi vị nhạo báng. Lòng mày cô nhếch lên, dọc theo nơi phát ra âm thanh nhìn sang, hiện ra trước mắt một gương mặt trẻ tuổi tuấn nhã, bộ dáng của anh ta đẹp trai bức người, nhưng càng làm cho người ta giật mình là toàn thân mơ hồ tiết lộ ra ngoài khí chất cao quý, nhìn mặt ngoài, làm như thân thiện, thực tế, khi anh ta giờ tay nhắc chân, khí thế凛冽 nhưng không cách nào dễ dàng tha thứ cho người khác dễ dàng đến gần.

Đầu lông mày cô không khỏi nâng lên, hiện ra độ cong, tỷ lệ hoàn mỹ, sáng tỏ như trăng non, làm người ta say mê.

"Không ngờ nhìn gần cô, càng thêm tinh xảo động lòng người. Khó trách thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc của chúng ta luôn luôn không gần nữ sắc, lại có thể phá lệ muốn cô." Chồng lại ánh mắt sắc đen nhánh của Thất Dạ, khoe miệng Phí Nhĩ Lạc tà tà nhất câu, nụ cười nông cạn: "Hi, mỹ nữ, ta là Phí Nhĩ Lạc * Y * An Đức Liệt."

Thời gian tới đây mặc dù không nhiều lắm, Thất Dạ đối với dòng họ này rất rõ ràng.

Người trong hoàng tộc.

Con người cô nhíu lại, đáy mắt phát ra ánh sáng lóe lên nhấp nháy, cũng không có đáp lại lời Phí Nhĩ Lạc.

Trong lòng lại đang suy tư thời gian lần trốn vừa rồi gặp phải Gia Mậu...

Gia Mậu là thượng tướng, Phí Nhĩ Lạc là hoàng tử, bọn họ giờ phút này tụ chung một chỗ, là một đảng phái?

Cho nên, mới vừa rồi ở trong phòng cô nghĩ thấy được mùi máu tanh, là Gia Mậu giết người?

Trong lòng rét lạnh, cô rung mình một cái.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Tư Á một mực thờ ơ lạnh nhạt ngồi bên cạnh, liếc thấy vẻ mặt cô như vậy, nhỏ giọng chen lời: “Hay là nói, bị Gia Mậu nhìn trúng, cô còn không có trở lại bình thường?”

Gia Mậu nhàn nhạt liếc nhìn anh ta một cái, thật giống như là oán trách anh ta lắm mồm. Anh ưu nhã ngồi vào bên người Thất Dạ, đầu ngón tay bỗng chốc đưa lên cằm của cô, lạnh lùng nói: “Đang suy nghĩ gì?”

Con mắt người đàn ông này rất thâm thúy, tựa như một hồ nước sâu rộng, rõ ràng là thật bình tĩnh, nhưng lại ẩn chứa bên trong nguy hiểm bức người, giống như có thể tùy ý đem người cắn nuốt vào.

Cô đã chọc đến người nào a?

Thất Dạ đưa tay hướng cổ tay anh dùng sức vỗ, ánh mắt chống lại cặp mắt câu hồn nhiếp phách kia, cắn chặt răng.

“Tại sao là tôi?” Cô thừa nhận dáng dấp của mình thật sự khá tốt, nhưng nghe nói tới buổi đấu giá này đều là khách không phú thì quý, Gia Mậu là người sáng suốt, thời điểm gặp gỡ nên hiểu tính tình quật cường của cô rồi, thế nào còn muốn cô đây?

Vốn lai lịch cô không rõ, chẳng lẽ làm một thành viên trong hoàng tộc, anh sẽ không sợ, cô tùy thời cắn ngược lại anh sao?

Gia Mậu hình như không ngờ tới cô sẽ hỏi thăm vấn đề như vậy, ánh mắt lãnh khốc, hột có chút ánh sáng lạnh âm nhu phát ra, tà mị làm cho người ta sợ hãi.

Tiếp xúc được ánh mắt giống như muốn giết người, trong lòng Thất Dạ hoảng hốt không hiểu, liền không tự chủ được cắn môi dưới lui ra bên cạnh.

Không thể nào đoán được, thân thể cao lớn của Gia Mậu bao phủ lại, ngay trước mặt Phí Nhĩ Lạc cùng Tư Á, lòng bàn tay túm cổ áo của cô, xách cô lên giống như chim ưng cắp gà con, ném xuống mặt đất.

Cái rầm~ cổ chạm đất, Thất Dạ chỉ cảm thấy lưng đau xót, huyết mạch cả người cũng tùy theo lăn lộn, khó chịu đến nhú mào.

Gia Mậu xoay người, cánh tay run lên, lòng bàn tay từ trên bàn trà xẹt qua, đầu ngón tay nắm con dao nhỏ sắc bén trong giỏ trái cây, không chút do dự hướng cô gái nhỏ vùng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Làm cô

Mặc dù giờ phút này, cả người Nam Thất Dạ đều đau đớn, nhưng cũng không làm chậm phản ứng nhanh nhẹn của cô, sau khi khước mắt liếc thấy giữa ngón tay người đàn ông có ngân quang lóe lên, cô rất nhanh lăn thân thể mình trên sàn nhà một cái, khó khăn lắm tránh được mũi dao Gia Mậu muốn đâm mình. Cánh tay người đàn ông run lên, con dao nhỏ một lần nữa hướng dưới đất đâm tới, sắc mặt cô hơi đổi, nhanh chóng naang chân hướng vị trí bấp chân của anh đá tới.

Nếu như Gia Mậu tiếp tục dùng dao nhỏ đâm theo động tác của cô, như vậy tất nhiên anh cũng muốn ăn một cái phi chân của cô.

Thật không nghĩ đến bản lĩnh của cô lại nhanh nhẹn đến thế, lông mi dài của Gia Mậu giương lên, động tác trong tay ngừng lại.

Nhưng chân của anh đã sớm nhấc tới, dọc theo ngực Thất Dạ dùng sức đập xuống.

Bàn chân đàn ông rất lớn, lực lượng đầy đủ, bị anh đập trúng, Thất Dạ cảm giác trong phế tạng của mình một hồi khuấy đảo, cả người cơ hồ đều bật lên.

Bởi vì anh dùng sức áp chế, cô hoàn toàn không có cách nào, chỉ là hơi ngọ nguậy người một cái, khóe miệng liền có tia máu thấm ra.

“Không biết tự lượng sức mình.”

Khóe miệng Gia Mậu nói ra lời nói lạnh lùng, chân của anh dùng sức đè ép lại một chút vị trí trái tim đơn thuần, nhìn khuôn mặt thanh tú của cô nhú chung một chỗ, đôi đồng tử đen phất chốc lạnh lùng, tiếp tục ra âm thanh lạnh bạc: “Tất Khắc Tôn phái cô tới?”

Thất Dạ cắn răng, đầu lông mày nhú ngang, âm thanh lạnh lùng: “Thúi lắm!”

Trên ngực là giày da, lực thêm một chút.

Thất Dạ cảm thấy, bản thân cơ hồ sắp chết đi.

“Gia Mậu.” Phí Nhĩ Lạc đột nhiên nhân nhật mở miệng: “Đối với một cô gái nhỏ, phương thức không cần thô lỗ như vậy.”

“Điện hạ, xin đem chuyện này giao cho tôi xử lý.” Giọng nói của Gia Mậu bình tĩnh, vẻ mặt càng thêm lạnh nhạt, giống như là dù đem giết Thất Dạ, cũng chẳng qua chỉ là đơn giản giết một con kiến vậy, sẽ không có cảm giác tội ác.

Hai cánh tay Tư Á vốn ôm ở trước ngực từ từ buông ra, con mắt chăm chú nhìn mặt quạt cường của cô gái, nhỏ giọng khuyên can: “Tiểu thư, tôi khuyên cô mau chóng nhận tội đi, Gia Mậu đối với phụ nữ, chưa từng có kiên nhẫn.”

Thất Dạ hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, bộ dạng thấy chết không sờn.

Bọn họ đã cho rằng cô chính là mật thám, như vậy dù cô có nói gì cũng vô dụng. Chỉ là, cho dù muốn chết, cô cũng nhất định phải chứng minh là mình vô tội.

“Không sợ chết?” Môi mỏng của Gia Mậu đột nhiên phát ra mấy chữ thật thấp, chân áp chế trên ngực Thất Dạ chột rời đi, thân thể cao lớn ngồi xổm xuống, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm vào Thất Dạ: “Đối với Tác Khắc Tôn thật trung thành như vậy?”

“Người mù.” Từ trong miệng Thất Dạ bật ra, chỉ có đơn giản hai chữ.

Đối mặt với sự khiêu khích của cô, ánh mắt Gia Mậu trầm xuống.

Tư Á cũng cảm thấy cực hứng thú, mỉm cười lại nói: “Tiểu thư, cô nói như vậy là có ý tứ chỉ... Gia Mậu là người mù?”

Mu bàn tay Thất Dạ sát qua khe miệng, lạnh giọng nói: “Để yên cho mật thám chân chính không bắt, đem người vô tội đến đây... Người mù!”

Nghe cô không biết cái gì lặp lại danh từ đó, đôi đồng tử như chim ưng của Gia Mậu thoáng qua thần sắc nham hiểm, khóe miệng, cũng nổi lên nụ cười lạnh lẽo.

“Cô xem ra suy nghĩ một chút, tôi là nhe thể nào mù?”

Lúc anh nói những lời này, đầu ngón tay dọc theo ngực Thất Dạ, dùng sức xé ra, đầu ngón tay thế nhưng đã kéo xuống nút cài áo của cô.

“Anh làm cái gì?” Thất Dạ thét lên một tiếng, lòng bàn tay muốn dọc theo ngực che lại, cố gắng bao trùm khuôn ngực thanh khiết hiện ra trước mặt người đàn ông này.

“Làm cô.” Gia Mậu cười lạnh một tiếng, cánh tay của cô, trực tiếp xé rách quần áo che thân cô.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bị người đàn ông đè dưới tùy ý vũ nhục

Toàn thân Thất Dạ chỉ còn dư lại một cái áo lót.

Nếu như bây giờ bên trong phòng chỉ có một mình Gia Mậu, cô có thể sẽ không cảm thấy bị khuất nhục như vậy, cổ tình không như mong muốn.

Nghe “rẹt” một tiếng dị vang, tầm mắt Phí Nhĩ Lạc cùng Tư Á đều dọc theo người cô liếc ngang qua, ánh mắt tinh nhuệ giống như nhìn một con mồi, đủ để ăn tươi nuốt sống cô.

Bất cứ chuyện gì Thất Dạ cũng có thể chịu được, chỉ duy nhất có loại không để ý vứt bỏ tự ái của mình là không thể.

Cơ thể bị đàn ông nhìn thấy, liên quan đến chuyện trình tiết của mình, cần cẩn thận.

“Tôi không phải mật thám của cái gì Tác Khắc Tôn, tôi căn bản không biết tên khốn kia.” Vào giờ phút này, cô không thể không cúi đầu: “Anh không cần tùy tiện xử oan tôi.”

“Rốt cuộc cũng chịu lên tiếng?” Âm thanh Gia Mậu rất nhẹ, nghe giống như dịu dàng nỉ non với người tình, chỉ tiếc mặt anh không chút thay đổi, môi mỏng nhân nhật mỉm, khóe miệng cong lên, giống như loan đao đóng băng ngàn năm, lạnh lùng hàn mạc.

Người đàn ông này, quá mức kinh khủng, nhất thời lạnh lùng giống như quỷ santan, một cái lại dịu dàng giống như thiên sứ, tính tình có thể dùng âm tính bất định để hình dung, làm lòng của Thất Dạ, một hồi lạnh cả người.

Người đàn ông này giống như vực sâu vạn trượng, âm u bình thường không thấy đáy, giống như có thể kéo cô đi vào, để cho cô tan xương nát thịt.

Thời gian ở chung không quá nửa giờ, mỗi khi anh mở miệng, đều để cho chỗ sâu nhất trong lòng cô có cảm giác sợ hãi, để cho cô không dám đi đoán trước, bản thân có phải một giây sau có phải bị anh giết chết.

Cô cắn hàng răng trắng, lông mi dài khẽ run lên giống như lông vũ mềm mại, ha mắt đựng phải ánh mắt của anh, trong mắt vốn nên là một mảnh thanh thần, nhưng lại cũng loáng thoáng mang theo ánh sáng lạnh không chịu thua: “Nói các anh cũng không tin tưởng, tôi không phải là người của thế giới này. Tôi tới nơi này là ngoài ý muốn, cũng không phải tự tôi muốn tới.”

“Mật thám, đều biết nói những loại lời này.” Giọng nói của anh thật thấp, thật dễ nghe.

Nhưng cũng chính là độc, làm cho người ta nghiện, một đường về, là địa ngục không bao giờ siêu sinh.

Lòng của Thất Dạ, một hồi “phù phù” rung động nhảy dựng.

Cô nắm chặt nắm tay, hạ quyết tâm, quyết ý đáng cuộc một lần: “Nếu như anh không tin, đại khái có thể giết tôi ngay bây giờ. Nhưng anh cũng đừng mơ tưởng, từ trong miệng của tôi hoặc từ trên người tôi, điều tra ra cái gì liên quan đến Tát Khắc Tồn.”

“A?” Gia Mậu lạnh lùng hừ một tiếng, khớp xương ngón tay rõ ràng, nhẹ nhàng từ chạm qua xương quai xanh tinh xảo của cô, đến khi chạm đến chiếc áo lót trên ngực của cô, như có như không nhẹ vạch lên: “Xem ra, cô thích không che giấu trước mặt đàn ông hơn.”

“Anh là người gọi là Gia Mậu khôn khiếp, hạ lưu vô sỉ. Tôi bảo đảm, một ngày nào đó, anh cũng giống như tôi, bị người đàn ông đè phía dưới tùy ý vũ nhục.” Thật giống như cảm giác người đàn ông này sẽ không tin tưởng mình, Thất Dạ đột nhiên cười lạnh một tiếng, quật cường nói: “Không tin chúng ta thử nhìn xem”

“Cô nguyên rủa tôi.”

“Uh!”

Mặt mày Gia Mậu lạnh lùng, khóe miệng vừa mở, nụ cười từ môi mỏng lạnh lẽo thăm ra.

Bàn tay của anh, hướng khóa áo lót của cô gái chộp tới, dùng sức xé.

Xem ra, anh thật muốn cho Thất Dạ trước mặt huynh đệ mình không mảnh vải rồi.

Thất Dạ đã tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

“Không cần.” Ngay tại lúc này, một tiếng thét vang lên, đồng thời một bóng dáng nhào tới, hướng Gia Mậu muốn công kích qua.

Tư Á lạnh tay lệ mắt, cánh tay dài chọt đuổi một cái, cản lại bóng dáng mảnh khảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Nằm ở dưới háng đàn ông

"Oh ——"

Đôi mắt bóng dáng bất thành linh, Tư Á tự nhiên ra tay mau lẹ, động tác rất mạnh, lực lượng hoàn toàn không có giữ lại đường sống. Lòng bàn tay anh đánh một quyền thật nhanh về phía bóng dáng kia, trúng ngay giữa ngực của người đó, đối phương hét lên một tiếng rồi liền văng ra một bên.

Đỉnh đầu cô gái đứng lúc đụng vào chậu hoa trên bàn, "Bình" một tiếng liền ngã xuống, chậu hoa cũng lăn theo mặt bàn, rơi xuống, đập trúng đầu cô.

Dung Thiên Đại mặc dù phản ứng bằng tốc độ nhanh nhất, nhưng vẫn bất hạnh bị bình hoa đập phải, trong lúc nhất thời, mắt nổ đom đóm. Cô cảm thấy trời đất trước mắt quay cuồng, cả người cũng suy yếu nhắm mí mắt.

"Thiên Đại!" Thất Dạ kêu sợ hãi một tiếng, cũng không biết hơi sức từ đâu tới đẩy bàn tay Gia Mậu ra, xé loạn áo mình liền nhào tới chỗ Dung Thiên Đại.

Đáng tiếc, cổ áo sau bị Gia Mậu nắm lại, bị đè xuống sàn nhà lần nữa.

Tầm mắt Phí Nhĩ Lạc liếc về phía Dung Thiên Đại, cũng không nói gì, mắt sắc như tuyết, gương mặt ý vị sâu xa!

Thân thể cao lớn của Tư Á đã sớm trôi qua, đôi giày da cao quý đã dẫm vào ngực của Dung Thiên Đại, còn dùng sức đá hai cái, hình như đang kiểm tra cô có phải đã tắt thở bỏ mình hay không!

"Mẹ nó, mày là tên khốn kiếp, không thấy đầu cô ấy bị chảy máu sao? Còn đập, mày là người hay là cầm thú? !" Thất Dạ liều mạng, rống giận về phía Tư Á: "Mau đưa cô ấy đến bệnh viện!"

"Cô ấy với cô là cùng một bọn?" Tư Á thu chân, đôi tay khoanh trước ngực, hứng thú nhìn chằm chằm Thất Dạ hỏi thăm.

Ánh mắt, vẫn không quên nhìn chằm chằm trước ngực của cô, làn da trắng nõn!

Thất Dạ cũng không để ý lúc này quần áo của mình đang xóc xếch, chỉ giận đỏ đôi mắt, cắn răng nghiêng lợi nói: "Cô ấy giống tôi, chỉ là vật phẩm đấu giá bình thường, không có bất cứ quan hệ gì với mặt thám mà anh nói!"

"Oh?" Tư Á nhếch mày rậm, khóe miệng cong lên, cười như không cười.

Thất Dạ lo lắng Dung Thiên Đại sẽ bôi vì bị thương mà chảy máu bỏ mình, xét thấy lúc này các cô là người dưới mái hiên của họ, nên chỉ có để cúi đầu, nói: "Tôi nói thật, cầu xin anh, cứu cô ấy!"

Mặt mày Tư Á giương nhẹ, đôi con ngươi sâu thẳm như biển xanh chạm vào Gia Mậu, nhìn nhau cười một tiếng, khom người liền bế Dung Thiên Đại lên, xoay người rời đi.

"Này, khốn kiếp, anh muốn dẫn cô ấy đi đâu?" Thất Dạ hươ loạn tay chân, hướng về bóng lưng Tư Á liều mạng nguyên rủa: "Tên cầm thú này, nếu không cứu sống cô ấy, nhất định cũng sẽ đi theo xuống địa ngục . . ."

"Điện hạ, giao cô ấy cho tôi xử lý đi!" đầu ngón tay Gia Mậu dè xuong vai của Thất Dạ, siết cô đứng dậy, chậm rãi nghiêng người về phía Phí Nhĩ Lạc: "Tôi sẽ bảo Thượng tá Bồ Lỗ Khắc tự mình hộ tống ngài trở về Vương Cung!"

"Điều tra cho kỹ!" Phí Nhĩ Lạc đậm bạc gật đầu, ánh mắt liếc dọc theo gò má, khóe mắt đuôi mày của Thất Dạ, có một ánh sáng lạnh lạnh thoáng qua.

"Ừ!" Gia Mậu trả lời, thanh âm có phần lơ đãng lười biếng.

Sau đó, Thất Dạ cảm thấy cổ họng căng nghẹn, thân thể đã bị người đàn ông siết đi ra ngoài.

Lướt qua hành lang, được vài tên binh sĩ hộ tống, đi qua đường ngầm VIP tới một cái sân rộng rãi sáng ngời.

Nơi đó, có một cái máy bay trực thăng King-000 đang chờ đợi bọn họ.

"Thiên Đại ——" nhìn máy bay trực thăng King-666 ở phía trước, Tư Á đang ném Dung Thiên Đại lên khoang máy bay, Thất Dạ nóng nảy hô to một tiếng, đồng thời hươ tay múa chân muốn phóng tới chỗ đó.

Eo bụng lại đúng lúc bị người ta nắm chặt, thân thể đột nhiên bay lên không, cả người cô liền bị ném lên máy bay trực thăng King-000. Người đàn ông cao lớn mau chóng đi vào, cửa chính cabin, "rầm" một tiếng đóng lại.

Cô, đúng lúc nằm dưới háng của người đàn ông kia ——

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn!

Mắt thấy hai máy bay trực thăng King-000 và King-666 từ từ bay lên, hai bóng dáng cao lớn đứng ở sau hai cây cột lớn trước cửa đại điện Kaloka chậm chậm xuất hiện.

Một người trong đó mặc áo khoác màu nâu, hai tay cầm ở trong túi. Mặt mũi hần tuần tú mê người như dao khắc, mày rậm nhướng lên, có khí thế phách lối. Nhưng cũng không làm người ta kinh hoàng bằng ánh sáng lạnh lùng bức người trong con ngươi màu bạc của hắn!

Hắn, chính là hoàng trưởng tử trong hoàng tộc ở tỉnh cầu Chafee —— Tát Khắc Tốn • Son • An Đức Liệt!

Người đàn ông đứng ở sau lưng hắn cũng trẻ tuổi tuần tú, con ngươi tối đen âm trầm, tựa như một cái đầm sâu thẳm, hoàn toàn không nhìn rõ tâm trạng như thế nào.

"Bi Lợi, chuyện này, cậu thấy thế nào?" Thấy hai máy bay trực thăng quanh quần ở giữa không trung một chốc liền rời đi, Tát Khắc Tốn khẽ nghiêng đầu, lạnh nhạt liếc Bi Lợi • Trật Táp Tây một cái.

"Điện hạ, theo thuộc hạ thấy, A Nhĩ Bá Đặc giết chết cơ thiếp của ngài còn muốn cổ động tuyên dương, cũng chỉ vì khơi dậy tranh chấp thịt phi trước thôi." Bi Lợi không chút nghĩ ngợi, trầm giọng trả lời: "Nhưng xin điện hạ yên tâm, chuyện này, thuộc hạ sẽ xử lý thỏa đáng!"

"Hai người phụ nữ bị A Nhĩ Bá Đặc và Ngõa La Luân mang đi, có phải là người của cậu không?"

"Không phải!"

Tròng mắt màu bạc của Tát Khắc Tồn ngưng tụ, lòng mày xinh đẹp giương lên: "A Nhĩ Bá Đặc động thủ giết người của tôi, chắc là ý của Phí Nhĩ Lạc! Nếu bọn họ cho tôi một kinh sợ nho nhỏ, chúng ta cũng nên trả lễ lại, trả anh ta một niềm vui thật lớn!"

Hai chữ "niềm vui", anh ta càng nói lạnh hơn.

Bi Lợi nhún nhẹ trán, sau đó lại không để lại dấu vết thư giãn ra, thật giống như những phản ứng vừa rồi đều không tồn tại.

Đi theo bên cạnh Tát Khắc Tồn nhiều năm, hẳn khá hiểu tính tình của vị chủ nhân này.

Hắn, hoặc là không ra tay, hoặc là. . . . một châm thấy máu!

.....

Lúc máy bay trực thăng bay lên, thì có chút cảm giác lắc lư. Thân thể đứng đưa theo, Thất Dạ vô cùng sợ, chỉ cắn chặt hàm răng, đầu ngón tay liều mạng nắm lấy thảm, móng tay thật dài đâm vào trong da thịt của lòng bàn tay.

Trong lòng kinh hoàng, cô dùng sức liều mạng hít sâu để nén, cố gắng muốn bình ổn cảm giác khẩn trương. Trong trường hợp đó, khóe mắt cũng không chú ý nhìn đến, Gia Mậu cao cao tại thượng đang duy trì tư thế ngồi như một đại lão gia.

Hai chân anh ta giành thành hình chữ bát, bộ vị tư mật nhất của phái nam bị quần áo cách trở, chỉ cách cô trong gang tấc ——

Loại trạng thái này. Shit!

Thất Dạ nguyên rủa một tiếng trong lòng, lòng bàn tay chống đất, thân thể co ro muốn thẳng lưng bò dậy.

Một bàn tay mạnh mẽ dùng lực nắm đầu cô đè xuống dưới, khi cơ thể cô ngã sấp trên đất lần nữa, bàn chân của người đàn ông mau lẹ đạp lên phía sau lưng của cô, sức lực không lớn, nhưng đủ để đè chặt cô, làm người cô không cách nào nâng lên!

Khốn kiếp, cư nhiên đáng ghét đến mức đối đãi với người bị thương chồng chất như cô thế này, so với tên cầm thú giày vò Thiên Đại, trình độ độc ác của anh ta chỉ hơn chứ không kém!

Cái thế giới này, không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn!

Thất Dạ biết mình không phải là đối thủ của anh, lúc này nếu như khiêu khích anh, chỉ sợ sẽ bị anh đùa bỡn rất thảm, cô liều mạng cắn môi dưới, nỗ lực đè nén ngọn lửa thiêu đốt hùng hực dâng lên từ đáy lòng mình, để nó không phát tác.

Nhưng người đàn ông phía trên, chợt phát ra tiếng cười lạnh trào phúng nhỏ không thể nghe, thanh âm lạnh nhạt: "Mở cửa cabin ra!"

Anh vừa nói xong, liền khiến Thất Dạ sợ hãi trong lòng.

Người đàn ông đáng chết, dường như nhìn thấu nhược điểm của cô nên muốn đối phó cô.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Sợ độ cao

"A ——"

Tiếng thét chói tai của Thất Dạ xuyên thủng bầu trời đêm, vang vọng giữa độ cao vạn thước, cả khuôn mặt cô cũng bởi vì kinh hoàng mà trắng bệch, cánh tay lay động, chỉ kém một điểm không có tề ra quần!

Tuy sắc trời đã tối, nhưng thế giới phía dưới có ánh sáng đèn nên ông chói mắt khúc xạ mà đến, đủ để cô thấy cự ly này có bao nhiêu xa ——

Bị người phía sau xách cổ áo đè xuống phía trước, có nửa người đã treo ở bên ngoài cabin, chỉ cần người đàn ông kia hơi thả lỏng tay, cô sẽ lập tức ngã tan xương nát thịt, tình huống như vậy, đối với cô mà nói, quả thực là so với muốn mạng của cô còn kinh khủng hơn!

Gia Mậu ưu nhã ngồi ở một bên, càng đẩy thân thể cô hướng ra bên ngoài, dường như thấy còn chưa đủ dọa!

Ông trời!

Tiếp tục như vậy, chưa tới hai giây, cô có thể sẽ suy tim mà chết ——

Cổ áo phía sau bị người dùng lực nhắc một cái, thân thể bỗng nhiên bị ném trở về cabin.

Trong lúc không khống chế được cái trán vừa vặn bị đụng, mắt nỏ đom đóm, đôi tay Thất Dạ liền lập tức ôm lấy cái ghế ở trước mặt, liều mạng hít sâu, cả khuôn mặt, từ trắng chuyển tái, từ tái biến thành đen, từ đen chuyển thành đỏ sẫm. Có nhiều màu sắc khác nhau, chuyển đổi thật vô cùng nhanh!

Khóe miệng Gia Mậu tà tà nhếch lên, đồng tử đen như mực lạnh lẽo, từng tia sáng lạnh lướt qua. Thân thể anh chợt nghiêng về phía trước, đối mặt với gương mặt thanh tú đang run sợ, cánh môi khẽ mở, thanh âm lạnh bạc, lẫm liệt như hàn băng: "Sợ độ cao à?"

Thân thể Thất Dạ như gió thu cuốn hết lá vàng, không ngừng lay động, đôi mắt nhắm thật chặt, đôi cánh tay càng thêm dùng sức ôm chặt cái ghế ngồi kia, căn bản không có biện pháp cải lại!

Đến cả oán thán cũng không có sức.

Cảnh tượng vừa rồi lại hiện rõ mồn một trước mắt, trong lòng cô bị sợ hãi đến run rẩy, làm sao còn nhớ nổi cùng người đàn ông này đấu khí?

"Có muốn thử một lần nữa hay không?" đầu ngón tay Gia Mậu chợt vén một chút mái tóc dài gọn sóng của cô, đầu ngón tay nắm được một lọn tóc, thoải mái mà vuốt vuốt, thật giống như đang đùa bỡn bộ lông của con chó sùng vật mà anh yêu thích, êm ái ôn nhã.

Nói nhảm!

Thất Dạ cắn răng, lấy dũng khí trợn mắt thật to, liều mạng nhìn chằm chằm anh ta.

Tiếp xúc với con người mang thân thái quật cường của cô, cặp mắt Gia Mậu nhẹ nhàng nhú lại, bàn tay bỗng chốc chụp lấy bả vai của cô, đầu ngón tay áp chế dây thần kinh nào đó trên cánh tay cô, khiến cho cô bị đau, vốn là bàn tay đang ôm chặt ghế ngồi liền buông lỏng.

Vì vậy, một giây kế tiếp, cả người cô lại lần nữa treo ở giữa không trung.

"Không ——"

Giọng Thất Dạ bén nhọn kêu lên lần nữa trở thành âm thanh chính giữa không trung.

Ngay sau đó, thanh âm lạnh lẽo của người đàn ông tự nhiên lọt vào tai: "Tôi để cho cô cường!"

Bàn tay anh ta đang giữ bả vai của cô, chợt buông ra, mặc cho thân thể của cô cấp tốc rơi xuống.

"A a a ——"

Thân thể rơi xuống tự do, Thất Dạ bị sợ đến luôn miệng hét chói tai.

Bên tai, là hàng loạt tiếng gió xẹt qua, đâm vào da thịt của cô đến đau rát. Chỉ là, cũng không bù được cái loại cảm giác thân thể rơi vào giữa không trung kia....

Giống như đang hướng xuống địa ngục ——

Tuyệt vọng nhắm mắt lại, cô chờ đợi giây phút tử vong sắp đến....

Nhưng thân thể, lại chợt ngừng.

Chân trái giống như bị một sợi dây thừng thắt chặt, treo cô ở giữa không trung, không tiếp tục rơi nữa.

Thất Dạ căn bản không dám mở mắt ra, vì vậy không biết tình huống bản thân hiện tại như thế nào. Nhưng cô hiểu rõ một điều, chính là Gia Mậu ở phía trên trói một cái chân của cô lại, khiến cho cô rơi ở giữa không trung, giống như một con mồi, bị treo ngược ——

Nhưng tốc độ bay của trực thăng không hề giảm, vẫn một mực tiến về phía trước.

Hai chân ở giữa không trung, căn bản liền không chịu được loại phương thức treo một chân này, giờ phút này phân nhánh sang hai bên, làm cô khó chịu cực điểm

Phải biết, máy bay trực thăng tiến về phía trước xung lượng có bao nhiêu, tiếp tục như vậy nữa, kể cả cô không ngã chết, cặp chân kia cũng rất có thể sẽ bởi vì không chịu nổi xung lượng như vậy mà bị gió tấp chém thành hai khúc, khiến cho cô từ đó trở thành tàn phế ——

Ngay trong thời khắc lòng cô tràn trề tuyệt vọng, chợt cảm giác thân thể bị người không ngừng kéo lên phía trên. Rất nhanh, cả người cô lại một lần nữa bị ném vào trong khoang máy bay!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thân phận của cô

Bị ném vào trong buồng máy bay Thất Dạ chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, ngọt ngào khó thở, mắt hoa lên, kế tiếp chính là một hồi trời đất quay cuồng, mất đi tri giác.

Gia Mậu đứng ở một bên, con mắt sắc sâu kín nhìn chăm chăm cô.

Mặt mày cô gái tương đối tinh xảo, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tuy lúc này đã mất đi huyết sắc, vẫn tựa như Bạch Liên (sen trắng) thanh khiết Mỹ Lệ còn hơn cả tuyết, trong lúc vô hình tản ra một loại phong cách thuần túy. Đáng đáp đôi mi, thật giống như cánh ve, thanh nhuận trong suốt, chỉ tĩnh lặng bất động, cũng đã khiến cho người nhìn tim đập thình thịch!

Cô gái xinh đẹp tuyệt trần rồi lại quật cường như thế, nếu quả là mật thám do Tát Khắc Tôn phái đến, phá hủy thật là có một chút đáng tiếc!

"."

Trong lòng có một thanh âm, dường như đang cảnh báo anh, chớ có suy nghĩ lung tung!

Anh là Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, có được cả quyền lực quân chính (Quân sự + chính trị) do hoàng tộc An Đức Liệt đặc biệt cấp cho thượng tướng, cũng có thể nói, là Chúa Tể tinh cầu này, anh xưa nay đều là lãnh khốc vô tình, cũng không vì bất luận kẻ nào mà mềm lòng, há lại có thể vì cô mà sinh lòng thương tiếc?

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, Thượng tá Bô đã đem tài liệu truyền đến." Phi công Phía trước chợt xoay người, đem một phần tài liệu lần lượt đưa tới trước mặt người đàn ông: "Mời ngài xem qua!"

Nhận lấy tài liệu kia, người đàn ông dáng dấp thân thể ưu nhã ngồi xuống ở bên cạnh, hai chân vắt chéo, đầu ngón tay sạch sẽ xinh đẹp lật giở tài liệu, mặt mày dọc theo chữ viết chằng chịt ngưng liếc qua, trong con ngươi thâm thúy âm hàn lãnh khốc, ánh sáng u ám nhàn nhạt tỏa ra.

Không ngờ, cô lại có thân phận như vậy ——

Như vậy cô quả thật không phải người của Tát Khắc Tôn?

Ánh mắt, chợt nhìn về thân thể cô gái đang nằm trên sàn máy bay kia, khóe miệng người đàn ông, trôi lên một tia mỉm cười lạnh lạnh.

Giống như Satan đến từ địa ngục, tính toán người khác, lại không keo kiệt chút nào mà đem tư tưởng tà ác của mình biểu lộ ra!

.

Thành Lợi Á Bạc, dấu tích của thành cổ, bên trong phòng khách của một căn biệt thự.

Nhẹ nhàng hình ảnh, sử dụng phương thức chiếu laser để tạo ra hình ảnh, rõ ràng sáng tỏ, tin tức phía trên truyền đến, là từ Hoàng Thành Lạp Ma truyền tới.

Sau khi một chiếc máy bay trực thăng từ từ hạ xuống, người đàn ông cả người tản ra hơi thở cao quý ôm một cô gái đang ngủ mê man xuống khỏi khoang máy bay, giữa sự nghênh đón của cả đám người làm, tiến vào căn biệt thự mà tất cả mọi người ở tinh cầu Chafee tha thiết ước mơ —— biệt thự đặc biệt cấp cho thượng tướng!

"Ông chủ, đây là hình ảnh mới vừa truyền phát tới". Một người đàn ông trung niên mặc tây trang hướng về phía người đàn ông đang ngồi ở ghế sa lon màu đen bằng da thật khom người xuống, cung kính hỏi thăm: "Xin hỏi."

"Đợi một chút nữa tôi sẽ nói cho ông biết xử lý như thế nào, đi xuống!" Người đàn ông mặt mày tuấn lãng, mày rậm bay xéo, đen nhánh như vẩy mực, con ngươi đen tăm tối, nheo lại càng phát ra sáng ngời.

"Dạ!" Vuơ Đồi khom người trước người đàn ông kia, lui ra ngoài.

Mặt mày người đàn ông thoáng lóe lên thần thái tà lạnh, cái ly bưng giữa kẽ tay dọc theo môi mỏng nhẹ nhàng chậm chạp đưa lên, khẽ ngẩng đầu, dịch rượu màu đen liền rưới vào khoang miệng.

Con người, nhẹ nhàng nhúu lại, ánh sáng lạnh trong đáy mắt, khúc xạ mà ra!

Rốt cuộc, tìm được cô rồi!

.....

Hoàng thành Lạp Ma, biệt thự đặc biệt cấp cho thượng tướng.

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, hoan nghênh ngài trở lại!" Quân gia Mã Mạc Nại thấy người đàn ông vào nhà, liền lập tức khom người nghênh đón anh ta: "Đã theo phân phó của ngài chuẩn bị tốt tất cả!"

Gia Mậu không trả lời, chỉ nhàn nhạt gật đầu một cái, thân thể cao lớn đi vào thang máy.

Mã Mạc Nại liền vội vàng đi tới giúp anh ấn phím thang máy, thẳng lên lầu ba.

Phía sau thủy tinh trong suốt, cô gái bị người đàn ông kia ôm lỏng mi đột nhiên hơi hơi run rẩy một chút, đôi mắt vốn đang nhắm chặt, chậm rãi mở ra. Đáy mắt xinh đẹp xuất hiện thần sắc, ý thức của cô dần dần thanh tỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tâm, rung động

Phía trước thang máy, của chính làm bằng thủy tinh dày đặc chế chống đạn, còn lại ba mặt vách tường cũng sáng choang phản chiếu như gương, nhìn từ góc độ nào đều nổi bật ra trong thang máy người hoặc vật.

Có lẽ là bởi vì hình ảnh của anh ta ở khắp bốn phía, hay là bởi vì sự khúc xạ cửa kính thủy tinh bên trong phản chiếu gương mặt tuần tú vô cùng rõ ràng, Thất Dạ chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đều như có một loại áp lực vô hình bao phủ toàn bộ, khiến cho thân thể cô bỗng chốc trở nên cứng ngắt, trong lúc nhất thời không thể động đậy, ngay cả giây giụa cũng quên mất!

May mà, theo "đỉnh đông" một tiếng, cửa thang máy đã mở ra.

Nhưng, một giây kế tiếp, thân thể của cô liền rời xa khuỷu tay của người đàn ông, chọt bay lên không!

Thì ra là, Gia Mậu vút cô lên!

Thân thể ở giữa không trung vạch ra một đường cong tuyệt đẹp, Thất Dạ còn chưa kịp kêu lên sợ hãi, theo tốc độ cực nhanh mau lẹ rơi xuống, "Rầm" một tiếng rơi xuống trên mặt thảm thật dày ở hành lang.

Thảm thật rất dày lại mềm mại, ngã ngồi ở phía trên, Thất Dạ thật ra cũng không hề cảm thấy có bao nhiêu đau đớn, nhưng cô vẫn là không nhịn được, trong lòng lặng lẽ rủa thầm một tiếng.

Shit!!

Ngẩng đầu, cô sâu kín nhìn chăm chăm bước chân đang từ cửa thang máy bước ra, người đàn ông lãnh ngạo từ trên cao nhàn nhạt ngưng liếc cô đang ngã ngồi dưới đất, mắt xinh đẹp trào ra quét xuống lửa nóng hừng hực thiêu đốt.

Phác họa khắc sâu hình dáng đường cong hoàn mỹ lộ ra của người đàn ông này, giờ phút này lồng mày hình ngọn núi của anh ta lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, rõ ràng là mặt không chút thay đổi, toàn thân lại tràn ngập một cổ hơi thở nghiêm nghị khiến cho người ta rét lạnh, đập tắt đi không ít tia lửa tức giận trong lòng Thất Dạ, khiến thân thể cô đột nhiên trở nên cứng ngắt.

Bốn phía ánh đèn sáng tỏ, ánh sáng chiếu xuống tán ra, quanh quẩn ở trên gương mặt tuần tú gần như hoàn mỹ của người đàn ông, tôn lên một dạng cao quý phi phạm giống như hoàng tử trong mộng. Mà sức quyến rũ lãnh khốc chỉ riêng anh ta mới có này, khiến cho không khí của cả hành lang thật dài cũng như ngưng lại.

Bởi vì lúc trước cùng Gia Mậu xảy ra không ít xung đột, nên ngay cả dáng dấp anh ta hào hoa phong nhã, Thất Dạ cũng không có cảm tình. Chỉ là. . . .
. Đáng chết, về quý khí trọn vẹn trên thân người đàn ông này tại sao có thể bức người như thế, làm trái tim nhỏ bé của cô cũng đã muốn không chịu nổi!

Dùng lực lắc mạnh đầu một cái, cô giữ khư khư trái tim cố tình xem nhẹ loại tâm tình lo lắng này. Mất lạnh liếc nhìn anh ta, cô liền trầm giọng, lạnh lùng

hỏi: "Đây là nơi quý quái nào, anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?"

Cặp mắt băng lạnh màu đen của Gia Mậu neho lại, vẻ mặt đăm đăm, thái độ thờ ơ lạnh nhạt, trực tiếp xem nhẹ bất mãn của cô.

Không đợi được phản ứng của anh ta, cái trán Thất Dạ vừa nhú, một Lý Ngư Đà Đĩnh (Mình nghĩ là một thể tấn công giống như cá chép quẫy đuôi,3 “Lý ngư” = cá chép), nhanh chóng từ thâm bặt đánh lên, bản lĩnh rất nhanh nhẹn, có thể so với quân nhân được nghiêm chỉnh huấn luyện.

Con mắt sắc của người đàn ông tối sầm lại, khóe mắt đuôi mày, tăng thêm quét xuống thoáng qua nhàn nhạt thú vị.

Khóe môi anh ta khẽ mím lại, môi mỏng như được dùng dao gọt nổi lên một tia khinh miệt trên mặt hiện ra nếp nhăn khi cười, biểu lộ ra tâm tình, giống như trong lúc nhàn rỗi, trêu cợt đồ chơi vậy.

Cô, trong mắt anh ta là một con mồi đang vùng vẫy giữa chết sao?

Thất Dạ vì cái ý niệm dâng lên trong đầu này mà mặt lạnh xuống, hai quả đấm nắm chặt, môi anh đảo lại trở lại với cái vẻ châm chọc nói: "Bệnh thần kinh!"

"Đó?" Gia Mậu vẻ mặt tự nhiên, môi mỏng bật ra một từ duy nhất, không nặng không nhẹ, lạnh lẽo như một cơn gió lạnh thổi qua.

Đáy mắt anh ta, tĩnh mịch sâu như biển, ánh sáng sắc nhọn, nhuộm sắc thái âm lãnh thuần túy, như một đầu Thần Thú trước cuộc săn, nguy hiểm mà tuyệt vời!

Đầu lông mày Thất Dạ nhàn lại, bình tĩnh như nước hồ thu bị ánh mắt này của anh ta hơi liếc một cái, tựa như ngọn liễu được vén lên, tạo nên trập trập sóng lẫn tăn.

Tâm, rung động ——

Ý thức được thứ gì đó trong lòng lên men, Thất Dạ cấp tốc xoay người, hướng về một lối đi nào đó trong hành lang chạy nhanh như bay, trốn.

Đáng tiếc, bước chân của cô chỉ là mới bước ra ngoài, liền thấy cổ áo phía sau bị người hung hăng túm một cái, cả thân thể lập tức mất ổn định, té vào một khoang ngực dày rộng ——

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ánh mắt của cô, đẹp như thế đấy

Đầu ngón tay của người đàn ông lực rất lớn, ngay cả chỉ dùng một bàn tay siết cổ áo Thất Dạ, cũng đủ đem cái cổ mảnh khảnh của cô ghì chết, ngay cả cơ hội thở dốc cũng không cho.

Hô hấp tắc nghẽn, Thất Dạ cảm giác lồng ngực trướng nóng, giống như tùy thời có thể nổ tung. Cô hoa cả mắt, chỉ cảm thấy trần nhà trên đỉnh đầu trở thành một đạo sáng trắng, trong đồng tử tiếp thu được tin tức, tất nhiên động núi dung đưa, toàn bộ thế giới ở đây đều không ngừng xoay tròn.

“Thoát được sao?”

Mày kiếm tị hơi thờ lạnh lùng, ngôn ngữ của Gia Mậu ngắn ngủi, âm thanh kia rõ ràng giống như tiếng trời, nhưng lại đậm bạc rét lạnh, làm cho người ta nghe, tựa như rơi xuống hầm băng.

Bị khí thế cường đại trên người anh tàn sát ra làm cho kinh sợ, trên người Thất Dạ phát ra ý lạnh. Bởi vì bị ghì chặt cổ mà không cách nào nói được, trong lòng cô cực kỳ buồn khổ, nỗ lực trừng lớn đôi mắt trong sáng, gắt gao nhìn chằm chằm Gia Mậu.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Gia Mậu sớm đã bị cô giết chết rồi chặt ra làm trăm mảnh rồi.

Cho dù biết rõ người đang ở trong hiểm cảnh, ánh mắt của cô, vẫn sáng như cũ, từ đầu không có nửa phần thấy cảm giác sợ hãi, ngược lại tựa như ánh sao chổi lóe lên ở phía chân trời, chất chứa vô hạn chói lọi, sáng chói như vì sao đang di chuyển.

Tròng mắt cô, là màu đen sâu thẳm, giống như xuyên nhập một loại thuần túy, thanh nhuận, sạch sẽ lại mê người.

Đẹp như thế, cực kỳ giống người nọ trong trí nhớ.

Con người Gia Mậu khẽ neho lại, có một khoảng khắc, nhìn mắt hờn.

Thất Dạ quật cường không thể duy trì quá lâu, dù sao giờ phút này cổ họng của cô căn bản không thể hô hấp bình thường, khí quản không thể tiếp thu

được dưỡng khí mới, cả người cô rất nhanh xẹp xuống. Vốn là tích lũy ánh sáng quật cường ở đáy mắt cô, cũng dần dần trở nên chán nản.

Tay chân bơi vì bị giam cầm, máu không cách nào lưu thông, thân thể càng lúc càng cứng ngắc, ý thức Thất Dạ dần dần mơ hồ, ý định nhiều hơn mấy giây, cô sẽ không thở được mà chết.

Gia Mậu không biến sắc nhìn chằm chằm cô sững sờ mấy giây, khoe môi mỏng chọt nhẹ nhàng bĩu một cái, vốn là cảm sau cổ áo cô, thu hẹp năm ngón tay lại, bỗng chốc buông lỏng, đổi thành nắm chặt eo thon trên người cô.

“Hô....”

Cổ từ trong cổ áo được phóng xuất ra ngoài, Thất Dạ hít toàn bộ không khí mới mẻ cung cấp lực phủ ngũ tạng. Bụng cô phập phồng kịch liệt, hai chặn lại chọt mềm nhũn, thân thể hướng mặt đất muốn ngã xuống, đồng thời bắt đầu liều mạng ho khan.

“Khụ, khụ, khụ....”

Từng tiếng ho khan không gián đoạn, suy yếu lại khàn khàn, kèm theo cô thở dốc, trở thành toàn bộ không gian giọng chính.

Một cánh tay có lực của Gia Mậu quấn chặt eo thon của cô, vòng chắc, mặc cho thân thể yếu đuối của cô hoàn toàn dựa vào lồng ngực kiên cố của anh, trông đi một bàn tay vô nhẹ phía sau lưng của cô, sẵn sàng vì cô thuận khí.

Động tác lại thật dịu dàng.

Dường như, cô là bảo bối của anh.

Cô gái dán chặt vào lồng ngực anh, thân thể mềm mại mà ấm áp, mùi thơm cơ thể sâu kín tản mát ra, làm không khí cũng tràn ngập mùi vị ngọt ngào.

Mặt Gia Mậu lạnh lùng đang mãnh liệt trôi lên một tia ánh sáng chói xạ nhàn nhạt khác thường, hơi thở nguy hiểm bầm sinh dung hợp trên người anh tản mát ra, đem toàn bộ không gian cũng bao phủ một tầng không khí mập mờ.

Mặt mày anh như vẽ, đáy mắt biểu hiện ra sự lãnh mị cứng cỏi, không khỏi kích động sinh lòng tức giận của Thất Dạ.

Ánh mắt đọng phải con mắt đẹp lần lượt thay đổi sáng tối của người đàn ông, trái tim cô lúc đầu đã ổn định nhịp đập, tần xuất lại tăng lên, đã đạt tới cao độ trước nay chưa từng có.

Mẹ nó. Chỉ là cùng anh ta nhìn thẳng vào mắt nhau một cái, cô lại có thể hoảng hốt?!

Từ đáy lòng Thất Dạ không muốn tiếp nhận thực tế này, vì vậy núm lấy ống tay áo của anh, đầu ngón tay chọt buộc chặt, thắt lưng dùng sức xoay chuyển, thời điểm một chân đứng vững, đầu gối cô nhanh chóng cong lên, hướng dưới háng của Gia Mậu hung hăng đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bạo lực

“Không biết tự lượng sức mình.”

Bốn chữ nhàn nhạt bật ra từ đôi môi mỏng của người đàn ông như đao gọt nước, Thất Dạ rơi xuống hành lang vang lên từng trận tiếng thét chói tai rất the lương.

Thì ra, Gia Mậu lấy tốc độ sét đánh không kịp nhấc cô lên khẽ dùng sức ném ném về vách tường phía trước.

Vòng eo đứng lúc đụng phải góc cạnh của vách tường, cảm giác đầu óc Thất Dạ run lên, đau đớn rất nhanh tri phối cô, bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến từng điểm mẫn cảm trên người, trong nháy mắt cô cảm thấy một hồi đầu vầng mắt hoa, “bốp” một tiếng ngã xuống trên thảm.

Điều duy nhất đáng ăn mừng chính là, thảm vừa dầy lại mềm, lúc cô ngã xuống, cũng không có đau khổ lắm.

Nhưng phần eo đau đớn cũng làm cho cô không còn bất kỳ hơi sức nào để làm gì dù chỉ là chút phản kháng.

Thân thể cao lớn của người đàn ông đã sớm tới gần, con ngươi u ám khép hờ, ánh sáng lạnh nơi đáy mắt nhiều hứng thú sững sờ liếc xéo ở trên người cô.

Anh giống như vua của các loài thú cao cao tại thượng, mà cô là tiểu Bạch thỏ đáng yêu anh đang săn.

Cô giãy giụa, nhìn anh đùa giỡn.

Đầu óc rơi vào trạng thái hỗn độn, Thất Dạ chỉ có dùng sức lắc lắc, cố gắng duy trì tỉnh táo. Cô cắn chặt hàm răng, liều mạng để cho tinh thần mình tập trung, thời điểm nâng mí mắt, đáy mắt tản ra ánh sáng không chịu thua, thanh u đông lạnh.

Quạt cường tà chết cũng không chịu khuất phục.

Gia Mậu hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng khom lưng nắm một cánh tay của cô, kéo cô vào không gian phía sau cánh cửa mở rộng.

Khốn kiếp, có cần phải bạo lực như vậy hay không?

Bị nắm ngón tay anh liều mạng nắm chặt, Thất Dạ đau đến miệng cũng rút ra khí lạnh. Nhưng, cô đang trong trạng thái hỗn loạn, trong lòng cũng không quên liều mạng nguyên rủa người đàn ông này, nhân tiện còn hỏi thăm tổ tông mười tám đời của anh ta.

Rất nhanh, ngay sau đó thân thể bị ném lên sàn nhà lạnh lẽo, một trận hơi thở âm hàn xâm nhập vào da thịt liền cứng nhắc, Thất Dạ giật mình rùng mình một cái.

Thì ra, bây giờ người cô đang ở trên một cái bàn công to như vậy.

Phóng mắt nhìn đi, bốn phía đều là phòng cảnh đẹp đẽ, gió nhẹ lướt qua, tóc cô lay động, cũng có cảm giác mấy phần sáng khoái.

Nếu như không phải nhìn xuống một cái, nơi đây phải nói cách xa mặt đất phải đến 2, 3 trượng...

Da đầu Thất Dạ run lên, lập tức cuộn bả vai mình lại, hướng cửa sổ sát đất làm bằng chất liệu thủy tinh mà bò đi.

Trước mặt bỗng xuất hiện một đôi ủng da màu đen.

Dừng lại động tác bò, cô chậm rãi nâng mặt, tầm mắt vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm của Gia Mậu.

Môi mỏng của anh khẽ mím, khóe miệng kia tà và phác họa độ cong tuyệt đối không phải là nếp nhăn trên mặt khi cười, mà là một biểu tượng mỉa mai, khuôn mặt của anh hết sức u tối, đáy mắt tản ánh sáng ra ngoài, trầm lạnh như sương, buồn rười rượi giống như âm hồn từ địa ngục.

Cả người cũng nổi lên da gà, hai cánh môi trắng bệch khẽ lay động, đầu ngón tay Thất Dạ bám dọc theo cửa sổ thủy tinh, cắn răng đứng lên.

“Không muốn chết chứ?”

Đôi tay cất ở phía sau lưng, lưng Gia Mậu thẳng tắp, trừ bỏ cố ý nhấn mạnh từ “chết”, lấy giọng nhàn nhạt hỏi thăm.

Đây không phải là nói nhảm sao?

Thất Dạ oán thăm, trầm mặc không nói, chỉ là lạnh lùng nhìn chằm chằm Gia Mậu, cắn răng nghiêng lợi.

Cánh tay dài của Gia Mậu đè một bên bả vai của cô, đem cô hướng ra ngoài ban công dùng sức đẩy, để cho đầu cô ra ngoài hàng rào bảo vệ.

Gần mười mét dưới đất, là một bãi cỏ xanh lớn, ánh đèn bao phủ xuống, có vầng sáng nhàn nhạt dâng lên, tự nhiên sản sinh vài phần cảm giác điều tàn lạnh bạc.

“Không ...”

Thất Dạ sợ độ cao, chăm chú nhìn khoảng cách mặt đất như thế, tự nhiên phát ra tiếng vang kháng cự bèn nhọn.

“Không?” Gia Mậu cười nhẹ một tiếng, ngôn ngữ lạnh lẽo ả ả phun ra: “Cô không có tư cách nói chữ này.”

Một giây sau, hai tay anh dọc theo nách của Thất Dạ nâng cả người cô lên, rồi dùng sức ném ra ngoài ban công.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Điềm đạm đáng yêu

Thân mình bay vào giữa không trung, Thất Dạ cảm giác trái tim mình như ngừng đập.

Coi như phía dưới là sân cỏ, nhưng bị ném bay xuống như thế, dù cô mạng lớn không chết cũng trở thành tàn phế.

Chỉ là, thân thể của cô cũng không nhanh như vậy mà chạm đất, bởi vì người đàn ông kia cho dù ném cô ra ngoài, nhưng hai tay nắm dưới nách của cô vẫn không buông lỏng, có sức lực của anh giữ lại, thân thể của cô tung bay ở giữa không trung hồi lâu, sau đó được dừng lại.

Thì ra là mũi chân của cô chống đỡ ở vị trí nhỏ hẹp ở bên ngoài hàng rào. Tình huống như thế, người cô căn bản là không có biện pháp đứng vững. Biết phía sau là độ cao 2, 3 trượng so với mặt đất, theo phản xạ cô dùng lực thật chặt nắm lấy vai áo Gia Mậu, khi ánh mắt tiếp xúc được con mắt của anh nhất thời kéo xuống ánh sang tà ác, trong lòng thầm kêu một tiếng hồng бет, không nói lời gì liền mở rộng hai cánh ta, dùng sức ôm lấy cổ của anh.

Quả nhiên, một giây sau, hai tay Gia Mậu đỡ nách cô liền buông lỏng, rất có nghi ngờ lùi bước chân về phía sau.

Nếu không phải cô có dự kiến trước, lúc này chỉ sợ đã té ngã xuống tan xương nát thịt.

“Này, không cần đi...” Thất Dạ cong lên cái miệng nhỏ, cách một cái hàng rào ban công, cơ thể cơ hồ không có khoảng cách nào dán gần lồng ngực nở nang của anh, môi mòng bật ra âm thanh, khẽ run.

Sớm đoán được cô sẽ có phản ứng này, mặt Gia Mậu xanh sẫm con ngươi u ám khẽ híp một cái, môi mòng vẽ ra nụ cười như có như không.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động đến gần anh, mặc dù nguyên nhân là sợ độ cao, nhưng ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, ngược lại anh thuận theo ý của cô, không có lùi về sau, bàn tay lại nhẹ nhàng vươn ra ngoài hàng rào ban công.

Hai chân Thất Dạ lay động, đôi mắt khép lại thật chặt, trái tim kích động hoảng loạn, đã dùng hết toàn lực ôm eo lưng gầy gò to lớn của người đàn ông này, khớp hàm đánh “khanh khách” vào cơ thể.

Cái gì cô cũng không sợ, lại có tình có cảnh sợ độ cao, uy hiếp này lại để cho anh nhận ra, cho nên...

“Chỉ cần tôi lùi về phía sau một bước, cô sẽ “hồ” một tiếng... té xuống.”

Cố ý kéo dài âm cuối, trong môi mòng của anh bật ra lời nói nhẹ nhàng nhàn nhạt, giữa thành phần dọa dẫm, không nói mà rõ ràng.

Thời khắc này anh cùng với cô đối địch, thật giống như một ác ma phúc hắc đang trêu một đứa bé ngây thơ.

“Chờ đi.”

Thất Dạ sợ đến nỗi thân thể phát run, liều mạng dùng sức hai cánh tay ôm chặt eo lưng của anh. Mười ngón tay của anh bắt chéo ngang lưng anh, nghiêng thân thể tựa vào ngực anh, hoàn toàn lệ thuộc vào anh.

Từ xa nhìn lại, cô gái mảnh mai cùng người đàn ông to lớn tạo thành đối lập rõ rệt, ở bầu trời đêm với vô số anh sao lấp lánh, tạo thành một bức phong cảnh đẹp đẽ, đẹp đến làm cho người ta thở dài.

Gió đêm thổi tới, phát nâng sợi tóc cô mềm mại như tảo biển, mùi thơm nhẹ của hoa nhài bông bành mà vào lỗ mũi, thấm vào tim gan Gia Mậu, làm lòng mây tuấn lãng của anh, nhàn nhạt vừa nhú.

Hương vị rất quen thuộc.

“Cầu xin anh, không cần đi...” Giọng nói yếu đuối mà tròn mềm có thể nổi trên mặt nước, Thất Dạ cọ cái trán vào lồng ngực Gia Mậu, một lần nữa nhẹ giọng nỉ non: “Không cần đi...”

Hai mắt cô gái khép chặt, dáng dấp đôi lông mi cong lay động, giống như những cánh ve mòng đang bay, linh động dịu dàng, đem bộ dáng mảnh mai mà điểm đậm đáng yêu của cô, tôn lên càng khiến người ta động lòng.

Không thích bộ dáng như vậy của cô, con mắt Gia Mậu trầm xuống, lòng mây vẩn ra một đạo nếp nhăn, cánh tay dài chợt lướt qua hàng rào ban công, khẽ bóp eo nhỏ nhắn của cô, đem thân thể mềm mại đó đỡ dậy, ôm cô trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Thắng không cần dùng võ

Bàn chân dán vào mặt đất ngoài ban công, cơ thể bị cánh tay mạnh mẽ của Gia Mậu nhốt chặt, sự sợ hãi của Thất Dạ không có hoàn toàn biến mất, nhưng dần dần tâm trạng cũng ổn định lại.

Khóe mắt vẫn có thể thấy được phong cảnh xa không thể chạm, nội tâm của cô mâu thuẫn giằng giằng rốt cuộc có cần đối nghịch với người đàn ông này vì tôn nghiêm của mình không. Nhưng, đôi tay thon trắng nõn như ngọc của cô, lại luôn vòng chặt eo của anh. Thậm chí, gương mặt cũng dính vào trong bộ ngực của anh.

Gia Mậu thẳng eo, tư thái ưu nhã, vẻ mặt đậm bạc mà bình tĩnh, giống như một pho tượng thần được người thờ phụng, cao quý bất phàm. Cánh tay dài của anh khoắc lên bờ eo mảnh mai của cô, đáy mắt phát ra ánh sáng rực rỡ, bộ dáng khoan thai tự đắc, không thể nhìn ra người đàn ông ghê tởm uy hiếp Thất Dạ lúc này chính là anh!

Đôi mắt xinh đẹp nhẹ nhàng rũ xuống, khóe mắt đuôi mày bị ánh sáng trầm lạnh bao phủ, đầu ngón tay anh bỗng nâng cái cảm khéo léo tinh xảo của Thất Dạ lên, nhìn chăm chú qua, khóe miệng anh nhếch lên, bờ môi xẹt qua nụ cười lạnh nhạt chỉ đẹp về ngoài: "Về sau, có muốn đổi nghịch với tôi nữa không?"

Anh hỏi, là "Có muốn hay không" mà không phải là "Có dám hay không"!

Thất Dạ hiểu rõ trong lòng, nghe bốn chữ này, cũng đã biết được anh ta nhìn thấu tính tình và tư tưởng của mình, trong lòng trầm xuống.

Hôm nay tình huống này, dù cô là người ở dưới mái hiên, há có lý không cúi đầu?

Khẽ cắn răng, cô hạ quyết tâm, lạnh lẽo nói: "Nếu như anh thích thắng không cần dùng võ, như vậy tôi không lời nào để nói!"

Lúc nói, mặt mày cũng lạnh lùng, đủ thấy trong lòng cô không phục cỡ nào.

Lông mày ngọn núi của Gia Mậu tràn ra nhiều ánh sáng lạnh, đôi mắt hẹp dài, từ từ nguy hiểm nheo lại, đầu ngón tay nắm cầm cô, cũng buộc chặt từng chút.

Đau đớn làm cô gãi quật cường nhếch khóe miệng lên, cô không tự chủ được nhếch hai cánh môi xinh đẹp như hoa lải lên, đầu lông mày nhú chặt, có thể thấy được vẻ mặt khổ sở.

Mặt của cô rất nhỏ, mắt lại lớn, và long lanh, như hai viên đá đen vừa được mài ra, vây quanh một đóa hoa sen lúm đồng tiền nở ra đẹp nhất lúc sáng sớm, đẹp đến say lòng người.

Cô thật mảnh mai, mặc dù dáng dấp rất là cao, đáng tiếc lại hơi thon gầy, hình dáng cao gầy đường cong là lướt, được thân hình cao lớn của Gia Mậu tôn lên, càng có vẻ nhu nhược, làm cho người ta không đành lòng làm ra chuyện gì tổn thương cô!

Nhưng, người cô đụng phải, dù sao cũng là thượng tướng từ trước đều dùng sự lạnh lùng vô tình để nổi tiếng.

Trong mắt anh, vô luận đàn ông, phụ nữ, đều đối xử như nhau, sẽ không đối đãi đặc biệt!

Vì vậy, Thất Dạ cảm thấy ba ngón tay anh nắm cầm mình, sức lực to lớn, cơ hồ có thể bóp vụn xương dưới da thịt cô ——

Cô đau đến hốc mắt đỏ lên, hơi nước quanh quẩn ở đáy mắt, nếu cô nháy mắt, thì sẽ rớt xuống!

Cho nên, cô vẫn không nháy mắt.

Đôi mắt xinh đẹp long lanh của cô, bị từng tầng nước trong treo bao phủ, mới nhìn qua, rất là quyến rũ, sáng trong như ngôi sao, càng nhìn càng thấy đẹp.

"Kết quả như tôi mong muốn, thì có phải thắng không cần dùng võ không, cũng không có kém!" Gia Mậu bĩu nhẹ môi mỏng, gương mặt tuấn tú như phong cảnh trước mưa bão, tích lũy nhiều tầng mây đen không tan, giống như tùy thời đều sẽ đưa thế giới này vào trong sự âm u!

Thất Dạ còn chưa nghĩ ra từ ngữ trả lời, Gia Mậu đã mở rộng đầu ngón tay nắm cầm cô ra, đổi thành nắm lấy bả vai của cô, dùng sức ngắt mạnh một cái.

"Rắc rắc ——"

Tiếng cánh tay trật khớp vang lên thanh thúy trong không khí, sắc mặt của Thất Dạ, trong nháy mắt vì sự đau đớn đó mà không còn chút máu!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tàn nhẫn vô tình đến mức mất hết tính người

Lạnh lùng, không đủ để hình dung Gia Mậu. Tên ác ma này quả thực là vô cùng độc ác, hung hãn. Anh, thật sự là tàn nhẫn vô tình đến mức mất hết tính người!

Sau khi vịn gậy cánh tay Thất Dạ, anh đẩy cô ngã xuống sàn ban công, từ trên nhìn xuống nói với cô một câu "Đây là trừng phạt nhỏ dành cho cô" xong liền ưu nhã xoay người cất bước. Khi đã vào trong phòng, anh còn nhân tiện đóng cửa sô lại.

Từng trận gió lạnh thổi qua, rơi vào áo rách quần manh, lướt trên thân thể yếu ớt nhu nhược của Thất Dạ, làm hàm răng cô không ngừng đánh nhau "lộp cộp". Lan can ban công làm bằng inox, chiết xạ ra ánh sáng ướt át dưới ánh mặt trăng. Cho dù ngồi ở trên ban công, đưa mắt nhìn cảnh tượng giữa không trung, tầm mắt cũng hoàn toàn trống trải.

Những thứ này, đối với Thất Dạ mà nói, đều là một loại hành hạ!

Khỏe mắt nghiêng nhìn ra trời cao bên ngoài, cô không dám động một chút, chỉ có thể vô lực dựa vào ban công lạnh lẽo, chịu gió đêm lạnh lẽo bức người và nhận sự đau đớn từ cánh tay trật khớp. Đặt lòng bàn tay lên trên cánh tay trật khớp, sau một hồi đắn đo, cô cắn răng, dùng sức nâng khớp xương ở khuỷu tay, thân thể phối hợp đẩy xuống.

"Rắc ——" Một tiếng thanh thúy vang lên, cô nghiêng răng cắn môi dưới. Mùi máu tanh tràn ra, từ trên trán từng giọt mồ hôi hột lớn như hạt đậu lướt qua da thịt trắng nõn, chảy xuống gương mặt, từng giọt từng giọt thấm vào áo mỏng, lộ ra ướt át.

Lúc tiếp nhận huấn luyện hộ vệ đặc biệt đã từng bị thể này, cho nên cô biết cách chữa trật khớp, nhưng, dù sao cũng là da thịt, bị đau đớn tận xương như đao kiếm đâm giầy vò, cả người cô đều trở nên cực kỳ suy yếu. Cắn răng, dùng sức nâng khuỷu tay tay bị thương, cô cong đầu gối lên, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào giữa hai chân. Vòng tay mảnh khảnh ôm lấy hai chân đang phát run, run rẩy đặng đặc. Toàn thân cô lung lay phát phơ trong gió, tựa như chỉ cần gió thổi qua, thì lúc nào cũng có thể thổi bay cô. Vì vậy, trong lòng cũng không quên oán thầm nguyên rủa người đàn ông chết tiệt nọ.

Gia Mậu - Dương - A Nhĩ Bá Đặc, nếu như có ngày anh bị tôi giẫm ở dưới chân, thù hôm nay, tôi chắc chắn sẽ trả lại anh gấp ngàn vạn lần!

Không tin, chờ xem!

.....

Ánh đèn trong phòng mờ mờ, ánh sáng màu quýt tràn ngập trong không gian to lớn, làm hình dáng cao lớn ưu nhã tựa nghiêng vào ghế sa lon càng có vẻ mê ly và thần bí. Anh nhẹ nhàng lắc cái ly đang ở giữa ngón cái, nhìn nước rượu bên trong nhộn nhạo ra dòng xoáy nhẹ tản ra hương thơm ngọt ngào, ngón tay dài hơi nghiêng, ngửa đầu nhấp nhẹ một ngụm. Động tác tự nhiên lưu loát tựa như chim yến ăn cơm, trở thành phong cảnh đẹp khiến người ta thưởng thức! Một tiếng "ừng ực" vang lên, cần cổ của người đàn ông vẽ ra một đường đẹp, rượu đỏ bị anh nuốt hết vào bụng.

Héch nhẹ cằm, híp lại hai mắt, anh như lơ đãng liếc tầm mắt về ban công ngoài cửa sổ, gương mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng, tản ra cảm giác quyền rũ mê người. Tính nhẫn nại của anh có hạn, lại ở chức vị quân chánh cao, từ đó đến nay đều không dung túng bất cứ kẻ càn rỡ nào trước mặt anh. Đừng nói là Nam Thất Dạ, dù là người trong hoàng tộc, nếu khiêu khích quyền uy của anh, anh cũng không chút bao dung! Ban đầu nếu không phải do mùi thơm mát mẽ trên người cô thỉnh thoảng lại mê hoặc anh, cô đã sớm trở thành vong hồn dưới bàn tay anh ——

Thân thể cao lớn chậm chạp đứng lên, người đàn ông bước từng bước một ra ban công!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Thuần phục cô ấy

Gia Mậu cũng không có mở cánh cửa sổ đi ra ban công, cách cánh cửa sổ thật dày, ánh mắt anh lạnh lùng nhìn bóng dáng nhỏ xinh co dúm thành một khối, con người hẹp dài nhũn lại, dâng lên ánh sáng âm lạnh.

Tâm, trần trọc!

Ban đầu cự tuyệt Phí Nhĩ Lạc không tiếp nhận vật phẩm đầu giá về sau lại mở miệng muốn cô, cũng chỉ là bởi vì thời điểm đó liếc thấy cô ở chỗ ngồi bán đầu giá đột nhiên ngược mắt, bị đôi mắt xinh đẹp lóe ra thần thái của cô hấp dẫn.

Một đôi con người mỹ lệ đến mê người như vậy, lấp lánh ánh sáng quật cường không chịu thua, khiến cho lòng của anh, trong nháy mắt đó không khỏi nhảy nháy một chút!

Nhưng chỉ là một thoáng nhìn kinh hãi đó, đầu óc anh liền hiện lên vô số hình ảnh về người kia ——

Về mặt với cái lúm đồng tiền đẹp đến nhộn nhạo: hoặc vui mừng, sáng khoái; hoặc u buồn, bất đắc dĩ; hoặc thương cảm, bi thương.

Chuyện qua đã nhiều năm, lần nữa được khơi lại trong cuộc sống của anh, vẫn như cũ khiến cho anh, động tức nổi!

Đáng tiếc. Tất cả đều chỉ là ảo giác thôi!

Mặt mày trong trẻo lạnh lạnh, tâm đã nguội lạnh của người đàn ông sau một giây hoàn toàn đông lại. Ánh sáng lạnh lẽo từng chút từng chút hội tụ lại trong đáy mắt anh, tất cả rơi trên bóng dáng mảnh khảnh phía sau cánh cửa sổ thủy tinh kia.

Tình cầu Chafee bốn mùa đều như mùa xuân, chỉ là trong ngày nhiệt độ chênh lệch giữa ban ngày và ban đêm khá cao. Thời khắc này Nam Thất Dạ, cả người đang không ngừng run lẩy bẩy ——

Nhưng, người đàn ông vẫn không vì vậy mà mềm lòng!

Cô, cần tiếp nhận giáo huấn như vậy.

Chỉ có đủ ác độc quyết tuyệt, anh mới có thể thuần phục được cô!

Anh là thượng tướng Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc.

Thế giới của anh, sẽ không cho phép, có bất kỳ sự phản bội hay chút tỳ vết nào xuất hiện!

.....

Bả vai bị một lực rất mạnh nào đó đập một cái, thân thể mảnh khảnh của cô gái nghiêng sang bên, trực tiếp ngã ra sàn nhà.

Thất Dạ miễn cưỡng mở cặp mắt to xinh đẹp kia ra, phát giác trời đã sáng choang. Ánh bình minh giống như cầu vồng, rải rác trên sàn nhà trơn bóng, làm nổi bật ra một tầng hoa mỹ sáng rỡ, đẹp đến cực hạn.

Một ngày mới lại tới!

Âm u, rét lạnh, đau đớn. Hình như ở trong nháy mắt này cũng biến thành quá khứ!

Nhận thấy được có cái bóng âm u bao phủ xuống, cánh môi khô khốc của Thất Dạ lay động hạ xuống, liếc thấy trước mắt một đôi ủng da màu đen bóng lộn, trong lòng liền giật mình "Lộp bộp", lòng bàn tay nhanh chóng dùng sức vỗ xuống mặt đất, cô muốn nhanh chóng nảy vọt lên.

Trong tình cảnh đó, cả người không còn chút sức lực nào, một chút nhiệt tình của cô đều làm không hơn!

Suy yếu té quỵ xuống đất, thở hồng hộc, tay chân cô hoàn toàn vô lực phản kháng, rất nhanh buông mình mềm nhũn gục xuống.

Bóng dáng to lớn thon dài mà gầy gò nửa ngồi, đầu ngón tay mượt mà của Gia Mậu nhất khê cười nâng Thất Dạ, mắt thấy dung nhan này vốn là xinh đẹp chịu đựng lễ rửa tội bởi gió sương lạnh cả đêm mất đi huyết sắc hơi tái nhợt, khuôn mặt lạnh lùng trầm xuống, ngôn ngữ lạnh lẽo từ môi mỏng khạc ra: "Xấu xí!"

Dùng hết khí lực đã không thể dùng nổi đẩy anh ta ra, con người Thất Dạ ra sức mở lớn, hung hăng trừng mắt nhìn anh, cắn răng khạc ra một đơn âm tiết: "Cút!"

Âm thanh không lớn, ngắn ngủi mà đầy khí thế!

"Được!" môi mỏng của Gia Mậu nhếch lên, đáy mắt anh nổi lên ánh sáng lạnh tà ác.

Một giây kế tiếp, Thất Dạ liền thấy xương hàm bị anh ta khóa chặt.

Ngay sau đó, thân thể cao lớn của người đàn ông bỗng nhiên đứng lên, chân dùng sức hung hăng đá một cái vào bả vai của cô.

Thân thể Thất Dạ lập tức lộn mấy vòng, lồng ngực chống đỡ lên hàng rào lan can của ban công.

Quả thật là xứng đáng với từ "Cút" !

Trời cao, ở ngay trước mắt, cự ly không còn chút khoảng cách nào!

"A ——"

Thất Dạ thét lên một tiếng, hơi sức không biết ở đâu ra, nhưng toàn thân cảm giác huyết mạch cũng căng phồng, liền theo phản xạ nhanh chóng lật người lại, không nói lời nào ôm lấy cặp ủng da đen bóng của người trước mắt.

Gia Mậu khê cúi đầu, mắt thấy hai chân của mình bị cánh tay mảnh khảnh của Thất Dạ ôm chặt, mặt mày không khỏi nhẹ giương, môi mỏng khê nhếch lên thoáng hiện lên đường cong phúc hắc!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thức thời, liền ngoan một chút

Thân thể mảnh mai của cô gái đang phát run

Tựa như bay phát phơ, giống như chỉ cần một con gió nhẹ thổi qua, cũng sẽ khiến cho cô bất đắc dĩ tung bay, phiêu bạc bất định, tìm không ra mặt đất cho mình bám rễ.

Thật sự là đáng thương!

Nhưng cũng không thể lay chuyển nửa phần tâm địa sắt đá của Gia Mậu.

Vô ý phát hiện ra chứng sợ độ cao của cô để lợi dụng, đối với anh mà nói, coi như là một thứ có ích nho nhỏ. Anh, sẽ không bỏ qua bất kỳ đã kích nào để có thể thuận phục cô! Mà lúc cùng với cô độ sức, tạm thời trong sinh hoạt tăng thêm một niềm vui thú nho nhỏ thôi!

"Thời điểm tâm tình tôi tốt, có thể để cho cô phơi ở chỗ này ngắm trăng. Thời điểm tâm tình không tốt" Thân thể cao lớn nửa ngồi xuống, giống như người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, cái bóng âm u lãnh trầm bao phủ toàn bộ thân thể xinh xắn lạnh lợi của Thất Dạ, nhả ra từng chữ: "Có lẽ, nên làm một cái xích đu. Để cho cô đung đưa!"

Nghe được lời nói êm ái mà đầy đủ uy hiếp này, hai cánh tay nhỏ đang ôm lấy chân anh ta của Thất Dạ trong nháy mắt mềm nhũn, vô lực rũ xuống trên mặt đất.

Vốn là đêm qua bị gió lạnh thổi cả đêm, cô cũng sớm đã cả người vô lực mềm nhũn ra, mới vừa đột nhiên thấy mình lơ lửng giữa không trung, tinh thần mới bắt ngờ lẫn lộn trở lại. Hôm nay, cô hoàn toàn bị sự lãnh khốc vô tình của Gia Mậu đánh tới hồng mắt ——

Chỉ là, sâu trong nội tâm vẫn còn có một chút sức chiến đấu không chịu nhận thua, nhắc nhở cô, không thể cứ như vậy buông đao đầu hàng!

Không! ! !

Nghĩ tới đây, cô cắn chặt hàm răng, cố gắng ngẩng đầu ngưng mắt nhìn người đàn ông, thần thái trong mắt, đầy đủ u oán!

Mắt thấy cô trước sau như một vẫn không phục, con mắt sắc của Gia Mậu tối sầm lại, trong con mắt hẹp dài tô điểm bởi meeng mờ ánh sáng, thoáng mang theo ánh sáng lạnh nguy hiểm nhọn nhọn tản ra.

"Thức thời, liền ngoan một chút!" Anh xoay ngược lại mu bàn tay dọc theo khuôn mặt cười hoàn mỹ như gốm sứ của cô gái nhẹ nhàng vỗ, keo kiệt lời nói, phát ra một đơn âm tiết: "Hiểu?"

Cô hiểu!

Nhưng đã hiểu, có tuân theo hay không, lại là một việc khác!

Thất Dạ Ngần cắn chặt răng "ken két".

Thật ra thì cô thật rất muốn cố gắng phản kháng, nhưng cũng biết rõ Gia Mậu tất nhiên là loại người nói được làm được, cho nên không dám lỗ mãng!

Nhảy dây trên ban công ở độ cao hai, ba trượng, còn không bằng trực tiếp đứt khoát lấy mạng của cô luôn đi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô gái mang vẻ mặt đầy đủ quật cường, mắt trong sáng, đối với anh mang đầy vẻ chán ghét cùng xa cách. Trong đáy mắt cô có một tia ánh sáng mâu thuẫn giằng giằng, hoảng hốt trần trọc, lại xua đi không được, khiến nét mặt cô, biến hóa muôn dạng!

Cô rất khổ sở, có thể trốn tránh không được thực tế giầy vò ——

Hiểu cô đã bỏ đi chống cự, bắt đầu dần dần bị thuận phục bởi vị Chúa tể là anh, trong lòng Gia Mậu cũng không có lấy một tia sáng khoái, ngược lại mặt mày lay dấn sâu kín ánh sáng lạnh. Giọng mũi của anh phát ra một tiếng hừ lạnh, đầu ngón tay chợt nắm lấy cánh tay Thất Dạ, túm lấy cô, vào phòng.

Ngón tay của anh, kiên cố giống như sắt thép, cơ hồ bấm nát da thịt cô.

Thất Dạ cắn môi dưới, trong lòng tính toán, trước cứ miễn cưỡng tiếp nhận bá đạo của người đàn ông này, im hơi lặng tiếng một chút, sau tìm cơ hội chạy trốn.

"Thử ——"

"Bốp!"

Cửa phòng bằng thủy tinh thật dày ở trước mắt mở rộng ra, thân thể Thất Dạ đồng thời bị ném vào trong bồn tắm rất lớn.

"A."

Thất Dạ thét chói tai.

Thân thể không phải là bởi vì rơi vào bồn tắm phải chịu bất kỳ đau đớn nào mà là lên, chỉ là, nước đá từ bốn phương tám hướng xâm nhập mà đến, giống như từng mũi tên nhọn xuyên thấu da thịt thấm vào cốt tủy, khiến thân thể cô từ cao xuống thấp như lọt xuống hầm băng!

Lạnh giá chí cực, lạnh muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhệ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bệnh nguy kịch

Thất Dạ bị bệnh, hơn nữa, còn là bị bệnh đến nguy kịch...!

Ý thức rơi vào trong trạng thái mơ hồ, vô luận cô có cố gắng muốn có ý nghĩ cầu sinh đến thế nào, hầu như đều không có tác dụng. Cô chỉ cảm thấy ngực nghèn hột hơi, cơ hồ không cách nào thở dốc, thân thể giống như có một đoàn lửa mạnh hùng hực thiêu đốt, cả trái tim của cô như cũng bị nướng cháy ——

Cũng khó trách cô, kể từ khi bắt đầu đến tinh cầu Chafee cho tới bây giờ, cô bị quân chế đã cố gắng tám lần trốn đi cũng đều không thành công. Trong khoảng thời gian này, vô luận là ăn uống hoặc là giấc ngủ, cô đều chưa bao giờ từng hưởng thụ qua. Sau khi bị Gia Mậu mua, không chỉ có tinh thần không ngừng phải chịu sự hành hạ của anh ta, còn bị nhét trên ban công chịu đựng gió lạnh thổi cả đêm, sau đó lại bị ngâm nước đá đến cơ hồ đông lạnh thành người tuyết. Thành thật mà nói, cô không có trực tiếp ngủ cũng đã coi như là có nghị lực rồi!

Nhưng, khi cô cho là mình không cách nào chịu đựng cái loại giày vò đến cực hạn đó, thời điểm thân thể sắp nổ tung thành mảnh vụn, một cỗ khí lạnh xuyên tim lại từ bốn phía ăn mòn tiến vào da thịt của cô, trong thân thể cô dọc theo mỗi một động mạch di chuyển, lấy đi toàn bộ nhiệt lượng trong mạch máu của cô, trung hòa nhiệt lưu đang hành hạ cô kia.

Thân thể, chịu sự thử thách của hai tầng băng và lửa giáp công lúc nóng lúc lạnh, khiến cô nghĩ sẽ vì vậy mà chết đi ——

Nhưng cuối cùng, cô cũng không có khí tuyệt mà bỏ mạng, ngược lại thân thể căng thẳng dần dần được thư giãn.

Vì vậy, trong những ngày kế tiếp, cô đều ở trên giường mơ hồ vượt qua.

Trong mơ hồ, cô cảm thấy bên trong gian phòng hình như thỉnh thoảng có người lui tới, thu xếp hầu hạ cô, thỉnh thoảng lại không một tiếng động, rơi vào tĩnh lặng.

Mỗi ngày đều vòng đi vòng lại như vậy trôi qua, vào lúc cô lại lần nữa nỗ lực mở mắt ra, ngoài cửa sổ là một khoảng thời tiết thật trong xanh!

Chỉ cần liếc một vòng gian phòng này, Thất Dạ liền nhận ra mình đang ở phương nào.

Nơi này, là phòng ngủ chính của Gia Mậu!

Cả người dường như mệt mỏi khiến cho không còn chút hơi sức nào có thể dùng được, cô liền nhắm mắt mấy cái, cũng đã thở hắt ra ——

Lòng bàn tay níu chặt cái mền, cô cắn chặt hàm răng, cố gắng ngồi dậy thì chợt nghe được bên trong phòng có tiếng bước chân vang lên nhẹ nhàng đi đến gần. Bởi vì trước mắt không biết tình huống của mình như thế nào, cô chỉ đành cấp tốc đóng lại mi mắt, vểnh tai lắng nghe tiếng động quanh mình.

Đầu cô và thính lực đều hết sức tốt, thanh âm trao đổi bên ngoài rất nhỏ, nhưng đều nhất nhất lọt hết vào tai của cô.

"Quản gia Mạc Nại, ngài đã đến rồi, để tôi tới giúp tiểu thư thay dịch truyền đi!". Thời điểm Tuyết Ly đẩy cửa phòng đi vào bên trong, nhận lấy chậu nước trong tay Mạc Nại, để lên bàn, giúp Thất Dạ đổi một túi dịch truyền dùng để kéo dài tánh mạng.

Tiếng của cô ấy thanh thúy dễ nghe, giống như chim hoàng oanh hót, làm cho người ta nghe liền tâm thần sáng khoái.

Mã quản gia mặt không chút thay đổi, ánh mắt liếc về phía gò má của Thất Dạ một cái, lạnh nhạt hỏi: "Thân thể tiểu thư hôm nay như thế nào?"

"Tốt hơn nhiều, vết thương bị lúc trước khôi phục không tệ, thân thể trạng thái cũng rất tốt. Trừ thân thể còn hơi yếu, căn bản hoàn hảo."

"Ừ." Mã quản gia thật giống như thở phào nhẹ nhõm: "Hai ngày nay cô vất vả rồi."

"Đây là việc tôi nên làm!" Tuyết Ly cười yếu ớt, sau đó lại nhú nhú mày, nói: "Chỉ là, quản gia Mạc Nại, thượng tướng hai ngày nay đi đâu? Ngài ấy mời bác sĩ giỏi nhất tinh cầu Chafee khám, chữa bệnh cho tiểu thư, nhưng vì sao lại chưa từng đến nhìn cô ấy một chút?"

Thì ra là, từ lúc cô bắt đầu hôn mê đến lúc này đã là ba ngày sau!

Đang lúc trong lòng Thất Dạ sứt sứt thờ dài, lại chợt từ trong miệng Mã quân gia nghe được một tin tức khiến cô khiếp sợ giật nảy mình.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cũng chỉ là nô tài

“Kỳ phu nhân đã từng là một sủng cơ của Tát Khắc Tôn điện hạ ở đại điện Kaloka bị ám sát, chuyện hôm nay đã chấn kinh toàn cầu rồi, tiểu thư Nam Hi là vật phẩm đầu giá của buổi đầu giá, có tin đồn...” Tuyết Ly nói đến đây, hơi dừng lại, ngay sau đó nghiêng mắt nhìn dọc theo giường Thất Dạ nằm liếc một cái, lại khoan thai mà nói: “Lúc đó thiếu thư Nam Hi đã bị để lên bàn đầu giá, mà bảo an tìm được chỗ của cô ấy, cách nơi sát hại Kỳ phu nhân rất gần. Có người hoài nghi, cô ấy cùng cái chết của Kỳ phu nhân có liên quan.”

“Trời ạ, quân gia Mạc Nại, vậy thượng tướng đem tiểu thư Nam Hi về không phải rất nguy hiểm sao?” Tuyết Ly bị sợ đưa tay bưng kín cái miệng anh đào nhỏ nhắn, hai con mắt to dọc theo mặt mũi của Thất Dạ nhanh như chớp chuyển một cái, nói thầm nhỏ nhỏ: “Hôm nay Tát Khắc Tôn điện hạ tới thượng tướng phủ, có phải hay không muốn hỏi tội thượng tướng? Nếu Tát Khắc Tôn điện hạ là hướng về phía Nam Hi tiểu thư mà đến, thượng tướng sẽ đem cô ấy giao cho Tát Khắc Tôn điện hạ xử trí sao?”

“Tuyết Ly, những chuyện này không phải chuyện cô nên tò mò.” Thần sắc Mạc Nại lạnh nhạt, đưa tay vì Thất Dạ hơi nhắc lên cái mền đặt lên bả vai của cô, nói: “Đồ xử lý tốt rồi liền đi đi.”

“Dạ.” Tuyết Ly không dám nhiều lời, vội vàng thu thập một tí, theo Mạc Nại rời đi.

Âm thanh đóng cửa vừa vang lên, mắt Thất Dạ vốn đang nhắm lại liền nhanh chóng mở ra. Lông mi cô giống như lông vũ nhẹ nhàng run run, lòng bàn tay dọc theo mép giường đè một cái, lật người liền ngồi dậy.

Trong đầu không ngừng vang lên lời của quân gia Mạc Nại cùng Tuyết Ly.

Cô rất rõ ràng, mình chính là “tiểu thư Nam Hi” trong miệng quân gia Mạc lại cùng Tuyết Ly, mà người đàn ông gọi là Tát Khắc Tôn điện hạ, cùng lấy Gia Mậu, Tư Á làm trung tâm, thế lực của hoàng tử Phí Nhĩ Lạc là một phe đối lập. Lúc này nếu Tát Khắc Tôn vì sủng cơ của hắn bị ám sát mà tìm tới cửa, như vậy hung thủ Gia Mậu vì tự vệ mà đem tội danh đổ hết lên người cô, tuyệt đối có khả năng.

Người không vì mình, trời tru đất diệt, cho dù là vợ chồng, tai vạ đến nơi tự mình còn phải bay đi, huống chi cô chỉ là một nô tì được Gia Mậu mua mà thôi.

Nếu như cô rơi vào trong tay Tát Khắc Tôn, sẽ bị giày vò như thế nào đến chết đây?

Gia Mậu tàn bạo như thế nào cô rất rõ ràng, về phần làm đối thủ của anh ta, Tát Khắc Tôn có thể cùng Phí Nhĩ Lạc là thế chân vạc, há lại là nhân vật đơn giản? Chỉ sợ, hán ác độc không thua Gia Mậu, thậm chí hơn chứ không kém.

Chỉ sợ đến lúc đó, so với hiện tại cô có thể sống không bằng chết.

Cô, nhất định phải chạy đi trước khi Gia Mậu giao cô cho Tát Khắc Tôn.

Nước đường truyền vào người, thế lực cô khôi phục không ít, hành động lúc này, thật sự không phải là vấn đề gì lớn.

Xích bàn chân dẫm lên mặt đất, lòng bàn chân lại ấm áp. Thì ra, phòng ngủ trải một tấm thảm to như vậy, hướng ra tận cửa phòng.

Thất Dạ nín thở, nhìn vòng quanh một chút, đầu hướng phía nơi nào đó gần cửa sổ nhìn lướt ra ngoài.

Bởi vì sợ độ cao, cô không dám đến quá gần cửa sổ, nhưng thấy rõ quang cảnh phía ngoài.

Đó là một đình viện thiết kế làm chủ trang viên, cây cối hoa cỏ bốn phía phong phú, đường nhỏ không ít, nếu không quen thuộc rất dễ lạc đường. Bất quá, đây cũng là một điều tốt, nơi ấy lớn, cây cối nhiều, dễ dàng ẩn thân, không bị phát hiện.

Cô vạch ra môi mỏng, ánh mắt ngưng tụ, chủ ý quyết định, liền nhanh chóng đi tới kéo cửa phòng ra.

Bước chân chưa kịp bước ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn, trong nháy mắt trầm xuống.

Trước mắt, hai bóng dáng thon dài cao gầy đứng chân, khuôn mặt người đàn ông tuấn nữ đẹp trai tà mị hiện ra trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 30: Ác ma đáng ghét

Hai người đàn ông này cũng xuất sắc giống nhau, nhưng mỗi người một vẻ.

Bên trái là người đàn ông mặc trang phục nhàn nhã ở nhà, là Gia Mậu * Dương * A Nhĩ Bá Đặc. Vẻ mặt anh đậm bạc, nhưng thân không ngại nổi bật khí chất cao quý bất phàm tầng tầng từ trong tỏa ra bên ngoài, đôi mắt thăm thẳm một mùi thanh nhuận như ngọc lạnh, ánh sáng lấp lẹt tinh nhuệ, làm anh vốn đã đầy đủ khí thế cường đại bị chèn ép càng tỏa ra vô cùng tinh tế.

Còn người đàn ông xuất hiện tại nơi này, giống như toàn bộ thế giới đều có chút thất sắc. Mà anh ta rõ ràng giống như chúa tể duy nhất của thế giới này, nguy hiểm, lại quyết tuyệt, rồi lại lười biếng mỉa mai, giống như một viên Thần tinh sáng chói lộng lẫy nhất trong đêm tối, điên đảo chúng sinh.

Bên phải người này là người đàn ông mặc hoa phục quý giá, còn là Tát Khắc Tôn * Sơn * An Đức Liệt. Anh ta dung mạo tuấn nhã (đẹp trai lịch sự), một thân quý khí bức người, thân hình cao lớn ngạo nghễ giống như cây Bạch Dương lớn lên trong hoang mạc, thanh đậm sâu sắc. Nhìn anh ta có hơi thờ thâm độc, nhưng, toàn thân lại không che giấu được khí phách như cái loại hạc đứng trong bầy gà.

Cùng Gia Mậu xuất chúng như vậy đứng chung một chỗ, anh ta lại không kém chút nào, sức quyến rũ to lớn, đủ mê hoặc lòng người.

Đứng cùng mấy người đàn ông ưu nhã cao quý, giờ phút này Thất Dạ có vẻ cực kỳ nhếch nhác.

Hôm nay hai chân cô trần trụi không nói, trên người mặc áo ngủ màu trắng rõ ràng có chút quá lớn, làm thân thể nhỏ bé của cô càng tỏ ra thon gầy. Cô mới từ giường bò dậy, sợi tóc xốc xếch, như thành bụi cỏ dại. Khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ vốn rất là tinh xảo động lòng người, bởi vì mấy ngày qua bệnh nặng mà thật là gầy, tuy là mang lại cho người một cảm giác điềm đạm đáng yêu, nhưng ở đây có hai người đàn ông có tuấn dung hoàn mỹ này, thật đúng là không ngừng thất sắc mấy phần đơn giản như vậy.

“Muốn đi đâu?” Con mắt Gia Mậu khép hờ, tầm mắt nhìn lên nhìn xuống đáng giá cô, đồng tử màu sắc tối tăm, ánh sáng lạnh mãnh như tơ lóc lên.

Thời điểm bọn họ mới gặp gỡ, Thất Dạ trong nháy mắt bị họ dọa sợ, nhưng cô dù sao cũng là người ở trong mưa bom bão đạn đi ra, lại trải qua một lần trải nghiệm sinh tử, cho nên rất nhanh liền trấn định lại, giọng tinh táo lạnh nhạt trả lời: “Đổi gió.”

Tát Khắc Tôn hình như không hiểu cách nói của cô, nhỏ giọng lặp lại: “Đổi gió?”

Âm điệu sâu kín, nhẹ mà nguội lạnh, phiêu tán trong không khí như rượu cất lâu năm.

Hai mắt, mang theo hứng thú không chút che giấu, nhìn chăm chăm cô.

Bình tĩnh chống lại ánh mắt của anh ta, đôi mày thanh tú của Thất Dạ nhẹ nghiêng, gằn từng chữ: “Dạ. Đổi, gió.”

Khóe miệng Tát Khắc Tôn khẽ nhếch, mặt tối tăm, nơi đáy mắt lưu chuyển ánh sáng, phức tạp khó hiểu.

Không nói lời nào, nhưng còn hơn nói ra thiên ngôn vạn ngữ sắc bén.

Tuy là trong lòng kinh sợ, Thất Dạ cũng không quên nhắc nhở mình, địch không động ta không động.

Lấy tinh chế động, là làm một cấp hộ vệ tài nghệ dày công tu luyện.

“Tôi xem cô là muốn chạy trốn chứ?” Con mắt Gia Mậu thu lại, đôi môi mỏng hờ hững giương, một câu nói toạc tâm tư Thất Dạ.

Ác ma đáng ghét! Mẹ kiếp!!

Ở đáy lòng Thất Dạ nhẹ một tiếng nguyên rủa, hai tay bỏ sau lưng của cô nắm chặt thành quyền, mặt mày ngưng tụ, cắn răng trợn mắt nhìn Gia Mậu một cái.

Anh ta, quả nhiên có ý muốn đem tội giết người đẩy sang cô, lấy chiêu “mượn đao giết người” này đẩy hết mọi hiềm nghi trên người anh ta?

Mơ tưởng?

Gia Mậu * Dương * A Nhĩ Bá Đặc, nếu như anh thật sự ném tôi cho Tát Khắc Tôn, tôi nhất định sẽ kéo anh cùng xuống nước, từ đó để cho anh trở thành cái cho mọi người chỉ trích.

Trong lòng cười lạnh, khóe miệng Thất Dạ khẽ nhếch, môi anh đào hơi mở, độ cong mờ nhạt dần dần trôi lên: “Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, anh bây giờ là chủ nhân của tôi, nếu tôi tính muốn chạy, cũng nên chạy ở phía sau anh, tôi, nhưng mà tất cả chuyện gì đều nghe theo anh.”

Chương 31: Thượng tướng đại nhân, anh xấu lắm

Thất Dạ nói đến thể thôi, ám hiệu trực tiếp ở phía sau, là như vậy: coi như Gia Mậu đổ oan cô giết Kỳ phu nhân sủng cơ của Tát Khắc Tôn, cũng bởi vì có anh ta chi điểm mới có thể đi làm.

Gia Mậu là người thông minh hạng nào, sau khi nghe mây rậm lập tức giương lên, một loại ánh mắt giống như hổ phách, lệ khí hiện lên, thật giống như chém cốt gọt thịt của cô đi, nuốt vào bụng.

Còn lại Tát Khắc Tôn mây rậm bay xéo, đồng tử màu bạc lóe ra ánh sáng trong suốt, đáy mắt nồng nặc mùi vị thăm dò, càng tỏa ra trình độ tích lũy thâm hậu.

Bị bốn con mắt của hai người đàn ông này nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, Thất Dạ có cảm giác trái tim mình co rút lại thật chặt, nguyên lai khí thế nhanh chóng biến mất. Cô cắn răng, nhìn bước chân Gia Mậu đột nhiên đi lên phía trước một bước, cấp tốc nhảy lùi về phía sau, mong muốn kéo dài khoảng cách với anh ta.

Nhưng động tác của Gia Mậu nhanh so với cô gấp bao nhiêu lần...

Người trước mặt chợt lóe, Thất Dạ liền thấy quanh mình bị một cỗ hơi thở nguy hiểm bao phủ. Cả người cô, bị cánh tay dài của Gia Mậu dùng sức ôm sát.

Người đàn ông lắc đầu một cái, nét mặt bình tĩnh không biểu cảm, trong xoang mũi giãn ra hơi thở ảm áp lại tựa như thở dài, cặp mắt sâu trong không thấy đáy, như một hồ nước sâu rộng, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Dạ, một đôi tròng mắt thanh lệ bé bỏng gắt gao dừng lại, để cho bóng dáng nhỏ nhỏ của cô, trong cái bóng đó, giống như tôn lên, cô có nhiều nhỏ bé, không đủ để cùng anh đánh nhau.

“Bảo bối.” Gia Mậu mở miệng, giọng nói giống như một loại ma âm nhấm vào tim gan người: “Thân mình yếu đuối như vậy, đến lực chói gà đều không có, trừ bỏ có thể ở trên giường, để ta muốn làm gì thì làm, còn có thể giúp ta làm cái gì?”

Ngôn ngữ chảy xuống từ đôi môi mỏng khêu gợi nói ra, phảng phất cũng là thiên kinh địa nghĩa, không có tí ti nào có thể làm cho người ta nghi ngờ.

Trong lòng Thất Dạ mông lung, nghe anh nói như thế, đôi mày thanh tú xoắn lại.

Anh nói cô gầy yếu, là muốn bảo hộ cô sao?

Mặc dù không rõ tâm tư người đàn ông này muốn gì, cô quyết định đánh cược một lần.

Tay nhỏ bé dọc theo hông Gia Mậu ôm một vòng, thân thể mảnh khảnh của cô dán vào lồng ngực anh, khoe miệng hơi nhếch lên, hia cánh môi mỏng, giống như một đóa hoa anh đào mới nở, xinh đẹp say lòng người: “Thượng tướng đại nhân, anh xấu lắm...”

Khi lời nói ra khỏi miệng, khuôn mawth nhỏ nhắn sạch sẽ mà thuần túy của cô bị một tầng đỏ ửng làm đẹp, giống như ánh sáng của mặt trời mới mọc bao phủ, da thịt trắng nõn kia, tràn ngập một tầng ánh sáng nhàn nhạt, bộ đáng thiết tha lịch sự tao nhã, thần thái ẩn chứa khiến người ta động lòng.

Nhưng trong lòng của cô cũng đang oán thầm.

Nói những loại lời buồn nôn đáng chết này, bản thân mình cũng nổi đầy da gà, thiếu chút nữa muốn ói.

Nhưng vì bảo vệ tính mạng, cô không làm không được chính là lựa chọn này.

Dựa vào Gia Mậu, cố gắng sau này còn có thể nhận được hành hạ vô tận của anh, nhưng trung quy so với, hiện tại bị Tát Khắc Tôn đối phó còn tốt hơn.

Nhiều nhất, lùi về phía sau lại tìm cơ hội thoát đi là được.

“Ta không xấu, em ở trên giường, làm sao sử thoải mái như vậy, hả?” Người đàn ông khéo léo cúi đầu cắn vành tai cô, đối với cô nhẹ giọng rì tai: “Cũng mấy ngày không xuống giường được rồi...”

Cút anh Xán Xán biến thái, đồ lưu manh không biết xấu hổ.

Đáy lòng Thất Dạ nguyên rủa, trên mặt lại cười như hoa nở, xinh đẹp nói: “Đây còn không phải bởi vì là thượng tướng đại nhân lợi hại chứ sao...”

Mẹ nó, giả bộ tiếp nữa, mấy ngày sắp tới cô ăn cái gì, sợ đều muốn ói ra ngoài.

May mà Gia Mậu giống như cũng nhìn thấy cô có thể nhận cực hạn ở nơi nào, không có trêu đùa với cô nữa, ngược lại mang con mắt, đăm đăm nhìn Tát Khắc Tôn một cái: "Điện hạ, ngài xem tiểu nha đầu này một chút, gầy không chút chút, có thể đối phó với Kỳ phu nhân võ nghệ nổi tiếng sao? Tôi xem, cô ấy ở trên giường làm cho đàn ông chen vào mấy cái tạm được, những chuyện khác... cũng không thể làm được."

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đùa giỡn

Mẹ nó! Tôi chen vào XXX của anh đấy!

Đối với ngôn ngữ châm biếm ác liệt của Gia Mậu, Thất Dạ vô cùng giận dữ trong lòng, cả người cô đều căng thẳng, cứ như con gà mẹ sắp tiến hành giao đấu, cả người đều tràn đầy lực chiến đấu.

"Bảo bối, có chừng mực, chuyện tình yêu nam nữ, điện hạ cũng là người từng trải, cho nên em không cần cảm thấy xấu hổ!" Cảm nhận được tâm trạng của cô rõ ràng, nên Gia Mậu thu lại sức lực của cánh tay trên eo cô, nhẹ nhàng thổi khí vào lỗ tai cô: "Hay là, chúng ta trở về phòng đại chiến 300 hiệp tiếp! Chúng ta còn có thể chơi vài trò mới mẻ. . . . Tỷ như, ban công chính là địa phương tốt!"

Rõ ràng giọng nói khàn khàn này nhẹ nhàng như nước, giống như là lời tâm tình mập mờ của người tình, nhưng nghe vào trong tai Thất Dạ, lại tràn đầy mùi vị nguy hiểm cực độ.

Bọn họ căn bản không có làm trò gì trong phòng, nói đến đâu, cũng chỉ là dùng trí dũng đối chọi gay gắt mà thôi. Có lẽ, anh đang cảnh cáo cô, sẽ khiến cô nhảy dây ở ban công ——

"Thượng tướng đại nhân nói cái gì chính là cái đó." Xét thấy bản thân vô năng lại sợ độ cao, Thất Dạ chỉ bị Gia Mậu ném ra ban công cũng đã đủ sợ hãi, chỉ có thể miễn cưỡng cười phụ họa anh: "Tôi nhất định chơi với anh. . ."

Nói đến một câu sau, rất có mấy phần mùi vị cắn răng nghiêng lợi.

Đầu ngón tay Gia Mậu lướt dọc theo gương mặt của cô, bóp nhẹ rồi lay mấy cái, trên gương mặt âm trầm, hiện lên ánh sáng lạnh khinh miệt, lại chợt lóe rồi biến mất, làm cho người ta không nắm giữ được thâm ý ở bên trong!

Tim của Thất Dạ hơi run rẩy, một nháy kia, chỉ cảm thấy bắp chân của mình như nhũn ra, cơ hồ đứng không vững! May mà cánh tay Gia Mậu vẫn luôn ôm lấy eo thon của cô, khiến lực lượng cả người cô đều dựa vào anh, cô mới không có nhếch nhác xụi lơ ngã xuống đất!

Khỏe mất lo đang liếc về đôi mắt bạc như băng phách của người đàn ông bên cạnh, đầu óc cô nóng lên, tay nhỏ bé lay động, đầu ngón tay nắm vạt áo Gia Mậu.

Tát Khắc Tôn vẫn luôn chỉ thờ ơ lạnh nhạt, căn bản không có phát biểu bất kỳ ý kiến nào. Nhưng, môi mông của hắn lại có một nụ cười như có như không, đầy nét màu bạc lóe lên ánh sáng mờ mờ, tựa như đùa giỡn. Thật giống như đang xem một vở kịch long phượng buồn cười ——

Hắn chưa từng bị cuốn hút.

Đùa giỡn thôi, nên kéo suy nghĩ trở về thực tế!

Thất Dạ biết, Tát Khắc Tôn không hề tin diễn xuất của họ, bây giờ hắn trầm mặc, cũng chỉ là vì xem cô bêu xấu thêm nữa mà thôi!

"Thượng tướng đại nhân, anh không giới thiệu cho chúng tôi sao?" Ngón tay níu áo Gia Mậu càng chặt hơn, tận lực dán chặt Gia Mậu, mặc cho khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ người anh đã làm tiêu bớt mấy phần sợ hãi của cô dành cho Tát Khắc Tôn: "Tôi cũng muốn biết điện hạ trong lời đồn. . ."

"Điện hạ, cô ấy là nữ đây tớ tôi mới mua được, Nam Hi!" Gia Mậu lại thuận ý của cô, cười nhạt nói với Tát Khắc Tôn: "Cũng chính là, sủng vật bán đấu giá có thể có liên quan đến cái chết của Tri Kỳ phu nhân mà bên ngoài đồn đãi."

"Đều nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, thượng tướng đại nhân thật có phúc khí, tìm được một mỹ nhân xinh đẹp trời sanh như thế." Tát Khắc Tôn nghe vậy, con ngươi màu bạc hơi thu lại, bàn tay dày rộng chuyển tới trước mặt Thất Dạ: "Tiểu thư Nam Hi, rất hạnh phúc được gặp!"

"Là tôi với cao điện hạ rồi." Thấy bàn tay dày rộng trắng nõn kia hiện ra trước mắt, trong lòng Thất Dạ "Lộp bộp" giật mình, không thể không đưa bàn tay mềm của mình ra bắt tay hắn.

Bàn tay của Tát Khắc Tôn gấp lại, bao lấy tay của cô trong đó.

Một lực lượng mạnh mẽ từ lòng bàn tay của hắn truyền đến, khoảnh khắc đó, Thất Dạ chỉ cảm thấy xương đốt ngón tay của mình đang bị bàn tay hắn

che lấp giống như vờ vụn, đau đớn không chịu nổi. Đau đớn này, dọc theo tuyến thần kinh nhạy cảm chậm rãi lan tràn ra ở cả người cô, khiến trái tim cô cũng tê dại ——

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Dịu dàng

Đầu lông mày Thất Dạ nhú chặt, giống như sợi dây thắt lại, không phân tán được nữa!

Ý nghĩ của cô rất rõ ràng, khi nhìn thấy mày rậm của Tát Khắc Tôn nhếch lên, đôi mắt lấp lánh nhìn chăm chú về phía cô, liền lập tức thét ra một tiếng "A".

Đau như thế, trên thực tế cô có thể chịu được, nhưng giờ khắc này, cô không cần nhìn!

Chỉ có yếu đuối, mới phù hợp tình cảnh của cô hôm nay.

Tát Khắc Tôn muốn thử xem rốt cuộc cô có biết võ nghệ không. Mà chỉ có không cách nào nhìn được đau đớn, mới đủ chứng minh cô không phải hung thủ sát hại Tri Kỳ phu nhân!

Dĩ nhiên, trên thực tế, vốn cũng không phải cô!

Là Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc!

"Xin lỗi!" bàn tay Tát Khắc Tôn trong nháy mắt buông lỏng, nụ cười nhạt ở khóe miệng cũng tiêu tán: "Thường ngày đã quen bắt tay với đám chính khách như thế, nên quên tay của tiểu thư Nam Hi thon nhỏ mềm mại, há có thể dùng lực lượng giống nhau. Tay của bản điện hạ chẳng phân biệt được nặng nhẹ, tiểu thư Nam Hi chớ trách!"

Hắn tự xưng từ "Ta" đến "Bản điện", đã dùng thân phận đề người rồi, cô còn trách cứ thế nào?

Thất Dạ âm thầm cười nhạt vì lòng dạ đen tối của người đàn ông này, mặt ngoài vẫn cười như hoa, nói: "Điện hạ, là tôi thất lễ mà thôi, không chịu nổi một kích, khiến Điện hạ và thượng tướng chê cười rồi."

Mặt mày Tát Khắc Tôn giương nhẹ, con ngươi nhìn lướt về Gia Mậu một cái: "Gia Mậu, tuy tiểu thư Nam Hi là do cậu mua được, nhưng tôi nghe thấy hôm nay cô ấy đã vào phòng cậu rồi, chắc hẳn tiểu thư Nam Hi khác nữ đầy tớ bình thường đúng không?"

"Vật mới mẻ, nên tôi muốn ném thử." Gia Mậu nói nhẹ nhàng, cũng không trực tiếp đáp lại vấn đề của Tát Khắc Tôn, giọng nói lạnh nhạt, lượn vòng hỏi lại: "Con người, đều có lòng hiếu kỳ, Điện hạ, người cứ nói đi?"

"Nói phải!" Tát Khắc Tôn liên tiếp gật đầu, con ngươi lóe lên ánh bạc, như quý mỵ, thần thái sâu xa, hoàn toàn làm cho người ta không nắm lấy được.

Ngón tay dài của Gia Mậu tìm tòi theo cánh tay mảnh khảnh của Thất Dạ, đầu ngón tay siết lại, bao hàm tay nhỏ mảnh khảnh của cô ở trong đó, đầu ngón tay mượt mà nhẹ nhàng bóp tay mềm của cô, mặt mày lại mơ hồ hiện ra ánh sáng dịu dàng: "Đau không?"

Là vì chứng minh trước mặt Tát Khắc Tôn, hẳn thật có hứng thú với cô mới có vẻ mặt vẻ mặt sao?

Thất Dạ hoảng loạn trong lòng, lắc đầu một cái dưới ánh mắt nhìn soi mói của người đàn ông này.

"Điện hạ nếu như không đề ý, xin cho tôi thoa chút thuốc cho cô ấy!" Gia Mậu nâng mí mắt lên, thờ ơ liếc Tát Khắc Tôn một cái: "Con gái bị thương, luôn làm cho người ta đau lòng."

"Xin thượng tướng cứ tự nhiên!" Tát Khắc Tôn xòe lòng bàn tay, lui một bước về hành lang.

Gia Mậu khẽ cúi đầu, bước chân khẽ dôi, thân thể cao lớn cân tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa của Thất Dạ, hơi nâng chân, đá cánh cửa phòng này.

"Rầm ——"

Một tiếng đóng cửa thanh thúy lưu loát vang vọng trong không khí, đinh tai nhức óc!

Thân thể Thất Dạ đột nhiên hơi cứng, thiếu chút nữa thét chói tai ra.

Đều bởi vì, lúc này Gia Mậu dùng sức bấm một cái vào vị trí mà Tát Khắc Tôn bóp tay thon của cô.

Rất đau, quả thật chính là đau đớn như gọt xương cắt thịt ——

Thất Dạ tức giận, nhếch lông mày hung hăng trừng anh.

Nào có thể đoán được, Gia Mậu lại làm như không thấy, lòng ngón tay cái xoa nhẹ vị trí bị đau của cô, thanh âm trầm thấp từ trong môi mỏng bật ra, nói: "Nơi này?"

Thất Dạ không biết hẳn rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng cảm thấy vị trí bị hắn xoa đau đớn tan nát cõi lòng, vì vậy không tự chủ được gật đầu một cái.

Gia Mậu trở tay cầm cổ tay của cô, dùng sức ném cô lên giường, đưa tay từ trong túi áo móc ra một cái khăn tay nhét vào trong miệng Thất Dạ, trong sự kinh ngạc của cô, thân thể cao lớn đã ngồi xuống, đôi mắt sâu kín rơi vào trên dung nhan thanh tú của cô, gương mặt lộ vẻ bí hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chọn phụ nữ để ức hiếp, con người thối nát!

Miệng bị nhét chặt, Thất Dạ tự nhiên không cách nào kêu ra tiếng, nhưng đôi mắt xinh đẹp của cô lại giống như biết nói, chột lóe một cái, tản ra ánh sáng vô cùng quái cường.

"Nhìn một chút!" Ánh mắt Gia Mậu như lướt qua mặt cô, bàn tay đột nhiên dùng sức nắm chặt lấy cổ tay của cô, dùng lực đem tay nhỏ bé của cô hướng về phía mặt bàn bên cạnh hung hăng nện xuống.

"Ồ ——"

Ngay cả miệng đã bị khăn tay nhét chặt rồi, nhưng Thất Dạ vẫn mơ hồ phát ra tiếng gào thét uất ức.

Gia Mậu dùng lực quá lớn, tay của cô bị anh ta ra sức trực tiếp đánh về phía cái bàn hình lăng giác, da thịt trong nháy mắt sưng đỏ, đau đớn đến tê dại, quả thật có thể tuyên bố bị phế bỏ ——

Cái trán đã sớm thấm đẫm những giọt mồ hôi to trong suốt, nổi bật dưới khúc xạ ánh mặt trời, tình xảo đặc sắc, giống như châu báu thượng hạng, vô cùng có sức quyến rũ.

Nếu như khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không bị kéo thành hình dạng trái mướp đắng.

Gia Mậu đưa tay gạt ra cái khăn tay đang nhét trong miệng cô gái.

Cái miệng nhỏ nhắn của Thất Dạ mới có thể tự do, liền lập tức cắn răng nghiền lợi nguyên rủa: "Gia Mậu, cái tên khốn kiếp này, giày vò một cô gái như vậy, quả thật chính là lãnh khốc vô tình đến mất hết nhân tính! Mẹ nó, một ngày nào đó anh cũng sẽ bị tôi giày vò lại gấp nghìn lần như vậy!"

"Còn có hơi sức lăng chửi người?!" Đầu ngón tay Gia Mậu bỗng chốc nâng cầm Thất Dạ lên, đôi con ngươi màu hổ phách thâm thúy trực tiếp nhìn chằm chằm vào đôi mắt thuần túy xinh đẹp của cô: "Muốn đau hơn một chút?"

Tên đàn ông chết tiệt, muốn ức hiếp cô. Mới vừa rồi, sao không thấy anh ta dùng mãnh như vậy, đối đầu với Tát Khắc Tốn một trận?

Thất Dạ cắn răng, môi anh đào phát ra lạnh lạnh châm biếm: "Chọn phụ nữ để ức hiếp, con người thối nát!"

Nói ra những lời không sợ chết như vậy, thật ra thì nguyên nhân chính là bởi vì cô nhất thời nóng giận. Lời nói vừa dứt, mắt thấy con người màu mực của Gia Mậu càng phát ra tinh mịch, đáy lòng Thất Dạ liền bắt đầu ảo não.

Đáy mắt người đàn ông tản ra ánh sáng lạnh lạnh, giống như mãnh thú xua tan ánh ban mai mà đến, nguy hiểm mà âm trầm, giống như nước xoáy, tùy thời cũng sẽ cắn nuốt cô vào bên trong, khiến cho cô không còn chỗ trốn!

Nam Thất Dạ ngu ngốc, người ta là thượng tướng đại nhân cao cao tại thượng, người bắt quả chỉ là nô lệ anh ta mua về, anh ta muốn người chết, so với giết chết một con kiến còn đơn giản hơn nhiều, ở chỗ này thì có thể khoe khoang cái nổi gì?

Nhưng lời đã nói ra, không có cách nào thu hồi lại ——

Giữa lúc Thất Dạ đang than thở hối tiếc, Gia Mậu lại từ từ mở miệng.

"Vậy, thì thế nào?"

Ngoài dự đoán của cô chính là, Gia Mậu cũng không có nổi giận, chỉ là ngón tay anh ta nắm xương hàm của cô thoáng tăng thêm chút lực, mặt mày tuấn

lặng càng tiến lại gần cô, lúc nói chuyện, hơi thở ấm áp như dòng nước ấm của anh ta thổi lất phất đến bên lỗ tai của cô. Tư thế này, cực kỳ giống cùng với cô đang ** (đã được che dấu)!

Đầu lông mày Thất Dạ nhẹ nhàng nhăn lại, ánh mắt đọng phải ánh mắt của anh ta.

Môi mỏng của người đàn ông mím chặt, con ngươi có thể thấy được một tia thần sắc âm lãnh, khí thế bức người, không cần nói cũng biết.

"Không thể nào." Thất Dạ bị ánh mắt trực tiếp của anh ta nhìn chăm chú, đáy lòng run sợ, đáp lại người đàn ông cũng không có khuyến khích: "Tùy cô, thích làm cái gì thì làm cái đó, tôi không xen vào!"

"A!"

Mấy tiếng chê cười không thể nghe thấy từ môi mỏng của người đàn ông bật ra, làm trong không khí, tăng thêm vài phần áp lực.

Thất Dạ cảm giác tim của mình cũng sắp không chịu đựng được loại không khí này, sắp dừng lại hô hấp ——

Cố ý coi thường cảm giác về sự tồn tại của người đàn ông này, nhưng khi khóe mắt lơ đãng liếc về phía gương mặt tuấn lãng như điêu khắc, lạnh lùng rồi lại buồn rười rượi kia, trong lòng cô hoàn toàn luống cuống.

Cảm giác, chỉ cần ngón tay anh ta hơi nhúc nhích, cô tùy thời đều có thể sẽ bị anh ta giết chết!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Toả tâm châm

Ngón tay Gia Mậu quả thực động, nhưng cũng không phải là tăng thêm lực để bóp vỡ xương hàm Thất Dạ, mà là chọt nâng cổ tay của cô lên, ngón tay nắm lấy da thịt trên mu bàn tay của cô dùng lực nheo cái.

"Nha ——"

Thất Dạ thở nhẹ ra một tiếng, thân thể vốn là mềm nhũn trong nháy mắt tiêu tán.

Trước mắt thoáng qua một đạo ánh sáng màu bạc, giữa kẽ ngón tay của người đàn ông, có ba cây châm lạnh lạnh màu bạc.

"Đó là cái gì?" Không để ý da thịt tổn thương đau đớn do vừa rồi bị anh ta nheo, lòng bàn tay Thất Dạ dùng sức đè một cái lên giường hẹp, thân thể chọt bắn lên, hai mắt thâm thúy nhìn chăm chăm mấy cây châm bạc trong tay Gia Mậu, thanh âm khẽ phát run: "Độc châm?"

Con mắt sâu của Gia Mậu he hé, con ngươi xoẹt thoáng qua vẻ chế nhạo, nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, môi mỏng mới miễn cưỡng khắc ra mấy chữ: "Toả tâm châm."

Không cần Gia Mậu giải thích nhiều, tên gọi như ý nghĩa Thất Dạ liền hiểu rõ, vật này hẳn là dùng để khống chế tâm của người khác ——

Cô chọt cảm thấy kinh hãi, hai vai thoáng chốc mềm nhũn xuống.

Khó trách, Gia Mậu ra tay ác như vậy. Thì ra là, anh ta muốn giúp cô bức toả tâm châm này ra ngoài. Anh ta, không muốn để Tát Khắc Tồn khống chế cô. Nếu không, cô rất có thể sẽ thực sự trở thành mật thám của Tát Khắc Tồn đặt ở bên người anh ——

Đến lúc đó, Cô chắc chắn sẽ trở thành kẻ ngu dân đi bán mạng giúp Tát Khắc Tồn mà cũng không tự biết.

Con mắt dài hẹp của Gia Mậu đột nhiên nhướng lên, ánh mắt sâu thẳm như đại dương nhàn nhạt quanh quẩn ở trên người cô, môi mỏng như được đeo gọt bằng dao nhấp nhẹ thành một đường cong hoàn mỹ.

Bộ dáng ngoài cười trong không cười này không những không khiến cho người ta sinh ra cảm giác chán ghét, ngược lại đẹp mắt vô cùng!

Môi anh khẽ nhúc nhích, câu hỏi, không có mùi vị gì cả: "Muốn báo thù không?"

"Báo thù?" Thất Dạ sững sốt, không rõ chân tướng.

"Kế tiếp, giờ đến phiên chúng ta lên sân khấu đạo diễn trò chơi rồi!" Gia Mậu cười, trên bờ môi hiện ra độ cong, con mắt sáng lạnh thâm thúy, càng phát ra tâm tối, lại không thể bao trùm, một ít ánh sáng lung linh nhanh chóng thoáng qua!

Thất Dạ thể nhưng cảm giác trái tim nhỏ run lên, không hiểu, trong lòng có một cảm giác kỳ diệu khó nói lên lời đang diễn tiến ——

Cảm giác, người đàn ông này, có thể tin!

"Anh muốn làm cái gì?" Đầu óc, chỉ cần mấy giây liền đưa ra quyết định.

Cô, đứng ở cùng phe với Gia Mậu!

Con mắt hẹp dài của Gia Mậu nhẹ nhàng híp lại, con ngươi đen như mực thâm thúy, ánh quang chói mắt. Đôi môi mỏng như được đẻo gọt của anh ta, nhộn nhạo phát ra một nụ cười nhẹ ranh mãnh cao thâm, hướng về phía cô gái gơ tay, ngoắc ngoắc ngón trỏ: "Tới đây!"

Thất Dạ chỉ chân chờ như vậy một cái chớp mắt, thân thể liền đi về phía anh ta.

Cánh môi khẽ gọi của Gia Mậu ghé vào bên tai cô, dùng thanh âm rất nhỏ không thể nghe thấy nói thầm vài câu.

Con ngươi trong suốt xinh đẹp bỗng chốc mở lớn, Thất Dạ nghiêng mắt, cặp mắt sâu kín nhìn chằm chằm Gia Mậu, cái miệng nhỏ mở lớn thành hình chữ O, trong nhất thời không cách nào khép lại.

Người đàn ông này, có phải quá ghê tởm hay không?!

Làm như vậy, quả thật so với để cho cô trực tiếp đi chịu chết không có gì khác nhau!

"Sợ chết?!" Gia Mậu không có xem nhẹ vẻ chán ghét trên mặt cô, ngón tay dài nâng cằm của cô lên, con ngươi màu hổ phách, lạnh lùng nhìn cô: "Tiểu quý nhất gan!"

Shit!

Trong lòng Thất Dạ oán thán, đột nhiên nhếch môi, khóe miệng nhếch lên thành đường cong, nhẹ nhàng hừ nói: "Đây chính là việc thượng tướng đại nhân ngài giao phó cho tiểu nhân, muốn chết, trước tiên cũng không tới phiên tôi!"

"Thông minh!" Gia Mậu xoay ngược lại mu bàn tay dọc theo gò má trắng nõn mà mềm mại của cô gái nhẹ nhàng vỗ: "Tôi xem trọng cô!"

"Tôi có điều kiện." Thất Dạ ngẩng mặt lên, đôi mắt thẳng tắp đối diện với đôi mắt đang quét xuống của người đàn ông kia, không chịu thua mà nói: "Nếu như mà tôi đại nạn không chết, anh có thể đáp ứng tôi một điều kiện hay không?"

"À?!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Con dấu có hiệu lực

Một đơn âm tiết của Gia Mậu, âm điệu không mặn không nhạt, lại thật giống như tích chứa vô hạn khả năng.

Không nói có đồng ý hay không, chỉ là "À" một tiếng, rõ ràng chính là muốn trước hết nghe điều kiện của cô rồi mới quyết định!

Người đàn ông hư hỏng phúc hắc!

Thất Dạ cắn răng, khép mắt, hướng về phía người đàn ông trầm giọng mở miệng: "Tôi hôm nay, tôi muốn đi Thành Tây Đoạn Kiều."

Thật ra thì, yêu cầu như thế là có chút quá phận. Cô dù sao cũng chỉ là nô lệ anh ta mua về, cũng không đủ năng lực nói điều kiện với anh ta. Chỉ là, khắc này, Gia Mậu lại không có lập tức đáp lại.

Anh ta trầm mặc, trong lòng Thất Dạ càng không nắm chắc, nhưng sâu trong nội tâm, vẫn có một tia rất nhỏ mong chờ.

Dung nhan anh tuấn của Gia Mậu chợt khẽ dựa vào gần gương mặt của cô, dung mạo trong sáng tuấn mỹ tuyệt luân phóng đại trong đôi đồng tử xinh đẹp của cô. Dưới ánh sáng, có thể thấy được con ngươi tinh mịn như đầm nước xanh thẳm không chút gợn sóng kia, nhưng lại mang theo hơi thở lạnh liệt bức người, như hàn tuyết lãnh sương, dường như muốn đông cứng cả thân thể cô ——

Trong lòng cô lo sợ, lại chợt nghe thanh âm của người đàn ông nhộn nhạo trong không khí: "Đi thành Tây Đoạn Kiều, muốn gạt gỡ Dung Thiên Đại?"

Đây là ước định của cô và Dung Thiên Đại vào lúc chạy trốn, làm sao, người đàn ông này lại biết được?

Chẳng lẽ là, anh ta biết thuật đọc nội tâm?

"Cô cho rằng, suy nghĩ trong lòng, có thể giấu diếm được tôi, hả?"

Đồ đần, chỉ chút mảnh khoe đó của anh, tôi không thèm để vào mắt?

Đầu ngón tay thô ráp nâng cằm cô gái lên, đáy mắt Gia Mậu tà tuấn thoáng qua ám quang. Sâu trong con ngươi, hình ảnh sâu kín, ý vị sâu xa!

"Cô ấy thế nào?" Đầu lông mày nhỏ khê nhăn, thanh âm của Thất Dạ, khó nén tâm tình nóng nảy.

Dung Thiên Đại không phải là người có quan hệ gì với cô, chỉ là người xa lạ duy nhất ở trong quốc gia lạnh lẽo này đưa tay ra trợ giúp cô. Ở phòng bị giám sát, tại gian phòng VIP chỉ tồn ở đại điện Kaloka Một lần lại một lần, ở thời khắc cô bị giày vò, cô ấy đều giống như quý mị xuất hiện. Cho nên, Thất Dạ không cách nào, không để cô ấy ở trong lòng!

Họ ước định, chỉ cần còn sống, sẽ gặp mặt nhau ở thành Tây Đoạn Kiều.

Ít nhất, báo tin đã bình an cũng tốt!

Cô gái kia, sẽ không dễ dàng ra tay cứu người. Một khi cứu, cũng sẽ không dễ dàng như vậy buông tay.

Họ, rõ ràng xa lạ, rồi lại quen thuộc. Cho nên, hiểu nhau không cần nói!

Hôm nay, Gia Mậu nếu có thể kêu rõ tên họ của Dung Thiên Đại như vậy, tất nhiên cũng đã tìm hiểu rõ lai lịch của cô ấy. Cho nên, Thất Dạ cũng vì thế nóng lòng không dứt.

"Không việc gì." môi mỏng Gia Mậu hé mở, thời khắc Thất Dạ nghe vậy, đang muốn thở phào một hơi, anh ta lại sâu kín phun ra hai chữ: "Tạm thời!"

"Có ý gì?" Trong lòng Thất Dạ kinh hãi, đầu ngón tay nín lấy cánh tay áo của người đàn ông hỏi tới.

Cảnh tượng ngày hôm đó Thiên Đại bị Tư Á tổn thương rõ mồn một trước mắt, làm cho trái tim của cô cũng chợt đau nhói.

Tầm mắt của Gia Mậu, theo những ngón tay mảnh khảnh mà mượt mà trắng nõn của cô nhàn nhạt thoáng nhìn.

Thất Dạ vội vàng buông tay ra, hàng mi nhẹ nhàng rũ xuống, nhỏ giọng cầu xin: "Van cầu anh, để cho tôi gặp cô ấy một lần."

"Biệt thự Ngõa La Luân." Gia Mậu nắm được xương hàm cô gái đang đưa hai cái, thanh âm đậm bạc từ hai cánh môi mỏng tự nhiên khắc ra: "Biệt thự của Thượng tướng Tư Á • Kiều • Ngõa La Luân, sau khi xong việc, tôi sẽ dẫn cô đi!"

"Thật sự?" Mặt mày phủ một tầng vui thích, con mắt Thất Dạ, trong nháy mắt sự trong trẻo bùng sáng gấp trăm ngàn lần?

Con ngươi xinh đẹp, giống như ngọc lưu ly, lại tựa như ngôi sao sáng chói, rực rỡ, mê người, đầy mị hoặc!

Đây là lần đầu tiên, cô ở trước mặt anh trừ tức giận cùng kinh hoảng, biểu hiện ra một loại tâm tình khác.

Ánh mắt của Gia Mậu, nhẹ nhàng nheo lại, đáy mắt lóe lên ám quang, tất cả rơi vào trên người cô. Lực ở đầu ngón tay, đồng thời thoáng buông lỏng, lông mi dày nhàn nhạt rũ xuống, bày tỏ trả lời.

"Thành giao!" Thất Dạ bỗng chốc đưa tay nắm cổ tay Gia Mậu, đầu ngón út tay phải áp lên đầu ngón út của người đàn ông, ngón cái dọc theo ngón cái so với cô lớn hơn nửa ngón tay của người kia, đè ép một cái: "Con dấu có hiệu lực rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tôi, có thể thoả mãn em

Người phụ nữ ngây thơ ngu ngốc!

Đầu ngón tay dán sát vào lòng ngón tay mịn màng của cô gái, mày rậm Gia Mậu cau lại, đột nhiên nắm ngón tay khê cong, nắm bắt lấy bàn tay mềm của Thất Dạ, bao gồm ở trong lòng bàn tay, kéo cô ngồi xuống một bên.

Tim Thất Dạ đập mạnh và loạn nhịp, lúc kịp phản ứng thì phát hiện cái móng của mình đang ngòi ở trên đùi Gia Mậu. Mà cánh tay của anh nhốt chặt thân thể mảnh khảnh của cô, tay như ảo thuật liên xuất hiện một ống thuốc mỡ, anh nặn ra thuốc màu trắng ngà, bôi lên vết thương bầm tím của cô, nhẹ nhàng xoa nhẹ mấy cái.

Mặt mày người đàn ông này u ám trước sau như một, đôi mắt thâm thúy này, giống như giếng cổ sâu không lường được, lạnh lạnh cô đơn, làm cho người ta sợ hãi.

Nhưng động tác của anh lại quá mức dịu dàng, làm lòng của Thất Dạ, không tự giác trầm luân trong đó.

Cô là cô nhi, từ nhỏ đã bị chiêu nạp vào trong tổ chức tiếp nhận huấn luyện đặc biệt. Từ khi bốn tuổi bắt đầu có trí nhớ, sinh mệnh cô cho tới giờ đều có huấn luyện viên nghiêm khắc, vĩnh viễn đều không thích ứng được tới luyện nặng nề. Thừa nhỏ, chỉ cần huấn luyện có chút xíu sai lệch, sẽ bị huấn luyện viên trừng phạt nghiêm khắc. Càng về sau, cô rút cuộc cũng có được năng lực tiếp nhận nhiệm vụ, nghĩ có thể thoát khỏi Luyện Ngục sống một cuộc sống khác thì lại trực tiếp nạp mạng.

Ừ, giống như thời khắc cô đều được dạy nên tự thân vì khách nhân chần độn lạc, sẽ có kết quả gì tốt đây?

Nguyễn tưởng rằng như vậy sẽ trực tiếp chết đi, sao đoán được về sau tỉnh lại, cô lại hăm sâu vào một động mạch khác.

“Còn đau không?”

Bên tai, một giọng đàn ông chợt vang lên, chặt đứt suy nghĩ của Thất Dạ.

Cô nháy mắt, thấy khuôn mặt người đàn ông phóng đại gần trong gang tấc, hình dáng khắc sâu, thật giống như Quỷ Phủ thần công, hoàn mỹ đến không một tí vết nào, mặc cho ai thấy, chỉ sợ trong phút chốc hô hấp sẽ nhảy xuống nước tự tử đi.

Ngay cả người đàn ông này là một ác ma, nhưng lại không hao tổn gì bên ngoài xuất chúng của anh ta đánh vào cô.

Quả thật đẹp trai đến người khác phải nể.... (còn: không hiểu gì hết á?)

Đúng là, thật xấu.

Tâm tư Thất Dạ muôn vàn hướng tới, chợt ngó nhìn trong mi mắt người đàn ông để lộ ra một tia ranh mãnh, má phẫn ửng hồng, một mảnh sắc xinh đẹp, giống như xuân triều.

Cần môi dưới, tường nghiêng mặt tránh đi hai tầm mắt hẹp dài nhìn chăm chăm vào mình của người đàn ông kia, cảm lại đột nhiên bị giữ chặt.

Bất được đáy mắt cô lưu chuyển ra ngoài thần thái không được tự nhiên, Gia Mậu nhếch lên môi mỏng, khoe miệng tà khí nâng lên, lời nói mập mờ, phá vỡ không khí, từng chữ từng chữ, vô cùng rõ ràng: “Đụng phải hạo sắc hả?”

A, bị anh bắt quả tang....

Thất Dạ khẽ run lông mi dài, cắn chặt cánh môi, tính toán liều chết không nhận.

Gia Mậu * Dương * A Nhĩ Bá Đặc, tên khốn kiếp, coi như anh biết đọc tâm thuật thì như thế nào, tới hết lần này đến lần khác phải mạnh miệng giống như con vịt chết vậy, không để ý tới anh, anh còn có thể đem miệng của tôi mở ra hay sao?

Sắc mặt xẹt qua vẻ hài hước, con mắt Gia Mậu híp lại, đáy mắt dâng lên một tia lưu quang quỷ mị. Bàn tay dọc theo bả vai của cô hơi dùng lực chụp tới, anh gạt đầu, giữa hô hấp, nghe sợi tóc của cô tán mát ra mùi hương hoa nhài thơm ngát, thoáng chốc, trái tim bị kéo chặt, vốn nên đáy mắt chẳng xao đáy mắt, có đợt sóng trời lên mãnh liệt, kích tỉnh mênh mông.

Môi mỏng kêu gọi, như trăng non cong lên, khoe miệng người đàn ông hạ xuống độ cong chói mắt, quả thật muốn đem ánh mắt lẫn tránh của Thất Dạ...

Không hiểu sao cổ họng cô khô khốc, thân thể mềm mại bị cánh tay sắt của anh giam cầm, nhiệt độ tăng lên.

“Tôi, có thể thỏa mãn em...”

Đôi môi mỏng của anh khẽ động, âm thanh thấp mê người phiêu du ở trong không khí thì cảm giác trước mặt Thất Dạ tối sầm lại, Cánh môi mỏng tuyệt mỹ như hoa anh đào, đã bị Gia Mậu hoàn toàn bắt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Một cái hôn. một đời

Môi người đàn ông, mang theo ánh nắng ban mai, bộc lộ ra hơi thở tươi mát mà lạnh bạc, lúc mới đầu yên ắng, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai của anh, đẩy ra hàm răng trắng tiến vào trong khoang miệng của cô, Thất Dạ thấy tất cả thế giới đều xoay chuyển, hơi thở nóng rực đập vào mặt, như muốn đem đốt cháy cả người cô.

Đầu lưỡi Gia Mậu dịu dàng mà nóng bỏng, giống như linh xà khuấy đảo, nhiễu loạn, trần trọc cọ xát lấy kích thích đầu lưỡi Thất Dạ. Trong lúc nhất thời, cô hoàn toàn bị khí thể bá đạo mãnh liệt của anh chấn nhiếp, mặt mày mê ly, như nhiễm đám sương, ánh mắt như nước, phong lưu chất chứa.

Trong lòng cô, đồng tử trong hốc mắt như nước mùa thu được chôn giấu dưới lông mi dày, tựa như hai khối thủy tinh nhỏ mê người, trong veo, ần ần thần thái giận dữ, đoan chính thanh nhã có một không hai, làm cho người ta nhìn không được phải cần một cái.

Cánh tay dài vòng chặt bả vai của cô, anh nâng gáy của cô, cảm nhận được sợi tóc của cô như một loại tơ trơn thuận, lực tay tăng thêm, khiến khoảng cách cả hai càng gần hơn.

Thân thể, cách quần áo ma sát vào lồng ngực kiên cố của người đàn ông, cảm thấy trái tim đối hương đang không ngừng nhịp đập nhảy ra, tim Thất Dạ đập dồn dập, giống như “phù phù phù phù” thẳng tắp lên cao.

Trong miệng, đều là mùi vị đàn ông nhẹ dịu dành riêng của Gia Mậu, môi lưỡi của anh linh hoạt, mềm dẻo, hết lần này đến lần khác mút cắn lấy hơi thở ngọt ngào của cô, vô cùng tham lam muốn giữ lấy, để cho cô lĩnh giáo đến, hôn môi, cũng là một loại phương thức tuyên chiến.

Vì vậy, đáy lòng Thất Dạ cười nhạt một tiếng, mắt bỗng chốc mở rộng, lông mày thanh tú, hơi khoi lên. Cô bất cứ giá nào, hơi hơi mở ra đôi môi mềm mại, phối hợp động tác của anh, khẽ mutesleems lấp đầu lưỡi của anh, đồng thời, cánh tay vòng qua cổ anh, dùng sức vòng chặc, lấy tư thế cựa mạnh không chịu thua để cho đầu lưỡi của mình xâm lấn trong miệng anh.

Người đàn ông đáng ghét, tôi muốn để cho anh xem, tôi cũng không phải dễ khi dễ. Hiện tại, là tôi cưỡng hôn anh mà không phải anh cưỡng hôn tôi.

Tiểu gia hóa, khiêu khích anh?!

Nếu cô dám làm như vậy, thì sẽ phải có năng lực gánh chịu hậu quả.

Bờ môi Gia Mậu hơi vênh, đáy mắt một tia triều quang gọn sóng chợt lóe lên. Đầu ngón tay anh ôm lấy cằm cô gái, mày kiếm nghiêng ngang, thân thể to lớn càng ra sức dán chặt vào thân thể mềm mại của cô, lúc đầu lưỡi cô cố gắng quấy rầy khoang miệng anh, mặt mày trầm xuống, nhanh chóng đóng lại cánh môi, giống như một cái khóa sắt, dùng sức khóa đầu lưỡi cô lại, lại tùy ý mút hương thơm mật dịch của cô.

Thất Dạ liền ảo não rồi.

Mẹ nó, cô đang hoài nghi, Gia Mậu là đang cố ý kích thích cô, dẫn dụ cô chủ động xuất kích, rồi ngồi thu ngư ông đắc lợi.

Không, đầu lưỡi của cô, bây giờ muốn thu về, làm thế nào cũng không thoát khỏi giam cầm của đôi môi anh, chỉ có thể mặc cho anh dùng sức trêu đùa, cho đến nóng lên, tê dại...

Eo, bị bàn tay to có lực của anh giữ lại, lồng ngực cũng bởi vì bị anh áp chế thật chặt mà nóng lên, nhiệt độ cấp tốc lên cao, càng phát ra thứ kích thích trong cơ thể cô dâng lên một cảm giác lo lắng. Tiếng hít thở bên tai càng lúc càng nặng nề, quả thật trạng thái đã ái muội đến mị loạn.

Hai bên thân thiết quyết đấu hôn môi, hô hấp Thất Dạ dần dần yếu ớt, hình thành xu hướng một bên thất bại.

Trạng thái đôi mắt Thất Dạ dần dần mờ lung, mặt mày Gia Mậu chẳng những không có một chút mê ly, ngược lại có vẻ trong sáng thanh thần. Mày rậm của anh cuốn lên, hai mắt chiếu sáng, mút vào hơi thở mạnh yếu của cô, từ từ tăng thêm, đem đầu lưỡi cô, càng thêm xâm nhập cuốn hút hương miệng của anh, làm cô, cơ hồ hít thở không thông.

Hai cánh tay mềm mại rũ xuống, thân thể Thất Dạ, dần dần suy yếu vô lực. Nếu như không phải cánh tay có lực của Gia Mậu ôm thật chặt eo của cô, chỉ sợ cô đã tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Nhưng cái hôn này, mặc cho Thất Dạ muốn trốn tránh thế nào, tuy nhiên cũng không dừng lại được.

Giống như, muốn trải qua một thế kỷ, mới đủ để cho bọn họ triền miên, có điều dừng lại...

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Không ngại chăm sóc kỹ một nô tài

Phòng khách.

Bị người đàn ông nghiêng tầm mắt nhìn, Thất Dạ hơi chột dạ. Hàm răng cô khẽ cắn chặt môi dưới, ngón tay nhỏ nhắn để ở trên đùi, không nhìn được nhẹ nhàng cong lên, nín lấy vạt áo.

Bởi vì lúc trước khiêu khích Gia Mậu mà cùng anh triển khai đại chiến nộ hôn nóng bỏng, cô ăn một cái buồn bực thật to. Trên thực tế, cô chẳng những không có chiếm được nửa điểm tiện nghi, còn khiến Gia Mậu đem đôi môi anh đào của cô chà đạp đến sưng đỏ đau đớn.

Thậm chí, người nọ còn tệ hại hơn là đem bàn tay thâm nhập vào trong thân thể cô sờ soạng một lần.

Nếu như không phải quản gia Mạc Nại đột nhiên tới gõ cửa nói đã chuẩn bị tốt chiều đãi Tắt Khắc Tốn nước trà, chỉ sợ cô sẽ bị trừng phạt nhiều hơn.

Trong lòng thầm oán người kia đại sắc lang, gò má mềm mại của Thất Dạ vẫn đỏ lên.

“Tiểu thư Nam Hi mang bộ dáng thẹn thùng đáng yêu, thật làm động lòng người. Không chỉ có thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, bốn điện hạ cũng bị lây. Khó trách, thượng tướng anh đem cô ấy làm đến ba ngày không xuống giường được rồi. Đổi lại là tôi, có lẽ sẽ làm cô ấy nửa tháng đều chỉ ở tại trên giường, mở chân ra chờ... ta lên.”

Ở trước mặt Gia Mậu, Tắt Khắc Tốn không chỉ có ánh mắt gây nhẹ liếc xéo Thất Dạ, ngay cả ngôn ngữ, cũng không có nửa phần giấu diếm, ngược lại tự nhiên thanh thần nhạo báng cô. Ngôn ngữ rõ ràng là hạ lưu, nhưng khí thế hùng hăng ngang ngược kia, lại mạnh người, làm người ta không thể bỏ qua.

Thất Dạ nghe vậy, đầu lông mày liền ngưng lại, lông mi dày, một chút vẻ chán ghét chôn sâu theo đáy mắt xinh đẹp.

Choáng nha, thua thiệt chính là đường đường hoàng tử trưởng hoàng tộc tinh cầu Chafée các anh, nói chuyện so với cảm thú còn thấp hèn hơn, miệng chó không mọc ra ngà voi.

Nhìn...

Nam Thất Dạ, người ở dưới mái hiên, đem sự nhẫn nại cường đại phát huy được, khi hấn súc sinh cũng được.

Phản ứng của Gia Mậu cũng thật bình thường, khớp xương rõ ràng của ngón tay dài bung lên rượu đỏ, nhẹ nhàng lay động, mắt thấy rượu trong ly dập dòn tạo ra nước xoáy từ từ sâu hơn, chân dài của anh ưu nhã gác lên, sống lưng dọc theo lưng ghế sa lon nhẹ nhàng dựa, lưỡi nhấc đến cực điểm. Từ hai môi mỏng khắc ra âm thanh, lạnh bạc thần nhiên: “Điện hạ, đối với cô ấy có tình thú?”

“Thượng tướng nguyên bỏ những thứ yêu thích?” Tắt Khắc Tốn hỏi, thật giống như trong hồ xá sầm uất trực tiếp mua một loại đồ ăn.

“Nếu điện hạ thích, ngại gì?”

“A?!”

“Nam Hi, điện hạ thích, là phúc khí của cô.” Trong mắt ám quang di động của Gia Mậu, đáy mắt, đều làm cho không người nào có thể nắm bắt được thần thái phức tạp.

Lông mày Thất Dạ khẽ run, nâng lên lông mi, ngón tay thon dài níu chặt lấy vạt áo, chậm rãi buông ra.

Tầm mắt từ sàn nhà dọc theo ủng da Tắt Khắc Tốn đi lên, lướt qua người thon dài của anh ta, ngừng ở gương mặt tuấn mỹ giống như điêu khắc, môi mỏng, có bờm thanh nhã dịu dàng mỉm cười tỏa ra: “Điện hạ nâng đỡ, Nam Hi vô cùng cảm kích. Điện hạ nếu có chút ý, Nam Hi sẽ tuân theo ý tứ làm việc của thượng tướng đại nhân, đi theo điện hạ.”

Con mắt Tắt Khắc Tốn nhẹ nhàng nheo lại, đáy lòng cười nhạt một tiếng.

Anh ta cũng không có coi thường một câu nói “Nam Hi sẽ tuân theo ý tứ làm việc của thượng tướng đại nhân” của cô gái này.

Cô công khai biểu thị, cô coi vị Gia Mậu này là chủ tử, chỉ biết mặc cho thượng tướng phân phó.

Người ở đây, tâm không có ở đây, thậm chí có thể là tai mắt mới theo của Gia Mậu, vậy Tắt Khắc Tốn hẳn chẳng phải nuôi một con chó, cũng là giữ cửa cho Gia Mậu?

Loại chuyện lỗ vốn này, chỉ có heo mới có thể làm.

“Tiểu thư Nam Hi hiện nay là tình cảm chân thành thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, bản điện sao có thể đoạt người yêu?” Thân thể anh ta thoáng nghiêng về phía trước, đồng tử màu bạc, không rõ thâm ý lóe lên, tất cả hạ xuống trên người cô gái: “Nhưng nếu có một ngày, tiểu thư Nam Hi cùng thượng tướng tình cảm chuyển nhạt, bốn điện cũng không ngại chăm sóc một nô tì.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Người đàn ông ti tiện

Người đàn ông xấu xa, rõ ràng nói sẽ thu nhận cô, trên thực tế, đang ám chỉ cô, ngày nào đó không còn Gia Mậu che chở, cô chắc chắn không có kết cục tốt –

Thật tức cười, cho rằng như vậy là có thể hù cô ư? Cô, Nam Thất Dạ là người sống sót được trong nước trong lửa, lại đã từng chết một lần, há có thể bị hù dọa vài ba câu hù ư?

Thất Dạ nhẹ nhàng bấu cánh môi một cái, giả vờ vô tội chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, quay về phía người đàn ông kia lạnh nhạt cười một tiếng: “Tác phong của điện hạ thật nhanh nhẹn, Nam Hi cảm ơn điện hạ thành toàn! Nếu ngày khác thượng tướng đại nhân ghét bỏ Nam Hi, Nam Hi cũng thật hi vọng được Điện hạ rũ lòng thương xót! Bất quá khi đó, chỉ sợ Điện hạ đã là vạn người ngưỡng mộ, Nam Hi xuất thân ti tiện, sợ là không xứng với điện hạ rồi!”

Lời xã giao, cô biết nói hơn ai hết.

Gia Mậu nghe vậy, hơi nhíu lông mày, đáy mắt có ánh sáng xoay chuyển, hình như là có ý tán thưởng cô gái này.

Ngay từ lần đầu tiên Tát Khắc Tôn thấy Thất Dạ, anh cũng đã dự liệu được Tát Khắc Tôn vô cùng có khả năng sẽ nói ra ý tưởng muốn Thất Dạ, vì vậy, anh đánh cuộc một lần. Khiến Thất Dạ đồng ý Tát Khắc Tôn, nhưng thật ra là lấy lui làm tiến, anh biết rõ Tát Khắc Tôn là một kẻ đa nghi, anh càng đẩy Thất Dạ tới bên cạnh hắn, đối phương liền sẽ càng cảm thấy nghi ngờ, sợ bị hãm hại, nên bỏ qua việc tiếp nhận cô. Nhưng không ngờ, lúc này Thất Dạ lại biết lợi dụng trí thông minh của mình, vài câu ít ỏi đã lưu loát hóa giải tình cảnh nguy hiểm này.

Tát Khắc Tôn không chỉ trời sinh tính đa nghi, càng thêm kiêu ngạo tự phụ, nếu Thất Dạ là cô gái bị anh vứt bỏ, Tát Khắc Tôn làm sao tiếp thu cô? Đồ bỏ đi người khác không cần, lại há có thể lọt vào mắt của Tát Khắc Tôn?

Xem ra, lần này, anh thật nhất được một món đồ chơi thú vị rồi!

Ít nhất, trước mắt xem ra, trừ sự độ cao và vô cùng quật cường ra, cô cơ hồ không có bất kì nhược điểm nào! Hơn nữa, đầu óc cô đủ linh hoạt để ứng đối với bất kì chuyện gì xảy ra, giữ bên người, sẽ không cảm thấy không thú vị!

Gia Mậu nghĩ trong lòng như vậy, mặt ngoài lại vẫn lộ vẻ bình thản, biểu cảm mà gương mặt này để lộ ra, là sóng nước chẳng xao vạn năm không đổi.

Thất Dạ biểu đạt ý của mình, lại cẩn thận lựa chọn ngôn từ nói với Tát Khắc Tôn. Vì vậy người đàn ông này dù tức giận trong lòng, cũng sẽ không tùy ý động cô –

Vạn người ngưỡng mộ, ý nghĩa của lời nói này, không phải là hắn sẽ trở thành một người cao cao tại thượng sao?

Cô nhóc này, vẫn biết thức thời!

Ánh mắt Tát Khắc Tôn tựa như điện, nguy hiểm quét qua Thất Dạ một cái, con ngươi màu xám tro, mang theo ánh sáng lạnh lùng mà sắc bén. Khóe miệng, lại nhếch lên một chút hình cung, ngón tay trắng nõn lại thon dài nhẹ nhàng mon trón xương hàm, ngoài cười nhưng trong không cười: “Cái miệng nhỏ nhắn của tiểu thư Nam Hi chỉ dùng để nói chuyện thì thật là đáng tiếc! Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, cậu thật tính phúc, thật khiến người khác ghen tị chết!”

“Nếu điện hạ thích, có cơ hội, chúng ta cùng nhau ném thừ thì có làm sao?” Gia Mậu nhướng nhẹ mày, thái độ đích thị là không chút để ý.

“Vậy thì ... một lời đã định!” Tát Khắc Tôn mỉm nhẹ môi mỏng, ý vị sâu xa nhìn chăm chăm Thất Dạ: “Tôi muốn tìm hiểu, khi cái miệng nhỏ nhắn của tiểu thư Nam Hi hầu hạ cậu, là phía trên chặt hơn, hay phía dưới chặt hơn!”

Tôi hầu hạ anh XX, đồ đàn ông ti tiện!

Sắc mặt Thất Dạ trầm xuống, mười ngón tay để trên đùi liễu mạng bầu chặt vào da thịt mới không kích động, nở nụ cười mà không trực tiếp dùng quyền cước với bọn họ.

Trong lòng, ngầm hạ lời nguyện, cầu nguyện hai người đàn ông này, tốt nhất một ngày kia, đều chết ở trong đám đàn bà, xem miệng của bọn họ, có còn hèn hạ thế không!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Rượu còn trừ độc

“Điện hạ, xin mời!” Gia Mậu giơ tay mời, ý bảo hắn lên máy bay.

“Hôm nay đến thăm nhà riêng của thượng tướng, bốn điện cảm thấy thực sự vui vẻ. Có cơ hội, thượng tướng còn có thể hoan nghênh bốn điện chứ?”

Tát Khắc Tôn không vội lên máy bay, không mặn không nhạt trao đổi với Gia Mậu, cặp mắt bạc lạnh như băng cũng từ từ hướng về phía Thất Dạ, ánh mắt tùy ý, lộ liễu không hề che giấu.

Gia Mậu làm như không nhìn thấy, nét mặt anh lạnh lùng trước sau không đổi, trả lời Tát Khắc Tôn, không kiêu ngạo không tự ti: “Điện hạ tùy ý!”

“Tiểu thư Nam Hi.” Tát Khắc Tôn đưa tay tới trước mặt Thất Dạ “Không ngại một cái hôn từ biệt của tôi chứ?”

“Dĩ nhiên Không!” Thất Dạ khẽ nhếch khóe miệng cười lên, mắt híp lại, bàn tay mảnh khảnh mà nhỏ bé, trắng nõn để lên trên lòng bàn tay dày rộng của người đàn ông.

Tát Khắc Tôn nhẹ nhàng thu năm ngón tay lại, nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô gái, khẽ gợn lên, cúi đầu xuống, đặt lên mu bàn tay của Thất Dạ một nụ hôn dịu dàng.

Trong một chớp mắt kia, Thất Dạ cảm thấy tư thế của người đàn ông kia vô cùng thân thiết. Giống như tin đồ, lấy tâm thành kính, chân thành tha thiết dâng hiến bản thân.

“Tiểu thư Nam Hi, tôi tin duyên phận của chúng ta sẽ còn tiếp tục!”

Tay nhỏ bé bị buông ra, ngón từ nhẹ nhàng kéo Thất Dạ từ trong kinh ngạc trở lại. Nhưng Tát Khắc Tôn đã lui về phía sau nửa bước, mỉm cười nhìn cô, đáy mắt có ánh sáng lung linh sâu xa.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô gương nhẹ lên, cánh môi thoáng hiện lên thành một đường cong đầy hào hứng, dừng cảm đón nhận ánh mắt sắc bén của hắn, lời nói mang theo ý cười: “Nam Hi cầu mong lời nói của Điện hạ sẽ trở thành sự thật!”

Ánh mắt Tát Khắc Tôn tụ lại thoáng hiện lên một chút thần thái, môi mỏng gương lên một cách lộ liễu, gật đầu một cái, liền nghiêng mặt nhàn nhạt liếc về phía Gia Mậu một cái, người ở phía sau bình tĩnh đưa mắt nhìn, xoay người lên chuyên cơ của mình!

Đội chuyên cơ lên thẳng King-111 của hoàng tộc bay lên, nhanh chóng bay về phía hoàng cung, Thất Dạ chợt cảm thấy eo trầm xuống, cổ tay phải bị người ta nắm chặt.

Cánh tay dài của Gia Mậu vòng qua eo thon của cô, giữa ngón tay chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một chiếc khăn tay bằng tơ, dùng sức chùi mu bàn tay cô, lực dùng quá lớn, không quá nửa giây liền làm da thịt cô sưng đỏ.

“Này.....”

“Cảm miệng!”

Tiếng quát lớn vừa ra khỏi miệng liền nghe ra sự lạnh lùng khiển trách của Gia Mậu, Thất Dạ thấy lo sợ trong lòng, lông mày thanh tú nhíu chặt lại.

Đầu ngón tay Gia Mậu đè ở trên khăn tay, lại dùng sức lau vài cái, mu bàn tay của Thất Dạ cơ hồ bị mài mất một tầng da.

Khi đó, người đàn ông này hình như còn không có hài lòng, đôi mắt hần âm u sắc lạnh, nghiêng đầu dùng thanh âm lạnh nhạt phân phó Mặc Nại đứng một bên: “Lấy rượu còn tới đây!”

“Dạ!” Mã Nại vội vàng vâng lời, chạy đi làm việc.

“Này, anh rất nhàm chán hay sao?” Thất Dạ đẩy cùi chỏ về phía sau, cố gắng rút bàn tay nhỏ bé của mình từ khóa sắt giam cầm của người đàn ông này ra.

“Bị tên đó làm dơ, bẩn!”

Đầu óc của anh ta có bệnh phải hay không?!

Mới vừa rồi Tát Khắc Tôn ngồi trong nhà anh ta lâu như vậy, hai người hàn huyên nước bọt bay tứ tung hơn nửa ngày, sao không thấy anh ta biểu hiện ra vẻ mặt chán ghét như này. Hôm nay cô cũng chỉ là bị Tát Khắc Tôn hôn một cái trên mu bàn tay, anh ta lại ngại cô dơ bẩn?

“Thượng tướng, rượu còn.” Mã Nại rất nhanh liền trở về, đem rượu còn đóng trong chai thủy tinh đưa cho Gia Mậu.

Người đàn ông mở nắp bình ra, đổ cả bình rượu còn lên trên tay Thất Dạ.

Hơi rượu còn trong nhảy mắt trần ngập trong không khí, cảm giác ướt át từ da thịt trên mu bàn tay dọc theo dây thần kinh nhạy cảm không ngừng chậm rãi lan tràn ra, khiến trong lòng Thất Dạ trong nhảy mắt lạnh đi một nửa.

Lông mày và mắt của Gia Mậu lại nhướng lên, môi mỏng cũng gương lên một đường cong hài lòng, thanh âm lờ lờ trong không khí, bá đạo không hề che giấu: “Trừ độc xong, sạch sẽ!”

Thất Dạ nhất thời cảm thấy, người đàn ông xấu xa này không chỉ có bệnh, hơn nữa còn là bệnh thần kinh nặng nữa!

Chương 42: Cô gái kia, không đơn giản

"Điện hạ, chúng ta tốn bao công tốn sức tạo ra lời đồn đại trong dư luận. Không, là tung ra sự thật, không phải là muốn cho tất cả mọi người nhận thấy Kỳ phu nhân là do thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc sát hại sao? Ngài thật sự tính toán, bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy ư?"

Bên trong buồng máy bay King-111, người đàn ông khó hiểu nhàn nhạt lên tiếng hỏi.

Chân dài của Tát Khắc Tôn vắt qua một cái, hai chân ưu nhã vắt chéo, con ngươi băng lãnh mở lớn, môi mỏng khẽ động: "Hiện tại A Nhĩ Bá Đặc nắm trong tay hơn phân nửa binh quyền của Chafee, kể cả ta có bằng chứng vạch rõ hắn là kẻ đã ra tay sát hại, phụ vương tuyệt đối cũng sẽ không vọng động hắn. Huống chi, Phí Nhĩ Lạc cùng Ngõa La Luân há có thể để cho hắn dễ dàng xảy ra chuyện?"

"Vậy Điện hạ, vì sao không đoạt lấy nữ đầy tớ đó từ tay của A Nhĩ Bá Đặc?" Bì Lợi mảy rậm cau lại, hai tay khoanh phía trước ngực mở ra: "Áp chế nhuệ khí của hắn, không phải cũng vô cùng tốt sao?"

"Cô gái kia, không đơn giản!" Trong đầu, hiện lên dung mạo xinh đẹp của Nam Thất Dạ, còn có cặp mắt đẹp kia thoát nhìn rất là nhu nhược, thực tế ẩn chứa vô hạn phong thái, môi mỏng của Tát Khắc Tôn nhếch lên đường cong giễu cợt, con ngươi, như ẩn như hiện một tia ánh sáng băng hàn lạnh lẽo.

"Đó?" Đi theo bên cạnh Tát Khắc Tôn nhiều năm, Bì Lợi biết rõ, có thể khiến cho Điện hạ để ý không có mấy người, cô gái kia, không phải chỉ là bình thường một vật phẩm đầu giá giá cao ư, có gì đặc biệt?

Lông mi Tát Khắc Tôn nhàn nhạt rủ xuống, cầm lên một điều xi gà, sau khi Bì Lợi nghiêng người giúp hắn châm thuốc, hít sâu một hơi, hút thuốc, thanh âm nhàn nhạt lạnh bạc nói: "Cô ta, rất có khả năng trở thành con cờ cản tay A Nhĩ Bá Đặc của chúng ta!"

Trên mặt Bì Lợi nổi lên một tia khiếp sợ, không thể tin nhìn người đàn ông kia.

"Bì Lợi, cứ đợi xem! Cô gái kia, cũng có khả năng." Kẽ ngón tay của Tát Khắc Tôn kẹp lấy điều thuốc lá từ khóe miệng, cánh môi khẽ cong, đồng tử màu bạc, chợt lóe lên lạnh lẽo. Cuối cùng, thêm vào một câu: "Là sự uy hiếp đối với chúng ta!"

.....

Trước bàn ăn, Thất Dạ gờ tay, cầm lên đôi đũa bằng bạc, nghĩ muốn nhanh chóng dùng xong bữa, nhưng lại phát hiện cánh tay của mình, đều run rẩy, mặc cho cô cố gắng thế nào, cũng không thể nào gắp được dù chỉ một miếng thức ăn.

Cũng không phải đôi đũa bạc này nặng, mà là bởi vì mu bàn tay ở thời điểm Gia Mậu giúp cô lau dùng lực quá mạnh, không biết có phải là đã dả thương gân cốt hay không, lúc này có loại cảm giác co giật, mới khiến cho cô đến cả cầm một đôi đũa cũng không xong.

"Tiểu thư Nam Hi, cô dùng thìa này đi." Mã quản gia là người tinh ý, nhìn thấy bộ dáng Thất Dạ chật vật như vậy, lập tức tiến lên trước một bước, lấy đũa khỏi tay Thất Dạ, đem một cái thìa bằng bạc đưa tới trước mặt cô.

Quản gia này, ngược lại là một người tốt ——

Thất Dạ nhìn bà khẽ cười yếu ớt, trong mắt lộ ra ánh sáng cảm kích: "Cám ơn bà, quản gia Mạc Nại."

Mã quản gia gật đầu một cái, mặt không thay đổi lùi lại phía sau.

Thật là lấy mặt nóng dán lên môi lạnh của người ta ——

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nhưng, ngay cả như vậy, Thất Dạ chung quy vẫn là cảm kích Mã quản gia. Cô liền cầm thìa nhỏ lên mức nước canh muốn đưa vào trong miệng, không nghĩ đến nghe được giọng trầm thấp sâu kín của đàn ông vang lên: "Mạc Nại, dọn dẹp bàn ăn đi!"

Thất Dạ sững sốt, lông mày nhếch lên không hiểu nhìn về phía Gia Mậu.

Thân thể cao lớn của người đàn ông đã đứng lên.

Cái muỗng trong tay bị Mã quản gia sai người thu hồi, lòng bàn tay Thất Dạ vỗ xuống mặt bàn, tức giận nhìn chằm chằm Gia Mậu: "A Nhĩ Bá Đặc, anh có ý gì vậy? Tôi còn chưa có ăn, anh cứ nhiên sai người thu bàn ăn?"

"Theo gia quy của nhà A Nhĩ Bá Đặc, thời gian dùng cơm đã qua." Đôi tay Gia Mậu bắt chéo ở sau lưng, ôn hoà nghiêng mắt nhìn cô một cái: "Nếu như

cô còn muốn ăn, đợi sáng sớm ngày mai đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tâm, nhanh chóng sít chặt

"Mẹ kiếp, gia quy cái xx gì?" Thất Dạ bị lời lẽ của Gia Mậu chọc cho nổi đóa, tức giận chất vấn: "Người nào lập ra? Lập ra lúc nào? Tôi muốn kháng nghị!"

Không những trước đó chưa từng nói rõ với cô, ngược lại trong lúc cô nỗ lực lâu như vậy, thời điểm sắp có thể ăn được chút gì đó, đợi cho cô một gáo nước lạnh, quả thật không phải là người!

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần của cô gái, bởi vì tức giận mà phủ lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, lông mày như áng mây hồng, quả nhiên là mùi thơm quyến rũ, chói lọi như hoa xuân.

"Tôi!" mặt mày Gia Mậu nhàn nhạt giương lên, không có mùi vị gì cả nhìn cô ở trước mặt: "Mới vừa lập đấy!"

Đây không phải rõ ràng là muốn nhắm vào cô sao? !

Đôi bàn tay Thất Dạ nắm thật chặt thành quyền, cắn răng nghiền lợi trọn trừng mắt nhìn người đàn ông, tựa như tướng sĩ chuẩn bị lao vào trận chiến đấu, cả người cũng tràn đầy nộ khí.

Cô bày ra hơi thở lạnh lùng, ở trong mắt Gia Mậu, cũng chỉ là không chịu nổi một kích!

Thân thể cao lớn của anh tiến tới gần, trên cao nhìn xuống đánh giá cô, con mắt mênh mông, một tia ánh sáng giễu cợt xòe ra, ngôn ngữ đậm bạc từ cánh môi khêu gợi khạc ra: "Dung Thiên Đại!"

Ba chữ này, đủ để cho cả người Thất Dạ cũng xẹp xuống!

Sắp tới hoàng hôn rồi, nếu cô không đi được Thành Tây theo cái hẹn với Dung Thiên Đại, như vậy thì phải tới cái chỗ gọi là biệt thự của Tư Á • Kiều • Ngõa La Luân tìm cô ấy, nếu không, Dung Thiên Đại nhất định sẽ lo lắng cho cô!

Cô nhin ——

"Thượng tướng đại nhân, anh chừng nào thì dẫn tôi đến đó?" Cố gắng hít sâu đem cảm xúc của bản thân đè xuống, khoe miệng Thất Dạ thậm chí còn nhìn về phía người đàn ông chìa ra vẻ mỉm cười, nói: "Tôi hôm nay sao?"

"Ừ."

Một âm tiết nhàn nhạt từ hai cánh môi mỏng khêu gợi của Gia Mậu khạc ra, giống như là gió nhẹ lướt qua, làm cho người ta nghe liền cảm thấy êm tai thư thái.

Thất Dạ lại giống như đang trong mộng!

Cô thế nào cũng không nghĩ đến, Gia Mậu cư nhiên trả lời sảng khoái như vậy. Có phải có bấy hay không?

Ánh mắt của cô nhẹ nhàng híp lại, giương mắt, nghi ngờ nhìn người đàn ông, ánh sáng trong con ngươi tụ lại tràn đầy không tin tưởng.

"Không tin tưởng tôi, có thể không cần đi theo!"

Gia Mậu nhìn một cái liền xem thấu tâm tư của cô, mặt mày anh tĩnh mịch, con ngươi mang theo ánh sáng lạnh lùng như mũi tên nhọn chọc thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Dạ, trong lúc cô còn kinh ngạc co rúc bả vai sắp lui về phía sau nửa bước, tay xinh đẹp sạch sẽ đã cắm vào trong túi quần, xoay người đi ra bên ngoài.

Thất Dạ sững sốt, vội vàng cất bước đi theo: "Thượng tướng đại nhân, anh chừng nào thì đi?"

"Hiện tại!"

"Hù dọa?"

Gia Mậu không để ý đến cô, đưa tay tiếp nhận áo khoác quân trang do Mã quân gia đưa cho, bước chân đi hướng ra cửa chính.

Thất Dạ chỉ dùng nửa giây để suy nghĩ lời của anh ta là thật hay giả, ở thời điểm đầu óc có chút ý thức tỉnh táo, phát giác mình cũng đã đi theo người đàn ông kia ra cửa.

Đã sớm có binh lính lái xe tới, chờ ở một bên, cung kính cúi người xuống, mở cửa xe cho bọn họ.

Gia Mậu nghiêng người chéch sang bên, nhàn nhạt liếc Thất Dạ một cái.

Ý anh ta là đang bảo cô lên xe?

Rũ mắt xuống, đầu ngón tay Thất Dạ dọc theo vạt áo của mình nhẹ nhàng nhéo một cái, nội tâm giãy giụa.

"Ba giây!" thanh âm hồ hững của Gia Mậu chọt vang lên trong không khí: "Ba, hai, một."

"Chờ tôi!" Thất Dạ làm sao còn dám nghĩ quá nhiều, vội vàng xông lên một bước, chui vào trong xe.

Nhìn thân thể nhỏ nhắn kia của cô chưa có vào hết trong xe, cặp mắt u ám của Gia Mậu, có xẹt qua chút ánh sáng.

Cái đồ ngốc này, thật đúng là không phải kích động bình thường.

Khỏe miệng anh ta tà tà khẽ nhếch lên, thân thể cao lớn ưu nhã ngồi vào trong xe.

Bởi vì anh ta tiến vào, không gian bên trong xe trong nháy mắt truyền đến cổ cảm giác bị áp bức, khiến tâm của Thất Dạ, nhanh chóng sít chặt.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tia lửa, trong nháy mắt văng khắp nơi

Gia Mậu đối với khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhú chặt của Thất Dạ hoàn toàn coi như không thấy, sống lưng anh dựa vào nệm êm của ghế xe, đôi tay khoanh ở trước ngực, hai mắt hẹp dài đã khép lại, nhắm mắt dưỡng thần. Cái bộ dáng nhàn nhã lười biếng kia, vốn nhìn rất trầm tĩnh, ở thời khắc này cũng lại tản ra khí độ duyên dáng sang trọng, khiến cho người ta không thể không liếc một cái.

Ông trời thật sự là quá bất công, cư nhiên ban cho kẻ ác ôn này một thân xác thượng hạng như vậy ——

Trong lòng Thất Dạ thầm oán, hai má phùng lên, nhìn về phía người đàn ông động động cánh môi, không một tiếng động khẽ nguyên rủa!

"Thay vì phí tâm tư mắng tôi, không bằng suy nghĩ thật kỹ, nên ứng đối như thế nào để cục diện tốt hơn!"

Ngôn ngữ mát mẻ lại đậm bạc thoát ra từ khóe môi khẽ nhếch lên của Gia Mậu, nhộn nhạo trong không khí, giống như băng tuyết trắng đầu mùa xuân đang tan rã, mang theo hơi thở ấm liệt.

Choáng nha, người đàn ông này đúng là thần thông, nhắm mắt lại cũng có thể đoán được cô đang suy nghĩ cái gì!

Đầu lông mày xinh đẹp của Thất Dạ khẽ nhú một cái, nếu là đang vẽ tranh miêu tả ngọn núi phía xa xa, nét vẽ liền rất đẹp. khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như ngọc bích trắng không tỳ vết, môi mát thoáng hiện lên thần sắc mĩa mai, đề xuống cổ rung động chọt dâng lên trong tim kia, dung nhan trắng trong thuần khiết không chút phấn son tựa như ánh bình minh sáng rõ, bên trong ánh sáng đó, có thoáng qua chút thần thái không chịu khuất phục, thấp giọng trào phúng nói: "Thượng tướng đại nhân yên tâm, kể cả có bị áp lên đoạn đầu đài, tiểu nhân cũng hiểu được tùy cơ ứng biến!"

Trong lời nói, ám chỉ lúc trước Gia Mậu ở trước mặt Tát Khắc Tồn chửi bới cô!

Mí mắt Gia Mậu nhướng lên, hai đạo lông mi dày rậm nhàn nhạt ngưng, như nhuộm khói xuân, giấu đi phong thái, vây quanh ở trong hốc mắt hẹp dài là đôi con ngươi xanh thẳm, càng nhìn càng cuốn hút, lại có một cỗ khí phách tự nhiên trời cho, làm người khác nổi da gà.

Mắt của anh ta, lại có thể đổi màu sắc.

Nhìn thoáng qua dưới ánh đèn, là màu giống như hồ phách. Nhưng ở trong đêm tối, liền xanh biếc sâu thẳm như đầm nước, cái loại ánh sáng sâu kín đó, giống như mắt ung sẵn môi trong đêm đen kịt, cảnh giác, sắc bén, nguy hiểm mà quyết tuyệt!

Chỉ cần anh ta thoáng động một ngón tay, thật giống như mãnh thú đột nhiên nhào tới, tùy thời đoạt mạng người!

"Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy qua mỹ nữ à?"

Tiếp xúc với ánh mắt mang theo ánh sáng lạnh lẽo như hàn băng kia, răng Thất Dạ cắn xuống môi dưới, má phẩn trong suốt như nước đá, xuất hiện nhàn

nhật ứng hồng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp thanh thuần của cô gái, vì choáng váng mà đỏ lên, lúm đồng tiền nhàn nhạt, cặp con ngươi đen nhánh như sóng nước mênh mông, rõ ràng có chút khản trương, lại nhận nhạo một loại quyến rũ như hoa sen mới nở. Dung nhan như ngọc, khí tức thông tuệ, rõ ràng đáng nhỏ xuong mềm, cả người lại tản ra hơi thở thơm mát mê người, cộng với khí thế tràn đầy tự tin, vì vậy càng khiến cô phát ra thêm mấy phần sức quyến rũ, cả người như ẩn như hiện phong cách kiều mỹ, không thốt nên lời!

Gia Mậu nghiêng người, quần trang, trùng trùng tản mát ra khí thế cường đại áp về phía cô gái, mắt thấy con ngươi của cô lóe lên, lưng dán vào kính xe phía sau, mặt anh lạnh lùng, càng đến gần cô hơn.

Cảm nhận được cổ khí thế áp bức kia của người đàn ông, sự tự tin vốn có của Thất Dạ trong nháy mắt hoàn toàn biến mất. Sau lưng đã dính sát vào cửa kính xe lạnh lẽo, không có đường lui nữa, cô không thể không ngẩng đầu lên, muốn cùng người đàn ông kia tiếp tục đối đầu, vô ý mà phẫn lại đứng lúc quẹt qua chớp mũi Gia Mậu, cái miệng nhỏ nhắn, cũng vừa khéo dán lên cánh môi mỏng kêu gọi kia ——

Bốn cánh môi, như Thiên Lô vạch ra tia chớp trên mặt đất, trùng điệp!

Mắt của Thất Dạ chớp chớp, lông mi dày chạm lên da thịt người đàn ông, đồng thời tiếp nhận được ánh mắt hài hước toát ra từ đáy mắt anh ta!

Ông trời, thế nào hiện tại cảm giác giống như là cô đang chủ động hôn anh ta vậy?!

Đầu ngón tay vừa kéo, cánh tay cô nhẹ giờ lên, lòng bàn tay muốn đẩy bả vai Gia Mậu ra, nhưng đối phương lại đổi khách làm chủ, bàn tay nắm chặt tay mềm mại của cô vắt qua eo của anh, lồng ngực kiên cố, cùng ngực mềm mại của cô kề thật chặt vào nhau.

Tia lửa, trong nháy mắt văng khắp nơi!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cô chỉ là nô tài của tôi

“Ừm...”

Tiếng than nhẹ từ khe miệng Thất Dạ bật ra, không bởi vì ** sử dụng, chỉ vì đầu lưỡi cùng môi dưới tê dại, để cho cô không tự chủ được phát ra âm thanh.

Thật ra thì, Gia Mậu cần cô.

Shit!

Thất Dạ sa vào mơ mơ màng màng, ý thức nhanh chóng khép về, ánh mắt xinh đẹp thoáng chốc hiện lên về kính ngác. Không để ý người đàn ông càng hướng đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng cô, cô thu hồi hai cánh tay khoắc lên thất lưng của anh, sau đó đột nhiên dùng sức hướng lồng ngực nở nang của anh đẩy.

Khoảng cách của hai người, nhanh chóng kéo ra.

Mặt mày Gia Mậu hất lên, nhàn nhạt chăm chú liếc cô, dung mạo tuấn lãng, tựa như cảnh tượng huyền ảo, yên tĩnh đậm đậm, lại phong hoa tuyệt đại.

Đáy mắt mông lung tản đi tất cả, mu bàn tay Thất Dạ dọc theo khe môi lướt qua, cố gắng lau đi tất cả hơi thở dành riêng cho người đàn ông này. Cô cắn răng, con mắt sắc sâu kín, mắt lạnh nhìn chằm chằm Gia Mậu.

Anh hôn cô nhiều lần, mỗi một lần, đều thô lỗ ác bá, cơ hồ làm cô hít thở không thông.

Chưa từng với những người đàn ông khác có những tiếp xúc thân mật như vậy, cũng không phải là chán ghét hơi thở đặc biệt mát mẻ kia, chẳng qua là cảm thấy... Hôn, là hai người yêu nhau mới làm, chỉ có ở giữa tình nhân chân chính mới có cảm giác, mới có thể phát ra tia lửa. Thật là một loại hưởng thụ diệu dàng, mà không phải chiêm đoạt thô bạo như vậy.

Cô gái ngốc, còn là trước sau kiều ngạo như vậy, rõ ràng bị vây trong hoàn cảnh xấu, lại giống như Quỳnh Lâm Ngọc thụ, không kiềm chế được. Chẳng lẽ cô không biết, đàn ông chinh phục, sẽ bởi vì sự phản kháng của người phụ nữ mà càng gia tăng sao?

Ngón tay sạch sẽ mà trắng nõn, chợt nắm cầm cô gái, sức của người đàn ông thu lại, mắt thấy con ngươi thanh thuần của cô nhú lại, môi mỏng nhàn nhạt nhấc lên. Khe miệng anh cơ hồ vẽ lên đường cong, giống như lá cây dưới tầng hoa, sắc màu mê muội người, quý dị, lại có kiểu phong thái khác.

“Không phục, hả?”

Mây rậm chợt nghiêng, lại bị sương mù bao phủ con mắt sáng, khoe mắt anh tiết lộ ra sự lạnh lùng bén nhọn, đem góc cạnh rõ ràng của gương mặt tuấn tú càng thêm anh tuấn. Ánh mắt thâm thúy của anh, sống mũi thẳng tắp, hình dáng môi tuyệt mỹ, không một chút đáng hoàng mà cao quý cùng phong cách ưu nhã. Lồng ngực nở nang, cánh tay sắt có lực, khí thế bành trướng mãnh liệt, ngạo mạn đến vênh váo hung hăng.

Anh, giống như thần bễ nhễ trên thế gian này, cuồng vọng bá đạo, khí thế khinh thường tự phụ kia, đủ để khiến người khom lưng.

Xét thấy sự cường hãn của anh, hô hấp Thất Dạ ngưng trệ, kiểu như khuôn mặt nhỏ nhắn mùa thu khẽ chảy xuống, bất đắc dĩ đáp một tiếng: “Không dám.”

“Ngoan ngoãn nhớ, cô, chỉ là nô tài của tôi.”

Đầu ngón tay càng dùng sức siết chặt cầm tinh sảo khéo léo của cô, vẻ mặt Gia Mậu lạnh bạc, giống như vương cao cao tại thượng, tuyên bố, anh là cô, cũng là chúa tể duy nhất không phụ thuộc.

Anh, quá mức đáng sợ. Mà cô, ở trước mặt anh, nhỏ bé như một cành cây nhỏ, nếu anh nhúc nhích ngón tay, cô sẽ bị bẻ gãy.

Bị ánh mắt sắc bén của anh nhìn chằm chằm đến lạnh lùng, trong lòng Thất Dạ biết mình không phải là đối thủ của anh, chỉ có cúi xuống mi mắt, xem như tạm thời khuất phục dưới uy quyền của anh.

“Két...”

Liên ngay sau đó, xe chợt dừng lại.

Lái xe rất nhanh liền đẩy cửa xuống xe, giúp hai người mở cửa xe, cung kính nói: “A Nhĩ Bá Đặc thượng tướng đại nhân, xin xuống xe.”

Thất Dạ dọc theo bên ngoài nhìn ra, nhưng thấy bây giờ là ban đêm, chính bản thân bọn họ đang ở trong một cái sân rộng.

Bốn phía, quang cảnh sáng chói, cái chỗ này, xem ra không hề giống phủ đệ tướng quân, ngược lại cực kỳ giống nơi tiêu khiển trăng hoa của người có tiền.

Gia Mậu đáng chết, mang cô tới đây làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Anh đi chết đi

Thật lòng Thất Dạ không muốn đi theo Gia Mậu tiến vào cái cửa hàng cao cấp trắng lố đó.

Bởi vì, khi Gia Mậu ra ngoài, bên cạnh có mấy vệ sĩ che chở, mà bản thân anh quần áo ngắn nấp, bộ dạng đại khí nghiêm nghị, làm người ta sợ hãi. Dòng người đi lại quanh mình, dù là nam hay là nữ, cũng đều bị bộ dáng ngọc thụ lâm phong của anh làm say mê linh hồn bé nhỏ, rồi rít nhường đường. Cố tình, cô đi theo phía sau anh, chỉ đi một đôi dép, áo giống như áo ngủ, thêm đầu tóc rối loạn, bộ dáng quý này, quả thật ngay cả nữ bộc của anh cũng không giống...

Bốn phía, không ít người hướng cô chỉ trỏ, thấp giọng cười nhạo, nhỏ giọng chê cười, mặt tràn đầy giễu cợt...

Người đàn ông xấu xa, cố ý để cho cô trước mặt nhiều người khó chịu đúng không? Cô liền cố tình không để anh nguyện ý.

Khoe môi Thất Dạ hơi nhếch, nắm lên quả đấm, hai chân thon dài cấp tốc bước lên phía trước bước qua, hai cánh tay mảnh khảnh dọc theo khuỷu tay Gia Mậu vòng qua, giọng nói hướng về phía anh nhỏ nhẹ mềm mại uyển chuyển: “Thượng tướng đại nhân, tôi đỡ anh.”

Cô kề cận anh, cô mất thể diện, để cho anh ta cùng mất thể diện luôn.

“Đỡ tôi?”

Hai chữ ngắn ngủi từ môi mòng bật ra, con ngươi hẹp dài của Gia Mậu khẽ híp một cái, giống như đường vòng cung nghiêng lên, khoe mắt đuôi mày, phong thái yếu điệu.

Thất Dạ không vội vã gạt đầu, môi anh đào thoáng cười nhẹ nhàng nhếch lên, mùi vị khiêu khích, như ẩn như hiện. Chỉ là, lời nói trong miệng cô nói ra, cũng là đón ý nói đùa với anh: “Đây là việc ta phải làm khi làm nữ đầy tớ của thượng tướng đại nhân.”

Quả nhiên là người phụ nữ anh nhìn trúng, thời khắc cũng duy trì trạng thái khôn vặt này, đem sức lực nhỏ không chịu thua phát huy đến vô cùng tinh tế,

đến nỗi, để cho anh bất giác không thú vị.

Mặt mày Gia Mậu lạnh nhạt giương lên, lại một lần nữa mỉa mai, che đi quang ảnh lóe lên. Môi mỏng của anh khẽ nhúc nhích, giọng nói tràn đầy sự dục vọng, không nóng không lạnh hỏi: “Cô, thật nghe lòi như vậy?”

“Ừ.” Thất Dạ gật đầu, tự nhiên thanh thản.

“Như vậy...” Gia Mậu cười, con mắt hẹp dài kia, trào ra ánh quang hải hươc, như trăng rằm dưới nước, vô cùng không rõ: “Đem quần áo trên người cởi ra thì như thế nào?”

Như chém gọt một loại hành, mười ngón tay cứng đờ, Thất Dạ nhanh chóng thu hồi hai cánh tay bán ở tay của anh, đôi mắt đẹp ngưng tụ, lạnh lùng nói: “Nhàm chán.”

“Không khỏi tán gẫu.” Đôi tay Gia Mậu bắt bỏ ra sau lưng, bước chân ngừng lại, nhìn ánh mắt cô, ý vị sâu xa lưu chuyển ra ngoài: “Tôi thật muốn xem hình dáng con người trần truồng của cô.”

“Bỉ ối, anh đi chết đi.” Má Thất Dạ đỏ lên, hàm răng cắn chặt, vung tay áo một cái liền dẫn đầu đi vào cửa hàng.

Người bình sĩ đi theo bên người bọn họ bởi vì cô gái chống lại chủ nhà mà hai mắt nhìn nhau, mà những người đi đường nhường đường một bên cho bọn họ càng thêm bàn luận xôn xao, đều tò mò xem cô gái này là ai, lại dám vô lễ đối với vị thượng tướng đặc cấp duy nhất tỉnh cầu Chafee của bọn họ như thế.

Gia Mậu cũng không tức giận, gương mặt nho nhã thanh thản, tác phong nhanh nhẹn. Mắt thấy bóng lưng mềm mại xinh xắn lạnh lợi của cô gái, môi mỏng nhếch lên, chân dài bước nhanh tới, theo cô đi vào.

Đứng ở cửa hàng, hai nhân viên bán hàng thấy Thất Dạ theo Gia Mậu tiến đến, không dám chậm trễ, vội rút cung kính cúi đầu chào đón. Cũng lúc đó, có một nữ tử cấp tốc theo bên hông ra ngoài, hướng về phía Gia Mậu khom người xuống, nói: “Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, ngài đã tới. Xin đi bên này.”

Theo cô ta dẫn đường, bọn họ dọc theo một hành lang đi tiếp. Sàn nhà lát đá cẩm thạch trơn bóng, cảnh vật bên trong di động, làm nổi bật vẻ cao quý hoa lệ tương xứng. Mà cuối cùng, bọn họ đi vào một cánh cửa gỗ lim, tiến vào một gian phòng nghỉ ngơi to như vậy.

Mắt thấy cảnh tượng bên trong phòng, mi tâm Thất Dạ nhảy dựng, mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tên của cô

Cũng không phải bên trong có sự vật kinh khủng gì làm Thất Dạ kinh ngạc, ngược lại những thứ kia quá mức xa xỉ, mới để cho cô ngoài ý muốn.

Từ phục sức tới giày dép, đồ trang sức, châu báu, thậm chí là đồ dùng súng ống đạn dược, đều nhất nhất đầy đủ hết.

Một cửa hàng cao cấp, bán chút gì đó cao quý là dễ hiểu, nhưng tỉnh cầu Chafee, chẳng lẽ bán súng ống đạn dược đều không phạm pháp?

Đột nhiên hồi tưởng lại lúc ấy mình qua đời sau xuyên không đến nơi quỷ quái này, thời khắc ở đại điện Kaloka nhận được hình phạt riêng, cô không có nhiều hơn phản kháng, cũng bởi vì những thứ giày vò người thân của cô là vũ khí hỏa lực hạng nặng. Nếu như bị đạn quét trúng, không chết cũng không còn nửa cái mạng.

“Tùy tiện chọn một bộ y phục thích hợp tham dự liên hoan bạn bè mặc lên, đừng quên chọn vũ khí mình thích mang theo.”

Giọng nói đậm bạc của Gia Mậu từ từ vang lên, đem suy nghĩ của Thất Dạ kéo trở lại. Cô nháy mắt, phát hiện cô gái dẫn bọn họ vào phòng đã sớm biến mất, bên trong phòng, duy chỉ còn lại hai người bọn họ. Người đàn ông liếc cô, trước mắt đậm bạc, điều bộ lười biếng.

Tâm thần Thất Dạ ngưng tụ, con ngươi khép hờ dựng lên: “Mang vũ khí?”

Để cho tay cô cầm vũ khí, lá gan của người đàn ông này cũng quá lớn nhỉ? Chẳng lẽ, anh ta thật sự không sợ, cô lại đột nhiên ở sau lưng bắn anh ta bị thương, bắn anh ta chết sao?

“Ừ.”

Gia Mậu ưu nhã ngồi vào ghế sofa, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt, ánh mắt màu hổ phách, có thể thấy một tia thần thái không kiềm chế được. Môi mỏng của anh nở ra nụ cười xấu xa tà ác, âm thanh tựa như gió nhẹ lay động tiếng tiêu, vền vền một âm tiết, liền thành một cỗ khí phách tự nhiên, làm người ta cảm phục.

Con người đen như mã não lừng lững trượt tầm thường chuyển động mấy vòng, má phẩn Thất Dạ khề nhúc nhích, dịu dàng mỉm cười, như ngọc lưu lại ánh sáng, đập dồn ra bộ dáng thướt tha: “Thượng tướng đại nhân, không phải anh muốn dẫn tôi đi phủ đệ thượng tướng Ngõa La Luân sao? Để cho tôi mang vũ khí đi làm cái gì?”

Cô đối với sự lui tới của quan quân tỉnh cầu Chafee hoàn toàn xa lạ, choáng Gia Mậu này nha, để cho cô mang vũ khí đi đến nhà nột tướng quân, không phải là muốn hãm hại cô chứ?

“Thế nào, sợ tôi hại cô?”

Thử dò xét đối với cô, mây đậm Gia Mậu chỉ hơi nghiêng, lười biếng hỏi thăm.

Quý mới biết anh đang nghĩ cái gì.

Bị anh nhìn thấu tâm tư, Thất Dạ cũng không thấy áy náy, ngược lại ưỡn thẳng sống lưng, ho nhẹ một tiếng: “Thượng tướng đại nhân bí hiểm, Nam Thất Dạ không thể không gây trở ngại.”

“Nam Thất Dạ?!” Đôi mắt Gia Mậu bắt đầu khởi động, cặp mắt kia, như những ngôi sao lấp lánh trong bầu trời đêm, sáng ngời chói mắt, tự dung có thần thái cuồng dã mà mỉa mai: “Tên của cô?”

“Vâng.” Thất Dạ cũng không kiêu cách, đạm bạc nói: “Tôi không phải cái gì Nam Hi trong miệng anh, tôi đi không đổi tên ngôi không đổi họ, vốn tên chính là Nam Thất Dạ.”

Giọng nói cô gái uyển chuyển lưu loát, giống như cao sơn lưu thủy (cao như núi dài như sông), thuận theo tự nhiên.

Đầu ngón tay hoàn mỹ lướt qua cằm, gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ của anh, tao nhã không hai, môi mỏng khéo léo khề mở, thì thầm nói, ý vị sâu xa: “Quả nhiên...”

“Quả nhiên?” Thất Dạ nghi ngờ, đầu lông mày nhéo một cái: “Có ý tứ gì?”

“Không có việc gì.” Về mặt Gia Mậu khôi phục trước sau như một, đạm bạc liếc cô gái, nhỏ giọng mà nói: “Thay quần áo đi.”

Thất Dạ biết từ trong miệng anh cũng không nói ra cái gì, chỉ có gật đầu. cô xoay người, nhìn vòng quanh bốn phía một phen, nhìn trúng một bộ quần áo liền thân màu xanh dương nhạt. Thiết kế này tương đối khá, lấy đường cong hoàn mỹ, đem cả bộ quần áo giản lược lưu loát, nhưng lại không mất đi đại khí hoa mỹ.

Cô đi tới lấy bộ quần áo kia xuống, hướng về phía Gia Mậu cười nói: “Tôi muốn bộ này.”

Ánh mắt Gia Mậu tối sầm lại, tầm mắt nhìn chăm chăm cô, hồi lâu, chợt đứng lên, bước tới gần cô.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thay quần áo trước mặt anh

Gia Mậu đến gần, mang tới khí thế quá mức to lớn, làm Thất Dạ không tự chủ được lùi về phía sau một bước. Cho đến khi, sống lưng dán vào vách tường lạnh lẽo, không còn đường để trốn, cô mới cần môi dưới, gương đôi mắt yếu ớt nhìn chăm chăm người đàn ông kia: “Dựa vào gần vậy làm cái gì?”

“Thích cái này?” Gia Mậu không đếm xỉa đến sự phòng bị của cô, giam cô trong khoảng trống giữa thân thể cao lớn của anh và vách tường, nghiêng mắt nhìn dọc theo cái áo trong tay cô ánh mắt mang theo hơi thở lạnh lùng: “Thấy những thứ khác chương mắt sao?”

Những cô gái khác, khi đi gặp mặt bạn bè, bình thường đều sẽ chọn những bộ quần áo lộng lẫy để mặc, để thể hiện bản thân không tầm thường, không ngờ cô gái này lại giống người ấy, đều thích những thứ quần áo và trang sức đơn giản thuần túy. Có lẽ, cũng đều cùng một dạng người như người ấy, đều không thích khoe khoang!

“Là anh tự nói cho tôi tùy tiện chọn một cái, tôi muốn cái này, anh sẽ không đổi ý chứ?” Hắn dựa vào quá gần, hơi thở kiên cường nồng đậm đặc trưng của đàn ông phả vào mặt, áp lực khiến trái tim của Thất Dạ như bị thắt chặt lại. Cô khề cần môi dưới, bả vai co rút lại, nín chặt lấy áo: “Đừng nói chuyện không tính toán gì hết!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái hiện vẻ chán ghét, bao phủ bằng tuyết. Ngũ quan của cô tinh xảo khéo léo, gương mặt trắng mịn nổi lên một tầng ửng đỏ, đôi môi hơi vênh lên, như nụ hoa phấn hồng đang chớm nở, ý xuân dồi dào. Phong thái đó, còn hơn cả hàn mai tuyết tác kiên cường nở rộ trong gió tuyết, chỉ cần liếc mắt một cái, liền khiến người ta say đắm! Thân hình của cô thanh tú, dưới ánh đèn sáng ngời trong nhà lại càng được tôn lên, bao phủ

bởi khí chất lạnh nhạt tự nhiên, thanh thuần thoát tục. Mê hoặc lòng người nhất, chính là hơi thở thanh khiết tự nhiên tản mát ra trên người cô, thấm vào ruột gan, xương cốt!

Trong đời đã gặp không ít những cô gái có phong thái mê người, nhưng cực ít có người thanh lệ đến mức dường như không hề nhiễm bụi trần như cô, có thể hấp dẫn tâm mắt của Gia Mậu nhìn cô từ trên xuống dưới! Đối với việc trong lòng đột nhiên nổi lên ý niệm muốn phá hủy đi bộ dáng thuần túy không màng danh lợi này của cô, anh có chút ngoài ý muốn. Có điều, anh là người có năng lực tự kiềm chế rất mạnh, chỉ trong chốc lát, cũng đã thu lại tâm trạng của mình, ngón tay dài khéo léo nâng cằm cô lên, nảy sinh ý định ác độc cắn vào đôi môi mỏng hơi vênh lên của cô, đến khi đầu lông mày của Thất Dạ nhíu chặt lại lạnh lùng trừng anh, ánh mắt tỏa sáng liếc đôi môi mỏng đã thấm vài tia máu của cô, nhàn nhạt tuyên bố: “Trong từ điển của tôi, không có hai chữ dối ý!”

Tên đàn ông xấu xa, đã đồng ý như vậy, vì sao còn vô cớ cắn cô làm gì? Cảm giác như anh ta muốn làm cho hả giận –

Thất Dạ tức giận trong lòng, lại bởi vì khuôn mặt nhỏ nhắn bị Gia Mậu khống chế mà không dám có động. Khóe miệng cô co giật: “Thượng tướng đại nhân, xin cho tôi thêm thời gian thay quần áo!”

“Cô thay đi!” Gia Mậu buông lỏng ngón tay đang nắm cằm cô, chân dài khề lui về phía sau nửa thước: “Nhanh!”

Thất Dạ gật đầu, mu bàn tay nhẹ nhàng chùi dọc theo cằm, nhẹ xua đi hơi thở đàn ông, nhìn xung quanh, nhưng không thấy có bất kì phòng thử đồ nào, không khỏi đưa mắt về phía Gia Mậu, nhíu mày.

“Thế nào?” Gia Mậu miễn cưỡng hỏi thăm.

“Thay ở đây?” Mặt của Thất Dạ xị xuống.

“E hèm!”

“Vậy anh ... Không ra sao?”

“Có cần thiết không?” Gia Mậu khề nghiêng người dựa bả vai dọc theo vách tường, đôi tay ưu nhã khoanh trước ngực, mặt bình tĩnh: “Coi đi!”

“Tôi phải thay quần áo trước mặt anh sao?” Thất Dạ không vui la àm lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xung huyết đỏ bừng, nổi giận nói: “Không thể nào!”

Đánh chết cô cũng không cởi áo, tháo dây nịt ở trước mặt hần!

“Cô có hai lựa chọn!” Mắt thấy lông mày đen nhánh của cô hiện lên dáng điệu thẹn thùng động tình, khóe miệng Gia Mậu chậm rãi nhếch lên, thành vòng cung gian tà tùy ý một cách không hề che dấu, môi mỏng bật ra thành lời, lưỡi biếng lạnh nhạt, nhưng từng câu từng chữ đều mang theo cường thế như ác bá: “Một, tự mình thay; hai, tôi thay giúp cô!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Trước ngực chột lạnh

Những lựa chọn mà Gia Mậu đưa ra, không thể nghi ngờ đều khiến cho Thất Dạ vô cùng tức giận. Dù là chính cô thay quần áo hay là Gia Mậu giúp cô thay thì không phải cô đều bị anh ta nhìn thấy hết sao? Loại chuyện như vậy, cô không thể nào tiếp nhận được!

Khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp, đoan trang vừa nhấc lên, đầu lông mày nhíu lại, hai má của cô khề phồng lên, đôi mắt trong suốt rõ ràng mang vẻ oán trách, đôi môi đỏ như chu sa hé mở để lộ hàm răng trắng, lạnh lùng nói: “Tôi cự tuyệt!”

“Hử?”

Tóc mái đen bóng lộn xộn dán lên trên đôi mày kiếm anh tuấn khề nhướng lên, hàng mi dày cũng không dấu được khí thế sắc bén tỏa ra từ đôi mắt hẹp dài của Gia Mậu, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, độ cong hoàn mỹ lộ ra một chút ý lạnh. Thời điểm đơn âm tiết đó trầm bổng lan đi trong không khí, thân thể to lớn thon dài của anh ta đã đến gần, giống như con báo đang săn mồi, động tác nhanh nhẹn mà mạnh mẽ, trong nháy mắt liền bắt được con mồi nhỏ là cô!

Cầm bị đầu ngón tay mượt mà nhưng có lực của anh giữ chặt, cảm nhận được trên thân thể người đàn ông này phát ra tầng tầng lớp lớp khí thế lồng lộng nhưng bá đạo, tim của Thất Dạ khề xao động, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm xinh đẹp như đóa hoa anh đào trong lúc vô tình mà khề khề nhíu lại.

Người đàn ông khí thế to lớn, thân như cây ngọc, một lần nữa áp chế cô gái dọc theo vách tường, vóc người cao lớn, giống như kẻ săn mồi trong đêm tối, hoàn toàn che lấp ánh sáng, làm Thất Dạ cảm thấy toàn bộ thế giới này, cũng như lọt vào giữa trong sự u ám!

Trong không khí, có một hương vị vắng lặng, thật giống như đang thể hiện rõ ràng, bản tính ác ma của người đàn ông này, có lẽ sẽ hết sức căng thẳng!

“Cô, có thể cự tuyệt được sao?”

Thời khắc âm thanh không mang theo một chút độ ẩm nào bật ra từ đôi môi mỏng của người đàn ông này một lần nữa, cổ tay của anh nâng lên, cánh tay tản ra khí thể bành trướng hướng về phía Thất Dạ, đầu ngón tay hoàn mỹ như ngọc, hướng về phía nút cài trên áo cô!

Thật ra thì, động tác của anh rất là thông thả ung dung, tuyệt không thô bạo, lại làm cho trái tim của Thất Dạ, không hiểu sao lại run rẩy!

Loại không khí này, quá mức không tầm thường!

Tiếp tục như vậy nữa, cô nhất định sẽ hỏng mất –

Lòng bàn tay đè mạnh lên mu bàn tay anh, giọng nói của Thất Dạ căng thẳng, tựa như tên sắp rời cung: “Tôi tự thay!”

“Tự thay? Ha ha!”

Tiếng cười nhẹ vang lên bí mật mang theo ý chế nhạo, cùng với câu nói kia trở thành âm thanh duy nhất trong không gian, môi mỏng của Gia Mậu mang một nụ cười tà ác xấu xa, hai hàng mày rậm đen nhánh nhẹ nhướng lên, trong lời nói, dâng lên một tầng gọn sóng, cong cong, giống như một vầng trăng mới nhô lên trong đêm tối, khiến cho đôi mắt bình tĩnh của anh được điểm xuyết thêm ánh sáng mê người.

Qua khóe mắt nhìn thấy được bộ dáng ngoài cười nhưng trong không cười của người đàn ông này, Thất Dạ cảm thấy trong lòng rung động.

Người đàn ông này, quá mức chói mắt, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, giống như được một bảo đao tỉ mỉ khắc họa thành, góc cạnh rõ ràng, khiến người khác nhìn phải lóa mắt, khí thể bề ngênh thiên hạ, đủ để khiến cho không ai có thể bỏ qua!

Trong sự giễu cợt của anh, Thất Dạ cứ đứng ngây ngốc như vậy trong phút chốc, rồi đột nhiên dùng sức vỗ cổ tay của anh, dùng sức nghiêng rặng, về mặt, có thể thấy được vài phần xấu hổ, nói: “Đúng, tự tôi thay, cút sang một bên!”

“Cơ hội chỉ có một lần, cô cho rằng... Hiện tại, còn đến phiên cô làm chủ sao?”

Gia Mậu cười, mặt mày tựa như tranh vẽ, tác phong rõ ràng rất nhanh nhẹn, bản chất ác ma tự nhiên vốn có lại biểu hiện ra ngoài vô cùng tinh tế.

Một giây tiếp theo, Thất Dạ cảm thấy trước ngực chột lạnh –

Thì ra, người đàn ông này trực tiếp xé rách áo cô. Một mảng lớn da thịt trong suốt, trơn bóng như tuyết bị phơi bày ra ngoài, bị hơi thở trong trẻo bao vây xung quanh đánh tới, khiến cả người cô nổi lên từng mảng da gà!

Điểm chết người chính là, bộ ngực xinh đẹp tròn trịa dưới lớp áo ngực, giờ phút này cũng bởi vì bị gió mát xâm nhập, tựa như hồng mai nở rộ, đứng lên sừng sững bất khuất!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Lưu manh

9.68%; color: #09000a">50. Lưu manh

"Lưu manh!" Thất Dạ chỉ dùng hai giây liền phản ứng kịp, cô thấp giọng chửi một câu, một cánh tay bảo vệ trước ngực, một tay nhỏ bé khác giờ lên, trực tiếp muốn đánh về phía gò má của Gia Mậu.

Không ngờ, tay ở giữa không trung bị bàn tay to lớn của người đàn ông cầm giữ.

Gia Mậu dùng sức xé ra cánh tay nhỏ bé khác kia của cô, chỉ cần một tay đem hai cổ tay của cô dính lại trên tường, cặp mắt sắc bén, từ trên cao nhìn xuống, dọc theo thân thể phía trước của cô gái, lướt xuống từng chút từng chút một ——

Trên người, vẫn còn dư lại đồ lót, nhưng bị cặp con ngươi ý vị sâu xa của anh ta nhìn lên nhìn xuống đánh giá, Thất Dạ vẫn cảm thấy toàn bộ quần áo của mình đã bị ánh mắt của người đàn ông kia bóc trần, chân chính cực kỳ giống nữ đầy tớ, cả người trần truồng ** mặc cho anh ta quan sát!

Đáy lòng dâng lên cảm giác khuất nhục cực kỳ nồng đậm, gò má cô nhuộm đỏ, lồng ngực kịch liệt phập phồng, mười ngón tay siết chặt thành nắm đấm, không nói lời gì, liền nhắc đầu gối muốn đánh vào háng của người đàn ông, ý định muốn thoát khỏi khống chế của anh ta!

Đáng tiếc, loại thua thiệt này Gia Mậu ăn một lần rồi, há có thể lại cho phép cô càn rỡ thêm một lần nữa?

Anh cười nhạt một tiếng, ở thời khắc một gối của cô gái cong lên, bàn tay đột nhiên dùng lực ngắt một cái cổ tay của Thất Dạ, tránh thoát công kích của cô xong, đầu gối dùng sức đung một cái vào rốn của cô.

"Rắc, rắc ——"

Xương cổ tay giống như là bị trượt ra khỏi vị trí, Thất Dạ chợt cảm thấy cả người cũng đau đớn tê dại, đầu gối của Gia Mậu chĩa vào bụng, một trận đau đớn dọc theo tuyến thần kinh chạy cảm của thân thể không ngừng dâng trào, rồi chui thẳng vào trái tim, khiến cho hô hấp của cô cũng dừng lại vài giây.

Cô kêu đau một tiếng, cả thân thể cũng mềm nhũn, eo thon mềm yếu, vô lực muốn ngã xuống đất.

Cánh tay dài của Gia Mậu đứng lúc níu lấy bả vai của cô dùng lực khẽ kéo, đem thân thể mảnh khảnh của cô vót vào trong ngực. Mắt thấy trên trán cô thấm ra giọt giọt mồ hôi lớn chừng hạt đậu trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần nhũn nhặn, đồng tử của anh tối sầm lại, ánh sáng lạnh nguy hiểm bắn ra, giọng nói lạnh nhạt đến đủ để hủy thiên diệt địa: "Không biết tự lượng sức!"

Đúng, cô quá mức không biết tự lượng sức mình, nghĩ rằng bằng vào bản lĩnh nhanh nhẹn của mình, hoàn toàn có thể cùng anh ta chu toàn một phen, nào có thể đoán được, chỉ là trò cười cho anh ta!

Thân thể vô lực tựa vào trong ngực của người đàn ông, Thất Dạ hơi thở thô gấp, bộ ngực cao vút phập phồng lên xuống, đường cong hoàn mỹ. Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú thuần túy tái nhợt mất đi huyết sắc, trong đáy mắt, một mảnh chán nản, bộ dáng tôn thương như vậy, khiến Gia Mậu có chút không chế không được bản thân, thiếu chút nữa nâng bàn tay lên bóp chết cô!

Chỉ là, ở thời khắc cô gái quay môi về phía anh cười lạnh nói ra một câu, thì loại tâm tư kia hoàn toàn biến mất.

"Con mẹ nó, tên khốn kiếp, nguoi trực tiếp giết ta đi!"

Rõ ràng đang ở trong hoàn cảnh xấu, nhưng đáy mắt này vẫn là trước sau như một lóe ra ánh sáng quật cường không chịu thua, ánh mắt vốn là hơi nghi ngờ mông lung, cũng thoáng chốc trở nên lấp lánh trong trẻo!

Có thể là khi anh Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc bày ra bộ dạng hiểm gặp với người khác kia, cô ngược lại thời khắc đó cũng duy trì loại biểu hiện cường hãn, thái độ cao ngạo lạnh lùng như thế, khiến cho anh không thể không lau mắt mà nhìn!

"Con người thú vị như vậy, tôi làm sao sẽ nỡ giết cô chứ!"

Môi mông nhàn nhạt nhếch lên, khóe miệng Gia Mậu khẽ nhếch, đường cong trưng dương tà tà xinh đẹp không kèm chế được. Anh vòng tay qua eo bế cô lên, đi về phía ghế sa lon ở bên cạnh, đặt cô ở phía trên, đầu ngón tay nắn nắn cổ tay cô, cô ấy là bị trật khớp, nhẹ nhàng xoa lấy hai cái, sau đó bỗng chốc dùng sức đẩy.

"A a a ——"

Thất Dạ đau đớn đến eo ếch cũng nảy lên, cả người lật qua ngồi dậy. Cô cúi đầu, nảy sinh ác độc há mồm liền dọc theo mu bàn tay Gia Mậu cắn.

Cô gái đau đớn vì bị nắn xương, đôi lấy da thịt Gia Mậu cũng in hằn vết răng. Mà thời khắc cánh môi Thất Dạ mở ra, trong lỗ mũi người thấy mùi tanh ngọt, đủ để cho hô hấp của cô, cũng dừng lại!

Ông trời, lại không kiềm chế đi trêu chọc ác ma này. Chỉ sợ lần này, cô chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Giết, học không giết

Mắt thấy rõ mu bàn tay Gia Mậu thấm ra tia máu chói mắt, vẻ mặt Thất Dạ như đưa đám, đầu chậm rãi ngẩng lên.

Cô có thể tưởng tượng được, thời khắc này vẻ mặt của Gia Mậu tất nhiên ngập tràn vẻ thô bạo. Dù sao, vừa rồi cô mới chỉ nghĩ công kích anh ta mà không có thành công, đã bị anh ta ban cho gân cốt cổ tay đứt đoạn, xem lúc này cô cần được anh ta đỡ máu, vậy anh ta chẳng phải là sẽ đem cô băm thành thịt vụn sao?

Nhưng, khi ánh mắt chạm phải cặp mắt hẹp dài thâm thúy kia của người đàn ông, toàn bộ ý nghĩ của Thất Dạ đều sụp đổ!

Gương mặt tuấn tú hoàn mỹ không tỳ vết của Gia Mậu mang thần sắc bình thản, mặt mày như một hồ nước sâu rộng tĩnh lặng, không chút gợn sóng, không nhìn ra bất kỳ chút gì là lãnh khốc vô tình, ngược lại có vẻ lười biếng đạm bạc. Anh ta liếc xéo cô, mặt không chút thay đổi, bản chất cao quý ưu

nhã, đối lập hoàn toàn với bộ dạng ác ma lúc vừa rồi! Hôm nay, thậm chí có cảm giác anh ta thoát ra từ vị rất khí phách, quả thật giống như thiên sứ hạ phàm, tuần dật siêu phàm, khiến cho người ta không biết phải làm sao!

Rốt cuộc, là thế nào?

"Anh . . . Nhìn cái gì?"

Nghĩ mãi không xong, môi son của Thất Dạ khẽ mở, cẩn thận từng li từng tí hỏi dò.

Ngón tay dài của Gia Mậu dọc theo nụ cười của cô nhẹ nhàng nâng một cái, trong mắt ánh sáng chớp động, cánh mũi cao thẳng rút một cái, gương mặt hoàn mỹ tuần tú, đột nhiên liền có thêm mấy phần hăng hái say mê, tiếng nói kia, lạnh lạnh đậm đậm thể như chẻ tre, nói: "Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!"

Anh ta không có ý định tìm cô tính sổ?!

Trong lòng Thất Dạ đầy nghi hoặc, trong lúc nhất thời, ngây người như phỗng.

Bàn tay Gia Mậu lật ngửa thân thể mềm mại của cô, đồng tử màu tối sáng lấp lánh, liếc một cái dọc theo đường cong là lút của thân thể cô, đáy mắt xuất hiện thần thái phấn khởi, sau một giây, đưa tay mặc cho cô một bộ váy liền thân màu xanh dương nhàn nhạt.

Động tác của anh ta, tự nhiên lưu loát, mặc dù da thịt đôi bên không khỏi đụng chạm nhẹ, nhưng không có nửa phần mùi vị nhục dục, tốc độ kia, càng thêm mạnh mẽ vang dội, có thể nói hoàn mỹ đến không chẻ vào đâu được!

"Đi chọn vũ khí đi!"

Lòng bàn tay rút lấy chiếc nhẫn bằng tơ tằm đặt ở một bên nhẹ nhàng lau vết máu trên mu bàn tay, tiếng nói lạnh lẽo đậm bạc của Gia Mậu, tựa như mưa gió ngày xuân, êm ái thanh nhã.

Người đàn ông chết tiệt, đòi tính sao?

Con người xinh đẹp của Thất Dạ chớp chớp, tầm mắt quét về phía người đàn ông tuần mỹ đang khẽ cúi đầu kia, trong con người, chất chứa ánh sáng của sự phòng bị.

"Hử?"

Lông mày của Gia Mậu bỗng chốc nhíu lên, con mắt sắc âm u, trong con người màu mực ngập đầy hàn khí lạnh thấu xương, sắc bén không thể đỡ!

"Biết rồi." Thất Dạ bị sợ đến trái tim nhỏ khẽ run lên, nhanh chóng đứng dậy, chạy như bay sang bên cạnh, tùy ý cầm lấy một khẩu súng lục nhỏ nhỏ màu bạc tinh xảo trên giá hàng.

Súng lục khéo léo tinh xảo, hai tay Thất Dạ chỉ cần hợp thành chữ thập liền có thể bọc kín lấy nó. Trong khoảnh khắc súng mới cầm lên tới tay liền cảm thấy, so với súng lục lúc trước cô từng dùng qua, sử dụng nó rất dễ dàng!

Thất Dạ rất hài lòng với lựa chọn của mình, đầu ngón tay dọc theo nòng súng đẩy một cái, có thể thấy được bên trong chứa mười viên đạn cỡ nhỏ. Chỉ là, mắt cô vừa chạm đến liền khẳng định, những viên đạn màu vàng này, vô cùng có uy lực!

"Lại đây!"

Chợt, sau lưng vang lên tiếng nói lạnh lạnh âm trầm, mang theo mệnh lệnh đầy khí phách khiến cho không ai có thể cự tuyệt!

Bà vai Thất Dạ cương cứng một chút, chậm rãi xoay người, đốt ngón tay nắm súng lục nhỏ từ từ buộc chặt, trong đầu, có một ý niệm đáng sợ chợt dâng lên.

Nếu như hiện tại giết Gia Mậu, như vậy cô về sau chẳng phải sẽ tìm được đường sống sao, sẽ không bị anh ta hành hạ nữa?

Con người của cô ngưng tụ, tầm mắt quét qua gương mặt tuần tú của người đàn ông, trái tim "thịch thịch thịch" kích động này thật nhanh!

Giết, hoặc không giết, chỉ ở một giây này

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Thua, thất bại thảm hại

"Cô không giết được tôi!"

Ngôn ngữ tựa như giễu cợt lại ẩn chứa ý vị sâu xa, ngăn ngui lại đậm bạc, lại khiến cho tâm của Thất Dạ, cũng bị kinh hãi cứng ngắc mắt mấy giây. Ngay sau đó, cô giống như bị thái độ của người đàn ông kích thích, cổ họng nuốt một cái, cánh tay chợt nâng lên, hòng súng nhỏ màu bạc, trực tiếp chỉ thẳng vào Gia Mậu, trong mắt tràn đầy ánh sáng kiên định: "Không được cái rắm chó, lão nương cũng không tin có tà, ngươi đi chết đi!"

Lúc cô nói những lời này, ngón cái đã tì lên nòng súng lục, ngón trỏ đặt vào cò súng, hướng Gia Mậu liền bắn ra một phát!

Bởi vì từ nhỏ chịu sự huấn luyện tàn khốc, đã rèn luyện cho tâm tính cô tới mức cực kỳ ẩn nhẫn kiên cường, vì vậy một phát súng này, cô ra tay không chút do dự. Hơn nữa kỹ năng bắn súng của cô như thần, chỉ cần bóp cò một cái, tin tưởng chắc chắn sẽ lấy được mạng Gia Mậu!

Nhưng, kế tiếp xảy ra chuyện quỷ dị, khiến cho phần đời sau này của Thất Dạ, trở thành một ký ức không thể xóa đi.

Bóng dáng của Gia Mậu chợt lóe, quả thật giống như quỷ魅, nhanh như tia chớp. Thật đúng như chỉ trong nháy mắt, thân hình cao ráo của anh ta đã đứng nghiêm ở trước người Thất Dạ. Chân thon dài có lực của người đàn ông, dọc theo đầu gối cô dùng sức đá một cái, cô lập tức cảm thấy xương cốt tê dại, cả thân thể mất khống chế tự động quỵ sấp trên mặt đất, đúng lúc ngã dưới háng anh ta.

Trước khắc đó, Thất Dạ còn cảm thấy cổ tay mình một trận đau đớn, mà súng lục nhỏ màu bạc vốn dĩ phải nằm trên tay cô, đã bị Gia Mậu đoạt đi. Cùng lúc đó, sống lưng cô, bị một lực vô cùng lớn giẫm đạp lên. Thì ra là, bàn chân của người đàn ông, đạp lên ngang lưng cô. Lực rất lớn, khiến cho thân thể vốn mảnh khảnh của cô dường như muốn đứt thành hai đoạn——

Thất Dạ kêu rên, gương mặt thanh tú, như dây thừng xoắn chặt, hoàn toàn dìm chung vào một chỗ!

"Leng keng."

Bên tai, truyền đến tiếng vang của kim loại rất nhỏ chạm đất, thanh thúy rõ ràng, thật giống như đang cười nhạo sự ngu xuẩn của cô. . . .

Khóe mắt quét về phía âm thanh rơi xuống vừa phát ra, lòng của Thất Dạ, từng điểm từng điểm không ngừng trùng xuống!

Vật kia, thì ra chính là đạn từ trong khẩu súng anh ta đoạt lấy từ trên tay cô——

Cũng không biết Gia Mậu dùng cách nào đoạt được nó, nhưng tất cả cảnh tượng lúc này đã là minh chứng hùng hồn chứng thực cho tuyên bố cường ngạo của anh ta: Cô, quả nhiên là không giết được anh ta!

"Tiểu tử, cô thật sự quá khò!"

Trên đỉnh đầu, giọng điệu hời hợt của Gia Mậu từ từ vang lên, bên trong lời nói, mang đầy mùi vị châm chọc, chữ chữ rõ ràng có lực, đánh thẳng vào tâm Thất Dạ, khiến cho tất cả tự tin và kiên trì của cô, đều ở trong nháy mắt này tan rã.

Cô hôm nay, thật cực kỳ giống như tôm tép nhải nhép, mặc cho anh ta cao cao tại thượng dẫm đạp xuống đất——

Bàn chân của Gia Mậu, từ phía sau lưng của cô một đường di động về phía trước, tại xương sống lưng của cô gia tăng lực, cơ hồ có thể chấn vỡ lực phù ngũ tạng của cô. . .

Cuối cùng Thất Dạ vô lực phản kháng nằm rạp trên mặt đất, hai mắt hơi tuyệt vọng khẽ khép lại.

Cô thua rồi, hơn nữa, còn là thất bại thảm hại!

"Không chịu nổi một kích!"

Đem khẩu súng lục nhỏ màu bạc vứt xuống dưới đất, môi mòng của Gia Mậu bật ra một tiếng cười lạnh.

Thất Dạ biết, chờ đợi cô, nhất định là hành hạ vô cùng tận——

Chỉ là, Nam Thất Dạ, chẳng lẽ mảy thật cam tâm, tiếp nhận sự trừng phạt biến thái của người đàn ông này sao?

Không! Chết cũng không! ! !

Cái âm thanh từ đáy lòng, kiên định mà có lực nói cho cô biết.

Vì vậy, ở thời khắc khi cảm thấy ủng da của người đàn ông đạp lên đến vị trí gáy, đôi bàn tay trắng như phấn của Thất Dạ chợt xoay chuyển, nghiêng mặt sang bên, liền thò tay cầm lấy khẩu súng lục kia lên, nòng súng chống vào huyệt Thái Dương của mình, không chút do dự dùng sức bóp cò!

"Cạch——"

Âm thanh của tiếng súng, chấn động đầu óc của Thất Dạ, một hồi nhộn nhạo!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Âm tình bất định

Ra tay phát súng kia, mong đợi đau đớn lại chưa từng truyền đến, trừ cảm thấy vị trí huyệt thái dương hơi chấn động ra, Thất Dạ chẳng hề cảm nhận được bất kỳ dấu hiệu tử vong nào của mình cả.

Ngược lại là âm thanh châm biếm của người đàn ông, kích thích khiến da đầu cô run lên.

“Cô gái ngốc, không có sự cho phép của tôi, đến cả tư cách nghĩ đến cái chết cô cũng không có.”

Thất Dạ chấn động trong lòng, đầu ngón tay lần nữa dùng sức nắm mấy cái khuy, lại phát giác kết quả đều giống nhau: trong lòng súng, căn bản cũng chưa có đạn bay ra.

Chẳng lẽ lúc anh ta đoạt súng, đã nhanh chóng hủy đi toàn bộ đạn? Tốc độ kia, không khỏi cũng quá nhanh đấy nhỉ?

Bị đùa giỡn như thế, Thất Dạ cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hiện lên vẻ ảo não. Cảm thấy vị trí gáy chợt nhẹ nhõm, biết ủng hộ của anh đã rời đi, cô cắn chặt hàm răng, ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt hung hăng nhìn chằm chằm anh, trong mắt sáng, là khí thế không chịu thua trước sau như một, nôi giận nói: “Khốn kiếp, khi dễ phụ nữ.”

“Người phụ nữ dám ra tay với tôi. Cô... là người đầu tiên.” Thân hình thon dài của Gia Mậu ngồi xổm xuống, đưa bàn tay giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn chưa đủ lớn bằng chũm bằng bàn tay, mắt thâm thúy màu hồ phách, một mảnh tối vắng lặng bay lấp lánh mà qua: “Thật có dũng khí.”

“Lão nương còn sợ anh hay sao.” Thất Dạ hừ lạnh, gương mặt dùng sức vung, cố gắng tránh anh đụng vào. Nhưng sức không đủ, ngược lại càng bị anh siết chặt. Trên trán cô hiện thành hình chữ “sông”, cắn môi dưới, không dám phát ra tiếng kêu đau.

Làm quân nhân chánh giới cao cao tại thượng vương giả, Gia Mậu thường xuyên có thể nhìn đến sự kiên cường của quân nhân, mà nếu cô như vậy, dám ở trước mặt mình lỗ lã, thậm chí khiêu khích mình, đừng nói là một cô gái nhỏ, chính là sĩ quan cao cấp, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua.

A, đây là một cô gái nhỏ, cái loại phong cách quật cường thà chết chứ không chịu khuất phục, một mặt còn thật sự đem đáy lòng âm u nhất của anh xóc ra ngoài, làm hứng thú của anh đối với cô, tăng gấp bội.

Cô muốn chết, anh liền cố tình để cho cô còn sống.

Cô muốn chạy trốn khỏi anh, anh sẽ phải từ đó đem cô giam cầm bên người, thuần phục cô, để cho cô không còn nơi để trốn.

Anh nghĩ muốn, vô luận là người, tài, vật, quyền, không gì không thể bỏ vào trong túi.

“Rất tốt.” Môi mòng khẽ gọi bật ra một nụ cười nhạt nhẽo, đuôi lông mày Gia Mậu bay xéo, đầu ngón tay nấp lấy sau cổ áo cô, đem cả người cô nhấc lên, ném hương ghế sa lon.

Đang lúc Thất Dạ cho là ác ma kia muốn biến đổi phương thức giày vò mình, Gia Mậu lại quay người sang, từ một bên cầm một bình thủy tinh nhỏ lộn trở lại, nửa ngồi bên người cô.

Cánh tay bình thường trơn bóng trắng muốt như ngọc bị anh bắt được, Thất Dạ lạnh lùng trừng mắt, vốn định dùng sức đem nó từ trong tay Gia Mậu rút ra ngoài, nhưng đối phương hơi sức quá lớn, năm ngón tay giống như vuốt chim ưng đang sẵn được con mồi, đem cô kiềm chế gắt gao, căn bản thoát không được.

Mà việc làm kế tiếp của Gia Mậu, để cho cô trong nháy mắt mở rộng tầm mắt...

Người đàn ông kia, mở nắp bình, đem chất lỏng lạnh lẽo bên trong đổ xuống cổ tay cô, sau đó lấy lòng bàn tay xoa thử, động tác nhẹ nhàng, lực vừa phải, làm Thất Dạ hoàn toàn không có cảm giác đau đớn.

Anh... lại giúp cô bôi thuốc?!

Thất Dạ như trong mộng, đáng tiếc thuốc nước lạnh lẽo thấm vào da thịt, bởi vì đầu ngón tay Gia Mậu ma sát mà từ từ trở nên nóng bỏng, cô hiểu mình đang sống ở thực tế.

Ma quỷ này, thật là âm tình bất định, một hồi gió một hồi mưa, quả thật chính là một đại biến thái.

Khi cô gái rơi vào khốn hoặc thì bàn tay Gia Mậu chợt dừng sức đẩy cô, ma chường trực tiếp đem quần áo trên người cô kéo xuống...

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Vì sau này cuộc sống tăng thêm một chút thú vị

“Anh làm gì thế?” Mặc dù giờ phút này cả người đều mệt mỏi, nhưng y phục bị kéo rơi, Thất Đại trời sinh nhạy cảm phản ứng nhanh chóng. Cô co rúc bả vai, lòng bàn tay nín lấy y phục muốn lần nữa đặt lại lên thân thể mảnh mai trắng muốt, bàn tay Gia Mậu đứng lúc cản trở cô. Cô tròn tròn đôi mắt, mắt lạnh quét về phía anh, mặt tràn đầy tức giận: “Hạ lưu bại hoại.”

Về mặt Gia Mậu đậm bạc, đôi mắt xinh đẹp kia chỉ tốt ở bề ngoài nghiêng nhìn cô một cái, bình tĩnh đẩy cánh tay cô ra, thân thể cao lớn đến gần, cầm lên bình thủy tinh nhỏ, đem thuốc nước kia dọc theo vị trí tế xoàng ở bụng cô.

Chất lỏng lạnh lẽo thấm vào rốn, một cảm giác mát mẻ sáng khoái trong người chậm rãi lan tràn ra, đầu gối vốn bị anh đụng chạm vết thương tím đen, đau đớn lập tức giảm bớt không ít...

“Thương tổn, nhất định phải trị tận gốc.”

Lòng bàn tay người đàn ông đặt lên da thịt mềm mại tinh tế của cô gái, mặt mày cạn dương, mắt đen thâm thúy, giống như dò xét, tầm mắt rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần như hoa quýnh của cô gái, gương mặt ung dung thanh tao lịch sự, bộ dáng siêu dật tiêu sái, thật giống như thương thế của cô gái kia, cùng anh căn bản không có nửa điểm quan hệ, ngược lại, cực kì giống như đại thầy thuốc cứu sống, khuyên giải cô bệnh nhân phải nghe lời.

Anh đi XX ấy!

Thất Dạ cắn chặt hàm răng oán thâm, nhưng bởi vì bị bàn tay anh khẽ vuốt xoa vùng bụng nón nà như tuyết mang đến cái loại cảm giác tê dại, chọc cho đáng nhẽ phải thút tha thốn thả hơi giãy dụa khó chịu, một đôi tay thon nhỏ lắm thành quyền, má đào đỏ thắm như rạng mây, đáy mắt một tia sắc thái ngơ ngẩn xẹt qua, hô hấp hơi trầm xuống.

“Đau không?”

Đầu ngón tay Gia Mậu đột nhiên dừng lại động tác, thật giống như quan tâm sùng vật mình yêu thích, thấp giọng ngâm. Con mắt anh tựa như biển sâu, lông mi dày như được chải bay dựng lên, khuôn mặt tuấn lãng đẹp trai này, một cỗ thần khí thanh tú phong vận không cần nói cũng biết.

Đây không phải là nói nhảm sao?

Môi anh đào của Thất Dạ khẽ mở, vốn muốn nói chút ngôn ngữ khó nghe, nhưng nghĩ lại, nếu như không muốn bị người đàn ông như ác ma này hành hạ, thái độ mình phải buông xuống, làm bộ thuận theo anh ta một chút tốt lắm. Vì vậy, khoe miệng cô nhẹ nhàng nhếch lên, bình tĩnh bình tĩnh lên tiếng: “Không đau.”

Xem anh choáng nha còn có thể muốn nghĩ ra cách gì tiếp tục dày vò tôi.

“Tính khí đùa bỡn, hả?”

Gia Mậu cười, hình ảnh trong đôi mắt đen chòng chành, một bộ dáng thâm tình dật thái.

Thất Dạ tự giễu nhẹ xuy, cười khẩy nói: “Sao dám.”

“Bể ngọc.”

Lòng bàn tay Gia Mậu dọc theo đường cong là lướt của lông mày chậm chạp rồi lên trên, động tác chậm rãi, lại chọc cho hông Thất Dạ ức chế không ngừng được một trận run rẩy.

Không biết anh ta lại muốn làm cái gì, cô chỉ có thể tạm thời cắn răng ầm nhẫn, yên lặng xem xét.

May mà, Gia Mậu chỉ lật lại người cô, giúp cô lau sau lưng nơi bị anh giẫm lên bị thương.

Động tác dịu dàng trước sau như một, cực kì giống bờ tát phổ độ chúng sinh, hướng cô ban phúc.

Này choáng nha, đầu óc thật xấu xa!

Xét thấy Gia Mậu thay đổi thất thường, tâm tư của Thất Dạ chỉ có thể như thế.

“Tốt lắm.” Rất nhanh, Gia Mậu liền giúp cô kéo áo lên, đem cô mặt lật lại hướng anh, vẻ mặt bình thản ung dung, đạm bạc nói: “Rất nhanh là có thể tốt.”

“Như vậy, tôi là nên hướng đại nhân nói một tiếng cảm ơn chứ?” Mặt Thất Dạ tràn đầy ánh sáng lạnh, nhỏ giọng đùa cợt.

“Không cần.” Lòng mày Gia Mậu như ngọn núi bất động, đầu ngón tay nắm cằm của cô, cúi đầu xuống đôi môi mỏng hơi có vẻ khô khốc của cô hôn một cái, giọng nói y hệt tiếng đàn khoan thai bật thốt lên: “Tạm thời chưa cho cô thật tốt, bất quá là vì cuộc sống sau này của tôi tăng thêm một chút thú vị thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Sợ anh

Ác ma chính là ác ma, trời sinh chính là tính tình kém.

Thất Dạ đảo mắt trong veo, ngọn lửa hùng lực thiêu đốt từ trong mắt xinh đẹp bắn ra toán loạn, ánh mắt như kiếm sắc bén, đem Gia Mậu giết chết trăm vạn lần.

Sự căm thù của cô gái rất rõ ràng, Gia Mậu lại hoàn toàn không có động tĩnh gì, mặt mày ung dung, bàn tay dùng lực nắm cổ chân mảnh khảnh của cô gái, khẽ khom người, tự tay đem giày thủy tinh màu xanh dương nhạt đeo vào chân ngọc của Thất Dạ.

Rõ ràng là anh hầu hạ cô, nhưng phong cách người đàn ông này vẫn ôn tồn nho nhã như cũ, không có lúc nào là không hiển lộ sự cao quý cùng bản chất tiêu sái của anh. Trái tim Thất Dạ có chút rung rung, trong lúc nhất thời, cũng không nhận được nín thở trầm ngâm, lẳng lặng liếc xéo người đàn ông ác ma bất phàm nổi bật này, mắt thậm chí quên cả chớp.

Giúp cô đem giày cài tốt, mi Gia Mậu tà tà nhếch lên, bàn tay trước mặt cô gái lần lượt vươn ra, lạnh nhạt nói: “Đi rửa sạch một chút là có thể lên đường rồi.”

Rõ ràng mặt anh không chút biểu cảm, nhưng khóe môi đuôi mày rất tự nhiên, lại giống như nhiễm hết phong tình, vẻ mỉa mai này, lúc nào cũng tràn ngập trong không khí, làm cho người ta lộ vẻ xúc động.

Con mắt trong sáng chớp chớp hai lần, tay nhỏ bé của Thất Dạ, không tự chủ được đặt vào trong lòng bàn tay của anh, mặc cho anh kéo, ra bên ngoài giẫm chân tại chỗ mà đi.

Cửa phòng khi hai người đi gần đến tự động mở ra, đứng ở cửa là cô gái dẫn họ vào bên trong, nhìn đến bọn họ bước chân ra ngoài phòng, liền lập tức khom người xuống đối với bọn họ, cung kính nói: “A Nhĩ Bá Đặc thượng tướng, tiểu thư, xin đi thông thả.”

Trong lời nói, đuôi lông mày không quên dương nhẹ lên, tầm mắt hình như dọc theo mặt của bọn họ khẽ xẹt qua, nhưng bởi vì mặt lạnh của Gia Mậu bỗng chốc nghiêng ngang qua, mà cô ta bị sợ đến mức buông mắt xuống, lưng cũng khom xuống càng thấp.

Cô gái này cho Thất Dạ cảm giác, cực kì giống chó Gia Mậu nuôi, rất sợ chủ nhân không thích, tùy thời sẽ làm thịt mình.

Một tiếng thờ dài trong lòng, Thất Dạ nhẹ nhàng giỡn bàn tay thon bị Gia Mậu nắm chặt, cố gắng tránh thoát khống chế của anh.

Chỉ là, Gia Mậu không thả, cô cũng chỉ có thể mặc kệ để anh nắm giữ.

Người đàn ông nghiêng mắt, nhận nhạ phân phó: “Enma, lấy chậu nước nóng tới đây.”

“Dạ.” Enma thấp giọng đáp, nhanh chóng xoay người đi lấy nước.

“Cô ấy rất sợ anh.” Thất Dạ có chút ngạc nhiên, mắt to linh động chớp mấy cái, lông mi tựa như lụa mỏng, họa ra sóng lăn tăn hình vòng cung, giống như bướm bay toán loạn, nhu nhã xinh đẹp.

“Cô không sợ?” Gia Mậu ngửa đầu duỗi lông mày, một đôi con ngươi hẹp dài sâu kín liếc về phía cô, như chim ưng nhìn thềm thường, một cỗ cường đại khí thế toàn vẹn.

Vấn đề này, trong lúc nhất thời, Thất Dạ cũng đang tự hỏi.

Thật ra thì, trong lòng cô rất mâu thuẫn. Đối với người đàn ông này, sợ, cũng không sợ.

Lúc thì anh dịu dàng thấm thiết, tựa như thiên sứ dễ thân, làm cho người ta không nhận được nghĩ đến gần, ôm, thậm chí... thân thiết. Nhưng, khi cả người anh tản ra khí thế tàn nhẫn thô bạo, giống như satan đến từ địa ngục, lãnh khốc, ma mị, làm cho người ta nhìn mà sợ.

Một người đàn ông ác ma phức tạp như thế, cùng anh chung đưng, không có trái tim cường đại, là gánh vác không nổi.

Ấn nhẫn kiên cường như cô, cũng bởi vì mấy ngày nay cùng anh sinh ra xung đột, nên sinh lòng trở nên hèn nhát...

Vì vậy Thất Dạ cười mỉa, đáp lại anh đáp án lập lòe nước đôi: “Anh không có khả năng trở thành chúa tể vĩnh viễn của tôi.”

“Vậy sao?”

Ngón tay Gia Mậu hơi nắm cầm cô, ép cô ngẩng đầu, đem thân thể mảnh khảnh của cô, in vào trong hai đồng tử âm u, để cho cô giặt mình ở trước mặt anh, quả là nhỏ bé.

Đáy lòng Thất Dạ bỗng nhiên căng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi có chút vặn vẹo.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tỉ mỉ săn sóc

“Cô sợ tôi!”

Ba chữ nhẹ nhàng băng quơ bật ra từ đôi môi mỏng của Gia Mậu, đơn giản lưu loát, như ma âm ngàn năm vọng lại, đẩy Thất Dạ vào trong tình cảnh hoang vu, khiến cô thấy như trong không khí tràn ngập cát vàng, nhìn không rõ vẻ mặt của người đàn ông trước mặt.

Làn da tuyết trắng dưới hàm bị người đàn ông này nhẹ nhàng ve vuốt, cô cực kì giống một nô lệ để cho anh ta khinh nhờn, không cách nào chạy trốn!

Trong lỗ mũi, truyền đến một mùi hương nước thuốc nhàn nhạt, kích thích khiến trái tim của cô tăng tốc đập mạnh, ý thức mê ly, dần dần khép mắt.

Trước mắt là người đàn ông khí vũ hiên ngang, hai mắt như hồ nước xanh biếc sâu thẳm, hai hàng lông mày xéch lên như vẩy mực (1 cách vẽ tranh thủy mặc) vẽ thành, làm gương mặt vốn tuấn tú hoàn mỹ của anh, càng thêm phong thái thanh nhã!

Khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc khẽ nhú một cái, Thất Dạ hừ lạnh, lời nói trái với lương tâm phát ra từ đôi môi anh đào, tựa như tiếng hót chim oanh, tự nhiên có tiếng “Tôi mới không sợ anh!”

Đôi mắt của cô sáng và có hồn như sao, hai hàng lông mày xinh đẹp như liễu, tự dưng phát ra khí chất xinh đẹp động lòng người.

“Ha ha, chuyện này đúng là tốt!”

Gia Mậu xoay ngược mu bàn tay lại vỗ nhẹ mấy cái theo khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô, ngón cái mon tròn theo da thịt trơn láng như sứ của cô, lòng bàn tay chọt giữ chặt gáy cô, kéo thân thể mảnh mai của cô lại gần hơn, trong đầu mày và ánh mắt, nổi lên một vẻ kiêu ngạo!

Thất Dạ uốn éo eo thon một chút, thấy rằng không chạy thoát vòng tay của anh ta, chỉ có đôi môi đỏ mọng vung lên, thanh âm cao ngạo lạnh lạnh: “Đương nhiên tốt, Gia Mậu · Dương · A Nhĩ Bá Đặc, tôi cho anh biết, ác ma vĩnh viễn đều không đấu lại thiên sứ đâu!”

“Thiên sứ?!” Mắt Gia Mậu ánh lên tia sắc lạnh, tựa như vùi lấp mộng cảnh, đẹp như tranh vẽ: “Cô sao?”

“Đương nhiên”

Ý tứ là, anh là đại ác ma, không đấu lại tiểu thiên sứ như cô hà?!

Gia Mậu cười cười, lông mày lạnh lạnh, lòng bàn tay vỗ hai cái trên đỉnh đầu cô, mỗi chữ một cái: “Rất, tốt!”

Như vậy, họ đã nhìn nhận tốt lắm!

Xem ra, cuộc sống về sau, bởi vì có cô xuất hiện, sẽ không còn cảm giác không thú vị nữa!

“Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, nước ấm của người!” Ái Mã lúc này đã trở lại, còn bung một chậu nước bằng vàng, bên trong cái chậu mờ mờ hơi nước, bên cạnh còn có một cái khăn lông trắng sạch sẽ.

“Ừ.” Gia Mậu trả lời lạnh nhạt, tự mình làm ướt khăn lông rồi vắt khô, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thất Dạ vì cô nhẹ nhàng lau sạch.

Một dòng nước ấm thấm từ da thịt vào trong xương tủy, lan tràn trong mạch máu, theo thần kinh nhạy cảm không ngừng thâm nhập vào cơ thể, chạy thẳng đến nơi nào đó trong tim Thất Dạ, khiến cho hô hấp của cô, cũng đình trệ.

Mặt mày Gia Mậu khề trầm xuống, vẻ mặt thanh nhả, không nhìn ra chút tâm tình nào.

Nhưng động tác của anh lại cực kì nghiêm túc, giống như đang chăm sóc bảo bối mình che chở trong lòng bàn tay vậy, chuyên chú, dịu dàng, khiến Ái Mã đứng một bên phải tròn mắt, há hốc mồm.

Thất Dạ chợt nghĩ, lúc này, người đàn ông này lại thành thiên sứ.

“Xoay người”

Thanh âm than nhẹ bình thường dễ nghe của Gia Mậu rơi xuống bên tai, khiến cho tâm thần Thất Dạ rung động. Cô giương mắt, tầm mắt chạm ngay phải ánh mắt tối tăm của nam nhân này, khề cần môi dưới, khéo léo quay lưng về phía anh.

Lòng bàn tay của người đàn ông đỡ lấy khăn lông, tinh tế lau từ gáy tới eo lưng của cô.

Có lẽ, là muốn lau đi dấu chân vừa rời của anh trên người cô!

Thật là tỉ mỉ sẵn sóc!

Chỉ là, cũng chỉ là ý niệm mà thôi –

Hiện tại tâm tình của anh ta tốt, nên cưng chiều trên chóc cô một chút, rất nhanh, anh ta sẽ khôi phục lại bản tính ác mạt kia thôi!

Cho nên, Nam Thất Dạ, cô thời khắc đều phải duy trì phòng bị tâm tính của anh ta, không thể buông lỏng trong chốc lát, chịu sự hấp dẫn của anh ta.

“Tốt lắm,” Bàn tay cầm khăn lông của Gia Mậu rời khỏi sống lưng của Thất Dạ, bàn tay cho vào trong chậu nước, rửa sạch, một lần nữa cầm lấy tay mảnh khảnh mềm mại của cô gái, khoe miệng nổi lên một chút ý cười nhạt ý vị sâu xa: “Đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Bộ họ, nhằm nhò gì

Bên trong khoang của máy bay trực thăng, ánh sáng nhạt màu vàng quất chiếu vào, làm nổi bật lên dung mạo tuấn tú của người đàn ông đang lười biếng dựa vào bên cửa sổ.

Cặp mắt của anh hơi nhíu lại, hai hàng lông mày rậm như vậy mực vẫn nhếch lên như cũ, anh tuấn, đẹp trai! Dung mạo này, tựa như được tỉ mỉ điêu khắc thành, suy nghĩ cẩn thận mà vẽ nên, hấp dẫn, sắc bén, tà mị ở bên trong, lại tràn đầy hơi thở cảm dỗ!

Bỗng chốc, máy bay trực thăng hơi lắc lư một chút, thay đổi quỹ đạo –

“Chuyện gì xảy ra?” Người đàn ông chưa từng mở mắt, môi nhếch lên, lại có tiếng nói nhẹ nhàng phát ra.

“Chủ tử, phía trước mới có một máy bay xông mạnh tới, vừa tránh khỏi!” Vụ Đức ngồi trên ghế lái lập tức trả lời, cặp mắt kia, nhìn chằm chằm số liệu biến hóa trên máy móc, tiếp tục giải thích: “Theo số liệu dò được, máy bay kia hẳn là chuyên cơ bình thường của quý tộc trong hoàng thành Lạp Ma.”

“Mô hình Noble?” Thân thể người đàn ông bật dậy vội vàng mà ngay ngắn, mí mắt chậm rãi mở ra, con ngươi hẹp dài, chợt bắn ra ánh lạnh.

Mặc dù không quay đầu lại nhìn ánh mắt của người đàn ông này, Vụ Đức vẫn cảm thấy được không khí nghiêm nghị tràn ngập trong buồng lái, khiến cho trái tim hắn cũng khề run lên một cái. Nếu như không phải đã đi theo người đàn ông bên cạnh nhiều năm, quen thuộc với sự lạnh nhạt của chủ tử này, chỉ sợ hắn lúc này, đã sớm sợ đến tay chân lạnh cóng, không thể làm được gì rồi!

Hắn hít sâu để khống chế tâm tình của mình, mắt hắn nhìn thẳng phía trước nghĩ lại chuyện vừa qua, đem sự hoài nghi trong lòng mình nói ra: “Đoán chừng, là con em danh môn vọng tộc trong hoàng thành Lạp Ma, muốn khiêu khích chúng ta.”

“A –”

Một tiếng giễu cợt bật ra từ đôi môi mỏng lạnh lùng của người đàn ông, ngăn ngừi mà có lực, lại khiến người khác không khỏi cảm thấy áp lực.

Lòng của Vụ Đức, căng thẳng.

Bình thường khi người đàn ông đó có phản ứng này, chính là địch thủ khiêu khích anh, sẽ không có kết quả tốt.

Vậy không, một giây kế tiếp, người đàn ông lạnh lùng ra lệnh, liền vang vọng trong buồng lái, chữ chữ thấm vào như băng tuyết sương lạnh, tàn khốc lạnh lùng.

“Cho máy bay quay lại đằng sau chặn nó lại, nổ.”

“Chủ tử, vậy sợ rằng...”

Vưu Đức cau mày, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng trùng trùng.

Tuy nói chủ tử từ từ trước đến giờ tính tình cao ngạo, coi thường hết thảy luân lý đạo đức thông thường, thậm chí đối với hoàng tộc cũng không có nửa phần sợ hãi, nhưng kiểu máy bay trực thăng Noble, ở tỉnh cầu Chafée này, chỉ có con em các gia tộc lớn trong quân đội và triều đình mới có được. Nghĩ đến, đối phương cũng không phải nhân vật đơn giản gì, bọn họ nếu ở hoàng thành Lạp Ma làm ra chuyện quá phận như vậy, chỉ sợ sẽ hậu hoạn vô cùng

—

“Hả?!”

Cánh tay thon dài của người đàn ông vòng trước ngực, lạnh lạnh chất vấn phút chốc cắt đứt ý muốn khuyên giải của Vưu Đức, khí thế hơn người!

Vưu Đức trái tim căng thẳng, không dám lơ đãng, gấp giọng nói: “Dạ!”

Sau đó, cầm lên bộ điều khiển dao động, phân phó thuộc hạ đi theo phía sau máy bay của bọn họ, làm việc!

Người đàn ông vẻ mặt lạnh nhạt, nghiêng con mắt, tầm mắt nhân nhạt liếc nhìn ra bầu trời đêm hắc ám bên ngoài, ánh mắt trầm tĩnh như nước.

Vưu Đức nheo mi mắt, qua gương chiếu hậu liếc người đàn ông kia một cái, đôi môi khẽ nhúc nhích, muốn nói lại thôi.

Nam nhân phía sau không có nhìn hấn, lại như thấy được tâm tư của hấn, lạnh nhạt mở miệng: “Có lời gì, cứ hỏi?”

“Dạ!” Vưu Đức gật đầu, thanh âm ép tới cực thấp, hỏi: “Chủ tử, người... thật sự muốn dẫn tiểu thư trở về cố thành Tích Bảo sao?”

“Có vấn đề?” Lòng mày của người đàn ông nhẹ nghiêng, thanh âm vang mà có lực.

Cảm thấy tầm mắt rét lạnh của người đàn ông quét qua sống lưng mình, Vưu Đức nhanh chóng lắc đầu: “Không có, chỉ là... thuộc hạ lo lắng thành Đức Lan bên kia —”

Người đàn ông cười lạnh một tiếng cắt đứt lời Vưu Đức, con ngươi phát ra một chút ánh sáng lạnh chìm ám: “Bọn họ, nhằm nhò gì!”

Thế gian này, không có người hay vật nào, có thể ngăn trở được anh, đem tiểu thiên sứ xinh đẹp đó mang về bên cạnh anh, để cho cô từ đó hạnh phúc vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Cường đoạt

Màn đêm đã sớm thành chứa tẻ của thế giới này, đầu đường đèn rực rỡ sáng chói, cả thành thị cũng trở nên đẹp đẽ xa hoa, không nhìn thấy được phía cuối của con phố dài, loáng thoáng ánh sáng màu bạc lạnh lạnh như ẩn như hiện, ẩn chứa trong đó có thể thấy cuộc sống về đêm trong thành Lạp Ma của Chafée có bao nhiêu đặc sắc!

Ngồi ở trong chiếc xe xa hoa màu bạc, thân thể Thất Dạ co rúc ở một góc cửa xe, muốn nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi một chút, chỉ tiếc là cô mới chỉ nghĩ vậy, thân thể mảnh mai liền bị một cánh tay dài có lực của đàn ông dùng sức chụp tới, trực tiếp ôm lấy cô đặt ngồi lên đùi của anh ta.

"Anh lại muốn như thế nào?" Trong đôi mắt sáng của Thất Dạ tự lại phần nộ, cắn răng lạnh lùng nhìn chăm chăm vào người đàn ông, cánh tay vùng vẫy, cố gắng giãy giụa thoát khỏi vòng tay kim hãm của anh ta.

"Xua đuổi chút nhảm chán của thời gian lịch trình!" đầu ngón tay Gia Mậu dọc theo cằm đẹp tinh xảo của Thất Dạ nhẹ nhàng bóp một cái, gương mặt tuần lẳng với nụ cười sáng rõ đến gần gương mặt cô, môi mỏng nhân nhạt giương lên, giữa răng môi khạc ra ngôn ngữ phóng đảng không kèm chế được: "Cô vốn là đồ chơi mà tôi mua về!"

Con mắt sắc của anh ta tối tăm, lại thoáng qua chút ánh sáng không rõ ý vị, ẩn chứa mùi vị ranh mãnh, tùy tiện lại liêu lỉnh!

Trong lòng Thất Dạ không nhịn được rét lạnh.

Ngoại trừ ngày đó ở trên hội đấu giá mơ hồ bắt được trong đáy mắt của người đàn ông hình như có vài phần mùi vị nhộn nhạo toát ra, lần này, cái loại cảm giác lo lắng đó lại lần nữa quanh quẩn trong tâm trí cô!

Cô khẽ cắn môi dưới, tiếng than nhẹ bật ra từ yết hầu: "Anh nghĩ làm cái gì?"

"Tôi đang nghĩ, nên dùng từ ngữ như thế nào để hình dung cho thỏa đáng. . ."

Gia Mậu kéo dài thanh âm, mắt thấy trong con ngươi Thất Dạ có chút ánh sáng hoảng hốt lan ra, đôi mắt theo gương mặt của cô dòm một đường xuống dưới, ngừng ở vị trí lồng ngực nhấp nhô bất định của cô, lời nói tiếp tục bật ra, từng từ từng chữ vang vang có lực: "Dùng từ nào để hình dung ý định bây giờ của tôi thì tốt nhỉ? Chơi, lên, ! Chen vào, duy trì. . . Hay là làm, cô?"

Rõ ràng là những lời lẽ ác liệt như vậy, từ trong miệng anh ta khắc ra, lại vẫn ưu nhã tự nhiên như cũ, giống như anh ta đã tu luyện trăm ngàn vạn lần, nên đã không cảm thấy có nửa phần xấu hổ —

Nhưng là, ở phương diện này, da mặt của Thất Dạ tuyệt đối là non mỏng đến vô cùng mịn màng.

"Câm miệng!" Cô cắn răng, không chịu nổi phát hỏa rống một tiếng, hung hăng nhìn chằm chằm vào đôi con ngươi màu mực thâm thúy đang nhìn cô của người đàn ông, gương nanh múa vuốt mắng một câu thô tục: "Cút cái tên XX khôn kiếp, hèn hạ vô sỉ, bị ối —"

Cô gái ngốc này, anh chỉ là dùng ngôn ngữ trêu chọc cô đôi câu liền từ Tiểu Bạch Thỏ hóa thành cọp mẹ rồi, nếu anh thực giở trò với cô, không biết hậu quả sẽ như thế nào ——

Gia Mậu nghĩ vậy, cũng liền thực hiện.

Một cánh tay của anh áp giữ chặt eo nhỏ của cô, một bàn tay tự do vuốt dọc theo lớp y phục dạ hội bên dưới là thân thể có lõi có lồi của cô, bao trọn tấm thân áp áp mềm mại tinh tế của cô vào trong, bắt đầu khinh nhờn bóp nắn!

Thân thể Thất Dạ bỗng nhiên cứng đờ, cái miệng nhỏ nhắn mắng Gia Mậu mở lớn thành hình chữ O, tim nhất thời đập mạnh, loạn nhịp, đáy lòng dâng lên ảo giác như lưu luyến.

Tuy là có quần áo cách trở, nhưng cũng không ảnh hưởng đến xúc cảm tuyệt vời mềm mại đàn hồi dưới lòng bàn tay này, con ngươi tinh xảo của Gia Mậu khẽ co lên, một tia ánh sáng ngấm ngấm tinh quái mãnh liệt mệnh mông.

"Mẹ nó!" Lồng ngực bị ngón tay có lực của anh ta kéo ra đến nóng bỏng, một cổ cảm giác nhục nhã từ đáy lòng của Thất Dạ dâng lên. Gương mặt cô mơ hồ để lộ ra một tia tâm tình nóng nảy, tay khua loạn muốn lôi cánh tay của Gia Mậu ra: "Dừng tay, không cho phép anh làm loạn, đừng đụng tới!"

"Tôi không phải làm loạn!" Giọng nói khàn khàn mang ý cười từ môi mỏng của Gia Mậu xuất ra, phiêu đảng trong không khí, làm không khí cả buồng xe cũng bị đốt đến nhiệt độ tăng cao. Anh ta bỗng chốc cúi đầu, gương mặt tuấn mỹ đi sát lại gần cô gái, đồng từ tâm tối âm trầm, li ti ánh sáng cuồng dã lưu chuyển, không nhanh không chậm, nói: "Tôi là đang cưỡng đoạt!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Cô, chỉ cần hưởng thụ là tốt rồi!

Lời của Gia Mậu còn chưa dứt, Thất Dạ liền cảm giác hai đùi chợt lạnh. Thì ra là, người đàn ông đã đem gấu váy lễ phục của cô vén lên, cao tới tận eo —

"Không. . . ." sắc mặt Thất Dạ đại biến, nhanh chóng đưa tay đẩy ra cánh tay của người đàn ông, hai chân dùng sức đá loạn, cố gắng tránh ra năm đầu ngón tay của người đàn ông đang cố bắt chẹt cặp đùi mảnh khảnh của mình.

"Tiểu tử, cô không có tư cách nói chữ này!"

Môi mỏng của Gia Mậu bĩu một cái, khoe miệng khẽ động, đầu ngón tay vuốt mà có lực, dọc theo bắp đùi mềm mại của cô gái một đường trườn đi lên, dùng lực vừa phải, tốc độ chậm rì rì như ốc sên, nhưng lại giống như có chứa ma lực, châm lên ngọn lửa trên thân thể Thất Dạ, làm lồng ngực cô một hồi kịch liệt phập phồng, hơi thở dần dần nặng nề.

Thân thể bởi vì bị anh ta trêu đùa mà mắt không chế nóng lên, làn da trắng mịn như tuyết của Thất Dạ nhuộm một tầng màu hồng như hoa đào. Mắt to ngật nước của cô giống như bị mây mù bao phủ, mông lung mê ly, tất cả các giây thần kinh nhạy cảm của cơ thể đều đồng loạt bị cảm giác nào đó chi phối, trong một khắc nào đó, còn muốn người đàn ông kia tiếp tục —

Nhưng như vậy, là không đúng!

Bọn họ ngồi ở trong xe, phía trước có một tài xế đang lái xe, tuy đã được cách trở bởi một tấm kính thủy tinh, trong xe cũng không có đủ ánh sáng, nhưng nếu người kia chỉ thoáng ngước mắt nhìn vào kính chiếu hậu, chẳng phải cũng sẽ đem toàn bộ việc làm của bọn họ thu vào tầm mắt sao?

Trong đầu còn sót lại không nhiều lắm lý trí vốn đã bị lên men, Thất Dạ sử dụng cả tay chân đẩy chống đỡ lại Gia Mậu, nhỏ giọng nỉ giọng nói: "Khốn kiếp, anh mau buông tôi ra!"

"Yên tâm, tài xế phía trước không thấy được tình huống của nơi này!"

Thật giống như nhìn thấu tâm tư của cô, Gia Mậu nhàn nhạt nói: "Cô, chỉ cần hưởng thụ là tốt rồi!"

"Hưởng thụ cái rắm!" Thất Dạ tức giận lạnh giọng quát: "Đừng đụng và tôi! Tôi mới không cần tên đám tặc như anh khi dễ, anh . . ."

"Thật là không ngoan!" Gia Mậu thở dài một tiếng, bỗng nhiên cúi đầu cắn cái miệng nhỏ nhắn đang lăm nhăm của cô.

"Ừm—" môi anh đào bị lấp, tất cả ngôn ngữ chỉ có thể nuốt trở về bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần của Thất Dạ bị tâm tình hốt hoảng bao phủ, đồng thời nhuộm đỏ lưng, xem ra, vẫn tốt lành như thế, tinh thần thanh tú tốt đẹp khiến cho tâm thần Gia Mậu càng thêm nhộn nhạo. Con mắt anh tựa như vì tình tú bị rơi rụng cuống, lưỡi dài dùng lực cạy mở hàm răng của cô, mút cắn đầu lưỡi mềm mại của cô, ác ý cắn lấy.

Đầu lưỡi đau đớn tê dại, đầu lông mày Thất Dạ nhíu chặt, nhưng bởi vì sự cường thế của người đàn ông không thể không chịu để bị anh ta trêu đùa. Hai người môi lưỡi đụng nhau, tựa như uyên ương nghịch nước, sâu thẳm miên.

Bị hơi thở nhẹ nhàng của người đàn ông bao bọc, toàn bộ thế giới, cũng là do anh ta làm chủ tể, Thất Dạ không tìm được bất kì lối thoát nào, chỉ có thể thờ đốc, chỉ có thể trầm luân trong nụ hôn nhiệt tình bá đạo của anh, đôi mắt mờ mịt.

Hồi lâu, gương mặt tuấn tú của người đàn ông mới rời đi, đôi môi mỏng manh cong lên, khoe miệng trời lên nụ cười nhạt xinh đẹp, nhu hòa như gió xuân, nhưng lại ác liệt như ma quỷ!

"Thật ngọt!" Đáy mắt anh lấp lánh ánh sáng mị hoặc, đầu ngón tay linh động đã sớm xâm nhập lực lợi vào giữa hai chân cô gái, cảm thụ sự trắng nõn tựa như băng thanh ngọc khiết của cô, môi mỏng mỉm cười tà tứ, tràn đầy liễu lĩnh: "Thật là đẹp!"

"Không." Thất Dạ kẹp chặt hai chân, kinh hoàng thất thố nghiêng đầu, giống như Tiểu Bạch Thỏ bị áp bức, điềm đạm đáng yêu!

"Không?!"

Âm thanh khàn khàn nhẹ nhàng khắc ra từ đôi môi mỏng của Gia Mậu, con mắt sắc của anh ta chợt tối sầm lại, ngón tay dài đột nhiên dùng sức chọc vào thân thể cô gái, khoe miệng nhếch lên thành một đường cong, tà ác như ma quỷ. Lưu loát trôi chảy, lại thêm rung động lòng người.

"Bảo bối, bên trong cô, lại cắn chặt lấy tôi, chính là muốn mời tôi tiếp tục xâm nhập!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Hầu hạ hoàn hảo

"Không có, anh mau buông ra, buông tôi ra. . ."

Cảm giác thân thể không thích ứng vì bị dị vật xâm nhập làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Dạ rối rắm nhăn nhúm vào một chỗ, lửa giận từ tâm bùng phát, từ má phấn đỏ cháy tới tận mang tai, làm cả khuôn mặt cô, giống như tôm luộc chín, rực rỡ như ráng mây.

Đối mặt với bộ dáng nóng giận gấp gáp của cô, lông mày Gia Mậu nhẹ giương, môi mỏng vẽ ra một đường cong, tà ác mà rõ ràng. Ngón tay của anh ta chẳng những không có thối lui ra ngoài, ngược lại tiến vào sâu hơn, tiếp tục dọc theo lãnh địa thần bí của cô không ngừng tiến lui. Động tác kia, giống như, mười ngón tay xinh đẹp đặt ở trên phím đàn không ngừng lưu loát đồng thời khảy nhẹ nhàng, ưu nhã tự nhiên, làm cho người ta mê muội!

Đốt ngón tay của người đàn ông dường như gây nên những nốt nhạc ma quỷ, động tác chơi đùa kia khiến cho Thất Dạ sắp điên mất.

Cô khó nhọc thở hổn hển, sớm đã quên mất nên giãy giụa, cả người mềm nhũn không chịu nổi, chỉ có thể mặc cho người đàn ông kia ác ý cọ cọ, cái trán đỏ mề hôi thành từng giọt.

Mất thấy cô như một vũng nước tan chảy, khoe miệng Gia Mậu thoáng nổi lên một đường cong. Má phấn của cô gái ửng hồng, dung nhan tựa như đóa hoa rực rỡ, sắc thái đầy tà mị, giống như u lan trong thâm cốc, con ngươi tinh xảo của anh nhẹ nhàng nheo lại, nhấp nháy ánh hào quang đầy trêu chọc, bóng tối di động, phong thái biến đổi tự nhiên, rất là mê người!

Hơi thở của Thất Dạ không yên, hương thơm đặc trưng của thân thể, hơi thở gấp gáp, lan tỏa ra chung quanh, từng chút từng chút lan tỏa trong không

gian, tự nhiên chộc cho người ta thương xót. Da thịt trắng trong thuần khiết như ngọc được mài dũa, tươi đẹp mềm mại, bí ẩn mê người, khiến cho Gia Mậu vốn bình thường không gần nữ sắc, lúc này cũng thấy tâm mạch căng cứng, dưới bụng không nhịn được căng thẳng!

"Úm . . ."

Bị ngón tay dài linh động của người đàn ông nặng nề vừa phải không ngừng đánh thẳng vào đề xuống u cổ um tùm, cộng với ngửi được mùi vị nhàn nhạt mát mẻ trên cơ thể của anh ta, trong lòng Thất Dạ cũng gợn sóng lăn tăn, trầm thấp thở gấp, bờ môi vô thức rên thành tiếng, làm trong không khí lóe lên ánh lửa, tán phát tứ tung, pháp phòng khiến lòng người nổi lên dục vọng!

"Chậc, tiểu tử, nhanh như vậy, cô liền ướt. . . ."

Giữa thời khắc Thất Dạ đã nhìn đến cùng cực, Gia Mậu cũng là tà tứ cười một tiếng, giọng nói mềm mại đầy nhu tình, kèm theo hơi thở nhàn nhạt của anh ta, từng chữ từng chữ xâm nhập vào lỗ tai của cô, trực tiếp xâm nhập vào tận đáy lòng, thậm chí, cũng thấm vào linh hồn của cô!

Vì thế, đáy lòng Thất Dạ đột nhiên dâng lên một tia cảm giác đầy khuất nhục, hàm răng cô dùng sức cắn chặt, muốn dùng sự đau đớn này khiến mình tỉnh táo, đồng thời ngăn lại một chút tự tôn đã sắp hỏng mất, sau đó, lạnh giọng cãi lại: "Con mẹ nó, lão nương là một người bình thường, đây là phản ứng sinh lý bình thường. Có tin hay không, để cho tôi làm anh mấy cái, anh cũng sẽ bắn ra thôi!"

Lời vừa ra khỏi miệng, cả gương mặt cô cũng bị ép đến đỏ bừng, liền lập tức hối hận!

Má ơi, cô sao có thể nói ra những lời như vậy? Nói như vậy . . . có khác nào nhảy vào hầm lửa của Gia Mậu!

Quả nhiên, trong con mắt sắc của Gia Mậu thoáng qua một tia tà mị, khiến cho đôi mắt hẹp dài sáng lung linh: "Ồ?!"

Ông trời, anh ta sẽ không muốn cô làm loại chuyện tình đó chứ?

Thật như vậy thì cô khỏi cần sống nữa --

Ngàn vạn lần không được, không cần.

Thất Dạ cầu nguyện, nhưng bên tai, lại nghe thấy tiếng thở của người đàn ông, đem cầu khẩn của cô, trong nháy mắt đánh nát.

"Được, vậy. Không ngại thử một chút!"

Môi mông của Gia Mậu mím lại, bàn tay bỗng nhiên bắt lấy tay ngọc thon thả của cô, đưa đến vị trí dưới háng của anh ta.

Ánh mắt Thất Dạ choáng váng, cấp tốc vung vẩy cánh tay muốn rút bàn tay nhỏ bé của mình ra, đáng tiếc, Gia Mậu hơi sức rất lớn, khiến cho đầu ngón tay của cô toàn tâm toàn ý đặt lên cái vị trí cao ngất kia, đồng thời giọng nói khàn khàn đầy dụ dỗ phát ra: "Tiểu tử, ngoan, hiện tại. hầu hạ nó thật tốt đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ghi chép nhỏ

Đang lúc, không thể nghỉ ngơi, Lưu Niên viết tới đây, là muốn lên khung đây. Cho nên, năm đầu tiên phải ở chỗ này cảm tạ mọi đấng đối với năm trước duy trì. Như vậy, nội dung phía dưới, mọi người có thể lựa chọn tiếp tục đi xuống hoặc trực tiếp nhảy qua chương khác, bởi vì đây là bài lên khung trước, cho mọi người hiểu biết một chút về nhân vật cùng địa danh, quan hàm các loại.

Niên Văn có chút lười, mặc dù là viết xuyên qua nước khác, nhưng là không muốn tốn hao tâm cơ đi đem một vài chuyện này làm cho quá loạn. Cho nên trừ cái chuyện thú vị là không phải xảy ra ở Địa cầu, những thứ đó khác bao gồm ngôn ngữ, khoa học kỹ thuật, địa phương, tên người, chữa bệnh, phương tiện giao thông không miêu tả quá nhiều bất đồng.

Vì sợ mọi người trộn lẫn, Niên thuyết minh địa danh một tỉnh cầu Chafee cùng quân đội và chính phủ quan trọng, mọi người nếu như ở trong truyện có cái gì xem không hiểu, có thể ở chỗ này tùy thời đòi chiếu.

Địa điểm chủ yếu (tỉnh cầu Chafee, nhạc lịch 2222 năm):

1. Quốc đô: hoàng thành Lạp Ma (kiến trúc chủ: hoàng cung Lạp Ma, đặc biệt cấp phủ đệ cho thượng tướng, điện hoàng tử, đại điện Kaloka, Ngõa La Luân bảo)

- Cắt đất ngoại tộc: Lợi Á đồ thành (kiến trúc chủ: tích cổ thành bảo)

- Chi thành giàu có: thành Đức Lan

2. Xếp cấp quân hàm

- Đại tướng: quân binh Đại nguyên soái, đặc biệt cấp cho thượng tướng, thượng tướng cao cấp, thượng tướng, trung tướng, thiếu tướng.

- Sĩ quan cấp tá: Đại tá, Thượng tá, trung tá, thiếu tá.

- Sĩ quan cấp úy: Đại úy, thượng úy, trung úy, thiếu úy, cao cấp chuẩn úy, chuẩn úy.

- Quân sĩ: đại sĩ, thượng sĩ, trung sĩ, hạ sĩ.

- Binh: binh nhất, binh nhì, thủy binh.

3. Cấp bậc dân chúng:

-Thế giới thứ nhất: hoàng tộc, quý tộc.

-Thế giới thứ hai: địa chủ.

-Thế giới thứ ba: bình dân, du nô.

4. Nhân vật chủ yếu: (sẽ liên tục cập nhật)

*Hoàng tộc:

-Lý Cách*Hoắc* An Đức Liệt (Quốc vương, trước mắt chưa xuất hiện)

-Chu Đế*An Đức Liệt (Vương hậu, trước mắt chưa xuất hiện)

-Tát Khắc Tôn* Sơn* An Đức Liệt (hoàng trưởng tử)

-Phí Nhĩ Lạc* Y* An Đức Liệt (thứ vương tử)

-Mạn Ny Tì* Tô* An Đức Liệt (Công chúa , trước mắt chưa xuất hiện)

*Quý tộc:

-Gia Mậu* Dương* A Nhĩ Bá Đặc (đặc cấp thượng tướng, trước mắt là hảo hữu của hoàng tử Phí Nhĩ Lạc, cấp dưới)

-Tư Á* Kiêu* Ngõa La Luân (thượng tướng cấp một, trước mắt là hảo hữu của hoàng tử Phí Nhĩ Lạc, cấp dưới)

-Bì Lợi* Trát Táp Tây (thượng tướng cao cấp, trước mắt là hảo hữu của Tát Khắc Tôn, cấp dưới)

-Đỗ Bang* Bố Lỗ Khắc (thiếu tướng, trước mắt là cấp dưới của A Nhĩ Bá Đặc)

-Thư Đặc* Bác Đôn (trung tá, là cấp dưới của Gia Mậu, chưa xuất hiện)

-Tư Khải Đặc* Hạ Phổ (chủ nhân đại điện Kaloka, chưa xuất hiện)

-Người đàn ông thần bí (tạm thời không biết thân phận)

*Người giúp việc:

-Mã Lệ* Mạc Nại (là quản gia gia tộc cấp cho phủ thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc)

-Tuyết Ly (là nữ giúp việc gia tộc A Nhĩ Bá Đặc)

-Vưu Đức (trước mắt vẫn duy trì là thuộc hạ của người đàn ông thần bí)

-Ái Mã (bà một nhân viên ở cửa hàng)

-Kiệt Phu (lái xe của Gia Mậu)

-Khác...

Còn có hai cô gái xinh đẹp nhất định không thể thiếu:

-Nam Thất Dạ (Nam Hi, từ thế kỷ 21 của Địa Cầu xuyên qua mà đến, trước mắt là thương tướng A Nhĩ Bá Đặc độc chiếm)

-Dung Thiên Đại (tù binh chiến bại, trước mắt người ở Ngõa La Luân bảo)

Nhìn Niên giới thiệu, mọi người một vốn một lời nhìn nhân vật phòng chừng có quen thuộc một chút chứ? Phía dưới liền tiến vào thời gian VIP, câu chuyện này đơn thuần hư cấu, toàn bộ dựa vào thời gian tự động tương tượng. Có thiếu sót cái gì, kính xin mọi người than thứ. Chờ mong mọi người theo Niên đi tiếp, bởi vì đây sẽ là một câu chuyện vô cùng tuyệt vời!!! Nam nữ chủ Đầu Trí, Đầu Dũng, Tinh chiến, Thương chiến, Quyền chiến.... Cái gì cần có đều có!

Bạn đang đọc truyện *Thương Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cởi áo ra, là bộ đáng gì

Đầu ngón tay truyền tới xúc cảm ấm áp quá mức mãnh liệt, đầu ngón tay Thất Dạ cảm thấy thật giống như bị ngọn lửa bao vây hùng hục thiêu đốt, đốt cháy cả người cô như phát sốt nóng lên. Năm ngón tay cô nắm chặt thành quyền, cố gắng để mình tránh khỏi bộ vị nóng bỏng này của đối phương, ngang cầm lên đầy ngạo khí, cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm người đàn ông, tức giận trách mắng: “Gia Mậu · Dương · A Nhĩ Bá Đặc, anh bệnh à, buông tôi ra, đồ khốn kiếp!”

Tuy nói họa này chính là do miệng của cô tùy tiện nói mà thành, bắt cô phải phục vụ người đàn ông mình cực kì chán ghét này, còn không bằng giết cô một cách sáng khoái đi!

Đôi mắt trong trẻo của cô trừng lớn lên như chuông đồng, mặt tràn đầy vẻ hung dữ, giống như hận không thể giết chết anh trong nháy mắt. Nhưng, da thịt mềm mại xinh đẹp hiện lên và tức giận trùng trùng, lại làm cho cô càng thêm kiều ~ mị đáng yêu. Nhìn thấy cô như vậy, ánh mắt Gia Mậu trầm xuống, cánh tay dài vươn ra, kéo thân thể lung linh này của cô về phía bắp đùi, ngón tay ma quái vốn đang chạm vào cửa động của cô càng tiến vào sâu hơn, ác độc mà cong lên móc lấy –

Mặt lạnh đi vì tức giận. Cảm giác đau nhức nhanh chóng chạy dọc theo thần kinh nhạy cảm của thân thể không ngừng xâm nhập vào, Thất Dạ hít vào một ngụm khí lạnh, chớp mũi thanh tú rõ ràng được điểm xuyết thêm một tầng mồ hôi trong suốt mà lóe ra ánh sáng long lanh, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi khẽ vận vẹo, tư vị thống khổ, không cần nói cũng biết.

“Kháng cự, đối với cô không có lợi!”

Thanh âm khinh bạc lạnh lùng của Gia Mậu, cùng với khuôn mặt lịch sự tao nhã khí chất siêu phàm, thật giống như bị bao phủ bởi một tầng sắc thái lạnh lùng. Anh nửa híp đôi mắt hẹp dài, khỏe mắt đúng lúc phát ra ánh sáng lạnh như mũi nhọn, ranh mãnh tinh nghịch, tựa như đang cười nhạo cô gái không biết tự lựa sức mình.

Động tác tùy ý hành hạ của anh khiến cho thân thể Thất Dạ đau đớn đến cuộn thành một đoàn, nhưng thời khắc nghe thấy lời cảnh cáo bá đạo của anh, phần tử phản nghịch ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng cô lại chột bay lên.

Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, dung mạo cô thanh cao hời hợt, cái miệng nhỏ nhắn vẽ lên một đường cong mỹ lệ, nổi lên một chút chế nhạo, lời nói phát ra, mang theo nồng đậm hương vị khiêu khích: “Thương tướng đại nhân, tôi hiểu rõ anh vì đạt được mục đích, vô luận là thủ đoạn xấu xa gì cũng sẽ sử dụng! Tôi hiện tại bị anh giày vò như thế này, cũng chỉ tại bởi vì nam nữ khác biệt, trời sinh sức mạnh không bằng anh mà thôi. Nhưng, anh thật cho rằng là tôi sợ anh rồi phải không? Tôi cùng lắm thì, chỉ là bị anh mạnh mẽ cưỡng chế, có gì hay chứ? Tôi chỉ xem là mình bị sói ác cắn một cái, ngoài ra, anh còn có thể làm gì tôi nữa?”

A, cô gái nhỏ này, thật đúng là muốn đối đầu với anh?!

“Cô nhóc, em thật là nhanh mồm nhanh miệng đấy! Xem ra, cái miệng nhỏ nhắn này...” Đầu ngón tay mướt mà nhưng có lực của Gia Mậu bỗng nhiên khẽ bóp cảm của cô, đôi mắt sắc chột hiện lên một tia lạnh lùng âm u. Khuôn mặt tuần tú của anh khẽ đến đưa lại gần cô gái, môi mỏng nhẹ giương, lưu loát phun ra những từ tiếp sau: “Rất thích hợp hầu hạ đàn ông!”

Thanh âm của anh, mát mẽ như nước, nhưng chữ chữ khí phách mười phần, như sao chổi bay qua, từ phía trên rơi xuống, đâm thẳng vào đáy lòng Thất Dạ, gần như đánh nát trái tim nhỏ vốn sống nước chẳng xao của cô!

Tâm tư, bắt đầu khởi động, như tên rời khỏi cung, khó khăn để tự động điều khiển!

Anh, không phải muốn cô dùng miệng làm gì đấy chứ?

Theo bản năng đang đưa đầu, trái tim thất chặt, ngay cả hô hấp, cũng phải cố hết sức!

“Cô thật hiểu ý tứ của tôi!”

Môi mỏng tà tà nhấc lên, khuôn mặt tuấn lãng của Gia Mậu, như núi xa trong tranh, sắc thái ám chỉ, cực kì, nồng đậm –

Lòng của Thất Dạ, lúc này rốt cục bắt đầu hiểu được mà khăn trương.

“Không...”

Cô lắc đầu, yết hầu bỗng chốc chuyển động, ánh mắt trong suốt, tràn đầy vẻ kháng cự.

Gia Mậu nhẹ cười một tiếng, ánh sáng nơi đáy mắt, giống như sóng biển lăn tăn, hút Thất Dạ vào trong đại dương mênh mông không thấy đáy, trầm luân đi xuống!

“Không muốn chịu đau khổ, liền ngoan ngoãn làm đi!”

Thời điểm thanh âm của người đàn ông trở thành giọng chính trong buồng xe một lần nữa, thân thể Thất Dạ, đã bị hấn đẩy xuống mặt đất. Hai đầu gối cô quỳ xuống đất, thân thể vừa đứng chen chúc vào khoảng trống giữa hai chân của người đàn ông, phần bành trướng của đôi phương tản mát ra hơi thở ác ma, đang ở ngay trước mắt, cơ hồ muốn áp vào gò má xinh đẹp của cô –

Gia Mậu dùng đầu ngón tay, níu lấy sợi tóc của cô, kéo cô đến gần...

“Buông tay!” Cánh tay của Thất Dạ nâng lên, đầu ngón tay bấu chặt mu bàn tay của người đàn ông, lấy sức lực yếu ớt của bản thân, liều mạng, không muốn tiếp xúc với chỗ đó của người đàn ông.

Móng tay của cô, tương đối sắc nhọn, vị trí bấu vào, đúng lúc là vết thương trước kia cô cắn lên mu bàn tay của anh. Bởi vì cô giương nanh múa vuốt, nên chỉ đảo mắt, liền thấy da thịt của Gia Mậu chuyển sang sắc thái đỏ sẫm, mùi vị máu tanh nồng nặc nhanh chóng tràn ngập trong không khí, làm cả buồng xe, đều tỏa ra mùi thuốc súng nguy hiểm!

Cô gái ngọc không thức thời, bên ngoài mỗi ngày không biết có bao nhiêu thiếu nữ suy nghĩ tìm cách đến gần anh, làm chuyện này cho anh, muốn dựa vào đó để lấy được lòng thương xót của anh, cô thì tốt rồi, không chỉ thời khắc đều kháng cự anh, còn xem anh như vật bẩn thỉu dơ bẩn, ngay cả anh hơi đụng một cái, cũng bày ra bộ dáng cực kì chán ghét!

Con người Gia Mậu bỗng chốc co lại, trở tay giữ lại cổ tay nhỏ của cô, đầu ngón tay dọc theo cái cảm tinh xảo của cô dùng sức bóp một cái, môi mỏng ním thành một độ cong đáng sợ. Con người của anh thăm lại lạnh lùng tĩnh mịch như giếng cổ ngàn năm, khiến Thất Dạ rơi vào, liền không còn biện pháp tự kiềm chế, chỉ có thể bị anh giam giữ trong đó, bị vây trong một mảng băng giá rét trời đất âm u tối tăm, không thấy được bất kì ánh sáng nào –

Phông chừng anh ta sắp phát tác rồi, trong lòng Thất Dạ “lộp bộp” giật mình, hàm răng trắng như tuyết, liều mạng cắn vào môi dưới, lấy đau đớn hóa giải loại cảm giác kinh hoàng khiến trái tim run rẩy đó.

Ông trời, cô thật không nên trêu chọc anh ta –

“Nam Thất Dạ, rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt?”

Lời nói trầm thấp giễu cợt, thanh sắc dữ dội, bật ra từ hai bờ môi mỏng hoàn mỹ lạnh lùng của Gia Mậu. Một luồng khí lạnh lùng, qua lại nhộn nhạo trong buồng xe, thật giống như công khai biểu thị sự tức giận của người đàn ông này!

Trong lòng Thất Dạ thật ra thì vô cùng sợ, nhưng cũng đã đắc tội với anh rồi, lòng kiêu ngạo tự ái của cô, không cho phép cô cúi đầu. Vì vậy, cô dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm đến cùng, ngẩng đầu lên, hướng về phía người đàn ông cao ngạo mà nói: “Ăn thì ăn, tôi há lại sợ anh sao?”

Cô ngược lại trước sau như một biểu hiện sự quật cường được vô cùng nhuần nhuyễn rồi, chỉ tiếc, không biết đây là biểu hiện không biết tự lượng sức mình sao?

“Ha ha!”

Gia Mậu đột nhiên phát ra tiếng cười lạnh nhạt, hai mắt anh nhẹ nhàng híp lại, con ngươi phát ra ánh sáng sóng sánh rực rỡ, từng tia một dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Dạ, giống như khiến cô, từ đó, chỉ có thể biến thành con mồi của riêng anh!

Nếu anh ta chỉ nổi giận, mắng chửi cô, giày vò cô, Thất Dạ cũng không phải sợ. Nhưng, hiện tại anh ta đang cười, hơn nữa, cười thật giống như gió xuân như hòa, Thất Dạ liền cảm thấy lo lắng. Bả vai cô không chịu được khẽ lay động, đáy mắt rõ ràng hiện lên một chút hốt hoảng, thân thể như nhũn ra, cả người xẹp xuống, móng nhỏ chạm đùi.

“Tôi bắt cô ăn!”

Thời điểm bốn chữ ngắn ngủi nhộn nhạo ở trên không, bàn tay dày rộng mà có lực của Gia Mậu chọt đuôi ra phía trước, đúng lúc bấm lên cổ Thất Dạ. Đốt ngón tay của anh, lấy tốc độ chậm rãi, từng chút, từng chút nắm chặt lại, ưu nhã, tự nhiên, giống như bóp một quả bóng nhỏ có thể biến dạng được, đùa bỡn một cách ác độc!

Cô, thật giống như muốn đứt rời, vốn có thể hít thở một cách tự nhiên, giờ phút này lại biến thành một thứ xa xỉ.

Ngón tay của người đàn ông, cứng rắn như sắt thép, nắm lại, trực tiếp hung hăng đè một cái ở trên cổ họng của Thất Dạ Thất Dạ cảm thấy, có một lưỡi dao sắc bén đang không ngừng tiến vào dọc theo cổ họng của cô, đâm thủng cổ họng cô khiến cô, từ đó không thể hô hấp –

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, bởi vì máu không cách nào lưu thông liền chuyển thành màu xám tro, Thất Dạ căn bản không cách nào thở được, lồng ngực thắt chặt giống như muốn bẻ ra. Năng lượng của cơ thể, bị động tác của người đàn ông giống như ác ma này lấy đi từng chút từng chút một, hai chân cô bắt đầu đạp loạn xạ hai cái, giống như con mồi sắp chết, đang cố gắng giãy giụa, tìm kiếm cơ hội mới –

Nhưng, lúc này cô ở trước mặt Gia Mậu, chỉ giống như con kiến hôi nhỏ bé, anh hiện tại chỉ đang dẫn đo nhẹ nhàng vuốt vuốt trong lòng bàn tay, chỉ cần anh hơi dùng lực, cô sẽ trở thành vong hồn trong tay anh, không chịu nổi một kích, thậm chí chưa kịp hét lên một tiếng, thì từ nay đã hương tiêu ngọc vẫn!

Trước mắt, bị một lớp bụi màu tối bao phủ, con người Thất Dạ, dần dần mờ lung, không thấy bất kì sắc thái nào. Ngay tiếp theo, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô, bởi vì con người càng phóng đại, liền có vẻ có chút dữ tợn.

Duy nhất không thay đổi là, cô vẫn còn cắn chặt hàm răng, hàng lông mi như cánh bướm chớp chớp tung bay, linh động tinh xảo, trong suốt đến nhu nhược, làm đau lòng người!

Đôi mắt sắc bén thâm u lạnh lùng của Gia Mậu thấy bộ dáng cô như vậy, lực lượng ở ngón tay không những chưa từng hóa giải, ngược lại càng dùng sức bóp chặt, hình như là, hận không thể phá hủy cô –

Không để cô có thể quật cường nữa!

Khiến cô từ nay bị anh cầm cố, chỉ có thể thuận theo anh, làm nô lệ không thể phản kháng!

Nhưng, sẽ chỉ là một cái thi thể không có bất kì sức sống –

“Kít – ”

Bỗng nhiên, tiếng thắng xe chói tai vang vào trong buồng xe, khiến không khí cũng bị khơi dậy một loạt tia lửa!

Con người chìm lạnh của Gia Mậu bỗng chốc trở nên trong trẻo, tựa như chấm thủy mặc, giữa hai lông mày, chứa đầy vẻ chói mắt, từng đợt từng đợt nhộn nhạo lên, sinh ra cảm giác mị hoặc!

Cô gái trước mắt, lại tương phản. Thời khắc này, đôi mắt to của cô vốn nên phát ra ánh sáng rực rỡ lại gắt gao nhắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ngược lại với bộ dáng quật cường thường ngày, có vẻ quá mức an tĩnh điềm đạm, tuy nói cực đẹp, lại thiếu đi nhiều sức sống, làm anh cảm thấy có chút chướng mắt –

Đầu ngón tay nhanh chóng buông lỏng, bàn tay của Gia Mậu nâng eo nhỏ mảnh mai của cô gái, ôm cô lên thả nằm ngang vào ghế ngồi bên cạnh.

Thất Dạ như búp bê không có sức sống, gương mặt tinh xảo, không chút thay đổi –

“Nam Thất Dạ!”

Lòng bàn tay dọc theo da thịt mịn màng trên gò má cô gái, nhẹ nhàng vỗ, mặt mày Gia Mậu ngưng trọng, trong thanh âm, tiết lộ một chút căng thẳng mà chính anh cũng không hề phát giác.

Trừ khuôn mặt nhỏ nhỏ theo lực đạo vỗ của anh mà nghiêng qua bên một cái, Thất Dạ cũng không cho anh bất kì phản ứng nào, an tĩnh giống như tượng gỗ!

Đôi mắt sắc bén của Gia Mậu ngày một sâu, đầu ngón tay lập tức liền vuốt xuống theo xương quai xanh của cô, hơi vén lên lễ phục của cô. Anh khom lưng, hai tay giao nhau, dùng sức ép xuống vị trí lồng ngực của cô.

“Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, chúng ta đã đến...”

Lúc này cửa xe bị kéo ra, tài xế đứng bên ngoài cung kính khom xuống báo cáo.

“Cút!”

Đơn âm tiết lạnh lẽo bật ra từ môi mỏng của Gia Mậu, con người của anh chỉ lo nhìn về phía Nam Thất Dạ, nhận tiện ép xuống cho cô.

Tài xế thấy tình cảnh này, bị dọa sợ đến cả kinh thất sắc, cấp tốc xoay lưng về phía bọn họ. Hắn chỉ thấy Gia Mậu dễ dàng bóp chết người ném xuống biển làm mồi cho cá, chưa bao giờ thấy Gia Mậu tự mình chủ động cứu người? Chắc hẳn, cô gái trong buồng xe kia, thật sự là vô cùng không đơn giản –

Đầu ngón tay dùng sức nắm lấy chóp mũi của cô gái, Gia Mậu khom người, đôi môi sẫm mông dán lên cái miệng nhỏ nhỏ của cô gái này, thổi phù một hơi thở mang theo mùi vị mát mẻ của riêng anh vào trong miệng cô.

Sau đó, lại dùng sức lấy tay ép mấy cái –

Cứ như vậy lặp lại một hồi, cô gái đột nhiên phát ra tiếng ho nhẹ. Long mi của cô khẽ rung lên, đôi mắt xinh đẹp bỗng nhiên mở ra, trong veo như nước, giống như sóng biển ngoài đình, quả nhiên là long lanh mê người.

Gia Mậu hơi thở phào một cái, nghiêng người ngồi một bên, lạnh lùng liếc qua cô.

Thất Dạ được cung cấp dưỡng khí mới mẻ một lần nữa, tiếp tục không ngừng ho mấy cái. Cổ họng cô khô khốc, kéo theo trái tim cũng co quắp đau nhức. Chỉ là, như thế nào đi nữa, cô cũng tham lam thở hỗn hển, hít vào hết hơi thở mát mẻ này, để kéo dài sinh mệnh của mình.

Con kiến hôi còn sống trộm, hưởng chi là người?

“Cảm giác thế nào?”

Người đàn ông thờ ơ lạnh nhạt ngồi một bên thấy bộ dạng nhếch nhác này của cô, đuôi mày khẽ nhíu lại, khó nén nổi tia giễu cợt.

Thất Dạ nâng hàm, ánh mắt đụng nhau với đôi mắt sâu ám của người đàn ông này, mắt thấy đôi mắt sắc bén của đối phương bình tĩnh lạnh nhạt, con ngươi sáng ngời trong suốt giống như một mặt gương, nổi bật lên thân thể nhỏ mảnh khảnh thon gầy của cô. Anh cao ngạo, cuồng vọng, ác bá, khiến cô ý thức được rõ ràng, giữa cô và anh, là chênh lệch như giữa trời và đất!

Thật ra thì, nếu như dùng một súng giết cô thật sáng khoái, Thất Dạ càng thích hơn, nhưng bị anh dùng ngón tay bóp chặt hành hạ, cảm thấy sinh mệnh mình từ từ biến mất, có thể giữ lại sinh mệnh hay không, hoàn toàn dựa vào tâm tình của người đàn ông kia, điểm này làm cô cực kì khó chịu. Mạnh mẽ như cô, há lại chịu thua ở trước mặt Gia Mậu? Vì vậy, lời nói ra, rất tự nhiên trái với lương tâm: “Cũng không tồi!”

Đã như thế rồi, lại còn bùng!

Đầu mắt Gia Mậu nổi lên tia sáng mang ý vị sâu xa, cánh tay đột nhiên vung lên phía trước, đúng lúc nắm lấy bả vai Thất Dạ kéo tới hướng anh. Tay của anh, theo áo của cô kéo phệc-mơ-tuya ra, đồng thời nhàn nhạt phân phó tài xế phía bên ngoài: “Kiệt Phu, mở mui xe ra!”

Kiệt Phu lĩnh mệnh làm việc.

Mui xe được mở ra, Thất Dạ liền nhìn thấy hoàn cảnh của bọn họ giờ phút này.

Chỗ này, cô nhận ra.

Quảng trường của đại điện Kaloka –

Bốn phía, mấy tên mặc áo màu đen đứng chặt kín như rừng, cao lớn uy mãnh. Bọn họ đẩy toàn bộ đám dân chúng cách xa vị trí cô và anh hơn mười trượng, để cho bọn họ chỉ có thể đứng xa xa, tò mò quan sát tình huống bên này.

Trước ngực hơi lạnh, tim của Thất Dạ run lên một cái.

Tay nhỏ bé mảnh mai của cô nhanh chóng nắm lấy mu bàn tay Gia Mậu, hoảng sợ mà nhìn chằm chằm vào anh: “Anh muốn làm gì?”

Gia Mậu cười nhẹ, khuôn mặt nho nhã tuấn tú hướng đến gần cô, vẻ mặt dịu dàng như ngọc. Người ngoài xem được bộ dáng này của bọn họ, ngược lại thấy vô cùng thân mật, chỉ tiếc là, từ ngữ từ trong miệng anh thoát ra, lại hoàn toàn không phải như vậy.

“Để tất cả dân chúng được thưởng thức, nữ đầy tớ của Gia Mậu · Dương · A Nhĩ Bá Đặc tôi đây, cởi áo ra, là bộ dạng gì!”

Không hổ là kẻ điên biến thái, chuyện tổn hại nhục này cư nhiên cũng làm được!

Người ngoài đều là xem náo nhiệt, lúc này thậm chí còn truyền đến thanh âm cao giọng nói “Tốt”, ai có thể biết được, cô và Gia Mậu lại là hai phương đối nghịch.

Thất Dạ bởi ngôn từ của Gia Mậu mà giận đến lồng ngực phập phồng, một đôi mắt sáng rỡ ánh sáng, nhộn nhạo xuất hiện nộ hỏa bùng bùng, như muốn khiến cho Gia Mậu chết cháy!

Gia Mậu không chút phản ứng, đầu ngón tay ưu nhã tiếp tục kéo phệc-mơ-tuya trên y phục của cô xuống.

“Đừng như vậy – ”

Trong lòng dù uất ức bất đắc dĩ như thế nào, Thất Dạ vẫn cứ phải cúi đầu trước đã.

Nếu như chỉ bị một người là Gia Mậu làm nhục, đó chính là do cô không có bản lĩnh đấu lại người ta, cô nhận. Nhưng cô là con gái, ở trước một đoàn dân chúng mà áo rách quần manh, như vậy, thể diện còn gì?

“Cô nói cái gì?”

Đầu ngón tay Gia Mậu nhẹ nhàng dừng lại, lông mày tựa biển sâu.

Đình đầu Thất Dạ nghiêng đi, không muốn nhìn rõ phong thái mê người của anh, sự thật chỉ là cái vỏ ngoài dối trá.

Vì vậy, đầu ngón tay Gia Mậu, lại chậm rãi di động –

Bả vai Thất Dạ lay động, hai cánh tay cố gắng dùng sức ôm trước ngực mình, nhưng bị bàn tay Gia Mậu chọt néo một cái sau lưng váy, lực độ này, thật giống như là muốn trực tiếp xé rách quần áo của cô, ngôn từ nôn nóng, nhanh chóng được phát ra từ cái miệng nhỏ bé: “Thật xin lỗi!”

“Cô nói cái gì?”

Khóe miệng Gia Mậu, hơi nhếch lên, tư thái tà ác phúc hắc như nào, không cần nói cũng biết.

Thất Dạ cắn chặt hàm răng, trong lòng cực kì khuất ~ nhục, nhưng vẫn nắm chặt tay, đề cao âm lượng: “Thật xin lỗi, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, tôi sai lầm rồi, xin anh tha thứ cho tôi một lần!”

“Còn lỗi nữa không?”

Bốn chữ không nóng không lạnh, theo gương mặt tuấn tú của người đàn ông chậm chạp dựa sát tới, âm thầm mang theo hơi thở nhẹ nhàng ảm áp phun vào vành tai Thất Dạ, khiến cho một mảng da thịt xinh đẹp của cô không khỏi thêm vài phần ửng đỏ. Đầu ngón tay cô liềm mạng nắm chặt, cố gắng không để tâm đến sự hấp dẫn trong hơi thở của người đàn ông này, đôi mắt nhẹ nhàng chớp chớp, nhỏ giọng nói: “Không dám!”

“Như vậy, thật đáng yêu!”

Môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên, đầu ngón tay khoác lên trên bả vai Thất Dạ, chậm rãi kéo phéc-mơ-tuya trên lễ phục của Thất Dạ lại từ dưới lên trên, thanh âm Gia Mậu phát ra dễ nghe như nhạc, hết sức động lòng. Ánh sáng lung linh trong mắt anh, thật giống như là, tâm tình rất tốt!

Thất Dạ cũng bị đè nén đến cực điểm, gợn mi mắt lên, hung hăng trừng anh.

Vào lúc này, Gia Mậu ngược lại tự nhiên thanh thản không so đo với cô. Anh vurun đôi chân dài đứng lên trên mặt đất, hơi nghiêng người, bàn tay kia mở rộng, đưa tới trước mặt Thất Dạ, bộ dáng tác phong nhanh nhẹn, quả thật khiến dân chúng đứng sát bên ngoài, đặc biệt là đám nữ sinh liềm mạng hết ảm lên!

Nam Thất Dạ, anh là chúa tể cao cao tại thượng trên tinh cầu này, đấu với anh, không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá. Không muốn chịu khổ, trước hết giả bộ nghe theo anh đã!

Nhìn bàn tay của người đàn ông kia do dự trong hai giây, Thất Dạ khẽ cắn răng, để bàn tay mảnh khảnh mềm mại của mình vào trong lòng bàn tay của anh.

Lông mày Gia Mậu nhẹ nghiêng, khóe miệng khẽ nhếch lên cười, dắt cô xuống xe, ý bảo cô đưa tay khoác cánh tay của anh, cất bước dẫn cô vào đại điện Kaloka.

Trên đường đi, người đàn ông đột nhiên nói một câu, làm tim của Thất Dạ, trong nháy mắt liền treo lên giữa không trung, không cách nào xuống được.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chạy trốn

Gia Mậu nói, tối nay, sẽ có tai ương đổ máu!

Thất Dạ rất rõ ràng, nếu Gia Mậu nói ra khỏi miệng những lời này, như vậy thì chuyện tuyệt đối là sẽ đúng như những gì anh ta dự đoán. Phải biết rằng, anh ta có bao nhiêu âm trầm cùng phúc hắc, trước khi quyết định đi đến cái chỗ này, tất nhiên cũng đã thu thập đầy đủ thông tin tình báo cần thiết, mới có thể nói ra những lời chắc chắn như vậy!

Khó trách, lúc ở cửa hàng, Gia Mậu để cho cô chọn lựa vũ khí. Chỉ tiếc, bởi vì đấu khí với anh ta, khẩu súng kia đã bị lấy mất. Lúc sau, nếu thật sự gặp phải tình huống cần đến súng cô lại không có, vậy thì cô đúng là quá mức xui xẻo rồi! Đến lúc đó, chỉ có tự trách bản thân đã quá kích động rồi!

"Như vậy xin hỏi một câu, thượng tướng đại nhân là muốn cho tôi tới chịu chết sao?" Mặc dù xét thấy đó là nhược điểm của mình, nhưng lại vẫn bị Gia Mậu nắm được, trong lòng Thất Dạ tự nhiên vô cùng khó chịu. Giờ phút này, lúc này đôi môi mỏng xinh đẹp của cô phát ra thanh âm lạnh lùng, giống như chú chim không tước kiêu ngạo, đem Gia Mậu cao cao tại thượng, nhìn bằng nửa con mắt: "Đúng là một tên ác độc!"

Mày rậm Gia Mậu nhướng lên, cười như không cười liếc cô một cái, giống nhìn thấu tâm tư của cô, trần thuật sự thật, nói: "Súng, là tự cô vứt!"

"Nếu anh sớm nói rõ ràng có lúc cần dùng tới, tôi sao có thể ném nó đi?"

"Đây là vấn đề của cô."

"Anh —"

Thôi, kì kéo cùng anh ta cũng chẳng để làm gì! Anh ta chính là một kẻ xấu không hơn không kém, không chỉ có quyền cao chức trọng, bản lĩnh còn đặc biệt cao, cô chắc chắn không thể nào là đối thủ của anh ta, nếu còn tiếp tục đấu cùng anh ta, thì cũng chỉ là bản thân tự mình chuốc lấy đau khổ, không cần thiết!

"Tại sao dẫn tôi tới đại điện Kaloka? Lúc trước không phải anh nói muốn dẫn tôi tới biệt thự Ngõa La Luân sao?" Đầu lông mày nhũ chặt lại, Thất Dạ thay đổi đề tài: "Một đại nam nhân, nói chuyện không giữ lời, thật là rất buồn cười!"

"Tôi có từng nói, lúc nào thì dẫn cô đi sao?"

"Lúc ăn tối anh từng nói qua, tối hôm nay!"

"Cô hiểu sai ý rồi."

Thất Dạ thật lòng nghĩ muốn gior tay tặng một bạt tai vào gương mặt người đàn ông kia, xem anh ta còn lớn lối được như vậy nữa hay không! Nhưng cuối cô cũng vẫn cắn răng gắt gao nhịn được kích động này xuống, tránh khỏi đến lúc đó mũi dính đầy tro!

"Cầm lấy!"

Bước chân cuối cùng cũng đạp được lên bậc thang của đại điện Kaloka, thời khắc đi vào tới bên trong điện, Thất Dạ cảm giác tay mềm mảnh khảnh của mình được bàn tay to lớn của người đàn ông bao bọc lại, khi cùi chỏ chạm vào nhau, tay mảnh khảnh nhỏ bé của cô, liền có thêm một vật cứng —

Cảm giác tiếp xúc với vật nhỏ này làm lông mày cô giương lên, mắt cô nháy một cái nhìn Gia Mậu, trong đôi mắt khó giấu được lóe lên một tia ngơ ngẩn.

Đây, chính là khẩu súng nhỏ lúc ở cửa hàng cô đã chọn lựa!

Gia Mậu cư nhiên mang theo tới đây, từ trọng lượng hiện tại của nó, Thất Dạ đoán đạn dược cũng đã được người đàn ông kia lấp vào đầy đủ rồi. . . . Hôm nay anh ta lại đưa súng cho cô, thật khiến cho cô không khỏi bất ngờ?

"Cất nó đi, không phải gấp lúc tôi quan trọng, đừng dễ dàng ra tay!"

Lời của người đàn ông, có chút mơ hồ, ở giữa những tiếng bước chân loẹt quẹt qua lại của khách nhân, đến ngay cả dư âm của những lời kia cũng biến mất không còn tăm hơi.

Thất Dạ trong lòng kinh nghi (kinh ngạc + nghi hoặc), nắm chặt súng lục nhỏ, nuốt một ngụm nước miếng: "Bây giờ anh đưa nó cho tôi, tôi biết giấu vào đâu chứ?"

"Đề ở ngực."

"."

Này choáng nha, thật là sắc ~ tình!

Thất Dạ còn đang muốn nói vài lời gì đó đã thương cái tên đàn ông cao ngạo này, lại bởi vì một hình dáng trang nghiêm đang nhanh chóng đến gần mà đành ngừng.

Một người đàn ông mặc quân phục chính thống, trên vai có huy chương, nhìn một cái liền biết là người có cấp bậc. Ngũ quan của hắn không thể nói là quá sắc nét, nhưng khuôn mặt trẻ trung lại vẫn rất tuấn lãng, mơ hồ mang theo một phong thái chính trực, thật đúng là một quân nhân trẻ tuổi có tiền đồ. Liếc thấy cô thì mặt mày hắn có chút khác thường nhanh chóng lướt qua, nhưng lại rất nhanh liền thu lại, khẽ khom người với Gia Mậu, về mặt đầy cung kính.

Thất Dạ nghĩ, có thể là, hắn đối với Gia Mậu sùng bái có thừa?

Thân thể cô nhẹ nhàng nhích lại gần bên vai Gia Mậu, lòng bàn tay nhẹ nhàng đề một cái lên vị trí xương quai xanh, khẽ nghiêng người chào người đàn ông kia. Nhìn như là chào hỏi có lễ, trên thực tế, cô là mượn cánh tay Gia Mậu che đi, đem khẩu súng lục nhỏ bé kia ném vào trong lễ phục.

Gia Mậu ở một bên rõ ràng phát hiện động tác này của cô, mặt mày nhàn nhạt giương lên, bờ môi mỏng khẽ mím, xẹt qua một nụ cười như có như không.

Cô gái này, thật quá đơn thuần đáng yêu, cư nhiên thật tin lời anh nói, đem súng lục nhỏ giấu vào trong ngực . . . Thật ra thì, vị trí bên hông lễ phục của cô, không phải có một cái túi nhỏ sao? Dùng để để súng lục nhỏ, vừa đúng đây thôi—

Dĩ nhiên, cái này, anh sẽ không tự mình cho cô biết. Để cho cô ấy tự mình khám phá ra, rồi hãy nói! Dù sao, không thường thấy cô tạo ra được chút

chuyện vui về gì, anh cũng cảm thấy thích thú!

Đỗ Bang thấy Thất Dạ lễ độ như thế, tự nhiên cũng liền gật đầu với cô một cái, sau đó ngoắc đến về mặt Gia Mậu không có khác thường, giọng điệu liền hơi thả lỏng, nhỏ giọng nói với anh ta: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, bọn họ đều đang đợi ngài!"

"Mang cô ấy lên trên phòng." Một bên lòng mày Gia Mậu khẽ liếc Thất Dạ một cái, sâu trong con ngươi lóe lên chút ý vị sâu xa: "Không nên chạy loạn!"

"Biết." tay thon của Thất Dạ khẽ buông lỏng cánh tay anh ta ra, buông xuống một bên. Sau đó, ở trong lòng tăng thêm mấy chữ: "mới là lạ!"

Cô, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp trong thời gian ngắn nhất, từ bên cạnh ác ma này trốn thoát ra ---

Lòng bàn tay Gia Mậu dọc theo túi nhẹ nhàng nghiêng cắm đi vào (động tác dứt tay vào túi quần), cũng không nhìn cô, nói với Đỗ Bang, giọng điệu không chút mùi vị già cả: "Canh chừng cô ta không tốt, thì tự sát đi!"

"Dạ!" Tốc độ đáp lời của Đỗ Bang mặc dù nhanh, nhưng sắc mặt thì lại có chút khác thường, tầm mắt hần không nhận được liếc một cái qua gương mặt của Thất Dạ, khóe miệng giật giật, rất là miễn cưỡng.

Gia Mậu nhắc chân, bước đi về một hướng khác.

Mắt thấy bóng lưng anh ta càng lúc càng xa, trong lòng Thất Dạ rửa thầm một tiếng: mẹ nó!

Tên đàn ông khôn kiếp, cư nhiên lấy chính thuộc hạ của chính mình ra uy hiếp cô, quá không biết xấu hổ! Anh cho rằng, tôi sẽ chịu sự uy hiếp của anh sao, nể lòng sợ thuộc hạ của anh bị trừng phạt mà sẽ không trốn hả? Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, anh cứ mơ đi! Tôi hiện tại, sẽ bắt đầu sử dụng trí khôn cùng sức lực của bản thân, sẽ từ ngay dưới mắt đám tướng lĩnh vô dụng kia của anh trốn đi! Về phần anh khoái trừng phạt người nào thì liên phạt người đó đi, chẳng liên quan gì tới tôi hết!

"Tiểu thư Nam Hi, tôi là Thiếu tướng Đỗ Bang • Bồ Lỗ Khắc cấp dưới của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc." Đợi bước chân của Gia Mậu mới dời đi, Đỗ Bang liền nghiêng người, tự giới thiệu mình với Thất Dạ.

"Anh biết tôi sao?" mặt mày Thất Dạ ghéech lên hỏi thẳng một câu, mắt sâu kín nhìn chằm chằm Đỗ Bang.

Kể từ sau khi bị Gia Mậu mang về biệt thự của thượng tướng đặc cấp, cô nhận hết mọi đau khổ, hôm nay là lần đầu cô theo Gia Mậu ra cửa. Cô nghĩ, bản thân cô còn không có cái sức quyến rũ lớn đến thế, khiến tên tuổi "Tiểu thư Nam Hi" cũng nổi như cồn chứ? Nghĩ đến, sự xưng hô này, là bởi vì Gia Mậu mới có thể lan truyền ra.

Lòng bàn tay Đỗ Bang mở ngửa, ý bảo cô đi đến phòng hảo hạng, đồng thời nhại giải thích: "Mấy ngày trước, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc tại nơi này dùng năm ngàn vạn kim tệ mua được tiểu thư Nam Hi, ngày kế liền có tin đồn đại tiểu thư Nam Hi là mật thám ra tay sát hại Kỳ phu nhân cơ thiếp của hoàng tử Tất Khắc Tồn. Hoàng tử còn thân chinh tự đến biệt thự của thượng tướng đặc cấp, xé chiều hôm nay hoàng tử Tất Khắc Tồn cố ý thông qua truyền thông phát biểu thanh minh nói chuyện này không liên quan gì tới tiểu thư Nam Hi. Hôm nay, trên tinh cầu Chafee tất cả mọi người đều biết tiểu thư Nam Hi là nô tì được sủng ái của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc!"

Tin tức trên tinh cầu Chafee này, truyền ra cũng thật là nhanh ---

Thất Dạ nghe vậy, khóe miệng, nhẹ nhàng cong cong, cặp mắt xinh đẹp kia như vì sao tỏa sáng, sáng quắc rực rỡ, nhìn một cái như thấu hết mọi việc: "Thiếu tướng Đỗ Dương, Nam Hi có thể hỏi ngài một chuyện không?"

"Tiểu thư Nam Hi mời nói!"

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc nói với tôi rồi, tôi nay đại diện Kaloka sẽ có tai ương máu đỏ . . ."

Thất Dạ nói tới chỗ này, cố ý kéo dài giọng, cặp mắt lại sâu kín nhìn chằm chằm Đỗ Bang, nhìn kỹ về mặt của hần.

Bước chân của Đỗ Bang, vừa đặt lên bậc cầu thang liền khẽ dừng lại một chút, mày kiếm nhíu nhíu, con mắt sắc ngưng tụ lại: "Tiểu thư Nam Hi, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, từ trước đến giờ đều không nói sai!"

Quả nhiên không hổ là người của Gia Mậu, khôn khéo, cẩn thận, tâm phòng bị rất mạnh, lại càng không dễ bị tác động.

Có thể thấy rất khó dò được bất kỳ cái gì từ miệng hần, trong đầu Thất Dạ thoáng qua ý nghĩ này một cái, liền nhanh chóng thay đổi sách lược. Thân thể cô bắt đầu vô lực tựa vào một bên vách tường, sâu kín thờ dài một tiếng.

Mắt thấy vẻ mặt mệt mỏi của cô, giống như mỹ nhân sắp bệnh nặng, điềm đậm đáng yêu, con mắt sắc của Đỗ Bang rõ ràng trầm xuống một chút, hỏi: "Tiểu thư Nam Hi, cô không sao chứ?"

"Thiếu tướng Đỗ Bang, anh xem giúp tôi chỗ này. . . ." Thất Dạ khẽ ngửa cằm lên, đầu ngón tay dọc theo cổ của mình khẽ vuốt xuống, nhìn tầm mắt Đỗ Bang thật nhanh quét qua cái cổ ngọc ngà của cô, ánh mắt cuối cùng ngưng lại ở đôi mắt xinh đẹp của cô, liền nhàn nhạt cười nhẹ hai tiếng, nói: "Ngài hiểu biết rất rõ về thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc?"

"Tôi cũng đã theo bên cạnh ngài ấy một thời gian rồi." Đỗ Bang đáp lời, lập lòe nước đôi.

Quân nhân này suy nghĩ xoay chuyển rất cừ, ứng đối với sự cố ý dò xét của cô, biểu hiện có thể nói giọt nước không lọt!

Thất Dạ thấy ánh mắt nghi hoặc của những vị khách qua lại nhìn vào bọn họ, cười nhạt, nói: "Chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện đi!"

Đổi qua chỗ vắng người, chạy trốn cũng dễ dàng hơn một chút.

Chỉ tiếc, Đỗ Bang hình như không muốn vậy, hần lắc đầu một cái, nói: "Tiểu thư Nam Hi, thượng tướng muốn tôi dẫn cô tới phòng hảo hạng. Ở đó, bất kể cô muốn nói gì, cũng rất an toàn!"

Người này, đối với Gia Mậu thật đúng là trung thành và tận tâm.

Thất Dạ biết rõ, nếu cô muốn thật sự có thể chạy trốn, như vậy thì không thể theo hần lên trên phòng. Bởi vì, đến đó, sợ rằng cô sẽ không có cơ hội thoát đi ma chảo của Gia Mậu rồi. Cô khẽ cắn răng, dứt khoát vươn thẳng sống lưng, lồng mày giương lên nhìn về phía Đỗ Bang, lỗ mũi thanh tú chỉ kém chút không có nhìn trời, nói: "Mới vừa rồi, tôi thiếu chút nữa đã giết chết thượng tướng đại nhân của ngài!"

Đỗ Bang sùng sốt, trong con ngươi, ánh sáng lóe lên như ẩn như hiện, thật giống như đang nghĩ xem những lời Thất Dạ nói, rốt cuộc có thể tin được mấy phần.

"Tôi, lúc đó chính là dùng cái này!" Biết cảm xúc của Đỗ Bang đã có dao động, trong lòng Thất Dạ cười nhạt một tiếng, anh ~ môi khẽ mở, đầu ngón tay nhẹ nhàng dò vào trong ngực bộ lễ phục, từ nơi đó móc ra khẩu súng lục nhỏ màu bạc kia, giờ giờ ra trước mặt hần: "Tôi thiếu chút nữa thì bị anh ta bóp chết, nhưng mà cuối cùng anh ta vẫn dừng tay, còn đem súng này đưa cho tôi!"

Tần khách đi qua đi lại, liếc thấy khẩu súng nhỏ trong lòng bàn tay cô, cũng rồi lên dẫn tới những ánh mắt khác thường.

Về mặt Đỗ Bang hơi trầm xuống, trong vẻ mặt để lộ ra một tia cảnh cáo: "Tiểu thư Nam Hi, cô như vậy, sẽ kinh động thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc."

"Mọi người không phải đều nói tôi là nô tỳ được anh ta cưng chiều sao, nô tỳ được sủng, sẽ phải có một chút đặc quyền." Thất Dạ liếc hần một cái, không mặn không nhạt: "Ít nhất, có thể có được một chút lòng thương xót của chủ nhân!"

Đỗ Bang nghe vậy, thì ngược lại cười cười, gương mặt cũng bình thản hơn: "Tiểu thư Nam Hi, đã vậy, mời hãy cứ đến phòng hảo hạng trước đi!"

Sắc mặt Thất Dạ thoáng lạnh, xuy một cái nói: "Tôi muốn vào toilet!"

"Tiểu thư Nam Hi . . ." Mí mắt Đỗ Bang nhẹ nhàng rủ xuống, bước chân chợt lại gần Thất Dạ. Hai tay hần chấp ở phía sau lưng, thanh âm ép tới rất thấp, nhẹ nhàng nhàn nhạt, chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy: "Tôi biết rõ cô muốn chạy trốn, nhưng, không thể nào!"

Hần thật sự có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, còn đưa ra kết quả chắc chắn thế rồi!

Nếu ý tưởng trốn chạy đã bại lộ, Thất Dạ cũng sẽ không quanh co với hần nữa, trực tiếp nói: "Thiếu tướng Đỗ Bang, tôi rời khỏi thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, chỉ có lợi chứ không có hại."

"Đó?" Về mặt Đỗ Bang đậm bạc, một đôi mắt sâu kín nhìn cô, hứng thú mường tượng.

"Lòng của tôi, lúc nào cũng nghĩ tới giết chết ác ma kia. Tôi ở lại bên cạnh anh ta, sinh mệnh của anh ta tùy lúc đều có thể gặp nguy hiểm." Thất Dạ chỉ vào cò súng nhỏ màu bạc, đầu ngón tay nghịch nghịch khẽ vuốt vuốt: "Mà anh ta, sẽ không giết tôi! Cho nên tỷ lệ tôi giết anh ta, so với anh ta giết tôi, cao hơn ra rất nhiều lần!"

Con mắt sắc của Đỗ Bang, rốt cuộc tối tăm trầm xuống.

Trong đáy mắt của chàng quân nhân trẻ tuổi bỗng chốc thoáng qua một tia sát ý, đó là một loại ánh sáng thích giết chóc, Thất Dạ khi còn tham gia huấn luyện cùng đám đồng bạn, thường gặp, vì vậy trong lòng kết luận, Đỗ Bang vô cùng có thể, sẽ bởi vì Gia Mậu mà diệt trừ cô —

"Chỉ cần anh nguyện ý giúp tôi, tôi bảo đảm . . . cho dù lần này tôi trốn không thoát, cũng sẽ không lại gây ra nguy cơ gì cho thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc." Biết rõ cho dù Đỗ Bang có ý nghĩ giết cô, cũng sẽ không tùy tiện động thủ, Thất Dạ ném ra một câu vô cùng dụ hoặc đối với Đỗ Bang: "Thiếu tướng Đỗ Bang, ý nghĩ của tôi rất đơn giản trong sáng, chỉ cầu bảo vệ mạng sống của mình, không muốn nhúng tay vào việc tranh đấu của các người."

"Cô xác định?" hai mắt Đỗ Bang đột nhiên có ánh sáng lấp lánh sắc bén toát ra, lạnh giọng hỏi lại.

"Ừ." Thất Dạ đáp lại không chút do dự.

Đỗ Bang bỗng cong người hơi cúi, lòng bàn tay lộn một cái mở ra hướng về một phía nào đó của hành lang: "Tiểu thư Nam Hi, toilet ở bên kia!"

Hần đồng ý với cô ---

Trong lòng Thất Dạ mừng rỡ, cười với hần, mặt tràn đầy sắc thái, trong sáng như ngọc: "Đa tạ!"

Eo nhỏ khẽ cong, làm một tư thế cảm ơn, trong lòng bàn tay cô nắm chặt khẩu súng lục nhỏ kia, nhẹ nhàng nâng vạt váy, nhanh chóng cất bước đi về

hướng Đỗ Bang vừa chỉ.

Con người Đỗ Bang nhẹ nhàng neho lại, đầu nghiêng sang, ánh mắt liếc qua phía bên cạnh, phía đó, vệ binh quân phục chỉnh tề đang đứng nghiêm, nhìn thấy hần nháy mắt, lập tức hiểu ý, vội vã bước đi ngược lại với hướng Thất Dạ vừa đi.

Lòng bàn tay nhẹ nhàng dọc theo sườn đùi vào trong túi quần, khoe miệng Đỗ Bang, nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Hắn thật sùng bái thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, quả thật là liệu sự như thần!

.....

Nhã phòng.

Là nơi giao lưu hội họp duy nhất của giới quý tộc trên tinh cầu Chafee, phòng của đại điện Kaloka phân làm ba cấp bậc: Tôn quý như khách của hoàng tộc, dùng nhã phòng; danh môn Quý tộc, dùng thượng phòng, những người khác, căn bản chỉ thích dùng danh phòng.

Trong phòng rộng rãi, bài biện cao nhã, trang hoàng xa xỉ, hoa lệ, lại vô cùng bắt mắt.

Bên trong phòng đang phát hình trên một khung chiếu treo lơ lửng, cảnh tượng chuyển động bên trên đó chia ra bốn khung hình khác nhau, vừa xem liền hiểu.

Ngồi bên trong phòng là ba người đàn ông trẻ tuổi bất phàm, một người trong đó, là Gia Mậu vừa tới, mà hai người còn lại, là bạn tốt của anh Phí Nhĩ Lạc và Tư Á. Bọn họ cũng ngồi đằng hoàng trên ghế sofa bằng da mềm mại, tầm mắt cùng hướng về những chuyển động trên phong chiếu kia, về mặt lạnh lùng.

"Gia Mậu, cậu xác định Nam Thất Dạ, thật sự là người mà khách viếng thăm Lợi Á Bạc muốn tìm?" Mắt nhìn một trong các khung hình, bóng dáng mảnh mai kia biến mất vào trong toilet, không còn thấy được nữa, con mắt sắc của Tư Á thâm trầm sâu xa, cười như không cười nhìn chằm chằm Gia Mậu hỏi.

"Ừ." Gia Mậu đáp lại một tiếng.

"Sớm biết vậy ngay từ đầu, đã không đem tặng cô ấy cho cậu!" Tư Á mắt mày neho neho, trong lời nói, mang theo một tia đậm bạc giễu cợt.

"Cõi đời này, không có thuốc hối hận để mà mua!" đầu ngón tay Gia Mậu khẽ khẽ lắc lắc cái ly cao cổ trong lòng bàn tay, về mặt lạnh lạnh, không chút cử động: "Không nên quên, cậu cũng mang đi một."

Con người Tư Á tới sầm lại, trong đầu, liền lập tức hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần dù đang rơi vào bệnh nặng vẫn như thể xinh đẹp tuyệt luân.

Gia Mậu liếc nhìn hần một cái, đáy mắt lóe lên, phức tạp khó hiểu.

Ánh mắt đọng vào ánh mắt của anh, môi mỏng của Tư Á thoáng nhếch lên, hừ nhẹ nói: "Nam Thất Dạ, giá trị rất lớn!"

"Tôi muốn cô ta, không phải là cùng người đàm luận về giá!" Gia Mậu nhấp một ngụm rượu, thanh âm lạnh nhạt như nước.

"Chắc chắn. . . ." Tư Á cắn lưỡi than nhẹ, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng thoáng qua vẻ ranh mãnh, gầy dựa vào lưng ghế mềm mại phía sau, khoe mắt liếc một cái: "Phí Nhĩ Lạc, ngài nhìn xem, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc của chúng ta hôm nay rốt cuộc đã bắt đầu thấy hứng thú với phụ nữ rồi. Hơn nữa, còn bị móng vuốt của con mèo nhỏ quào trầy, nhưng tác phong vẫn nhanh nhẹn như vậy!"

Phí Nhĩ Lạc không nói, mặt mày lại nhàn nhạt giương lên, đáy mắt ánh sáng tụ lại, sâu kín nhìn Gia Mậu.

"Thế nào?" Gia Mậu nhìn lại hắn, năm ngón tay nổi rõ khớp xương, được ánh sáng khúc xạ qua cái ly thủy tinh tôn lên, càng phát ra thon dài như ngọc.

"Sau khi Tát Khắc Tôn ghé thăm biệt thự thượng tướng, có hành động gì bất thường không?" Phí Nhĩ Lạc mắt thẳng nhìn chằm chằm vào gương mặt anh tuấn của anh ta, thân thể cao ráo bỗng nhiên đứng lên, cất bước tới bên bệ cửa sổ, lòng bàn tay tà tà đút vào trong túi quần, con người nhìn ra ngoài khung kính thật dày, trong hội trường của đại điện Kaloka đông đúc nhộn nhịp bắt đầu đêm khiêu vũ, nói: "Người bên thành Đức Lan tới, tối nay cũng sẽ hiện diện trong bữa tiệc này!"

Gia Mậu và Tư Á liếc nhau một cái, trong con người lẫn nhau đều có ánh sáng âm u lóe mà qua, cũng không nói gì, người kia lại nhẹ nhàng cười một tiếng, thanh âm không có mùi vị gì cả: "Tối, vô cùng tốt!"

Như vậy, bọn họ mới có trò vui để xem. Đồng thời, có thể nhanh hơn một chút hiểu rõ, ý đồ của đối phương.

"Phí Nhĩ Lạc." thân thể cao lớn của Gia Mậu bỗng nhiên đứng lên, trông mắt u ám thâm trầm, có ánh sáng mị hoặc tán phát ra ngoài, phản chiếu ánh sáng trong phòng, đẹp tới cực điểm: "Tối nay, ra tay đi!"

Phí Nhĩ Lạc về mặt ngưng trọng.

Môi mòng Gia Mậu khẽ cong, khoe miệng hiện lên đường cong, vô cùng lười biếng, lại toát lên một cỗ khí phách trời cho.

Sau đó, anh nói: một lưới bắt hết!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Đáy lòng, bỗng nhiên lạnh lẽo

"Này, cô làm gì ở đây?"

Nghe thấy từ phía sau lưng có tiếng hỏi đầy vẻ kinh ngạc, thân thể Thất Dạ căng cứng một chút, chân vừa đạp lên bồn rửa tay khẽ ngừng lại, đầu cũng không quay lại, chỉ nói: "Đang leo cửa sổ không thấy sao?"

Lòng bàn tay, đề lên thành cửa sổ, dùng sức bật người lên một cái, cả người đã nhảy được lên bậu của sổ thủy tinh trên cao.

"A. Nhưng bên ngoài rất cao." Tiếng nói giong già của cô gái lại lần nữa truyền đến.

"Có cao hơn nữa, tôi cũng có sợ cái lồng. . ." Lời của Thất Dạ nói đến đây liền ngừng lại. Đầu ngón tay cô nắm chặt lấy góc của khung cửa sổ, mắt thấy cự ly bên ngoài cao hơn mặt đất chừng năm đến sáu mét, đầu óc liền phình to, thân thể cũng xụi lơ ra, chỉ kém chút là chưa có trực tiếp ngã xuống dưới.

Cô sợ. Hơn nữa, còn là một loại sợ rất mất mặt!

Năm sáu mét đối với cô mà nói, thật là quá cao. Nhưng. . . cô rất muốn chạy trốn số mệnh —

"Nhưng tay của cô hình như là đang run, cô sợ độ cao? Từ nơi đó ngã xuống, sẽ mất mạng nha!"

"Không được, tôi nhất định phải chạy trốn. . . ." thanh âm mang theo đề nén của Thất Dạ không ngừng run run, lại vững như khánh đá, dường như, là đang tự động viên mình.

So với cả ngày bị Đại Ác Ma Gia Mậu đó dùng đủ loại biện pháp giày vò, không bằng lấy chính cái mạng nhỏ của cô đánh cược một lần thoát khỏi thế giới của anh ta, như thế tốt hơn!

"Chạy trốn? Cô muốn rời khỏi đại điện Kaloka sao? Tôi có thể giúp cô! Mau, xuống trước đi đã!"

"Giúp tôi?" tim Thất Dạ đập loạn nhịp, quay mặt lại, ánh mắt nhìn xuống dừng lại trên gương mặt của cô gái đang đứng trước bồn rửa tay, con mắt sắc không khỏi ngưng lại: "Cô?"

Cơ hồ chỉ với một cái nhìn này, cô liền thích thiếu nữ kia.

Cô ấy chỉ khoảng hai mươi tuổi, thân hình mặc dù có vẻ hơi thon gầy, nhưng lại phong thái tuyệt đại. Mây cô ấy như vàng trắng non, con mắt như ngọc, da nõn nà, được những sợi tóc màu vàng óng tôn lên, càng phát ra trắng như tuyết. Đôi môi màu hồng phấn khẽ mím, con ngươi màu lam trong trẻo đang lóe sáng, biểu hiện ra đủ loại sắc thái. Đồng thời, mang đầy vẻ lo lắng, xem ra, vô cùng khẩn trương sợ cô sẽ rơi xuống lầu mà bỏ mạng —

Chỗ mũi vào việc của người khác, nhất định chỉ có ba loại: một, nhằm chán, muốn làm cái gì đó cho vui một chút; hai, chơi trội; ba, thành tâm muốn giúp một tay!

Cô gái này, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú chứa đựng vẻ quan tâm sâu sắc, e là thuộc loại người thứ ba rồi! Chỉ là, mặc dù nhìn trang phục cô gái này có vẻ tương đối hoa lệ, lại xuất hiện ở loại địa phương này, thêm nữa trên người chảy xuôi phong cách hàm chứa khí chất tĩnh lặng không khỏi cho thấy cô ta đích thị là một thiên kim của gia đình có tiếng, nhưng đối với cô dù sao vẫn là người xa lạ, nếu cô ấy biết cô là nô tỳ được sủng ái do Gia Mậu mua về, vô cùng có thể sẽ vì sợ hãi quyền lực của anh ta, mà trối cô lại ném cho Gia Mậu! Cô, sao có thể tùy tiện tin tưởng một người xa lạ không rõ gốc gác đây?

"Đứng, tôi!" Mắt thấy Thất Dạ quay người lại, khoe miệng thiếu nữ liền lập tức nở một nụ cười thanh thoát nhẹ nhàng. Cô vẫy vẫy tay với Thất Dạ, lời nói nghiêm túc như một lời cam kết: "Cô xuống đây đi, tôi thật sự có thể giúp cô!"

"Cô tại sao muốn giúp tôi?" Đầu ngón tay dùng sức nắm chặt khung cửa sổ, Thất Dạ lên tiếng hỏi.

"Bởi vì tôi là. Tóm lại cô không cần quan tâm nhiều như vậy, tôi đối với đại điện Kaloka vô cùng là quen thuộc, nhất định có thể cứu cô ra ngoài. Đứng rồi, tôi tên là Nam Nhã Toa, cô thì sao?" Cô gái đẹp hai má trời lên nụ cười vui vẻ, đôi mắt to sáng rỡ, sáng quắc, xinh đẹp chói mắt.

"Cô cũng họ Nam?" Thất Dạ sững sờ, thật là ngoài ý muốn nhìn chằm chằm Nam Nhã Toa.

"À?" con người Nam Nhã Toa chớp chớp, khóe miệng thoáng hiện đường cong, cười nói: "Ừ, chúng ta là người một nhà, tôi thật sự sẽ giúp cô, cô xuống đi có được không?"

"Cô nói rõ ràng, làm thế nào giúp tôi chạy trốn."

"Bên trái Toilet rẽ qua một khúc cua có một đường hành lang thông tới cửa sau của đại điện, chúng ta có thể rời đi từ chỗ đó. Tôi có xe chạy rất nhanh, có thể tiễn cô một đoạn đường!" khóe miệng Nam Nhã Toa khẽ nhếch lên nụ cười, cặp mắt tinh mịch trong sáng: "Tôi thích nhất xe chạy như bay."

Cô gái nhỏ này, có lẽ là một đứa bé hào sảng!

Con mắt ngóai lại, liếc mắt nhìn mặt đất tối tăm hun hút như một cái vực sâu phía ngoài, Thất Dạ đứng là vẫn còn không có dũng khí trốn ra từ chỗ này, vì vậy nhảy xuống bốn rứa tay.

"Đi thôi!" Nam Nhã Toa có vẻ vô cùng hưng phấn, nắm cổ tay của cô liền đi ra bên ngoài.

Thất Dạ giữ nguyên vẻ trầm mặc, tất cả tế bào toàn thân đều căng thẳng, khí thế của cái vẻ phòng bị này hết sức nồng nặc, nghiêm nghị.

Thời khắc bước chân vừa đặt ra hành lang, một bóng dáng cao lớn nhanh chóng áp sát lại, cơ hồ là đều che hết sạch ánh sáng. Hắn nhìn Thất Dạ ở bên cạnh Nam Nhã Toa, mặt mày âm trầm, có vẻ vô cùng không thoải mái. Chỉ là, khi ánh mắt nhìn tới Nam Nhã Toa, khóe miệng của hắn liền lập tức ngoặt ra một đường cong, nói: "Tiểu thư Nam Nhã Toa, cô ấy là ai?"

"Mắc mớ gì tới người? Kiều Tri, cái tên chó săn này không cần đi theo chúng ta!" Nam Nhã Toa nhỏ "Phi" một tiếng, hừ lạnh nói: "Cút ra xa một chút cho bản tiểu thư!"

"Tiểu thư Nam Nhã Toa, người không rõ lai lịch, ngài không nên tiếp xúc!" Kiều Tri cúi thấp đầu, vẻ mặt cung kính lễ độ, trong lời nói, không có nửa phần không vui, ngược lại thật sự đem bộ dạng mà Nam Nhã Toa mang "Chó săn" lộ rõ ràng ra bên ngoài: "Thuộc hạ là phụng mệnh bề trên"

"Được rồi, cút sang một bên!" Nam Nhã Toa lạnh giọng cắt đứt lời của hắn, nắm lấy cổ tay Thất Dạ nói: "Nam tỷ tỷ, chúng ta đi."

Một tiếng "Nam tỷ tỷ" này của cô, thật khiến cho trong lòng khiến Thất Dạ có một trận rung động khó hiểu.

Bởi vì từ nhỏ bị buộc ra nhập tổ chức huấn luyện, cuộc sống trải qua đều không phải của mình. Sinh ra bản tính lạnh lùng, bản thân lại là một người tương đối quật cường, cũng không dễ dàng thân thiện với ai, mà những người khác trong tổ chức, phần lớn cũng giống như cô, cao ngạo lạnh lùng, vì vậy cô cũng không hề có bạn thân, chứ đừng nói tới có người gọi chị xưng em.

Nam Nhã Toa dẫn Thất Dạ đi thẳng về phía trước, rất nhanh, quả nhiên đúng như cô ấy nói, đã tới cửa sau của đại điện.

Tâm tình Thất Dạ kích động run rẩy một hồi, mắt thấy cánh cửa mở ra thế giới tự do, nhất thời kích động, tay bắt lấy mu bàn tay của Nam Nhã Toa: "Nam Nhã Toa, cảm ơn cô!"

"Không cần khách khí!" Nam Nhã Toa cười ngọt ngào, mắt híp thành một khe hẹp dài, tựa như mảnh trăng non, xinh đẹp tuyệt luân. Khi cô ngoảnh lại phía sáu thấy Kiều Tri vẫn một đường theo ra tới đây, mặt liền nhanh chóng xi xuống: "Xe đâu?"

"Tôi đã kêu tài xế đến rồi." Kiều Tri cung kính đáp lời.

"Nam tỷ tỷ, em"

"Nam Nhã Toa, cô đưa tôi tới đây là tốt rồi." Thất Dạ rút tay ra khỏi lòng bàn tay mềm mại của Nam Nhã Toa, đưa mắt nhìn cô một cái: "Đường phía sau, tôi tự đi được rồi."

Cô là nữ đầy tớ từ bên cạnh Gia Mậu trốn đi, có thể chạy thoát, coi như là bản thân cô may mắn, nhưng nếu để Gia Mậu trách cứ xuống, đem lửa giận trút lên người Nam Nhã Toa, cô sợ cô bé này chịu không nổi trừng phạt của Gia Mậu!

Cho nên, đến đây là tốt rồi!

"Nam tỷ tỷ, chị không ngồi xe cùng đi với em sao? Chị muốn đi đâu? Bến tàu, phi trường, hay là trạm xe? Em đều có thể đưa chị đi." Nam Nhã Toa có vẻ có chút nóng nảy, cô khẽ dậm dậm bàn chân, mặt tràn đầy vẻ mong đợi: "Nam tỷ tỷ, chị để em đưa chị đi. . . ."

"Không!" mặt Thất Dạ lạnh xuống kiên trì từ chối.

"Nhưng ——"

"Tiểu thư Nam Nhã Toa, loại người không thức thời này, cô cần gì lấy mặt nóng của mình dán vào móng lạnh của cô ta?" Kiều Tri bực bội, tiến lên một bước liền lạnh lùng cùng khinh thường nói với Thất Dạ: "Thật là không biết điều, cũng không nhìn một chút xem tiểu thư nhà chúng ta là ai, lại dám từ chối ——"

"Kiều Tri người lùi ra một bên cho ta!" Nam Nhã Toa nhướn lông mày hung hăng trừng Kiều Tri một cái, giọng điệu đầy vẻ mát hừng: "Ta thích làm cái gì thì làm cái đó, mắc mớ gì đến người?"

"Tiểu thư Nam Nhã Toa."

"Cút!"

Kiều Tri thấy sắc mặt Nam Nhã Toa không tốt, không dám lỗ mãng, chậm rãi lui qua một bên. Ánh mắt của hắn, lại liếc về phía gò má của Thất Dạ một cái, hai tay chấp ở sau lưng, nắm chặt thành quyền!

Thất Dạ là một người nhạy bén, tự nhiên quan sát được phản ứng của Kiều Tri. Cô mặt không biến sắc liếc Nam Nhã Toa một cái, lắc đầu, kiên định ý của mình, liền không chút do dự xoay người, tiểu sải cất bước đi về phía cánh cổng rào chính bằng sắt.

Miệng nhỏ của Nam Nhã Toa nhẹ nhàng vênh lên, cũng không đợi Kiều Tri mang xe tới, cấp tốc đuổi theo.

"Nam Nhã Toa, cô có biết hay không, đứa bé ngoan cổ là không đáng yêu chút nào!" Thất Dạ bước nhanh hơn, giọng điệu mang theo mỉa mai: "Tôi rất cảm kích cô đưa tôi tới đây, nhưng lại chán ghét cô tự cho mình là đúng như vậy!"

Bước chân của Nam Nhã Toa dừng lại, hai mắt nhẹ ngưng, ánh mắt không thể tin nổi chăm chú nhìn chằm chằm Thất Dạ.

Thất Dạ làm như không thấy, dù sao chỉ cần Nam Nhã Toa không đi theo cô là được rồi. Dù sao bọn họ từ đây về sau, tất nhiên là Thiên Thượng Nhân Gian (trong bầu trời này), không còn có cơ hội gặp lại rồi!

Không còn cảm thấy Nam Nhã Toa đuổi theo nữa, trong lòng Thất Dạ buông lỏng, tăng nhanh bước chân, hai chân gần như sải bước ra khỏi cánh cổng chính, lại chợt nghe được phía sau có tiếng quát sắc lạnh cùng tiếng kêu rên đồng thời truyền đến.

"Buông cô ấy ra!"

"Ừm—"

Hai tiếng kêu, cơ hồ là đồng thời phát ra.

Thất Dạ không cần xoay người lại, cũng có thể phân biệt được, tiếng quát là của Kiều Tri, mà người phát ra tiếng rên, tất nhiên chính là Nam Nhã Toa rồi.

Thân thể cô trong chớp mắt cứng đờ, lý trí nói cho cô biết, đây là một cơ hội trăm năm khó có được, cô nên nắm thật tốt cơ hội này, nhanh chóng rời khỏi đây, chuyện gì cũng đừng quản. Nhưng là, không hiểu vì sao, khi cô nhận thức được, thì bản thân đã xoay người lại chạy như bay về phía đám người đang dây dưa ở phía xa kia.

Nam Nhã Toa bị một người đàn ông cao lớn vận đồ đen túm lấy kéo đi, nhét vào một chiếc xe con sang trọng, mà Kiều Tri rất nhanh cũng đã chạy tới, đang đầu tay đôi với một người đàn ông khác!

"Vào trong!" Người đàn ông quát khế, lòng bàn tay đè gáy Nam Nhã Toa, liều mạng nhét cô ấy vào trong xe.

"Không, buông tôi ra." Nam Nhã Toa hết sức giãy giụa, nhưng cuối cùng sức lực cũng không thể bằng người đàn ông kia, hai đầu gối cô "rầm" một tiếng đụng phải cửa xe, đau đớn khiến cả eo nhỏ cũng mềm nhũn ra, cả người liền ngã nhào vào bên trong xe.

Người đàn ông sau khi nhét được Nam Nhã Toa vào xe xong, liền đưa tay rút súng lục từ bên hông ra, nói với tên đồng bọn kia: "Mau tránh ra, để tôi giải quyết hắn, mau lên xe!"

Người đàn ông đang quần nhau với Kiều Tri lập tức lùi lại hai bước, nhào về phía cái xe, nhưng Kiều Tri lại nhanh chóng theo sát, đưa tay ngăn lại đường đi của hắn.

"Mẹ nó!" Người đàn ông đang cầm điện thoại trong tay vội nhét vào ngực, ngón trỏ đặt lên cò súng sức lên nòng, trực tiếp chĩa vào Kiều Tri bắn một phát, đáng tiếc, một cái chân dài của mỹ nhân đúng lúc đá tới, làm lệch độ chính xác của hắn, liền bắn trượt mục tiêu. Mà gót giày cao gót của cô gái mang dưới chân dùng sức đâm vào vị trí cổ tay của hắn, khiến cho cả cánh tay hắn run rẩy một trận, súng nắm trong tay cũng theo đó rơi bụp xuống đất. Hắn còn chưa kịp phản ứng lại, cô gái đã nâng chân hướng vị trí bụng của hắn hung hăng đá, khiến cho hắn loạng choạng mấy cái lùi về sau mấy bước, vị trí sau đầu, thẳng tung đụng một cái vào cửa xe đang mở, trong nháy mắt, đầu óc chấn động khiến cho cả người hắn ngã xuống đất không dậy nổi.

"Nam tỷ tỷ!" Nam Nhã Toa lúc này đã lật người ngồi dậy, thấy bản lĩnh của Thất Dạ như thế, hai mắt tròn thật lớn, kinh ngạc nói: "Chị thật lợi hại!"

"Bớt nói nhảm đi, còn không mau xuống?" cánh tay Thất Dạ vươn tới trước mặt cô.

Nam Nhã Toa liền vội vàng gật đầu, đưa tay mềm mại của mình ra đặt vào lòng bàn tay của Thất Dạ, để cô ấy kéo cô dậy. Nhưng vì mới bị va chạm, lúc này đầu gối cô lộ ra một vết máu tụ tím bầm, đau đớn khiến cô không thể đứng vững một mình, cả thân thể lão đảo muốn ngã, bất kì lúc nào cũng có thể ngã nhào!

Thất Dạ định đưa tay ra đỡ cô ấy, nhưng thấy lúc này Kiều Tri cũng đang khéo léo đón ngã địch thủ, lạnh lùng nói: "Cô ấy giao cho anh!"

Khác hẳn với ánh mắt nhìn cô lúc trước, giờ phút này trong mắt Kiều Tri nổi lên một tia ánh sáng kì dị. Hắn nhìn Thất Dạ cung kính đáp một tiếng "Dạ",

nhanh chóng đi tới muốn đỡ Nam Nhã Toa.

"Không cần ngại lo, đồ vô dụng!" cái miệng nhỏ nhắn của Nam Nhã Toa nhẹ nhàng vênh một cái, mắt lạnh gạt tay Kiều Trị ra. Cô dùng sức túm chặt lấy cánh tay của Thất Dạ, nhẹ giọng cầu khẩn: "Nam tỷ tỷ, chúng ta cùng đi nhé!"

Làm một thiên kim tiểu thư được nuôi nấng trong lồng son, đối với loại chuyện tình thiếu chút nữa mất mạng này rất ít có kinh nghiệm, cô ấy lại không hề kinh sợ, ngược lại đây đưa không dứt với một người không rõ lai lịch như cô, có phải là có chút kì quái hay không?

Thất Dạ có chút hồi tiếc vì mình trong lúc nhất thời kích động nhiệt tình quay người lại cứu bọn họ, lạnh mặt nói: "Buông tay!"

"Nam tỷ tỷ." Nam Nhã Toa khó mà tiếp nhận được cái vẻ mặt này của Thất Dạ, mặt vô tội nói: "Chị chán ghét em sao?"

"Không."

"Vừa rồi chị cứu em, là chị yêu thích em, đúng không?"

"."

"Nam tỷ tỷ, em rất mến chị." Nam Nhã Toa dùng sức ôm bả vai Thất Dạ, dán gương mặt nhỏ nhắn lên vai cô, hưng phấn nói: "Không bằng chị cùng em về phủ Đại nguyên soái đi! Làm sư phụ của em, dạy em học võ nghệ vừa rồi có được không? Em có thể bảo đảm, ở đó, bất luận kẻ nào cũng không thể gây tổn hại đến chị!"

Phủ Đại nguyên soái?!

Thất Dạ nghe vậy, mắt rõ ràng sáng lên. Con ngươi của cô nhẹ nhàng híp lại, tầm mắt liếc xuống trên người Nam Nhã Toa, hỏi dò: "Nam Nhã Toa, nếu như cô nói cho tôi biết thân phận chân thật của cô, tôi có thể sẽ suy nghĩ một chút xem có nên đi theo cô hay không."

Theo lý mà nói, cấp bậc Nguyên soái tất nhiên là cao hơn Tướng quân, người chủ của phủ đại nguyên soái trong miệng Nam Nhã Toa này, liệu quyền thế có thể trấn áp được Gia Mậu hay không? Nhưng nếu được, cô cũng không ngại được Nam Nhã Toa gọi bằng sư phụ!

"Em. . . ." môi anh đào của Nam Nhã Toa nhẹ nhàng giật giật, con ngươi nhanh như chớp đảo một vòng, xoay mặt liếc Kiều Trị một cái.

"Nam tiểu thư, tiểu thư Nam Nhã Toa là thiên kim của Đại nguyên soái Ma Tây Đạo Sâm." Kiều Trị vội vàng đáp thay: "Là bảo bối được nâng niu trong tâm tay của Đại nguyên soái Ma Tây Đạo Sâm."

Khó trách, cô ấy lại quen thuộc với đại diện Kaloka đến thế, lại dám chủ động từ trong đó đưa cô ra ngoài, cho dù là gặp phải chuyện bị bắt cóc, lại có thể vẫn bình tĩnh như vậy. Thứ nhất, vì từ nhỏ đã quen với sóng gió; thứ hai, ý vào phụ thân là Đại nguyên soái hoàng tộc của Chafee, mới có thể không kiêng nể gì như thế!

Đầu lông mày Thất Dạ thoáng giãn ra, ánh mắt trong suốt sâu kín nhìn xuống trên người Nam Nhã Toa "Thì ra là cô không phải họ Nam, chỉ là tên gọi Nam Nhã Toa thôi."

"Nam tỷ tỷ, chị cùng em trở về phủ đại Nguyên soái đi, có được không?" Nam Nhã Toa đưa tay túm chặt lấy cánh tay của Thất Dạ, cười nhẹ nhàng: "Ở đó, bất luận kẻ nào cũng không dám tìm chị gây phiền toái, chị cũng không cần chạy trốn."

Giống như một người chị. Con mắt sắc của Thất Dạ hình như là có chút chần chờ.

Nam Nhã Toa sợ cô không muốn, có chút gấp gáp, xoay mặt trừng Kiều Trị, ánh mắt ý bảo hẳn nghĩ biện pháp.

Kiều Trị gật đầu, trên mặt nở nụ cười nịnh nọt: "Nam tiểu thư, cô hãy đi đi!"

Ban đầu hẳn không thích Thất Dạ, nhưng trải qua việc vừa rồi Thất Dạ cứu hẳn một mạng, rất tự nhiên liền thay đổi cách nhìn. Khó trách được tiểu thư Nam Nhã Toan luôn luôn điều ngoa tùy hứng lại nguyện ý hạ mình cầu xin một người, hẳn đương nhiên không thể không phối hợp.

"Tôi."

"Cô ấy không thể đi theo cô!"

Ở thời điểm Thất Dạ vừa định mở lời đáp lại Nam Nhã Toan, bốn phía chợt có vài bóng dáng màu đen nhanh chóng áp sát lại, tạo thành một cái vòng tròn, khóa bọn họ lại bên trong. Phía sau vốn trống trải, bởi vì sự xuất hiện của bọn họ, trong nháy mắt đã đầy người!

Theo tiếng nói thanh nhã của người đàn ông kia thốt lên, bức tường người mở ra một lối, dưới ánh trăng, thân thể to lớn của người nào đó hơn hờ tiến đến.

Bước chân của hắn thật ưu nhã, ánh sáng khúc xạ hắt lên trên áo khoác màu đen của hắn, làm cả người hắn đều giống như là được bao phủ một tầng sáng màu vàng, dù đồ tầm mắt của mọi người.

Còn chưa nhìn rõ mặt mũi của người đàn ông kia, liền đã có thể cảm thấy khí thế cường đại của hắn tràn ngập trong không khí.

Kiều Trị cấp tốc tiến đến bảo vệ trước mặt Nam Nhã Toa, hai cánh tay mở rộng, mắt nhìn chăm chăm về phía người đàn ông đang ngày càng tiến đến gần kia.

Khác với thái độ bình tĩnh khi đối mặt với hai tên bắt cóc, giờ phút này Nam Nhã Toa hình như cũng có chút kinh hoàng. Đầu ngón tay cô nhẹ nhàng nắn lấy vạt áo sau lưng của Kiều Trị, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo từ phía sau hắt lộ ra, mắt to linh động khẽ chớp, nhìn về phía gương mặt người đàn ông kia, đầy vẻ tò mò.

So với phản ứng của bọn họ, Thất Dạ ngược lại có vẻ bình tĩnh rất nhiều, cô yên lặng đứng yên một bên, hai cánh tay nhẹ nhàng vòng trước ngực, con mắt sắc tựa như biển, nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia.

Bước chân của người đàn ông rất nhẹ nhàng, lại khiến người ta sinh ra ảo giác vùn vụt như chim nhận múa, không đến một cái nháy mắt, đã dừng chân trước mặt bọn họ. Trên gương mặt tuấn tú của hắn mang một cặp kính che đi hơn nửa khuôn mặt, sợi tóc đen theo gió lay động, đường cong hoàn mỹ! Sống lưng thẳng tắp, thân hình tựa như khóm trúc chiều hôm, cao lớn tuấn đạt. Hắn rõ ràng là đường xa mà đến, nhưng lại giống như hoàng tử bước ra từ trong mộng, không nhiễm bụi trần, như tuyết phiêu lãng trong gió, cao nhã tiêu sái.

"Anh là ai?" Thấy thân thể cao lớn mang đến áp lực của người đàn ông, Kiều Trị mở miệng hỏi, ngôn ngữ như vô lực, có điểm giống là tiếng rên của người có bệnh!

Người đàn ông không để ý đến hắn, chỉ lo ngó mặt Thất Dạ, đầu ngón tay chậm rãi tháo kính mắt xuống.

Sau khi nhìn rõ ngũ quan không gì che lấp của hắn, thân thể Thất Dạ đang tựa vào bên xe, từ từ thẳng tắp, hai tay vốn là vòng ở trước ngực đã rũ xuống.

Đáy lòng, bỗng nhiên một mảnh lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Dấu ấn

Tinh táo như Thất Dạ cũng có loại phản ứng này, cũng không phải đáng sợ người đàn ông có nhiều đáng sợ. Ngược lại, anh ta thông minh thanh tú, phong thái mê người, ngũ quan tinh mỹ tựa như vẽ sâu sắc, quả thật có thể nói, hoàn mỹ đến không chèn vào đâu được. Chỉ là, ánh mắt anh ta nhìn cô, mang theo tình cảm nồng đậm. Thật giống như, cô là người anh ta thất lạc nhiều năm, tình cảm vẫn kiên cố như cũ thế.

"Tiểu thiên sứ, tôi rốt cuộc tìm được em rồi." Lòng bàn tay người đàn ông bóng chốc duỗi ra, đầu ngón tay như muốn đụng chạm lấy má Thất Dạ, nhưng trong phản ứng kịp thời, từ trái tim đập mạnh và loạn nhịp, cô gái đưa tay dùng sức đẩy, cánh tay dài của anh ta liền cứng ở giữa không trung, trong lúc nhất thời, dừng lại.

Về mặt Thất Dạ lạnh lạnh, con ngươi xinh đẹp, tản ra ánh quang sâu kín, tầm mắt chăm chú nhìn người đàn ông, tràn đầy ánh lạnh hờ hững.

Người đàn ông dương lên mày kiếm tựa như nhọt nhọt vừa nhú, mặc dù về mặt anh ta vẫn như cũ, nhưng cũng thấy con mắt anh ta, giờ phút này đã hiện lên thần thái run sợ. Cặp mắt kia sáng ngời mà rực rỡ, dưới bóng đêm, như một thiên thể cô đơn, cao nhã, xa xôi, đại khí băng bạc.

Mất thấy giữa bọn họ nhìn nhau, Nam Nhã Toa sừng sốt một chút, hướng Thất Dạ dựa sát qua, kinh ngạc hỏi thăm: "Chị Nam, anh ta là ai?"

"Không biết." Về mặt Thất Dạ chìm lãnh, tiếng trả lời không mặn không nhạt.

Lúc cô nói chuyện, mặt mày âm trầm lãnh lạnh, sâu kín nhìn chằm chằm người đàn ông đang không ngừng liếc mình, mặt phồng bị.

Cánh tay anh ta thu lại, yên lặng nhìn Thất Dạ, mặt bí hiểm.

Vưu Đức bởi vì lời nói của Thất Dạ mà sừng sốt, trong mắt của anh ta để lộ ra một tia nghi ngờ, có chút lo lắng nhìn người đàn ông kia một cái, nhỏ giọng nói: "Ông chủ, Tập Lạc Nhi tiểu thư..."

Nói sau, bởi vì con mắt sắc bóng chốc âm lãnh đi xuống, dừng lại.

"Anh rốt cuộc là ai?" Ánh mắt Nam Nhã Toa dọc theo người đàn ông anh tuấn nhìn từ trên xuống, miệng nhỏ nhẹ nhàng mân mê: "Có phải hay không các anh nhận nhầm người, cô ta là chị Nam, không phải người gọi là Tập Lạc Nhi tiểu thư..."

"Đạo Sâm tiểu thư, mời đi một bên." Nam Tuyết Hiêu không hề nhìn cô, thậm chí lông mày ngọn núi cũng không động, ánh mắt anh ta, chỉ là nhìn chằm chằm Thất Dạ, ôn nhã mở miệng: "Tiểu thiên sứ, em quên chuyện trước kia, không sao cả, chỉ cần nhớ, tôi sẽ tuyệt đối không tổn thương em là tốt rồi."

"Đầu óc anh có vấn đề chứ?" Đầu ngón tay nắm Nam Nhã Toa lui về phía sau nửa bước, sống lưng Thất Dạ thẳng tắp, lạnh nhạt nói: "Tiên sinh, tôi mặc

kệ anh có phải hay không nhận nhầm người, hy vọng anh có thể cùng tôi giữ một khoảng cách. Nam Nhã Toa, chúng ta đi.”

Cô lôi kéo Nam Nhã Toa, xoay người liền muốn rời đi. Chỉ là, mấy thân thể cao lớn làm thành bức tường người một chút cũng không qua được. Cô vốn định dọc theo người đàn ông mới vừa rời bắt bước mà vào cái chỗ hổng đồ đi ra, đáng tiếc bước chân của cô còn chưa tới, lỗ hổng đó lại vì bọn họ mà vậy lại.

Trong lòng Thất Dạ dâng lên một cảm giác nóng nảy, cô mới nghĩ quay đầu lại yêu cầu người đàn ông kia khiến những người đó để mình đi, Nam Nhã Toa cũng đã kích động mở miệng: “Này, tôi không biết các người là ai còn chưa tính, chẳng lẽ các người còn không biết tôi là ai sao? Lại dám ngăn cản đường đi của tôi?”

“Đạo Sâm tiểu thư, chúng tôi biết cô là Ma Tây-Đạo Sâm thiên kim Đại nguyên soái. Hiện tại, mời cô cùng người làm qua một bên đi.” Vu Đức cất bước đến, lòng bàn tay hướng về phía Nam Nhã Toa, âm thanh nhàn nhạt nói: “Xin mời.”

“Anh cứ ngay cho tôi, tôi...”

“Nam Nhã Toa tiểu thư, tôi đối với anh ta giống như có một chút ấn tượng, anh ta hình như là quân gia Lợi Á thành tích cổ thành bảo... vị tiên sinh bên cạnh kia có khả năng là chủ nhân tích cổ thành bảo Nam Tuyệt Hiêu.” Thời khắc Nam Nhã Toa còn muốn nói nữa, Kiều Trị vội vàng hướng lên trước một bước, nhẹ giọng nhắc nhở: “Bọn họ... Chúng ta không thể trêu vào.”

Thần sắc Nam Nhã Toa khẽ biến, kinh ngạc tròn to hai mắt, tầm mắt luôn luôn liếc nhìn trên người đại nam nhân kia, chiếc miệng nhỏ không thể khép lại rồi.

Thất Dạ đối với phản ứng của bọn họ có chút ngoài ý muốn, dù sao làm hoàng tộc Chafée bàn tay bình quyền thiên kim Đại nguyên soái, trước thái độ của Nam Nhã Toa cũng không phải là thấp, thế nào... Này người của Lợi Á đồ thành, thật như thần dũng vô địch, Nguyên soái quyền cao chức trọng cũng không trêu vào được sao?

“Mọi người đi ra ngoài trước đi.” Mắt thấy một mặt Kiều Trị có bộ dáng e ngại, Thất Dạ biết rõ anh ta không muốn bị mình liên lụy, vì thế nhẹ nhàng phui một chút môi, giọng nói nhàn nhạt: “Anh ta là tới tìm tôi.”

“Nhưng mà, chị Nam...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Nhã Toa hiện lên sắc thái miễn cưỡng.

“Mang tiểu thư Nam Nhã Toa rời đi.” Thất Dạ không nhìn cô ấy, ngược lại gương về phía Kiều Trị lạnh nhạt nói: “Đi.”

Thái độ cao cao tại thượng này, giống như cô mới là chủ nhân của Kiều Trị.

Kiều Trị vội vàng ứng tiếng, hiệp trợ Vu Đức đem Nam Nhã Toa cách xa đám người trong vòng.

Nam Tuyệt Hiêu đối với thái độ cường thế của Thất Dạ có chút ngoài ý muốn, mặt mày anh ta như vẽ, hình dáng như ngân hà, trong con ngươi, chợt lóe lên cường quang như ẩn như hiện, không chút nào kiêng kỵ tại trên người Thất Dạ, âm thanh kia, tựa như rượu cổ ngàn năm, đậm đà thâm trầm, lại kèm theo một cổ tư vị say lòng người.

“Tiểu thiên sứ, cùng ta về nhà đi.”

Nhìn bàn tay dày rộng đưa tới trước mặt mình, lòng mày Thất Dạ nhẹ nghiêng, con ngươi mênh mông quang mang trời lên: “Về nhà?”

Nam Tuyệt Hiêu gật đầu.

“Nam tiên sinh...” Thất Dạ lắc đầu, hai tay nhẹ nhàng mở ra, không có mùi vị gì cả nói: “Mặc dù tôi cùng họ với anh, nhưng tôi nhớ anh thật sự là nhận nhầm người. Tôi tên là Nam Thất Dạ, tuyệt không phải là Tạp Lạc Nhi anh cần tìm. Hơn nữa, tôi có thể hướng anh xác minh rõ ràng, tôi cũng không mất trí nhớ, tôi tình tường nhớ chính mình có quá khứ, trong trí nhớ của tôi, không có Lợi Á đồ thành, tích cổ thành bảo cái gì. Mọi hiểu điểm này về sau, không cần dây dưa với tôi nữa, được không? Cáo từ.”

Thất Dạ vốn tưởng rằng mình nói chuyện đã rất rõ ràng, tất nhiên có thể rời đi, nào có thể đoán được, bước chân cô mới đi chuyển, cánh tay liền bị bàn tay có lực mạnh mẽ của người đàn ông giữ lấy. Cô từ nhỏ tiếp nhận qua huấn luyện đặc biệt, vốn phản ứng liền cực kì nhạy cảm, lúc này phản ứng tự nhiên dùng sức cầm tay của anh ta ngắt một cái, cúi người xuống liền muốn thoát đi.

Động tác của cô rất nhanh nhạy, giống như cú nhảy bật của chú thỏ nhỏ, nếu như không phải Nam Tuyệt Hiêu lúc mi tiếp của cô run lên liền có thể đề phòng, tất nhiên cô sẽ có cơ hội thoát đi. Chỉ tiếc, anh ta sớm chiếm tiên cơ, lúc bước chân của cô khế rồi, đã hiện ra một cánh tay khác đỡ lấy eo mảnh của cô, đồng thời, trở tay cầm cổ tay trắng của cô đang uốn éo trong tay anh ta, dẫn cô vào trong ngực của mình.

“Buông tay.” Thân hình mới rơi vào tay của anh ta, lòng bàn tay Thất Dạ đã đẩy vào lồng ngực người đàn ông dùng sức đè tới, cố gắng thoát đi ra.

“Tạp Lạc Nhi, đừng nhúc nhích, ta không muốn tổn thương em...”

Bản năng kháng cự của cô khiến con mắt Nam Tuyệt Hiêu sâu hơn, bàn tay anh ta dùng vũ lực làm bả vai của cô, mắt thấy khuôn mặt cô chợt nhàn nhạt, anh ta biết là cô cảm thấy đau đớn, không khỏi buông lỏng chút.

Mà Thất Dạ, giống như là bản năng, cảm thấy anh ta thành tâm, trong lúc nhất thời cũng dừng lại giây giũa, lòng mày dương lên, ánh mắt lẳng lẳng hướng

tới anh ta.

Ngũ quan người đàn ông này, quả thật có thể dùng điều luyện sắc sảo để hình dung. Khuôn mặt tuấn nhã, tựa như là lấy đường cong hoàn mỹ để phác họa ra, không cách nào dùng bút mà tả lại được vẻ hoàn mỹ đó. Tròng mắt của anh ta rất trong rất sáng, nhìn đến cũng chứa rất nhiều sắc thái bất đồng, gần như đen tối, không cách nào thấy đáy, lại có một vẻ thâm thúy mà mù mẫm... lúc phải mê hoặc.

“Tập Lạc Nhi, em là tiểu thiên sứ của ta.”

Cô gái an tĩnh lại thì gió nhẹ lướt qua, thổi lên sợi tóc mềm mại của cô ấy, đem khuôn mặt sạch sẽ mà thanh tú nhỏ nhắn chèn ép càng phát ra mê người. Ngũ quan của cô tương đối tinh xảo, cả khuôn mặt như không có nửa phần tỉ vết nào, giống như sử ngọc quang thượng hạng, làm cho người ta chỉ nhìn, nghĩ không nhìn được muốn sờ một chút.

Nam Tuyệt Hiêu lại biết, lúc này dù anh ta chỉ nhìn cô lâu một cái, cũng sẽ khiến cô ghét. Cho nên, anh ta bỗng nhiên buông lỏng cô ra, để cho cô lùi về phía sau nửa bước, có thể tự do.

Đề xuống dọc vọng trong lòng muốn kéo lại cô vào ngực lần nữa, hai tay anh ta cất bỏ ra sau lưng, âm thanh như châu rơi trên khay ngọc, thanh thúy có lực: “Đứng ở nơi đó, hãy nghe ta nói.”

Quanh mình đều là vách tường thịt người, Thất Dạ biết anh ta không cho phép mình trốn đi. Cô hít sâu, cắn răng nhìn anh ta, gật đầu một cái.

“Tập Lạc Nhi, em có thể quên mất rất nhiều chuyện, nhưng có một điều mà em nhất định phải thừa nhận. Em có thể quên mất bản thân mình, nhưng dấu ấn thuộc về gia tộc Shere trên người, vẫn còn.”

Dấu ấn?

Trên người cô, cho tới bây giờ cũng không có dấu ấn gì, lúc xưa, bảo vệ tổ chức muốn thẩm tra đối chiếu thân phận thì cũng chỉ lấy mặt mũi số hiệu tới phân biệt đồng nghiệp, nơi nào có dấu ấn?

Lông mày Thất Dạ nhăn nhẹ, cánh môi nhẹ nhàng câu một chút nói: “Khiến Nam tiên sinh thất vọng, trên người tôi không có bất kỳ dấu ấn nào.”

“Em có, ở phía sau vị trí chính giữa xương sống vai, có một ấn ký hoa lài.”

“Anh nói vậy.”

“Muốn ta chứng minh cho em xem sao?”

Bước chân Thất Dạ lập tức lùi về phía sau, cảnh giác nhìn chăm chăm người đàn ông, vẻ mặt chìm lãnh vô cùng: “Nam Tuyệt Hiêu, anh đừng mơ tưởng mượn cơ mê hoặc tôi.”

Môi mỏng Nam Tuyệt Hiêu nhàn nhạt cong lên, chột liền đến gần, nghiêng người hướng về Vu Đức bên ngoài gật đầu một cái.

Vu Đức bước nhanh lên, đưa cho anh ta hai cái gương nhỏ. Sau đó, lòng bàn tay vung lên, tất cả những người đàn ông áo đen vốn hướng mặt về phía bọn họ, nhất loạt xoay lưng lại, động tác kia mau lẹ cùng chính tề, quả thật có thể so với quan quân đặc chủng huấn luyện nghiêm chỉnh.

Vu Đức cũng nghiêng mặt đi, trong bức tường người, chỉ có Nam Tuyệt Hiêu cùng Thất Dạ, hai người mặt đối mặt.

“Tới đây.”

Môi người đàn ông khẽ héch, âm thanh đậm bạc lạnh lạnh

Thất Dạ liếc mắt nhìn hai cái gương nhỏ trong tay anh ta, lông mày nhăn nhẹ, chần chờ vài giây sau, cuối cùng cất bước đi tới.

Bây giờ cô bị Nam Tuyệt Hiêu nắm trong tay, nếu như không chứng minh theo ý của anh ta, sợ rằng không cách nào thoát thân. Dù sao, trên người cô cũng không có ấn ký hoa lài, nhưng mà chỉ để cho anh ta liếc nhìn sống lưng mà thôi, anh ta nhìn xong, đoán chừng sẽ không dây dưa cô nữa rồi.

Mắt thấy người cô tới gần, vẻ mặt tuấn tú của Nam Tuyệt Hiêu lập tức nhu hòa đi mấy phần. Anh ta đem một cái gương cho Thất Dạ, đem thân thể cô hơi hướng gần lồng ngực mình, cảm thấy cô có chút không thích muốn kháng cự, âm thanh khàn khàn từ môi mỏng bật ra ngoài: “Không muốn ăn thua thiệt cũng không cần lộn xộn.”

Trong mơ hồ, Thất Dạ cảm giác, thật ra thì người đàn ông này cũng coi là một quân tử, ít nhất lúc anh ta nắm tay cô cũng không có làm loạn. Vì thế, cô khẽ cắn răng, mạnh mẽ quyết tâm đem thân thể mình hướng lại gần ngực Nam Tuyệt Hiêu, để anh ta che chở trước ngực của mình, tránh phải di chuyển.

Người thấy mùi thơm thoang thoang từ tóc của cô gái, lông mày Nam Tuyệt Hiêu giương lên,. Anh ta giang hai cánh tay vòng sau cô gái, đầu ngón tay theo sống lưng cô nhẹ nhàng trượt xuống, vén lên áo sau lưng cô, đem gương để tại một vị trí.

“Nhìn xem.”

Nghe anh ta nói ngắn ngủi hai chữ, lòng Thất Dạ cả kinh.

Nam Tuyết Hiều nói ra lời kia cho cô một loại ảo giác, sự thật đúng như anh ta nói vậy...

Không thể nào a.....

Cô cấp tốc nâng bàn tay lên, nhìn trong kính hiện lên bức họa kia, chính là gương Nam Tuyết Hiều nắm trong tay làm nổi bật ra ngoài sống lưng vị trí dấu ấn hoa lải kia...

Không !

Đầu ngón tay Thất Dạ run lên, gương nắm trong tay từ những ngón tay rơi xuống. Hai chân, đồng thời khẽ như nhún ra...

Lông mày cô nhíu lên, lấy ánh mắt không thể tin sâu kín nhìn Nam Tuyết Hiều, chỉ kém điểm, hô hấp cũng dừng lại.

Khó trách, Nam Tuyết Hiều chắc chắn cô là Tạp Lạc Nhi kia như vậy....

Nhưng, rõ ràng, hình dáng hiện tại của cô, là ở thế kỷ 21, hình dáng Địa cầu a, hầu như không có chút thay đổi nào. Thậm chí, bản lĩnh của cô còn lưu loát như thế, từ nhỏ học qua cái gì cũng không có thay đổi, thế nào đến giờ phút này, lại là như vậy rồi hả?

Sống lưng, khí lạnh bức người chợt bay lên, để cho cô không nhìn được giắt mình rùng mình một cái...

Tư tưởng của cô, thân thể, cũng đúng là Nam Thất Dạ, nhưng cái dấu ấn hoa lải kia, lại dành riêng cho Tạp Lạc Nhi!

Ở Trung Quốc thế kỷ 21, một thân cô trơn bóng, không có bất kỳ ấn ký nào, về sau đi tới tỉnh cầu Chafée, cô cũng không có chịu đựng qua bất kỳ khổ hình nào, cần bản sẽ không lưu lại ấn ký...

Cô, rốt cuộc là linh hồn xuyên qua, hay là cả thân cùng linh hồn cũng xuyên qua?!

“Tạp Lạc Nhi...”

“Không cần gọi tôi.” Lòng bàn tay Thất Dạ chợt hướng lồng ngực anh ta đẩy, lùi về phía sau hai bước, lắc đầu một cái: “Không phải như vậy...”

Cô cắn răng, đầu ngón tay dọc theo Nam Tuyết Hiều đâm một cái, nói: “Tốt, liên tính tôi nhận định là Tạp Lạc Nhi, vậy thì thế nào? Tư tưởng bây giờ của tôi, tình cảm, cuộc sống, giống nhau cùng hoàn toàn không liên quan đến anh. Tôi không biết Tạp Lạc Nhi cùng anh quan hệ như thế nào, nhưng tôi với anh, tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ nào. Nam tiên sinh, tôi muốn rời khỏi nơi này.”

“Em còn không nguỵên ý tin tưởng?”

Nam Tuyết Hiều nhin xuống, giống như đã dùng hết. Mặt mày âm vụ chìm lãnh trời lên, thân thể cao lớn, từng bước từng bước đi về phía Thất Dạ.

Thất Dạ cũng chỉ có thể lùi về phía sau.

Trong lòng bàn tay cô có chút mồ hôi mướt thấm ra, càng lúc càng sát vào bức tường người kia, trong lòng càng không nắm chắc.

Nếu như Nam Tuyết Hiều không buông tay, cô có thể thoát đi được sao?

Cô chỉ mới vừa chạy ra từ trong chuồng hổ, chẳng lẽ lại muốn lần nữa rơi vào ổ sói?

Không ! Tuyệt đối không muốn!!!

Trong lòng có một âm thanh kiên định đang gọi ồn ào, đem thần kinh Thất Dạ cũng kích thích được nhạy cảm. Cô khẽ cắn răng ngà, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, tầm mắt cùng người đàn ông lạnh lùng chạm nhau, vì cố ý cùng anh ta phân rõ giới hạn, đem lời anh tuyệt không tình hơn nữa nói: “Nam Tuyết Hiều, bất luận anh nói cái gì, tôi đều tuyệt đối sẽ không tin tưởng anh. Hơn nữa, tôi đặc biệt thích cảm giác bây giờ trở thành sủng vật củ thương tướng A Nhĩ Bá Đặc, đi theo anh ta, tôi mới cảm giác được vui vẻ.”

Nam Tuyết Hiều nghe vậy, bước chân ngừng lại một chút, khuôn mặt tuấn mỹ vốn không có gì sánh kịp, chợt có chút vặn vẹo, như sư tử nổi giận, sẽ lập tức xuống tay đối với con mồi nó nhìn trúng..

Dù là ngày thường gặp qua không ít sóng gió, lại ở trong cái chết vượt qua, Thất Dạ hay là bởi vì trong mắt anh ta như ẩn hiện ánh sáng lạnh thích giết chóc mà sợ hết hồn. Tay nhỏ bé của cô níu lấy váy nơi bắp đùi, con người nhanh như chớp chuyển một cái, nhìn những người đàn ông áo đen đang quay lưng về phía mình, cấp tốc vén làn váy, chạy thẳng tới, thời khắc tới gần bức tường người đó, dùng sức đập một cái mặt đất, thân thể liền nhảy lên, thời khắc ở trên không, trong lòng bàn tay cô hướng một bà vai, hơi mượn một phút chốc hất nghiêng đầu trong phút chốc kia, trợ lực nhảy thẳng ra ngoài.

“Ngăn cô ấy lại.”

Khi Nam Tuyết Hiều nói ra ba chữ lạnh như băng, Thất Dạ thấy những người vốn làm bức tường người kia lập tức tản ra, đem phong kín lối ra.

Xem thế này, cô muốn thoát khỏi Nam Tuyết Hiều, chỉ sợ lại lần nữa chạy về Kaloka đại điện...

Shit!!!

Thời điểm người xui xẻo, rõ ràng nguyện vọng đều phải gần thành công, còn sẽ bị từ thiên đường đánh tới địa ngục...

Hiện tại, không có đề ý nhiều như vậy. Cô chỉ có thể, trở về bên cạnh Gia Mậu trước, sau đó sẽ nghĩ biện pháp chạy trốn là được...

Đáy lòng Thất Dạ rủa thầm một tiếng, cắn răng bay tới phía trước bờ nhào mà đi.

Nhưng trước mắt, sớm có mấy bóng dáng cao lớn xúm lại, đem thân thể mảnh mai của cô ngăn lại.

Thất Dạ không nói gì, dùng cả tay chân, trực tiếp hướng về phía mấy người đó đánh tới.

Những người đó hình như cũng sững sờ, đang muốn cùng nhau ra tay tóm cô xuống, lại có một giọng nói lạnh lùng từ từ truyền đến: “Không được lán cô ấy bị thương.”

Nam Tuyết Hiêu, anh đối với cái người Tạp Lạc Nhi còn không phải là tuyệt vời bình thường. Chỉ tiếc rồi, tôi không phải cô ta, cho nên, anh đối với tôi thật tốt, tôi cũng vĩnh viễn không nguyện ý làm vật thay thế cô ta. Tôi chỉ là tôi, muốn theo đuổi tự do thuộc về chính mình.

Đối phương không thương tổn cô, như vậy lấy bản lĩnh Thất Dạ, đang lúc giao đấu lẫn nhau, cô thật không có ăn bao nhiêu thua thiệt, ngược lại là tay chân cô công kích, tốc độ của đối phương quá nhanh, có mấy người ăn luôn mấy quyền cước lớn của cô. Nhưng vì lời của Nam Tuyết Hiêu mà ần nhẫn, không dám làm động tác quá lớn đối với cô.

“Tiểu nha đầu, mặc dù vài năm không thấy, bản lĩnh của em trở nên linh hoạt không ít, nhưng những thứ này chỉ là khoa chân múa tay mà thôi. Nhiều người như vậy đối với một người, thể lực của em, tất nhiên không chống đỡ được lâu đâu.”

Lúc Thất Dạ cố gắng đối kháng những người đàn ông kia, giọng nói lạnh lạnh của Nam Tuyết Hiêu xuyên vào bên tai cô.

Choáng nha, người này cư nhiên không để cho người làm cô bị thương, mà là để bọn họ đối với cô dây dưa thêm, chính là muốn lãng phí thể lực của cô, rồi ngồi ngư ông đắc lợi sao?

Thất Dạ đối với người đàn ông hèn hạ kia, thái độ rất bất mãn, nhưng trước mắt lại không nghĩ được biện pháp gì thoát thân. Lúc cô đang ảo não, không cẩn thận phân tâm, người đàn ông phía trước tốc độ cánh tay cũng không nhanh đưa qua nắm chặt cô, thế nhưng theeus chút nữa làm cho đối phương được như ý rồi.

Khuỷu tay cô cấp tốc hướng một bên anh ta hung hăng đánh tới, mắt thấy một cánh tay khác vung tới, đột nhiên liền đứng thẳng bất động, mặc cho lòng bàn tay của anh ta hướng bả vai của mình dùng sức đẩy, mượn lực hướng bên cạnh nhảy ra ngoài.

Thời khắc hai chân chạm đất, gót nhọn giày cao gót không cẩn thận nghiêng một cái, cô thậm chí kêu một tiếng không tốt, liền cảm thấy mất cả chân truyền đến từng trận đau đớn. Thân thể cô trong nháy mắt liền mất trọng tâm, hai cánh tay triển khai, nhanh nhẹn hướng mặt đất mới ngã xuống...

Bỗng chốc, một cánh tay có lực dọc theo hông của cô chụp tới, đem thân thể thon gầy của cô vào trong ngực rộng rãi tản mát ra vị ngọt song tươi mát. Ánh mắt hẹp dài của người đàn ông, ở quảng trường không đầy đủ ánh sáng làm nổi bật, hiện ra màu lục bích, như một thần thú hung mãnh, đang bắt được con mồi dành riêng cho nó...

Vì vậy, Thất Dạ biết, cô lúc này, chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Cao thủ so chiêu

“Thì ra cô gái nhỏ của tôi với Nam thành chủ có thù oán hay sao? Tuy nói cô ấy chỉ là một nữ đầy tớ, nhưng Nam thành chủ cũng không có cần thiết khiến nhiều người đàn ông đến ép buộc cô ấy chứ? Nói như thế nào thì, cô ấy hiện nay là người của Gia Mậu-Dương-A Nhĩ Bá Đặc tôi.”

Cánh tay buộc chặt thân thể mảnh mai nửa nằm ở trong ngực anh, ngôn ngữ lạnh bạc từ người đàn ông này từng chữ từng chữ thấm ra, tinh táo, rõ ràng mà có trọng lực, để cho những người đàn ông cao lớn quanh mình hai mặt nhìn nhau, nhất tề ngưng hướng Nam Tuyết Hiêu, chính là không được anh ta cho phép, tất cả đều không dám có động tác gì.

Cùng bọn họ hoảng hốt luống cuống bất đồng, giờ phút này Thất Dạ lại cảm thấy cánh tay người đàn ông đang để trên eo cô gần như đem cô siết chết. Cô cắn răng, lòng bàn tay nắm thành quả đấm, liều mạng siết chặt, mới không mất khống chế hướng về phía anh giận dữ mắng mỏ, để cho anh nhanh lên một chút buông mình ra.

Mà đương sự bị cô oán hận, đối với gương mặt nhỏ nhắn vụn vặt, cần răng nghiêng lợi âm thầm nguyên rửa anh làm như không thấy, chỉ lo nghiêng mặt mày, nhìn chăm chăm bàn tay đút ở trong túi, từng bước từng bước hướng những người đàn ông gần bọn họ liếc qua.

“Nam tôi mới vừa rồi chỉ là cùng vị tiểu thư này đùa một chút, thí luyện bản lĩnh của cô ấy một chút mà thôi, không ngờ lại mạo phạm nữ đầy tớ của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc rồi. Nghe nói, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc từ trước đến giờ không gần nữ sắc, cũng không biết, hiện nay thế nào lại cùng nữ đầy tớ này cảm thấy hứng thú, còn mang cô ấy bên cạnh tham dự hoạt động bên ngoài.” Nhìn Thất Dạ bị Gia Mậu ôm trong ngực giận đến thân thể phát run, lại không có đi cự tuyệt người đàn ông đó, ánh mắt Nam Tuyệt Hiêu có chút đông lạnh nhanh chóng thoáng qua. Chỉ là lời từ miệng anh ta nói ra, cũng không gấp không chậm, lưu loát như bình yên vạn dặm, tự tại mà thoải mái, nói: “Thật sự, nếu như Nam nào đó bội cảm ngoài ý muốn.”

“Con người lúc còn sống, cũng không thể vĩnh viễn đã hình thành thì không thay đổi. Tựa như Nam thành chủ, vòng đi vòng lại quá ngắn cuộc sống an nhàn, cũng sẽ không tới Hoàng thành đi lại một chút sao? Hơn nữa, còn gây ra không ít chuyện lớn.”

Lông mày Gia Mậu như vẽ, cùng đôi mắt đen, càng đẹp mê người, một cỗ khí phách tự nhiên, như ẩn như hiện.

Thông minh như Nam Tuyệt Hiêu, há lại không hiểu anh đang ám chỉ, hành động của mình, là có tính tới gây chuyện...

Tạm thời bất luận anh ta có ý nghĩ như vậy không, coi như lúc này anh ta tới gây chuyện thì như thế nào, dù sao, anh ta cũng có năng lực đó.

“Tin tức tới thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc thật mau.” Bàn tay anh ta đưa tới trước, đuổi đến trước mặt Gia Mậu: “Không biết vị con trai bảo bối của Đại nguyên soái hiện tại đang ở nơi nào?”

“Thác Nam thành chủ Hồng Phúc, thiếu tá Uy Nhĩ Sĩ-Đạo Sâm cùng Nam thành chủ giống nhau, mặc dù đều bị một chút vết thương nhỏ, vẫn còn coi như sinh mệnh không ngại.” Lông mày Gia Mậu khẽ dương, bàn tay đưa lên phía trước cùng anh ta bắt tay.

Hai bàn tay dán sát, hai người trừ bỏ khỏe miệng tự tiểu phi tiểu, mặt đều không chút thay đổi. Nhưng, đáy mắt bọn họ, đều chảy ra ánh sáng thâm ý riêng, mu bàn tay nổi gân xanh, có thể thấy được sử dụng một lực lớn, không phải người bình thường có thể chịu đựng.

Động tác bắt tay của bọn họ, duy trì gần hai giây, tựa như cùng có một loại ăn ý, đồng thời thả lỏng.

Mặc dù hai cánh tay bọn họ rút lại rất mau, nhưng tình mắt như Thất Dạ, thấy rõ ràng, trên mu bàn tay của họ có nổi lên dấu vết đỏ sẫm, có thể nghĩ, bọn họ vừa rồi đấu với nhau, lợi hại ra sao.

“Ài, thật có điểm đáng tiếc.” Nam Tuyệt Hiêu mặt mày lưu động, thân thể cao ngất kia trong đêm tối bị ánh sáng chiếu rọi, kéo ra cái bóng thật dài, đem hắc chèn ép giống như quỷ魅, không rõ. Ánh mắt anh ta, bắn thẳng đến khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần của Thất Dạ, âm thanh, lại như nước nhỏ giọt, nhàn nhạt, đậm bạc: “Vốn tưởng rằng, khó được ra ngoài một chuyến, tất nhiên có thể gặp được một chút mới mẻ, người, chuyện, vật, lại không nghĩ rằng, hành trình chuyến này, thật không đủ kích thích.”

“Nam thành chủ nghĩ tìm kiếm kích thích, không ngại vào bên trong đại điện chơi một chút.”

“À!” Nam Tuyệt Hiêu cười, đáy mắt một mảnh mênh mông di động: “Thượng tướng đại nhân, có cái gì tốt giới thiệu?”

“Chơi, đơn giản mấy loại. Tài, quyền, thế, danh, lợi, tình, dục, nữ nhân, hoặc là... nam nhân!”

“Thượng tướng đại nhân, chẳng lẽ trong đó có người giỏi?”

“Cũng thế.”

Nghe Gia Mậu thiên kim bật kiếm đáp lại, Nam Tuyệt Hiêu cười nhẹ, hai bàn tay xinh đẹp vỗ, mặc cho tiếng vỗ tay này vang vọng nhạo ở trong không khí, đánh tới lòng người...

Cho nên, Gia Mậu là đang ám chỉ, Nam Tuyệt Hiêu giễu cợt anh ta là hạng người gì, anh liền ám dụ, anh ta động dạng là đồng loại của anh.

Đối với bọn họ ở giữa xem ra rõ ràng là thanh nhả lễ độ, thực tế là phương thức trao đổi mạnh mẽ rộng lớn, Thất Dạ thật có chút bội phục. Người, mọi chuyện đều được bọn họ giải quyết, không mệt sao?

“Các người cút ngay!”

Chợt tiếng cô gái trẻ giòn giã quát vang lên, một bóng dáng thaantj nhanh từ hai người đàn ông áo đen cao lớn nhào ra, rất nhanh chạy tới. Thân thể cô ta còn chưa kịp đứng vững, đầu ngón tay đã hướng cô áo Nam Tuyệt Hiêu dùng sức kéo, hung hăng nhìn chăm chăm anh ta: “Họ Nam, anh trai tôi có phải là anh làm bị thương hay sao?”

“Đạo Sâm tiểu thư.” Nam Tuyệt Hiêu lạnh nhạt liếc cô ta, thanh âm bình tĩnh như gió nhẹ lướt qua nước biển, nhộn nhạo lên một tầng nhàn nhạt: “Người của tôi, đồng thời cũng bị thương.”

“Anh tại sao lại làm nổ máy bay của anh ấy? Anh, anh, anh...” Có thể là từ nhỏ ở trong quý tộc nhận sự giáo dục cao cấp, Nam Nhã Toa ghen đỏ mặt, mới mắng ra ba chữ: “Không biết xấu hổ.”

Mặt Nam Tuyệt Hiêu không chút thay đổi, con mắt toát ra một loại thâm trầm, lại chợt có một cỗ lãnh khốc vụt qua.

Vưu Đức lúc này chậm rãi đi tới, hướng về phía Nam Nhã Toa nhỏ giọng quở nhẹ, trong âm thanh, còn nồng nặc mùi vị cảnh cáo: “Đạo Sâm tiểu thư, xin buông tay”

“Tôi không buông, tôi muốn tìm anh ta tính sổ.” Nam Nhã Toa cắn môi, cả giận nói: “Anh tại tôi có gì không hay xảy ra, tôi muốn các người vĩnh viễn đều không ra được hoàng thành Lạp Ma.”

“A!” Nam Tuyết Hiêu nhiều hứng thú nhìn cô ta, một từ kia, rõ ràng khinh mắt đăm đăm, lại có một cổ khó tả bằng lời với khí thế vậy xung quanh.

Bị ánh mắt khinh miệt của anh ta liếc xéo, khí huyết trong lòng Nam Nhã Toa dâng trào. Cô cắn răng một cái, chột đưa chân đá về phía trước, mục tiêu là vị trí dưới háng của Nam Tuyết Hiêu. Động tác kia, hiển lộ rõ ràng, cô hận anh ta như thế nào.

Con mắt sắc của Nam Tuyết Hiêu phút chốc chìm lạnh xuống, cũng không tránh lui, ngược lại Vưu Đức một bên thấy thế, nhanh chóng lấy một chân chống đỡ mặt đất, đầu gối cong lên, dọc theo bụng Nam Nhã Toa đánh tới. Nhìn hướng anh ta nâng khừu chân, vô tình tàn nhẫn, thật không có đi so đo, Nam Nhã Toa là một cô gái.

Tốc độ của anh ta, so với Nam Nhã Toa không biết nhanh gấp bao nhiêu lần. Nếu như bị anh ta đập trúng, chỉ sợ phế phủ của Nam Nhã Toa cũng có thể bị đụng vỡ. Thất Dạ nhìn xem sắc mặt đại biến, mới nghĩ nghiêng người đi công kích Vưu Đức nhằm làm chậm lại tốc độ cùng lực lượng của anh ta, chột cảm thấy trên eo có cánh tay cường hãn cầm giữ cô lại. Một giây sau, trước mắt có bóng đen bắt đầu khởi động, một tay đem bả vai Nam Nhã Toa kéo cô ta về phía sau, đồng thời, một cái chân được luyện tập bay lên không, bàn chân đi ủng da, khó khăn chặn lại sự tiến công của Vưu Đức đối với Nam Nhã Toa, thậm chí khiến Vưu Đức kêu rên rút lui nửa bước. Nếu như là không phải thân thể anh ta thật lưu loát, thời điểm bàn chân đối phương vọt tới anh ta thu lại lực, chỉ sợ lúc này đặc ngã xuống đất không dậy nổi.

Thất Dạ thấy khiếp đảm tâm kinh, nhất thời quên cả hô hấp.

Cô vốn tưởng rằng, bản lĩnh của mình đã đủ để ứng phó cao thủ số 1, số 2 trên thế gian, nhưng chưa từng nghĩ qua, tại thời khắc mình chỉ treo chuông, vẫn còn có người xuất hiện kịp thời cứu Nam Nhã Toa. Mà động tác của anh ta rất mau lẹ, không biết so sánh với mình phải nhanh gấp mấy lần. Nhưng người này, toàn bộ đều không che giấu...

Cùng với sự khiếp sợ tương đối của cô, Nam Nhã Toa cũng bị sợ đến sắc mặt trắng bệch. Cô tức giận thở gấp, trong mắt hiện lên ánh sáng kinh hoàng. May mà, trên thân người đàn ông che trở cô trong ngực tản mát ra hơi thở ấm áp làm nhịp tim đập nhanh kém chút nữa nổ tung rất mau được giảm bớt. Cô chậm rãi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh mỹ như hoa như ngọc, mắt thấy mặt mày tuấn tú của người đàn ông một vẻ lạnh lạnh, tầm mắt hạ xuống trên người cô, đăm đăm đông lạnh, miệng nhỏ không khỏi nhẹ nhàng vênh lên, hai cánh tay liền lập tức ôm bờ eo của anh ta, uất ức nói: “Ngõa La Luân thượng tướng, bọn họ khi dễ tôi.”

“Đạo Sâm tiểu thư, về sau làm việc, dùng đại não suy nghĩ một chút rồi làm.” Mặt mày Tư Á tích lũy sắc lạnh nhạt, lòng bàn tay dọc theo bả vai Nam Nhã Toa nhẹ nhàng đẩy, để cho cô ta từ trong ngực mình lui ra ngoài, ý bảo cô ta đứng sang một bên đi, một tay liền chậm rãi cầm ở vị trí túi quần, khuôn mặt tuấn đạt, khôi phục vẻ bình tĩnh trước sau như một, tựa tiểu phi tiểu nhân chăm chăm Nam Tuyết Hiêu nói: “Người Nam thành giáo chủ dẫn tới quả nhiên là nhất. Ngoan tuyệt, sắc bén, quả quyết mà bản lĩnh lưu loát. Nếu như quân đội của chúng ta có mấy người bình thường giống như Vưu tổng quản, chắc chắn là may mắn của hoàng tộc Chafee chúng ta. Cũng đỡ phải... Thường xuyên có người mở ước ngại vàng cao cạo tại thượng kia của đức vua An Đức Liệt chúng ta.”

Trong lời nói, châm chọc chế giễu, tất nhiên là không nói chơi.

Ở tình cầu Chafee, ai không biết, trừ bỏ hoàng tộc ra, thế lực dân gian lớn nhất, đứng quá mức là Lợi Á đồ thành Nam thị nhất tộc, thành Đức Lan gia tộc Shere cùng với Nữ Luân thành cổ thế lực gia tộc Saxo? Trong đó, cường đại nhất là Lợi Á đồ thành, chính là, Nam đại bộ tộc lại là tam đại gia tộc có tính hướng phức tạp nhất. Cho nên, bây giờ, bọn họ tam phương cùng hoàng thành Lạp Ma cũng không còn bất kỳ xung đột nào mà thôi.

“Ngõa La Luân thượng tướng quá khen.” Nam Tuyết Hiêu đối với Tư Á ‘ca ngợi’ ngược lại tự nhiên thanh thản, đồng thời nhỏ giọng chế giễu lại: “Thiên hạ vạn dân đều biết, hoàng thành Lạp Ma có ngũ đại gia tộc bao gồm Ngõa La Luân thị, A Nhĩ Bá Đặc thị, Đạo Sâm thị, Bác Đôn thị, Trát Tạt Tây thị. Các người đồng lứa trong ngũ đại gia tộc không phải là người tài ba xuất chúng? Có các người ở đây thủ hộ, cộng thêm các hoàng tử vô cùng năng lực trong hoàng thành Lạp Ma, thiên hạ kia có thế lực nào dám cùng các người đối nghịch?”

Mình nói không dám, lại công khai nỗ lực thương tổn tá Uy Nhĩ Sĩ-Đạo Sâm của Đạo Sâm gia tộc, Nam Tuyết Hiêu lại khởi xướng đến, ngược lại da mặt thật dày.

Thất Dạ nghe Tư Á cùng Nam Tuyết Hiêu đối thoại, cùng với thế cục tình cầu Chafee hôm nay cũng có thương đối hiểu. Mà nói chút, vì cô lùi về phía sau quyết định như thế nào sinh tồn, nhiệm vụ vẫn chương quan trọng.

“Chỉ hi vọng như thế.” Con người Tư Á dọc theo Nam Tuyết Hiêu bắn thẳng qua, về bề ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: “Nam thành chủ đã nói, ngàn vàng khó cầu.”

“Vưu Đức.” Nam Tuyết Hiêu hai tay bắt bỏ sau lưng, ánh mắt dừng một bên Vưu Đức nhàn nhạt thoáng nhìn: “Cùng Đạo Sâm tiểu thư nói xin lỗi, trở về lĩnh phạt.”

“Dạ.” Vưu Đức không chút do dự gật đầu ứng tiếng, đi tới trước mặt Nam Nhã Toa khom lưng xuống: “Đạo Sâm, tiểu thư, thật xin lỗi.”

Xem thế này, Nam Nhã Toa ngược lại lúng túng cực điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ đỏ lên, đầu ngón tay xoắn vào vạt áo, có chút không biết làm sao

rồi.

Vừa rồi, là vì cô ra tay đầu tiên mới có thể gay ra đấu tranh lẫn nhau. Theo đạo lý mà nói, coi như anh trai bị anh ta gây ra thương tích, cô cũng không thể kích động như thế. Bây giờ, Vụ Đức xin lỗi, tỏ rõ cô cực kỳ hẹp hòi rồi. Dù sao, sự tình nguyên do là vì sao, cô cũng không rõ ràng. Chỉ là nhận được tin tức nói anh trai cùng thuộc hạ của Nam Tuyệt Hiêu xảy ra xung đột xong, cô liền tức giận dấy lên, vội vàng chạy tới cùng Nam Tuyệt Hiêu lý luận, cũng không biết, mình không biết tự lượng sức mình rồi.

“Kiều Trị, còn không đem tiểu thư của anh trở về.” Con mắt Tư Á, ánh mắt quỵt về một bên Kiều Trị, trầm giọng nói: “Không hết sức mình bảo vệ chủ, là tội lỗi của anh.”

“Dạ.” Tiếp xúc được ánh mắt lạnh lẽo chợt lóe leencuar Tư Á, sống lưng Kiều Trị chợt cảm thấy lạnh, cấp tốc lên đối diện với Nam Nhã Toa nói: “Nam Nhã Toa tiểu thư, chúng ta đi thôi.”

Nam Nhã Toa gật đầu, tầm mắt không quên nhìn sang mặt mũi Tư Á, đáy mắt nổi lên ánh sáng lưu luyến. Nhưng người sau về mặt mặc dù bình thản, đáy mắt thậm chí nổi lên một chút thần thái hơi xa cách, để cho lòng của cô, có chút đau.

Cẩn môi dưới, cô tinh thần chán nản cúi đầu, nghiêng mặt sang liếc qua hướng Thất Dạ, hướng về phía Gia Mậu vẫn đứng ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, nhỏ giọng hỏi thăm: “A Nhĩ Ba Đặc thượng tướng, chị Nam là nữ đầy tớ của anh sao?”

“Hả?” Mày kiếm Gia Mậu dựng lên, nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn cô một cái.

“Cô ấy...” Ánh mắt bình thản như vậy, lại giống như sắc thái tàn nhẫn, khiến trái tim Nam Nhã Toa, không hiểu run lên. Cô vốn là muốn nói, có thể hay không để cho Thất Dạ cùng đi với mình, đành dừng lại, đổi thành: “Tôi rất thích chị Nam, về sau tôi có thể đến trong nhà của anh chơi không?”

“Đạo Sâm tiểu thư có thể đến, tôi hết sức vinh hạnh.”

“Thật sự?” Hai mắt Nam Nhã Toa tỏa sáng, hướng về phía Thất Dạ cười rục rờ nói: “Chị Nam, tôi lần sau lại đến gặp chị, gặp lại sau.”

Rốt cuộc vẫn là một cô gái nhỏ không rành việc đời, biến sắc mặt so với biến thiên còn nhanh hơn.

Thất Dạ duy trì trầm mặc, nhưng vẫn tùy ý gật đầu một cái.

Nam Nhã Toa lúc này mới xoay người, dẫn Kiều Trị rời đi.

Mất thấy bóng dáng cô ấy càng lúc càng rời xa, hình như thế cục bên này cũng rất bình tĩnh, cúi chỗ Thất Dạ dọc theo cánh tay Gia Mậu nhẹ nhàng đứng xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm Tư Á: “Thân thủ Ngõa La Luân thượng tướng rất cao, Nam... Nam Hi rất bội phục. Nam Hi muốn biết, Ngõa La Luân thượng tướng kế nghiệp thấy nơi nào?”

“Tiểu thư Nam Hi đối với võ học cũng có hứng thú?” Ánh mắt Tư Á trầm tĩnh như nước, lòng bàn tay khẽ vuốt ve cúi chỗ, đầu ngón trở mon trón hàm vị, tầm mắt nhàn nhạt liếc ngang con mắt có chút âm trầm của Gia Mậu, nhiều hứng thú nói: “Cô gái ở trong đó, tương đối ít thấy.”

Nhìn bộ dáng kì quái của Gia Mậu cùng cô gái nhỏ này, Gia Mậu còn giống như là chưa từng chinh phục được cô. Hôm nay cô lại đến gần anh ta, sợ rằng mặt ngoài Gia Mậu bình tĩnh, nội tâm lại muốn chọc giận điên rồi sao. Chính là, rối loạn, nhất định không thừa nhận là được. Huống chi, bên cạnh còn đứng một người ngoài.

“Không biết Nam Hi có hi vọng hay không, có thể tự mình hướng Ngõa La Luân thượng tướng lãnh giáo một, hai.” Thất Dạ trực tiếp bỏ quên Gia Mậu một bên, càng phát ra tăng lực buộc chặt eo cô, khoe môi cười tri cười nhạt, chủ động nói: “Nam hi muốn tìm thời gian, đến phủ thăm hỏi, Ngõa La Luân thượng tướng có được hay không?”

Cô nói đến đây hết phần thượng rồi, như thế nào cự tuyệt đây, vậy thì thực sự là có vẻ quá mức không có nhân tình rồi.

Hai hàng lông mày tuấn lãng của anh ta dựng lên, không có mùi vị gì cả cười cười, ánh mắt Gia Mậu bên cạnh như muốn miểu sát anh ta, trấn định tự nhiên mà gật đầu: “Dĩ nhiên dễ dàng.”

Mặt của Thất Dạ, ít thất nếp nhăn nhàn nhạt khi cười nổi lên, núm đồng tiền nhàn nhạt này, nhận nhạo ra một cổ phong vận không nói được, chọc người mê say.

“Tư Á, tối nay chúng ta như thế nào cũng là chủ, cũng không thể lạnh nhạt Nam Thành chủ, đúng lúc, mới anh ta đến trong đại điện Kaloka ngồi một chút.” Gia Mậu chợt trầm giọng chen vào nói, ánh mắt lạnh lẽo như cười như không từ gương mặt tuấn tú của Tư Á dời lên trên người Nam Tuyệt Hiêu: “Nam thành chủ, nề mặt đi.”

Nam Tuyệt Hiêu môi mím nhấp nhẹ, đôi mắt như biển sâu tĩnh mịch, như ánh sáng trên hồ nước lung linh: “Nam tôi, ở chỗ này cảm ơn A Nhĩ Bá Đặc thượng tướng mời. Chỉ là Nam tôi tiến đến phía trước hoàng thành Lạp Ma, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm...”

Anh ta nói đến đây, tầm mắt sâu kín theo mặt mũi Thất Dạ nghiêng mắt nhìn đi, nhận thấy được con người óe lên kia của cô, mặt mày một sâu, mới khoan thai nói: “Lần sau, Nam tôi tìm thêm thời gian tìm thời gia hướng A Nhĩ Bá Đặc thượng tướng cùng Ngõa La Luân thượng tướng bồi tội đi.”

“Nếu thành chủ có chuyện quan trọng muốn làm, tôi cũng không miễn cưỡng.” Gia Mậu cũng không để ý anh ta cự tuyệt mình, lòng bàn tay đưa ra, nói:

“Nam thành chủ, xin mời.”

“Tiểu thư Nam Hi, là một người con gái rất đặc biệt.” Nam Tuyệt Hiếu mỉm môi bạc cười một tiếng, ánh mắt cùng Gia Mậu đụng nhau: “A Nhĩ Bá Đặc thượng tướng, ngài nhất được một bảo bối thú vị. Chỉ à bảo bối, là luôn có thật nhiều người mơ ước, mời anh, hết lòng che chở rồi. Cáo từ.”

Trước khi anh ta xoay người đi, tầm mắt lần nữa liếc về phía khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần của Thất Dạ, nơi đáy mắt, không chút nào che dấu dục vọng chiếm đoạt.

Thoáng tiếp xúc được ý vị sâu xa kia, thân thể Thất Dạ cảm giác có chút lạnh cứng, lòng bàn tay thấm ra mồ hôi nóng. Tâm não một cổ khó nói lên lời, cảm giác đè ép chậm rãi dâng lên, đêm đầu óc cô như đâm trúng cái gì hoa lên.

“Đỗ Bang.” Gia Mậu sau khi đợi Nam Tuyệt Hiếu đi xa, chợt quát khẽ một tiếng.

Một bóng dáng thật nhanh từ bên cạnh lóe ra, hướng về phía Gia Mậu cung kính nói: “A Nhĩ Bá Đặc thượng tướng.”

“Nam Thất Dạ, tối nay tôi trừng phạt cô.” Mặt mày Gia Mậu một tia run sợ bắt đầu khởi động, giữ lại cánh tay Thất Dạ, sức mạnh chợt thả lỏng, hướng về phía Đỗ Bang phân phó: “Dem tiểu thư Nam Hi về phòng hảo hạng. Lần này, không cho phép có chuyện goài ý muốn.”

“Dạ.” Đỗ Bang vội vàng lên tiếng trả lời, hướng về phía Thất Dạ nói: “Tiểu thư Nam Hi, xin mời.”

“Đã biết.” Đôi môi Thất Dạ nhẹ nhàng hạ xuống, ánh mắt cũng không quên Tư Á nhìn theo, giống như sợ anh ta đổi ý lại nhắc nhở: “Ngõa La Luân thượng tướng, mời anh lúc ở thời gian rảnh rỗi, cho người ta thông báo một tiếng, tôi đi quý phủ thăm hỏi.”

Mây kiếm Tư Á dựng lên, con mắt sắc truyền xa, môi mòng cong lên, đạm bạc lịch sự tao nhã: “Tốt.”

Lúc này Thất Dạ mới hài lòng gật đầu, cùng Đỗ Bang rời đi. Nhưng, lưng quay về phía mọi người, cô lại rõ ràng cảm thấy, sống lưng có một tầm mắt lạnh lẽo, giao đi qua, làm cô sinh một cổ tâm tình lo lắng.

Cô biết, tất nhiên là trong đôi mắt của Gia Mậu tàn mắt ra. Cho nên, hậu quả của cô, có thể sẽ rất nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Mỹ nhân kế

“Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, cậu có ngửi thấy trong không khí có vị chua không vậy?” Mắt thấy bóng dáng của Thất Dạ và Đỗ Bang chạy càng ngày càng xa, con người của Tư Á khẽ ngưng tụ, nhàn nhạt liếc Gia Mậu, cánh tay dài nhẹ nhàng vòng lên trước ngực, khẽ cười nhạt nói: “Hình như còn rất nồng nữa!”

Ánh mắt từ phương hướng mà bóng dáng mảnh khảnh đó biến mất thu trở về, Gia Mậu lạnh lùng hừ một tiếng, băng trong tròng mắt, hàn quang tán đi khắp nơi: “Nếu như cậu muốn uống thứ vị chua đó, tôi sẽ sai người mang một tấn đến phủ của cậu!”

“Thượng tướng đại nhân, tiểu nhân thuần túy chỉ là đùa một chút thôi mà, cậu ngàn vạn lần không được tương thật!” Trong lòng, vẫn rất chắc chắn như trước là Gia Mậu đang vì mới vừa rồi Thất Dạ cùng hắn thân thiết nên sinh hờn dỗi. Nhưng Gia Mậu vốn vô cùng cố chấp, giờ phút này hai bên mày kiếm giương lên, rõ ràng không giống nói đùa, thậm chí còn mang theo nồng nặc mùi vị cánh cáo. Vì vậy, Tư Á sợ rằng ngày mai máy bay sẽ mang đến phủ Ngõa La Luân hắn bình dấm chua không chỉ 1 mà tới 10 tấn, cho nên lại không dám lơ mãng. Hắn giờ hai cánh tay lên tỏ vẻ đầu hàng, nhưng vẫn không quên đùa bốn người khác, cười nhạt trêu đùa Gia Mậu một câu: “Thượng tướng đại nhân, trong phủ tiểu nhân tuyệt đối không thiếu dấm!”

Gia Mậu mặt đầy hắc tuyến, con người vốn vô cùng sắc bén nổi lên ánh sáng âm hàn, bắn thẳng đến trên người Tư Á, hận không thể đem hắn giết chết!

“Ok, tôi sai lầm rồi!” Tư Á vội vàng mờ lòng bàn tay, nhún nhún vai, thức thời chuyển đề tài, nói: “Cậu nên rất rõ ràng, cô ấy sẽ thiết tha đề nghị tôi dạy võ cho, cũng chỉ là mượn cơ đến chỗ của Ngõa La Luân tôi để gấp rút gấp gỡ Thiên Đại mà thôi!”

“Nam Thất Dạ, Dung Thiên Đại...” Gia Mậu nhẹ nhàng than: “Hai người bọn họ ngược lại rất có duyên, được giống như họ, là vô cùng hiếm thấy!”

“Cái tên Nam Thất Dạ này, là cô ấy nói cho cậu?”

“Ừ!” Gia Mậu đem hai tay chấp sau lưng, trong đầu, bỗngưng hiện lên 1 hình ảnh.

Cô gái ngược đầu, con người như hai hạt châu bình thường nhưng thanh nhuận chói mắt tựa ngọc lưu ly hung hăng nhìn chăm chăm anh, trong mắt cô tỏa ra ánh sáng quật cường, so với ánh sao còn sáng hơn, đôi mắt đen nhánh trong suốt nhưng mang sắc thái lạnh lạnh kia, giống như tạo thành một xoáy nước sâu không thấy đáy, trực tiếp đem đối thủ cuốn vào trong thế giới chỉ thuộc về riêng cô, phải dò xét xem cô đang thực sự nghĩ gì –

“Cô ấy quả thật là người của Nam gia?” Con mắt Tư Á tựa như biển sâu, sớm không còn vẻ mặt đùa giỡn mới vừa rồi, ngược lại vẻ mặt thành thật: “Nam Tuyệt Hiêu đột nhiên kéo sát Hoàng Thành, chẳng lẽ, thật chỉ vì cô ấy mà đến?”

“Chưa chắc!” Con người Gia Mậu hiện lên ánh sáng u ám, lông mày thoáng nhướng lên, khẽ ngừng đầu để đôi mắt nhìn về phía bầu trời đêm, sắc thái này, giống như ngôn từ của anh, đậm bạc, mơ hồ, tựa như ảo mộng, không rõ: “Trước đây tôi cũng có hoài nghi cô ấy cùng Tích Cổ thành bảo có quan hệ, nhưng từ tình huống cô ấy muốn chạy trốn vừa rồi, trong này tất nhiên còn có điểm kỳ quái. Nếu như không phải vì Nam Nhã Toa đột nhiên bị công kích, cô ấy tất nhiên sẽ không về đâu. Người của Nam Gia cũng tương đối khôn khéo, không thể nào tùy tiện mà trở thành tù nhân của quý tộc hoàng thành Lạp Ma. Quan trọng hơn nữa là, cô ấy thậm chí, vẫn còn ở nơi này khai chiến cùng Nam Tuyệt Hiêu.”

“Nhưng tôi phát hiện, Nam Tuyệt Hiêu rõ ràng rất coi trọng cô ấy!”

“Cô gái như Nam Thất Dạ, đáng điệu không tệ, bản thân lại mang theo khí chất quật cường và nhiệt tình, rất dễ dàng khiến cho người khác chú ý. Nhưng cô ấy rõ ràng không biết Nam Tuyệt Hiêu, lại còn bị bán đầu giá làm đầy tớ ở Kalaka đại điện. Phải biết, những nô lệ như vậy, đã bị đóng ấn kí lên người, từ đó vĩnh viễn đều chỉ có thể trở thành súc vật cho giới Quý tộc thương lưu khinh nhờn. Nếu cô ấy là người của Nam Tuyệt Hiêu, thì không lí nào lại lưu lạc đến nơi này! Trừ phi cô ấy là ...”

“Trừ phi, Nam Thất Dạ chính là người đã từng ở trong thành Tích Cổ, trong lúc nhất thời, bị Nam Tuyệt Hiêu nâng niu trong lòng bàn tay, bảo bối không thể đụng đến Tạp Lạc Nhi · Hy Nhĩ?” Tư Á nói nốt những lời mà Gia Mậu chưa nói ra: “Chỉ tiếc, năm năm trước cô ta phản bội Nam Tuyệt Hiêu, khiến mấy trăm mạng người trong thành Tích Cổ trở thành vật hi sinh, mà Nam Tuyệt Hiêu cũng trở thành tội nhân của tộc Nam thị. Hắn cùng với gia tộc Hy Nhĩ của thành Đức Lan, từ đó cũng kết thù hận. Cũng chính vì bởi như thế, tính tình Nam Tuyệt Hiêu đại biến, từ đó không phải chỉ mấy chữ “lòng dạ độc ác” có thể hình dung được. Hắn hao tổn 3 năm chấn chỉnh lại thành Tích Cổ, lại dùng chưa tới nửa năm đem hơn phân nửa giang sơn thành Lợi Á thu vào trong túi. Còn có tin đồn, hắn từng cố gắng giết chết cha mẹ, cánh làm việc vô cùng tàn độc, khiến người khác nghe thấy đã sợ mất mật. Chỉ là, hắn vẫn chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm Tạp Lạc Nhi · Hy Nhĩ. Không ai biết hắn tìm cô ta, là vì báo thù, hay vẫn còn những nguyên nhân khác —”

“Cậu thấy thế nào?” Lặng lặng nghe xong những lời của Tư Á, Gia Mậu khẽ chớp mắt, dùng âm thanh lạnh nhạt hỏi. Chỉ là khẽ suy nghĩ.

“Cậu có đi thăm dò kiểm chứng lại thân phận của cô ấy không?”

“Từ khi tôi biết hành trình bị tiết lộ, có lưu ý qua vấn đề này. Tư liệu thu về cực ít, hơn nữa tài liệu bên bán đầu giá đưa ra, cũng không thể tin hoàn toàn được, nói là do một hộ bình dân mang tới bán. Nhưng tôi sai người đi điều tra gia đình kia, Nam Thất Dạ đúng là do bọn họ nhặt được bên bờ sông. Ở trước đó, cô ấy dường như tự dung xuất hiện, hoàn toàn không có dấu mối hay dấu vết gì khác để tìm ra!”

Ngay cả Gia Mậu cũng điều tra không ra, vậy thật không phải chuyện khó giả quyết bình thường!

Đầu ngón tay Tư Á sờ sờ dọc theo xương hàm, bỗng dừng ngừng mặt, nói: “Thật kỳ quái, chẳng lẽ là, cô ấy quả nhiên là tự dung xuất hiện?”

“Chuyện nực cười!” Gia Mậu khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Đó không phải là chuyện đùa, mà có thể là sự thật!” Tư Á nhún nhún vai, đột nhiên liền đưa tay gõ lên trán mình một cái, nói: “Xem, tôi thật hồ đồ. Chuyện này, có lẽ vẫn còn một người biết!”

“Người nào?”

“Dung Thiên Đại!”

Con người Gia Mậu nhẹ giương, cánh môi lạnh bạc nhếch lên, ngưng tụ trong ánh mắt của anh, có sắc thái giễu cợt.

Tư Á không vui, hừ nói: “MD, cười cái rắm à?”

“Cậu giải quyết được cô gái kia, tôi sẽ lấy họ Ngõa La Luân cùng cậu!”

Coi như không tự mình tiếp xúc qua cùng Dung Thiên Đại, nhưng từ thân phận tù binh của cô, thân thủ nhanh nhẹn, biết trọng nghĩa khí, cô gái kia cũng giống Nam Thất Dạ, đều là người rất phiền toái. Nếu không, ngày đó cô sẽ không mạo hiểm tính mạng mình, nhảy ra từ trong góc tối, muốn đi cứu Nam Thất Dạ thiếu chút nữa bị anh giết chết? Phải biết, tình huống lúc đó, anh là vô cùng có thể sẽ đem cả hai cô giết chết. Lá gan của cô, không phải người thường có thể so sánh cùng —

“Ha ha ha...” Bị anh coi thường, Tư Á cũng không giận, ngược lại hứng thú hỏi thăm: “Gia Mậu, thì ra cậu cũng giống tôi, cũng ném mùi thất bại rồi hả?”

“Tôi sẽ thuận phục cô ấy, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!” Gia Mậu cũng không né tránh, rất rộng rãi thừa nhận: “Cõi đời này, không có chuyện gì Gia Mậu tôi không giải quyết được!”

Khí thế bá đạo điên cuồng kia, vang lên trong không khí, giống như địa vị cao cao tại thượng vương giả của chính anh, đủ để khuất phục vạn vật —

Ánh mắt Tư Á sâu kín nhìn anh, bờ môi rõ ràng có chút vu tâm quang mang xẹt qua. Môi mòng của hắn giật giật, thanh âm bay vào trong không khí, hết sức du dương: “Giống nhau thôi!”

Sự tình Tư Á hẳn muốn làm, đồng dạng cũng là, không có chuyện không làm được!

Đêm hôm nay... Cũng chính là do hấn bố cục kĩ lưỡng, chờ bắt rùa trong hồ!

“Đã đến lúc rồi.” Gia Mậu cũng không coi thường về mặt của hấn, lạnh nhạt nói: “Chúng ta nên đi chuẩn bị một chút!”

“Ừ!” Tư Á cùng anh đều xoay người, bước vào trong đại điện Kaloka, không chút để ý nói: “Gia Mậu, cậu nói xem một người cường thế như Nam Tuyệt Hiêu, chẳng những không cùng chúng ta xảy ra xung đột, còn đi vội vã như vậy, có phải hay không là vì đã sớm biết thành Đức Lan bên kia tối nay sẽ có điều động ở Kaloka đại điện?”

“Nam Tuyệt Hiêu cũng không sợ hãi bất luận kẻ nào!”

“Nhưng hấn sẽ không dễ dàng cùng bọn họ nảy sinh xung đột!”

Gia Mậu liếc nhìn hấn một cái, con ngươi hẹp dài nheo lại, để lộ ra sắc thái đông lạnh, giống như ánh sao sáng lại sắc bén như lưỡi dao, chột lóe một cái, cao ngạo lại khiến người khác run sợ.

Tư Á dừng lại, nhú mảy đối với anh tỏ vẻ không hiểu.

Lòng bàn tay nghiêng đút vào túi, cánh môi sẫm mông của Gia Mậu khẽ nhếch lên, ánh mắt như nước tỏa sáng, ánh sáng lung linh: “Nam Tuyệt Hiêu cũng không sợ hãi bất kì thế lực nào hiện tại ở tỉnh cầu Chafee. Hấn cũng chỉ là, khinh thường việc thông đồng cùng gia tộc Hy Nhĩ làm vậy.”

“Vì sao cậu không nói, thật ra thì hấn đã sớm biết thành Đức Lan bên kia tối nhất định sẽ thua, cho nên mới cố ý tránh bọn họ?”

“Hấn nghĩ cái gì không quan trọng, mấu chốt là chúng ta không bị mê hoặc là được!”

“Nói cũng phải.” Tư Á gật đầu, trong đáy mắt, ẩn ẩn sắc thái thông suốt: “Dù sao qua tối nay, An Đức Liệt vương càng thêm tin tưởng Phí Nhĩ Lạc là được!”

Gia Mậu không nói, trong ánh mắt, có tầng tầng lớp lớp ánh sáng lướt qua.

Coi như tối nay Phí Nhĩ Lạc thật nguyện ý ra tay diệt trừ mật thám của thành Đức Lan bên kia, thì cũng chưa chắc có thể hoàn toàn lấy được sự tin tưởng của An Đức Liệt vương, để cho hấn tự do lộng quyền. Dù sao, Tát Khắc Tốn là hoàng tử trưởng, hấn nếu dám cùng thành Đức Lan quan hệ công khai, nghĩ đến hấn tất nhiên đã chuẩn bị chu toàn.

Vì thế, tối nay, Gia Mậu chỉ bảo thủ đoán chừng có thể trừ đi mật thám của thành Đức Lan gài vào trong quân lực phòng thủ hoàng thành Lạp Ma, cũng không nhất định có thể đem toàn bộ nguy cơ diệt trừ hết!

Dù sao, ai dám đảm bảo ngoại trừ thành Đức Lan của gia tộc Hy Nhĩ đang dòm ngó hoàng thành Lạp Ma, các gia tộc khác như tộc Nam thị, gia tộc Tát Khắc Tốn, không giống nhau cùng mơ tưởng miếng thịt béo bở này đây?

Quan trọng hơn là, Phí Nhĩ Lạc, lúc này đây cũng không có khả năng đối đầu cùng Tát Khắc Tốn. Mà người phía sau, tâm cơ thâm sâu, càng không dễ dàng nắm bắt! Tát Khắc Tốn phía dưới, không chỉ được chống đỡ bởi thực lực phi phàm của gia tộc Trát Tây Tập, theo anh biết, vị hoàng tử trưởng này, cũng sớm huấn luyện tốt một đội tử sĩ của riêng hấn. Rõ ràng là, Phí Nhĩ Lạc làm việc cũng nhất thiết phải thật cẩn thận, tuyệt đối không thể để Tát Khắc Tốn thừa cơ lợi dụng!

Dĩ nhiên, vì lẽ đó, ai chột vào tay ai, trong thời gian ngắn, cũng chưa biết được!

“Cậu cũng không cần nghĩ quá nhiều, một bước không thể lên trời được!” Thật giống như đã xem thấu tâm tư của Gia Mậu, lòng bàn tay Tư Á để lên vai anh nhẹ nhàng vỗ, nghiêm mặt nói: “Gia Mậu, có một vấn đề tôi muốn chính miệng cậu nói cho tôi biết.”

“Nói?”

“Cậu đem Nam Thất Dạ áp giải đến đây long trọng như vậy, là muốn đem cô ấy làm mồi nhử sao?”

Mặt mày Gia Mậu nhẹ ngưng, khuôn mặt tuấn tú tuyệt mỹ, khẽ nhăn.

Tư Á thấy anh biểu lộ vẻ mặt như vậy, lập tức cảnh giác theo dõi anh: “Cậu không phải hiểu lầm, tôi không có ý gì khác, chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi!”

“Nếu như cô ấy không có năng lực tự mình ứng đối khi có chuyện xảy ra, lui về phía sau liền không có cách nào sinh tồn ở xã hội này!” Gia Mậu mở miệng, lại hỏi một đấng, trả lời một nẻo: “Tư Á, lòng hiếu kì của cậu, cũng nên có chừng mực thôi. Nếu có thời gian, thì hảo hảo mà nghĩ cách, làm thế nào để cho Dung Thiên Đại mở miệng đi!”

Những lời này, đã đâm vào đúng chỗ yếu của Tư Á!

Hấn lạnh lùng hừ một tiếng: “Gia Mậu, chúng ta đã biết rõ rồi. Xem một chút, rốt cuộc ai là người thuần phục người của mình trước!”

Gia Mậu không nói, mặt chỉ khẽ run một cái, long mi dày rậm cong lên, khi ánh sáng chiếu xuống, giống như nét mực vẽ thành, cũng có mấy phản phong thái mê người!

Phía dưới, nhất định là ánh mắt lạnh khiếp người!

.....

Đại diện Kaloka phân ra làm bốn tầng, lầu một được các quý tộc dùng để cử hành yến hội, đồng thời là nơi để ăn uống, giải trí, vận động, mua sắm, cung cấp cho khách những dịch vụ tốt nhất. Mà tầng 2 là phòng ở, cung cấp cho đám người phú thương địa chủ vào ở. Lầu ba là phòng hảo hạng, cung cấp nơi ăn ở cho giới Quý tộc. Về phần lầu 4, đương nhiên là được dùng làm nhà phòng.

Bên trong 1 gian nhà phòng, trang hoàng hoa lệ, không gian đủ rộng rãi, bày biện càng thêm thanh nhã, trong lúc vô tình tản ra 1 loại hơi thở Quý tộc.

Giờ phút này, có hai bóng người đang đứng bên cửa sổ thủy tinh được chiếu xuống đất, ánh mắt lạnh nhạt, ngưng trọng nhìn một vị trí, chính là hậu đình –

Hậu viện Kaloka mấy phút trước còn thật ồn ào náo nhiệt, hôm nay lại cô tịch lạnh lạnh hơn, mất đi nửa phần sinh khí!

Chỉ vì ở nơi nào đó trình diễn nháo kịch chưa đến lúc tàn cuộc!

“Trát Ca Tây” Người đàn ông vẫn đang lạnh lùng nhìn hậu viện chột nghiêng mặt, nhàn nhạt liếc Bỉ Lợi · Trát Ca Tây một cái: “Ta nghe nói, Nam Tuyệt Hiêu, luôn luôn không thích tiến vào hoàng thành Lạp Ma,... chuyện này là sao?”

“Lời đồn đại bên kia, nói hắn tạm thời quyết định là sẽ tới!” Lòng mảy Bỉ Lợi nhướn lên, suy tư một hồi, nói: “Nghe nói, là bởi thấy được video A Nhĩ Bá Đặc mang nữ đây tớ đó trở lại, không tới 3 phút liền đưa ra quyết định!”

“Nam Hi?”

“Dạ!”

Chủ ý này hợp lý rồi, nữ đây tớ đó, không chỉ mình Gia Mậu có hứng thú, ngay cả Nam Tuyệt Hiêu cũng tới tham gia náo nhiệt. Nghĩ đến, hắn không có nhìn lầm, cô gái đó, quả thật là một bảo bối! Chỉ là, lúc trước Gia Mậu đề nghị để cho cô ấy cùng mình đi, thì ngược lại chính hắn thoải mái thành toàn cho bọn họ. Hôm nay nghĩ lại, kẻ sách đó của Gia Mậu, là lấy lui làm tiến! Ngược lại hắn nhất thời khinh thường, mắc bẫy của kẻ đó. Trong thời gian ngắn, chỉ sợ tìm cũng không thấy cơ hội nào tốt như vậy, để cho cô ấy cam tâm tình nguyện đi tới bên cạnh hắn!

“Điện hạ!” Mắt thấy Tát Khắc Tôn mang vẻ mặt đáng sợ, trong mắt ám quang liên tục thay đổi, Bỉ Lợi có chút lo lắng mà nhắc nhở: “Trước mắt chúng ta đối phó với những kẻ thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc an bài trước đã có chút khó khăn, chỉ sợ hắn có hậu chiêu!”

“Hắn có, ta cũng có!” Tát Khắc Tôn chấp tay râu lưng, hướng về phía Bỉ Lợi cười nhạt một tiếng, nhỏ giọng nói: “Tối nay, hắn đem cái chết của mình, mở ra trước mắt chúng ta rồi!”

“Điện hạ có ý là...” Mặt mảy Bỉ Lợi ngưng trọng, trong con ngươi, ánh sáng u ám xoay chuyển.

Tát Khắc Tôn gật đầu, bàn tay miết dọc theo cửa sổ thủy tinh, ánh mắt ngưng trọng bỏ mặc thanh âm xa xôi bên ngoài, môi mòng, nhếch lên, nói từng chữ một: “Anh hùng, nan quá mỹ nhân quan!” (anh hùng khó qua ả mỹ nhân)

Bỉ Lợi là người thông minh bậc nào, ẩn ý trong lời nói của Tát Khắc Tôn, đủ rõ ràng. Khóe miệng hắn cũng cong lên, cúi thấp đầu: “Điện hạ, thuộc hạ biết nên làm sao rồi!”

“Không phải thời điểm tất yếu, không cần tự mình rat ay, sai người dưới làm, hành động bí mật một chút!”

“Dạ!” Bỉ Lợi hắng giọng trả lời, xoay người liền bước ra bên ngoài. Lại nghe Tát Khắc Tôn đột nhiên kêu một tiếng, không khỏi xoay người nhìn về phía người đàn ông kia, nói: “Điện hạ còn có gì phân phó ạ?”

Tát Khắc Tôn không quay hẳn người lại, lại đem bàn tay để trên cửa sổ thủy tinh thu về. Đôi tay khoanh trước ngực, bờ môi hắn nhẹ nhàng nhấp, trong khóe miệng phát ra âm thanh, nhẹ mà nhu.

Hắn nói, tận lực không làm tổn thương cô ấy!

Bỉ Lợi sùng sốt, trong mắt có ánh sáng lướt qua hàm ý không thể tưởng tượng nổi.

Đi theo bên cạnh Tát Khắc Tôn một thời gian dài như vậy rồi, hắn chưa từng thấy vị chủ tử này để ý đến một cô gái nào như thế? Nếu nói đến phụ nữ, nói thẳng thừng rằng, chỉ là hồng nhan họa thủy, chỉ biết níu chân đàn ông lại phía sau thôi! Nhớ năm đó, cô gái được Nam Tuyệt Hiêu nâng niu trong lòng bàn tay, khiến toàn thế giới hâm mộ, cuối cùng cũng không phải là đã phản bội Nam Tuyệt Hiêu, để cho hắn học được bài học trước nay chưa từng biết, đồng thời gây ra tai họa vô cùng đau đớn cho mọi người sao? Từ đó suy ra, nếu như Tát Khắc Tôn bị loại cô gái cả người đầy gai nhọn như Nam Thất Dạ cuốn hút, thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi đây!

“Có vấn đề?”

Vào lúc tìm Bỉ Lợi đập mạnh và loạn nhịp, Tát Khắc Tôn đã quay người lại, nhưng thấy hắn đứng bất động ở chỗ cũ, mặt mảy không khỏi nhàn nhạt nhíu lại. Ở bên trong ánh mắt, lộ ra thần thái tương đối bình thản, thật giống như giwof phút này bọn họ không phải chủ tớ, mà hoàn toàn, cực kì giống bằng

hữu chân chính có thể tâm sự được!

“Không có, thuộc hạ đi làm ngay!” Bì Lợi nghe vậy, lập tức từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại. Hẩn nhẹ cúi người, dưới ánh nhìn soi mói của Tát Khắc Tôn, lui ra khỏi phòng.

Mắt thấy cánh cửa phòng mở ra lại đóng lại, khoe miệng Tát Khắc Tôn nhẹ nhàng giương lên đầy tà khí.

Bì Lợi theo bên cạnh hẩn nhiều năm, hiểu rõ hẩn, nhưng hẩn sao lại không hiểu rõ đối phương chứ?

Ta, không phải Nam Tuyết Hiêu, làm sao có thể, bị phụ nữ đùa giỡn trong lòng bàn tay?!

.....

Bị giam trong phòng, đã đủ thảm, còn bị một đôi mắt nhìn chăm chăm, đơn giản chỉ có thể dùng từ khổ sở để hình dung.

Đầu ngón tay Thất Dạ vuốt vuốt khẩu súng lục nhỏ màu bạc tinh xảo, nghiêng mắt nhìn nó một cái rồi nhanh như chớp quay đi, đột nhiên, chân giẫm mạnh xuống đất, cố gắng đứng lên.

“Tiểu thư Nam Hi!” Đỗ Bang phản ứng mau lẹ, không đợi cô đứng dậy đã gọi lại: “Cô, đã mất đi cơ hội chạy trốn rồi!”

“Ai nói tôi muốn chạy? Tôi muốn đi toilet!”

“Trước kia tiểu thư Nam Hi chạy trốn, hình như cũng thích tìm đến toilet.”

“Ngươi—”

Nam Thất Dạ, hẩn chỉ là một thuộc hạ của Gia Mậu mà thôi, mình ngay cả Gia Mậu cũng không sợ, lại có thể bị hẩn làm tức chết sao?

Mạnh mẽ nhấn nhai cảm xúc nóng nảy của mình, Thất Dạ nghĩ lại, môi anh đào khẽ gợn lên, trong mắt tràn đầy vẻ gian xảo, nói: “Thiếu tướng Bó Lỗ Khắc, anh đi theo bên cạnh thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, vậy sao?”

“Ừ.”

“Đối với chuyện của anh ta biết rất rõ?”

“...”

Đối với vẻ mặt phòng bị cô của Đỗ Bang, môi mỏng của Thất Dạ nhẹ nhàng hạ xuống: “Yên tâm, tôi không có ác ý, chỉ là muốn biết nhiều một chút về chuyện của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, để sau này hầu hạ tốt hơn thôi.”

“Tiểu thư Nam Hi, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc không có nhược điểm gì cả!”

Thất Dạ ôn tồn hỏi thăm, đôi lại là một câu không nóng không lạnh của Đỗ Bang. Đầu lông mày của cô không khỏi nhú một cái, bàn tay nhỏ, nắm chặt thanh quyền. Cô biết rõ, với Đỗ Bang xem ra, A Nhĩ Bá Đặc không có nhược điểm, đó là sai lầm. Chỉ cần là người, tóm lại sẽ có nhược điểm. Chỉ quan tâm là, cô có hay không phát hiện ra mà thôi!

“Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc không có nhược điểm, như vậy còn anh, thiếu tướng Bó Lỗ Khắc?” Thất Dạ đột nhiên cười nhạt, thân thể thon gầy hướng đến gần Đỗ Bang, ngồi xuống vị trí bên cạnh hẩn.

Lông mày Đỗ Bang ngưng tụ, trong mắt hơi chuyển toát ra ánh sáng lạnh lạnh. Thân thể hẩn bỗng nhiên thẳng lên, hướng một bên mà dịch ra, kéo giãn khoảng cách với Thất Dạ, gương mặt tuấn lãng, mang vẻ mơ hồ, bộ dáng giống như có chút khí tin—

Bởi vì hành động của hẩn, Thất Dạ trong lòng âm thầm buồn cười.

Hẩn, có phải hay không cảm thấy cô đang câu dẫn hẩn đây?

Chỉ là, hẩn ngược lại nhạy cảm, bởi vì, cô đang sử dụng 1 trong 36 kế.... Mỹ nhân kế!

Dung mạo cô thật thanh lệ, đôi mắt lưu chuyển phong thái mỹ lệ hơn nữa lại sáng long lanh. Nếu như cô vui lòng, tùy thời hướng về phía người khác liếc mắt đưa tình, liền lộ ra phong tình vạn chủng. Chỉ là thường ngày, cô căn bản không biết dùng chiêu này, hôm nay ngược lại lấy dao mổ trâu đi giết chuột, hiệu quả tốt ngoài mong đợi!

Ít nhất, Đỗ Bang đối với cô đề phòng, từ việc không để cô chạy trốn, chuyển thành “hơi lay động”!

Khi người nắm bắt cảm xúc của một người, người kia bị người thu phục, là một chuyện tương đối đơn giản!

“Thiếu tướng Bó Lỗ Khắc, trước đây tôi không chú ý đến diện mạo của anh, anh xem, cũng có phong thái tương đối mê người....” Đầu ngón tay Thất Dạ nhẹ nhàng đề lên đầu gối, chống lên thân thể, ngoài cười mà trong không cười nhìn chăm chăm Đỗ Bang: “Vẫn ở bên cạnh thượng tướng A Nhĩ Bá

Đặc, chẳng nhẽ anh không sợ, sẽ làm mai một bản thân? Vĩnh viễn không có ngày nổi danh sao?”

Lúc cô nói chuyện, từng bước từng bước đi tới bên cạnh Đỗ Bang. Động tác chậm chạp, ưu nhã, ý chí chiến đấu sôi sục tựa không tước, gương cao, xinh đẹp đến động lòng người.

Con người Đỗ Bang hít lại, trong lòng dâng lên một cảm giác nóng nảy.

Hắn đối với Gia Mậu là tuyệt đối trung thành, vì vậy đối với Nam Thất Dạ, chưa từng có bất kì mơ ước nào. Trong hoàn cảnh đó, nếu bọn họ ở một chỗ khác, Thất Dạ lấy chính thái độ này đối đãi hắn, tuyệt đối sẽ dẫn tới song gió lớn. Bởi vì, Gia Mậu là một người vô cùng nhạy bén, dù là Thất Dạ lơ đãng ngấm mà trong mắt hắn để lộ một tia tâm tình khác thường, người đàn ông kia tất nhiên sẽ phát hiện. Đến lúc đó, hắn có thể nói dù tự mình đi đến Hoàng Tuyền cũng rửa không sạch tội –

Dù sao, cô ấy hôm nay là đối tượng để mọi người tranh đoạt!

Lúc nghĩ tới điều này, sống lưng đã áp vào xửa phòng, Đỗ Bang không còn đường lui nữa!

Mà Thất Dạ, đã đứng trước mặt hắn, hướng hắn tươi cười rạng rỡ nói: “Thiếu tướng Bó Lỗ Khắc, thật là một nam tử hán động lòng người...”

Ngón tay nhỏ nhắn của cô, vươn ra nắm lấy cánh tay hắn.

Đỗ Bang sững sốt, mới vừa muốn hất cô ra, bỗng nhiên nghe thấy cửa phòng vang lên một tiếng “Chữ”, ngôn ngữ lạnh lẽo của người đàn ông, rõ ràng lay động trong không khí tĩnh lặng, lạnh đến mức, thấm vào xương tủy, đủ để khiến lòng của hắn, cũng bị đông cứng!

“Các người, đang làm gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tiểu tử, ngươi trốn không thoát!

Có thể đem mấy chữ như vậy đơn giản ngắn gọn có lực nói ra, lại vô hình chung tản ra khí thế cuồng vọng bá đạo, là hiện tại Thất Dạ quen thuộc nhất, chẳng con ai ngoài Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc.

Trên thực tế, người nọ cũng chính là vị chủ nhân kiên cường ở chỗ này!

Mắt thấy tầm mắt người đàn ông nhìn xuống tay thon của cô đang níu lấy tay áo Đỗ Bang, Thất Dạ nháy mắt, diện mạo đẹp như đoá quỳnh không có nửa phần áy náy, ngược lại khoe miệng nhàn nhạt nhướn lên, bộ dáng cười như không cười.

Ngược lại Đỗ Bang thần thái vô tội, bị con người lạnh lùng mang theo một loại thô bạo khát máu như vậy của Gia Mậu nhìn chăm chăm, bị sợ đến vội vàng rút cánh tay mình ra khỏi những ngón tay của Thất Dạ, người hướng về phía người đàn ông giải thích: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, thuộc hạ _____"

"Cút ra ngoài!"

Lời hắn còn chưa nói xong, tiếng quát âm trầm của Gia Mậu đã vang vọng ở trong không khí, cắt đứt lời hắn!

Đỗ Bang không dám có dù là nửa giây do dự, vội vàng đáp một tiếng "Dạ", chạy như bay.

Nhìn bước chân của Gia Mậu từng bước nhích lại gần mình, Thất Dạ chợt cảm giác một cổ khí thế cường đại trong nháy mắt bao phủ lấy mình. Người đàn ông thân hình cao lớn rắn rỏi, khí thế lạnh lùng trướng dương không chút kèm chế, theo khoảng cách càng ngày càng gần của anh ta, hơi thở cương dương chỉ thuộc về anh ta liên tục thêm nồng nặc. Môi mỏng sẫm lạnh của anh rõ ràng khẽ vênh lên, hiện lên đường cong cười như không cười, tự dung có loại sát khí tàn bạo bùng bùng nổi lên, làm trái tim nhỏ mới vừa rồi còn trấn định của Thất Dạ tự nhiên "Thịch, thịch thịch" nảy lên, cơ hồ không cách nào khống chế mà bật ra ngoài theo đường cổ họng.

Ông trời, dường như là cô đã thực sự chọc giận anh ta!

Nhìn xem, hai mắt hẹp dài kia đang hít lại, từ bên trong bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, tựa như băng tuyết ngàn năm trên dãy núi tuyết đang tan chảy, hơi thở nghiêm nghị kia, không cần nói cũng biết, cô cũng chỉ là vừa liếc một cái, cũng liền cảm thấy toàn thân nổi da gà —

Thất Dạ nuốt một ngụm nước miếng, đầu ngón tay nổi lên lạnh lẽo, nhẹ nhàng đáp dán lên vách tường lạnh lẽo phía sau lưng, cố gắng lấy lạnh chống lạnh, cố lo đi sức ép băng hàn độc khí của Gia Mậu!

Chỉ là, khi cả thân thể cao ráo của Gia Mậu cũng giáp đến bên vách tường, Thất Dạ liền cực kỳ rõ ràng sự chênh lệch giữa bọn họ có bao nhiêu!

Thân thể anh ta cao lớn gầy gò, như một gốc cây đại thụ cao ngút, che chắn tất cả mọi thứ. Mà cô, ở trước vẻ cường đại của anh ra, quả thật giống như một loại dây leo chỉ có thể leo lên thân đại thụ là anh ta mới có thể sinh tồn được, gió thổi cô lay, như đóa hoa đại trên núi liền không chịu nổi một kích! Sự chênh lệch giữa hai người bọn họ, thật sự là khác biệt một trời một vực, hoàn toàn không thể so sánh!

Trên khuôn mặt tuấn mỹ nhàn nhạt nổi lên sắc thái đùa cợt, Đầu ngón tay của Gia Mậu nắm được khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Dạ, ép buộc cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh. Con người sâu thẳm tối của anh, giống như bị ánh trắng bao phủ xuống, như sương lạnh tung bay giữa trời gió rét, mượn ánh trắng thanh lọc, chợt lóe lên, sáng ngời, nhưng lại lại bỗng nhiên khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

"Tất Khắc Tôn, Nam Tuyết Hiêu, Tư Á. Hiện tại đến cả Đỗ Bang cũng đều nhìn trộm. Nam Thất Dạ, cô đúng là lớn mật, lại dám ở trước mặt tôi một lần lại một lần quyến rũ đàn ông! Mục tiêu kế tiếp của cô, có phải tên bán rượu ngoài kia cũng đều không bỏ qua, hả?"

Ngữ điệu của người đàn ông rất chậm, nhưng hơi thở phả lên trán cô lại lạnh lẽo đến cùng cực. Anh ta như vậy, cả người cũng tản ra một cỗ hơi thở nguy hiểm lạnh lẽo tuyệt tình, giống như là thần thú đang săn mồi, đối với ánh mắt nhìn chăm chăm, hận không được một hớp, liền bóc thịt hủy xương của cô, nuốt vào bụng!

Thất Dạ không cách nào cãi lại, đều bởi vì lúc này gương mặt nhỏ nhắn, hai gò má trắng nhợt của cô đang bị những ngón tay có lực kia bóp chặt. Đầu ngón tay anh ta hung hăng bấm vào trên xương gò má của cô, như một thanh đao sắc bén lách vào kẽ thịt, xuyên thấu qua xương thịt, xuyên qua lồng ngực trực tiếp chạy thẳng vào tim, khiến cho hô hấp của cô trở nên vô cùng khó khăn —

"Cô, thật sự muốn đàn ông đến vậy sao?"

Gương mặt anh tuấn lạnh lùng góc cạnh rõ ràng của Gia Mậu, bỗng nhiên đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn tinh mỹ của Thất Dạ. Ánh mắt của anh ta, thâm thúy u ám, ở trong nhà được ánh sáng sáng rõ chiếu rọi xuống, khúc xạ ra ánh sáng màu hổ phách, sắc màu mê mẩn này, tựa như đầm nước thăm thẳm u tĩnh, bởi vì gió nhẹ phát qua mà gợn sóng lăn tăn. Thần thái như vậy, còn được ánh trắng tô điểm, càng phát ra mê người —

Chỉ tiếc, một người đàn ông hoàn mỹ thế kia, trái tim, cứng rắn như bàn thạch, lạnh lẽo, là một ma quỷ ác độc!

Xét thấy bản thân một giây trước bị dung mạo tuấn mỹ của anh ta mê hoặc mất mấy giây như vậy, trong lòng Thất Dạ vô cùng buồn bực. Nghe giọng điệu tự cho mình là đúng của người đàn ông này, cô tuy không có cách nào há mồm phản kích, nhưng một đôi đôi mắt sáng trong lại nhộn nhạo phát ra ánh sáng lạnh lẽo, ngược lên nhìn vào mắt người đàn ông, từng chút từng chút nhìn thẳng vào đôi mắt hẹp dài đang nheo lại kia, cường ngạnh, không chịu thua!

Sẽ bị cô quyến rũ, một trong những nguyên nhân chủ yếu là vì cô có một đôi con người thuần túy không vương chút bụi nào, lại thời khắc cũng lóe ra ánh sáng đặc biệt của riêng cô. Dĩ nhiên, cả hương hoa nhài nhàn nhạt từ trên người cô tỏa ra, cũng khiến cho tâm tình anh vô cùng thư thái. Nhưng, anh thương thức cô, cũng không đại biểu sẽ dung túng cô. Nhất là, sau này. cô còn ở trước mặt anh, liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác ——

Đưa một tay ra, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tóm được hai tay cô dính tại trên vách tường, tay kia còn lại của Gia Mậu, khi môi mỏng của anh vẽ ra một nụ cười lạnh nhàn nhạt xong, thông thả ung dung áp vào trên người Thất Dạ.

Ngón cái của anh ta, cách lớp váy áo thật mỏng, dọc theo một vị trí yếu điểm nào đó của cô nhẹ nhàng dè một cái.

Thất Dạ hít vào một ngụm lạnh khí, cả thân thể bởi vì một động tác đó của anh ta mà cảm thấy một hồi tê dại. Bả vai bị giam chặt, hai chân lại bị đầu gối có lực của người kia chia vào, cô hoàn toàn không còn chút không gian nào mà giãy giụa, chỉ có thể ngẩng gương mặt nhỏ nhắn đáng dỗi tức giận lên, cắn răng nghiêng lợi lạnh lùng nói: "Gia Mậu, anh buông tôi ra!"

Ánh mắt của Gia Mậu, khẽ trầm xuống, lực lớn vốn đang kìm chặt cổ tay của cô đúng lúc này dường như có chút buông lỏng. Sau đó, đôi môi mỏng kia nhấp nhẹ từ từ nâng lên đường cong cười như không cười, đôi mắt mê người, ánh sáng cường đại càng phát u tĩnh, giống như muốn, nhìn thấu cả con người cô.

Thất Dạ giật mình rung mình một cái, hai vai cô nhẹ nhàng nâng lên, cái ót theo vách tường hơi nghiêng qua, tính tránh đi tầm mắt của người đàn ông.

"Nhắc lại một lần nữa xem!"

Giọng nói nhàn nhạt ôn hòa lại mang theo lạnh lẽo bỗng chốc phiêu tán trong không khí, ưu nhã, tự nhiên, rồi lại mang theo mệnh lệnh.

Thất Dạ sửng sốt, quay đầu nhìn thật sâu một cái vào mắt Gia Mậu.

Khôe môi của người đàn ông như có như không ẩn hiện đường cong, ánh sáng trùng điệp, khiến cho hình dáng hoàn mỹ của anh ta càng phát ra mê người. Mí mắt như vẽ, đẹp tựa như ngọn núi uốn lượn, ngang tàng, nhìn sâu vào con người của cô, dường như có tia sáng rừng rực như lửa bắn ra, đọng vào đôi mắt của cô, hòa vào không khí lúc này, cũng nhộn nhạo phát ra mùi vị không đồng dạng như vậy.

Khoảng cách cũng vậy, không phải là, mà là số âm ——

Lòng ngực kiên cố của anh ra, gần như dán vào xương thịt của cô. Dù là cách một lớp y phục, cũng vẫn tựa như vuốt ve tạo thành tia lửa, tứ tán, đem không khí, từng chút, rừng rực thiêu đốt!

Cổ họng, không hiểu sao một hồi khô khốc, Thất Dạ chỉ cảm thấy hai chân đang dần mềm nhũn ra, thiếu chút nữa đứng không nổi mà ngã xuống.

"Ngoan, gọi lại một lần nữa!"

Gia Mậu hiềm có lần thứ hai lặp lại một câu, giọng nói trầm thấp mang theo xúc cảm, khiến cho Thất Dạ bội phần cảm thấy ngoài ý muốn. Chỉ vì, sâu bên trong cô, thật giống như nghe được mùi vị ấm áp mấy phần nhu tình như nước. Vì vậy, cô dần dần hiểu, ý tứ trong lời nói của người đàn ông này, anh ta hẳn là muốn cô kêu lại tên anh ta một lần nữa!

Dường như, đây là lần đầu cô không đem cả tên họ của anh ta ra mà réo, mặc dù thái độ là ác liệt, nhưng rõ ràng người đàn ông này không để vào mắt, còn lộ ra bộ dáng vui mừng tiếp nhận. Người đàn ông này, từ trước đối với cô thô bạo tàn nhẫn, lãnh khốc vô tình, thế nào hôm nay, lại thay đổi như vậy? Chỉ bởi vì, muốn cô gọi anh ta một tiếng. Gia Mậu?

Làm sao có thể?!

"Hử?!"

Chốc lát, không thấy phản ứng của Thất Dạ, mày rậm Gia Mậu nghênh ngang bay xéo lên, đầu ngón tay tron bóng kia, bỗng chốc nhảy lên xương hàm cô.

Linh hồn nhỏ bé của Thất Dạ đang phiêu du rốt cuộc bị anh ta kéo trở về, ngẩng mặt, không khỏi, ngo ngắc kêu một tiếng: "Gia Mậu!"

"Thật biết nghe lời!"

Con mắt hẹp dài của Gia Mậu, chuyển tối, so với lúc trước, càng trở nên thâm trầm khó hiểu, cảm giác kia, có chút mơ hồ, coi như, hướng tới một ít gì đó. Mà mấy từ đơn giản đó từ cánh môi mỏng kia khắc ra xong, bàn tay anh ta đang nắm lấy Thất Dạ, chuyển biến thành khẽ vuốt ve cô như vuốt ve một trái đào tươi mới, một loại lịch sự tao nhã lạnh lùng mê người, mặt mày hớn hờ nói: "Đứa bé ngoan, nên được thưởng!"

Thất Dạ nghe vậy, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, lòng bàn tay đã nhanh chóng tăng thêm lực nâng cầm của cô lên, ở thời khắc cánh môi cô gái mở ra muốn phản đối, đã chiếm lấy đôi môi phản nộ của cô, điên cuồng đột kích, tiến vào bên trong cánh môi với hơi thở ngọt ngào thơm ngát của cô —

Cánh tay có lực của anh ta, dùng sức giữ chặt vòng eo của cô, ép chặt cô lại, giống như muốn đem thân thể của cô dung nhập vào cốt tủy của anh vậy, để cho cô không còn nơi có thể trốn! Nụ hôn của Người đàn ông này cường thế bá đạo như gió thu quét lá rụng, thân thể Thất Dạ căng thẳng cứng ngắc. Cô cảm giác tốc độ của buồng tim đang không ngừng tăng tốc, trong người có một trận thủy triều dâng trào lấy tốc độ mãnh liệt mệnh mông cán nuốt lấy cô, giống như lọt vào trong biển rộng, bị sóng gió cuốn đi, cho dù cô có cố gắng kháng cự như thế nào chăng nữa, cuối cùng cũng không chống lại được số mạng ——

Nói là khen thưởng, thực tế, vẫn lại là trừng phạt!

Gia Mậu hôn, giống như cuồng phong mưa rào, đột nhiên đánh tới, Thất Dạ khó lòng phòng bị, chỉ có thể mặc cho anh ta dẫn dắt, cứ thế tiến vào một nơi nhìn không thấy chút ánh sáng. Trong lúc môi lưỡi nhiệt liệt quấn lấy nhau, cho dù là không khí hay mùi vị, đều có cố gắng hít vào đến thế nào, đều

Có một cảm giác mập mờ không thốt nên lời, chảy xuôi, nhộn nhạo, phiêu tán. Làm cho cả không gian, cũng lâm vào một thế giới tuyệt vời đến cực hạn.

Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng khi cô vừa dựa vào lồng ngực của anh kia, thật sự đã đủ khiến cho anh điên cuồng. Mùi hương của cô ấy, chính là thơm ngon tốt đẹp, giống như nước trái cây vừa mới ép, hơi thở tràn ngập hương thơm nồng đậm, dù cho có cố gắng hít vào đến thế nào, đều giống như không đủ!

Vì vậy, Gia Mậu thuận theo tự nhiên càng hôn cô gái sâu hơn. Mặt mày anh, từng điểm từng điểm trương dương, lưỡi dài linh động, giống như con rắn mềm mại, xâm nhập, lại thâm nhập, dây dưa quấn lấy cái lưỡi đang muốn lui bước của cô gái, liều mạng gặm cắn!

Cảm giác đau đớn tê dại từ đôi môi truyền đến, đầu lông mày Thất Dạ hơi hơi nhíu chặt, mắt trừng lớn như cái chuông đồng nhỏ, hung hăng trừng mắt nhìn Gia Mậu, giống như muốn giết chết anh ta vậy —

Mỗi lần đều như vậy, mỗi một lần hôn, đều giống như Satan đến từ địa ngục, đem bản chất ác ma của anh ra hiển lộ rõ ràng rành, nếu như chưa lưu lại được ấn ký trên làn môi của cô, tuyệt sẽ không ngừng lại! Cố tình, kẻ ác ôn này vô cùng vui vẻ hôn cô, hơn nữa anh ta nghĩ gì liền làm đó, hoàn toàn không để ý tới cảm giác của cô —

May mà, cho tới bây giờ, cũng chỉ đến vậy!

Đang lúc trong lòng Thất Dạ cảm thấy may mắn vì Gia Mậu không có làm ra cử động nào quá phận, chợt, cảm giác eo trầm xuống.

Khóe mắt cô liếc xuống một cái, lập tức thấy đôi cánh tay dài có lực của người đàn ông kia đang vòng chắc lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, dọc theo sống lưng của cô lướt xuống, vị trí mục tiêu kế đó, hẳn là mông của cô —

"Không. . . Ừm——" thanh âm kháng cự từ giữa khe hở của cánh môi Thất Dạ chưa kịp phát ra đã bị chặn lại nơi cửa, rõ ràng lòng của cô ngập tràn xấu hổ giận giữ, nhưng trải qua làn môi mỏng Gia Mậu làm nhạt hóa, đáng chết cư nhiên liền thay đổi thành nhẹ giọng rên rỉ. Điều này khiến cô cảm giác

đầy nhục nhã, nỗ lực giãy dụa cầm của mình, cố gắng tránh đi sự chiếm đoạt của người đàn ông này!

Chỉ là, cô lui, anh ta lại vào!

Hai cánh môi mỏng đầy tính chiếm hữu đuổi theo góc độ cô rời đi, con mắt sắc của người đàn ông tỉnh mạch, chẳng những không có bất kỳ ý tứ buông lỏng nào, ngược lại khõe miệng tà tà nhếch một cái, đồng thời càng đẩy gần sự tiếp xúc thân mật với cô, bàn tay không an phận theo vạt áo của cô vén một cái, để cho cặp đùi dài trắng muốt như ngọc kia của cô, lộ ra ngoài ——

Không khí lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng nhanh chóng đánh úp lại, Thất Dạ cảm giác cả người cứng ngắc, lập tức, trái tim cũng bỗng nhiên chột lạnh ——

Ngón tay của Gia Mậu, từ thấp tới cao, như muốn dò vào tận nguồn gốc, thăm dò vào khu rừng trọng địa bí mật của cô!.

"" Thất Dạ kinh hoàng, bắt đầu dùng lực né đầu, liều mạng lắc đầu, lồng ngực kịch liệt thờ dốc, đáy mắt trong suốt phủ đầy mê loạn, minh chứng giờ khắc này cô mờ mịt không biết phải làm sao!

"Đừng lộn xộn, trừ phi. Cô muốn lập tức bị tôi Lên trên!"

Ngôn ngữ ngắn gọn, từ đôi môi ác ma của người đàn ông kia khạc ra, thật giống như đang thưởng thức cảnh tượng thiên nhiên, linh động phiêu dật!

Thấy anh ta uy hiếp như vậy, đầu óc mới vừa dâng lên ý niệm giãy giụa của Thất Dạ, bỗng chốc tiêu tán ——

Lông mày sắc của Gia Mậu hơi hột chuyển thâm trầm, hai cánh môi mỏng đẹp đẽ, có đường cong vui thích như ẩn như hiện. Trên gương mặt tuấn nhã của anh ta, nổi lên thần thái trào phúng, giống như đang giễu cợt, sự ngu xuẩn của cô!

Đầu óc ý thức được chủ đích của Gia Mậu, chân mày Thất Dạ vội vàng nhú lại, cái miệng nhỏ nhắn với cánh môi phấn hồng thanh nhuận như đoá nhài liền chửi mắng: "Gia Mậu, cái tên ác ôn này, đồ khốn kiếp, nguoi. Nha ——"

Lời sau đó, hóa thành một tiếng thét kinh hãi.

Chỉ vì, sức lực của người đàn ông, giống như chiến hạm trở về, dọc theo cửa cảng biển đã có thể dung nạp anh ta dừng chân, tiến vào chiếm giữ ——

Thân thể, trực tiếp có một trận chua xót khó hiểu, cùng cảm giác đau đánh đón hư nhược đánh úp lại, đầu gối Thất Dạ vừa gập, thân thể mảnh mai, hoàn toàn đổ ập vào lồng ngực của người đàn ông. Mặc anh ta ôm lấy, tùy ý làm bậy.

Cô, tựa như búp bê bị anh ta chơi đùa trong lòng bàn tay, không có nửa phần sức lực phản kháng, bởi vì chủ nhân thích, cũng chỉ có thể chịu đựng để anh ta vuốt ve, anh ta không phiền không giận, cô kháng cự, cũng chỉ là mây trôi!

Nhưng, bị anh ta đối đãi như vậy, cô không có tuyệt vọng, mà ngược lại, từ đáy lòng cô đột nhiên dâng lên một cỗ cảm xúc khó tả làm Thất Dạ cảm thấy vô cùng khủng hoảng. Lý trí nói với cô, lúc này đây người đàn ông có tư tưởng xấu này đang hành hạ thân thể của cô, nhưng cảm giác, thật giống như có một loại vui vẻ khó nói lên lời, giống như lên men, khuếch tán, mê hoặc cô, cảm giác này giống như tốt đẹp! Đồng thời, cũng rất giống, nhục nhã, khiến cho cô, không đất dung thân!

Ông trời, chẳng lẽ là, cô cứ như vậy bị hãm trong sự trầm luân sao?

Không! Tuyệt đối không thể!

Đáy lòng, một tiếng nói kiêu ngạo đang nhắc nhở Thất Dạ.

Suốt những ngày qua, bị anh áp chế đã đủ rồi, lúc này, cô sao vẫn có thể để anh ta làm chúa tể tất cả mọi chuyện đây?

"Tiểu tử, nguoi trốn không thoát!"

Đang lúc Thất Dạ nâng ánh mắt lên, vừa lúc muốn mở miệng mắng chửi Gia Mậu, bên tai, chợt có một cỗ hơi ấm lãnh trầm thối tới, theo lỗ tai của cô xâm nhập vào. Cô còn chưa kịp phản ứng, môi mỏng mang theo hơi thở ấm áp của người đàn ông này đã cắn lên vành tai cô, trần trọc hôn, ác ý sờ捏, giống như một con chó nhỏ đáng yêu, đang lấy lòng nữ chủ nhân ——

"Ha ha, xem, chỗ kia của cô ngâm ngón tay tôi. Càng bóp, càng chặt rồi!"

Giọng điệu trầm thấp của người đàn ông chậm rãi phát ra nhộn nhạo trong không khí, như ma ám mãi mãi ngàn năm, tùy tiện, liêu lĩnh, thần bí lại ưu nhã, còn mang theo một cỗ ma mị khiến cho người khác không thể kháng cự, làm cho người ta, không tự chủ hãm sâu vào trong đó, không cách nào tự kèm chế!

Nghe được lời nói ám chỉ trắng trợn kia, khuôn mặt Thất Dạ xấu hổ đỏ rực, cô cắn răng, tròn tròn đôi mắt, đầu óc cũng là một mảnh hỗn loạn, nhất thời tìm không ra ngôn từ để phản bác người đàn ông này!

Đơn giản là, lúc trước cô vì kích động nói ra những lời không nên nói, thiếu chút nữa liền bị anh ta lấy đó trêu chọc ——

Cô liều mạng khấp chặt chân của mình, muốn đẩy ngón tay kia của người đàn ông ra ngoài. Đáng tiếc, chuyện không như ý, động tác của người kia, càng dần sâu vào bên trong, thăm dò, lấy xu thế nhanh không thể đỡ, đẩy cô tới một điểm cao mà cho tới bây giờ cô chưa từng cảm giác tới ——

"Chắc chắn."

Một hồi thờ dài trầm thấp lần thứ hai từ đôi môi lay động mà sâu kín của người đàn ông vang lên, mặt mày anh ta, mang theo ánh sáng nhàn nhạt, tựa như còn có chút trào phúng, lại trái ngược hoàn toàn với phong thái mê người lúc vừa rồi.

Anh ta thậm chí còn nói, tiểu tử, còn bóp chặt thêm chút nữa, ngón tay của tôi, cũng mau muốn đứt ——

"Người, người." Được ăn đậu hũ, còn nhạo báng như thế, gò má trắng nhợt của Thất Dạ bị sắc đỏ bao trùm. Cô nổi giận, nhưng không biết nên mắng chửi người đàn ông này như thế nào, cuối cùng phát ra, chỉ là một tiếng, cút ngay!

Gia Mậu cười cười, bỗng chốc buông lỏng bàn tay đáng áp chế hai cổ tay cô, cánh tay dài đôi thành dọc theo hông thon gầy của cô đột nhiên khẽ bóp, đem thân thể linh lung của cô dần về phía lồng ngực của mình. Bị người đàn ông to lớn ôm trong ngực, khiến cho thời điểm Thất Dạ dán vào, giống như chim nhỏ nép vào người. Từ xa nhìn lại, cảnh tượng nam nữ dán chặt này, giống như một bức họa kiều diễm. Nhưng, Thất Dạ lại hoàn toàn không cảm giác như vậy, cô chỉ là trợn to hai mắt, nảy sinh phần hận ác độc nhìn Gia Mậu, sau đó hạ quyết tâm, cắn răng, hướng về phía cánh tay vẫn còn ngón tay đang chôn trong thân thể mình, dùng sức cắn.

Tiểu tử, lần nào cũng dùng một chiêu này, cô không ngán, anh cũng thấy phiền!

Gia Mậu cũng không né tránh, ngược lại đỉnh đầu dọc theo cổ cô hôn đi xuống, lưỡi dài, theo vành tai xinh đẹp như hạt châu của cô, dùng lực cắn một cái ——

"Không cần."

Nơi nhạy cảm nhất bị môi anh ta hôn vào, thân thể Thất Dạ bỗng nhiên cứng đờ, miệng đang cắn người, cấp tốc buông ra.

Tất cả nhược điểm trên người cô đều bị anh ta nhìn thấu, cư nhiên biết cô nói đó, bị người khác đụng chạm sẽ chịu không nổi nhất. Huống chi, kỹ thuật của anh ta, cao siêu như vậy!

"Tiểu tử, cùng tôi đấu, cô còn quá non đời!"

Lời nói lạnh lạnh từ miệng Gia Mậu sâu kín khắc ra, lòng bàn tay nắm lấy tay mềm mại khảnh của Thất Dạ kéo tới một cái, ở thời khắc cô chạm tới bộ vị như bàn thạch kia, trợn mắt há mồm, nghẹn họng, tà tử phun vào bên tai cô, khiến cho toàn bộ thân thể cô, nhanh chóng mềm nhũn ——

"Cô đã có thể, dung nạp được nó!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Tôi chơi đùa cô, chơi đến nghiện

"Không ——" cơ hồ là lời của Gia Mậu vừa rơi xuống, âm hưởng cực tuyệt của Thất Dạ cũng đồng thời trầm lạnh vang lên, toát lên khí thế cao ngạo của cô, nhanh chóng nhộn nhạo trong không khí: "Gia Mậu, anh đừng mơ tưởng đụng đến tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh thực hiện được!"

"Thật sao?!"

Mặt mày Gia Mậu thu lại, thoáng hiện ánh sáng lạnh lẽo, từ con ngươi nhanh chóng lướt qua, đối với sự cực tuyệt không chút do dự của cô gái, liền phát ra một tiếng hỏi lại.

"Tôi không cần, tuyệt đối không." Thất Dạ dùng sức muốn rút lại bàn tay thon từ trong tay anh ta, chỉ tiếc lực bất tòng tâm, chỉ đành cắn răng nghiêng lợi lạnh giọng yêu cầu: "Gia Mậu, anh buông tôi ra!"

"Ha ha!" Giọng cười trầm thâm trào phúng từ đôi môi mỏng của Gia Mậu phát ra, con mắt sâu của anh ta thêm thăm thẳm, mặt lạnh lùng, thật nhanh áp sát vào Thất Dạ, tiếng nói từng chữ từng chữ khắc ra: "Nam Thất Dạ, xem ra, là tôi đã quá khoan dung đối với cô, đến nỗi cô thậm chí đã quên mất thân phận của mình là gì rồi! Cô cho rằng, mình thật sự có tư cách nói với tôi một chữ “không” sao? Há?!"

Cái chữ “Hử?” cuối cùng đó, ngăn ngừa có lực, khí thế như hồng (vô cùng có khí thế)!

Hồngбет, cô quá hấp tấp, cũng thật quên mất hiện tại cô đang là nô tỳ được anh ta mua về ——

Chỉ là, lời nói của anh ta cũng quá mức buồn cười đi! Anh ta đối với cô khi nào từng khoan dung? Anh ta, cho tới nay cũng không từ cách thức nào ức hiếp cô, khiến cho cô chỉ có thể khuất nhục nín nhịn, còn chưa từng có cơ hội mà trở mình!

Vì thế, cổ họng Thất Dạ chuyển động nuốt xuống, cắn môi dưới, cắn răng nghiêng lợi nhìn Gia Mậu, giễu cợt nói: "Gia Mậu, cứ tính tôi là nô lệ do anh mua được, đó cũng là cam tâm tình nguyện bỏ tiền. Nhưng, vô cùng xin lỗi, anh nghĩ muốn thuần phục Nam Thất Dạ tôi, không có cửa đâu!"

Bởi vì, cho dù có phải dùng đến tia khí lực cuối cùng, cô cũng sẽ cùng anh ta kháng chiến đến cùng, tuyệt không để cho anh ta dễ dàng muốn làm gì thì làm!

"Vậy sao?" Gia Mậu ngăn ngùn than nhẹ, ngữ điệu lúc này, so với lúc trước nghiêm nghị, càng nhiều thêm mấy phần mùi vị trầm thấp lạnh lẽo, làm cả không gian, cũng nghiêm nhiên biến thành trước con bão táp, mây đen giăng đầy bầu trời, chỉ cần một điểm bạo phát, toàn bộ thế giới, sẽ gặp phải rúng giật rú lên - lỏng lẻo, làm vào bên trong bầu trời đen kịt, không thấy được chút ánh sáng nào —

Thất Dạ bị không khí quỷ dị này dọa sợ, trong lúc nhất thời, cánh môi sưng đỏ vô ý thức mấp máy, không đáp lại được nửa lời.

"Tôi lại thật sự muốn thử một chút."

Giọng điệu khinh nhờn trầm thấp lại trào phúng của người đàn ông, gương mặt anh tuần tà ác, như Satan đến từ địa ngục, nhanh chóng áp sát về phía Thất Dạ. Rõ ràng là một linh hồn ác ma, nhưng lại ở trong một thân xác cao lớn hào hạng, hết sức mê hoặc lòng người, khiến cho người mờ to mắt mà nhìn, đều coi như là một sai lầm!

Hơi thở đàn ông, cùng với cô cách nhau trong gang tấc, vẻ cường hãn khí thế này, như biển lớn xanh thẳm, đột nhiên bắt đầu khởi động, con sóng lớn mạnh mẽ rộng lớn, đâm trúng trái tim nhỏ của Thất Dạ khiến nó có rút thật chặt. khuôn mặt nhỏ nhắn tinh mỹ như ngọc của cô nhiễm một tầng đỏ ửng thật mỏng, mắt lạnh đối diện với hai con mắt thăm thẳm như đầm nước đen tối, cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Khốn kiếp, anh đến tột cùng muốn như thế nào?"

"Như thế nào?" bàn tay Gia Mậu đang nắm lấy cổ tay mảnh của cô chợt buông lỏng, khoe môi khẽ nhếch, ở bên trong căn phòng sáng choang, có vẻ tùy tiện trương dương: "Cái vấn đề này, hỏi rất hay."

Thanh âm của anh ta kéo dài, nghe như vô hại, nhưng một giây kế tiếp, bỗng chốc cánh tay liền giơ lên, lòng bàn tay dọc theo bờ vai Thất Dạ dùng sức đè một cái. Thất Dạ không chịu nổi công kích đột ngột của anh ta, thân thể lập tức úp sấp xuống. Mà trước mắt đối mặt, không phải chỗ mà người đàn ông mới ép cô động vào đó sao, còn có thể là nơi nào?!

"Cô đã rượu mời không uống, vậy thì uống rượu phạt đi!"

Giọng điệu trầm thấp lạnh lùng từ đôi cánh môi mỏng khiêu gợi của Gia Mậu bật ra, anh ta lập tức vươn tay kéo lấy cái ghế ở bên cạnh, thân thể cao lớn ưu nhã ngồi xuống, hai chân mở rộng, đem thân thể nhỏ yếu của Thất Dạ kẹp ở bên trong, cùi chỏ gác lên thành ghế, mu bàn tay nâng gương mặt, hoàn toàn chính là một bộ dáng lười biếng mỉa mai. Nhưng, mệnh lệnh thoát ra từ trong miệng anh ta, giống như tuyết đầu xuân tan chảy, mười phần lạnh lẽo.

"Nếu phía dưới không để cho chen vào, liền dùng miệng là tốt rồi!"

Choáng nha, đầu óc anh ta cũng chưa có khắc nào là không mang theo tư tưởng bản thủ!

Thất Dạ là một người cao ngạo tới mức nào, bị buộc quỳ rạp xuống đất khúm núm đã là chuyện cô không cách nào tha thứ được, hôm nay còn bắt cô giống như chó đi hậu hạ anh ta, đánh chết cô cũng không làm!

"Đừng mơ tưởng!" Ngón ngữ kiên định vững như bàn thạch từ cái miệng nhỏ nhắn của Thất Dạ bật ra, cô đồng thời ngẩng mặt lên, đối mặt với ánh mắt âm u lạnh lẽo của Gia Mậu, lạnh lùng hừ giọng: "Gia Mậu, người, giết ta đi!"

"Giết cô? A!"

Đỉnh đầu Gia Mậu khẽ dựa vào ghế ngồi phía sau lưng, giống như đại lão gia, một cái chân nhấc lên, vắt qua đầu gối của cái chân còn lại, ưu nhã bất chèo, tựa như một con mãnh sư mới vừa tỉnh giấc, cả người đồng thời phát ra hơi thở nguy hiểm! Nhưng, giọng nói của anh ta, nghe lại là không có mùi vị gì cả, trong vắt như nước, nhưng từng chữ lại như lưỡi dao sắc bén, thọc là trong tim của Thất Dạ.

"Nam Thất Dạ, tôi chơi đùa cô, chơi tới nghiện, cô cảm thấy, tôi sẽ quên đi lợi ích của mình, tùy ý giết cô sao?"

"Người, người, người. . . ." Thất Dạ bưng bưng giận giữ, nhất thời, thế nhưng cả lăm rồi. Cô từ trong đáy lòng thăm xem thường bản thân, nhưng ở trước mặt Gia Mậu, vẫn như cũ cao ngạo nâng cằm lên, đôi môi xinh đẹp, đỏ thắm bắt đầu khởi động, nói: "Vậy người đi chết đi!"

"Nếu như cô có thể giết được tôi ——"

So với vẻ cực kỳ tức giận đến hồ ngôn loạn ngữ (nói xằng nói bậy) của cô, gương mặt Gia Mậu vô cùng bình thản, bộ dáng trấn định tự nhiên, khiến Thất Dạ rất muốn vả vào mặt anh ta một cái, xem anh ta còn lớn lối được như vậy hay không!

Tuy nói thời gian chung đụng của cô với ác ma này không nhiều, nhưng khả năng của anh ta, vào đêm nay, cô cũng đã hiểu được thấu đáo toàn bộ: quyền cao chức trọng, bản lĩnh lưu loát!

Vì vậy, anh ta có đầy đủ bản lĩnh để mà tự tin cuồng vọng!

"Cô giết không được tôi, tôi cũng vậy sẽ không giết cô. Chuyện nên làm như thế nào, không cần tôi nhắc nhở chứ?" Hai chân đang bắt chéo nhau của Gia Mậu lại lần nữa mở rộng, mảy rậm nhướn lên tà tà hướng về phía cô gái, không mặn không nhạt nói: "Nhấn nại của tôi có hạn, nhanh!"

Có thể là bởi vì khoảng cách với đôi con người hiểu chiến phách lối kia quá gần, ngay cả là cách lớp quần áo, Thất Dạ cũng vẫn rõ ràng cảm nhận được, người đàn ông đang ngồi kia tản mát ra ngạo khí bức người, mãnh liệt mãnh mẽ. Thật giống như, thần long tùy thời từ trong biển sâu lướt sóng mà ra, cuồng vọng chí cực!

Lúc này, sống lưng không hiểu sao một trận tê dại, thân thể Thất Dạ lui về phía sau, lòng bàn tay chống xuống mặt đất, cố gắng hướng về phía bên cạnh, chạy ——

Con mắt Gia Mậu âm trầm, mắt lạnh nhìn bàn tay cô vội vàng vỗ xuống mặt đất, lật người nhảy lên, xông thẳng về phía cánh cửa chính đang đóng chặt, môi mím hơi nhếch lên, vẻ mặt như cũ vẫn một bộ dạng khí định thần nhân, không có bất kỳ dấu hiệu nào muốn đuổi theo!

Nguyên nhân, đều bởi vì sau khi Thất Dạ xông tới, vô luận cô có làm như thế nào: nắm, kéo, đẩy, đá, đung. . . . Cửa phòng, cũng vẫn không nhúc nhích, vẫn duy trì trạng thái khép chặt, không có chút động tĩnh nào!

Cửa, bị khóa chết!

Lòng bàn tay Thất Dạ nắm chặt thành quyền, giận đến cắn răng nghiền lợi nghiền rữa, chợt một bóng mờ lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng bao trùm mà tới. Bàn tay to lớn của người đàn ông, áp chế bả vai thon gầy của cô dùng sức xoay ngược, đẩy một cái giam chặt cô lại giữa lồng ngực của anh và cánh cửa phòng, không để cho cô kịp có chút phản ứng giữa chừng!

"Tiểu tử, xem ra, cô là thích được tôi lên trên hơn ——"

Cùng lúc với lời nói lạnh bạc từ trong miệng người đàn ông bật ra, Thất Dạ cảm giác hai chân của mình chợt trống không, vạt váy lễ phục của cô theo động tác lưu loát của Gia Mậu tách hai chân cô ra, bị vén đến thắt lưng. Thân thể phía dưới, chỉ còn lại duy nhất cái quần lót ——

Tư thế khuất nhục như thế, khiến mặt của Thất Dạ, nhaoáng cái đỏ rực! Cô vẫn trực tiếp muốn giơ tay cho Gia Mậu một cái tát tai, đối phương lại chợt dùng lực đè eo nhỏ của cô một cái, ôm cô nghiêng người xoay một vòng, mũi chân hơi hướng sàn nhà dùng sức đập một cái, đã nhảy mấy bước qua một khoảng, ôm cô cùng ngã trên ghế sa lon.

"Pằng! Pằng!" Hai tiếng giòn giã vang vọng cả căn phòng, ở vị trí vừa rồi bọn họ đứng, chậu cây xanh để dọc ngay trước cửa phòng bị đạn bắn nổ tung, mảnh thủy tinh bay tứ tán!

Trong lòng Thất Dạ kinh hoàng run sợ, tay Gia Mậu, lại đã sớm hướng ngực của cô dùng sức sờ soạng một cái. Đầu ngón tay dùng lực hơi lớn, kích thích đến mức khiến cho thân thể Thất Dạ cứng đờ, mở miệng liền trách cứ: "Này, anh không phải muốn thừa cơ sờ ngực tôi ——"

"Câm miệng!" Hai chữ lạnh lẽo trầm thấp từ môi mím của Gia Mậu bật ra, con mắt sắc của người đàn ông tối tăm lạnh lẽo, bàn tay đã dời khỏi ngực của cô.

Chân anh ta hướng về phía mặt bàn trà bằng thủy tinh đá một cước, ghế sa lon bởi vì lực đẩy mà di chuyển, một cánh tay dùng sức vòng chặt hông của Thất Dạ, cánh tay kia chỉ là đồng thời run lên, Thất Dạ liền nghe thấy, tiếng súng chói tai vang lên ——

Tiếng đạn "Gào thét" đi xa rất nhỏ, nhưng nhạy cảm như Thất Dạ, vẫn nghe thấy rõ! Cô kinh ngạc nâng mắt, dọc theo tầm mắt âm trầm của người đàn ông nhìn về vị trí bên ngoài cửa kính, nhìn thấy trong hậu viên của đại điện Kaloka mới trồng cây kia, thân cây cao ít nhất trên mười mét, trên cành cây của thân cô thụ ngàn năm, có một bóng đen hai cánh tay mở ra, tựa như Đại Bàng giương cánh, roi thẳng xuống mặt đất. Động tác kia, mau lẹ, bông bênh, cũng là đang hướng đến con đường từ vong ——

Ngẫm ra, người nọ tất nhiên là bị phát đạn của Gia Mậu bắn trúng, mới có thể có kết quả thê thảm như vậy!

Lúc này, Thất Dạ rốt cuộc hiểu rõ, vừa rồi Gia Mậu mò tay vào trong ngực cô, chỉ là để rút ra khẩu súng lúc trước cô nhét vào trong đó mà thôi. Người đàn ông này, có phải quá mức nhạy cảm hay không? Ngay cả cô thường ngày đã trải qua không biết bao nhiêu tình huống huấn luyện, cũng bởi vì cùng anh ta dây dưa trên cọt mà quên mất bên ngoài có người đang muốn tru diệt bọn họ. Nhưng anh ta, rõ ràng là đều ở đây lừa dối cô, lại có thể vào thời điểm mấu chốt, biến nguy thành an! Năng lực của anh ta, người bình thường thật không thể so. Khó trách, tuổi còn trẻ mà đã là thượng tướng đặc cấp cao cao tại thượng rồi!

"Ngoan ngoãn ở yên chỗ này đợi tôi trở lại, không cho chạy loạn!" Gia Mậu cũng không có chờ Thất Dạ phản ứng, thân thể cao lớn đã lật người đứng lên, lạnh lẽo xuất ra mệnh lệnh xong, liền đi về phía cửa phòng, nhấn mặt mã mở cửa, nhanh nhẹn mà đi!

Mắt thấy cửa phòng mở ra xong liền đang muốn khép lại, mi tâm Thất Dạ giật mình, nhanh chóng nhảy bắn lên, lòng bàn tay đồng thời xẹt qua khay trà, cầm một phần tờ báo bay vọt về phía trước, khó khăn lắm đem nó nhét vào khe cửa phòng, khiến nó. không thực sự khép chặt lại nữa!

Vậy là, Thất Dạ biết, cô rốt cuộc có thể chạy trốn ——.

Chỉ tiếc vừa rồi, súng của cô đã bị Gia Mậu đoạt đi. Vậy mà lúc này, bên ngoài hẳn rất hỗn loạn.

Cô xoay người, ánh mắt dọc theo bên trong phòng nhìn quanh một phen, nhưng thấy quanh mình vật có thể hữu dụng với cô, liền chỉ có con dao gọt trái cây đặt trong cái khay trên bàn. Cô cắn răng, nhanh chóng xoay người lại lấy đi, ngay sau đó lòng bàn tay hướng vào vị trí tờ báo đang bị kẹt khiến cửa phòng không thể khép chặt lại kia đẩy ra, thấy phía ngoài hành lang dài từng đám từng đám người nối tiếp nhau chạy loạn, nhiều không kể xiết. Xem ra, bọn họ đều là bị trận đầu súng vừa rồi của Gia Mậu và kẻ ám sát kia làm cho kinh hoàng, mới có phản ứng như thế. Thất Dạ cũng không nghĩ nhiều, liền thật nhanh hòa vào trong đám người.

Phòng ốc bên trong đại điện Kaloka thiết kế tổng hợp lại là tương đối phức tạp, may mà lúc trước khi Thất Dạ theo Đỗ Bang trở về phòng có lưu ý qua hoàn cảnh chung quanh, mới không có lạc đường. Chỉ tiếc, khi cô đi về phía con đường nhỏ thông qua hậu viên, thì xuất hiện người không nên xuất hiện —— Đỗ Bang!

Nếu như bị hắn phát hiện, cô tất nhiên sẽ bị mang về bên cạnh Gia Mậu ——

Thân thể Thất Dạ nhanh chóng lẩn vào một hành lang dài khác, trong nháy mắt đó, Đỗ Bang hình như cũng liếc về phía này. Chỉ là, chậm hơn một chút Thất Dạ đã đi về phía kia trước, cũng không có phát hiện có người theo dõi, trong lòng không khỏi thở phào một cái. Nhưng, chỗ rẽ phía trước, lúc này chợt xuất hiện một cánh tay dài. Bàn tay to dày của đàn ông, "Hưu" tiến đến gần, nắm bả vai của cô muốn lôi kéo cô qua đó.

"Tìm chết!" Thất Dạ khễ co rúc bả vai, phần eo chợt khễ cong, đỉnh đầu thấp xuống, chân dài đã bay lên không, hướng vị trí bụng đối phương hung hăng đánh tới. Đồng thời, dao nhỏ trong tay, cũng hướng về phía lồng ngực người đàn ông kia vạch qua.

Đối phương hình như chưa từng nghĩ đến bản lĩnh của cô cứ nhiên lưu loát như thế, nhảy lùi ra sau hai bước. Sau đó, mắt thấy dao găm trong tay Thất Dạ lại muốn đuổi giết mà đến, vội vàng mở miệng: "Tiểu thư Nam Hi, tôi là tới hộ tống cô rời đi!"

Thất Dạ sững sờ, dao nhỏ trong tay thoáng dừng lại, mí mắt nheo lại, sâu kín nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt.

Thân hình hắn rất là thon dài, toàn thân là trang phục của nhân viên phục vụ, tuổi coi như trẻ, mắt là màu xanh lá, thoạt nhìn bộ dáng rất là thành khẩn muốn giúp cô!

"Anh là ai?" sắc mặt Thất Dạ nặng nề, lạnh giọng hỏi.

Cô trời sanh liền nhạy cảm, đối với tình thế của mình lúc này hiểu rất rõ. Trừ cái người tên Nam Tuyệt Hiêu đột nhiên chạy tới cùng cô nhận thân thích, nói cái gì mà cô là Tật Lạc Nhi gì gì đó ra ... , cũng chỉ biết có Gia Mậu người kia rồi. Nhưng người này không thể nào là người của anh ta, bởi vì người đàn ông kia đem cô giam ở trong phòng, tự cho là rất an toàn, nhất định không có nghĩ đến cô sẽ trốn ra được!

Đầu ngón tay của người đàn ông chỉ một cái vào tấm thẻ đeo trước ngực của mình, nói: "Tôi là Mạch nhân viên ở đây, có vị tiên sinh mới vừa rời cho tôi rất nhiều tiền, tôi không dám hỏi hắn là ai, hắn bảo tôi phụ trách chỉ dẫn giúp tiểu thư Nam Hi cô rời khỏi đại điện Kaloka. Nơi này không an toàn, người của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc sẽ rất nhanh phát hiện sự biến mất của cô, tiểu thư Nam Hi, đi thôi!"

Trực giác cho Thất Dạ biết hắn không có nói láo, mặc dù nói không biết người đàn ông bỏ tiền giúp cô rời đi là ai, nhưng tóm lại, có thể chạy đi là tốt rồi! Cô chỉ do dự hai giây, liền vội vàng đi theo người đàn ông kia ——

.....

Thời khắc thân thể cao lớn của người đàn ông đập ra cánh cửa của Nhĩ phòng, bên trong đang có một đạo bóng dáng lóe ra.

"Chuyện gì xảy ra?" sắc mặt Gia Mậu tối tăm, ánh mắt đụng vào ánh mắt đối phương: "Phi Nhĩ Lạc đâu?"

"Anh ta đã rời đi, trở về phủ." vẻ mặt Tư Á có chút nặng nề, cặp con ngươi xanh biếc thâm thúy sáng ngời kia, như ngôi sao sáng xa tít tận chân trời, tán ra một tầng lại một tầng sắc màu lạnh lẽo mà mỉa mai: "Người phía bên thành Đức Lan, là bị chúng ta không chế, nhưng bọn hắn giống như cũng biết tới nay sẽ xảy ra chuyện, toàn bộ đều đã đem độc dược giấu ở trong miệng, mỗi lần bị lũng bắt, cũng liền tự vận, một mống cũng không chừa lại!"

Con ngươi Gia Mậu trầm xuống, khóe mắt đuôi mày, phủ một sắc màu tối: "Tất Khắc Tồn đâu?"

"Vừa mới đi khỏi." lông mày như ngọn núi của Tư Á thu lại, trong con ngươi có ánh sáng lạnh đầy lo lắng trùng trùng tán ra: "Chỉ sợ lần này, vương An Đức Liệt sẽ không hài lòng hành động của chúng ta."

"Mặc dù không có lưu lại người sống, nhưng có thi thể, cũng liền đại biểu bên này người bị chúng ta diệt trừ không ít. Chúng ta trước hết, đối với Tất Khắc Tồn phải ác nhân cáo trạng trước, đem chuyện toàn bộ giải thích rõ với Vương An Đức Liệt. Chuyện này, cậu tự mình đi làm đi!" con ngươi Gia Mậu híp lại, âm thanh nhàn nhạt nói: "Bên ngoài người bị ta tập kích giết chết, vô cùng có thể không phải là người bên thành Đức Lan. Cậu giúp tôi đi điều tra một chút lai lịch của hắn, tôi còn có chuyện phải làm!"

Lời anh vừa thốt ra, không đợi Tư Á trả lời, đã bước nhanh lướt qua anh ta, lạnh nhạt liếc mắt một cái Đỗ Bang đang đứng ở khúc quẹo của hành lang đem lông mày, nếp gấp trên trán, hình như là đang đánh dấu chấm hỏi, tỏ vẻ Đỗ Bang có thể lên tiếng.

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, không thấy tiểu thư Nam Hi!"

"Chuyện gì xảy ra?" con mắt sắc của Tư Á chợt trầm lãnh, trên mặt, âm quang di động.

Lúc này bởi vì đột nhiên bị sát thủ quấy rầy, anh lo lắng Phi Nhĩ Lạc bên này xảy ra vấn đề, liền vội vã chạy tới, cũng không nghĩ tới, chỉ là một khắc thời

gian, cô gái chết tiệt kia cứ nhiên liền lại muốn nghĩ cách chạy ra ngoài. Cô rõ ràng sợ độ cao, gian phòng không có mặt mã, làm thế nào có thể ra khỏi đó?!

"Thời điểm tôi nhận được lệnh của ngài chạy tới phòng hảo hạng, cửa đang mở." Đỗ Bang giải thích: "Bên trong không có ai."

"Lập tức đi, đem toàn bộ video ghi hình theo dõi tra một chút hướng đi của cô ấy."

"Thuộc hạ mới vừa phân phó người dưới điều tra qua, nói là sau khi đại điện vang lên tiếng súng, toàn bộ thiết bị ghi hình theo dõi trong đại điện đều bị gây nhiễu. Phòng hảo hạng cùng toàn bộ cửa ra phía trước và sau, tất cả đều tê liệt!"

"Vậy sao?!"

Mây Gia Mậu khẽ dương, môi mỏng thăm ra nụ cười băng hàn lạnh lẽo.

Máy ghi hình ở chỗ nào không tê liệt, cốt tình chính là cửa trước và sau của phòng hảo hạng là không có thể vận hành, nghĩ đến mục đích của đối phương, vô cùng rõ ràng!

"Là có dự kiến từ trước!" Tư Á nhích lại gần, ánh mắt lóe lên: "Gia Mậu, có muốn tôi lập tức phái ám vệ đi truy tìm tung tích của cô ấy hay không?"

"Không cần!" Gia Mậu đạm bạc liếc anh ta một cái, môi mỏng lạnh lùng, thoáng qua như ẩn như hiện nụ cười lạnh cuồng ngạo. Con người anh thoáng ngưng vẻ châm chọc, lời kể tiếp, không có mùi vị gì cả, lại như chứa tởm lòng lộng đất trời, ưu nhã, dễ nghe, nghe mà cảm động, làm cho người ta không nhận được tâm thần run rẩy.

Anh nói, cô ấy có chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng trốn không thoát khỏi năm ngón tay của tôi!

Khí thế liêu lĩnh, không ai có thể địch nổi!

Nhận lấy một tiếng cười của Tư Á, mở miệng sáng tỏ: "Chắc, nói đến có dự kiến trước, A Nhĩ Bá Đặc cậu là không ai có thể địch nổi!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Không phải là kẻ ngu ngốc!

"Tiểu thư Nam Hi, xin mời lên xe!"

Người đàn ông đứng canh gác ở cổng điện Kaloka mở cửa xe cho Thất Dạ bước xuống, rồi cúi người chào.

Thất Dạ lại lùi về phía sau hai bước, hướng về phía hắc lắc đầu một cái: "Hôm nay cảm ơn anh, nhưng đường ở phía sau, tôi sẽ tự đi được, không cần làm phiền cậu nữa!"

Mặc dù làm việc theo lệnh, nhưng chưa hẳn đã có thể tin tưởng hoàn toàn. Từ khi còn nhỏ đã phải tiếp nhận đặc huấn, trong lòng Thất Dạ đối với bất kỳ chuyện gì cũng đề phòng cẩn thận, mà bản thân cô cũng không thích người khác sắp xếp đường lui cho mình, vì vậy nói lời cảm ơn, sau đó cô xoay người cất bước đi về phía đầu phố.

"Tiểu thư Nam Hi!" Người kia bước lên phía trước một bước ngăn cản cô đi tiếp, nói: "Chẳng lẽ cô không muốn tự mình cảm ơn người đã cứu thoát cô ra ngoài sao?"

"Người đó đang ở bên trong?" Thất Dạ dừng bước, ánh mắt nhìn về phía chiếc xe một lát, có chút nghi ngờ nói: "Người đó muốn gặp tôi?"

"Xin mời!" Người đàn ông chìa lòng bàn tay về phía xe, ý muốn mời cô qua đó.

Theo lẽ thường, người khác cứu cô, cô nói một tiếng "Cảm ơn" cũng là việc nên làm. Cho dù bọn họ cứu cô với bất kỳ mục đích gì, cô sẽ không dễ dàng để bị mắc mưu.

Thất Dạ xoay người bước đi thông thả về phía chiếc xe, khẽ cúi người xuống, đầu hướng về phía cửa xe nhìn vào trong tìm kiếm, nhưng không thấy có người nào, mi tâm không khỏi nhíu lại, vừa muốn xoay người lại, nhưng đằng sau gáy bỗng nhiên có một lực rất mạnh giáng xuống, sau đó hai mắt tối sầm lại, lâm vào hôn mê bất tỉnh.

"Mau đỡ cô ta lên xe!" Thanh âm từ chỗ ngồi của lái xe truyền tới.

"Đi thôi!" Dìu cô đến cửa xe, phục vụ đẩy Thất Dạ vào trong xe, hai chân bước lên, sau đó đóng cửa xe lại.

Xe "rít" lên một tiếng, lao nhanh đi, để lại một đường cong tuyệt đẹp giữa bầu trời đêm!

Bọn họ dĩ nhiên không biết, tại một vị trí không xa, có một chiếc xe hơi màu vàng kim, một đôi mắt thâm thúy dõi theo đã thu tất cả vào trong mắt.

"Theo dõi chiếc xe đó!"

Đội chiếc xe kia biến mất ở đoạn rẽ, người đàn ông đột nhiên nhếch môi mỉm cười, thanh âm lạnh nhạt nhưng toát ra sự nghiêm khắc căn dặn: "Sau khi cứu được người, giết hết bọn chúng!"

"Dạ!" Tài xế nghe thấy, khuôn mặt thoáng qua lộ vẻ kinh sợ, nhưng chỉ có vậy, sau đó liền gật đầu theo.

Hành động đúng quy củ của người ở, ông chủ nói gì, hắn liền làm theo!

.....

Bỗng một người đàn ông âm thầm bước ra từ chỗ bậc thềm, hai người đi bắt Thất Dạ nhìn thấy người đàn ông lập tức đứng dậy từ trên giường ngủ, đi tới trước mặt hắn khom lưng cúi đầu nói: "Đại nhân, người mà đại nhân sai đi bắt chúng tôi đã bắt được rồi!"

"Ừ, rời khỏi đây đi lĩnh thưởng!" Người đàn ông nâng khuôn mặt hơi hột nói, trong con ngươi lóe lên ánh sáng, lông mày khẽ nhếch, hơi hột liếc mắt nhìn đám thị vệ một cái.

Thị vệ hiểu ý gật đầu, ý bảo hai người kia đi ra ngoài cùng hắn. Dĩ nhiên, không phải lĩnh thưởng, mà là. Chịu chết!

Chỉ là, bọn họ không biết được!

Người đàn ông bước đi về phía trước, giẫm lên tấm thảm mềm mại, ngồi xuống mép giường.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng mon trón, ánh mắt sắc bén thâm sâu, trông ngóng vào người con gái đang ngủ say giấc.

Cô không có dung mạo "tuyệt sắc khuynh thành", nhưng không thể phủ nhận, cô có khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, không có nửa điểm tỳ vết, giờ phút này mặc dù sắc mặt nhợt nhạt, nhưng không làm mất đi vẻ điềm đạm, đáng yêu của cô. Lúc này, mặc dù cô gãi nhắm chặt hai mắt, chìm sâu trong giấc ngủ, thế nhưng hàng lông mi cong dài tự nhiên, tạo ra một loại phong thái mê người!

Một cô gái xinh đẹp như thế, cũng khó trách, ngay cả người không gần nữ sắc như Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc cũng coi trọng cô, cho cô ở trong phủ thượng tướng giống như một vật cưng.

Ngón tay đặt trên bụng cô gái khẽ cử động một chút, cho thấy cô đang có dấu hiệu tỉnh lại!

Người đàn ông ngồi thẳng lưng, môi mỉm cười thoáng hiện nét cười lạnh, miệng hơi nhích về phía sau giường, đưa tay nhanh qua tủ đầu giường, cầm lấy một cái điều khiển tinh xảo, ngón cái trượt xuống nhẹ nhàng bấm một nút trên đó, không gian trong phòng lập tức tối om, không còn một chút ánh sáng nào!

Một âm thanh kì lạ từ hướng chiếc giường vang lên, không cần phải nói, dĩ nhiên là Thất Dạ đã tỉnh lại. Lòng bàn tay cô đè chặt xuống giường, cả thân thể cũng bật lên. Chỉ là, cảm thấy phía sau hình như có một sức mạnh truyền đến, trong lòng cô kinh sợ, ổn định lại tinh thần, mặt lạnh trầm giọng hỏi: "Ai vậy?"

"Tôi!" Người đàn ông phát ra thanh âm lạnh nhạt vô cùng.

"Nói thừa!" Thất Dạ có chút lo lắng lùi về phía sau một chút, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tôi không phải người ngu, không phải người dễ cho anh đùa giỡn!"

"Lá gan tiểu thư Nam Hi không nhỏ, dù bản thân đang ở trong hoàn cảnh như vậy vẫn có thể không để ai vào trong mắt, khiến kẻ hèn này bội phục!"

Thất Dạ nhếch môi mỉm cười, cười lạnh thành tiếng: "Tiên sinh, anh hao tổn tâm tư mang tôi đi từ chỗ của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, còn sai người trói tôi đến chỗ này, hiện tại lại bày ra vẻ mặt không vui này ở trước mặt tôi, anh làm bất cứ chuyện gì cũng đều có âm mưu. Nếu như tôi không có bất kỳ giá trị lợi dụng gì, càng không cần giả bộ hoảng hốt để che giấu mình. Nói đi, anh có mục đích gì?"

"Tiểu thư Nam Hi quả nhiên là người thông minh, khó trách có thể ở bên cạnh A Nhĩ Bá Đặc. Hơn nữa, còn được A Nhĩ Bá Đặc coi trọng! Nói thật ra, tôi còn cảm thấy rất bất ngờ. Tôi vẫn cho rằng, trải qua chuyện kia từ nay về sau. Hắn sẽ không có hứng thú với bất kỳ một người phụ nữ nào! Ha ha, chuyện này thật đúng là nằm ngoài dự đoán của tôi." Âm thanh của người đàn ông càng nói càng thấp, nói đến phần sau, giống như là đang tự nói với chính mình.

Thất Dạ lại cảm thấy khó hiểu, người đàn ông này, trong trí nhớ của cô, cho tới bây giờ cô cũng không hề quen biết, nếu không phải cô từng làm hộ vệ, có được sự nhạy cảm và cảnh giác cao, thì không dễ dàng phát hiện được có người.

Nhưng mà, người này ở trong bóng tối, luôn cho người khác cảm thấy một loại áp lực không hề nhỏ.

Mà ngôn ngữ của hắn, chỉ bằng ba câu là có thể khẳng định không phải Gia Mậu. Hơn nữa, những câu chữ này, đều giống như phát ra từ trong đáy lòng,

làm cho tâm trạng cô càng thêm bất an.

Mục đích của người này không phải nhằm vào cô, mà là Gia Mậu. Chẳng qua là, rõ ràng hắn đang nhắm vào Gia Mậu, tại sao lại kéo cô vào chuyện như thế này? Hắn có biết rằng, cô “vô tội” không? Cô rõ ràng muốn thoát khỏi ác ma, lại bị hắn bắt tới nơi này. Cuộc sống như thế này, thật là khó có thể vượt qua!

"Tiên sinh, anh phải nói chuyện này với thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, tôi không có hứng thú với việc này." Thanh âm của cô lạnh nhạt, “hừ” nhẹ nói: “Chẳng qua là, hắn ta với tôi không có bất kỳ quan hệ gì, nếu như anh không có chuyện gì muốn nói với tôi, vậy hãy thả cho tôi đi! Anh cũng biết, tôi rất muốn thoát khỏi tên ác ma kia, anh hãy tác thành cho tôi đi!”

"Đây là thái độ nhờ vả người khác của cô? !" Sự chú ý của người đàn ông được cô kéo về, cười nhạt nói: "Thế thì không được!"

"Tiên sinh!" Thất Dạ nhíu mày, cắn răng nói: "Anh rốt cuộc muốn như thế nào?"

Chuyện này không liên quan đến cô. "Tôi có thể tìm được người, bởi vì cô còn có tác dụng."

"Bớt nói lời thừa đi!" Thất Dạ chỉ muốn hắn đi thẳng vào vấn đề, mau chóng nói rõ ràng, để cô còn rời đi!

"Cô gấp cái gì chứ?" Người đàn ông dường như không thấy được sự lo lắng của cô, ngược lại cất giọng hỏi hột: "Chẳng lẽ, cô thấy tôi và A Nhĩ Bá Đặc giống nhau, đều làm cho cô chán ghét sao?"

Anh quả thật còn làm cho tôi thấy chán ghét hơn so với hắn ——

Ít nhất, ở trước mặt Gia Mậu, tôi có thể thấy được khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, mặc dù nụ cười của hắn ta trông rất tà ác, đôi mắt thường ngăm ngăm tính toán, nhưng nhìn chung, hắn ta có hình dáng xinh đẹp luôn hấp dẫn người khác. Hướng chỉ, cho đến bây giờ, Gia Mậu ngoại trừ tàn bạo giày vò cô một lần, thì hắn cũng chưa làm chuyện gì quá đáng nữa. Ít nhất, khi bị ám sát, hắn mặc dù phản kích lại, nhưng không quên che chở cho cô. Phải biết rằng, tình huống lúc đó hết sức nguy hiểm, mang theo cô quả thật là gánh nặng.

"Tôi không có thời gian" Thất Dạ dĩ nhiên sẽ không đem những lời tận sâu trong đáy lòng mình nói cho hắn biết, cô còn đang bị hắn khống chế, không biết bản thân mình sẽ như thế nào, càng không biết lai lịch của hắn ra sao, lại còn không biết tính khí của hắn ra sao. Ngộ nhớ hắn đột nhiên nổi giận, cô không thể gánh chịu được hậu quả!

"Không có thời gian?" Người đàn ông thấp giọng chế giễu, trong đêm tối, đột nhiên vươn tay ra nắm chặt bả vai của Thất Dạ.

Thất Dạ bị đau, mi tâm nhíu lại, trong phòng tối đen, đôi mắt trong trẻo sâu kín tỏa ra ánh sáng lạnh. Mặc dù cô không mở miệng nói, nhưng ánh mắt của cô cho thấy cô không cam lòng.

"Ha ha!" Người đàn ông cười nhẹ hai tiếng, môi mòng gần kề tai Thất Dạ thổi hơi, nói: "Tiểu thư Nam Hi, cô quả thật là một cô gái đáng yêu!"

"Cút ngay!" Thấy người đàn ông này dùng hơi thở mập mờ nói chuyện, cánh tay Thất Dạ vọt về phía trước, bàn tay nắm lấy bờ vai của hắn.

Động tác của cô tuy rất nhanh, nhưng vừa đưa tay ra, khoảng cách của đối thủ rất gần, theo lý mà nói, nắm trúng đối phương là chuyện dễ dàng. Chỉ là, ở thời điểm khi cô thực hiện, cổ tay cô bị một bàn tay dùng sức nắm chặt, lúc này cô mới hiểu được, hy vọng của mình bị người đàn ông này dập tắt, khi hành động của cô ở trong bóng tối dễ dàng bị người đàn ông chế ngự!

Cô bị đau cũng không kêu lên, chỉ cắn chặt hàm răng, trán cũng lâm tím mồ hôi ——

"Có ai nói với cô chưa, cô là cô gái cực kỳ cứng đầu?"

Chuyện này quả thật là khó tin, người đàn ông này khi nói chuyện giống Gia Mậu đến mấy phần, nhưng. Thất Dạ có thể khẳng định, hắn không phải là Gia Mậu!

Gia Mậu sẽ không dễ dàng nổi giận, hoặc là không ra tay, một khi đã ra tay, thì tuyệt đối sẽ không lưu tình. Giống như vừa rồi, nếu đối lại là Gia Mậu, nhất định sẽ nắm lấy cổ tay của cô dùng sức đẩy về phía vách tường, để cho cô nếm thử cảm giác khổ sở khi khiêu khích hắn!

"Thế nào, tại sao không nói?" Lòng mảy người đàn ông khẽ nhíu lại, cười lạnh hai tiếng: “Như vậy đã cam chịu?”

"Tôi là hạng người gì, người ngoài làm sao có thể biết được, tôi không sao. Nhưng tôi có thể nhận xét rằng . . . Anh cùng với Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc có hình dáng giống nhau, đều là kẻ bị bệnh thần kinh, kẻ điên, ác ma không bình thường!" Thất Dạ khẽ cười nhạt một tiếng, giọng nói lạnh lạnh, cao ngạo dành riêng cho chủng loài này.

"Ha ha, thật là thú vị!" Người đàn ông phát ra tiếng cười thích thú, tâm tình trở nên tốt hơn, bàn tay đang nắm chặt của hắn cũng chậm rãi buông lỏng, nói: "Tiểu thư Nam Hi, tôi rốt cuộc cũng hiểu rõ, tại sao A Nhĩ Bá Đặc lại mang theo cô bên cạnh. Cô. Thật là một người thú vị!"

Sau khi Thất Dạ được tự do, không muốn nói chuyện cùng hắn nữa, chẳng qua, hắn còn chưa nói xong, một giây tiếp theo, cô liền cảm thấy có cái gì đó xẹt qua gò má của mình. Nhưng mà dựa vào cảm giác có thể đoán được, vật này rơi xuống từ gò má của cô, đó là ngón tay của người đàn ông ——

Tay của cô, không kiềm lại được giờ lên trước mặt! .

"Bốp ——"

Lần này, cô tát hấn!

Không biết có phải hấn khinh thường cô, không ngờ cô lại ra tay, hay là cô gặp vận may, mới có thể như vậy ——

Chỉ là, sau một thanh âm bạt tai thanh thúy vang lên, ngay sau đó một thanh âm giống như vậy vang lên trên mặt cô. Sức mạnh to lớn kia như muốn bẻ gãy cổ cô. Cô cảm thấy trong cổ họng chột dâng lên mùi máu tanh nồng, khiến đầu óc cô choáng váng, trước mắt không còn tối đen nữa mà cô thấy có rất nhiều ngôi sao- -

Khi đụng vào người đàn ông trước mặt này, Thất Dạ biết sẽ phải trả một cái giá rất lớn. Chỉ là, cô không ngờ người đàn ông này ra tay nặng như thế. Cả người cô dần mềm đi, ngã lên giường, ý thức cũng mờ hồ, ngay cả nhúc nhích cơ thể cũng không được!

"Tiểu thư Nam Hi, cô có thể tùy ý, nhưng dù sao cũng phải giữ chút chuẩn mực!" Âm thanh của người đàn ông đã mất hết kiên nhẫn, còn mang theo vài phần nghiêm nghị: "Trên thế giới này, không phải ai, cô cũng có thể đánh!"

"Tôi không tin!" Ý thức của Thất Dạ dần khôi phục trở lại. Cô hít sâu một hơi, nghiêng về phía trước nhổ máu trong miệng ra, cũng không quan tâm có nhổ lên trên người hấn hay không, lạnh giọng phản bác lại, nói: "Tiên sinh, cách nhìn của anh rõ ràng giống như “ếch ngồi đáy giếng!”". Anh thích nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng tôi muốn làm thế nào là chuyện của tôi. Người không phạm tôi, tôi không phạm người! Là anh trêu chọc tôi trước, tôi như thế này cũng chỉ là duy trì giới hạn của chính tôi. Anh có thể không vừa ý, có thể bắt ép tôi, có thể đùa giỡn tôi, nhưng anh không thể khong chế trái tim của tôi! Tôi thế nào, chỉ có bản thân tôi mới có thể quyết định, sẽ không bởi vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi!"

Ngôn ngữ của cô bi ai, câu chữ đều vô cùng rõ ràng, hiển nhiên biểu giương quyết tâm mãnh liệt của cô!

"Cô không phải là kẻ ngu ngốc!" Người đàn ông đột nhiên giơ cánh tay lên tán thưởng, sau đó cúi đầu cười nhạo cô.

Ngay sau đó, Thất Dạ cảm thấy có một vật cứng- lạnh đặt lên trên thái dương của mình.

Ngay tại huyệt thái dương, không lệch một chút nào.

Cảm giác này, giống như là họng súng ——

Người đàn ông này quả nhiên rất lợi hại, ở trong đêm tối như vậy, lại có thể đặt họng súng lên đúng thái dương của cô, điều này làm cho người có bản lĩnh như Thất Dạ cũng cảm thấy xấu hổ.

"Ở thời điểm phải đối mặt với cái chết, con người luôn thành thật nhất. Tiểu thư Nam Hi, tôi rất muốn biết, cô có nhiều sức lực như vậy, sao không tìm cách thoát chết chứ!"

Thanh âm của người đàn ông lạnh nhạt vô cùng, giống như ác ma truyền tới từ địa ngục, tuyên bố rằng, tính mạng của nàng đang nằm trong tay hấn --

Nói đến đề tài “tử vong”, trái lại tâm trạng Thất Dạ cực kì thoải mái. Cô không để ý cái gì, cười cười, nhún nhún vai, bàn tay nhỏ nhắn đột nhiên giơ lên nắm chặt cổ tay của người đàn ông, nói: "Anh nỡ súng đi! Nếu tay của anh run lên, tôi có thể giúp anh! Tài bắn súng của tôi không tồi, có thể một phát chết luôn, mọi chuyện giải quyết dễ dàng!"

Ngụ ý của cô là ngay cả cái chết cô cũng không sợ?

Đôi mắt người đàn ông chột tối sầm lại, nhưng nhanh chóng lấy lại thần sắc.

"Ha ha, xem ra, cô rất thông minh, nếu bây giờ giết cô thì thật đáng tiếc!" Hấn thu hồi bàn tay cầm súng lại, một bàn tay khác tiến về phía Thất Dạ, năm ngón tay hơi dùng sức một chút, túm lấy tóc cô, cưỡng ép cô ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, tỏa ra nồng nặc sát khí.

Ngay sau đó thanh âm của hấn truyền vào tai cô mang theo mấy phần đùa giỡn.

"Tiểu thư Nam Hi, chúng ta tới hợp tác đi!"

Hấn rút cuộc cũng nói vào trọng tâm!

Đây dĩ nhiên là mục đích hấn bắt cô tới đây!

"Hợp tác cái gì? Tôi không thể để người khác trông thấy, không có khả năng hợp tác với anh!"

"Cô không nên hành động theo cảm tính."

"Nếu như anh muốn đối phó với thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, hãy tìm người khác, tôi tuyệt đối sẽ không hợp tác với anh!"

"Cô ——"

Âm thanh của người đàn ông mang theo vài phần tức giận. Nhưng không quá nửa giây, sau khi điều chỉnh lại tâm trạng của mình, hắn nói : "Tiểu thư Nam Hi, nếu không có sự trợ giúp của tôi, cô không thể thoát khỏi A Nhĩ Bá Đặc!"

"Nói đùa ,hiện tại, tôi đã rời đi rồi !"

"Cô có tin rằng, tôi có thể đem cô trở về bên cạnh A Nhĩ Bá Đặc? Đồng thời, nói cho hắn biết, cô là người của tôi , để xem hắn trừng phạt cô thế nào!"

Thân thể Thất Dạ chợt cứng đờ!

Cô biết rõ, người đàn ông này nói được là làm được!

Cô không sợ người này vu oan cho mình, mà chỉ sợ phải trở về bên cạnh Gia Mậu. Cô vừa chạy trốn từ chỗ của hắn, có thể đã chọc giận hắn, nếu bây giờ trở về, sẽ không phải là, chờ bị hắn bóc xương xẻ thịt, vứt vào chảo dầu hay sao?

"Tiểu thư Nam Hi, cô giống như đang dao động!"

"Không!" Thất Dạ ngẩng đầu lên, nhò giọng lạnh lùng nói: "Tiên sinh, nếu như anh đưa tôi trở về bên cạnh thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, tôi sẽ nói cho hắn biết là anh sai người bắt tôi đi ."

"Cô cảm thấy như thế nào, hắn sẽ tin tưởng cô?"

"Ít nhất, hắn sẽ nghi ngờ, sẽ không trừng phạt tôi!"

Người đàn bà này, quả nhiên rất cẩn thận, có thể mượn cớ cho mình ——

Mi tâm người đàn ông từ từ nhú lại, đôi mắt đầy nghi ngờ, đáy mắt mơ hồ lộ ra sát khí. Mặt của hắn, chậm rãi tiến về phía Thất Dạ, sau đó gần từng chữ một: "Cô, không, được, như, ý, nguyện, rồi!"

"Chúng ta có thể chờ xem !" Thất Dạ hoàn toàn không sợ, lạnh giọng đáp lại.

Tay của người đàn ông chợt giơ lên, định làm chuyện gì đó, mà cửa phòng, chợt vang lên tiếng động. Ngay lập tức, hắn đứng thẳng người, lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì?"

"Bên ngoài có một nhóm người, cố tình gây sự!"

" Từ đâu đến?"

"Những người này nhìn rất có bản lĩnh, hình như rất lợi hại. Còn có."

"Nói!"

"Hệ thống theo dõi cho thấy, đó hình như là người của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc——"

Bàn tay đặt ở hai bên hông người đàn ông từ từ nắm chặt, chợt quay đầu sang nhìn về phía Thất Dạ, khẩu súng trong tay nâng lên, hướng về phía cô, bóp cò.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Hắn khó chịu cái gì?

Người đàn ông đứng ngược chiều sáng, mặc dù không nhìn rõ mặt hắn, nhưng cũng thấy được, hắn có dáng người tương đối cao. Lúc này, thân hình của người đàn ông bị ánh sáng chiếu lên, càng tôn lên dáng người hoàn mỹ, khiến cho người ta say đắm. Chỉ là, hình dáng hắn cảm sùng đứng trước mặt cô, cho thấy hắn rất độc ác, hắn giống như Diêm Vương, ác độc khiến người khác thấy sợ hãi!

Thất Dạ biết, người đàn ông này rất có bản lĩnh, nếu hắn dùng súng bắn cô, thì cô cũng không thể tránh né, chắc chắn sẽ chết dưới tay hắn!

"Pằng "

Bỗng nhiên, cô nghe thấy có một âm thanh khác thường vang lên, nhưng đó không phải là tiếng súng, mà là âm thanh người đàn ông gào lên. Ngay sau đó, hắn lại gần vành tai của Thất Dạ, thanh âm mềm mại, giống như mũi tên lướt qua cành liễu, khiến trái tim cô gợn sóng.

"Tiểu thư Nam Hi, trong súng không có đạn. Cô thú vị thế này, tôi làm sao nỡ giết cô chứ? Chúng ta. Sẽ còn gặp nhau, lần sau, sẽ bàn bạc kỹ hơn"

Hắn càng nói giọng càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại dư âm của câu nói bên tai Thất Dạ.

Cô mở to đôi mắt nhìn về phía cửa, chỉ thấy có chút ánh sáng, còn hình dáng của hắn, thì không thấy đâu?

Ngay cả tiếng bước đi cũng không có, cứ như hồn ma vậy. . . . Nếu không phải trên gương mặt Thất Dạ vẫn cảm thấy đau rát, chỉ sợ rằng, cô cho là mình vẫn còn đang ngủ mơ——

Rốt cuộc hắn là ai? Tại sao, hắn lại biết rõ tình hình của Gia Mậu? Thậm chí. . . Hắn rất chắc chắn, sẽ còn gặp lại? ! !

.....

Trong sân biệt thự, một chiếc xe hạng sang màu đen vừa lái đi không đến một phút, thì một chiếc xe hạng sang màu bạc khác cũng lái vào sân.

"Chủ nhân" Vụ giẫm vào chân phanh, sau đó quay người lại, nhìn về phía người đàn ông, nhỏ giọng nói: "Đến nơi rồi ạ!"

"Ừ" Người đàn ông khoanh hai tay trước ngực, đầu khẽ nghiêng, nhìn ra bên ngoài, đôi mắt sáng như sao đêm, quan sát kiến trúc tuyệt đẹp của ngôi nhà, nhưng nét mặt thoáng lộ vẻ nhạt nhẽo.

Vụ đẩy cửa xe, bước xuống, lại nghe thấy người đàn ông nói "Tôi không đi", hắn không khỏi ngạc nhiên, hỏi: "Chủ nhân, tiểu thư Tập Lạc Nhi có thể ở trên đó !"

Bọn họ đang theo dõi chiếc xe bất cóc Thất Dạ, chỉ là, trong lúc đuổi theo cách khoảng hai ba cây số, lại bị kẻ khác cản đường. Cho nên đến nơi, muộn khoảng mười phút đồng hồ, Vụ thật sự không hiểu, bọn họ đã đến nơi rồi, vì sao chủ nhân lại không muốn đi lên cứu người.

Nam Tuyệt Ngao nhếch môi mỉm cười, lông mày khẽ rũ xuống, thu hết hình ảnh ngôi nhà vào trong mắt, không ai biết hắn suy nghĩ điều gì. Chẳng qua là, thanh âm lạnh nhạt của hắn lại vang lên, nhẹ giọng nói: "Kẻ đó đã dẫn cô ấy tới đây, chắc chắn có mục đích, nên hắn ta sẽ không giết cô ấy, cậu không cần phải hoảng loạn. Hiện tại, cô ấy rất an toàn, từ nay, cô ấy sống chết thế nào, cũng không liên quan đến chúng ta nữa. Bây giờ, cậu đi điều tra hai kẻ đã bắt cô ấy tới đây là ai!"

Sau khi nghe hắn phân tích rõ ràng sự việc, Vụ cuối cùng cũng có thể nói lòng tinh thần. Cất tiếng trả lời, rồi bước xuống xe.

Bỗng có hai bóng người bước đến trước mặt Vụ, cúi đầu chào hắn, nói: "tổng quản Vụ, khi chúng tôi đến, hai kẻ kia đã bị giết, chúng tôi sợ để lộ thân phận, nên chưa tấn công."

"Có biết chủ nhân của bọn chúng là ai không?" Lông mày Vụ nhíu lại, thấy hai thuộc hạ nhìn nhau lắc đầu, không khỏi nhìn về phía Nam Tuyệt Ngao. Người ở bên trong hình như cũng nghe thấy, gật đầu với hắn. Hắn phát tay về phía hai thuộc hạ, ra hiệu: "Hãy đi thăm dò tin tức của hai kẻ đã chết, hỏi xem bọn chúng gần đây gặp ai! Không được buông lỏng tinh thần!"

"Dạ!" Hai thuộc hạ nhận lệnh, lập tức rời khỏi.

Vụ xoay người, bước đi về phía chiếc xe, nhìn người đàn ông nói: "Chủ nhân, ngài không đi lên nhìn tiểu thư Tập Lạc Nhi một lần sao?"

"Không cần" Nam Tuyệt Ngao dựa đầu lên ghế ngồi, khuôn mặt thoáng hiện nét hoang mang, đôi mắt có chút đậm bạc: "Cô ấy sẽ xuất hiện!"

Vụ hơi sững sốt, quả nhiên, một bóng dáng nhỏ bé xinh xắn đang bước ra từ phía cửa, nhìn về phía họ, về mặt của cô gái xinh đẹp lạnh băng, lông mày và mắt nhíu lại, cười lạnh: "Tại sao các anh lại xuất hiện ở đây?"

Trong lòng cô biết rõ, bọn họ bởi vì cô bị bắt mà đến, nhưng chẳng lẽ, khi này Nam Tuyệt Ngao không rời khỏi điện Kaloka, nếu không, hắn làm sao biết chuyện cô bị bắt?

Nam Tuyệt Ngao không lên tiếng, ngược lại tự mình đẩy cửa xe ra, chân dài bước xuống, dựa lưng vào sườn xe, cười như có như không nhìn cô.

Thất Dạ ngẩng đầu lên, khiến cho cả hai ánh mắt giao nhau, không ai nhường ai!

Ánh sáng chiếu rọi xuống sân, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của cô gái, khuôn mặt cô hơi nghiêng đẹp đến từng góc cạnh, giống như tiên nữ hạ phàm, làm cho tâm tình người khác khó nói lên lời. Nhưng tất cả đều bị người đàn ông phía trước lạnh lùng thương thức, trong mắt hắn chỉ nhìn thấy cô, khi ánh mắt nhìn thấy vết máu, nét mặt khẽ thay đổi. Bỗng nhiên, hắn bước nhanh về phía trước, thấy Thất Dạ lùi lại phía sau như sắp ngã, thì lạnh giọng quát nhẹ: "Đứng lại!"

Từ ngữ ngắn gọn, nhưng có mùi phẫn khí phách, khiến Thất Dạ sững sốt, đứng yên.

"Tiểu thư Tập Lạc Nhi, tôi đi theo chủ nhân tới đây cứu cô!" Vụ thấy không khí căng thẳng, vội vàng mở miệng giải thích: "Cô không cần sợ!"

"Tôi không cần các anh cứu!" Khuôn mặt Thất Dạ quật cường, lạnh lùng nhìn chằm chằm Nam Tuyệt Ngao: "Các anh cách xa tôi ra, tôi đã cảm ơn trời

đặt rồi!"

"Hắn ta đánh?" Nam Tuyết Ngạo chột đưa tay ra, nhanh như chớp nắm lấy cằm của Thất Dạ, nhìn thấy má trái cô sưng vù, nhẹ giọng hỏi: "Bị đánh mấy cái? !"

Hắn bị sao vậy ——

Cô được hắn quan tâm, nhưng chuyện này không liên quan đến hắn, tại sao trong mắt hắn đầy nhu tình chứ không phải vẻ mặt giống như muốn giết cô vậy?

Cảm giác đầu ngón tay của hắn chột tăng thêm lực, Thất Dạ nhướng mày, đưa tay ra nắm lấy cổ tay của hắn: "Thả tôi ra!"

"Nói, hắn ta đánh cô mấy cái?"

Nam Tuyết Ngạo chẳng những không buông tay, ngược lại càng nắm chặt quai hàm cô, sức mạnh kia như muốn bóp gãy cằm của Thất Dạ vậy ——

Thất Dạ bị đau, nhanh chóng giơ tay lên, đánh lên người Nam Tuyết Ngạo.

Nắm đấm của cô rất linh hoạt, tốc độ không chậm, có chuyện cái tát vừa rồi, cô đoán rằng Nam Tuyết Ngạo sẽ đánh lại. Chỉ là, giữa bầu trời đêm, một thanh âm thanh thúy vang lên “Chát”, khiến cho người cô cứng đờ!

Nam Tuyết Ngạo cũng không tránh, cũng không ngăn cản, càng không buông cánh tay đang nắm cằm cô ra. Chỉ là, cam chịu để cô tát.

Hắn có gương mặt tuấn tú, không giống như Thất Dạ có khuôn mặt nhỏ nhắn, vì bị tát mà đỏ ửng. Mặc dù, hắn có khả năng chịu đau tốt, lực tay của Thất Dạ không bằng người đàn ông kia, nên không bị sưng đỏ, nhưng vẫn nhìn thấy rõ năm ngón tay!

Thất Dạ hết sức ngạc nhiên, hai cánh tay buông lỏng, ngơ ngác nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, không nói được tiếng nào.

Đây, rốt cuộc là tình huống gì?

"Chủ nhân." Vuu cũng bị dọa sợ, nhỏ giọng nói: "Ngài ——"

"Cút ra chỗ khác!" Nam Tuyết Ngạo không nhìn hắn, đầu ngón tay vẫn còn cảm giác mềm mại, nên càng nắm chặt, môi mòng lạnh nhạt phát ra thanh âm lần nữa: "Thất, Dạ, nói!"

"Không !" Chẳng việc gì phải khiếp sợ, khí thế tàn khốc của hắn, Thất Dạ nhếch môi, trả lời hắn.

Nhưng mà trong thoáng chốc, khi nhìn thấy khuôn mặt bị cô đánh sưng lên, lúc ấy chắc cô cũng rất đau!

Tất cả cũng tại hắn ta, lại dám ra tay đánh tiểu thiên sứ của hắn - Nam Tuyết Ngạo nặng như thế, hắn thề, hắn sẽ tận tay phá hủy tất cả của hắn ta, nếu không hắn sẽ không gọi là Nam Tuyết Ngạo!

"Rất tốt !" Hắn nhẹ nhàng nhả ra hai chữ, ngón tay Nam Tuyết Hiêu khẽ buông lỏng, môi mòng manh khẽ cong lên, rất nhanh hạ xuống, giống như chưa từng hiện lên.

Chỉ là, trong lúc vô ý, lại làm cho cả người Thất Dạ lạnh giá!

Trong phút chốc khi người đàn ông nhếch khóe miệng lên, cô thấy được đôi mắt hắn, như lưỡi dao sắc bén, giống như. . . . Một dao, một dao, cắm vào tim người đã đánh hắn ——

Cảnh tượng máu thịt dữ dội như vậy, làm cho sống lưng cô toát ra mồ hôi lạnh, trán cũng lấp lánh giọt mồ hôi, nhẹ nhàng rơi xuống. . . .

Cô toát mồ hôi hột.

Xem ra, người đàn ông tài trí hơn người này, cũng có bộ mặt như vậy ——

Cô bị đánh, hắn khó chịu cái gì? Còn tức giận như. Muốn giết người! ! !

"Bốp, bốp, bốp! ! !"

Ba tiếng vỗ tay kế tiếp nhau vang lên, làm rời đi lực chú ý của hai người bọn họ.

Không biết từ lúc nào, trong sân xuất hiện, một chiếc xe màu vàng kim, chiếc xe từ từ mở ra, người đàn ông nhàn nhã ngồi trong xe, toát ra bộ dạng lười biếng, nhưng cũng đẹp mê người ——

Khi nhìn thấy hắn ta xuất hiện, thân thể Thất Dạ cứng đờ trong nháy mắt. Cô lùi về phía sau nửa bước, khẽ lắc đầu, không thể tin vào mắt mình.

Tại sao, hắn ta biết rõ vị trí của cô nhanh như vậy?

Lông mày Nam Tuyệt Ngao nhíu lại, vẻ mặt tàn nhẫn đã biến mất, thay vào đó là nụ cười nhàn nhạt, chào hỏi người đàn ông mới đến kia: "Không biết ngọn gió nào, đã mang thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đến đây."

"Xin chào thành chủ Nam!" Thân hình cao ráo của Gia Mậu từ trên xe bước xuống, thân hình cao lớn đứng dưới ánh trăng, dáng người in trên mặt đất, rõ ràng bá đạo - độc tài, nhưng giống như thống trị cả thế giới, khiến người khác sợ hãi!

"Tôi đi ra ngoài dạo chơi, nghe nói tiểu thư Nam Hi gặp chút phiền toái nhỏ, nên cố ý tới đây hỏi thăm!"

"Ra vậy?" Lông mày Gia Mậu nhíu lại, môi mỏng khẽ nở một nụ cười nhạt: "Thành chủ Nam, anh thật biết thương hoa tiếc ngọc!"

"Giống nhau cả thôi!" Nam Tuyệt Ngao bắt chéo hai tay sau lưng, cười không tới đáy mắt.

"Vậy tôi - A Nhĩ Bá Đặc phải cảm ơn sự nhiệt tình của Nam Thành chủ" Đôi mắt Gia Mậu tĩnh mịch, trên khuôn mặt không có chút biểu cảm. Ánh mắt của hắn, xuyên qua người đàn ông này, nhàn nhạt nhìn về phía Thất Dạ, thanh âm nhẹ nhàng vang lên: "Cô gái nhỏ, mau lại đây, cùng tôi trở về phủ!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Muốn đem cô, giết chết

Ánh mắt Gia Mậu, rất ôn đạm, nhìn vào mắt cô, giống như đang ngắm nhìn tâm can bảo bối của mình, thật sự rất nhu hòa, như một dòng nước mát dịu!

Nhưng, Thất Dạ vẫn cảm thấy lo lắng! Cô nhẹ nhàng cắn đôi môi anh đào, ánh mắt khẽ giương, tầm mắt nhìn về phía Nam Tuyệt Hiêu đang đứng ở một bên phía đằng sau. Người đằng sau cũng không nhìn cô, lòng bàn tay nghiêng dút vào túi, một bộ dáng không chút để ý. Thật giống như, hắn cùng cô, không hề quen biết!

Mẹ nó! Thật choáng nha, chẳng nhẽ là yếu sợ mạnh, bởi vì Gia Mậu xuất hiện, sẽ phải cùng với cô vạch rõ ranh giới, có phải không nguyên ý bị cô liên lụy?!

"Nam Hi, chơi đủ rồi!"

Ở thời điểm Thất Dạ đang chần chừ quyết định xem tiếp theo mình phải làm gì, thanh âm trầm thấp của Gia Mậu, một lần nữa vang lên từ từ. Lần này, cảm giác kia, lạnh nhạt như nước, nhưng bên trong đó, tựa hồ bí mật mang theo một tia không kiên nhẫn, giống như, nếu cô không quay lại, anh sẽ tự mình đến bắt người!

Thất Dạ âm thầm quan sát hoàn cảnh xung quanh mình, chỗ này bốn phía bị tường rào rất cao bao vây, trừ cửa chính để ra vào, rất khó để leo ra. Cho nên, coi như cô có thể thoát được nhất thời, cũng không chạy thoát một chút hành động của Gia Mậu –

Nhưng là, rõ ràng cũng đã trốn thoát, cô còn bị đánh về nguyên hình, cô thật không cam tâm!

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, xem ra, tiểu thư Nam Hi và ngài có chút không vui về....." Nam Tuyệt Hiêu đứng bên cạnh, lạnh lạnh mở miệng: "Cô ấy nha, cần được thương yêu nhiều một chút, nhưng xem ra, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc không thể làm được chuyện này rồi!"

"Đây là, vấn đề của ta cùng cô ấy, không phiền Nam thành chủ phí tâm!" Vẻ mặt Gia Mậu âm trầm, ánh mắt không nhanh không chậm liếc xéo qua gương mặt tuấn tú của Nam Tuyệt Hiêu, ngoài cười nhưng trong không cười: "Chỉ là, Nam Hi có chút nhạy cảm với người lạ, ta hi vọng, thời điểm Nam thành chủ quản chuyện của người khác, nên suy nghĩ kỹ trước!"

Hai người bọn họ đều tương đối hiểu rõ ẩn ý của nhau, quyết giữ vững lập trường, khiến cho không khí, giống như đóm lửa roi xuống nước.

Vì vậy, Thất Dạ có chút ý nghĩ xấu xa, nếu bọn họ khai chiến luôn bây giờ thật tốt. Như vậy, cô có thể tìm được cơ hội chạy trốn –

Chỉ tiếc là, những lời Nam Tuyệt Hiêu nói ra kế tiếp, khiến cho cô thất vọng.

Mặt hắn giãn ra, cười nhạt: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc nói đúng lắm, Nam tự hỏi một chút, có một số việc, thật sự không quản nổi!"

Choáng nha, cư nhiên không giúp cô –

Thất Dạ trong lòng tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn một cái.

Lại nghe Gia Mậu nhẹ cười một tiếng, nói: "Nam thành chủ thật là nể mặt!"

“Giống nhau thôi!” Môi mòng của NamTuyệtj Hiều nhẹ nhàng nhếch lên, cười như không cười.

“Nam Hi, tới đây, tôi cho cô 3 giây!” Gia Mậu không muốn cùng hắn trao đổi nhiều, chĩa mũi nhọn về phía Thất Dạ: “Ba, hai, một...”

Mỗi lần đều dùng vẻ mặt này để bức hiếp người khác, anh có thấy phiền hay không hà?

Nhưng là, anh cho cô cơ hội nếu như cô không hiểu được mà quý trọng, bị anh chân chính bắt được, thì cô nhất định sẽ chết không chốn dung thân!

Thất Dạ vừa cân nhắc trong lòng vừa lùi về phía sau, rốt cuộc vẫn phải dừng lại, một khắc cuối cùng khi thanh âm của người đàn ông rơi xuống, bắt đầu đi bước đến bên cạnh người đàn ông đó.

Thời khắc đi qua bên người Nam Tuyệt Hiều, cô nhìn thấy người đàn ông kia, bỏ 2 tay ra đằng sau lưng, nhẹ nhàng nắm thành nắm đấm! Thật giống như, biểu hiện hắn không cam lòng! Nhưng, hắn cũng không đưa ra bất kì hành động gì, chỉ đưa mắt lạnh nhìn Thất Dạ bước đến bên Gia Mậu, mặc cho người đàn ông đó đem cô kéo vào trong lòng, con người nhẹ nhàng híp lại, nhỏ giọng nói: “Xem ra, Nam đã gây trở ngại cho hai vị rồi. Ta còn có chuyện muốn làm, vì vậy xin cáo từ!”

“Mời!” Cánh tay Gia Mậu siết chặt vòng eo nhỏ của Thất Dạ, hướng về phía Nam Tuyệt Hiều nói mấy lời lạnh nhạt!

Một bên lông mày của Nam Tuyệt Hiều nhướng lên, trong mắt vụt qua một tia sáng âm u. Khóe miệng của hắn, cứ nhếch lên lại hạ xuống, một bộ dáng muốn nói lại thôi!

Cảm thấy cánh tay trên thắt lưng truyền đến một lực đạo to lớn, đầu lông mày Thất Dạ khẽ nhíu lại một cái. Cô cắn chặt răng, mắt thấy Nam Tuyệt Hiều khom người ngồi vào trong xe, tay nhỏ bé chọt đưa ra ngoài, hung hăng bấm một cái vào hông của Gia Mậu.

Người đàn ông nhẹ giương mi, dư quang nơi khóe mắt liếc xéo xuống mặt cô, nhưng vẻ mặt vẫn giữ nguyên như cũ, bộ dáng kia, đúng là kiên trì bảo thủ đến chết –

Thật sự có thể nhịn được, quả nhiên không hổ là người ngồi trên vị trí vương giả cao cao tại thượng!

Thất Dạ bấm tới nghiền luôn, lại cảm thấy cánh tay ôm mình của Gia Mậu càng siết chặt, cảm giác bị áp bức này, khiến cơ thể cô căng thẳng như muốn nổ tung. Vì vậy, cô cũng kiên quyết, dùng sức bấm một cái nữa vào da thịt rắn chắc như một tấm thép của người đàn ông này.

Nào có thể đoán được, lần này đổi lại, người đàn ông này chọt nắm chặt lấy cằm của cô, cúi đầu dùng sức khẽ cắn một cái trên đôi môi anh đào ngọt ngào của cô, khiến cô nhăn trán lại thành hình chữ “Xuyên”. Mà vừa vặn vào lúc này, xe của Nam Tuyệt Hiều lướt qua bên cạnh bọn họ. Trong nháy mắt, hình như cô nhìn thấy người đàn ông kia lơ đãng nghiêng mặt nhìn một cái, nhưng xe đi qua quá nhanh, Thất Dạ không biết được, đáy mắt người đàn ông kia tràn đầy ánh sáng u ám như muốn giết người, có phải hay không cảm thấy đây là lỗi của cô!

Tiếng hắn cười. “Nha –”

Trạng thái phân tâm của cô không duy trì được bao lâu, bởi vì môi dưới đột nhiên truyền đến một trận đau đớn kịch liệt kéo lại sự chú ý của cô. Ngược mắt, tầm mắt dừng phải cặp mắt âm u ảm đạm lạnh băng của người đàn ông này, trái tim của cô hơi trầm xuống, bất chấp sự trách móc của anh, đem ánh mắt của mình dời đi hướng sang bên cạnh, cố gắng tránh đi cặp mắt sắc bén đang tỏa ra ánh sáng băng hàn kia.

Cảm giác này, thật sự là gay go a!

“Không bỏ được Nam Tuyệt Hiều, hả?”

Lời nói lạnh nhạt, từng chữ từng chữ một bay ra từ đôi môi mòng của người đàn ông, quanh quẩn bên tai Thất Dạ, giống như một cây kim, từng phát từng phát đâm vào lỗ tai của cô kích thích khiến tinh thần của cô cũng có chút rung chuyển.

Có muốn hay không, không biết như vậy a –

Thất Dạ có chút bất đắc dĩ chớp chớp đôi mi, trong đôi mắt xinh đẹp, lóe ra chút thần thái kháng cự, nói: “Đúng, thì thế nào?”

Ài, rõ ràng trong lòng không hề nghĩ như vậy, nhưng đối mặt với người đàn ông mang vẻ mặt hắc ám này, cô chính là không nhịn được mà phản bác lại như vậy!

Bởi vì, cô là người tự do. Dù thân thể bị anh cầm giữ, nhưng lòng của cô, sẽ không để anh nắm giữ! Cô muốn làm cái gì, không làm được, nhưng anh không thể can thiệp vào suy nghĩ của cô. Đây là cô, còn lại duy nhất, chính là lòng kiêu ngạo!

“Không ra sao!”

Ba chữ lạnh lẽo, từ trong miệng Gia Mậu bay ra, vào thời điểm tim Thất Dạ đang đập mạnh và loạn nhịp mà nghĩ, chẳng lẽ lần này anh không có ý định khi dễ cô, thân thể của cô liền bỗng chốc bay lên. Cô cả kinh, cấp tốc dùng tay đập vào người đàn ông đang ôm eo nhắc bổng cô lên, nổi giận nói: “Gia Mậu, anh muốn làm gì, buông tôi ra!”

Gia Mậu giống như không nghe thấy, xoay người đem cô mang vào trong xe.

Cảm thấy bị thân thể cao lớn của anh áp chế, Thất Dạ kinh hồn bạt vía, vội vàng lật người muốn đẩy cửa thoát đi. Đáng tiếc, động tác của Gia Mậu quá nhanh, vào lúc đầu ngón tay cô vừa chạm vào tay vịn cửa xe, liền nắm lấy cổ tay cô, đồng thời quay mặt sang, lạnh giọng nói với Kiệt Phu đang đứng ở ngoài tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn thẳng phớt lờ: “Đi vào bên trong điều tra chủ nhà một chút tình trạng, của người chết, đem toàn bộ tài liệu về giao cho ta!”

“Dạ!” Kiệt Phu có chút thương xót nhìn thoáng qua Thất Dạ, vội vã đi vào bên trong biệt thự kia.

Thất Dạ tiếp xúc được anh mắt kia, hoàn toàn chính là một bộ dáng “cô nhất định phải chết”. Trong lòng cô thật lạnh, hơi thở gấp gáp, bàn tay nhỏ bé không bị giam cầm lập tức nắm chặt lại thành quyền, liền muốn đánh về phía gò má của Gia Mậu, đáng tiếc đúng lúc người nọ quay người lại nắm lấy tay nhỏ của cô đồng thời ngăn chặn. Chân dài của anh hướng cửa xe đá một cái, khiến cửa xe đóng lại, mắt lạnh nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần của cô, mắt thấy má trái của cô nổi lên một mảng sung đỏ, cười lạnh nói: “Thế nào, bởi vì bên má này còn sung đỏ một chút, Nam Tuyệt Hiếu an ủi cô hai câu, liền động lòng với hân?”

“Chuyện không liên quan đến anh!” Thất Dạ nghiêng mặt đi, thanh âm cứng rắn lạnh lùng.

Mới vừa rồi, thật sự là cô bị kinh ngạc. Dù sao, người đàn ông cao cao tại thượng như Nam Tuyệt Hiếu, há có thể tùy ý bị bạt tai, hân cam tâm tình nguyện để cô vung một bạt tai, có phải hay không, muốn cảm thụ, tự vị khi bị đánh, để hiểu rõ tâm tư của cô, cùng cô chia sẻ?

Hân, giống như đối với cô thật không có ác ý –

“Chuyện không liên quan đến tôi?” Nhìn đầy mắt cô dâng lên thần thái quật cường, Gia Mậu nhẹ cười lạnh, bàn tay bỗng chốc áp chế khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, mắt lạnh nhìn cô, trầm giọng hỏi thăm: “Đã quên mất, cô thuộc về ai rồi hả?”

“Tôi chỉ thuộc về chính tôi!” Thất Dạ không chút do dự phản bác!

“Ha ha...” Gia Mậu cười, đôi mắt, đột nhiên trở nên thâm trầm: “Xem ra, tôi tất yếu phải dạy cho cô biết, cô, rốt cuộc thuộc về ai!”

Đầu ngón tay anh dùng sức nắm chặt cổ áo, nhanh chóng đem quần trang gạt ra, sau đó, kéo roi cái cà vạt màu đen thắt ở cổ áo, sau đó một lần nữa bóp chặt hai cổ tay của cô, kéo qua một bên.

“Này, Gia Mậu, anh muốn làm gì?” Mắt thấy những động tác lưu loát liền một mạch kia, quả thật hoàn mỹ đến không chê vào đâu được, Thất Dạ vốn rất kinh ngạc, nhưng thời điểm ý thức được cả vật kia của anh đang được dùng để trói chặt cổ tay của mình, cả khuôn mặt cô cũng biến sắc, bị dọa sợ đến môi cũng run rẩy, vừa cau vừa thẹn lạnh giọng quát lên: “Không cho phép anh trói tôi, buông ra –”

Gia Mậu là nhân vật nào, há có thể mặc cho cô hô quát? Anh chỉ coi là gió thổi bên tai, lạnh lùng cười một tiếng, đem hai cánh tay của nàng trói chặt vào bên hông ghế ngồi.

Xe anh sử dụng tương đối lớn, phía trên đặt hai hàng ghế ngồi, lúc này đẩy lại gần nhau, hợp thành giống như một chiếc giường nhỏ. Tuy nói, hai người nằm lên có chút nhỏ hẹp, nhưng là, Gia Mậu giờ phút này đang đè trên người cô, ngược lại một chút cũng không thấy nhỏ.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng bị đối đãi qua như vậy, nói thật ra, trong lòng Thất Dạ vô cùng hốt hoảng. Cô cắn môi, hai mắt phát ra tia sáng lạnh lẽo đầy sát ý, liều mạng nhìn chăm chăm Gia Mậu, giống như hận không thể đem anh róc xương lóc thịt!

Gia Mậu làm như không thấy, ngược lại tâm tình không tệ đưa tay vỗ nhẹ hai cái trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, môi mỏng bật ra từng tiếng, không nhịn không nhịn: “Nam Thất Dạ, tôi hiện tại nói cho cô biết, tôi muốn làm cái gì đi!”

Anh mặt mày ngưng tụ, khóe miệng, giương lên một đường cong giễu cợt, tiếp tục nói, khiến cả người Thất Dạ, đồng loạt chấn động!

Anh nói, tôi, muốn, đem cô, giết chết!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Em giết tôi đi

Khi bị người đàn ông áp môi hân lên môi của mình, rốt cuộc Thất Dạ cũng hiểu được, lần này, hân làm thật, chứ không phải đe dọa cô nữa, mà là làm thật. Hân đang làm! Môi của hân, từ trước đến nay, hân chưa bao giờ điên cuồng như lần này, hân dùng sức cắn vào môi cô, gặm cắn, giày vò môi cô hết lần này đến lần khác.

Hàm răng của hân sắc nhọn, giống như răng nanh của quỷ, mỗi lần đầu lưỡi của hân xâm nhập vào bên trong, hân cắn vào môi dưới của cô, cắn mạnh đến mức khiến cho môi cô chảy máu, nhưng lại bị hân nuốt hết, hân thưởng thức tất cả hương vị ngọt ngào của cô, không buông ra được. Với lại, hân càng ngày càng hung tợn, giống như nếu ép khô cô, thì không chịu dừng lại.

Lần này, trong lòng Thất Dạ bắt đầu thật sự cảm thấy sợ hãi. Hành động của người đàn ông vẫn điên cuồng, tàn bạo khó có thể hình dung ra được. Hắn coi cô như kẻ thù giết cha hắn, hận không thể xé rách người cô, sau đó vứt ra đường cho chó gặm——

Tại sao cô lại bày ra bộ mặt chủ nhà chứ? Lúc này, hắn rõ ràng rất vui vẻ mà, sao đột nhiên trở thành thế này?

Trong lòng Thất Dạ vẫn còn đang tiếc nhớ chuyện vừa nãy, bỗng nhiên, cả người cảm thấy lạnh.Hơi thở lạnh lẽo xâm nhập vào da thịt cô, làm cho cả người cô như đông cứng lại, giống như xác chết vậy——

Nhưng, cảm giác này cũng chỉ duy trì trong một giây, sau đó, người đàn ông kéo thân thể đang lạnh toát của cô, dựa vào người hắn!

Lòng ngực của hắn rất nóng, nóng bỏng giống như lửa vậy, ma sát với thân thể cô, như Băng - Hỏa đối lập, làm cô thấy khó chịu, lòng ngực phập phồng liên tục, hô hấp khó khăn, cảm giác như mình sắp chết vì khó thở.

"Không ——" Một thanh âm sắc bén, được phát ra từ trong miệng của Thất Dạ, hai cánh tay không cử động được, nên dùng chân đạp vào người Gia Mậu.

Đáng tiếc rằng, cô còn chưa kịp đạp, chân cô đã bị Gia Mậu dùng chân kẹp lại. Hắn dùng lực rất mạnh, áp chế cô, khẽ ngăn lại hành động của cô, chọt Thất Dạ cảm thấy thân thể truyền đến một loại cảm giác đau đớn và tê dại, chân giống như bị cắt đi, chết lạng trong nháy mắt!

Cô cắn răng, trừng đôi mắt lớn, nhìn về phía người đàn ông, tức giận mắng: "Gia Mậu, cmn, anh có phải là đàn ông không vậy? Lại gây khó dễ với một cô gái như vậy, anh không bằng cả cảm thú!"

"Ừ, sao?" Gia Mậu bị cô mắng, cũng không vì thế mà tức giận, ngược lại còn cười, ánh mắt sáng lung linh, giống như sao băng xẹt qua bầu trời, ánh mắt xán lạn, làm cho người khác không thể chống lại được ~ thật sự mê người.

Tim của Thất Dạ, cũng nhảy lên một cái, khóe mắt, đuôi mày, cũng có chút mơ màng. Cô đang muốn giải khỏi sự trói buộc của hắn, nhưng động tác, tự nhiên dừng lại, đôi mắt tĩnh mịch nhìn hắn.

Giờ phút này, mặt hắn cũng không giống ngày thường, không có chút xa cách, tĩnh mịch, mờ nhạt, mà là sự thoải mái dễ gần. Khuôn mặt tuấn tú của hắn càng ngày càng gần, Thất Dạ cảm thấy, hô hấp của hắn càng lúc càng nặng nề. Hắn nghiêng đôi mắt, nó cùng với mực đậm không khác nhau là mấy, sâu sắc, trôi chảy, mang theo một loại tình cảm không nói lên lời. Nhưng, nó lại rất thu hút sự chú ý của người khác! Hắn có sóng mũi cao, thẳng, môi mỏng như khẽ cười, không phải nụ cười thật sự, nhưng tài năng thì thấy rõ ——

"Gia Mậu." Một thanh âm nhỏ phát ra từ miệng Thất Dạ, theo bản năng, cô khẽ lắc đầu một cái: "Anh. Muốn làm cái gì?"

"Không phải sợ, tôi muốn cái gì, tôi cũng sẽ cho cô biết!"

Hắn nói chuyện không đứng đắn, khóe miệng cười như không cười, ánh mắt của Gia Mậu, bỗng trở nên thâm thúy, giống như một hố sâu thăm, lần lần gọn sòng, nhưng không nhìn thấy đáy, làm cho người khác rơi vào đó, hãm sâu, nhưng không biết nó sâu thế nào——

Một giây sau, phía dưới Thất Dạ cảm thấy lạnh, quần áo bị cởi bỏ, ném ra sau, đôi mắt hắn chăm chú nhìn, dùng lực nắm chặt tay cô buộc ra phía sau, bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn, sau đó, truyền sâu vào đáy lòng cô.

Không có mà dạo đầu, hành động cứ thế xảy ra - -

Đơn giản, rõ ràng, nhưng hành động đó khắc sâu vào trong ấn tượng của cô, làm cho cô vĩnh viễn cũng không quên nỗi đau bị dày vò này!

Thân thể cảm thấy lạnh, cô muốn chạy trốn, nhưng đôi tay đã bị trói, thân thể bị hắn áp chế mà không thể cử động, không thể trốn thoát - -

Ngay cả kêu la lên, cũng giống như bị cái gì đó chặn trong cổ họng, không có cách nào phát ra âm thanh!

Mồ hôi lạnh từ trán Thất Dạ rơi xuống, mười ngón tay chặt thành quyền, móng tay sắc nhọn, cứ thế đâm vào lòng bàn tay cô, giống như dây vò da thịt, chạy thẳng vào máu, khiến cô cảm thấy đau đớn chưa từng có - -

"Bảo bối, rất đau?"

Mắt thấy khuôn mặt quật cường của cô nhăn nhúm lại, nhưng vẫn cố gắng chống cự, không có nửa điểm kháng nghị, khóe miệng Gia Mậu khẽ cong lên, cười như không cười, nhỏ giọng nói, âm thanh của hắn lạnh nhạt, như Thần Thánh chờ mong sự khẩn cầu.

Hiện tại, hắn có chút tức giận, nên tâm tình cô như thế nào, hắn cũng không quan tâm, càng không cho phép cô chửi hắn, không để cô phạm vào điều cấm kỵ của hắn!

"Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, tôi thề, mối thù này, tôi- Nam Thất Dạ, nhất định sẽ báo!"

Loại đau đớn này, giống như tim bị bóp mạnh vào, không thể phai nhạt trong lòng Thất Dạ, chỉ càng làm cô căm ghét hơn! Cô, giống như một loài “cây tiên nhân chương” (hay gọi là xương rồng) sinh trưởng ở phía Bắc Trường Thành, cả người đầy gai, nếu như có nhổ hết cũng sẽ tiếp tục mọc ra. Cũng chỉ là, lúc đó máu thịt cũng đã lẫn lộn rồi ——

Vì vậy, cho nên cô sẽ cứng rắn một lần, coi như bị chó dại cắn, cũng có sao đâu? !

"Ra vậy? !".

Bị hơi thở ẩm áp của cô bao quanh, lại thấy khuôn mặt cô, lần nữa lộ ra sự quật cường, tâm trạng Gia Mậu vô cùng vui vẻ. Khóe miệng hần bĩu nhẹ một cái, động tác rất nhanh, cúi đầu, tựa môi mỏng vào sát bên tai cô, hần nói rõ ràng từng chữ vào trong tai của cô: "Rất tốt, Nam Thất Dạ, như vậy, mới đúng là cô gái tôi muốn!"

"Ngày nào cũng có người chết, tôi chỉ mong mỗi, đến ngày chết của anh!" Thất Dạ cắn răng, trong miệng nói ra những lời ác độc, nguyên rủa.

"A, chết dưới tay người đẹp, có biến thành quỷ cũng rất ‘phong lưu’! Nếu như có thể chết dưới tay cô, tôi nguyện ý!" Khóe miệng Gia Mậu khẽ nói, gọn sóng từ trong mắt hần biến mất, hần dùng ngữ điệu thanh cao, nói: "Bảo bối, em hãy giết tôi đi!"

"CMN, anh có thể nói buồn nôn hơn một tí được không!" Thất Dạ giận dữ, lệch miệng, gào lên: "Anh cút đi mà XX!"

"Tôi chỉ muốn cùng cô, lăn lộn thôi!"

"." Thất Dạ đối với lời nói của hần, im lặng không nói gì nữa!

.....

Không biết có phải vì ở chỗ này tranh cãi kịch liệt hay không, mà còn bởi vì động tác tùy ý của Gia Mậu, nên Thất Dạ chỉ cảm thấy đau mà thôi. Cô không muốn biết, rốt cuộc những người đàn bà kia có cảm nhận như thế nào, khi cùng người đàn ông làm chuyện này. Mà trong quá trình tranh cãi với Gia Mậu, cô cũng không thấy hần vui vẻ. Ngoại trừ lần đầu tiên, hần trêu chọc cô ra, thì thỉnh thoảng hần cũng cười chế giễu cô, tất cả từ đầu đến cuối hần luôn bày ra bộ mặt lạnh nhạt không chút thay đổi. Hơn thế nữa, cũng không nói lại. . . .Phụt!

Đương nhiên, người đàn ông này rất lợi hại, cô cảm thấy, cả người cô không còn khả năng chống đỡ. Nhưng mà cuối cùng, bọn họ không giống như đôi nam nữ trong truyền thuyết, cũng có chút không ngờ - -

Một tiếng nổ "Ầm" vang lên!

Toàn bộ thế giới giống như sụp đổ, lâm vào trong bóng tối, khắp nơi chỉ còn ánh sáng màu đỏ. Gia Mậu khí thế bùng bùng, nằm lên thân thể cô, cũng hơi dừng lại một chút, sau đó không chút do dự, bước xuống từ trên người cô. Động tác của hần rất nhanh, sửa sang lại quần áo của nhau, sau đó quay ra mở cửa sổ xe.

Bên ngoài, ánh lửa ngút trời! Không có chút ngừng lại.

Rõ ràng, căn biệt thự này đã bị đặt kíp nổ, thiêu cháy bốn phía, mà Kiệt Phu, từ chỗ đám cháy vội vàng chạy đến, chạy tới cửa xe, cúi đầu về phía Gia Mậu, nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, chỗ này đã bị đặt bom từ trước, thời gian cài đặt chưa đến một phút!"

Thần sắc của Gia Mậu lạnh nhạt, đôi mắt đẹp mà tinh mịch, nhàn nhạt liếc nhìn đám cháy, giọng điệu không mặn không nhạt, nói: "Trở về phủ!"

"Vâng!" Kiệt Phu khẽ gật đầu, lập tức bước lên xe, bẻ lái đi ra khỏi sân.

Gia Mậu đưa tay coi bỏ cả vật đang trôi Thất Dạ ra, cánh tay cô giờ cao lên, nhưng cuối cùng, cũng không đánh lên khuôn mặt của hần.

"Tại sao lại không đánh?" Gia Mậu nhàn nhạt nhìn cô, đôi mắt u ám.

"Không có gì, chẳng qua, tôi chỉ cảm thấy thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc của chúng ta, cũng chỉ có thế mà thôi!" Thất Dạ cười cười, tâm trạng không tồi, khẽ dựa đỉnh đầu lên ghế ngồi, khóe miệng cong lên kiểu ngạo: "Lần trước, không biết là ai nói, muốn giết chết tôi, ha ha! Hiện tại, tôi còn tràn đầy sinh lực - - "

Đôi mắt Gia Mậu khẽ nhú lại, tà khí trong đáy mắt không hề che giấu: "Nghe cô nói vậy, giống như cô đang rất chờ mong ——"

"Đáng tiếc, anh không làm được!"

"Bảo bối, em đang muốn gây sự với tôi?"

"Gia Mậu, tôi chỉ có thể nói, sức lực của anh, thật sự rất kém!". Sóng lưng Thất Dạ thẳng tắp, hất cằm lên, đôi mắt sâu kín nhìn thẳng vào mắt hần, nói: "Anh, không thể giết tôi!"

Đôi mắt Gia Mậu nhíu lại, đôi mắt thâm sâu, sắc bén tỏa ra bốn phía.

Thất Dạ không hiểu, nhưng có cảm giác kích động, muốn chạy trốn - -

Hình như, không nên chọc hần như vậy. Hần, đột nhiên lại muốn phát điên sao?

"Cô muốn chết? Rất đơn giản, hiện tại, tôi có thể giết chết cô——"

Gia Mậu chợt cười một tiếng, ngón tay túm lấy cổ áo của cô, bàn tay khẽ nhấc cô lên, trực tiếp đẩy ra chỗ cửa xe, vứt xuống.

Tốc độ xe không nhanh, nhưng tuyệt đối không chậm, bị hất trực tiếp vứt ra ngoài, Thất Dạ lao đi giống như gió, tiếng gió "Rít gào" bên tai, cơ thể rơi xuống mặt đất - -

Lúc này, cô không chết, cũng bị tàn phế!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Gia mậu, bỏ qua cho tôi đi

"Két ——"

Tiếng phanh xe chói tai vang lên giữa bầu trời đêm, chiếc xe sang trọng màu bạc kim kia liền dừng lại ở trên đường lớn. Lòng bàn tay Kiệt Phu bầu chặt tay lái, mắt nhìn vào kính chiếu hậu, kính ngác không hiểu ra sao, bàn chân đạp trên bàn phanh xe, đang run rẩy!

Đi theo bên cạnh Gia Mậu cũng không ít năm, hắt đối với cái kiểu tâm tình bất định của vị chủ nhân này vẫn có chút hiểu rõ, chỉ là, đem một cô gái như hoa như ngọc ném ra ngoài như vậy, quyết tâm của ngài ấy cũng thật đủ ngoan độc. Mấy phút trước, ngài ấy còn khiến cho mình tậnh đi, muốn cùng cô ấy thân thiết ——

"Ai cho anh dừng xe lại?"

Ngôn ngữ lạnh lẽo giống như một thanh khí lạnh lướt qua, từ phía sao xuyên thẳng đến, quả thật giống như xuyên thủng giấy của Kiệt Phu vậy, khiến cho hô hấp của hắn, cũng bị sợ đến ngừng trệ. Khuôn mặt hắn tái nhợt, thỉnh thoảng chuyển sang xám xịt, tím đen, xanh đậm Cánh môi khẽ lay động, lắp bắp nói: "Thượng ... thượng ...tướng A, A Nhĩ Bá Đặc. , tôi, tôi ——"

"Rầm——"

Lời của hắn còn chưa có nói xong, người đàn ông phía sau đã đuổi chân, chân to hung hăng đạp một cái vào ghế ngồi của hắn: "Lái xe!".

Hai chữ mang theo khí lạnh bức người, hình như là Satan đến từ địa ngục phát ra, lạnh lạnh, cao ngạo, không có nửa phần nhiệt độ!

"Dạ!" Chợt bị lực đạo cực lớn chấn động ghế ngồi chấn cho đến lục phủ ngũ tạng cũng thiếu chút nữa vỡ rách, Kiệt Phu làm sao còn dám nghĩ nhiều xem cô gái ngã xuống ven đường đó rốt cuộc là sống hay chết, vội vàng mở động cơ, lẩn nữa khởi động xe!

Nhưng chưa đầy hai giây, bên trong buồng xe lại bị một đơn âm tiết hờ hững bức người bao trùm.

"Ngừng!"

Ngắn ngủi có lực, thế như chẻ tre, thật giống như đem cả bầu trời đêm xào xạc, cũng thu hết vào trong đó!

Bàn chân Kiệt Phu, nhanh chóng đạp phanh!

"Quay lại!"

"Dạ!" Kiệt Phu vội vàng làm theo ý tứ của anh ta.

Trong lòng, lại vô cùng buồn bức. Chủ tử này, lúc trước, anh ta luôn là nói một không hai, hôm nay, sao lại khó hầu hạ như vậy! Trờ mặt còn nhanh hơn lật sách!

Xe vừa quay lại đến chỗ Gia Mậu vừa ném Thất Dạ xuống thì liền tự động dừng lại, hơn nữa người đàn ông lái xe còn đi xuống mở cửa xe.

Thân ảnh nhỏ nhắn kia trong đêm tối, nằm ở vạt cỏ ven đường, xem ra không nhúc nhích mái tóc đen của cô xõa ra, trải ra trên nền cỏ xanh thẫm kia, nhìn cô ấy càng thêm phong thái cực kì mỹ lệ. Thân váy màu xanh dương nhân nhợt trượt lên đến đầu gối, đôi chân thon dài mảnh khảnh, nổi bật dưới ánh trắng, da thịt càng như nõn nà hơn, sáng bóng, chỉ là, thời điểm bị ném ngã xuống ma sát với vỉa hè bằng đá của đường cái, bắp chân cô nổi bật một vết máu dài, vết máu này kéo dài một đường từ trên nền da thịt trắng nõn như tuyết tràn xuống, trên mặt đất, nổi bật một bông hoa đỏ rực tuyệt điểm! Làm cho người ta nhìn đến, liền kinh tâm động phách, rồi lại vì cô mà sinh ra một cổ thương sót.

"Xoay người sang chỗ khác!"

Ánh mắt Kiệt Phu cũng chỉ là thoáng liếc một cái về phía bóng dáng mảnh mai kia, vừa thấy vậy thì một đôi con ngươi bén nhọn tàn mát ra ánh sáng lạnh bay vút mà đến. Nghe thấy ngữ điệu trầm lạnh của người đàn ông kia vang lên, hấn cả kinh, vội vàng theo phản phó của người đàn ông kia mà xoay lưng lại.

Thân thể cao lớn của Gia Mậu bước về phía thân thể mảnh khảnh kia, con ngươi tiếp xúc với vị trí bắp chân đang chảy máu đỏ rực của cô, mặt mày ngưng tụ, lòng bàn tà tà dút vào túi quần, nâng chân đá đá vào thắt lưng cô gái. "Nam Thất Dạ, đứng lên cho tôi!"

Cô gái kia, rõ ràng không có bất kỳ phản ứng nào!

Con mắt sắc của Gia Mậu tối sầm lại, vừa đá một cái vào bả vai cô, trên gương mặt lạnh lùng trôi lên giận giữ không kìm nén được, tiếng nói lạnh lẽo: "Nam Thất Dạ, không muốn chết thì đứng lên cho tôi!"

Thời điểm thân thể bị ném ra khỏi xe, chịu đựng cái cảm giác thân thể vút đi... không theo không chế, không biết sẽ bay tới đâu, nhưng lại bởi vì vọt giữa không trung mà ruột gan lỏng tung phèo, cộng với lúc lật người rơi xuống đất, đụng phải nền đá ven đường, xung lượng ở thời điểm ngã xuống đất rất lớn, may là bản lĩnh Thất Dạ tương đối nhanh nhẹn, lòng bàn tay trước đó chống xuống mặt đất làm giảm đi không ít xung lượng, nhưng Thất Dạ vẫn cảm thấy đầu óc một hồi choáng váng. Mặc dù đã nghĩ choáng váng sẽ ập tới, dù chỉ chốc lát, nhưng loại cảm giác kia vẫn nguyên vẹn. Lúc này cô cảm giác vô cùng khó chịu, nhưng bởi vì động tác đá của Gia Mậu, cô bỗng nhiên cắn chặt hàm răng, ngẩng đầu lên liền lạnh lùng nhìn anh ta, cắn răng nghiêng lợi nói: "Khôn kiếp, tôi không phải chó, không cần đá qua đá lại như vậy!"

Còn có hơi sức rống lên với anh, đó chứng tỏ là cô không sao!

Cô gái ngốc này, ăn thua thiệt nhiều lần như vậy, cũng không biết thu lại, có phải hay không, thật sự muốn anh giết chết cô, cô mới có thể vui vẻ?!

Con mẹ nó!

Đáy lòng Gia Mậu rủa thầm một tiếng, mặt mày trong mơ hồ nổi lên sát ý. Anh ta trưng ra một bộ mặt lạnh lùng âm trầm như tượng đá, nói: "Đứng lên cho tôi!"

"Đứng lên cái rắm!" Thất Dạ lật người ngồi ở một bên, đầu vai lệch ra, đối với sự hung hãn của ác ma này thật sự là thống hận đến nhập tim nhập phổi! Cô thấp giọng xuy cười mỉa một tiếng, nói: "Gia Mậu, tốt nhất là hiện tại anh khiến cho tôi chết đi, nếu không tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Rất tốt!" Thân thể cao lớn của Gia Mậu chột ngồi xổm xuống, đầu ngón tay nắm được cái cảm thanh mảnh của cô, ép cô nhìn thẳng vào anh, ánh mắt đôi bên nóng rực khóa lấy nhau lạnh lùng nói: "Nam Thất Dạ, cô có gan. Muốn đấu với tôi, liền lập tức đứng lên cho tôi, nếu không ở chỗ này bị lang sói mãnh thú giết chết, đừng trách Gia Mậu tôi không cảnh tỉnh cô, cô chính là một người ngu ngốc không hơn không kém!"

"Tôi tình nguyện bị bọn nó ăn hết, cũng không muốn gặp lại anh!"

"Vậy sao?"

Đối mặt với giọng điệu trầm thấp lạnh lẽo của anh ta, Thất Dạ chỉ xuy một tiếng châm biếm.

Cánh tay Gia Mậu chột tìm tòi, từ vị trí sau eo lôi ra một cái kèn ác-mô-ni-ca. Anh ta đặt lên khóe miệng, thổi nhẹ, một giai điệu âm nhạc tuyệt vời liền nhẹ nhàng tùy ý lan tỏa dưới bầu trời đêm.

Gia điệu này, làm Thất Dạ ở bên cạnh trong lòng khẽ rung động.

Êm ái, uyển chuyển, nhịp nhàng ăn khớp, khiến cho cô động lòng, rồi lại tự dừng, có một cảm giác bi thương!

Thật không nghĩ tới, một người đàn ông cực kì dữ dội như vậy, cư nhiên cũng có thể thổi được một khúc nhạc nghe cảm động như vậy.

Ngay sau đó, trong lúc Thất Dạ còn chìm đắm trong tiếng nhạc dễ nghe này, chợt cảm thấy một hơi thở lạnh lạnh từ một bên liền tiếp truyền đến. Cô cả kinh, liền lập tức đảo mắt ra bốn phía, sắc mặt thoáng chốc đại biến. Thân thể vốn là ngã trên mặt đất không dậy nổi, "Phù phù" một tiếng trực tiếp liền bật lên chạy như bay, nhào vào trong ngực Gia Mậu.

Kèn ác-mô-ni-ca thoáng cái dời khỏi khóe miệng, con mắt sắc của Gia Mậu nhẹ rử xuống, mắt thấy bộ dáng tràn ngập kinh hoàng kia, môi mỏng thoáng nổi lên một nụ cười nhạt.

Tiểu tử, nhìn cô còn dám đấu với tôi hay không!

"Không cần ăn ta à ——"

Hai cánh tay Thất Dạ dùng sức vòng chặt vòng eo tinh tráng to lớn của Gia Mậu, đầu ngón tay sống chết bám vào vạt áo của anh, hai vai lay động, cả người cũng run rẩy, không cách nào ngừng.

Không phải vì anh ta, chỉ vì ngay phía ngoài gần trong gang tấc, một sinh vật thuộc loài bò sát giống như là một con rắn khổng lồ mắt đang lom lom nhìn bọn họ chăm chăm. Cái lưỡi đỏ như lửa của nó thè ra, có đến gần ba thước, sợ rằng chỉ cần một quyền cuốn vào eo cô, liền có thể đem cả người cô

nuốt vào trong cái miệng đỏ như lửa kia của nó.

Thất Dạ không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ loại sinh vật bò sát hình rắn này. Quan trọng nhất là, nó còn khổng lồ như vậy, cô nhìn thấy nó, cả người cũng mềm nhũn, căn bản không có sức dám cùng nó đối kháng!

"Tôi nói, cô còn không tin, ở nơi hoang vắng này, động vật có thân hình to lớn đặc biệt nhiều!"

Tâm tình Gia Mậu rất là vui vẻ, mặc cho hai tay của cô quẩn ở bên eo của mình, nhỏ giọng cười nói.

Con mẹ nó anh không thôi khúc nhạc rách đó, nó sẽ xuất hiện sao?! Khốn kiếp!

Thất Dạ đối với anh ta, cũng là hận thấu xương, nhưng lúc này, cô cố nén, cũng không thể lại nói ra lời khiêu khích Gia Mậu nữa. Nếu lại chọc tức anh ta, với tính cách tàn bạo kia, thật có thể sẽ ném cô cho con mãng xà kia. Phải nói nếu vứt sinh mệnh của cô để mặc người chém giết, cô ngược lại có thể tự nhiên thanh thản tiếp nhận, thậm chí, muốn giết sài lang hổ báo cũng không sợ, nhưng là rắn, lại không được!

"Gia Mậu, bỏ qua cho tôi!" Cô dùng hết toàn lực, mới phun ra được mấy chữ này: "Tôi không dám vậy nữa!"

Nam Thất Dạ, thức thời mới là trang tuần kiệt! Đây mới là lựa chọn sáng suốt của người, nhìn một chút, không có gì không vượt qua được!

Gia Mậu đối với phản ứng của cô hình như lại không thích, ngón tay thon dài của anh ta nổi rõ khớp xương nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nói: "Không dám? Không dám cái gì?"

"Không dám không vâng lời anh, không dám chạy trốn nữa, không dám cãi lại, không dám"

"Được rồi!" Nghe những lời liên tiếp của cô, mắt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là thanh điểm tuyệt đẹp của cô giờ phút này bị sợ đến đã có chút vặn vẹo, trong lòng Gia Mậu có cảm giác khó chịu. Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt qua đờ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhỏ giọng nói: "Không dám này không dám kia, mà cũng là cô sao?"

Không phải, nhưng còn không phải là bị anh ta ép hay sao?

Thất Dạ oán thăm, đối mặt với ánh mắt băng hàn kia, lại không dám nói điều gì, chỉ nói: "Tôi muốn về nhà!"

"Cái đó?" Gia Mậu nghe vậy, cũng không vội đem cô đi, chỉ nói: "Về nhà? Trở về nhà nào? Cô có biết hay không, nhà, là một nơi để cư ngụ, vào đó rồi, liền đời đời kiếp kiếp đều phải ở tại nơi đó, không thể nào mỗi ngày đều muốn chạy trốn!"

Anh ta muốn làm cái gì, dùng đến cái này để uy hiếp cô phải thế sao?

Con người Thất Dạ nhanh như chớp đảo mấy vòng, con mắt sắc trầm xuống, cảm thấy gáy hình như bị cái gì đó đụng một cái, vốn là muốn mở miệng mắng chửi người đàn ông vô si kia, liền lập tức ngừng lại. Hai vai cô cứng ngắc, chỉ phun ra một câu như vậy: "Tôi sẽ không chạy trốn nữa!"

Cô dám khẳng định, mới vừa rồi cái thứ âm ẩm liếm một cái vào sau gáy cô, nhất định là đầu lưỡi của cái con rắn khổng lồ kia. Cái loại cảm giác ghê tởm đó, khiến cho ruột gan cô trào lên mãnh liệt, chỉ kém điểm không có phun ra!

Nghe lời nói sáng khoái của cô, tâm tình Gia Mậu không tệ cười cười, lòng bàn tay đập xuống bả vai của cô, hướng sau gáy cô nhẹ nhàng vuốt đi, xoa xoa mái tóc rối bời của cô, nói: "Thật không?!"

"Thật." Thất Dạ nói lời trái với lương tâm.

Loại thê thốt này, cô chỉ coi như là ăn một bữa cơm, ăn rồi liền tiêu hóa, đợi cô an toàn, cô sẽ lại không nhớ tới nó nữa!

"Xem cô, giống như không có mấy thành tâm!"

Gia Mậu nhìn một cái thấu tâm tư của cô, không có mùi vị gì cả mở miệng, đôi mắt ám trầm, trôi lên lãnh ý, ép Thất Dạ, cơ hồ tuyệt vọng! Gáy, lúc này lại bị đụng một cái.

Không cần phải nói, cái lưỡi vừa rồi của con mãng xà kia! Loại cảm giác đó, cũng giống như lần này, nó là không nhìn được nữa rồi, muốn đem cô nuốt vào bụng

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: lần đầu tiên, ấn tượng sâu sắc chứ?

Trong lòng Thất Dạ vô cùng sợ, thân thể cô càng lúc càng dựa sát vào người đàn ông này, hai má cô đỏ bừng vì tức giận, nghĩ một đằng nói một lẻo, nói: "Gia Mậu, tôi đảm bảo tôi sẽ không trốn đi nữa. Dù sao anh cũng lợi hại như vậy, tôi có trốn thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay của anh, tôi còn muốn trốn nữa sao? Hao phí sức lực nữa sao?"

"Coi như là cô cũng biết tự lượng sức mình!" Gia Mậu thấy hài lòng, miệng thoáng qua nét cười nhạt. Hắn cầm chiếc kèn kèn ác-mô-ni-ca lên, đặt ở khóe miệng nhẹ nhàng mà thổi, sau đó tiếng nhạc trầm bổng vang lên, người ở phía sau, cảm giác áp bức ban đầu, trong nháy mắt liền tan biến - -

Thất Dạ lấy hết dũng khí, quay mặt đi, đôi mắt nhìn thấy sân cỏ trống không, vừa chạy ra nhìn thì thấy vật kia không biết đã biến mất từ khi nào, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cả người ngã ngồi xuống mặt đất.

Cánh tay dài của Gia Mậu rất đúng lúc đỡ lấy eo cô, mang cả người cô lần nữa ôm vào trong ngực, đầu ngón tay chọc nhẹ lên khuôn mặt xinh đẹp của cô, ở bên tai cô nhỏ giọng, nói: "Bảo bối, nhớ rõ, không cần khiêu khích tôi. Nếu không, em bị ép mất đi không chỉ là những thứ này!"

Thất Dạ tức giận, trừng mắt lên nhìn hắn, thái độ kiêu căng của hắn lại khôi phục giống như ngày thường. Chỉ là, lần này, cô không dám mở miệng phản bác lại Gia Mậu, chỉ dựa vào trong ngực của hắn, cố gắng tìm kiếm một chút cảm giác an toàn, để cho trái tim đang loạn nhịp của cô từ từ khôi phục lại sự bình lặng!

Cùng hắn đấu qua đấu lại, cô thật sự cảm thấy quá mệt mỏi rồi. Đây là lần đầu tiên hai người ngừng tranh đấu. Cuộc sống trong tương lai, có thể sẽ càng khó khăn hơn ——

Nhưng cô, cuối cùng vẫn phải đối mặt!

"Kiệt Phu!" Mắt thấy cả người giống như bị ngấm dần xuống nước, đôi mắt của Gia Mậu trầm xuống, hắn lập tức bế cô lên, nói: "Ồ bên ngoài, chờ một chút."

"Dạ!" Kiệt Phu bước tới, giúp hắn mở cửa xe ra, thấy hắn đã bước vào trong, đóng cửa lại luôn.

Ngồi vào trong xe, Gia Mậu đặt cô ngồi lên đùi mình, cời áo cô ra.

Mắt Thất Dạ dần dần nhìn chăm chăm vào hành động của hắn, thế nhưng cánh tay lại không có động tác gạt tay hắn ra. Bây giờ, cô không còn sức lực để làm gì nữa.

"Yên tâm, tôi đối với loài mèo hoang không có móng vuốt như em, không cảm thấy hứng thú!"

Gia Mậu giống như biết được thuật đọc tâm vậy, khẽ “hừ” nhẹ.

Đối với giải thích của hắn, trong lòng Thất Dạ ngược lại buồn lòng không ít. Ít nhất, hiện tại, hắn mang lại cho cô cảm giác hòa nhã. Nhưng, nhớ lần trước cái cảnh mà hắn ném cô từ trên xe xuống. . . tàn ác, làm cho trong lòng cô vẫn cảm thấy sợ hãi.

Quần áo trên người đã bị cởi bỏ hết, thân thể trơn bóng, không mảnh vải che thân, lộ ra thân thể xinh đẹp, phảng phất hương thơm giống trẻ sơ sinh ~ ngọt ngào, khiến cho đôi mắt Gia Mậu thoáng tối sầm lại. Vừa rồi, “tinh lực” chưa được phát tiết, ngược lại, hôm nay lại dâng lên——

Tuy bình thường rất miễn cưỡng, vì thân thể từng bị hắn nhìn thấy, nhưng Thất Dạ vẫn có chút ngượng ngùng. Cô khẽ cắn chặt răng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nghiêng sang chỗ khác, trốn tránh ánh mắt của hắn.

Gia Mậu cũng rất nhanh cởi áo khoác quân phục ra, phủ lên thân thể mảnh mai ~ yêu kiều của cô, sau đó ôm cô thật chặt, cánh tay từ vai cô vòng ra phía trước, cài lại khuy áo giúp cô! Áo của hắn rất rộng, lại dài, Thất Dạ mặc vào, có thể che hết đến chân cô. Vậy mà, cô mặc áo khoác vào người, thân thể nhỏ ~ gầy của cô giống như chú chó nhỏ bị bọc lại trong chăn bông vậy, có chút nhếch nhác, buồn cười.

Nhưng những điều này, cũng không bằng khuôn mặt hắn đang dựa sát vào cô rất gần, làm cho cô chấn động!

Khuôn mặt hắn giống như được thượng đế ưu ái vậy, vẽ ra một tác phẩm kinh điển như thế, khuôn mặt này, trời sinh đã hoàn mỹ, không thừa, cũng không thiếu. Mi mắt hắn rủ xuống, ánh mắt dài hẹp, tầm mắt rơi lên thân thể nhỏ gầy của cô, không cảm xúc, nhưng lại có phong thái mê người. Hắn như thế, điềm đạm, bình tĩnh, cao quý lại tuấn mỹ, giống như thần Apollon vậy!

Khoảng cách rất gần, hơi thở của hắn phun lên trên mặt cô, có chút ngứa, nhưng cũng rất mát, còn có mùi hương trên người hắn, thấm vào trong lòng của Thất Dạ, khiến đôi mày thanh tú của cô nhíu lại.

Đổi lại là, Gia Mậu hung ác véo một cái lên má trái của cô.

"Đau - -" Ngay lập tức Thất Dạ kéo tay hắn ra, đôi mắt lạnh băng: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, anh có thể cố gắng không hư như thế được không? Biết rõ tôi đang bị thương, lại còn véo, đau lắm biết không hả?"

"Tôi cho rằng, cô không nói đau!" Gia Mậu khẽ cười, đôi mắt sắc trong suốt đến chói mắt: "Nam Thất Dạ, tôi không biết Nam Tuyết Hiêu có giúp cô trả thù hay không, nhưng mặc kệ thế nào, tôi nhất định sẽ giúp cô trả thù!"

Người phụ nữ của hắn - Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, chỉ có hắn mới có thể bắt nạt, có thể cung chiều, những người khác, tất cả đều không được phép!

Cho dù là vua An Đức Liệt, cũng không được phép!

"Trả thù?" Đôi mắt Thất Dạ chớp chớp, bàn tay áp lên gò má mình, bỗng nhiên về mặt ngưng tụ lại, nhỏ giọng mĩa mai, nói: "Gia Mậu, người khác bắt nạt tôi, anh giúp tôi trả thù, ngay cả chính bản thân anh cũng bắt nạt tôi, tại sao không nhắc đến?"

"Có phải cô đã quên, cô là nô lệ của tôi, tôi thích như thế nào thì sẽ như thế!"

Ngôn ngữ của người đàn ông nhạt nhẽo, nhưng nói ra những lý lẽ “đúng lý hợp tình”!

Đôi mắt Thất Dạ tròn lên nhìn, trong lòng oán hận lời lẽ dơ bẩn của hắn!

Người đàn ông xấu xa, không bằng cận bã, vừa nham hiểm lại còn ghê tởm, cũng không thể trách được hắn còn trẻ như vậy mà đã làm tới chức Thượng tướng. Hơn nữa, tính cách hắn ngang ngược, tiền đồ rộng mở!

Thật là buồn phiền, hắn như thế, cô làm sao có thể so sánh đây? Từ nay về sau, nếu muốn đối phó với hắn, sợ là còn khó hơn lên trời.

"Không cần nghĩ cách trả thù tôi, tôi cam đoan, cô sẽ không đầu lại tôi đâu!" Gia Mậu xoay người lại, vỗ nhẹ lên gương mặt cô, nhỏ giọng, nói đơn giản: "Nhất là, đừng nghĩ tới phản bội tôi!"

"Phản bội?" Hai từ này nói ra, làm đôi mắt Thất Dạ trầm xuống. Lòng mày cô nhíu lại, kiên quyết nghiêng mặt nhìn Gia Mậu, đôi mắt sắc u ám.

"Không phải có người đã nói với cô, muốn trốn khỏi tôi, thì phải hợp tác với hắn sao?"

Khỏe miệng Gia Mậu tà tà nhếch lên, đường cong như có như không. Lòng mày giương lên, đen như mực, nhẹ nhàng cong lên, đôi mắt hẹp dài, làm tôn lên vẻ mặt sáng láng. Trạng thái này, hình như là, hắn có năng lực hiểu rõ tất cả mọi việc!

Đầu lòng mày Thất Dạ khẽ run lên, bàn tay đè lên bờ vai của hắn, sống lưng thẳng tắp đứng dậy, tầm mắt chạm vào mắt hắn, gần tung câu từng chữ: "Anh, đã, biết?"

"Ừ, hừ!"

Một tiếng nói lười biếng, “hừ” nhẹ, coi như trả lời.

"Làm sao biết?" Trong lòng Thất Dạ chấn động, vội vàng hỏi.

Cô bị hắn ta bắt tới đây, bên trong nhà tối om. Cô nhớ rõ, lúc đó trong phòng chỉ có cô cùng với người đàn ông kia. Cho đến bây giờ, cô cũng chưa gặp hắn ta, nhưng hơi thở toát ra từ người hắn ta làm người khác kinh sợ, có lẽ đó là một người có khả năng hơn người. Loại người như hắn ta, đương nhiên làm việc sẽ rất cẩn thận, đừng nói là Gia Mậu đặt thiết bị giám sát trên người cô, cho dù có, cũng sẽ bị sóng điện làm nhiễu mới đúng, như thế nào Gia Mậu lại giống như chuyện gì cũng biết?

"Chuyện này, cô không cần lo lắng!" Gia Mậu nói với giọng không mặn không nhạt, đôi mắt nhàn nhạt liếc nhìn cô: "Tóm lại, không nên nhẹ dạ cả tin lời nói của người khác, làm bất kỳ chuyện gì, cũng nên suy nghĩ đến kết quả trước rồi hãy làm!"

"Không phải là anh đã nghĩ ra cái gì rồi chứ?" Thất Dạ thấy vẻ mặt nhàn nhạt của Gia Mậu, rõ ràng là trong lòng đã biết hết tất cả mọi chuyện rồi. Cô quay đầu lại nhìn khuôn mặt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn - thanh tú thoáng có chút nghi ngờ: "Gia Mậu, anh đã đoán được người bắt tôi là ai? Anh hãy nói cho tôi biết, hắn ta là ai?"

"Cô không cần biết hắn ta là ai!" Gia Mậu cự tuyệt, nói.

"Không phải, tôi."

"Cô có biết thế lực của hắn có bao nhiêu, lại muốn cùng hắn hợp tác làm chuyện tốt?"

"Không có." Mặc dù có chút dè dặt, nhưng khi nghe Gia Mậu vạch trần, Thất Dạ liều mạng, dứt khoát không thừa nhận: "Tôi không nhận được, chỉ muốn biết, hắn ta rốt cuộc là người như thế nào, biết rõ ràng Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc có thể điều tra ra, cũng không sợ sống chết mà đối nghịch với anh!"

Gia Mậu nghe cô nói vậy, chỉ là nhàn nhạt liếc nhìn cô, không trả lời, khẽ dựa người vào xe, lạnh giọng quát: "Kiệt Phu!"

"Dạ!" Kiệt Phu đứng ở ngoài, nghe thấy chủ nhân gọi, lập tức mở cửa x era, ngồi lên ghế lái.

"Đi!" Miệng mở ra, nói.

"Dạ, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc!" Kiệt Phu khởi động xe, lái xe rời đi.

Thất Dạ cảm thấy không chút thú vị, bàn tay đặt lên ghế ngồi di động qua lại, cố gắng di chuyển từ trên đùi Gia Mậu xuống.

Đáng tiếc, Gia Mậu không buông, ngược lại vòng tay ôm chặt eo cô, đặt hai chân cô ngang người hắn, đôi mắt nhỏ hẹp híp lại, nhỏ giọng, nói: "Để tôi

kiểm tra một chút!"

Ánh mắt của hắn mang một chút thích thú - chế nhạo Thất Dạ, làm tim cô đập nhanh hơn, cảnh giác nhìn hắn, nói: "Kiểm tra cái gì?"

"Kiểm tra."

Gia Mậu cười, kéo dài giọng ra, chột một bàn tay hắn luồn từ vạt áo cô đi vào bên trong, thời điểm cô đang hết sức ngạc nhiên, trực tiếp phiêu du đi xuống dưới bụng cô, môi mỏng nhếch lên một nụ cười ẩn ý.

Thất Dạ xấu hổ, tức giận đến mức muốn quát lên trách móc hắn, lại nghe thấy hắn "Xuyt" một tiếng, nói: "Bảo bối, em đừng phản kháng, nếu không quần áo trên người sẽ không còn nữa! Không nhớ rõ chuyện vừa nãy, hả?"

Hắn trắng trợn uy hiếp cô, làm động tác của Thất Dạ lập tức dừng lại.

"Yên tâm, tôi chỉ là muốn kiểm tra một chút.Bên trong có đau hay không." Đầu ngón tay Gia Mậu sờ vào “khu vườn bí ẩn” của cô, ác ý rút ra rút vào một cái, nói: "Vừa rồi, tôi cảm nhận được, chỗ này chặt đến mức khiến tôi phát điên!"

"Đồ điên!" Thất Dạ lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng, cô cũng không dám có hành động gì, chỉ sợ người ở phía trước - Kiệt Phu đột nhiên nhìn vào kính chiếu hậu, loại chuyện như thế này làm sao có thể để người khác nhìn thấy. Phải biết rằng, hôm nay bọn họ ngồi chiếc xe này, khác chiếc xe lần trước, không có thủy tinh ngăn cách, cô có thể đảm bảo, Kiệt Phu nhất định có thể nghe được lời nói của Gia Mậu. Cô thật sự không hiểu, người đàn ông này muốn thế nào, sao mặt dày đến vậy!

Gia Mậu thấy cô như vậy, tâm trạng tốt hơn nhiều, cúi đầu xuống, đưa đầu lưỡi ra liếm nhẹ lên cánh môi cô, nói: "Bảo bối, còn không phải là em làm cho tôi phát điên!"

"." Thất Dạ á khẩu, không trả lời được.

Cùng hắn khua môi múa mép, chỉ sợ hắn sẽ mài mòn mồm mép người khác, nhưng có thể khẳng định, một chút lợi ích cũng không có, ngược lại tự mình nhận lấy thiệt thòi!

Bỗng chốc, chỗ giữa chân bị Gia Mậu ép buộc mà có cảm giác đau đớn đến xé rách, đùi bỗng có cảm giác mát rượi, khiến đôi mắt Thất Dạ sáng tỏ. Tầm mắt cô nhìn thẳng vào mặt Gia Mậu, lông mày khẽ nhu lại, có chút ngạc nhiên.

Tay của Gia Mậu đã bỏ ra, nhẹ nhàng vén áo đặt trên bắp đùi cô lên, nhẹ nhàng lau đi những vết xước, mà lúc trước, cô bị cọ xát với đường.

Ngay sau đó, Thất Dạ biết, hắn, đang vì cô mà bôi thuốc ——

Trong lòng tràn đầy cảm giác kỳ lạ, cô khẽ cắn môi dưới, mặc cho tay người đàn ông mon trón từ bắp chân cô đến bụng, mang theo sự ma sát kỳ dị, quyến rũ, chấn động tâm cô, khiến khích cô!

Không phải sợ hãi, mà là tim đập nhanh ——

Hơn nữa, trong lòng cũng thâm oán.

Khốn nạn! ! !

Làm cô bị thương, lại bôi thuốc lên, sau đó giống như xát muối, từ nay về sau lại thay cô chữa thương. Như thế nào, chẳng lẽ hắn muốn giày vò cô hết lần này đến lần khác sao? Hắn cắt đi mà XX!

Nam Thất Dạ, hắn đang chơi đùa mày mà thôi, nhất định không được có nửa phần biết ơn hắn!

"Ừ, bảo bối, em nghĩ đúng rồi." Trong lúc tâm trạng Thất Dạ muôn màu muôn vẻ, mặt của Gia Mậu tiến lại gần bên tai cô, nhỏ giọng nhàn nhạt nói: "Lần đầu tiên, ấn tượng khắc sâu chứ? Tôi muốn để em bồi dưỡng thân thể cho tốt, trong tương lai. Tôi sẽ khiến cho em có ấn tượng khó quên, tôi tồn tại trong cơ thể của em như thế nào, một lần lại một lần nữa xâm nhập, em - - "

.....

Mấy ngày nay, Thất Dạ bị bệnh tật, giống như người què.

Liên tiếp mấy ngày liền, cô đều không thể xuống giường được, trong thời gian đó, đều là Mã Lệ • Mạc Nại và Dư Tuyết, hai người cùng chăm sóc cho cô. Những ngày đó, Gia Mậu cũng trở về phủ, Gia Mậu vội vàng gọi thầy thuốc Mã Đình tới xử lý vết thương cho cô, sau đó hắn bị truyền vào cung Lạp Ma gặp An Đức Liệt Vương. Bây giờ, hình như hắn vẫn chưa quay về. Ngược lại, cô mừng thầm trong lòng, mấy ngày nay trôi qua rất ung dung tự tại. Chỉ là, có một việc vẫn đề nấn trong lòng cô, vẫn không cách nào bỏ qua được!

Sớm nên gặp mặt Thiên Đại, Tư Á lại chưa từng cho người báo tin mời cô đến Ngõa La Luân. Cũng không biết, hôm nay, cô gái kia thế nào, cô có bao nhiêu lo âu.

Mã Định cho cô thuốc có công dụng rất tốt, chỉ qua mấy ngày, cô không cần chống gậy mà vẫn có thể đi bộ. Hơn nữa, vị trí bắp chân lau đến chỗ vết thương vốn rất đau, bây giờ dường như cũng không sâu nữa. Gỡ bỏ chỗ vết thương đã đóng vảy ra, màu da từ trên xuống dưới như một, nay lại đột nhiên trở nên trắng khác thường. Nghĩ đến đây, không biết qua một thời gian nữa, chắc là có thể khôi phục lại như thường!

Hôm nay, cô đi ra khỏi phòng ngủ, liền nghe thấy mấy nữ người làm đang tranh luận, hôm nay ở phủ Thượng tướng được mang đến vài con ngựa chiến đầu tốt, đôi mắt bỗng chốc sáng lên.

Cô vô cùng yêu thích cưỡi ngựa, trước kia, trên Địa Cầu cô cũng có một con ngựa yêu thích của mình, chỉ tiếc. Ai, chuyện cũng đã qua không nhắc đến thì hơn!

Chẳng qua, trong lòng cô có chút ngạc nhiên, tinh cầu khoa học công nghệ Chafee so với Địa Cầu, có thể nói, chỉ hơn chứ không kém. Hôm nay, bọn họ sử dụng súng đạn, không biết so Địa Cầu tiến hơn bao nhiêu lần. Rốt cuộc con chiến mã này, dùng để làm cái gì?

"Tôi nghe nói, trong đó có một con ngựa, gọi là Y Toa Bối Lạp, trước kia Hi tiểu thư cũng tên là Y Toa Bối Lạp, nó nhất định là con ngựa mà Thượng tướng đại nhân yêu thích!"

"Đúng vậy, ai cũng biết, Hi tiểu thư là bảo bối được Thượng tướng đại nhân nâng niu trong lòng bàn tay - -"

"Các cô ở đây, lú lú nói gì vậy?"

Hai nữ người làm đang nói chuyện, bị một giọng nói lạnh băng cắt ngang. Thì ra là, quản gia Mã Lệ • Mạc Nại.

Nữ người làm kinh sợ, người lập tức khúm núm, cúi đầu bỏ chạy.

Đôi mắt Thất Dạ đảo nhanh một cái, ánh mắt đã nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng ánh mắt phóng ra xa, nhìn thấy đình viện Bích Hải ở phía trước, chợt thấy có mấy con tuần mã vô cùng xinh đẹp, khỏe miệng khẽ nhếch lên, sau đó bước xuống cầu thang, chuẩn bị đi về phía đình viện.

"Tiểu thư Nam Hi!"

Phía sau, bỗng có thanh âm cô gái trầm lạnh gọi cô.

Mặt Thất Dạ khẽ nghiêng qua, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Mã Lệ một cái, hít sâu một hơi, thanh âm hờ hững, nói: "Quản gia Mạc Nại, có chuyện gì?"

"Xin hỏi, tiểu thư Nam Hi, cô muốn đi đâu?"

"Tôi ở chỗ này chán muốn chết, muốn đi ra ngoài một chút!"

"Bệnh của Tiểu thư Nam Hi còn chưa khỏi, mời cô về phòng nghỉ ngơi. Tôi sẽ bảo phòng bếp hầm cho cô bát cháo gà bồi bổ thân thể, xin tiểu thư Nam Hi hãy trở về phòng. Uống....uống...ng!"

Mã Lệ chếch người, bàn tay khẽ giơ lên, ý bảo Dur Tuyết bưng bát cháo gà đến chỗ của cô.

Khỏe miệng Thất Dạ cong lên rồi hạ xuống, bước chân quay trở lại, đưa tay ra cầm lấy bát cháo gà, "Ừng ực" hai tiếng, toàn bộ cháo đều rót vào bụng cô.

Động tác của cô thật phóng khoáng, khiến cho Dur Tuyết kinh sợ.

Bình thường trong xã hội thượng lưu, các đại tiểu thư, bọn họ đều mức từng muỗng từng muỗng, đưa canh đến cái miệng nhỏ nhắn mà uống, làm gì có ai giống như tiểu thư Nam Hi, trực tiếp cầm bát canh uống hết. Cũng khó trách, những đại tiểu thư kia là thật, còn tiểu thư Nam Hi. Là nữ đầy tớ!

Chẳng qua, cô được Thượng tướng đại nhân cưng chiều, yêu mến, mà tất cả bọn họ khi tiến vào phủ Thượng tướng làm người làm, cũng mong mỏi nhưng mà không được. Hơn nữa, số lần cô bị thương, so với bất kỳ ai cũng cao hơn, mới tới không lâu, thời gian nằm trên giường cũng không ngắn. Nhưng mà, cô bị thương cũng nhanh, mà khỏi cũng nhanh, người bình thường không thể so sánh được - -

"Tôi đi ra ngoài!" Đặt cái bát vào khay ở trên bàn, Thất Dạ nhanh chóng xoay người, vội vàng bước xuống cầu thang.

"Tiểu thư Nam Hi, cô không thể đi ra ngoài!" Mã Lệ nhanh chóng đuổi theo sau.

Thất Dạ không để ý đến cô gái, bàn tay đề lên tay vịn cầu thang, hơi dùng sức trực tiếp nhảy xuống từ trên cầu thang.

Ở đây có vật dụng thực tế, cũng không phải bay lên, hơn nữa không cao, cô cũng không thấy sợ hãi!

Dường như, Mã Lệ chưa từng nghĩ đến cô có bản lĩnh tốt đến thế, trong lúc nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp, lại thấy Thất Dạ đã nhảy xuống vị trí phòng khách. Cô không chút để ý, một đám nữ người làm chạy nhanh đến cản cô lại ở trước cửa.

"Tất cả cút, mở ra!" Mã Lệ nhắm vào những người làm không thể ngăn cô ấy lại, làm cho vẻ mặt của họ rét run, bước nhanh ra ngoài.

Đứng ở trước cửa bậc thang, lại thấy hình dáng nhỏ nhắn, nhanh chóng đi tới chỗ đình viện. Trong lòng cô rét lạnh, vội vội vàng vàng đuổi theo.

Thất Dạ bước rất nhanh, thoát cái đã đến chuồng ngựa. Ở đó có một người đàn ông lớn tuổi trông coi ngựa, sau khi thấy cô, có chút bất ngờ. Nhưng, lại thấy trên người cô mặc bộ quần áo hào hạng, lập tức ý thức được đó là ai, nói: "Tiểu thư Nam Hi, xin hỏi cô có chuyện gì dặn dò?"

Thì ra, những người trong phủ Thượng tướng, đều tương đối thông minh - -

Thất Dạ cười một tiếng, nhìn hắn, nói: "Ông lão, kia là con Y Toa Bối Lạp?"

Ông lão có chút nghi ngờ, liếc nhìn nàng, nhưng vẫn là chỉ vào một màu trắng ngựa trong đó: "Ồ chỗ nào!"

Con ngựa kia, màu lông bóng mượt, hai mắt có hồn, vừa nhìn là biết đó là ngựa tốt. Hai mắt Thất Dạ sáng lên, bước nhanh đến, đem con ngựa kia dắt ra ngoài, sau đó muốn trèo lên cười!

Đáng tiếc, lúc cô sắp lên được lưng ngựa, bỗng nhiên, eo bị một bàn tay có lực hung ác nắm chặt, kéo cô trực tiếp từ trên xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Nhảy thoát y

Không cần quay đầu lại, chỉ cần dựa vào hơi thở của người đó, Thất Dạ liền biết được hắn là ai. Ngoại trừ mấy ngày nay không trông thấy hắn, còn lại hắn đều ở nhà, không phải chủ nhân phủ thượng tướng Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, thì còn ai vào đây?

Hắn ghì chặt eo nhỏ, làm cô bị đau, khuôn mặt Thất Dạ nhăn lại, đang muốn đưa tay ra, gỡ bàn tay của hắn đang nắm lấy eo mình ra, nhưng suy nghĩ một chút, lại thôi. Mặc kệ bàn tay của hắn đang nắm lấy eo mình, đứng yên không nhúc nhích!

"Ai cho phép cô cười con ngựa này, hả?" Thanh âm lạnh nhạt của hắn vang lên bên tai, người đàn ông nhẹ giọng mĩa mai: "Cô nghĩ cô là ai, cô có đủ tư cách cười con ngựa của tôi?"

"Tôi, không đủ tư cách cười ngựa của anh, không có tư cách cười mà còn được gọi là Y Toa Bối Lạp sao?" Thất Dạ hơi nghiêng đầu, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía người đàn ông đang đứng gần mình, hỏi bằng giọng điệu "không mặn không nhạt".

Đôi mắt Gia Mậu nhíu lại, ánh mắt u ám, xuất hiện một chút tàn ác. Bàn tay hắn hơi dùng lực véo hông Thất Dạ một cái, nhìn bộ dạng ngả nhếch nhác của cô, hai má gần như sắp chạm vào mõng ngựa, môi mòng khê nhếch lên, lạnh giọng nói: "Cô, không đủ tư cách!"

Từ lúc cô bị hiểu lầm là cô gái kia, cô luôn được người khác hầu hạ, nên cũng quên mất thân phận của mình, chỉ là nô lệ mà thôi, cô có tư cách gì đứng ngang hàng với hắn chứ? !

Bàn tay của Thất Dạ đè xuống mặt đất, chậm rãi đứng lên, phui nhẹ tay, nói: "Đã biết!"

Sau đó xoay người, bước về phía lúc trước đi vào!

Vừa nãy mới cười ngựa một chút, cho nên cô không nhận được quay lại nhìn con ngựa thêm một chút nữa. Mặc dù trong lòng rất thích ngựa, nhưng biết rõ đây không phải ngựa của mình, sau đó cúi đầu, trong lòng khê thờ dài một cái: bảo bối à, các em không phải là của chị, nên được nhìn một chút là thích rồi!

"Muốn cười ngựa?" Một thanh âm lạnh lùng từ phía sau vang lên.

". . . ." Bước chân Thất Dạ dừng lại, bởi vì bị người đàn ông kia nhìn thấu tâm tình, nên khuôn mặt nhỏ nhắn khê ứng đỏ. Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn theo con ngựa tên Mã Mặc Nại đang đứng phía bên kia, thích thú nhìn chăm chăm vào cô, khê miệng cô khê nhếch lên, xoay người nhìn Gia Mậu: "Đúng thế, vậy thì sao?"

"Tôi sẽ cho phép cô!" Gia Mậu nâng khuỷu tay lên, lạnh lùng nhìn cô.

"Điều kiện!" Thất Dạ không do dự hỏi.

"Cô thật thông minh!"

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc làm bất kỳ chuyện gì, đều muốn làm bằng giao dịch?" Thất Dạ nhẹ giọng: "Nếu như, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc không làm sĩ quan, mà chỉ là người bình thường, cuộc sống sẽ có rất nhiều thú vui! Bởi vì, anh làm bất kỳ chuyện gì cũng có tính toán, nên gia sản bạc triệu, tiêu mãi không hết!"

Thấy cô nói mình hẹp hòi, Gia Mậu cũng không tức giận, chỉ nói: “Đề nghị này cũng được, chỉ tiếc rằng, gia tộc của tôi - A Nhĩ Bá Đặc từ nhỏ đã đứng đầu sĩ quan, vận may quá tốt, không phải thương nhân, nhưng cũng có gia sản bạc triệu!”

Đối với người có đầu óc như hắn, Thất Dạ hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hai chữ “đồ kỹ” cũng không đủ để hình dung ra được!

"Bớt nói lời thừa đi, có điều kiện gì, anh cứ nói!" Thất Dạ tự nhủ, không nên cùng hắn tranh cãi, dù sao hắn cũng là người có đầu óc không giống với người bình thường. Nghĩ vậy, trong lòng cô thấy an tâm rất nhiều, cũng không còn tức giận nữa.

Chỉ tiếc rằng, chưa tới nửa giây sau, lời nói không nhanh không chậm của người đàn ông này, khiến tâm trạng cô căng thẳng, giống như núi lửa sắp phun trào.

Bởi vì, cô nghe thấy hắn nói, rất ngắn gọn, ở tại đây, nhảy thoát y!

"Anh ——" Thất Dạ giận tím mặt, ngón tay chỉ thẳng vào Gia Mậu, hai vai vì kích động trở nên run rẩy!

Thật kinh tởm, quả nhiên, hắn thật biến thái, yêu cầu như vậy cũng nói ra được! Tên khốn này, hắn không bằng cả cảm thú!

"Ngựa của tôi, có lẽ cũng rất thích nhìn mỹ nữ biểu diễn. Nếu nó vui, có thể sẽ cho cô cười. Giao dịch như vậy, rất công bằng đúng không?"

Gia Mậu khoanh hai tay trước ngực, cười như có như không, nhìn chằm chằm Thất Dạ, khuôn mặt tuần tú mang mấy phần đùa giỡn.

Thất Dạ giờ một cánh tay lên, lạnh lùng cười hai tiếng, khoe miệng khê co rút, giống như đang niệm chú, hận không thể giết người đàn ông này!

Cuối cùng, cô không nói gì, bước nhanh qua Mã Lệ - Mạc Nại, đi về phía biệt thự!

Nhìn thấy Thất Dạ dần dần đi xa, Mã Lệ - Mạc Nại quay đầu nhìn về phía Gia Mậu, lại bị người đàn ông nhìn lại, vội vàng quay đầu đi.

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, ngài không cho tiểu thư Nam Hi cười ngựa, là vì lo lắng vết thương ở chân của tiểu thư sao?" Bên cạnh, bỗng có thanh âm vang lên.

Gia Mậu hơi nghiêng người, liếc mắt nhìn lão già trông giữ ngựa, nói: “Cổng Lạp, ông nói quá nhiều.”

Cổng Lạp khê cười một tiếng, lúc này, mái tóc bạc thuận theo khuôn mặt, khê lay động, làm gương mặt hắn đôn hậu hơn.

"Ông cười cái gì?" Lòng mày Gia Mậu nhú lại, trong mắt hiện lên vẻ không vui.

"Từ trên xe nhảy xuống, nên bị thương, tuy vết thương đã lành, nhưng gân cốt vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Nếu Tiểu thư Nam Hi muốn cười ngựa, phải dùng hai chân kẹp lấy thân ngựa, hơn nữa phải dùng sức đạp, sẽ khiến “bệnh cũ tái phát”.” Cổng Lạp trả lời, ý tứ sâu xa, nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, lão nói không có sai chứ?"

"Trông coi ngựa của ông đi, nhiều chuyện!" Gia Mậu xụ mặt xuống, hờ hững nhìn ông ta, sau đó hơi nghiêng người, nhìn theo hướng cô vừa đi, nhưng không thấy rõ hình dáng cô nữa, không kim được, khê nghiêng mặt về phía con ngựa tên Y Toa Bối Lạp Bạch Mã.

Đôi mắt con ngựa kia, lấp lánh có hồn, giống như nước hồ trong xanh, ánh lên nhưng tia sáng. Dường như cảm nhận được ánh mắt của Gia Mậu, nó cúi nhẹ đầu xuống, phát ra một tiếng “hì”.

Gia Mậu bước về phía con ngựa, đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ đầu Bạch Mã, Bạch Mã dường như hiểu được ý hắn, nửa thân sau hạ xuống.

"Thật thông minh!" Bàn tay vuốt nhẹ lên bộ lông của Bạch Mã, môi Gia Mậu khê nhếch lên, thoáng ý cười.

Trong đầu, bỗng hiện lên một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Y Toa Bối Lạp ——

Đã lâu không nhắc đến tên, lâu đến mức không nhớ rõ hình dạng!

.....

"Người đàn ông xấu xa, tôi không thêm cười ngựa của anh." Không đúng, con ngựa kia, cô rất thích cười, chỉ là.Hắn đã nói như vậy rồi, cô có muốn, cũng phải cúi đầu cầu xin hắn cho cô cười. Chỉ có điều, chưa chắc đã không thể cười nó. Dù sao, hắn thường có công vụ trong triều, chờ khi nào hắn không có ở đây, cô sẽ lên trốn đi cười là được rồi. Nói không chừng, cô còn có thể cười ngựa trốn khỏi phủ thượng tướng. Nếu đúng như thế, chắc sẽ rất tuyệt——

Phi, phi, phi! ! !

Cô - Nam Thất Dạ từ khi nào lại trở nên ngây thơ như vậy?Sao có thể có suy nghĩ như vậy được chứ!

Phải biết rằng, chỗ này rất quý giá, “kêu trời không được, gọi đất cũng không xong”, khắp nơi đều có người của Gia Mậu, mỗi bước đi của cô, cũng luôn có người dõi theo. Muốn từ chỗ này trốn ra ngoài, đúng là mơ tưởng!

Không biết có cách nào, khiến Gia Mậu chán ghét cô, đuổi cô ra ngoài——

Nhưng hiện tại, hình như hần rất có hứng thú với cô!

Là bởi vì cô không giống với các cô gái khác, nên đối xử với cô đặc biệt sao? Hay là. Cô giống như lời nói của Nam Tuyệt Hiếu giống Tạp Lạc Nhi • Hi, cho nên hần đối với cô đặc biệt như vậy? ! Tất cả là như vậy sao.

Đợi chút. Tạp Lạc Nhi • Hi? !

Hành lang trước mặt cô, có hai người làm đang tranh cãi, họ vừa tận mắt nhìn thấy con ngựa tên là Y Toa Bồi Lạp Bạch Mã. Mà Gia Mậu, từng đối xử với cô gái tên Y Toa Bồi Lạp • Hi tương đối tốt. Hai người đó cũng nói là, họ Hi? !

Tại sao lại trùng hợp như thế được?

Chẳng lẽ, hai người họ Hi này, giống như lời nói của Tư Á là thành Đức Lan có liên quan đến gia tộc Hi?

Suy nghĩ này, khiến cho Thất Dạ lo sợ. Lòng mảy cô khẽ nhếch lên, nhìn thấy nữ người làm đang quét dọn phòng khách, bước tới kéo tay cô ta, hỏi: "Cô, tôi hỏi cô, thành Đức Lan có tình cầu, mà gia tộc Hi đang sống ở đó à?"

Nữ người làm vội vàng lắc đầu, có chút giật mình, nói: "Tiểu thư Nam Hi, tại sao cô lại hỏi chuyện này? Chuyện này, không phải ai cũng biết sao?"

"Bớt nói lời dư thừa!" Thất Dạ lập tức xụ mặt xuống, lạnh giọng nói: "Đầu óc tôi có chút vấn đề, không nhớ rõ. Cô hãy nói lại cho tôi nghe!"

"Tiểu thư Nam Hi, ở tình cầu Chafee, hoàng tộc và dòng họ quý tộc, ở nhân gian không có bất kỳ liên hệ nào. Nếu như người của hoàng tộc hoặc của quý tộc, bị giáng chức xuống nhân gian, hoặc là gạt bỏ sự cao quý của dòng họ đó, đều phải đổi họ." Nữ người làm thấy mặt mảy cô lạnh băng, đôi mắt tối tăm, bị dọa sợ, liền vội vàng giải thích: "Chúng tôi ở trong hoàng thành Lạp Ma, ngoại trừ An Đức Liệt Vương và Ngũ Đại Gia Tộc, những người khác trong hoàng thành Lạp Ma, đều chống đối Tam Đại Quý tộc, nên không có ai dám dùng gia tộc đó!"

Cho nên nói, Tạp Lạc Nhi • Hi và Y Toa Bồi Lạp • Hi, đều có xuất thân từ thành Đức Lan, gia tộc họ Hi? Như vậy, tại sao họ lại rời khỏi thành Lợi Á, đến hoàng thành Lạp Ma?

Thất Dạ đang muốn hỏi tiếp, lại nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn vang lên càng lúc càng gần, sau đó nhìn về phía nữ người làm khẽ phát tay, bước tới khay trà rót nước, vờ như không thấy.

"Tiểu thư Nam Hi, chắc cô cũng mệt rồi, hãy trở về phòng nghỉ ngơi!" Mã Lệ bước đến chỗ cô, cúi người xuống, cung kính nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc cũng hi vọng, cô nghỉ ngơi cho tốt!"

"Tôi đói rồi, bây giờ muốn ăn món Trung Quốc, cô mau xuống bếp chuẩn bị đi!" Thất Dạ đặt chén trà xuống khay, hai chân bước tới, ngồi xuống ghế sofa, không bận tâm nhìn Mã Lệ một lần: "Cảm ơn!"

Khóe miệng Mã Lệ khẽ co rút, muốn nói điều gì đó, nhưng mắt thấy ở phía cửa, hình dáng người đàn ông cao lớn, sau đó không nói gì, cúi người chào Thất Dạ, đi vào phòng bếp.

Đôi mắt Thất Dạ cũng nhìn về phía hần, đôi mắt khẽ đảo hai vòng, nhìn hần bĩu môi, bàn tay chống lên đầu gối, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, đi về phía Gia Mậu.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Nịnh hót quyền rũ

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân!" Môi Thất Dạ khẽ gọi tên anh đầy ngọt ngào, ngay bản thân cô cũng cảm thấy nổi hết da gà. Nhưng mà, khóe miệng cô vẫn cong lên như cũ, nụ cười thoáng qua không thay đổi, ngược lại lại kéo rộng hơn. Cô bước đến gần người đàn ông này, phối hợp đưa tay ra, vịn lên bờ vai hần, cười xinh đẹp, nói: "Tôi giúp anh cởi quần áo. Anh mệt không? Ngồi lên ghế sa-lon ở chỗ kia, tôi sẽ giúp anh xoa bóp bả vai. Kỹ thuật xoa bóp của tôi rất giỏi, anh hãy buông lỏng cơ thể một chút, liền cảm thấy rất thoải mái, anh sẽ cho rằng toàn bộ thế giới đều hoàn mỹ!"

"Thế giới của tôi, không hoàn mỹ!"

Lời nói của Gia Mậu lạnh băng, lông mày hấn khể nhú, rất rõ ràng, hình như tâm trạng hấn cũng không tốt!

Thất Dạ ghen hờn, nhưng không có giống như thường ngày, trừng mắt nhìn người đàn ông này, mà ngược lại kéo cánh tay người đàn ông, nói: "Thực ra thì, thế giới này có rất nhiều điều tốt đẹp, chỉ là anh luôn nhìn thấy mặt tối tăm của nó mà thôi. Anh phải tin tưởng vào chính mình, sẽ thấy được sự hoàn mỹ đó!"

CMN, đối với chuyện này, bản thân cô cũng không thể tin, thì sao có thể thuyết phục Gia Mậu tin tưởng chứ? Tất nhiên, hấn là người tài giỏi như thế cơ mà.

Nhưng vì để cho hấn chán ghét mình, cô không nói cũng phải nói! Sau đó, cô đặc biệt muốn đối nghịch với hấn, để cho hấn thấy được cô, cũng cảm thấy người phụ nữ này thật phiền phức, quãng cô sang một bên không thêm ngó ngang đến, như vậy là cô có cơ hội thoát khỏi nhà tù này rồi!

Trong thâm tâm Thất Dạ đã quyết định như thế, không để ý xem Gia Mậu có đồng ý hay không, trực tiếp cời áo khoác của hấn ra, vắt sang một bên, sau đó kéo tay hấn, bước đến chỗ ghế sa-lon ngồi xuống.

Nhìn thấy hành động của cô, trong mắt Gia Mậu, lại hoàn toàn không hiểu bộ dạng này của cô!

Cô gái nhỏ này, không phải ra vẻ nịnh bợ, cũng không phải trộm cướp!

Chỉ là, khó thấy được vẻ mặt nịnh hót của cô, hấn cũng không cự tuyệt, mặc kệ cô muốn làm gì thì làm! Thật ra thì, thường ngày, hấn cũng không thích bị người khác chỉ phỉ, nhưng hôm nay, lại có chút hưởng thụ. Bởi vì, khi hấn nằm xuống ghế sa-lon, hấn thấy cô nửa người ngồi xồm xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp buộc cứng lại, giờ phút này nụ cười cũng cứng đờ, quả thật giống như bộ dạng cha mẹ chết vậy! Trong lòng hấn không khỏi cười thầm một tiếng, nhưng khuôn mặt lại vẫn như cũ không thay đổi, vẻ ngoài lạnh lùng, đường nét khắc sâu, ngũ quan tương xứng hoàn mỹ không thiếu sót, làm cho ánh đèn trong phòng, cũng mất sắc!

Thất Dạ cời giấy da của Gia Mậu, nhìn thấy người đàn ông kia tùy tiện nhắm mắt lại hưởng thụ, trong lòng như bị bóp nghẹt. Khiến Gia Mậu thoải mái - hài lòng như vậy, cũng không phải là kết quả cô mong muốn. Nếu như, cô thật sự giúp hấn xoa bóp, hấn lại yêu thích kỹ thuật của cô, vậy không phải ngày nào cô cũng phải xoa bóp cho hấn sao? !

Không được!

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, tôi đi rót cho anh cốc nước!" Bàn tay Thất Dạ đề lên ghế sa-lon, chuẩn bị đứng lên, trong 36 kế chuẩn là thượng sách.

Chỉ tiếc, bước chân cô còn chưa kịp di chuyển, eo bị một bàn tay có lực nắm lấy. Một giây tiếp theo, thân thể mềm mại liền rơi vào trong một lồng ngực, không còn chỗ có thể trốn!

Tâm Thất Dạ rung lên, nhưng thấy hàm dưới người đàn ông giương lên, đỉnh đầu vẫn như cũ, dựa vào ghế sa-lon, hấn vẫn duy trì bộ dáng nhắm mắt nghỉ ngơi, chân mày không khỏi khể nhú lại, bàn tay vỗ lên lồng ngực hấn, nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân - -"

"Tôi nhớ rõ, trước kia cô luôn gọi tôi là Gia Mậu!" Đôi mắt sắc bén của người đàn ông bỗng nhiên mở ra, ánh mắt trong trẻo lạnh thấu xương, nhìn chăm chăm cô, giống như trong đình viện này, ánh trăng sáng tinh tú cũng giống như bóng đèn, mờ mờ không rõ, làm người ta nhìn thấy, lại có thể ngu si say mê!

Nhưng mà, đó cũng chỉ là một câu xưng hô mà thôi, cô tôn kính hấn mới gọi như vậy, hấn còn không vui? ! Hấn thay cô đặt tên lung tung, cô còn không tính toán với hấn!

Trong lòng Thất Dạ thầm oán, khoe miệng tà tà, nói: "O, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, vậy muốn tôi gọi ngài là gì, tôi liền gọi ngài như thế. Chỉ là. . . . Tôi sợ những người khác không vui, dù sao, tôi chỉ là đầy tớ của Thượng tướng đại nhân, lại trở thành tiểu thư được hầu hạ, trong lòng tôi cực kỳ lo sợ - -"

"Hả? !" Nghe thấy thanh âm cuối cùng được cô kéo dài ra, Gia Mậu khể mím môi lại, cong lên lạnh lẽo, đem đáy mắt hấn không còn bên nhon biểu hiện ra ngoài, làm tôn lên sự ti mỉ chu đáo của hấn, giống như một lưỡi dao sắc bén, muốn hung ác cắm vào gò má xinh đẹp của cô!

Thất Dạ bị hấn nhìn, không được tự nhiên, sống lưng thẳng tắp, lớn tiếng nói: "Tôi ở trong phủ này, không có địa vị gì!"

Cô yêu cầu Gia Mậu cho một danh phận, chính là vì mình, để hấn đặc biệt cấp cho cô địa vị trong phủ Thượng tướng. Dĩ nhiên, có hai nguyên nhân: một là khiến Gia Mậu cho rằng cô là người phụ nữ tham lam hư vinh, sinh lòng chán ghét cô; hai là cô có thân phận, sau này khi Gia Mậu không có ở đây, mọi chuyện dễ xử lý. Chẳng hạn như, khiến người trong phủ không thể không nghe theo lệnh của cô; chẳng hạn như, chạy trốn! .

"Cô muốn địa vị?" Khuôn mặt Gia Mậu hơi hột, nhìn chăm chăm vào cô, giống như đang nhìn khi biểu diễn, vẻ mặt khô hải.

"Trong cuộc đời người phụ nữ, có ba chuyện quan trọng nhất. Một là mối tình đầu; hai là tìm một người chồng đáng tin cậy; ba là con cái!" Thất Dạ nói xong giải bày, lại nhàn nhạt, nói: "Mối tình đầu thì tôi không trông chờ, con cái tôi cũng không có ý định sinh, người chồng đáng tin cậy tôi không tìm được, không thể làm gì khác hơn là tìm cho mình một địa vị! Chuyện này có vấn đề gì sao?"

"Cô nói lung tung gì vậy?" Tay chân Gia Mậu đặt lên tay vịn ghế sa lon, mu bàn tay chống dưới cằm, đôi mắt sắc sảo, quan sát hấn từ trên xuống dưới, nói: "Mẹ kiếp, tôi cũng không đáng tin cậy?"

"Anh đáng tin, nhưng anh không phải là chồng tôi!"

"Thì ra, cô muốn gả cho tôi?"

"Không có!"

Coi như cô muốn gả cho hắn, chẳng lẽ hắn sẽ đồng ý? ! Cũng không thể tưởng tượng hắn sẽ cho cô danh phận, chỉ là, cô cũng thấy không cần thiết phải như vậy, nên không chút do dự sao, hắn giống như ma quỷ, khiến cho cô ngán ngại!

Đầu ngón tay Gia Mậu khẽ bóp cằm cô, cười khẩy, nói: "Làm nữ đây tốt, bây giờ, cô được đối xử y hệt như một tiểu thư, còn không hài lòng?"

"Thượng tướng đại nhân. . . ." Thanh âm Thất Dạ ngọt như mật. Cô khẽ nghiêng người dựa vào lồng ngực hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát vào cổ hắn, tay thậm chí không quên đâm nhẹ vào lồng ngực cương tráng của hắn, nụ cười xinh đẹp, nhạt nhẽo nói: "Lòng của phụ nữ, sâu như biển. Mãi mãi không bao giờ thấy thỏa mãn!"

Đầu ngón tay của cô, vẽ vòng tròn trước ngực hắn, ý vị trêu chọc, hết sức rõ ràng!

Mặt mày Gia Mậu hơi sa sầm, bàn tay chợt nắm chặt bàn tay mềm mại đang làm loạn lên của cô, lông mi rũ xuống, đồng tử màu hổ phách, ánh sáng sâu kín giăng co với khuôn mặt tinh xảo như hoa của cô, khoe miệng từ từ cong lên, nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Vậy, ở chỗ khác, thì thế nào nhỉ?"

Hắn nói, ánh mắt hắn di chuyển xuống bộ ngực đang phập phồng lên xuống của cô, đi xuống cái bụng bằng phẳng, đang lúc nhìn đến chân cô, thì có đôi mắt chiếu đến với ám hiệu, hết sức rõ ràng!

Chẳng qua, khi bị hắn nhìn như vậy, trong lòng Thất Dạ cảm thấy rung động. Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ co rúm lại, có chút không được tự nhiên, cắn cắn môi. Cảm nhận được tầm mắt của đối phương, như muốn quần áo trên người cô bung ra từng mảnh, giống như nhìn rõ cơ thể trần trụi - uyển chuyển của cô, bụng dưới cô giống như có ngọn lửa bốc lên, khơi gợi lên cơn sóng trầm bổng trong lồng ngực cô, cổ họng hơi khô khan.

Dù sao đã “làm” một lần, mặc dù cảm giác không tốt, nhưng. Vì kế hoạch chạy trốn, cô phải hạ quyết tâm, đôi tay vòng lên cổ người đàn ông, nhìn hắn tươi cười: "Ở những chỗ khác, tôi cũng muốn - -"

Nói xong, cái miệng nhỏ nhắn dán lên môi người đàn ông, hành động chủ động này, thật là mê hoặc người khác!

Môi cô, mềm mại lại giống như non nớt, chỉ đụng chạm nhẹ như vậy, liền thấy cảm giác mùi hương tươi mát xâm chiếm, mùi hương này làm người khác ngây ngất, khiến lòng mày Gia Mậu hơi nhíu lại. Ở giây phút, cô đưa lưỡi ra nhẹ nhàng đụng chạm khoe miệng hắn, bỗng nhiên đầu ngón tay hắn nắm lấy gáy cô, lực tay rất mạnh, ép cô gần mình hơn. Lưỡi dài dường như rất linh hoạt, tách hai hàm răng cô ra, để hấp thụ hương thơm ngọt ngào nhiều hơn, xâm nhập vào trong, thăm dò - -

Cô gái ngủ gật, lại đi dùng chiêu mỹ nhân kế, hắn sẽ cho cô biết, hắn không phải đang dọa dẫm cô. Chờ đến khi bị “ăn” rồi mới im lặng chịu thiệt, cô cũng nên biết, chuyện gì nên làm, chuyện gì đáng nhớ, chuyện gì không đáng nhớ đến!

"Chờ chút - -" Đột nhiên, bàn tay Thất Dạ khẽ đẩy lồng ngực hắn ra, trong khi hắn không chú ý, liền kéo rộng khoảng cách của hai người. Khoe miệng cô cong lên đầy câu dẫn, rất vừa lòng khi nhìn thấy dục vọng trong mắt hắn, nói: "Thượng tướng đại nhân, yêu cầu của tôi, thì - -"

"Nam Thất Dạ, hiện tại, cô cảm thấy, cô có đủ tư cách nói điều kiện với tôi sao, hử?" Bàn tay Gia Mậu nắm quai hàm cô, khuôn mặt tuấn tú kề sát cô hơn, đôi mắt tà mị khẽ híp lại, khơi dậy một mảnh phong ba dòn dập: "Chờ xem thái độ hầu hạ của cô thế nào, có vừa lòng tôi không, tôi sẽ suy nghĩ!"

CMN, chính là muốn “ăn” trước rồi trao đổi sao! Đến lúc đó, nếu hắn đổi ý, thì cô phải làm thế nào? !

"Thượng tướng đại nhân, chuyện “vò tha để bắt thật”, tôi cũng biết!" Thất Dạ học theo hắn, đôi mắt híp lại, cái miệng nhỏ thoáng nhếch, nói: "Nếu tôi để cho anh “làm”, anh lại cố ý nói không vừa lòng, vậy không phải tôi chịu thua thiệt lớn sao?"

Cô, lại có thể lấy chính mình làm lợi thế giao dịch? ! Có phải hay không, ngoài hắn ra, thường ngày, cô từng đối với bất kỳ người đàn ông nào cũng như vậy?

Chẳng qua, Gia Mậu chỉ suy nghĩ một chút, trong lòng lại dâng lên một cỗ tức giận! Đột nhiên, bàn tay hắn đẩy bả vai cô, nhìn cô trong lúc lơ đãng ngã xuống mặt thảm, bộ dạng nhếch nhác, vừa lòng “hử” nhẹ, cười nói: "Bây giờ, cô đã làm cho tôi không vừa lòng!"

Nói xong, chuẩn bị bước về phía thang máy.

"Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc!" Thất Dạ chật vật đứng lên từ trên thảm, bàn tay vịn lên ghế sa-lon, thân thể nhỏ nhắn nhanh chóng đứng thẳng lưng, nhìn theo bóng lưng hắn, cười lạnh, nói: "Y Toa Bối Lạp • Hi!"

Thân thể Gia Mậu rõ ràng cứng đờ, bước chân chậm lại, khẽ nghiêng người, ánh mắt chiếu lên người cô, mặt sa sầm, giống như muốn phá hủy tất cả!

Hơi thở lạnh lẽo này, khiến lòng Thất Dạ sợ hãi.

Quả nhiên, cô đã giẫm phải mìn thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Trừng phạt khắc cốt ghi tâm

"Ai cho cô nói cô ấy? Người nào nói cho cô biết, về cô ấy?"

Ngôn ngữ băng hàn, như băng tuyết mới tan, hơi thở lạnh lùng này, bao phủ toàn bộ không gian. Thân thể cao lớn của người đàn ông, từng bước từng bước lại gần, Thất Dạ cảm thấy, toàn bộ không khí bị rút cạn, giống như trước mắt, chỉ còn lại hắc ám!

Cho đến khi gáy bị bàn tay của người đàn ông này giữ chặt, cưỡng ép ánh mắt của cô nhìn thẳng vào anh, Thất Dạ mới chợt tỉnh táo lại. Cô cắn răng, ép buộc dừng khí được chôn giấu ở nơi sâu nhất trong trái tim mình phải vùng lên, cắn răng hướng về phía người đàn ông, lạnh lùng nói: "Tôi vì cái gì không thể nói cô ấy? Anh cho tôi cái tên rách Nam Hi này, chẳng lẽ không phải vì thành Đức Lan ở phía Nam tỉnh cầu Chafée này, ở nơi đó, có một cô gái tên Y Toa Bối Lạp · Hi Nhĩ sao?"

Cô, cũng chỉ được anh dùng làm đồ chơi thể thân cho cô gái kia mà thôi! Tùy ý làm nhục, đối đãi vô tình, đùa giỡn tàn nhẫn –

Tiểu thư Hi Nhĩ ở phía nam, Nam, Hi... Không phải vì nhớ cô gái kia, thì còn là vì cái gì nữa?

"Cô còn dám nói?"

Đầu ngón tay Gia Mậu dùng lực níu chặt tóc cô, đẩy mắt một mảng ánh sáng âm tàn tỏa ra. Anh dùng sức nắm chặt tay, vì sợi tóc bị anh nắm chặt khiến da đầu tê dại mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái nhăn nhó thành một cụm, đôi mắt tối tăm, càng phát ra ngọn lửa thiêu đốt nóng bỏng, đột nhiên co gồng, dùng sức đập mạnh vào bụng của cô, mắt thấy cả người cô đổ nhào vào chính giữa ghế salon, thân thể cao lớn liền ngã đè lên.

Bị bao phủ trong hơi thở của anh, lòng của Thất Dạ, từng chút từng chút một dần rơi vào vực sâu không đáy. Nơi đó, lạnh giá như băng, hoang vắng, hù quạnh và cô tịch, không hề có bất kì dòng nước ấm nào, chỉ khiến người ta càng ngày càng lún sâu vào, mất đi tất cả dũng khí, chờ đợi... cái chết từ từ đến!

"Tôi nói sai sao?" Vào đúng lúc chính bản thân cảm thấy không cách nào chịu đựng được khí thế cường hãn của người đàn ông này, những lời cãi lại bật ra khỏi cổ họng Thất Dạ, hình như vì để tìm cho mình một chỗ dựa vào lúc kinh hoàng. Cô cắn răng, nhắm mắt lại, cố gắng xem thường khí thế lăm lăm của Gia Mậu, há mồm đem tất cả những ý nghĩ trong lòng nói hết ra: "Y Toa Bối Lạp·Hi Nhĩ là hạng người gì tôi mặc kệ, nhưng tôi không phải là cô ấy, tôi không cho phép anh xem tôi là cô ấy. Vô luận là cô ấy cao thượng, tôi hạ tiện, cô ấy không phải là bảo bối được anh nâng niu trong lòng bàn tay, tôi không phải là nữ đầy tớ tùy ý bị anh giẫm đạp dưới chân, dù bình thường chúng tôi có như thế nào, chỉ vì anh muốn đem tôi biến thành cô ấy, tôi liền thật sự trở thành người như cô ấy được! Gia Mậu·Duong·A Nhĩ Bá Đặc, tôi cho anh biết! Tôi, không phải Nam Hi, tôi chỉ là Nam Thất Dạ, vĩnh viễn sẽ không thể giống như Y Toa Bối Lạp·Hi Nhĩ được!"

"Cô giống cô ấy? Thật nực cười chết đi được!" Gia Mậu không đợi Thất Dạ nói xong, một bàn tay liền níu lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô. Một tia khinh miệt từ đáy mắt anh chiếu thẳng vào gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần của cô gái, môi mòng lạnh lạnh nhếch lên thành một vòng cung, càng phát ra vẻ khinh thường: "Nam Thất Dạ, cô không thể trở thành cô ấy, không chỉ bởi cô hạ tiện. Cô chẳng qua là một nô lệ bị tôi nuôi nấng, thời điểm tôi muốn trêu chọc cô, liền chơi đùa vài cái, chờ tôi không muốn chơi, cô ngay cả chỗ cũng không bằng, hiểu chưa?!"

Cô, vẫn luôn hiểu! Chỉ là, lời này phát ra từ miệng anh, lại mang một mùi vị khác!

Đôi mắt to xinh đẹp của Thất Dạ nhẹ chớp chớp, tầm mắt chiếu thẳng vào người đàn ông kia, nhìn cặp mắt băng giá phát ra khí lạnh bức người, chợt vân đạm phong khinh cười cười, nói: "Biết!"

Cô đáp lại bình tĩnh như vậy, làm lòng của Gia Mậu, không khỏi run lên.

Cô đơn giản đáp lại lời trách cứ của anh một cách trống không, thái độ cực kì giống mấy nô lệ ti tiện khác mà anh thường thấy, chỉ là, khuôn mặt cô mang vẻ xinh đẹp thanh cao, tích tụ những gì tinh khiết nhất không nhiễm bụi trần, siêu phàm thoát tục như vậy, cặp mắt kia lại càng thêm trong suốt sáng ngời, không lẫn nửa tia tạp chất, tựa như một đóa hoa mỹ lệ, cho dù chỉ là một cái chớp mắt như vậy, cũng làm người khác cảm thấy, tổn thương cô, chính là lỗi của anh!

Xúc phạm vào cảm kị của anh, dù là, lỗi của cô, cũng làm cho anh, trong nháy mắt, không thể tiếp tục ý muốn trừng phạt cô như vậy nữa –

Mẹ nó!

Vì bản thân đột nhiên mềm lòng mà tức giận, Gia Mậu chợt nghiêng người, cánh tay dài hướng tới phía khay trà, cầm một chai rượu bò đào màu đỏ, dùng sức đè mạnh vào khoe miệng cô gái, không nói lời gì, trực tiếp đem rượu bên trong rót hết vào miệng cô!

“Khụ -”

Rượu từ miệng bình không ngừng chảy ra, toàn bộ đổ vào khoang miệng Thất Dạ, theo cổ họng Thất Dạ không ngừng chảy vào bụng cô. Mùi vị của loại rượu đó, thật ra rất là thơm, đáng tiếc bị rót vào như vậy, quả thật là muốn lấy mạng của cô. Coorhongj không cách nào chịu được nhiều rượu như vậy đổ thẳng vào, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nắm chặt trong lòng bàn tay, lại không thể nào ngậm miệng, rượu không chỉ tràn ra không ngừng từ khóe môi, mà giống như còn xông lên cả mũi. Trong lúc nhất thời, Thất Dạ cảm thấy không cách nào hô hấp được, không cách nào suy nghĩ, không cách nào cử động được... Thật giống như, toàn bộ trời đất và thế giới xung quanh đều quay cuồng, để cho cô biết, cái gì gọi là tuyệt vọng chân chính!

Mất thấy cả người cô cũng bị rượu thấm ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ khẽ vằn vẹo, trong bình cũng không còn rượu, Gia Mậu mới buông lỏng bàn tay đang giữ cô ra, lạnh lùng nhìn cô.

Thất Dạ lật người, cúi thấp đầu xuống, bàn tay không ngừng đập đập vào lồng ngực, khóe miệng, lỗ mũi, mắt, vàng trán... thậm chí cả thân thể, đều ướt đầm nước. Cô liều mạng ho khan, đầu vàng mắt hoa, có cảm giác như sắp chết đến nơi vậy –

Ha ha, mỗi lần khiêu chiến anh, anh đều có thể nghĩ ra một phương pháp mới để hành hạ cô... Đe dọa bằng độ cao, tắm nước đá, đẩy xuống từ xe hơi, chơi đùa cùng măng xà, tưới rượu,... Không biết, cô còn giữ nổi mạng hay không để tiếp nhận lễ rửa tội độc ác lần sau của anh –

Chuyện anh giày vò cô như thế này, đơn giản chỉ coi như trừng phạt nho nhỏ, có lẽ không đủ để thương gân hại cốt, hoặc là coi như bị thương, cũng không nguy hiểm đến mức mất mạng, nhưng lại cực kì khó chịu, để cho cô mỗi lần đều khắc cốt ghi tâm, đây chính là do anh Gia Mậu-Dương-A Nhĩ Bá Đặc ban cho cô... Muốn quên đi, thậm chí quên cũng không được!

Rõ ràng mỗi lần trừng phạt qua đi, cũng sẽ trong chớp lát khuất phục uy quyền của anh, nhưng cô luôn không thể nào hấp thu giáo huấn, một lần rồi lại một lần tiếp tục khiêu khích anh! Cô gái ngu ngốc, không chịu suy nghĩ thỏa đáng, anh có thể bỏ qua, nhưng quá độ, anh cũng sẽ không dung túng nữa! Nhất là, tất cả mọi điều về cô gái kia, anh tuyệt đối không nương tay, tùy tiện xử lý!

Lòng bàn tay của người đàn ông để một cái xuống ghế salon, nhìn cô gái quỳ trên mặt đất đang không ngừng hòa hoãn lại hô hấp, từ tư thế của cô, liền có thể cảm thấy cô khó chịu đến cỡ nào. Con mắt sắc bén của anh trầm xuống, khóe miệng khẽ giật giật, lạnh lùng nói: “Dùng rượu tẩy rửa miệng một chút, là biện pháp tốt nhất để khiến người khác câm miệng! Nếu như cô muốn nói tiếp, thì trong phủ của tôi, không thiếu rượu đỏ thượng hạng để cho cô uống.. ướ...ng! Muốn tiếp tục không?”

Phía sau mỗi câu hỏi, nhẹ như gió thổi mây bay, nhưng hàm ý ám chỉ mỉa mai, không cần nói cũng biết!

Thất Dạ mới vừa trải qua giàu vò cực độ, nào còn hơi sức gì mà đáp lại vấn đề của anh? Cô khẽ ngã lưng về phía sau dựa vào bên cạnh, mông nhỏ ngồi luôn xuống đất, nhìn xuống những chấm rượu đỏ nổi bật trên váy màu vàng nhạt, giống như đóa hoa anh túc màu đỏ rực rỡ, khóe miệng khẽ nhếch lên, ngược mắt nhàn nhạt liếc về phía người đàn ông kia.

Ánh mắt, vẫn vậy trước nhau như một quạt cuồng không chịu thua, chỉ tiếc là, ánh mắt đều trong suốt như nước. Những mảng ứng hồng trên khuôn mặt, càng khiến làn da trắng của cô, càng tang thêm vẻ thanh nhuận tinh xảo, trong lúc vô tình, lại phát ra vô hạn phong tình. Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cũng mang theo thần thái giễu cợt, giống như nói rằng, anh trừng phạt, vẫn không đủ cho cô thấy cảm phục!

Bộ dáng cao ngạo lạnh lùng này, giống như băng thiên tuyết địa, như hoa tuyết liên lớn lên trên đỉnh núi, đón khí lạnh mà nở rộ, toát ra vẻ đẹp rực rỡ, biểu lộ dưới ánh mặt trời, nhận lấy lễ rửa tội từ băng và lửa, lại như cũ tuyệt diễm không hề run sợ, không vì bất kì thứ gì trên thế gian mà ô nhiễm, thuần túy, sạch sẽ, tràn đầy sức quyến rũ!

Mất thấy bộ dạng trông chờ của cô, lòng Gia Mậu bỗng chốc trầm xuống. Trên gương mặt tuần lãng của anh bị bao phủ bởi vẻ lo lắng, hình như không có ý tưởng lại tiếp tục hành hạ cô, nghiêng người đứng lên, bước lên phía trước hai bước, lưng quay về phía cô, khuôn mặt tuần lãng, xẹt qua một tia phức tạp mà chính anh cũng không biết. Lòng bàn tay hơi khẽ cong, không biết vì duyên cớ gì, trong miệng của anh, đột nhiên nói ra một câu: “Thu thập một chút, theo tôi đến phủ Ngõa La Luân!”

Thấy anh đột nhiên rút lui sang 1 bên, Thất Dạ vốn là sống lưng thẳng tắp ngạo nghễ cùng anh đối mặt giờ cũng mềm nhũn. Nguyên tưởng rằng, hai người cứ như vậy bỏ đi trong bất hòa, nhưng bởi vì mấy chữ hồi hột kia, trong lòng cô không hiểu sao lại rung động, nghiêng người liền nắm lấy ống tay áo của người đàn ông kia: “Gia Mậu, anh nói thật sao?”

Chuyện này, khiến cô hưng phấn như vậy sao? Mới vừa rồi còn cao ngạo như vậy, lại lập tức không còn nữa! Nghĩ đến, Dung Thiên Đại, trong lòng cô thật đúng là không phải người quan trọng bình thường!

Nếu như cô chính là cô gái Tạp Lạc Nhĩ Hi Nhĩ mà Nam Tuyệt Hiếu muốn tìm kia, thì không có lý nào lại ẩn nấp trong những nô lệ phản loạn mới phải chứ? Nhưng hẳn từ chỗ Tư Á nghe ngóng được, cô gái Dung Thiên Đại kia, là một tù binh mà thôi! Thế nào mà, tình cảm của các cô, cư nhiên lại tốt như vậy chứ? Họ, đối với nhau đều vô cùng quan tâm!

“Tôi cho phép cười sao?”

Đỉnh đầu Gia Mậu nhẹ cúi xuống, từ trên cao liếc xuống cô, sát khí như vậy, ở trong không khí, âm thầm tràn ra.

Mất thấy trong đôi mắt sắc của anh nhẹ lướt qua một tia chán ghét, Thất Dạ nhẹ nhàng lắc đầu, nhanh chóng buông bàn tay đang níu tay áo của anh ra. Đôi môi cô khẽ chuyển động, trong miệng, phát ra hai chữ đơn giản mà nặng nề: “Cảm ơn!”

Cô ngược lại thật thú vị, trước mặt anh vẫn luôn biểu hiện thà chết chứ không chịu khuất phục, nhưng lại vì anh giúp cô một chuyện nhỏ như vậy, mà lại nói cảm ơn anh, hình như là, tất cả hận ý trong mắt anh cũng không còn nữa –

“Không cần suy nghĩ làm cách nào chạy trốn cùng cô ta! Nếu như cô dám có nửa phần ý tưởng đó, tôi liền đem cô ta từ chỗ của Tư Á về, cắt đứt hai chân!”

Khỏi nói, lời uy hiếp phát ra từ đôi môi của Gia Mậu, lạnh lẽo đến mức, ngay cả anh cũng có chút giật mình.

Buồn cười, anh là Gia Mậu-Dương A Nhĩ Bá DDawcjlaij nghĩ tới việc dùng một người khác để uy hiếp cô gái nhỏ này, mục đích để cô không chạy trốn khỏi mình? Loại ý niệm này nếu để cho Tư Á biết, tên khốn kia không biết sẽ cười anh bao lâu nữa!

Thất Dạ chống tay xuống đất, ngẩng mặt nhìn anh, trong mắt có chút khó tin, hình như là, chưa từng nghĩ đến việc anh sẽ dùng cách này để uy hiếp cô. Chỉ là, cô ngược lại trả lời rất nhanh chóng, nói: “Tôi sẽ không trốn!”

Muốn chạy trốn, cũng sẽ đợi cơ hội cùng với Thiên Đại, trốn đi! Đến lúc đó, cô nhất định sẽ cùng với Thiên Đại chạy trốn đến chân trời góc biển, khiến bất luận kẻ nào cũng không tìm được họ!

“Mã Lệ-Mạc Nại!”

Tầm mắt Gia Mậu lướt qua cô gái đang cúi thấp đầu ngồi dưới đất, âm thầm thở nhẹ ra.

Mã Lệ rất nhanh liền xuất hiện, hướng về phía anh cung kính khom người.

“Mang tiểu thư Nam Hi đi thay một bộ trang phục khác, bảo Kiệt Phu chuẩn bị xe, cô ấy sẽ đi với ta đến phủ Ngõa La Luân!”

“Dạ!” Nghe phản phó của người đàn ông đó, Mã Lệ vội vàng bảo Tuyết Lệ đỡ Thất Dạ lên lầu thay quần áo, đồng thời sai người thông báo cho Kiệt Phu, cũng bảo người hầu tới thu dọn phòng khách.

Thân thể cao lớn của Gia Mậu chuyển qua một bên ngồi xuống ghế sa lon, mắt thấy Mã Lệ ngồi xổm xuống, cầm khăn thay anh lau sạch sẽ rượu đỏ dính trên ủng, môi mỏng nhàn nhạt hạ xuống, nhỏ giọng hỏi thăm “Ngựa lần này, là của các tròng ngựa ở trấn nhỏ do ta đích thân chỉ danh mang đến?”

“Đúng vậy, thượng tướng!” Mã Lệ gật đầu, đổi cái khăn khác lau lại giày cho anh.

“Mã Lệ!”

“Dạ?”

“Thay ta quản lý chặt tiểu thư Nam Hi, không cho phép cô ấy đến gần chuồng ngựa!”

Gia Mậu phản phó rất nhẹ nhàng, giống như nước vậy, nhưng trong đó lại có cỗ khí thế cường đại, Nhượng – Mã Lệ không thể không lập tức trả lời: “Dạ!”

Người đàn ông không phát ra bất kì tiếng động nào nữa, Mã Lệ lúc này mới chậm rãi ngẩng mặt lên, mắt thấy đôi mắt anh đã khép lại, đang nhắm mắt dưỡng thần, không khi nhẹ nhàng thờ dài trong lòng một tiếng, đem hai chân anh để lên trên bàn trà, hướng về phía người hầu bên cạnh phất phất tay, ý bảo tất cả bọn họ lui ra, để cho anh nghỉ ngơi một lúc.

Anh ở vị trí cao, mỗi ngày luôn bận rộn xử lý công vụ, thường xuyên không ở lại trong phủ. Vẫn nhớ năm ấy, anh đang cố gắng thăng tiến, càng thêm bận rộn. Mã tiểu thư Y Toa Bối Lạp-Hi Nhĩ, thích nhất là ở trong phòng khách đợi anh, mà anh, luôn là vào lúc khuya khoắt lên trở lại nhìn cô ấy, bế cô ấy lên trên lầu. Anh bình thường cứ nhẹ nhàng chờ đến hai ba giờ liền phải trở về trong đội, qua lại bốn ba, mệt mỏi, cũng giống như vậy nhắm mắt nghỉ ngơi. Sau này Tập Nhĩ tiểu thư rời đi, anh chưa từng một lần về qua nhà. Từ khi trở thành thượng tướng, một năm trở về nhà vài lần, cũng không vượt quá mười lần, ngược lại hồi này, bởi vì tiểu thư Nam Hi ở đây, chỉ có mấy ngày anh đã về rất nhiều lần. Nghĩ đến, tiểu thư Nam Hi...

Lông mày bà nhếch lên, ánh mắt nhìn về phía cầu thang, môi khẽ cười làm những nếp nhăn trên mặt hiển rõ lên.

Hi vọng, tiểu thư Nam Hi có thể thay đổi tất cả!

Ít nhất, làm cho thượng tướng, không bị chìm trong dĩ vãng nữa, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới!

.....

“Tiểu thư Nam Hi, người mặc bộ y phục này lên rất đẹp!” Mắt thấy cô gái sau khi tắm rửa thay quần áo xong, bộ quần áo Lưu tô với quần dài che đi thân thể mảnh mai nhưng không làm mất đi dáng người linh lung, màu thủy lam này rất hợp với da của cô, khoe miệng Tuyết Lệ không khỏi nở nụ cười hân mộ, thờ dài nói: “Thật đẹp!”

Thất Dạ khẽ mỉm môi, nhìn cô gái xinh đẹp tuyệt trần trong gương, mắt nhẹ nhàng nháy hai cái.

Không sai, cô rất xinh đẹp. Khuôn mặt xinh xắn mà tinh mỹ thanh tú, ngũ quan tinh tế, da dẻ nõn nà, trắng mịn như tuyết. Lông mày dài nhỏ, đôi mắt to sáng ngời, cái mũi nhỏ xinh đẹp mà tinh xảo, đôi môi anh đào tựa như đóa hoa nhài mới nở, lấp lánh sương mai, làm cho người khác nhìn không được mà

muốn hái, cộng thêm cái cảm thon gầy, đem tôn cả khuôn mặt của cô lên, lại có một đầu tóc đen nhánh mượt mà như tơ, hiển nhiên chính là mỹ nhân bước ra từ trong tranh. Như thế nào, bởi vì bộ y phục điểm lệ, làm nổi bật lên dáng người hấp dẫn của cô, quả thật chỉ cần nhìn một cái, mặc cho người nhìn là ai, cũng đều cảm thấy không tòi chút nào đi!

Có thể, trừ kẻ ác ôn đó –

Người nọ, trời sinh chính là một bộ dạng cấm dục. Mặc dù nhiều lần, có những động tác đùa giỡn cô, nhưng cuối cùng thành công, chỉ có một lần thử nghiệm hồng bét ở trên xe đó thôi. Người nọ, giống như rất có năng lực tự kiềm chế, bất luận cái gì đối với anh mà nói, đều chỉ là mây bay –

“Tiểu thư Nam Hi, xin nhắc chân lên một chút!”

Chợt giật mình, thanh âm của Tuyết Li bay vào trong tai.

Thất Dạ cúi đầu, mắt thấy Tuyết Li đang đem một đôi giày xinh đẹp đưa tới trước mặt cô, môi mông nhẹ nhàng hạ xuống, đưa hai chân ra.

“Đôi giày này, hoàn toàn phù hợp với tiểu thư Nam Hi!” Tuyết Li nở nụ cười ngọt ngào, đem dây giày của Thất Dạ cài chắc vào, đứng thẳng dậy, nói: “Tiểu thư Nam Hi, mời!”

“Tuyết Li!” Ánh mắt Thất Dạ liếc về phía cửa phòng một cái, đưa tay nắm lấy cổ tay Tuyết Li, nhỏ giọng nói: “Tôi muốn hỏi cô một ít chuyện, cô có thể trả lời tôi chứ?”

“Cái gì?”

“Cô có biết tiểu thư Y Toa Bối Lạp·Tập Nhĩ?”

Mắt Tuyết Li hình như sáng lên, có một tia lấp lánh từ đáy mắt tỏa ra ngoài. Nhưng rất nhanh, cô liền lắc đầu, nói: “Tiểu thư Nam Hi, Tuyết Li không biết!”

Là không biết, hay là không dám nói?

Con ngươi của Thất Dạ híp lại, nhìn về phía bàn trang điểm trước mặt, đứng dậy đi tới cầm một cây trâm tinh xảo đưa cho Tuyết Li, nói: “Tuyết Li, nếu cô nói cho tôi biết, vật này sẽ là của cô!”

“Không, tôi không thể nhận! Đây là đồ thượng tướng cho người mang đến cho tiểu thư Nam Hi dùng!” Tuyết Li vội vàng khoát tay, lo lắng nói: “Tiểu thư Nam Hi, thượng tướng vẫn đang còn ở phía dưới chờ cô, mau nhanh đi đi!”

Mặt cô nghiêm lại. “Tuyết Li, nếu cô không nói hết cho tôi biết, tôi liền báo với mọi người rằng cây trâm này là do cô trộm đi!”

Thật ra Thất Dạ cũng chỉ muốn dọa cô ta một chút, nào có thể đoán được Tuyết Li vừa nghe, mặt cũng đổi sắc, cô ta nằm rạp trên mặt đất, liều mạng khom người dập đầu với Thất Dạ: “Tiểu thư Nam Hi, xin người không nên làm khó Tuyết Li. Tuyết Li chỉ mới tới phủ thượng tướng, cái gì cũng không biết, tôi chỉ biết, tiểu thư Y Toa Bối Lạp·Hi Nhĩ năm năm trước đã từng ở qua nơi này một thời gian, cô ấy –”

“Mã Lệ!” Một tiếng nói lạnh nhạt trầm thấp, chợt truyền đến từ một bên.

Thất Dạ cả kinh, nhìn thấy thân thể cao lớn của Gia Mậu đứng ngay tại cửa phòng, bên người anh, còn có Mã Lệ đi theo, người phía sau nghe thấy anh gọi, liền lập tức trả lời.

Ánh mắt Gia Mậu, liếc thoáng qua mặt Thất Dạ, khóe miệng đột nhiên nổi lên nụ cười hung ác, môi mông, khe hở, nhàn nhạt phân phó: “Đem tiện tỳ nhỏ đó, lôi ra, cắt lưỡi, cho chó ăn!”

Thanh âm, thanh nhuận như nước, ngôn từ, lại sắc bén đến mức, lạnh thấu xương!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Thượng tướng đại nhân muốn, Nam Thất Dạ liền cho

"Không cần ——"

Tuyết Li tựa hồ là người đầu tiên phản ứng kịp, dù sao cũng là người trong cuộc, bị Gia Mậu nói muốn cắt đầu lưỡi, kia tự nhiên liền là cầu xin tha thứ rồi. Cô gái nhỏ cấp tốc lắc đầu, hai mắt chảy ra hai hàng nước mắt trong suốt, sợ đến mức cả thân thể đều tại phát run, thanh âm ben nhộn chói tai: "Thượng tướng đại nhân, van cầu ngài, bỏ qua cho tôi, tôi cái gì cũng không có nói, tôi lại cũng không dám."

Đứa nhỏ này, chỉ là mới 17, 18 tuổi, còn nhỏ như vậy, nghĩ đến, là bị Gia Mậu làm sợ, mới có thể giống như chó con ở một dạng trên mặt đất bò sát dòr thân đến lòng bàn chân của Gia Mậu, đưa tay đi nắm lấy ống quần của hắn, trong mắt tha thiết mà kỳ vọng, Gia Mậu có thể thu lại mệnh lệnh đã ban ra!

Nhưng là, người đàn ông kia cũng không!

Hắn với con người sắc âm lãnh rét lạnh, trong mắt, tia ánh sáng lạnh u ám thật giống như là lưỡi dao sắc bén một dạng, chừng có thể đem cô gái trên đất cho giết ngay lập tức chết. Ở thời khắc đầu ngón tay của cô bé mới chạm được ống quần của hắn, hắn chân dài đi phía trước một đá, mũi chân vừa vặn chạm đến ngực của Tuyết Li. Người sau liền phút chốc bay quảng về phía sau vài thước, có thể thấy được hắn sử dụng sức lực to lớn, đạt tới loại trình độ nào!

Tuyết Li nằm úp sấp trên mặt đất, khoe miệng có máu tươi phun ra, khoe mắt bởi vì đụng phải một bên góc cạnh mặt bàn, trong nháy mắt thấy sưng đỏ. Nếu như vị trí mà lệch một điểm, Thất Dạ nghĩ, trong mắt của cô bé có thể cũng bị người bị đẩy lùi ra ngoài ——

Bởi vì trước mắt một màn kia tiến triển được thật sự là quá nhanh, lòng của cô tại chỉ chốc lát sau mới phản ứng kịp. Mắt thấy Tuyết Li còn muốn tiến lên cầu xin tha thứ, cô lắc đầu một cái, cấp tốc ngồi xổm người xuống nắm lấy người cô bé, nói: "Tuyết Li, không cần đi qua!"

Cô biết rõ, nếu như Tuyết Li lại cầu xin Gia Mậu, nhận được kết quả cũng sẽ cùng lúc đầu một dạng. Hắn là một người tàn ác hung bạo, nếu lời nói đều đã mở miệng, chuyện sẽ làm cùng tận, quả quyết không đổi ý!

"Tôi không muốn bị cắt đầu lưỡi, tiểu thư Nam Hi, tôi không muốn, van cầu cô cứu cứu tôi đi ——" Tuyết Li khóc thành một cái khóc sụt sùi, lòng bàn tay nắm lấy tay áo Thất Dạ liên mạng lắc lắc: "Tôi không muốn không có đầu lưỡi, không thể nói chuyện, không cần ——"

Người nào có đầu lưỡi, nguyện ý làm người câm? !

Thất Dạ chưa sót cười một tiếng, lòng bàn tay vươn đi ra ôm lấy bả vai của cô bé vỗ vỗ, nói: "Tuyết Li, không có chuyện gì, yên tâm!"

Tuyết Li chắc là sẽ không có chuyện, bởi vì chuyện này là bởi vì cô mà lên, như vậy người giải quyết, nên là cô!

Thất Dạ hít sâu, cắn môi dưới, từ từ đứng lên, ở cặp mắt sắc lẹm của người đàn ông kia nhìn chăm chăm, cô ~ môi nhẹ nhàng nhấp động một phen, nhỏ giọng nói: "Cô ấy cũng chỉ là đứa trẻ mà thôi, A Nhĩ Bá Đặc thượng tướng đại nhân, không có cần thiết đem chuyện làm cho như vậy cương chứ?"

"Mã Lệ, không nghe thấy lời của ta?" Gia Mậu cũng không để ý tới cô, chỉ là đầu hơi hướng bên cạnh nghiêng đi, con mắt băng lãnh tản ra ngoài ánh sáng, rơi xuống trên người của Mã Lệ.

"Dạ!" Có thể là Mã Lệ cũng bị người đàn ông tàn bạo này hù dọa, bị hắn như vậy lạnh giọng hô quát, rất không dễ dàng phản ứng lại, muốn đi gần Tuyết Li nắm cô bé. Người sau liền mạng mà ôm lấy bả vai Thất Dạ, kia có máu tươi thấm ra trán dán chặt cánh tay cô, khiến cánh tay trắng mịn như ngọc của cô, cũng bị lấy dính vết máu đỏ tươi thượng quét xuống, xem ra, như bóng hoa hồng đẹp đẽ, rõ ràng là đẹp đẽ mỹ lệ, lại khiếp đảm kinh tâm!

Gia Mậu với con mắt rét lạnh càng phát ra tới tấp, ánh mắt kia mang theo khí thế, tựa như núi băng tuyết ngàn năm tan chảy, khí lạnh bức người!

Ở Mã Lệ khom lưng đem Tuyết Li liền mạng run rẩy nắm lấy đi là lúc, Thất Dạ bỗng nhiên xuất chiêu, hướng bà ấy tập kích vung đánh qua! Người sau cả kinh, bước nhanh lui về phía sau, trong ánh mắt, lộ ra một tia ánh sáng kinh ngạc, tựa như là, đối với bản lĩnh của Thất Dạ có chút giật mình!

"Không cho phép đụng vào cô ấy!" Thất Dạ mắt lạnh liếc về phía Mã Lệ, thấy vẻ mặt khó xử của bà ấy, ánh mắt dọc theo gương mặt Gia Mậu mắt liếc nhìn lại, nói: "Gia Mậu, là tôi ép cô ấy nói, anh muốn cắt, liền cắt đầu lưỡi của tôi!"

Dù sao cô thường ngày không thích nói chuyện, thỉnh lúc lại không có ngại, biết viết chữ, biết ngôn ngữ của người câm điếc, cho dù bị cắt đầu lưỡi, cũng không sao!

Gia Mậu nghe vậy, mặt mày một mảnh lạnh lẽo.

Hắn từng bước một bước chân dọc theo cô đến gần, kia như cây Quỳnh Lâm Ngọc một dạng cao lớn thân thể, từ trong ra ngoài tỏa ra tầng tầng nồng đậm bất tận, này khí thế cường đại, khiến Thất Dạ cũng không khỏi có chút kinh hoàng, vốn chỉ muốn cùng hắn đấu tranh tâm tư tới cùng, có như thế một giây, vậy mà diễn sinh ý nghĩ trốn tránh——

Nhưng hiện thực, cô không được phép làm ra lựa chọn như vậy, nếu không kết cục của Tuyết Li, thật sự sẽ vô cùng thảm! Chuyện này là sai lầm của cô, cùng Tuyết Li hoàn toàn không quan hệ, cô bình sinh ghét nhất liên lụy người khác, vì thế, cô thế nào cũng sẽ không để cho Gia Mậu động Tuyết Li!

"Nam Thất Dạ, cô cho rằng, cô có mấy cái đầu lưỡi có thể cung tôi cắt?"

Gia Mậu bước chân rồi cuộc đứng nghiêm, hắn trên cao nhìn xuống ngưng mắt nhìn cô, một đôi con mắt sáng, ở ánh đèn gây chiếu xuống, phơi lộ ra màu hổ phách. Thái độ của hắn là kiêu căng, từ môi mòng khạc ra ngôn ngữ, tại vẫn đậm phong kinh (gió nhẹ nước chảy), tự nhiên trời sinh một cỗ thanh run sợ lạnh, khiến người không rét mà run!

Cánh môi của Thất Dạ liền khô khốc, cô khép lại cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng bĩu một cái, khẽ cắn răng, gương mặt cùng ánh mắt của Gia Mậu giao động nhau, gần từng chữ: "Đầu lưỡi, tôi chỉ có một cái, chỉ là. . . ."

Dừng một chút, cô chợt buông ra cánh tay đang bị Tuyết Li ôm chặt, đem đôi tay đưa tới trước mặt Gia Mậu, lấy dừng khí, một hơi liền đem lời nói trong

lòng nói ra ngoài: "Nếu như anh còn không ngại thiếu, liền cắt ngón tay đi, nghĩ muốn cắt bao nhiêu, liền cắt bấy nhiêu ——"

Nha, không phải cô nghĩ muốn tự tàn, mà là cô nhất định phải bắt cứ giá nào! Nếu không, Gia Mậu nhất định sẽ không bỏ qua cho Tuyết Lị.

Người phụ nữ ngu ngốc, rõ ràng lúc nói chuyện, hai tay đang không ngừng run rẩy, còn dám đối với hắn nói như vậy! Chẳng lẽ là, cô liền ăn hết hán Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc sẽ cung chiều cô, không dám đối với cô xuống tay?

Khỏe miệng lạnh lùng nhếch lên, người đàn ông bỗng nhiên nhướng lên lông mày, kia môi mỏng, vừa động, thanh âm lưu loát, tựa như đại mạc kia đất bằng phẳng rất xa, theo gió mà lên, phất nổi lên một cổ cảm giác thê lương: "Tốt, tôi hôm nay, liền cắt ngón tay của cô, tới thay thế đầu lưỡi! Mã Lệ, lấy dao tới!"

Tuyết Lị nghe vậy, sắc mặt từ trắng, biến thành đen, biến xanh, rồi xám tro. Tóm lại, đủ loại về mặt, trong nháy mắt liền hiện ra không ít!

"Yên tâm, là cắt của tôi, với cô không có quan hệ. Cô, mau đi ra đi!" Thất Dạ nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô gái một cái, nói: "Nhanh!"

Thừa dịp Gia Mậu cái kia đại biến ~ thái không có đối ý trước, cô có thể giữ được Tuyết Lị chu toàn.

Đứa trẻ Tuyết Lị kia dường như cũng vô cùng tình nghĩa, tuy là sợ đến cả vai phát run, cũng là liều mạng lắc đầu một cái: "Tiểu thư Nam Hi, tôi."

Tại trong lòng cô, tuy nói sự tình là bởi vì Thất Dạ mà lên, nhưng Gia Mậu vốn là muốn trừng phạt đích thị cô, hiện giờ Thất Dạ giúp cô cản tất cả trách phạt, muốn cô một mình như thế chạy trốn, cô thật đúng là làm không được!

"Ngu ngốc, lúc này nói cái gì tình nghĩa?" Mặt Thất Dạ đen lại, mắt lạnh nhìn chăm chăm cô bé: "Mau cút đi ra ngoài!"

"Nhưng ——"

"Cút!"

Nghe Thất Dạ này bỗng chốc mặt lạnh xuống cùng tiếng hô quát lãnh lẽo, Tuyết Lị sợ tới mức thanh âm dừng lại. Mắt thấy Thất Dạ mặt mày âm trầm nhìn chăm chăm mình, này lạnh lẽo trong ánh mắt, tích mang theo một tia khí thế lâm liệt không cho người khác kháng cự, cô bị hù sợ, lại không dám có bất kỳ dị nghị, đáp lại một tiếng "Dạ", liền đối với Gia Mậu khom người dập đầu, bỏ rời khỏi phòng.

Mã Lệ đang đứng ở đằng trước bàn trà, thật giống như là do dự có muốn hay không cầm lên con dao gọt trái cây sắc bén kia!

Gia Mậu một tay nghiêng cầm ở túi, trên mặt tuần nhã lưu động quét xuống về âm u. Vài giây sau, không thấy Mã Lệ có hành động, con mắt sắc của hắn một sâu hơn, lạnh giọng hỏi: "Mã Lệ, bà có phải hay không cũng muốn thử một lần tư vị bị cắt ngón tay?" .

Trong thanh âm, mang theo mùi vị nồng đậm uy hiếp!

"." Mã Lệ nghe vậy, làm sao còn dám lại do dự chốc lát, bà nghiêng người, đưa tay cầm lên con dao gọt trái cây đó, nhanh chóng đi tới đưa cho Gia Mậu.

Gia Mậu liếc mắt gia hiệu, ý bảo bà ném cho Thất Dạ.

Mã Lệ nhướng mày, trên mặt mang theo vẻ khó xử. Nhưng tại trong con người rét lạnh của Gia Mậu liếc tới kia một cái bén nhọn lạnh thấu xương, vẫn lại là thân thể chậm rãi mà ngồi xổm xuống, chuỗi con dao đưa tới trước mặt Thất Dạ: "Tiểu thư Nam Hi."

Thất Dạ không chút do dự đưa tay nhận, kia động tác nhắc tay nhanh chóng mà lưu loát, quả thực thật giống như đang mua đồ ăn trong phố xá sầm uất, muốn đưa tay đi đón lấy người bán hàng rong đưa tới thứ gì đó, nhẹ nhàng như thường.

Mã Lệ cùng lúc trước buông tay, hai người liền lẫn nhau lôi kéo vài cái, chợt nghe được đình đầu có truyền đến lời nói lạnh lạnh: "Mã Lệ, cút ra ngoài!"

"A Nhĩ Bá Đặc thượng tướng." Mã Lệ nhếch lên lông mày, trên trán hiện thành hình chữ "S".

Trong phủ đệ, khó có được mới tới một vị khách quý đặc biệt có thể làm cho thượng tướng đại nhân trở về nhà, nếu như bà xuất ra chút gì vấn đề, thượng tướng đại nhân ghét bỏ bà, kia sau này, thượng tướng đại nhân có thể hay không lại muốn khôi phục như trước kia, 2 - 3 tháng mới trở về một lần? Như vậy, cái nhà này, quả thực lại xem như tan tác!

"Ta, nói, cút! ! !"

Đơn giản ba chữ, gần từng chữ, mang theo cái loại này khí phách chuyên thuộc của Gia Mậu. Nhất là một lần sau cùng, ngắn ngủi có lực, vô hình trung có cổ hương vị tiêu sất.

Đầu ngón tay Mã Lệ bèn buông lỏng, kia con dao, bị Thất Dạ tóm lấy qua. Bà bắt đầu dĩ lắc đầu một cái, trong lòng thờ dài một tiếng, đứng dậy, rời khỏi căn phòng.

Bên trong phòng, một mảnh yên tĩnh, Thất Dạ tiếp lấy con dao sau, liền lập tức đem một bàn tay đặt yên ổn đến trên sàn nhà. Cô cũng không có vội vã muốn tìm ngón tay cắt xuống đi, ngược lại là nâng lên chiếc cảm nhọn, hướng về phía người đàn ông cười nhạt: "Xin hỏi, thượng tướng đại nhân, không

biết ngài muốn mấy ngón tay của Nam Thất Dạ ?"

"Cô có thể chém mấy cái cho tôi?" Gia Mậu kéo tôi một cái ghế, thoải mái mà nghiêng ngòi xuống, một bộ bộ dáng lười biếng đậm bạc!

"Thượng tướng đại nhân muốn mấy cái, Nam Thất Dạ hết thấy đều cho!"

"Ha ha, vậy thì xem cô có phải hay không thật sự hào phóng như vậy!" Gia Mậu nhếch lên hai chân bắt chéo, nhất phái khoan thai tự đắc. Con mắt sắc tà tà của hắn nhử lại, ánh mắt dọc theo ngón tay cái bên trái của Thất Dạ nhìn một cái, không chút để ý nói: "Sau cùng một ngón đi, nhìn giống như rất xinh đẹp. Nam Thất Dạ, nếu như cô một đao có thể đem nó chặt đứt, tôi liền muốn kia một ngón là đủ rồi!" Gia Mậu cười tà.

"Được, một lời đã định!" Thất Dạ đem bốn con ngón tay khác cup lại thành hình cung, chỉ đuôi thẳng ngón tay cái, hít sâu một cái, liền gợn đao, dùng sức hướng ngón tay dùng sức toàn bộ!

Động tác, dứt khoát mà lưu loát, không có nửa phần do dự. Này lực độ, cũng rõ ràng đầy đủ, lấy sự sắc nhọn của con dao gọt trái cây kia ước đoán, một đao đi xuống, ngón tay tất nhiên sẽ đứt rời!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Đứt tay

Thực tế, khi dao nhỏ đi xuống, chính xác là lúc nó cứa vào da thịt, chợt một cái chân đòn sức đập xuống, đá vào bàn tay đang cầm dao của Thất Dạ, nên dao gọt trái cây bị lực kia làm cho lệch vị trí, sức mạnh đã giảm đi rất nhiều khi chân người đàn ông đá xuống, dao gọt trái cây liền “Keng” một tiếng, rơi xuống sàn nhà - -

Nhưng trước đó, lưỡi dao sắc bén kia, đã làm da thịt của Thất Dạ tổn thương. Thời khắc đó, Thất Dạ đã cố hết sức lực, nhưng lúc con dao kia đâm vào da thịt, ngay cả đã bị Gia Mậu cản lại, vẫn đâm vào tận xương. Mặc dù xương không gãy, da thịt cũng đã bị tổn thương, một dòng máu tươi chảy ra, nhuộm cái thảm vàng nhạt thành màu đỏ!.

Đầu lông mày Thất Dạ nhíu chặt lại, cô thoáng ngẩng đầu lên, như muốn nhìn người đàn ông đó một lần, nhưng lại phát hiện trước mắt tối đen, bàn chân to lớn của người đàn ông này, hung ác giẫm lên bàn tay đang bị thương của cô, dùng sức day đi day lại mấy lần!

Vết thương ở bàn tay bị phá hủy đã rất đau, bây giờ lại bị đế giày da của hắn day đi day lại mấy lần, hô hấp của Thất Dạ ngừng lại, đầu ngón tay nhức buốt. Cô co người lại, trên trán chảy xuống mồ hôi hột, khuôn mặt nhỏ nhắn nhắm nhúm lại, trông rất dữ tợn. Để giảm bớt loại đau đớn này, cô cắn răng chịu đựng, cho đến khi chỗ đó mùi máu tanh ngọt ngấy theo hơi thở bay ra, trái tim đau đớn giống như bị dùi đâm thủng, xuyên qua dây thần kinh mẫn cảm, lan ra khắp các bộ phận trong cơ thể, cho đến khi đầu ngón tay trái chỉ thấy hơi đau, cô mới lờ lững rằng ra không cần nữa!.

Đầu tóc cô đã rất rối, toàn thân vã ra đầy mồ hôi, cái áo vừa thay giống như ngâm trong nước. Rõ ràng bà vai đang run lên, hai đầu gối đang quỳ dưới đất cũng tê liệt, ngã sấp xuống đất, nhưng cô lại cố chấp, không cầu xin tha thứ. Thậm chí, ngay cả hơi thở cũng như không còn!

Mười đầu ngón tay của cô bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng dưới tình huống như thế mà cô vẫn chịu đựng được, quả nhiên là khác người! Phải biết rằng, thường ngày ở trong quân đội huấn luyện người mới một lúc, hắn từng chứng kiến, người đàn ông vì không chịu nổi trừng phạt mà khóc đến kêu cha gọi mẹ, mà người đàn bà này, quả nhiên rất đáng được hắn - Gia Mậu coi trọng, có đủ tư cách chơi đùa cùng hắn!

Bàn chân vừa dùng sức giẫm thu lại, hắn ngồi xổng xuống, đầu ngón tay bỗng nhiên nâng cầm cô lên, ép cô nhìn hắn, lạnh nhạt nhìn cô: "Nam Thất Dạ, làm gì có ai như cô, cứ nhiên xuống tay cắt ngón tay mình!"

"Tôi nhờ vào!" Thất Dạ nhỏ giọng “xuy”, cắn răng lạnh lùng nhìn hắn, cười lạnh nói: "Anh có gan thì đừng ngăn cản tôi, một ngón tay thôi mà, tôi – Nam Thất Dạ, có thể cho!"

"Tốt! Quả thật rất hợp ý tôi!" Đồng tử u ám, ánh sáng lạnh chết chóc xuất hiện, khóe miệng Gia Mậu khẽ giương lên, đột nhiên đưa tay ra, dùng sức bóp mạnh vào đầu ngón tay cô, sau dùng sức tóm cô đứng lên - -

"Grắc...! ! !"

Âm thanh giòn giã vang lên phía sau Thất Dạ, may là thường ngày như thế nào Thất Dạ cũng có thể chịu đựng được, nhưng giờ phút này, đúng là vẫn không nhịn được kêu lên một tiếng "A" thảm thiết!

Cô bị dao làm tổn thương, bây giờ bàn tay ấy lại bị Gia Mậu vặn ngược, sau này có khi bị đứt - -

Xương bị gãy, lưng lay sắp rơi, giống như cành liễu trong gió, lúc nào cũng có thể lay động! Chỉ tiếc, còn có chút da thịt bên ngoài, đừng đưa, giống như châm chọc, cô không biết tự lượng sức mình!

Sau khi phát ra tiếng hô, cả người Thất Dạ cũng vì động tác bẽ gãy tay của Gia Mậu ban tặng, mà hoàn toàn xụi lơ trên mặt đất.

Chớ xem thường một ngón tay bị thương, nó đủ khiến người đó khắc sâu ấn tượng, cảm thụ loại mùi vị khó khăn nhất trên đời: sống không bằng chết!

Máu Thất Dạ theo đầu ngón tay chảy xuống, vẫn chảy, vẫn chảy, không gì ngăn lại - -

Trước mắt có chút mờ mịt, cánh tay co quắp, nếu không phải bị loại đau đớn này chi phối lấy Thất Dạ, cô sẽ cảm thấy, giờ phút này, có phải cô đang xuống địa ngục hay không. Nếu không, tại sao trước mắt, tất cả đều lung lay, giống như có thể sập xuống bất kỳ khi nào? .

"Chắc chắn." Trong miệng Gia Mậu phát ra thanh âm khinh bỉ, ánh mắt hần nhìn chăm chú vào cô gái đang nằm xụi lơ trên đất, vỗ vỗ tay lên mặt cô: "Thế nào? Không phục trước lời nói của mình, đứng lên cũng tôi tiếp tục đối chọi!"

Hắn muốn trị cô, thủ đoạn còn rất nhiều. Thế này, chỉ giống như thức ăn khai vị thôi! Chỉ có điều, xem ra cô đã không chịu được giày vò này - -

Đôi mắt Thất Dạ mông lung, môi nâng lên lại hạ xuống, giống như muốn nói gì đó, nhưng chỉ phát ra tiếng thở dài yếu ớt, thật giống như không nói được gì!

"Mă Lai!" Mặt Gia Mậu sa sầm, bỗng nhiên thân thể cao lớn đứng lên, hướng phía ngoài quát.

"Dạ!" Bóng dáng Mã Lệ lập tức xuất hiện. Mắt nhìn thấy cô gái dưới sàn nhà, bên cạnh là một mảng đỏ tươi, màu máu kia, giống như làm lóa mắt cô.

Chỉ là, liếc mắt nhìn quanh phòng một lượt, cô liền chấn động. Không cần phải nghĩ nhiều, nhớ đến vừa rồi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Thất Dạ, cùng với bộ dạng đau đớn bây giờ, cô liền hiểu chuyện gì đã xảy ra!

Gia Mậu móc trong túi tiền ra một cái khăn tay, nhẹ nhàng lau vết máu trên tay đi, cất giọng lạnh nhạt phân phó: "Gọi Mã Đình đến!"

"Dạ!" Mã Lệ không dám chậm trễ, gạt đầu thật nhanh, chạy như bay ra ngoài.

Mặc dù chỉ đứt ngón tay, nhưng tiểu thư Nam Hi chảy không ít máu, nếu như không kịp thời cấp cứu, ngón tay của cô ấy, có thể cả đời không liền lại - -

.....

Mã Đình cầm ngón tay Thất Dạ, tạm thời xử lý vết thương, trừ người lười biếng ngồi ở một bên như Gia Mậu ra, Mã Lệ và Tuyết đều giúp một tay. Mã Lệ được Mã Đình phân phó cầm bông băng, khử trùng, lau vết thương cho Thất Dạ, mà đôi tay Tuyết phát run, mắt khóc đến sưng đỏ, yên lặng đứng nhìn một bên như phỗng.

Nhìn cô gái nằm trên giường nhỏ, cô nhìn mà thấy hoa mắt, Mã Lệ lại chăm chú nhìn cô bị thuốc mê làm cho ngủ, giờ phút này, cô ấy thật ung dung tự tại không cần lo nghĩ, nhưng trước những đau khổ kia, khiến cho tóc cô bị mồ hôi làm ướt đầm, bây giờ vẫn chưa khô!

Mã Đình bận rộn gần nửa giờ, mới băng bó được đầu ngón tay của Thất Dạ. Hắn băng bó tương đối đặc biệt, đến mức đầu ngón tay của Thất Dạ cũng không giống như bánh chưng.

Sau khi làm xong mọi việc, trán của Mã Đình cũng thấm đầm mồ hôi, nhưng dù sao mọi việc cũng được giải quyết!

"Tôi cho rằng tiểu thư Nam Hi sẽ bị bệnh uốn ván, vì vậy trước khi tay cô ấy khỏi hẳn, tuyệt đối không được chạm vào nước. Dội thuốc tan hết, các cô cứ dùng giẻ dãi thuốc cho cô ấy. Còn nữa, phải nhắc nhở cô ấy, uống thuốc đúng giờ, hơn nữa không được ăn đồ chứa chất kích thích, nếu không sẽ ảnh hưởng đến vết thương, về già rất dễ bị phong thấp... Khuyết điểm đó!" Mã Lệ thu thập lại hòm thuốc, đưa hai ba cái lọ thủy tinh cho Mã Lệ: "Thuốc này, cứ làm theo những lời tôi đã nói!"

"Đã biết!" Mã Lệ nhận lấy lọ thuốc, giao cho Tuyết: "Tuyết, sau này, phải chăm sóc thật tốt tiểu thư Nam Hi!"

"Dạ!" Tuyết không dám có bất kỳ ý kiến gì, vội đồng ý.

Phải biết rằng, tiểu thư Nam Hi cũng là bởi vì cô mới thể thảm như vậy, cô nhất định phải chăm sóc thật tốt tiểu thư Nam Hi, để cho cô ấy mau khỏi bệnh! Đó có thể là trả ơn cô ấy.

Mã Đình bảo bọn họ hãy rời đi trước.

Mã Lệ và Tuyết đi lùi ra ngoài, Mã Đình đóng lại hòm thuốc, khẽ nghiêng mặt, nhìn lạnh lẽo về phía người đàn ông thờ ơ - lạnh nhạt với mọi thứ kia, nhắc hòm thuốc lên, cất bước: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, thương thế của cô ấy, cần khoảng hai ngày, mới có thể đóng vảy; cần một thời gian mới có thể từ từ tốt lên; khỏi hẳn thì ít nhất cũng cần nửa tháng. Trong thời gian đó - -"

"Loại chuyện thế này, tôi không quan tâm!" Gia Mậu lạnh nhạt cắt ngang lời nói của hắn: "Mau đi ra ngoài!"

"." Mã Đình còn trẻ mà trên gương mặt tuấn tú lại thoáng có chút bất đắc dĩ, hắn khẽ gạt đầu, đáp lại: "Dạ", sau đó bước ra khỏi phòng.

"Đội đã...!" Gia Mậu đột nhiên gọi: "Mã Đình - -"

"Thượng tướng còn có gì phân phó?"

"Tôi muốn chắc chắn rằng, trên tay cô ấy không để lại sẹo."

Mã Đình sừng sốt, nghiêng mắt nhìn Gia Mậu một lúc, mới gật đầu: "Biết!"

Người đàn ông này, thật sự là thái quá rồi, cắt đứt tất cả ngón tay tiểu thư Nam Hi, coi như hấn nhanh chóng đến đây cứu giúp cô ấy, nhưng coi như cô ấy lành bệnh, sau này vẫn biết là để lại một vết sẹo nhỏ chứ?

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc!" Vừa ra khỏi cửa, đột nhiên cố ý quay đầu lại nhắc nhở Gia Mậu: "Mấy ngày này, lưu ý một chút là tiểu thư Nam Hi có thể bị sốt. Nếu như sốt cao không hạ, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện, ngài có thể tìm tôi!"

Mây rậm Gia Mậu nhướng lên, lạnh nhạt liếc hần, giống như không còn kiên nhẫn.

Mã Đình thấy hành động đó của hần, đẩy cửa rời đi.

Gia Mậu vốn đang bắt chéo chân tao nhã ngồi, thì từ từ buông xuống đặt dưới đất, bàn tay hần đề lên gối, đứng lên, bước từ từ đến gần giường nhỏ.

Cô gái hai mắt nhắm nghiền, đôi xinh đẹp kia đã không còn ánh sáng rực rỡ nữa. Khuôn mặt cô an tĩnh khác thường, không màng danh lợi, tĩnh lặng đến mức, như không hề tồn tại, bất đồng với vẻ mặt thường ngày - quật cường đối chọi với hần!

Thân thể cao lớn chậm rãi ngồi xuống, nhìn khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của cô đột nhiên hơi hơi nhúu, đôi môi xinh đẹp như hoa lại khẽ mở ra, hình như có âm thanh suy yếu phát ra từ trong miệng cô.

Bàn tay hần dùng sức đè xuống giường nhỏ, thân thể cao lớn hơi nghiêng, để lỗ tai sát bờ môi cô.

Cũng nghe thấy thanh âm lẩm bẩm từ trong miệng cô, môi mông mọt hết về tà ác, nếp nhăn trên mặt khi cười dần dần hiện rõ!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Kể tai nói nhỏ

Thất Dạ nói, lạnh.

Khi một người phụ nữ nói với một người đàn ông từ "Lạnh", không phải gọi hần ngủ cùng thì còn thể nào nữa? !

Trong lòng Gia Mậu định nghĩa Thất Dạ là khi ngủ mê “nói ý muốn ra ngoài”, cánh tay dài hất cái chăn lên, đầu ngón tay vén khuy áo lên, mau chóng xé rách. Thân thể cao lớn của hần nhanh chóng lật người nằm xuống giường nhỏ, ôm thân thể nhỏ bé đang run rẩy của cô gái ôm vào ngực.

Đầu óc hỗn loạn, lúc đầu Thất Dạ chỉ cảm thấy xung quanh đều là khí lạnh bức người che phủ. Dần dần, bởi vì một đồ vật to lớn đến gần, một hơi ấm bao bọc lấy cô. Đầu lông mày siết chặt của cô cũng hơi dần ra, cảm giác được vật này ôm chặt thật là ấm. Thân thể cô không nhịn được co rúm lại, nép vào lòng vật đó, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, dán chặt vào nguồn nhiệt ấm áp này, liều mạng làm ấm mình - -

Đối với việc chủ động sát lại gần của cô, môi mông Gia Mậu hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Thần sắc gương mặt tuấn tú của hần nhàn nhạt, vui đi về tàn ác khi già vò cô, thay vào đó là một vẻ mặt quý dị không nói lên lời. Lông mày khẽ nhăn, đôi mắt sắc ngưng tụ, tầm mắt, tất cả đều rơi xuống bàn tay không động đậy của cô, gương mặt tái nhợt, mắt hần, ngay cả nháy mắt, cũng không nháy.

Nhớ đến vẻ mặt quyết liệt của cô khi dùng dao cắt ngón tay mình, tim hần nhảy lên, như cánh liễu bay qua yên lặng đáp xuống mặt hồ, bỗng chốc lại bập bênh theo ngọn sóng lăn tăn. Cảm giác đó chỉ phôi lấy hần, khiến hần cực kỳ khó chịu!

Bị cảm xúc người khác liên lụy, cũng không biết bao nhiêu đêm thức trắng, cô ấy chỉ là một nữ đầy tớ, tại sao có thể khuấy động trái tim hần? !

Ban đêm, Thất Dạ lúc nóng lúc lạnh. Bỗng nhiên mày kiếm cong lên hung ác, đôi mắt lạnh lẽo, bàn tay đẩy vai người con gái trong ngực ra.

Mất đi hơi ấm, khí lạnh xâm nhập lần nữa, Thất Dạ nhướng mày, mông môi nâng lên lại hạ xuống. Quan trọng là, cánh tay bị quăng đến bên giường, mặc dù giường rất mềm mại, nhưng tay cô đang bị thương, cường độ của cả bàn tay cũng đè xuống vị trí đầu ngón tay, trái tim đau nhói giống như bị dùi đâm, một lần nữa xông vào thần kinh nhạy cảm của cô, làm cho bờ vai cô run lên. Cô hít vào một ngụm khí lạnh, cả khuôn mặt nhăn lại, cái trán cũng đầy vạch, hô hấp cũng khó khăn, ý thức trở nên mơ hồ!

Mắt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong nháy mắt, hiện lên vẻ uất ức, mắt hẹp dài của Gia Mậu nhúu lại, đồng tử u ám, phát ra tia nguy hiểm mà vẻ mặt lãnh khốc. Ánh mắt hần nhìn dọc xuống đầu ngón tay bị thương của cô, “hừ” nhẹ, nhàn nhạt trách móc: "Người phụ nữ ngốc, xem cô còn chịu được bao lâu!".

Mí mắt Thất Dạ vẫn khép lại như cũ, thế nhưng bây giờ hai cánh môi khô khốc, dường như vừa giật giật.

Gia Mậu rất ít chú ý đến những hành động này, nhưng khoảnh khắc đó, lại rất muốn biết cô đang ní non điều gì. Nhưng tốt nhất là. Về cô lạnh, cô đau, cô cần che chở ... - -

Chỉ tiếc rằng, lần này, thời điểm hắn vừa mới nghiêng tai đến để nghe cô nói, bỗng nhiên vành tai truyền đến cảm giác đau nhói! Thì ra là, trong nháy mắt Thất Dạ trợn to mắt, nhắm đúng lỗ tai của hắn, không chút do dự cắn!

Shit! ! !

Trong lòng Gia Mậu rủa thầm, trong nháy mắt, mặt mày bị sương mù che phủ, cánh tay hắn hung hăng nhéo lên gương mặt cô gái, để cô bị đau, buông lỏng hàm răng đang cắn lỗ tai hắn ra. Thân thể cao lớn của hắn nhanh chóng lăn lộn lại, ngồi ở một bên, mắt lạnh nhìn chăm chăm đôi mắt toát ra tia quật cường của cô, mắt dài nhú lại, tàn mắt ra tia nhìn tàn ác.

Thật ra thì Thất Dạ rất sợ - -

Nhưng, bởi vì đầu ngón tay bị bẻ gãy, cùng với cái loại đau đóm “tê tâm liệt phế”, khiến cô không thể nào quên. Bị đối xử tàn nhẫn như vậy, khiến cho tâm cô, làm sao có thể dễ dàng quên như việc bị chó cắn một cái là xong? Đáy lòng hiện lên ý nghĩ trả thù, vừa đúng lúc cô nắm được cơ hội này, cũng dựa theo ý nghĩ trong đầu mà làm!

Dĩ nhiên, sau đó, cô lại thấy hơi hối hận. Dù sao hôm nay, về mặt Gia Mậu cũng không được tốt.

Nhìn thấy tai của hắn, bởi vì bị cô nghiêng răng gặm cắn mà có tia máu rỉ ra, mặc dù vết thương không sâu, nhưng dấu vết vẫn còn, sợ rằng không mất được! Vì thế nên khuôn mặt hắn cũng trầm xuống, đồng tử âm lãnh, ánh mắt lóe lên lạnh lẽo, giống như bản tên ngầm, muốn bắn chết cô vậy!

Đây không phải là lần đầu tiên cô cắn hắn, lần trước là mu bàn tay, lần này, lại đổi thành cái tai nhỏ? ! Lá gan cô cũng không nhỏ nhỉ, thật sự cho rằng, cô đang bị một vết thương nhỏ, thì chuyện gì hắn cũng có thể dung túng cô sao?

"Nhìn cái gì vậy?" Cầm Thất Dạ khẽ nâng, ngẩng đầu, gương mặt lạnh nhìn người đàn ông, khí thế kia, cũng không nói được bao nhiêu nghiêm nghị, nhưng vẫn có sự kiên cường.

Được, bị thua thiệt, vẫn không ngoan đúng không? !

Mặt mày Gia Mậu thâm sâu, đột nhiên khóe miệng xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt hắn nhìn chăm chăm cô, đột nhiên đưa tay ra vỗ một cái lên vị trí đầu giường, lạnh giọng nói: "Mã Lệ, theo sở thích của tôi, lập tức mang cho tôi một phần bữa ăn nóng lên, thêm một ly sữa nóng!"

Vô lý, hắn muốn mang lên một bữa ăn nóng để làm gì? Nói vậy thôi, hiện tại cô cũng hơi đói - -

Rõ ràng gương mặt tuần tú của Gia Mậu không còn vẻ mặt tàn nhẫn nữa, còn có chút bình tĩnh, nhưng lòng Thất Dạ, vẫn không khỏi phát lạnh. Cảm giác được, chuyện này sẽ không giải quyết đơn giản như vậy!

"Anh, anh muốn làm gì?" Môi cô khẽ động, nhìn về phía người đàn ông, cảnh giác mở miệng hỏi: "Lại muốn giày vò tôi?"

"Tôi không giày vò cô!" Gia Mậu cười cười, lông mày như thường, con mắt không có nhiệt tình. Đầu ngón tay hắn khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, gật đầu, khóe miệng ở bên tai cô nhẹ mấp máy, nhỏ giọng nói: "Thấy cô cực nhọc nửa ngày, muốn đem cho cô ít thức ăn mà thôi!"

Ác ma này, sao có thể tốt bụng như vậy? !

Trái tim Thất Dạ nín chặt lại, dùng sức hít đầu, nghiêng mặt đi, tránh xa hơi thở của hắn.

Nhưng hắn hứng thú, cũng không chỗ nào ở đây có thể chốn, hơi thở hắn xâm chiếm toàn bộ không gian, làm cô mỗi một lần hô hấp, cũng mang theo hơi thở tỏa ra trên người hắn - nồng đậm ác bá, cảm giác tà ác - -

Rất nhanh, Mã Lệ đập cửa mà vào, đi theo sau là Tuyết, trong tay cô ấy đang cầm một cái bàn, phía trên có rất nhiều thức ăn, còn có lọ gia vị!

"Thượng tướng đại nhân, đây là bữa ăn nóng của ngài!". Mã Lệ nhìn Gia Mậu nhạt nhẽo gật đầu, ý bảo Tuyết đặt bàn thức ăn xuống, sau đó cùng nhau đi ra ngoài, lại bỗng thấy tai Gia Mậu rỉ máu, dọa kinh sợ, nói: "Thượng tướng đại nhân, tai của ngài."

Lời nói còn chưa hết, đã bị ánh mắt của Gia Mậu làm sợ, vội nuốt trở lại.

Tuyết tựa hồ cũng ngó nhìn một chút, cùng với cô hai mắt nhìn nhau.

"Các cô mau đi ra ngoài!" Thất Dạ không biết Gia Mậu đang nghĩ chủ ý quái quỷ gì, cất giọng gấp gáp với bọn họ, nói: "Mau!"

Hai người kia cũng không dám chậm trễ, rất nhanh rời đi! Trước khi đóng cửa lại, không hiểu ra sao cả nhìn Thất Dạ một cái.

Tự nhiên, trong lòng Thất Dạ có chút không thoải mái, dù sao bây giờ Gia Mậu đang ngồi cạnh cô, người kia lại cởi áo khoác ra, cảm giác giống như bọn

họ đang làm gì đó, giống như - -

"Nam Thất Dạ, đứng dậy, ăn gì đi!" Gia Mậu đối với hành động của cô làm như không thấy, hất lật người ngồi dậy, hai tay vòng trước ngực, không mặn không nhạt liếc Thất Dạ một cái: "Ăn no mới có hơi sức đối đầu với tôi!"

Thật sự, hất tót bụng vậy sao, để cô ăn no rồi đối đầu với hắn? ! Bệnh sao?

Trong lòng Thất Dạ tràn đầy nghi ngờ, mắt thấy Gia Mậu đã ngồi xuống ăn cơm, giống như không có bất kỳ ý muốn hành hạ cô lần nữa, nhất thời, đầu óc ngón ngang trăm mối không biết nên làm thế nào, sau đó cũng không có bất kỳ động tác gì.

"Lại đây!" Một lát sau, thanh âm lạnh lẽo Gia Mậu vang lên, lời nói tràn ngập mùi vị uy hiếp, không cần nói cũng biết.

"Biết, hung dữ gì chứ!" Đầu ngón tay Thất Dạ vén chăn lên, chống người đứng lên, bước đến cạnh người đàn ông.

Môi mỏng của Gia Mậu thoáng qua nụ cười quỷ dị.

Thất Dạ cảm thấy da đầu tê dại, chỉ là khó nắm bắt được tâm tư của người đàn ông này, cô hít sâu hơi, cố gắng khiến mình tỉnh táo, để ứng phó với tình huống phát sinh.

Trên thực tế, Gia Mậu cũng không làm gì, chỉ là thay cô lấy thức ăn, sau đó ý bảo cô ăn.

Bởi vì trong lòng cảnh giác hắn, động tác ăn cơm của Thất Dạ rất chậm, Gia Mậu ăn xong rồi, mà cô ăn chưa hết một nửa.

"Này!" Gia Mậu đưa cô một ly sữa tươi, cười nhạt nói: "Sữa tươi bổ sung canxi, hỗ trợ cơ thể cô."

"Cảm ơn!" Thiếu chút nữa Thất Dạ vì hắn đối tốt mà mắc nghẹn, ho nhẹ mấy cái, cầm ly sữa tươi lên uống.

"Uống ngon không?" Gia Mậu ngồi một bên, giống như ông lão yên lặng nhìn cô, thấy cô uống hết sữa rồi, nhàn nhạt hỏi.

Thất Dạ gật đầu, cơm nước no nê, cảnh giác cũng buông lỏng không ít!

Bất ngờ, Gia Mậu khẽ nắm lấy eo cô, lúc cô chưa kịp phản ứng, đầu ngón tay bóp cái miệng nhỏ của cô, đưa tay lấy một cái bình nhỏ từ trong khay, đổ vào miệng cô!

"Không - -"

Mắt mở to lên, muốn nhìn kỹ đó là cái gì, thì khuôn mặt Thất Dạ cũng trắng bệch, cấp tốc ngo ngoáy bả vai, muốn trốn khỏi tay người đàn ông này. Chỉ tiếc, "lực bất tòng tâm", cô chỉ có thể trơ mắt nhìn lọ kia rót vào miệng mình.

Cảm giác nóng bỏng như kim châm lan tỏa khắp miệng, đầu lưỡi tê dại, trong nháy mắt cổ họng giống như bị rồng lửa thiêu cháy, chui thẳng vào lục phủ ngũ tạng của cô, giống như là thuốc nổ, bất kỳ lúc nào cũng có thể phát nổ!

Cơ thể giống như bị thiêu cháy, toàn bộ thể giới của Thất Dạ chỉ còn lại ngọn lửa rừng rực đang cháy, thiêu cháy cô, cưỡng ép cô muốn cô trở thành người khô - -

Đầu ngón tay Gia Mậu vừa buông lỏng, cả người cô liền ngã sấp trên mặt đất, nằm trên mặt thảm, liều mạng nôn ra, dốc toàn bộ lực lượng nôn thức ăn vừa mới ăn ra!

Gia Mậu đổ vào trong miệng cô, màu đỏ thẫm. Nước quả ớt!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Không chịu chút dạy dỗ, không thuận phục

Đối với một không thể ăn cay mà nói, bị rót vào miệng tiêu nóng, không chết thì cũng chỉ còn nửa mạng. Huống chi, Thất Dạ chỉ cần vừa ăn phải hạt tiêu, sẽ bị dị ứng luôn. Chỉ là một lúc sau, cả bụng cô đều thấy khó chịu, cả người ngã vật xuống đất, thân thể cũng bắt đầu co quắp - -

"Chặc chặc - -"

Đinh đầu vang lên tiếng giễu cợt của người đàn ông, Gia Mậu nhấc chân lên, tầm mắt rũ xuống, bộ dạng tự đắc, ánh mắt màu hổ phách toát ra hàn khí

bức người, môi mỏng khê nói, hai từ ngắn gọn, lại tỏa ra sắc thái vô tình!

Hắn nói, đáng đời!

Thất Dạ biết, người đàn ông này châm chọc rất đúng, nếu không phải cô miễn cưỡng như thế, thì sao phải chịu đau khổ như vậy? Nhưng, cô không hối hận! Ít nhất, lúc đối chọi với hắn, trong lòng cô rất khoan khoái, lúc "cắn" cô, chứng tỏ đáy lòng hắn đã kìm nén lâu, bây giờ mới phát tiết ra ngoài. Cuối cùng cũng thua, cũng không hối hận! Ngay bây giờ, cô thật sự rất khó chịu. Trong dạ dày không còn thứ gì để phun ra, chỉ có thể cố hết sức nôn ọe, tưởng chừng như muốn lấy mạng cô vậy - -

Nhưng, chuyện vẫn chưa xong.

Lúc cô vô lực ngã xuống mặt đất, mu bàn tay lại bị người đàn ông dung mũi giày giẫm lên. Lực không lớn, nhưng đủ để bàn tay cô bám lại một chỗ, sau đó. Khóe mắt chứng kiến việc người đàn ông cầm một cái chén sành trong khay lên, bước lại gần cô, theo đầu ngón tay bị thương của cô, đổ - -

"A - - ! ! !"

Lần này, Thất Dạ có chuẩn bị tâm lý trước việc hắn giày vò cô lần nữa, nhưng mà, loại đau đớn này khiến toàn thân cô co quắp - người giật giật. Dao nhỏ khiến đầu ngón tay bị thương, so với việc trước kia hắn ban tặng - đau đớn đó, còn muốn bứt rứt, kích thích mạch máu cô không ngừng co rút, trực tiếp khiến hai mắt cô trợn ngược, không còn ý thức nữa!

Ừ, cô thật sự hôn mê bất tỉnh.

Bởi vì, hắn đổ vào vết thương thương của cô, là muối!

(Tác giả: các bạn, nếu muốn biết vết thương rắc muối vào có cảm giác ra sao? ! Thử một chút đi! ^•^

Gia Mậu: Choáng, lần sau tôi sẽ cho cô thử!

Tác giả: Thượng tướng đại nhân, ngài làm cho tiểu cô nương Thất Dạ thử đi!

Các bạn: Tác giả, ngày nào cũng có người chết, hôm nay sẽ đến lượt cô!

Tác giả: Cút!

Gia Mậu: Cô cút!

Tác giả: Tôi lập tức cút đây! (@•@)

.....

Nửa đêm, hai lần nhận lệnh chạy đến phủ Thượng tướng, Mã Đình tương đối phiền muộn, nhưng chạm trán bộ mặt "rất thú vị" của Thượng tướng đại nhân, hắn không dám có bất kỳ ý kiến gì. Vì cô gái mà mau chóng xử lý vết thương, lấy ra châm độc, lần nữa đổi thuốc, băng bó. Đến khi hết bận rộn, trời đã tảng sáng!

Sau thời gian loay hoay bận rộn, thầy thuốc mệt là người cũng hoàn thành xong công việc, cô gái im lặng nằm trên giường không có bất kỳ động tĩnh gì, giống như toàn bộ thế giới xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không liên quan đến cô!

"Cô ấy phát sốt!" Mắt thấy Mã Đình thu dọn hòm thuốc, bỗng nhiên, Gia Mậu cất giọng nhàn nhạt.

Ý thức được một chút về con người Thượng tướng đại nhân, Mã Đình có vẻ vô cùng vui. Hắn nhấc hòm thuốc lên, nhìn về phía người đàn ông nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, nếu như ngài muốn hôm nay tiểu thư Nam Hi ngủ, vậy cứ tiếp tục giày vò cô ấy nữa đi! Sau cùng, khoái trí trực tiếp cầm cây chùy thủ đâm vào trái tim cô ấy!"

Thường ngày, ai dám nói chuyện với Gia Mậu như vậy? ! Nhưng hôm nay, về mặt mặt mọi thầy thuốc, rõ ràng tâm tình không được tốt. Về mặt hắn khiến người khác run sợ, rõ ràng không vừa lòng hành động của Gia Mậu đối với Thất Dạ. Cũng không thể trách, hắn là thầy thuốc, mà Gia Mậu lại cứ đối nghịch với hắn, đây dọa hắn vừa mới băng bó kỹ vết thương vừa lo nghĩ sẽ làm đau, hắn đổ kị với Gia Mậu, nên lúc này mới dám oán giận nho nhỏ! Hơn nữa, bọn họ cũng thường xuyên gặp mặt, Mã Đình • Bác Đốn cũng xuất thân từ con em quý tộc hoàng thành Lạp Ma, mặc dù chưa từng tham gia quân ngũ, gia tộc vẫn còn uy danh, hắn lớn lên trong Quý tộc giàu có, cũng coi như từ nhỏ đã quen với sóng gió, một khi tính khí bộc phát, cũng không phải là điều tốt lành!

"Oán giận tôi quấy rầy giấc mộng của cậu?" Đôi tay Gia Mậu đặt xuống sau gáy, nhàn nhạt liếc xéo Mã Đình một cái: "Trong phủ tôi có chuyện, lấy tư cách là thầy thuốc gia đình được đặc biệt cấp riêng cho phủ Thượng tướng, cậu tới giúp người của tôi xử lý vết thương, là chuyện hiển nhiên!"

"Trong phủ có bị bệnh, tôi sẽ tới chữa trị, đương nhiên không thành vấn đề. Nhưng, tôi không có trách nhiệm, vì ngài một lần lại một lần cố ý tổn thương người khác, tôi phải giải quyết tốt hậu quả, cái rắc ấy!" Mặt mày Mã Đình có chút lo lắng, bình tĩnh nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, trong vòng ba ngày, tôi tuyệt đối sẽ không đặc biệt đến phủ ngài nữa!"

Hắn nói với giọng điệu không phân biệt cấp bậc, cũng không nhìn sắc mặt của Gia Mậu, xoay người bước ra phía cửa, rồi đi.

Lông mi Gia Mậu thân nhiên giương lên, thấp giọng gọi: "Mã Đĩnh - -"

Bước chân Mã Đĩnh hơi dừng một chút, nhưng không xoay người lại.

"Cô ấy không chịu chút dạy dỗ, không thuận phục!"

Giống như đang giải thích vậy, đột nhiên Gia Mậu nói ra một câu như vậy!

Lông mày Mã Đĩnh nhàn nhạt, liếc nhìn hắn, trong mắt mang theo ánh sáng tương đối phức tạp. Một lúc sau, hắn khẽ lắc đầu, đá cửa rồi đi.

Mất thấy cô gái xinh đẹp thường ngày luôn tinh thần phấn chấn - mạnh mẽ, giờ phút này đang rơi vào trạng thái ngủ say, khuôn mặt thanh tú, bây giờ đã tái nhợt. Gia Mậu nghiêng người, thân hình cao lớn từng bước từng bước đến gần mép giường, dừng chân lại, lẳng lặng ngắm nhìn, đồng tử u ám, mắt thoáng xuất hiện trần trọc.

Có lạnh lẽo, tàn khốc, tuyệt tình. Lại để lộ ra một tia buồn rầu!

.....

Thất Dạ không ngờ, mình còn có thể tỉnh lại. Dĩ nhiên, cô cũng không biết, bây giờ đã là ba ngày sau rồi.

Lúc cô mở mắt ra, Tuyết đang lau thân thể của cô, thấy mí mắt cô động đậy, tiểu nha đầu liền mừng rỡ hoan hô, bàn tay nắm lấy bả vai cô khẽ đẩy hai cái: "Tiểu thư Nam Hi, cô đã tỉnh?"

"Ừ? !" Lông mày Thất Dạ khẽ nâng lên, ánh mắt lộ ra một tia ngỡ ngàng: "Tôi tỉnh, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra?"

Thật ra thì, chính cô cũng cảm thấy kỳ lạ.

Cả người mệt mỏi - mềm nhũn, giống như ăn phải “nhuyễn cốt tán”, thân thể không còn chút sức lực. Cảnh vật trước mắt đều như lay động, đầu óc choáng váng đến hoa mắt, lắc lắc đầu, vừa định xuống giường thì nhận ra mình đang ở trong phòng ngủ của Gia Mậu.

"Tiểu thư Nam Hi, tôi không kỳ lạ, chẳng qua là cảm thấy rất vui mừng, cô sốt cao đã ba ngày chưa tỉnh lại, thầy thuốc Mã Đĩnh nói cô suýt chút nữa thì không cứu được. May mà, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đi cầu xin An Đức Liệt Vương giúp cô, trong tình cầu Chafee của chúng ta, trân quý nhất là Hàn Sơn Tuyết Liên, mới trị được lửa nóng trong người cô. Nếu như không phải buổi sáng Thượng tướng đại nhân đi đến chỗ nô lệ vận chuyển đất trên sa mạc dạo chơi, thì khi hắn biết được tin tức này, nhất định rất vui vẻ!"

Hắn, chỉ hận không giết cô sớm một chút, chứ làm sao có chuyện thay cô đến chỗ An Đức Liệt Vương, cầu xin thuốc tốt?

Thất Dạ cắn lưỡi, thật sự không để chuyện này trong lòng. Chỉ là, cô lại hứng thú với chỗ nô lệ vận chuyển đất trên sa mạc, trong ấn tượng của cô, hình như chưa nghe ai nói đến - - nhất là với người con gái đặc vụ.

Khi đầu óc đang hoạt động để suy nghĩ, đột nhiên lại nghe được Tuyết nói: "Tiểu thư Nam Hi, tôi nghe nói, lần này Thượng tướng Ngõa La Luân cũng đi cùng với Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, nghe nói trước đó hắn cũng cầu xin An Đức Liệt Vương một loại thuốc tốt để chữa mắt, nói là để cứu tù binh trong phủ!"

Đứng rồi, "Sa mạc vận chuyển" cách chỗ này bao xa, có thể cho Thiên thay mặt đi đến chỗ đó. Chỉ là, cho Thiên đi cũng như cô như vậy, bệnh đang trầm trọng nguy hiểm đến tính mạng?

Bỗng nhiên, Thất Dạ đứng lên từ trên giường nhỏ, níu lấy áo Tuyết, nói: "Tuyết, người tù binh kia tên là gì?"

"Hình như là tiểu thư Đại Phù Ni."

Nhất định là Thiên giả mạo!

Con người Thất Dạ nhanh đảo nhanh như chớp, ánh mắt nhìn lên mặt Tuyết, nhưng thấy cô bị dọa sợ, bả vai co rúc lại, khóe miệng nhếch lên, nhàn nhạt cười, nói: "Tuyết, cô không cần lo lắng, tôi chỉ muốn hỏi cô một chút, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đi ra ngoài, bao lâu sẽ quay lại?"

"Trước khi A Nhĩ Bá Đặc đi, tôi nghe trộm được ngài ấy nói với quản gia Mạc Nại, một lát sẽ trở về, nếu không."

Nghe Tuyết nói quanh co, con người Thất Dạ híp lại, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhịu, thay cô ấy nói: "Sẽ gặp được bất trắc?"

Hai mắt Tuyết tròn to, kinh ngạc nhìn Thất Dạ: "Tiểu thư Nam Hi, làm sao cô - -"

"Đúng lúc, hắn đã chết!" Thất Dạ khẽ cắn răng, trong lòng có cảm giác phiền não không tên hiện lên.

Hắn chết rồi, mà cô cũng có tự do. Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng lại có chút kỳ quặc. Có lẽ là, khi nghe nói hắn vì cô mà cầu xin thuốc ở chỗ An Đức Liệt Vương, nên cảm thấy mắc nợ hắn đi! Nhưng suy đi nghĩ lại, thương thể của cô là do hắn ban tặng, hắn chơi đùa cô thâm trầm như vậy, chết là đáng đời - -

Trong đầu, mâu thuẫn ngổn ngang, lòng bàn tay Thất Dạ vỗ lên trán.

"Tiểu thư Nam Hi, cô làm sao vậy?" Mắt thấy cả khuôn mặt cô nhăn nhúm lại, bộ dạng phiền não, Tuyết sợ hết hồn, vội vàng nắm lấy cổ tay cô, nói: "Cô không sao chứ? Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đối xử với cô tốt như vậy, tại sao cô lại nguyên rủa ngài ấy chết?"

Hắn chết thì cô mới tốt!

Nhìn bộ dáng ngây thơ của Tuyết, trong lòng Thất Dạ thờ dài. Tiểu nha đầu này, cô không biết người đàn ông đó tàn ác như thế nào. Hiện tại tay cô, vẫn còn cảm giác đau âm ỷ, lúc trước chịu nỗi đau đớn như vậy, càng khiến cô thêm ghi lòng tạc dạ - -

"Chúng ta không nhắc đến hắn nữa." Thất Dạ khẽ lắc đầu, mí mắt nhấc lên, nhìn Tuyết một cái, nói: "Tuyết, sau khi tôi xảy ra chuyện không may, có ai hành hạ cô không?"

"Không có."

"Tốt." Khóe miệng Thất Dạ ngoác ngoác, lòng bàn tay vỗ lên chỗ bên cạnh, nói: "Cô ngồi xuống."

Tuyết vội vàng lắc đầu.

Thất Dạ đưa tay nắm cổ tay của cô ấy, nói: "Ngồi, tôi có chút chuyện muốn thương lượng với cô - -"

"Tiểu thư Nam Hi, quân gia Mạc Nại nói, nếu như tôi còn dám nói lung tung, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc nhất định sẽ cắt đầu lưỡi tôi ném cho chó ăn đó!".

"Yên tâm, tôi không hỏi cô chuyện tiểu thư Y Toa Bối Lạp • Hi, chẳng qua là một chút chuyện lật vật thôi!" Thất Dạ vỗ vỗ bả vai cô ấy, ngừng lại nhìn cô ấy đang sợ hãi.

Chuyện này, sẽ không tạo ra bất kỳ thương tổn gì cho Tuyết, nhưng từ đó chắc chắn có thể giúp cô, thoát khỏi nơi quái quỷ này!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Gia mậu chết!

Đến ngày thứ hai Thất Dạ tỉnh táo liền rời phòng ngủ đến phòng khách đi lại, mỗi ngày sau đó, cô đều chạy ra bên ngoài. Cô cũng không hề làm chuyện gì đặc biệt, chỉ tản bộ quanh sân trong của phủ đệ, hóng gió, phơi nắng. Thỉnh thoảng, còn có thể bảo người mang một chút điểm tâm ra ngồi ăn dưới ô che nắng, nhìn bộ dáng, tựa như rất hưởng thụ cuộc sống, nhàn nhã tự đắc, giống như sâu gạo vậy!

Mã Lệ mỗi ngày đều đi theo bên người cô, nói rõ là chăm sóc cô, trên thực tế cô rất rõ ràng, Mã Lệ là thay Gia Mậu giám sát nhất cử nhất động của cô!

Thân thể của cô ngược lại tốt lên rất nhanh, chỉ mới 4, 5 ngày, liền khôi phục lại thần thái sáng láng vốn có, không thể nhìn ra là vừa trải qua cơn bệnh nặng. Cũng khó trách, kể từ lúc cô tỉnh lại, mỗi ngày đều đúng giờ ăn cơm, cũng đem toàn bộ thuốc được Mã Lệ hầm cách thủy mang đến đưa vào trong bụng. Mấy ngày trôi qua, không chỉ có khí sắc hồi phục mà cả bộ dáng, thậm chí còn trở lên tốt hơn! Hơn nữa, mỗi sáng sớm cô đều đi ra ngoài chạy bộ, còn chạy tới trường bắn súng, vận động ở phòng tập lớn như vậy, cuộc sống như vậy thật đúng là muôn màu muôn vẻ -

Tuyết Lệ cũng luôn bồi bên cạnh Thất Dạ, tuy nói Thất Dạ là nữ đầy tớ do Gia Mậu mang về, nói cho cùng bởi vì Gia Mậu đặc biệt ra lệnh mà được đối xử như thượng khách, mọi người dù cho có dị nghị đối với cô, vẫn luôn coi cô là sủng cơ của Gia Mậu, một chút cũng không dám phục vụ chậm trễ. Mà Tuyết Lệ ở trước mặt cô, lại như là người hầu của cô. Chỉ là, quan hệ của hai cô ngược lại vô cùng tốt, mấy ngày nay, Thất Dạ cũng cùng cô nói chuyện phiếm, khác với thái độ lạnh nhạt với mọi người trước kia.

Mã Lệ nghĩ, có lẽ là bởi vì lúc trước Thất Dạ đã giúp Tuyết Lệ thoát khỏi trừng phạt của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, Tuyết Lệ đối với cô có sự cảm kích, mà Thất Dạ cũng coi Tuyết Lệ như nữ bộc của mình, nên mới có thể nói chuyện vui như vậy! Hơn nữa, những chuyện họ nói, đều là những chuyện thông thường trong cuộc sống, cũng không có gì đặc biệt! Ngày qua ngày, cô cảm thấy buồn lòng một chút!

Nhất cử nhất động trong phủ thượng tướng, thật ra thì cũng có video theo dõi. Thậm chí nội dung họ nói chuyện phiếm, cũng bị ghi âm lại. Mà buổi tối mỗi ngày, Mã Lệ cũng sẽ chỉnh sửa tất cả mọi thứ về cô, rồi gửi cho Gia Mậu.

Mà người đàn ông ở tại phòng Chí Tôn của khách sạn Lý Sa ven sa mạc Cáp Lạp gần biên cảnh, giờ khắc này tỏa ra hương thơm rượu, ánh mắt chăm chú vào hình ảnh không ngừng di động trên màn ảnh, về mặt bí hiểm!

Cô mấy ngày nay quá yên tĩnh rồi, an tĩnh đến khác lạ!

“Leng keng –”

Chậm rãi buông ly trong tay xuống, người đàn ông cầm điều khiển trên mặt bàn hướng về phía cửa phòng ăn một cái, bên ngoài liền truyền đến tiếng của vệ binh: “Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, thượng tướng Ngõa La Luân cầu kiến!”

“Cho anh ta vào!” Gia Mậu đem điều khiển chuyển thành màn ảnh, tắt, bỏ xuống, tiếp tục uống rượu.

Cửa phòng mở ra, Tư Á cất bước đi vào, nhanh chóng bước tới ngồi xuống ghế.

Gia Mậu liếc sang, lạnh nhạt nhìn hắn.

Tư Á móc từ trong túi ra một cái điều khiển nhỏ, ấn lên cái nút nhỏ trên đó, đèn khi đèn đỏ trên điều khiển sáng lên, mới thờ phào một cái, lạnh nhạt nói: “Hệ thống ra đa chống theo dõi cho thấy, 20 dặm xung quanh chỗ chúng ta, có mười mấy cái máy bay ném bom của quân địch tiến tới gần. Theo những gì quan sát được, với thiết bị của chúng ta bây giờ, muốn đánh rơi toàn bộ, chỉ sợ không dễ dàng!”

“Chống chọi tất nhiên không được!” Gia Mậu nhẹ nhấp rượu, đặt cái ly xuống, thân thể cao lớn đứng lên, dùng khước mắt liếc về phía Tư Á: “Nhưng chúng ta có thể dùng trí!”

Mây kiếm của Tư Á nhướn lên, mắt thấy bước chân anh khê dỏi, từ cửa sổ sát đất đi ra ngoài, liền vội vàng đứng lên đuổi theo.

Đứng ở trên ban công, phóng mắt nhìn ra, trước mắt một mảnh sa mạc vàng, bát ngát, dưới ánh trăng bạc, mênh mông –

“An Đức Liệt vương cho chúng ta đi đánh giặc, nhưng cũng không nói nhất định phải thắng!” Gia Mậu khẽ mím môi, môi mỏng hình như nhàn nhạt về lên một vòng cung, bộ dáng bình tĩnh: “Hơn nữa, càng không nói là không cho chúng ta có thêm hành động khác!”

“Vậy? !” lòng bàn tay Tư Á để lên trên hàng rào inox, mặc cho gió đêm thổi qua gương mặt, hưởng thụ cảm giác thư thái thoải mái này, con mắt sắc nhìn ra xa.

“Ngươi xem!” Cánh tay Gia Mậu run lên, ngón tay dài chỉ ra phía trước, tròng mắt băng lạnh, khí lạnh tràn ra: “Sa mạc, đó chính là mấu chốt thắng lợi của chúng ta!”

Ở cạnh nhau hơn 20 năm, lời Gia Mậu vừa nói ra, liền khiến cho mắt của Tư Á sáng lên, hai tay hợp thành hình chữ thập nhẹ nhàng chà xát, cười nhẹ nói: “Ý của cậu là...”

Gia Mậu nghiêng mặt sang bên nhìn hắn một cái, khước miệng khẽ nhếch lên, gật đầu.

“Biện pháp tốt! Tôi lập tức cho người đi an bài!” Bàn tay khẽ khoác lên vai người đàn ông nhẹ nhàng vỗ, môi mỏng của Tư Á hiện lên một tia mỉm cười hả hê, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Tư Á!” Gia Mậu đột nhiên gọi hắn lại.

“Hả?”

Gia Mậu khẽ xoay người, lưng dựa vào hàng rào, môi khẽ giương: “Nếu có một ngày tôi ra đi trước cậu, Phí Nhĩ Lạc... liền trông cậy vào cậu rồi!”

Mặt mày Tư Á hơi trầm xuống.

“Còn có.” Ánh mắt Gia Mậu ngưng tụ, thanh âm mơ hồ tựa như gió đêm, giọng khẽ run: “Thượng tướng phủ, chăm nom giúp tôi!”

“Gia Mậu!” Con người màu xanh dương của Tư Á nhàn nhạt thu lại, đáy mắt tràn ra sắc thái âm trầm, thanh âm lạnh lạnh mà cao ngạo: “Chuyện của bản thân, tự lo liệu!”

“...” Môi mỏng của Gia Mậu nhẹ giương, Tư Á dùng lực vỗ mạnh vào bờ vai anh, bước nhanh rời đi!

Gia Mậu đạm bạc cười một tiếng, trong mắt, sự u ám lan ra.

Coi như hắn không có trả lời, Gia Mậu cũng biết, chuyện này, hắn nhất định sẽ thay anh làm!

.....

“Trời ạ, báo cáo tin tức hôm nay, nói trận chiến lúc rạng sáng, có thể được coi là một trong những cuộc chiến kịch liệt nhất trong lịch sử tỉnh cầu Chafee. Cả khung cảnh bên trong sa mạc Cáp lập cũng bị phá hủy, quân địch có 18 máy bay chiến đấu trên không trung, trên tram cổ xe ẩn dưới đất, hơn ngàn binh lính chạy như bay, mấy ngàn tên nô lệ, toàn bộ đều bị chôn vùi, ngay cả vết máu cũng không thấy ...”

“Đánh nhau thật kịch liệt, trước kia hai phe giằng co suốt 3 năm cũng không giải quyết được, lần này liền lập tức đổ máu! Không phải nói hoàng thành chúng ta chỉ phải đi hơn ba trăm người thôi sao? Tại sao có thể lấy ít thắng nhiều?”

“Đó là bởi vì thống soái của chúng ta lắm này chính là thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc vĩ đại nha! Hơn nữa, còn có thượng tướng Ngõa La Luân, thiếu tướng Bô Lỗ Khắc, trung tá Bác Đốn giúp đỡ. Chỉ là không biết bọn họ có hy sinh không—”

“Ông trời, không cần a...”

Các nữ hầu, vừa quét dọn phòng, vừa thảo luận tình hình chiến tranh ở biên cảnh.

Bước chân bước xuống cầu thang của Thất Dạ chậm lại, từng câu từng chữ này đều lọt vào trong tai, tâm vốn bình tĩnh, không khỏi, trầm xuống.

Gia Mậu chết?!

Anh đã chết, cô nên vui vẻ chứ, dù sao, cô vẫn luôn đang suy nghĩ tất cả các biện pháp thoát khỏi sự khống chế của anh. Hiện tại nếu như anh chết thì tốt, như vậy cô có thể nhân cơ hội này rời đi—

“Tiểu thư Nam Hi!” Người hầu nữ thấy cô, vội vàng ngừng nhiều chuyện (buôn chuyện đó), rồi rít tẩn ra, tiếp tục đi làm việc.

Mắt Thất Dạ nhìn chằm chằm sự thay đổi nhanh như chớp của họ, nhìn họ rồi rít đem mắt quay đi, khoe miệng khẽ nhếch, xoay người bước ra cửa.

Đứng mặt Mã Lệ, cô ta hơi gật đầu, nói: “Tiểu thư Nam Hi, muốn đi ra sau viện phơi nắng?”

“Hôm nay tôi muốn đi ra sân cỏ phía sau đình viện!” Tiếng Thất Dạ nhàn nhạt trả lời: “Một mình tôi đi tản bộ, các cô không cần đi theo tôi!”

“Nhưng là, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc phân phó —”

“Anh ấy bây giờ không có ở trong phủ, không ai có thể trông nom tôi. Hơn nữa cô yên tâm, tay của tôi vẫn chưa hoàn toàn khỏi, không kéo được dây cương, cho nên không thể cưỡi ngựa!”

“Tiểu thư Nam Hi...”

“Quản gia Mạc Nại, điện thoại!”

Người làm kêu lên cắt đứt lời Mã Lệ nói, Thất Dạ lợi dụng lúc cô ta đi vào trong phòng nghe điện, vội vã đi ra khỏi cửa, đi xuống cầu thang liền hướng về phía chuồng ngựa mà bước tới!

Mã Lệ nhanh chóng vào nhà, hướng về phía nữ hầu đứng một bên nhỏ giọng phân phó: “Đi theo tiểu thư Nam Hi, cô ấy nếu muốn cưỡi ngựa, bảo Lạp Cống ngăn lại. Có chuyện gì, tùy lúc trở lại báo cáo tôi!”

“Dạ!” Người hầu nhỏ vội vàng trả lời, vội vã đi ra ngoài.

.....

Thất Dạ cuối cùng vẫn đi tới chuồng ngựa.

Lạp Cống đang đem Y Toa Bôi Lạp kéo về chuồng, buộc dây lại, thấy cô, vẻ mặt già nua của hắn xẹt qua nét mỉm cười, chào hỏi: “Tiểu thư Nam Hi!”

“Ông là Lạp Cống?” Thất Dạ cong cong đôi môi: “Tuyệt Lị nói cho tôi biết.”

“Tiểu nha đầu kia, thật nhiều chuyện!”

“Ngày ngày ở chỗ này chăm ngựa, cho ngựa ăn, dắt ngựa đi rong, có nhàm chán không?”

Lạp Cống lắc đầu, bàn tay vuốt dọc theo chòm râu trắng, cười nói: “Rất vui vẻ!”

Ngày nào cũng lặp lại chuyện như vậy, cũng không cảm thấy nhàm chán, ngược lại trong ánh mắt lại có nét vui mừng. Nghĩ đến, ông thật sự là vô cùng yêu ngựa!

Thất Dạ cười cười, không nói gì, ngược lại cất bước đi tới gần Y Toa Bôi Lạp, đưa tay sờ sờ đầu nó.

Lạp Cống cười ha ha, nói: “Tiểu thư Nam Hi, nó có vẻ rất thích cô!”

“Ông gần đây đang huấn luyện nó chạy nhảy sao?”

“Khả năng chạy nhảy của nó cũng không kém, lúc ở mã tràng cũng đã được huấn luyện tốt lắm!”

“Như vậy a—” Thất Dạ tổng lòng mừng rỡ, khoe miệng không khỏi hiện lên nụ cười nhàn nhạt: “Vậy thì tốt!”

Có thể chạy nhảy, là có thể trong lúc hỗn loạn, nhảy qua tường—

Mắt Lạp Công sáng lên, ánh mắt yên lặng như nước nhìn cô một cái, nói: “Tiểu thư Nam Hi thích Y Toa Bối Lạp?”

“Có chút.”

“Muốn cười thử sao?”

“Có thể?”

“Chờ lão hoi thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đã, ngài ấy đồng ý là có thể.”

Thất Dạ nghe vậy, khó tránh khỏi có chút thất vọng. Nếu như có thể làm quen với con ngựa này trước, đến lúc đó chạy có thể thoải mái một chút, ít gặp nguy hiểm.

“Tiểu thư Nam Hi, người hầu nữ tới tìm rồi.” Lạp Công đột nhiên liếc mắt nhìn con đường nhỏ trước mặt: “Không nên làm khó cô ta!”

“Lạp Công, ông thật là một người thú vị!”

Lạp Công cười cười, nói một câu khiến cho Thất Dạ khiếp sợ trong lòng.

Ông nói, thật ra thì so với Y Toa Bối Lạp, con tuần mã màu đen bên cạnh đang chăm chú nhìn người, ... Bội Tây, ngược lại càng thêm ôn thuận!

.....

Lúc nửa đêm canh ba, ánh trăng bị mây đen che kín, trừ vệ binh đi lại tuần tra, bốn phía đình viện không có bất cứ một bóng người nào.

Một bóng dáng mảnh khảnh từ cửa trước của phủ đệ, lưu loát xoay người mấy cái, vượt qua Tùng Lâm, đi về phía chuồng ngựa –

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Là thời điểm, về nhà!

Trừ bỏ một đôi mắt dùng để ngó nhìn hoàn cảnh quanh mình ra, cô gái toàn thân đều được bao lấy bởi vài bao lụa màu đen, tại như vậy trong bóng đêm đi lại, thân hình thật là mau lẹ, thật sẽ không làm người khác chú ý!

Tại tiến vào chuồng ngựa trước, cô dọc theo bốn phía nhìn vòng quanh một phen, xác định không có bất kỳ người nào có thể ảnh hưởng đến hành động của cô sau, mới rón rén mà hướng trong đó một gian chuồng ngựa đi bộ đến.

Lạp Công nói, này kêu là Bội Tây tuần mã màu đen, so với Y Toa Bối Lạp càng thêm ôn thuận, trước cô không có lưu ý qua con tuần mã khác trừ Y Toa Bối Lạp ra, hiện giờ tại dưới đêm tối nhìn lại Bội Tây, nhưng là thấy con ngựa kia bước đi phía trước một xoải bước, hướng về phía cô nghiêng đầu, hai mắt tàn mắt ra vô hạn ánh sáng.

Thất Dạ trong lòng khê rùng mình, nhịn không được cất bước tiến lên, đưa tay đi nhẹ nhàng xoa nhẹ mặt của Bội Tây.

Bội Tây nâng nâng cổ, này lỗ mũi dọc theo mu bàn tay cô nhẹ nhàng mà cọ xát hai cái, động tác vô cùng thân thiết, khiến trong lòng Thất Dạ vì này run lên.

Nó hình như. Thích cô?

Thất Dạ nhẹ nhàng mím môi đỏ mọng một phen, lòng bàn tay dọc theo đầu Bội Tây sờ sờ, nhỏ giọng nói: "Bội Tây, mày cũng không nguyện ý bị giam ở cái nơi tồi tàn này, nghĩ muốn theo ta đi phải hay không?"

Bội Tây thật giống như là nghe hiểu ngôn ngữ của cô, một bên má theo bà vai Thất Dạ cọ xát hai cái.

"Thực ngoan!" Thất Dạ nhướn lông mày, nhân nhật lờm con Y Toa Bối Lạp bên cạnh kia một cái chính đang thờ ơ lạnh nhạt nhìn chăm chăm cô, con người híp lại, cân nhắc đi qua, cuối cùng đưa tay đẩy ra hàng rào khóa cửa kia đang giam giữ Bội Tây, đem nó dắt ra ngoài.

Bội Tây khá hợp tác, theo cô cất bước đi ra khỏi chuồng ngựa, sau đó tại trước chuồng ngựa dừng chân, hơi ngưỡn mặt lên, ánh mắt ngưng liếc một mảnh khối mù bao phủ bầu trời đêm.

Thất Dạ vỗ vỗ bụng nó, nói: "Không cần àm ỉ, cấp không nhiều lắm đến vách tường bên kia, chúng ta lại tăng tốc độ, thời điểm ta bảo nhảy, mày liền phi qua vách tường phía trước này đi, hiểu không?"

Con ngựa tại thời điểm phi nhanh, có một loại khổng chế không được lực lượng. Nếu như chỉ là ngựa phổ thông thường ngày huấn luyện dùng để cưỡi, có thể nhảy chỉ là thành tường cao gần 2m. Nhưng Bội Tây rõ ràng tinh tráng có lực, rõ ràng cho thấy loại ngựa tốt đặc biệt, chỉ cần tăng tốc chạy như bay, nhảy qua đi, lý nên không là vấn đề!

Cô xoay người nhảy lên ngựa, khom người, lòng bàn tay nhẹ nhàng phủ lên sống lưng Bội Tây mà an ủi một chút, nói: "Bội Tây, đi thôi! Sau này, lão nương ta một bước lên trời, nhất định không thiếu được mày! Chúng ta sống nương tựa lẫn nhau! Mày trước từ từ đi, chờ đến bên kia, ta bảo mày tăng tốc, mày sẽ chạy như bay qua, hiểu không!"

Bội Tây lắc lư đầu một cái, bước ra bước chân liền đi về phía trước tiến.

Nhìn Bội Tây lanh lợi như vậy, trong lòng Thất Dạ vui mừng đến nở hoa. Mắt thấy mặt vách tường kia cách bọn họ càng ngày càng gần, cô kẹp chặt hai chân vào bụng Bội Tây, lòng bàn tay dùng sức một nắm chặt dây cương, hai cánh tay co rút một phen, phát ra một tiếng "Giá" nhẹ nhàng.

Bội Tây liền lập tức tăng tốc, mạnh mẽ phi thật nhanh chạy.

Bốn phía "Gào rít" tiếng gió theo bên tai thổi qua, đem mái tóc dài mượt mà của Thất Dạ tung bay theo gió, tại dưới bầu trời đêm lay động, kia độ cong duyên dáng, ghim vào tầm mắt người! Cô tựa như tiên nữ trong gió, đang đeo đuổi cực hạn tốc độ. Hít sâu, giống như nghe thấy được hương vị tự do, khoe miệng cô cong lên nở ra nụ cười hoa mĩ.

Đem kia vượt qua. Liếc mắt qua nhìn, vị trí cách thành tường, cự ly cũng còn lại hơn mười trượng Chín trượng, tám trượng, bảy trượng.

Càng ngày càng gần rồi! .

Thất Dạ cắn răng, chớp chớp mắt này bị gió thổi tới đau nhói, dùng sức đập một cái vào bụng Bội Tây, khiến nó càng phát ra tốc độ nhanh hơn!

Năm trượng, bốn trượng, ba trượng ——

Thất Dạ nhìn vách tường gần trong gang tấc, chợt dùng sức lôi kéo dây cương, cả thân thể càng khom thấp xuống, mặc cho Bội Tây cả thân thể đều đã bay lên không, hướng thành tường vẩy cao kia, dùng sức đập một cái ——

Cảm giác người và ngựa cùng ngưng lại ở giữa không trung, thật sự vô cùng tuyệt vời. Thất Dạ khom thân thể cực thấp, lòng ngực đều đã cùng lưng ngựa Bội Tây dán tại một chỗ. Bay lên lại hạ xuống đi qua, một tiếng thanh âm "Bốp lộc cộc" theo bên tai vang lên, Thất Dạ liền cảm thấy được chính mình cả người cũng đã yên ổn tiếp xuống!

"Hi ——"

Hai chân trước của Bội Tây hướng giữa không trung thượng lật chuyển, mà nghiêng ngồi ở trên sống lưng nó Thất Dạ là khom người dán chặt nó, không để cho chính mình hướng hậu diện té xuống. Tại bốn chân của Bội Tây đứng yên ở mặt đất lần nữa, khi thân thể thẳng bằng tiếp xuống, cô liền biết, chính mình rút cuộc thoát đi phủ thượng tướng ——

Trong lòng vui sướng là khó nói lên lời, Thất Dạ đưa tay lên mà vỗ vỗ sống lưng Bội Tây, khoe miệng thoáng vể ra nụ cười mừng rỡ: "Bội Tây, mày thật sự là quá vĩ đại rồi! Hiện tại, đi thôi, chúng ta tự do rồi!"

Cô dùng sức kẹp chặt bụng Bội Tây, phát dây cương một cái, Bội Tây tuân lệnh, liền lập tức dọc theo đường lớn phía trước nhanh chóng chạy đi.

Thời gian trước, cô cùng Tuyệt Lị mỗi ngày sống chung một chỗ, chính là vì đem tất cả tình thế, địa vực, phong tục, văn hóa, khoa học kỹ thuật, ngôn ngữ các loại của tinh cầu Chafee điều tra rõ ràng. Dĩ nhiên, cô mỗi ngày ở trên tường phủ để đi lại, chính là vì thăm dò địa hình trong phủ thượng tướng, đồng thời, hiểu rõ thời gian ngày gần đây, Gia Mậu trở về, còn giảm bớt lực chú ý của Mã Lệ, cuối cùng còn được đến Lạp Công chỉ điểm. Như vậy, nắm chặt ba điểm thiên thời, địa lợi, nhân hòa này, muốn trốn khỏi, liền dễ dàng rồi!

Hô hấp kia kêu là "Tự do" không khí mới mẻ, cô cả thể xác đến tinh thần đều vui vẻ. Hiện giờ, cô muốn đi trước phương hướng, chính là thành Ngõa La Luân ——

Cô muốn đem theo Dung Thiên Đại cũng mang đi ra ngoài, cùng với cô cùng đi cái đó tên là sa mạc Cáp Lạp Khám Mạc Lý, ở nơi đó, có thể thoải mái mà sống, không buồn không lo. Hơn nữa, có khả năng mà nói, tìm được trở về Địa Cầu

Những thứ này, chỉ cần suy nghĩ một chút, cũng đã cảm thấy rất tuyệt vời!

.....

Trên màn ảnh, kia trên con đường lớn chợt xuất hiện bóng dáng bay nhanh trong không trung ở trong đêm tối, cát bụi tung bay, đem tất cả hình ảnh đều đã không sạch sẽ rồi. Nhìn trên hình ảnh, trừ bỏ cảnh vật ra lại trống không sinh lời, ngồi ở trên ghế sa lon khoe miệng của người đàn ông tà tà nhếch lên, ngón tay dài nhẹ nhàng khẽ vuốt qua cằm một chút, hướng người đứng im lặng bên người hần thấp giọng phân phó: "Vưu Đức, tiếp ứng cô ấy mọi người đã chuẩn bị xong chưa?"

"Vâng, chủ tử!" Vu Đức gật đầu, cung kính nói: "Tiểu thư Tạp Lạc Nhi tiếp không tới Dung tiểu thư nhất định không chịu đi, cho nên ở trước đó, tôi đã cho người xâm nhập vào thành Ngõa La Luân báo cho Dung tiểu thư, để cho cô ấy canh ba tối nay ở trong đình viện chờ, người của chúng ta sẽ giúp cô ấy chạy trốn! Đợi họ rút lui, sẽ gặp thỉnh họ trực tiếp đến khách sạn, tôi đã an bài người lái xe riêng đưa họ rời đi hoàng thành Lạp Ma!"

"Cô ấy lòng nghi ngờ không nhỏ."

"Tôi hiểu, cho nên chỉ cần chúng ta giúp một tay cứu ra Dung tiểu thư, tiểu thư Tạp Lạc Nhi liền tất nhiên biết chúng ta sẽ không hại cô ấy. Hơn nữa, chúng ta không xuất hiện ở trước mặt họ, không muốn làm cho họ đi thành Lợi Á Bạc."

"Làm tốt lắm!" Nam Tuyết Hiêu nhếch lên lông mày, lòng bàn tay vỗ vỗ xuống thắt lưng ~ bà vai mình, nói cười nói: "Người càng ngày càng có khả năng rồi!"

"Là chủ tử lãnh đạo có cách! Nếu như không phải là chủ tử đề nghị Tát Khắc Tôn, hẳn lại làm sao có thể kích động An Đức Liệt Vương, khiến A Nhĩ Bá Đặc xuất chiến Cáp Lạp Khâm Mạc Lý đây? Chúng ta, cũng tìm không được cơ hội tốt như vậy hiệp trợ tiểu thư Tạp Lạc Nhi chạy trốn rồi!"

Khuôn mặt Nam Tuyết Hiêu nhẹ giờ lên, khuôn mặt tuấn mỹ đó không có gì sánh kịp, trồi lên vẻ khó nói lên lời: "A Nhĩ Bá Đặc thật có chút bản lĩnh, cư nhiên hiểu được lợi dụng nỗ lực mặt đất, khiến vạn dặm Hoàng Sa huyền ảo ảnh hưởng đến biện pháp quân địch hành chiến, đem bang du nô kia một lưới bắt hết!"

"Nhưng vùng biên giới, cũng không hủy đi sao? A Nhĩ Bá Đặc sau khi trở lại, tất nhiên sẽ bị An Đức Liệt Vương ngu ngốc đó trừng phạt đi?"

"Chưa chắc!" Nam Tuyết Hiêu con mắt sắc sâu xa, kia đôi mày rậm nhẹ nhàng khơi lên, đáy mắt lưu quang mơ hồ: "Có thể, giết gà dọa khỉ, mới chính là chủ ý của An Đức Liệt Vương!"

"Thuộc hạ không hiểu!"

Thân thể cao lớn của Nam Tuyết Hiêu từ ghế sa lon thông thả đứng lên, thanh âm lạnh nhạt nói: "An Đức Liệt Vương có thể ở trên vị trí này ngồi lâu như vậy, người xem ra thật cho là hắn ngày ngày trầm mê ở nữ sắc, liền mọi chuyện đều nghe lệnh Vương Hậu? Người sai lầm rồi, hiện giờ hai vị hoàng tử Tát Khắc Tôn cùng Phí Nhĩ Lạc cũng đã lớn lên, thực lực của bọn họ không thể khinh thường, dù để có thể cùng Vương Hậu một tranh tài cao thấp. Bọn họ hiện tại không động thủ, cũng chỉ là bởi vì hiện nay Vương Hậu đề nghị công chúa Mạn Ny Ti muốn cùng Nữ Luân cổ thành Matthew • Saxo liên hôn để củng cố thực lực của họ ở hoàng tộc. Bọn họ cùng An Đức Liệt Vương là ở vào trạng thái bốn chân chia ba thiên hạ, nếu cứ như vậy tiếp xuống, hoàng thành Lạp Ma Lý, rối loạn sẽ rất nhanh nổi lên bốn phía, đoàn tộc chung quanh đối với bọn họ như hổ rình mồi, tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này. An Đức Liệt Vương phái A Nhĩ Bá Đặc đến vùng biên giới đi xử lý chuyện du nô này, không tiếc đem vùng biên giới phá hủy cũng phải đem Cáp Lạp Khâm Mạc Ký du nô toàn bộ đánh lui, vì chính là muốn lập uy! Bọn họ là nghĩ cảnh cáo bốn phía đoàn tộc đối với bọn họ có dị tâm, bọn họ tình nguyện ngọc nát đá tan, cũng sẽ không để tình cầu Chafee trở nên chia năm xẻ bảy! Mà A Nhĩ Bá Đặc bởi vì một trận chiến này người khác đánh ba năm cũng không có cách nào thắng lợi chiến, chỉ dùng chính là mấy ngày liền giải quyết, công lao của hắn, so qua với lỗi lớn hơn! Hắn nếu có mệnh trở lại, chính là chiến thắng trở về, An Đức Liệt Vương không chỉ có sẽ không trừng phạt hắn, thậm chí còn sẽ cấp hắn phần thưởng! Mục đích, chính là vì để cho hắn nắm giữ nhiều binh quyền hơn, khiến hoàng thành Lạp Ma Lý, tất cả người mơ ước vương vị tất yếu cố kỵ ở tại hắn."

"Nhưng với tình hình hiện tại ở vùng biên giới này, A Nhĩ Bá Đặc chưa chắc có thể trở lại a!"

"Người trái lại quên, A Nhĩ Bá Đặc thường ngày cùng người nào lui tới thân thiết nhất?"

"Ngõa La Luân?" Vu Đức cau mày: "Nhưng hắn cũng đi biên giới"

"Tư Á • Kiều • Ngõa La Luân phải đi biên giới không sai, nhưng người không được quên, em gái của hắn Tắc Tây Lợi Á • Ngõa La Luân đã là Trung tướng, muốn vinh dự trở thành thượng tướng thậm chí là thượng tướng cấp một, đều không phải là việc khó. Dù sao, cô ta còn là vợ chưa cưới của Phí Nhĩ Lạc! Nghe nói Phí Nhĩ Lạc cùng với cô ta tình cảm rất tốt, bọn họ nếu nhân cơ hội đại hôn, cả hoàng thành Lạp Ma, bọn họ đem thực lực phi phàm!"

Nghe Nam Tuyết Hiêu tinh táo phân tích, Vu Đức rốt cuộc hiểu rõ, thể cục hiện giờ của hoàng thành Lạp Ma, nói: "Thì ra là An Đức Liệt Vương, vẫn luôn nghĩ tới khiến hoàng tử Phí Nhĩ Lạc lên ngôi."

Nam Tuyết Hiêu vì thế phát biểu ý kiến gì, chỉ là nhàn nhạt nhấp máy môi, con người một mảnh thanh u mà phát ra tia sáng lập loè, nói: "Những thứ kia đều cùng chúng ta không có bao nhiêu quan hệ. Ta chỉ biết. Tiểu thiên sứ của ta, là thời điểm, về nhà rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Nụ hôn dịu dàng

Tiến vào tòa thành Ngõa La Luân hơn nửa tháng, Dung Thiên Đại rất ít bước ra lầu chính biệt thự, chứ đừng nói trong bóng đêm mà dạo chơi ở đình viện. Nhưng tối nay, cô là phương thức tự nhiên mà ra cửa —— mượn cột dây thừng vào hàng rào, thời gian sử dụng nửa giây, nhảy xuống, nhảy tới

đám cỏ xanh um trên mặt đất ——

"Lộc cộc" một tiếng, hai chân sau khi hạ xuống, cô nghiêng lòng bàn tay rồi cắm vào trong túi, nhẹ nhàng lấy ra cái chìa khóa trong túi, bàn tay rất nhanh, tại ánh trăng chiếu xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vô cùng kia, một tia biểu tình vui vẻ nổi qua.

Theo người truyền tin cho cô mang đến kia bức bản đồ biểu thị phương hướng đường tắt hướng hậu đình mà đi, tốc độ của cô cực nhanh, động tác nhanh nhẹn đến giống như con tiểu linh hồ ——

Tuy nói thời khắc canh ba tại thành Ngõa La Luân sẽ thay ca phòng bị là nhất bầy bố , nhưng vệ binh nơi này dù sao đều là Tư Á tự tay huấn luyện ra tinh binh, cho dù cô có cái chìa khóa, nhưng muốn tránh qua bọn họ chạy đi, tuyệt đối cũng không là một chuyện đơn giản. May mà, người giúp cô trốn chạy nói, sẽ ở lúc này giúp cô đem vệ binh cho đưa tới.

Nhân dịp canh ba, trên bầu trời ánh trăng đột nhiên từ từ bị tầng mây bao phủ lại. Mà cũng tại giờ phút này, hai đạo bóng đen chọt từ cửa sau bay thật nhanh qua.

"Có người ——"

"Đứng lại!"

Những vệ binh này quát khẽ đột nhiên vang lên, rút ra hai nhân viên thay ca trong đó, trừ hai người trong đó ở lại giữ cửa, còn lại toàn bộ đều phân tán theo hướng hai đạo bóng đen chạy như bay đó.

Trông mặt Dung Thiên Đại nhẹ nhàng nhú lại, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú có nổi qua vẻ mừng rỡ. Cánh tay cô run lên, giữa kẽ tay bí mật mang theo một quả phi tiêu liền chia ra hướng hai người vệ binh giữ cửa kia phi nhanh đâm đi.

Hai người sơ suất kia, "Phù phù" hai tiếng, từng người ngã xuống đất.

Phi tiêu cũng không thương tổn tới sinh mệnh của bọn họ, lại tẩm thuốc mê, bọn họ tạm thời, là không tỉnh lại được!

Khỏe miệng Thiên Đại khẽ nghiêng lên, thẳng lưng, tự nhiên thanh thản mà giẫm chân tại chỗ đi ra ngoài, rất nhanh hướng cửa phòng kia đến gần, dùng chìa khóa mở ra.

Rốt cuộc, muốn chạy trốn đi ra ngoài!

Cô dùng sức lôi kéo cửa chính, bước chân mới muốn hướng bậc thềm bên ngoài đi ra ngoài, đã thấy trước mắt, quang ảnh ngất trời ——

Trong lòng, vẫn cả kinh, tay cô nắm tại trên tay vịn cửa phòng, liền từ từ buông lỏng ra.

Trước mắt, hơn mười đạo bóng dáng cao lớn dừng chân, bọn họ đều là vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, này ánh mắt sáng ngời có hồn, khá bén nhọn, bắn thẳng đến trên người cô, thật giống như muốn đem cô cắn nuốt. Mà một đạo trong đó, bóng dáng cao lớn đứng ở trước mắt bọn họ liền tiến lên trước, bước chân cất bước, từng bước một dấn chân , hướng cô bước gần.

"Không ——"hai cánh môi anh đào mỏng manh kia~ phát ra thanh âm cực tuyệt không thể tin, Thiên Đại cắn răng, hạ quyết tâm, cất bước liền hướng con đường bên cạnh bay nhanh đi ——

Bóng dáng của người đàn ông như ma như quỷ, chỉ là cánh tay nhẹ nhàng mà vẫy động này áo khoác ngoài thật dài, cô gái nhỏ mơ tưởng muốn chạy xa kia, liền bị cánh tay cứng rắn như bàn thạch của hắn, thu nhập vào trong ngực rộng rãi của hắn .

Bàn tay của Thiên Đại nắm chặt thành quyền, liều mạng đánh đập ở trên ngực cứng rắn như sắt thép của người đàn ông, tức giận mà thấp giọng mắng: "Tên khốn kiếp, buông tôi ra!"

"Bé nhím nhỏ, em lại nhiều đánh một phen thử xem, tôi bảo đảm, sẽ lấy cái kim, đem móng tay của em một cái lại một cái rút ra xuống!"

Thanh âm kia, lạnh bạc khinh đạm, lại mang theo mùi vị lạnh lẽo nồng đậm cảnh cáo, như Phán quan ở Địa phủ , tại tuyên bố, nhất định phải câu mắt hồn phách của người khác ——

Thân thể Thiên Đại , bỗng chốc cứng ngắc, hai tay nhỏ bé, dừng lại.

Cô biết rõ, người đàn ông này nói chuyện cho tới bây giờ đều là ôn đạm lễ độ , tới cùng, có bao nhiêu đáng sợ!

Người đàn ông này nói một là một. Hắn, nhất định sẽ, nói được thì làm được!

"Ngoan!" Cảm thấy được cô an phận, người đàn ông khẽ cúi đầu, này hai cánh môi mỏng ở dưới ánh trăng, phỉếm môi mỏng sáng bóng rõ ràng sinh cảm giác, dọc theo đôi mắt xinh đẹp của cô nhẹ dán đi xuống, ở trên mí mắt của cô, roi xuống một cái, nụ hôn dịu dàng!

Ác ma dành riêng , dấu ấn!

.....

"Hơ ——"

Nhìn về chiếc xe cản đường phía trước kia, Thất Dạ cấp tốc siết chặt dây cương, ghì chặt nhịp bước đi của Bội Tây. Trong lòng bàn tay cô nhẹ nhàng vỗ sống lưng Bội Tây, thấp giọng nói: "Bội Tây, đứng vững cho ta, chúng ta nhất định phải nhìn xem phía trước rốt cuộc là cái gì tình hình!"

Bội Tây trái lại nghe lời, lắc lư đầu một cái, bốn chân đều thật giống như đóng tại trên mặt đất, đứng nghiêm.

Cửa xe mở ra, một đạo bóng đen ở dưới bóng đêm xuất hiện. Người nọ mặc cái áo khoác dài quấn quanh người, xem hình thể, ngược lại thực cao lớn cường tráng, mắt thấy hân hướng này toan đến gần, con người của Thất Dạ nhẹ nhàng neoh lại một chút, khước miệng tà tà nhếch lên nụ cười lạnh, thanh âm, mang một tia tư vị đậm bạc: "Đứng lại!"

"Tôi muốn xin hỏi một chút, tiểu thư cô. Có phải hay không là vị nữ đầy tớ kia mà A Nhĩ Bá Đặc thượng tướng mua?" .

Nửa đêm canh ba, người này lại không có gặp qua cô, cư nhiên lập tức liền đem thân phận của cô nói ra, thật đúng là kỳ quái!

Thất Dạ tràn đầy nghi ngờ ở trong lòng, lại cố giữ vững trấn định, lạnh giọng hỏi: "Anh là ai?"

"Tôi hiểu biết rõ, tiểu thư Nam Hi nhất định sẽ bởi vì tôi kêu ra tên của cô mà cảm thấy tôi dường như là có mục đích khác. Chỉ là tiểu thư Nam Hi cô sai lầm rồi." Bàn tay của người đàn ông đó dọc theo mũi xe nhẹ nhàng một đáp, khước miệng nhướng lên cười như không cười, nói: "Tôi không có ác ý, chỉ là vừa khéo, ở chỗ này gặp được tiểu thư Nam Hi mà thôi!"

"Thật đúng là không khéo không thành sách!" Thất Dạ nhỏ giọng lãnh châm biếm.

"Trên thực tế, tôi còn ở đại điện Kaloka cùng tiểu thư Nam Hi từng có gặp mặt một lần. Cũng chỉ là. Lúc ấy tôi ngồi ở dưới đài, có lẽ là người quá nhiều, tôi đem dung mạo xinh đẹp của tiểu thư Nam Hi khắc sâu ở tại trong trí nhớ, mà tiểu thư Nam Hi đối với tôi lại hoàn toàn không biết gì cả thôi!"

Người có thể tiến vào đại điện Kaloka tham dự yến hội, tất nhiên là người trong danh môn quý tộc. Dù sao, hiện giờ hân lái chiếc xe kia, cũng không đơn giản ——

Đầu lông mày Thất Dạ khẽ động, bình tĩnh mà nhìn chằm chằm người đàn ông: "Xin hỏi cao tính đại danh của ngài!"

"Bi Lợi • Trát Tạt Tây!"

Lại một con cháu nhà quý tộc thượng đẳng!

Thất Dạ từng nghe Tuyệt Li đề cập tới người này, biết hân là vốn là danh môn, người nối nghiệp duy nhất của gia tộc Trát Tạt Tây. Nghe nói, hân ba tuổi liền bắt đầu tập võ luyện súng, bảy tuổi liền đạt được quán quân giải đấu thiếu niên xạ kích toàn cầu. Mười lăm tuổi, đặc cách tiến vào quân đội, chưa đến một năm liền thăng làm Thiếu úy, sau đó bởi vì nhiều lần tại bảo vệ hoàng tộc xuất hành tuần tra trong lúc đó có biểu hiện xuất sắc, thêm với có đi qua tiền tuyến tham dự chiến đấu, không tới hai mươi hai tuổi liền trở thành Thiếu tướng. Sau ba năm, lại một bước lên mây, nhảy lên Trung tướng, trở thành Thượng tướng cấp một. Nếu như không phải là nhân vật cùng đẳng cấp với Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc và Tư Á • Kiêu • Ngõa La Luân như vậy giống nhau không kém chút nào tồn tại, hân đoán chừng đã nắm trong tay cả quân đội của tỉnh cầu Chafee ——

Thế giới này, cuối cùng vẫn lại là có một vật khác một vật . Hân là người của hoàng tử Tát Khắc Tồn, cùng Gia Mậu, Tư Á ở chỗ hoàng tử Phí Nhĩ Lạc, vừa lúc là rõ ràng đối lập! Chỉ là, cái này cũng không trở ngại đến cá nhân hân biểu hiện xuất sắc, hân có thể có địa vị xã hội giống như bây giờ, tuyệt không phải dựa vào quan hệ gia tộc bố trí, mà là phần chút nào hào, cũng bởi vì chính hân cố gắng mà đến. Vì vậy, người đàn ông này, không thể khinh thường!

Thất Dạ cũng là người từng trải đi tới, hiểu bằng vào chính mình cố gắng bò lên trên tới cùng có bao nhiêu gian nan, đồng thời cũng hiểu thực lực của hân rất cường đại. Đối với người đàn ông này cùng Gia Mậu ở vào địa vị đối lập, cô không có cảm tình gì, nhưng bởi vì lúc trước hai bên không có xảy ra qua cái gì xung đột, cũng không có cái gì cảm giác không tốt. Chỉ là, Bi Lợi • Trát Tạt Tây đối cô đề ý tới, nhưng vẫn lại là khiến cô nổi lên cảnh giác trong lòng. Cô không có tự tin đến cho là dung mạo của mình có thể tùy tiện hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Hôm nay Bi Lợi • Trát Tạt Tây lại đối với cô vài phần kính trọng, đại khái chỉ vì cô là súng vật mà Gia Mậu lĩnh về phủ thượng tướng thôi ——

"Không biết thượng tướng Trát Tạt Tây đem xe ngăn ở giữa đường, tới cùng là vì chuyện gì?" Con đường này, là con đường duy nhất đi thông thành Ngõa La Luân đi, Bi Lợi • Trát Tạt Tây dừng xe ở nơi đó, Thất Dạ căn bản không qua được. Trừ phi ——

Khiến Bội Tây giẫm lên xe của hân qua đi, có phần không quá lễ phép, không tới thời điểm vạn bất đắc dĩ, cô không muốn làm như vậy!

"Tiểu thư Nam Hi, nếu chúng ta đều đã như thế trùng hợp gặp được, tôi nghĩ muốn. Tôi nên chúc mừng cô từ phủ thượng tướng trốn thoát!" Hai tay của đàn ông bắt chéo lại tại sau lưng, ánh trắng chiếu rọi xuống, ánh sáng nhân nhật bao phủ tại trên người của hân, có vài phần mùi vị quý dị: "Có hứng thú, cùng uống một ly sao? Tôi mời cô!"

"Cảm ơn ý tốt của thượng tướng Trát Tạt Tây, nhưng là, tôi cũng không uống rượu!"

Uống rượu đối với hộ vệ mà nói, là tối kỵ. Coi như không phải đang trong lúc chấp hành nhiệm vụ, cô cũng muốn luôn luôn phải tỉnh táo, tránh khỏi chính mình cái gì rơi rụng đều không rõ ràng. Huống chi, hiện tại cô không có tâm tình cùng Bi Lợi trêu đùa, cứu Dung Thiên Đại quan trọng hơn ——

Quan trọng nhất là, cô xem ra, Bì Lợi cùng với cô cũng không phải tình cờ gặp nhau, người đàn ông này, rõ ràng chính là tới chờ cô . Hẳn đối với tất cả đều rất rõ ràng, cơ hồ có lẽ đã đem lời đều làm rõ rồi. Nhưng, cô cũng sẽ không cùng hắn hợp tác!

Phải biết, Gia Mậu biết cô trốn đi, chỉ sợ cũng đã đủ tức giận. Nếu để cho hắn biết cô cùng đối thủ của hắn câu kết với nhau, có thể cũng không chỉ là chuyện đứt tay đứt chân đơn giản như vậy rồi. Ném qua một lần thiệt thòi, cô đã có kinh nghiệm, tuyệt đối không làm lần thứ hai!

Bì Lợi nghe vậy, môi mông tà tà mà nhẹ câu lên, nhàn nhạt nói: "Tiểu thư Nam Hi thật không nề tình!"

"Tôi còn có chuyện cần xử lý mà thôi." Bàn tay của Thất Dạ dùng sức tóm lấy dây cương, nói: "Thượng tướng Trát Lạp Tây, anh xem đến cái lối rẽ ba kia sao? Tôi đem ngựa lui về phía sau, còn làm phiền ngài chọn một con đường rồi đi!"

Không nghĩ muốn sẽ cùng hắn tiếp tục dây dưa, Thất Dạ trực tiếp liền biểu hiện ra ý tứ cô phải đi.

Ánh mắt của Bì Lợi dọc theo phương hướng cô ngụ ý bày tỏ kia mà nghiêng mắt đi nhìn một cái, đầu ngón tay nhẹ xẹt qua cằm, hai mắt ngưng lại đến trên người cô: "Tiểu thư Nam Hi, cô thật sự cảm thấy, chúng ta không có điểm gì cần thương lượng?"

"Không có!" Thất Dạ chuyện đương nhiên mà mở miệng.

"Như vậy. Thứ cho Bì Lợi • Trát Lạp Tây tôi đắc tội, hôm nay, cô nhất định phải đi theo tôi!"

Thời điểm Bì Lợi nói chuyện thì, thân thể đã chớp động. Thất Dạ thậm chí còn không có thấy rõ ràng hắn cất bước, mà bàn tay to của người nọ đã dắt dây cương ngựa của cô, đồng thời lòng bàn tay cũng đã nắm ở cổ tay cô, đem cô kéo xuống dưới đi.

Bởi vì không ngờ tới động tác của hắn cư nhiên nhanh chóng như thế, thân thể Thất Dạ trong nháy mắt liền mất thăng bằng, cả người, đều đã hướng mặt đất té xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Khiến cho người khác càng muốn chơi cô!

Thất Dạ không phải tự chủ dễ bị khi dễ , nhất là. trong thời điểm cô bị người khác khiêu khích!

Tuy rằng đột nhiên bị Bì Lợi nắm cả thân thể, lại mất thăng bằng nên đổ xuống mặt đất, nhưng cô phản ứng rất nhanh. Thời khắc cơ thể bị ngã xuống đất, bàn tay cô dọc theo xương bả vai Bì Lợi gắng sức đè một cái, nhanh chóng - dễ dàng vượt qua hắn, thân thể tiếp đất vững vàng phía sau hắn.

Bì Lợi không nghĩ cô có bản lĩnh như vậy, lúc nắm lấy cô cũng không có dụng sức quá, vừa vận dụng vào cổ tay Thất Dạ ngắt một cái, trong nháy mắt liền bị cô tránh thoát. Khi cảm giác được cái ót có một luồng sức mạnh cực nhanh tiến đến, hắn nhanh chóng quay người sang, đưa tay ra ngăn cản.

Nhưng Thất Dạ lại phi chân đá lên, trực tiếp nhắm đá vào vị trí lồng ngực của hắn.

Trong đôi mắt u ám nhất thời có chút kinh sợ, Bì Lợi nhảy hai bước về phía sau, bỏ qua tấn công của cô, mày rậm hắn nhíu chặt, ánh mắt như nước nhìn chằm chằm Thất Dạ: "Cư nhiên cô biết võ?"

"Có cái gì kỳ quái đâu? Tưởng rằng là vật phẩm bán đấu giá thì có thể cho các anh muốn khi dễ thế nào thì khi dễ sao?" Dù sao cũng đã thoát khỏi phủ của Gia Mậu, Thất Dạ cho rằng không cần thiết phải che giấu bản thân nữa. Cằm cô nâng nhẹ lên, cười nhạt nói: "Anh có thể đi đến chỗ Hoàng tử Tát Khắc Tôn tố cáo, để hắn phát lệnh truy nã - đuổi bắt tôi! Chỉ có điều Thượng tướng Trát Ca, bây giờ tôi có thể nói chính xác cho anh biết, cái vị Kỳ phu nhân gì đó, không phải tôi giết! Nếu như là tôi làm, tôi nhất định sẽ thừa nhận, mà không phải giống như một số người hèn nhát không dám thừa nhận như thế, làm việc mà không dám thừa nhận, còn cần người khác chịu tội thay sao!"

Cô nói mấy câu đơn giản, như gió nhẹ thổi qua, nói xong rất yên tĩnh - tự tin, đang lúc vô hình, dường như trong lòng cô rõ ràng có thanh âm biểu dương!

Lông mày Bì Lợi thần nhiên giương lên, khóe miệng dâng lên chút ý cười nhàn nhạt. Hai cánh tay hắn vòng trước ngực, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm thân thể uyển chuyển – duyên dáng đứng dưới ánh trăng, cả người cô toát ra loại khí phách xuất chúng, độ cong bên môi càng lúc càng tăng, nói: "Tôi biết!"

Thiếu chút nữa Thất Dạ phun một ngụm nước miếng trên người hắn!

Hắn á, bình tĩnh nói xong như vậy, hắn biết mọi chuyện, như vậy đại biểu cho Tát Khắc Tôn cũng đã biết được?

"Anh biết, vậy tại sao lúc đầu hoàng tử Tát Khắc Tôn lại chạy tới phủ Thượng tướng đặc cấp để thăm dò tôi?" Lời nói của Thất Dạ vừa dứt, liền có chút cảm giác không đúng. Cô cắn răng, khẽ nguyên rủa một tiếng, lạnh lùng nói: "Tôi biết, Tát Khắc Tôn là nhằm vào Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, chứ không phải tôi, đúng không?"

"Tiểu thư Nam Hi lo lắng quá rồi!" Bi Lợi chỉ khẽ nhún vai một cái, bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra.

"Thượng tướng Trát Ca, bắt luận Hoàng tử Tắt Khắc Tôn của anh và Hoàng tử Phí Lạc đụng chạm chuyện gì, bọn họ thế nào cũng phải đấu nhau, tôi chie nói một câu!" Đầu lông mày Thất Dạ nhíu chặt, mắt lạnh nhìn Trát Ca, nói: "Tôi tuyệt đối không tham gia vào cuộc đấu nhau giữa bọn họ!"

Cho nên, lần này, cô tuyệt đối sẽ không đi cùng Bi Lợi! Bởi vì, cô hiểu được, đi cùng hắn, liền đại biểu cho cô đi bên cạnh Tắt Khắc Tôn. Cô còn không có ngu như vậy, bây giờ đang không hiểu rõ tất cả thế cục hoàng thành Lạp Ma, tùy tiện dựa sát vào một phương, này cùng rước họa vào thân không sai. Phải biết rằng, trong lịch sử những vở kịch chiếm đoạt cung đình luôn tàn nhẫn, lấy ít thắng nhiều, lấy giả làm giả, chuyển bại thành thắng. Tóm lại, các loại cách thức đều có! Bất kể kết quả như thế nào, quá trình đều tàn nhẫn. Cô, tuyệt đối không muốn quan tâm đến tất cả những việc đó, nhất là trong khoảng thời này này!

"Tiểu thư Nam Hi thật hài hước, Hoàng tử Tắt Khắc Tôn và Hoàng tử Phí Nhĩ Lạc tình cảm anh em rất thân thiết, giữa bọn họ không tồn tại bất kỳ tranh đấu nào. Những lời đồn đại kia, không thể tin được. Hơn nữa, tiểu thư Nam Hi, hôm nay tôi chỉ là vô tình gặp được cô, muốn mời cô uống một ly rượu mà thôi, cũng không có ý tứ đặc biệt gì, lại càng không lôi kéo cô đi theo con đường chính trị!" Bi Lợi rõ ràng không đồng ý với lời nói của Thất Dạ, hắn nông cạn cười một tiếng, nói: "Tiểu thư Nam Hi, nể mặt tôi chút đi!"

"Tôi từ chối!" Thất Dạ thường thấy miệng lưỡi hắn lợi hại, bắt luận Bi Lợi nói gì, cô đều không tin tưởng.

Thế giới này, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy. Tóm lại, thật vất vả cô mới thoát khỏi tay Gia Mậu, tuyệt đối sẽ không ở lại Hoàng thành Lạp Ma nữa. Cô muốn dùng tốc độ nhanh nhất rời đi, thoát khỏi đây càng xa càng tốt, để cho Gia Mậu không có cơ hội tìm được nơi đó! .

Bi Lợi nhướng mày trước thái độ kiên cường của Thất Dạ, hắn sai hai bước dài đi về phía trước, thân thể không tự chủ phát ra vẻ tàn ác giống như làm cho cả thế giới u ám mất đi sắc thái. Bước chân của hắn, vừa nhẹ nhàng chậm chạp vừa trầm nặng, bên trong dung mạo tuấn tú, rõ ràng thấy được chút hơi mù. Giống như chỉ cần Thất Dạ nhúc nhích, hắn sẽ giống như thú dữ trong đêm tối, lao ra cắn nuốt cả người cô!

Lần trước người đàn ông này, khiến Thất Dạ lại cảm thấy trên người hắn tỏa ra hơi thở âm u, bây giờ thân thể hắn càng tiến đến gần, loại cảm giác đó lại càng lúc càng rõ rệt hơn. Hai tay ở phía sau lưng cô chậm rãi nắm lại, tạo thành nắm đấm, đáy mắt u ám, trước lúc Bi Lợi ra tay đánh nhau với cô, một lần nữa lại xuất quyền với hắn!

Lần này, rõ ràng Bi Lợi đã có đề phòng, hắn hơi nghiêng người tránh được đòn tấn công của Thất Dạ, cánh tay dài mở ra, nhanh chóng dựa sát, thân hình kia, quả thật chính là ma quỷ trong đêm tối, tốc độ nhanh như chớp, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, túm lấy cánh tay mảnh khảnh của Thất Dạ, hơi dùng sức một chút, kéo cô về phía hắn - -

"Buông ra!" Tại thời điểm cánh tay của cô bị hắn nắm được, chân Thất Dạ nhấc lên, đầu gối hung hăng thúc mạnh vào vị trí bụng dưới của hắn, muốn nhân cơ hội thoát khỏi sự khống chế của hắn.

"Chiêu này đối với tôi vô dụng!" Khóe miệng hắn nhàn nhạt nói ra lời chế nhạo, khuôn mặt lạnh của hắn di động, hơi đá chân, tốc độ Thất Dạ rất nhanh, thời điểm cô sắp muốn đá vào vị trí dưới háng của hắn, lại bị hắn đá vắng.

Bị hắn dùng chân đập, Thất Dạ chỉ cảm thấy gân cốt trên đùi đều đau nhức - tê dại. Sức lực Bi Lợi sử dụng không mạnh, nhưng hết lần này đến lần khác, trùng hợp chạm đúng vào tuyến thần kinh yếu ớt - nhạy cảm của cô! Trong nháy mắt khiến chân mày cô nhíu chặt lại, cả người đều há miệng ra hít khí lạnh!

Nhưng, cho dù như vậy, Thất Dạ vẫn như trước không muốn chịu thua. Bỗng nhiên, cô cắn chặt răng, nắm chặt quả đấm nhắm vào gương mặt Bi Lợi, đồng thời còn cúi đầu cắn vào cổ tay hắn - -

Cả tay và chân đều dùng, ngay cả miệng cũng đã dùng, tóm lại, chỉ cần có thể thoát khỏi hắn, phải sử dụng bao nhiêu thủ đoạn, cô sẽ nỗ lực hết sức!

Nhưng kết quả, cũng chẳng hề lạc quan.

Chẳng là mấy hiệp, cả người cô đã bị Bi Lợi khống chế. Lưng cô dán sát vào trước cửa xe hắn, thân thể mảnh khảnh, chống đỡ lồng ngực rắn chắc của hắn. Hắn dùng một bàn tay mạnh mẽ mà có lực, ngăn chặn - đè xuống hai bàn tay nhỏ bé của cô lại, đồng thời chế trụ hai chân cô, để cô không thể giãy giụa được nữa. Đến nỗi, ở khoảng cách rất gần thế này, ngay cả tiếng thở gấp, cũng đều có mùi hương của hắn - -

Thất Dạ cực kỳ ghét loại cảm giác này, bản thân cô cũng bị người khác nắm trong tay, bất kể là tự do, hô hấp, cũng bị người khác nắm giữ. Kể từ lúc xuyên đến thế giới này, cô gần như chưa có một ngày yên ổn. Trước là Gia Mậu, hôm nay là Bi Lợi. Trong lòng cô tức giận, hiển nhiên trên mặt cô cũng viết đầy (biểu hiện rõ) nên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

"Chắc chắn, A Nhĩ Bá Đặc chính là thích bộ dạng thế này của cô sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp như vậy, không phải lựa ý mà theo, mà lại là chống cự - trách móc - -" Mí mắt Bi Lợi rủ xuống, cặp mắt nhìn chằm chằm cô, nói: "Thật là một khuôn mặt động lòng người mà!"

"Anh mà nói thêm một câu nữa, thì tôi bảo đảm tôi sẽ nhổ nước miếng lên người anh!" Hai hàng lông mày Thất Dạ nhướng lên, cặp mắt to sáng lên, giống như hàn băng, đâm thẳng vào ánh mắt của Bi Lợi.

Quả nhiên là người con gái mạnh mẽ, khó trách có thể ở bên cạnh A Nhĩ Bá Đặc lâu như vậy. Thậm chí, A Nhĩ Bá Đặc còn vì cô ta mà xin thuốc ở chỗ An Đức Liệt Vương, không tiếc sinh mệnh hạ giá cao, đến sa mạc Lý Sa bán mạng canh giữ vùng đất đó! Thật đúng là. Chết không oán tiếc!

"Cô đủ độc!" Bi Lợi cười cười, bàn tay đưa ra, dọc theo gương mặt cô nhẹ nhàng vỗ vỗ, cảm giác được làn da cô non mềm đầy xúc cảm, cười khan một tiếng, nhỏ giọng nói: "Đừng nói là A Nhĩ Bá Đặc thích, ngay cả tôi cũng thích rồi đây!"

"Thật xin lỗi, nói cho anh biết, anh không có thu hút được sức quyến rũ của tôi!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Dạ xoay sang chỗ khác, không nhìn hấn, chỉ lạnh lùng nói: "Muốn chơi, hay là đi tìm mấy người phụ nữ trên tinh cầu Chafee của các anh mà chơi!"

"Cô như vậy, sẽ chỉ làm cho người khác càng muốn chơi. cô!"

Lời này của Bi Lợi, giống như lời than vãn thấm vào tai Thất Dạ, xen lẫn, hơi thở ấm áp!

Nói thực ra, cách thức nói chuyện như vậy, chỉ khiến Thất Dạ càng thêm chán ghét!

Cô có thể cảm thấy được, so sánh với Gia Mậu, người đàn ông Bi Lợi • Trát Ca, kiểm chế dục vọng cũng không kém. Nhưng không biết, có phải hay không bởi vì trên người Gia Mậu toát ra hơi thở trong sạch, mà trên người người đàn ông này lộ ra một ít mùi nước hoa nhàn nhạt, khiến cô cảm thấy chán ghét!

Cô khẽ cười cười “Xuy” một tiếng, mặc dù cả người bị áp chế, nhưng khí thế không hề suy giảm. Khuôn mặt nhỏ nhắn xoay trở lại, ngược mắt, vừa lúc tầm mắt cô chạm vào ánh mắt hấn, thời khắc khoe miệng hấn khoi lên một chút ý cười, thì phun ra từng câu từng chữ rõ ràng: "Bà đây đối với cháu, không có hứng thú!"

"Vật cưng này thật là thú vị, có thể đào tạo, mấu chốt là. Hiện tại, tôi đối với cô có hứng thú!"

Môi mọng Bi Lợi khẽ nhếch, chợt bàn tay nâng cầm Thất Dạ lên, đầu ngón tay thon dài nâng cái cằm tinh tế - mềm mại của cô, một chút một chút di chuyển xuống dưới, mon trón lên cái cổ cô, xương quai xanh gợi cảm, thẳng hướng cúc áo cô, động tác thăm dò vào - -

Thất Dạ cắn chặt hàm răng, hai vai dùng sức lắc lư, nhưng đáng tiếc, không có chút hiệu quả nào. Cô, lông mày dựng ngược, mắt lạnh trừng lên, nhìn về phía người đàn ông muốn mở miệng chửi ầm lên, không ngờ lại có một giọng nói trầm thấp hồ hững của người đàn ông truyền tới.

"Bi Lợi • Trát Ca, tôi cho cậu ba giây, nếu như cậu không chịu buông cô ấy ra, súng này. Sẽ cướp cò!"

Trong đêm tối, thanh âm kia, tiếng nói trầm thấp - nhợt nhèo, như một luồng gió thoáng qua, êm ái, điềm tĩnh, làm cho người khác cảm thấy thoải mái! Hơn thế nữa mà thôi.

Thất Dạ nhìn về phía phát ra âm thanh, nhưng thấy gần kề (gần trong gang tấc) nơi này, là một khẩu súng lục, đặt chính giữa trán Bi Lợi • Trát Ca.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Thoả mãn mong muốn bấy lâu của cô

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Cái miệng nhỏ của cô, còn có tác dụng khác

Bị Gia Mậu ném lên lưng ngựa, Thất Dạ nhường mảy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt mỹ thoáng qua tia bất mãn. Bộ dáng kia, nhìn xem như là một đóa hoa đang nở rộ rực rỡ phải héo tàn, tràn đầy tiếc hận cùng bất đắc dĩ.

Cô thích cưỡi ngựa, cũng bởi vì thích cảm giác tự do tự tại, cũng không phải giống như bây giờ, bị người đàn ông tính toán khống chế hành động của cô. Nhưng, cô còn không có chút thời gian để ôm oán hận gì, cả người đã bị lồng ngực vững chắc vây quanh - -

Gia Mậu cũng lên ngựa, mà còn, nắm dây cương trong tay! Đôi chân có lực thúc vào bụng ngựa, con ngựa Bối thừa dịp chạy như bay!

"Buông ra." Đối với việc Gia Mậu chỉ muốn một tay nắm dây cương Percy, một cái tay khác mạnh mẽ nắm chặt eo cô, Thất Dạ tương đối bất mãn, lòng bàn tay kéo kéo tay hấn xuống dưới, cố gắng kéo rộng khoảng cách với hấn!

"Bảo bối, em cảm thấy, tôi rời khỏi em, chúng ta có thể kéo ra bao nhiêu khoảng cách?"

Hơi thở ấm áp - hơi hã mà chuyển sang âm thanh gào thét trong tiếng gió thổi đối lập rõ nét, nhẹ lướt qua bên tai Thất Dạ, sau đó thấm sâu vào trong lỗ tai cô, khiến đáy lòng cô cảm thấy một hồi nhún nhảy.

Người đàn ông nói, trước sau như một đều ưu nhã - nhẹ nhàng linh hoạt, hần kè sát sống lưng cô vào trong lồng ngực, cường tráng mà có lực, khí thế khấn trương căng thẳng mãnh liệt, không có lúc nào là không thông qua quần áo ma sát vào trong cơ thể cô, giống như thấm vào máu thịt vậy, loại cảm thụ này khó nói lên lời - -

Thất Dạ cũng không thích như vậy, dường như ngay cả ý thức tự chủ của cô, cũng đã chịu điều khiển của Gia Mậu! Nhất cử nhất động của hắn, mãi mãi cũng mang đến ảnh hưởng cho cô, để cho cô không biết theo ai, lại không tìm kiếm được cách có thể chống cự! Đến cuối cùng, chỉ có thể rơi vào

"Tôi mặc kệ khoảng cách của chúng ta có thể kéo ra ít hay nhiều, tóm lại, hiện tại anh đừng ôm tôi là được" Cố gắng muốn coi nhẹ không chế của hắn, nhưng cảm giác gay go, Thất Dạ cắn chặt răng, lạnh giọng giận dữ mắng mỏ: "Gia Mậu, anh buông tay cho tôi!"

"Có bản lĩnh, thì chính cô để cho tôi buông đi!" Gia Mậu nhỏ giọng trêu chọc, thậm chí còn không quên ác ý dọc theo vành tai cô khẽ cắn xuống.

Thoáng chốc bỏ vai Thất Dạ co rúc hạ xuống, cả thân thể cũng hơi run lên một cái.

Đối với phản ứng của cô, Gia Mậu rất hài lòng, môi mông hân hờ hững giương, độ cong nhạt nhẽo trôi lên, này ánh mắt thâm thúy, sáng rực trong đêm tối, tỏa ra vô số tia sáng chói lọi!

Vật nhỏ này, nơi nhạy cảm, sớm đã bị hắn nhìn thấu. Thịnh thoảng trêu đùa cô một lần, thật đúng là khiến thể xác và tinh thần hắn thoải mái. Phải biết rằng, khoảng thời gian ở biên giới, mỗi ngày đều chỉ có thể nhìn thấy cô qua hình ảnh, chứ không được chạm vào, thật sự là nhàm chán hết mức. Hiện tại, hắn đã trở lại, nhất định - cần thiết đòi lại những khoảng thời gian trống vắng kia!

"Khốn kiếp!" So với hắn tâm tình đang rất tốt, thì Thất Dạ lại tương đối buồn bực.

Cô rất rõ ràng, hôm nay, người đàn ông này đang đùa bỡn cô, nhưng cô cũng không phải là dễ khi dễ, tại sao có thể mặc sức hắn tính toán chứ?

Biết rõ bất luận cô có kéo ra thế nào đi nữa, người đàn ông này cũng không muốn buông

tay. Bỗng chốc con người cô nhẹ nhàng híp lại, bình tĩnh, đem ý nghĩ trong đầu trôi lên để sử dụng: dùng ngón tay cô, một tay bóp vào nơi yếu ớt nhất của người đàn ông, nghĩ rằng có thể bằng hành động ngu xuẩn này, buộc hắn buông cô ra!

Đáng tiếc, cô mới chạm vào đó, thời điểm cô chuẩn bị bóp chặt nơi yếu ớt của hắn, người đàn ông này lại áp chế ngón tay cô xuống. Nàng mới ban rút một cây, hướng đệ nhị cây ném thử thời điểm, người nam nhân kia lại đem đệ nhất cây ngón tay ép xuống. Sau khi vòng đi vòng lại vài hiệp như thế, Thất Dạ tức giận, bực tức nói: "Gia Mậu, chúng ta chơi trò ước định!"

"Ha ha, có phải hay không, cô muốn vặn đứt cây gậy của tôi, nếu cô vặn đứt nó, tôi không thể một lần nữa ép về?" Coi như không thấy vẻ mặt của cô, Gia Mậu nói ra ý nghĩ của cô. Hắn cười nhẹ, dọc theo tai cô vừa thổi khí, vừa nói: "Tôi, tại sao phải cùng cô ước định?"

"Anh là đàn ông thì nên biết, hành động khi dễ phụ nữ là đáng xấu hổ!" Thất Dạ nổi cáu, cười lạnh, lấy phép khích tướng mỉa mai nói: "Anh không dám đánh cược với tôi, có phải hay không sợ tôi thắng, tôi sẽ vặn bung tất cả ngón tay của anh ra?"

"Nghe qua, có vẻ cô rất tự tin mình có thể vặn bung ngón tay của tôi ra!"

"Có giỏi thì đánh cược!"

Tiểu gia hỏa, phép khích tướng này, dùng thật không tốt!

Gia Mậu khẽ "hừ" một tiếng, lạnh nhạt nói: "Nếu như cô thỏa mãn một điều kiện của tôi, tôi liền đồng ý!"

"Nói!" Vì có thể đạt thành mục đích, đừng nói một, một trăm, Thất Dạ cũng tuyệt đối đồng ý!

"Quay sang đây, hôn tôi một cái, ta liền đồng ý!"

Biến ~ thái quá nhiên là biến ~ thái, nói ra điều kiện như vậy, cũng đặc biệt sắc ~ tình!

Không phải hôn một cái sao? Dù sao trước đây đã hôn vô số lần rồi, cô hôn!

"Được, một lời đã định!" Thất Dạ hít sâu, nghiêng mặt đi, mắt thấy khuôn mặt tuấn mỹ người đàn ông này đang bị màu bạc ánh trắng vẽ lên, vẽ mắt nổi liti vui sướng, cảm giác không chịu thua dâng lên ở trong lòng. Cô mím môi, đôi mắt xinh đẹp nhẹ nhàng híp lại, khoe miệng thoáng qua nếp nhăn trên mặt khi cười, bỗng chốc lòng bàn tay bùng lấy hai má người đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần đưa tới dọc theo khoe miệng người đàn ông - -

Dưới bóng đêm, môi người đàn ông, nhàn nhạt chu lên bong loáng, quả thật là hoàn mỹ đến không chê vào đâu được. Bất kỳ ai thấy, chắc đều sẽ nguyện ý hôn một cái!

Gia Mậu đối với hành động này của Thất Dạ, thật sự có chút không ngờ.

Hắn tưởng rằng, hẳn để cô hôn hắn, cô cũng chỉ hôn xã giao – qua quýt cho xong chuyện, nhưng mà, cứ nhiên cô hôn môi hắn.

Đây là lần đầu tiên, cô chủ động hôn hắn như thế - -

Tuy rằng, khi bốn cánh môi chạm vào nhau, hắn cảm thấy môi dưới nổi lên một tia hơi đau đón tê dại - miệng bị cắn.

Ngay sau đó, hắn hiểu được một chuyện: Nam Thất Dạ, không phải hôn hắn, mà là cắn!

Tiểu gia hỏa này, cứ nhiên bắt chước chiêu này của hắn! Thậm chí, còn lấy gậy ông đập lưng ông, xem ra, lá gan của cô, ngược lại càng luyện càng lớn rồi, quả thật cũng nhanh muốn cười lên trên đầu hắn đi - -

Chỉ là, tối hôm nay, hắn sẽ không so đo. Bởi vì, hắn muốn dùng biện pháp giày vò cô, còn nhiều hơn như thế này, ứng dụng một lần!

Cảm thấy môi dưới người đàn ông trào ra vị máu tươi, Thất Dạ không chút do dự dùng sức cắn nát, từ vị trí vết thương của hắn thẩm ra tia máu, từng chút hút hết vào trong miệng, tại thời khắc chạm vào ánh mắt của người đàn ông, đôi mắt cô lóe ra tia sáng treu tức nhàn nhạt, nhanh chóng buông lỏng bàn tay, cánh môi dời khỏi miệng hắn.

Đồng thời, ở thời khắc cô quay đầu lại lần nữa, đem hút máu tươi vẫn chảy ra ngoài vào trong miệng!

"Bảo bối, em nên bắt bọn nó cũng nuốt xuống!" Gia Mậu phụ giúp cô đặt bàn tay ngang hông, bỗng nhiên sức mạnh gia tăng, nhỏ giọng trêu chọc: "Những thứ đó, rất trân quý!"

"Những thứ ghê tởm như vậy, ai muốn nuốt chứ!" Thất Dạ nhẹ “xuy”: “Xin Thượng tướng đại nhân, không nên quên lời đồng ý của mình là được!"

"Ha ha, làm sao có thể?"

"Tốt nhất là thế." Thất Dạ cũng không nói nhảm với hắn, một lần nữa đưa tay ra vịn ngón tay hắn.

Nàng vốn cho rằng, cũng chỉ là nắm ngón tay mà thôi, cũng không tốn bao nhiêu sức lực, dù sao vừa nãy cô cũng vịn bụng được mấy ngón - -

Nhưng mà, đến giờ phút này, Thất Dạ mới phát giác được cô làm rồi. Hơn nữa, đánh cược với Gia Mậu, cô chịu thiệt lớn!

Ngón tay người đàn ông, hình như gắn kết với thân thể cô, bất quá, cách lớp quần áo dán chặt vào eo cô, cô hao tổn được một lúc, cũng không có cách nào vịn bụng, cho dù chỉ là một chút! Hèn chi, hắn chấp nhận khiêu chiến của cô! Cô thật ngu xuẩn, cho là mình có thể đối chọi với hắn một, hai, nào ngờ, cô vẫn bị người đàn ông này khống chế hoàn toàn!

"Gia Mậu, anh buông tay cho tôi!" Đến cuối cùng, thật sự không còn cách nào, Thất Dạ nghiêng mặt, tròn tròn đôi mắt hướng về phía người đàn ông quát: “Anh ghim chết tôi rồi!"

Chính xác là như vậy, thời điểm cô vịn ngón tay hắn ra, chẳng những không bụng ngón nào, thậm chí khiến ngón tay hắn, càng lúc càng buộc chặt, siết đến mức bụng cô co rút đau đớn, khiến cô cực kỳ khó chịu. Cứ tiếp tục đi xuống như vậy, cô khẳng định cả người sẽ bị phế bỏ - -

"Chúng ta đã nói rồi đấy. Cô vịn bụng!" Gia Mậu đáp lại cô bằng kháng cự - thờ ơ, chỉ là cúi đầu cười một tiếng, nói: "Tiếp tục đi!"

"Được." Thất Dạ nghe vậy, trong lòng cười nhạt một tiếng.

Vừa rồi, cô đánh cược với hắn, không có nói qua, chỉ được dùng tay - -

Cho nên, cô quyết định dùng miệng!

Trong lòng có ý nghĩ như vậy, cô hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, liền lập tức khom người xuống, sắp sửa há mồm cắn vào cánh tay hắn!

"Bảo bối, cái miệng nhỏ của cô, dùng vào chỗ khác!"

Tiếng thở dài trầm thấp giống như ma quỷ, khóe miệng Gia Mậu cong lên, chợt Thất Dạ thấy xung quanh lạnh lẽo, một giây kế tiếp, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền bị hai cánh tay có lực của Gia Mậu bung lên, cưỡng ép cô thẳng người lên, môi mỏng dán lên hai cánh môi xinh đẹp kia - -

Hôn liền tiếp ở trên lưng ngựa, là một loại chuyện tình khiến Thất Dạ cảm thấy điên cuồng!

Tốc độ của Bối cũng không có yếu đi, vẫn trước sau như một nhanh chóng, mà lòng cô, cũng tăng theo tốc độ đó!

Mấy ngày không gặp, người đàn ông này dùng cách ép buộc cô, giống như là thông thạo không ít. Ngồi trên con ngựa chạy như bay, nhịp tim vốn đã nhanh, bị người đàn ông cưỡng ép hôn liền tiếp giống như cắn vậy, Thất Dạ cảm thấy, đây quả thực là muốn lấy mạng cô mà - -

"Không Ừ"

Bất mãn kháng nghị, bởi vì người đàn ông mạnh bạo hôn mà biến đổi thành tiếng rên rỉ, Thất Dạ đã dùng hết sức lực để đẩy đi khổng chế của Gia Mậu, nhưng tiếc rằng đến sau cùng, cả người cô cũng bị Gia Mậu lật qua, tư thế ngồi lại đối diện với hắn - -

Hắn hôn môi, mang theo một chút mùi vị trừng phạt, với lại vừa rồi cô cắn hắn hung ác. Khác nhau ở chỗ, hàm răng hắn, bén nhọn hơn, năng lực cắn xuống, so sánh với cô mạnh gấp mấy lần. Cho nên, hắn thích thú nếm máu tươi, so với cô thường thức hơn, đương nhiên cũng nồng đậm hơn.

Đã sớm quen bị hắn gặm cắn, Thất Dạ cũng cảm thấy không có gì đáng kinh ngạc. Cũng chỉ là, thời điểm khi bàn tay hắn đang dọc theo vạt áo cô thăm dò vào trong, trong nháy mắt cả người Thất Dạ cứng đờ!

Hắn, muốn làm cái gì? !

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Ngày tốt cảnh đẹp, cô không muốn sao?

“Ừ, để... Ừ - ”

Cố gắng kháng cự để Gia Mậu buông mình ra, bị đôi môi mỏng của người đàn ông phủ kín giữ lại bên trong, khiến nói không thể nào thành lời, ngược lại giống như một tiếng rên khẽ. Thất Dạ thấy tức giận với chính bản thân mình vì tình cảnh này, hạ quyết tâm, ở thời điểm lưỡi của người đàn ông kia đang tùy ý đùa bỡn trong miệng mình, hạ quyết tâm, trực tiếp cắn xuống.

Gia Mậu giống như sớm đã biết trước, đầu tiên đem lưỡi mình lui ra ngoài. Trong mắt anh, tràn đầy sự chế nhạo, nhìn chăm chăm cô gái này, bên môi, nổi lên ý cười như có như không. Mà động tác trên tay anh, cũng không dừng lại, ngược lại càng thêm suồng sã, dọc theo bụng cô dịch dần lên trên, cho đến khi bàn tay thon dài của Thất Dạ bất chợt chụp lấy cổ tay anh, mới thoáng dừng lại, nhìn chăm chăm vào cô.

“Gia Mậu, anh điên à, anh có biết đây là đâu không?” Thất Dạ tròn tròn mắt, cả khuôn mặt đen lại, cặp mắt trong trẻo kia phát ra ánh sáng mạnh mẽ, dường như muốn trực tiếp đem Gia Mậu một phát giết chết luôn.

“Biết!” Gia Mậu trả lời, tác phong trước sau như một không ngại không ngại: “Dĩ ngoại, ánh trăng, trong không khí ngọt ngào, không phải rất lãng mạn sao?”

“Bệnh thần kinh à? !” Thất Dạ dùng sức vỗ xuống bàn tay anh, chân dài nhảy sang bên cạnh, cố gắng xoay lưng về phía anh –

Ngay cả Bội Tây đang đi với tốc độ cao, nhưng cô hành động cũng tương đối nhanh nhẹn, nên không có bất kì vấn đề gì xảy ra. . .

Điều kiện tiên quyết, Gia Mậu không có làm bất cứ động tác gì –

Vào thời điểm cô gần như sắp ngồi vững lại, eo thon đột nhiên bị Gia Mậu dùng sức bóp một cái, cô còn chưa kịp phản ứng, thân thể cũng đã bay lên không. Mà đầu ngón tay của người kia, nhanh chóng dùng lực kéo quần của cô xuống, trước khi cô kịp có phản ứng, có một cổ cường lực dọc theo chân cô mà xuyên vào –

Cảm giác kia, giống như thời khắc vũ trụ khai phá thừa hồng hoang, không thể chống đỡ -

“Không –”

Tiếng thét chói tai bật ra từ đôi môi Thất Dạ, thân thể của cô, cũng đã bị Gia Mậu giữ chặt. . .

Hai mắt, mở to ra hết cỡ, cổ nén cảm giác đau đớn thấu tâm can, cả người Thất Dạ, cơ hồ như đều mềm nhũn – không còn sức lực.

Thế nhưng người đỡ đằng sau cô là Gia Mậu · Dương · A Nhĩ Bá Đặc, cho nên, dù cô có suy yếu đến thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không bị rớt xuống từ trên lưng ngựa. Chỉ là, tuần mã đang chạy như bay, tốc độ dung đưa quá nhanh, người đàn ông kia thậm chí không cần phải làm bất cứ động tác gì, cũng đủ để khiến cô tê tâm phế liệt!

“Bảo bối, chẳng phải tôi đã nói qua với cô, không cần cố gắng khiêu khích tôi sao?”

Giọng nói trầm thấp, theo vết hằn của người đàn ông kia di động mà phát ra, lưu chuyển dưới bầu trời đêm này, ngay cả tiếng gió “gào thét”, đều giống như biến mất, không thể nào sánh bằng!

Thân thể lay động như vậy, trong sự đau đớn còn ẩn ẩn mang theo một cảm giác vi diệu khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Dạ cũng nhũn chặt lại một chỗ, giống như trái khô qua, lẳng giác rõ ràng –

Cô chỉ có thể thở hổn hển, không thể nào đáp lời! Nhưng khi bình minh đến, cũng có chút ẩn tượng.

“Ngày tốt cảnh đẹp, cô không muốn nói gì sao?” Được phụ trợ bởi động tác chạy của ngựa, Gia Mậu thậm chí không cần phải làm gì, vẫn có thể cảm thấy hai người gần bó chặt chẽ với nhau. Mà sự mềm mại của cô, càng khiến cho ác ma luôn ẩn giấu trong cơ thể anh, lại càng bộc lộ ra rõ ràng!

Nhàn về mặt khô sô của cô, khác hẳn với bộ dáng lạnh lùng cùng tức giận thường ngày, thật khiến cho trái tim anh, tràn đầy vui vẻ.

Ít nhất, trừ lạnh lùng cùng tức giận, cô ở trước mặt anh, lại có thêm một vẻ mặt khác –

Về phần tương lai, anh sẽ lại càng khám phá ra nhiều thứ từ cô hơn!

Đối với đề nghị của anh, Thất Dạ dĩ nhiên là xì mũi coi thường, mặc dù cũng rất khó chịu. . . Cô dùng hết sức cắn chặt môi dưới, đè ép cảm giác của chính mình. Nhưng, đôi mắt xinh đẹp của cô, từ lúc bắt đầu còn rực sáng đến khi dần dần tan rã, thời gian đó, cũng chỉ là trong chớp lát –

Nhận thấy được đáy mắt mang vẻ mê mang của cô, Gia Mậu nở nụ cười tà ác, bàn tay nâng lên eo nhỏ của cô, tùy ý gia tốc –

.....

Dung Thiên Đại vốn tưởng rằng, bị Tư Á bắt lại, kết quả của nhất định là bị hất ném vào phủ Ngõa La Luân, sau đó bị ác ma kia chinh cho vô cùng thảm, nhưng không ngờ tới, hân cũng không có làm như vậy, mà là ném cô lên một chiếc xe con, rồi phân phó tài xế lái xe đi.

“Anh muốn mang tôi đi đâu?” Nhìn thân thể cao lớn của người đàn ông chui vào, cô cắn răng, lui đến một góc của xe, lạnh lùng nhìn hân.

“Dẫn cô đến một nơi rất thú vị!” Tư Á từ từ ngồi xuống, có chút lười biếng. Cánh tay hân chậm rãi giờ lên, ngón tay hướng về phía cô gái nhẹ ngoắc ngoắc mấy cái: “Lại đây!”

Bên trong lòng của Thiên Đại, nghìn vạn lần không muốn –

Nhưng cuối cùng, khi mặt mày Tư Á nhẹ nhàng tựa lại, cô cắn răng, từ từ đè nén hô hấp, dịch lại gần.

Bước chân cô di chuyển chậm chạp, quả thật cùng ốc sên không khác nhau là mấy. Chỉ là, ánh mắt đó của người đàn ông kia chiếu thẳng lên người cô hình như vô cùng nhẫn nại, không có biểu hiện gì là sẽ phát tác, Chỉ là, đội khoảng cách của cô và hân còn lại khoảng 1 cánh tay, người đàn ông kia liền hành động.

Đưa tay, đem cô trực tiếp kéo vào ngồi trong lòng hân –

“Đừng đụng vào tôi. . .” Cảm thấy bàn tay của hân phủ lên hông của cô, vòng ra trước bụng, có khuynh hướng di chuyển lên phía trên, mặt Thiên Đại lạnh lùng, trầm giọng nói: “Buông ra!”

“Cô thật ra cùng một dạng với cái đồ chơi trên tay của Gia Mậu. . .” Môi mỏng của Tư Á nhàn nhạt giờ lên, cười như không cười: “Quật cường –”

Mấy ngày nay, mặc dù Thiên Đại vẫn luôn bị giam trong phủ Ngõa La Luân, nhưng cơ hồ mỗi ngày đều có xem qua tin tức, biết tình cảnh mấy hôm nay của Thất Dạ, vì vậy khi nghe thấy hân nhắc tới Thất Dạ, cả người cô cũng đều mềm nhũn, cắn răng nhìn chăm chăm hân nói: “Cô ấy như thế nào rồi?”

“Quan tâm đến cô ta?” Môi mỏng của Tư Á nhẹ nhàng vênh lên, ánh mắt xanh biếc, giống như trong khoảng không bao la, có một ngôi sao lộng lẫy nhất, có thể đem ánh mắt người khác, tất cả đều trở lên chói lòa: “Cô ta gọi là Nam Thất Dạ đúng không?”

“Anh nghĩ như thế nào?” Bàn tay Thiên Đại nắm chặt thành quyền, nén tức giận, lạnh lùng đối mặt cùng người đàn ông này: “Gọi là người của Gia Mậu, anh coi cô ấy là như thế sao?”

“Nghe nói cô ta tối nay hẹn cô cùng chạy trốn!” Tư Á không đáp mà hỏi ngược lại: “Có chuyện này sao?”

“Không có!” Cơ hồ là theo phản xạ, Thiên Đại không chút do dự tiếp tục nói: “Tôi cùng với cô ấy không có bất kì liên lạc nào!”

“Chỉ bằng cô cùng cô ta dĩ nhiên không liên lạc được, chẳng qua tôi biết. . .” Đầu ngón tay Tư Á nhẹ nhàng mon trôn theo cằm cô, động tác êm ái ưu nhã, như một người họa sĩ cầm bút, vẽ nên hoa văn yêu thích của mình: “Trong phủ Ngõa La Luân, có mật thám –”

Lòng của Thiên Đại, bỗng nhiên run lên.

Mặc dù tình cảm của cô với những người đã trợ giúp đó cũng không sâu đậm, nhưng bọn họ cuối cùng thì vẫn là có ân đối với cô. Mà Tư Á tối nay có thể chặn cô lại, tất nhiên là đã sớm có chuẩn bị. Cho nên, hân muốn tra ra những mật thám kia, rất đơn giản. Về phần sẽ làm gì đối với bọn họ, Thiên Đại nghĩ qua, cũng biết kết quả của bọn họ sẽ vô cùng bi thảm –

Trước, một nữ nô bởi vì trong lúc hầu hạ cô, không cẩn thận đem ly nước ấm đổ bắn lên người nàng một chút, hân liền cho người đánh đến trầy da sứt thịt, lại còn nói một điều khiến cô không giải thích được: trừ hân ra, bất luận kẻ nào cũng không thể đụng đến cô –

Hắn nói “đụng”, rất có thể là chỉ tổn thương, hay là động tay chân... Thậm chí, có thể là cùng với cô có trao đổi tình cảm –

Sự khổng chế dục vọng của người đàn ông này, lớn đến mức khiến cô cũng phải giật mình!

“Chạy trốn là chuyện của tôi, không liên quan đến bọn họ!” Cấn răng, đem toàn bộ sự tình đổ hết lên đầu mình, con người Thiên Đại đông lạnh, nói: “Anh nếu muốn, thì cứ trách tôi. Muốn trách phạt, thì cứ trách phạt mình tôi là đủ rồi!”

Dù sao, cô gây chuyện, cũng đủ nhiều, không quan tâm có nhiều thêm một chuyện như vậy.

Con người của Tư Á, từ từ híp lại.

Thiên Đại liền thấy, đáy lòng một mảng lạnh lẽo.

Thời khắc khi trong lòng cô mới dâng lên một chút ý niệm, môi mỏng của người đàn ông đã nhếch lên, nhàn nhạt hướng về phía người tài xế phía trước phân phó: “Thái Dịch, những người tôi nay trợ giúp tiểu thư Đại Phủ Ni chạy trốn, toàn bộ... chôn sống!”

“Không –”

“Hừ...”

Lời kháng cự của Thiên Đại vẫn chưa nói xong, cánh môi đã bị đầu ngón tay của Tư Á giữ chặt, Mặt này của người đàn ông này, chợt lóe lên, ánh sáng vạn tượng: “Bé nhím nhỏ, không cần khiêu khích tôi... Nếu không, tôi có thể khiến cho bọn họ sống không bằng chết!”

Lòng của Thiên Đại, thẳng tắp rơi xuống –

“Tôi nay, sẽ cực kì tốt đẹp, không cần phá hư!” Khóe miệng của người đàn ông, hiện lên ý cười nhàn nhạt, ánh mắt, có chút xa xăm, giống như nghĩ tới, một thứ gì đó.

.....

Thất Dạ nghĩ, Gia Mậu nói không sai, đêm này, xác thực khiến cô cả đời cũng khó mà quên được.

Thử nghĩ mà xem, ở trên lưng ngựa cùng một người đàn ông đóng ~hộp, cái tư vị đó, không chỉ có khó chịu, còn đặc biệt khiến cho, cô không cách nào quên được –

Khi thân thể rốt cục mệt là không còn bất cứ sức lực gì để phản kháng Gia Mậu nữa, cô cảm thấy hai cánh tay có lực của người đàn ông đang gắt gao ôm lấy thân thể mảnh khảnh của mình. Rồi sau đó, anh sẵn sàng giúp cô sửa sang lại áo, sau đó, bọn họ đã tới một nơi, cô cho tới bây giờ cũng chưa từng đi qua!

Thời khắc bị người đàn ông này ôm xuống ngựa, chỉ là tùy ý ngắm nhìn bốn phía một chút, Thất Dạ liền có thể kết luận, chỗ này, tuyệt đối là nơi để cho quân lính tiêu khiển! Có lẽ, cách trại lính lân cận cũng không xa –

“Trưởng quan!” Khi tiến vào tòa nhà kiến trúc rất to lớn, xung quanh được thủ vệ cực kì sâm nghiêm, cơ hồ cứ mấy bước lại có một người thủ vệ. Nhìn bọn họ, những binh lính kia trong mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc, mặc dù mặt như cũ vẫn không biểu cảm, giữ đúng lễ nghi, nhưng lại khiến Thất Dạ cảm thấy vô cùng thẹn thùng!

Cũng khó trách cô, quần áo của chính mình rối loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn phấm đỏ lại chưa hề giảm bớt đi, lại bị Gia Mậu ôm, mặc cho là ai thấy, chỉ sợ cũng sẽ có chút ý niệm bệnh hoạn! Cho nên, cô cảm thấy nổi giận, không có gì là không đúng!

“Anh rốt cuộc muốn mang tôi đi đâu?” Cảm thấy người xung quanh càng ngày càng ít dần, nhưng lại có một âm thanh âm ỉ lọt vào tai, mặt của Thất Dạ mới lui ra khỏi ngực của Gia Mậu, cau mày hỏi.

“Đi một nơi, khiến cho cô cả đời cũng khó mà quên được!”

Gia Mậu cười, con mắt sắc, lại tràn đầy vẻ âm hàn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Đêm trầm luân 1

Đặt bước chân đầu tiên vào căn phòng rộng lớn này, cảm giác đầu tiên của Thất Dạ, cái chỗ này, quả thật khiến cho người ta cảm thấy giống như đang

đưa thân vào chốn Thiên đường!

Ánh sáng tràn ngập, trang hoàng hoa lệ, bài trí trang nhã, bồn hoa màu đỏ, âm nhạc du dương, vũ động tân khách. Tất cả, xem ra đều là tốt đẹp, tốt đẹp đến mức, làm cho người ta cất bước tiến vào, cũng không muốn rời đi!

Nhưng có một chút, khiến Thất Dạ cảm thấy bất ngờ.

Những cô gái kia, ăn mặc vô cùng kiêu vãi, quả thật so với gái đứng đường không có bao nhiêu khác biệt. Mặc dù giờ phút này không khí bên trong phòng rất tốt, nhưng cử chỉ của những người đàn ông kia, lại cực kì hạ lưu. Bọn họ, thậm chí trực tiếp vén hết áo của mấy cô gái lên, đầu chôn sâu vào trên người các cô ấy, động tác tùy tiện —

Sau khi bọn họ đi vào, người xung quanh hình như đều đại ra một chút, cũng rất nhiều người ngừng lại động tác, ánh mắt rồi rít nhìn về phía bọn họ, hơn nữa, mỗi một đôi mắt, đều đang tỏa sáng!

"Nhìn kia, là thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, mau tránh ra —"

"Trời ạ, thượng tướng Ngõa La Luân mới vừa rồi cũng tới, hiện tại thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc cư nhiên cũng tới. Tối hôm nay, chúng ta thật đúng là mở rộng tầm mắt rồi."

"Bọn họ sáng sớm hôm nay mới đánh thắng một trận oanh liệt, không ngờ vẫn còn sống trở về, cảm tạ ông trời!"

"Cô gái bên cạnh A Nhĩ Bá Đặc kia là ai vậy nhỉ, ăn mặc cái kiểu gì vậy, hình như là quần áo dạ hành, cùng người phụ nữ mà thượng tướng Ngõa La Luân mang tới kia thật có thể liều mạng, hai vị thượng tướng đều xuất sắc như vậy, rốt cuộc bọn họ sau có thể coi trọng mấy ả đó đây?"

"."

Từng trận hút khí cùng sục sục thờ dài từ bốn phương tám hướng vang lên, toàn bộ đều là thảo luận quanh Tư Á và Gia Mậu. Dĩ nhiên, trừ ca ngợi hai người đàn ông này ra, không tránh được cũng sẽ phi báng cô và Dung Thiên Đại!

Nhưng thứ khiến Thất Dạ để ý không phải những thứ này, mà là trong miệng mấy người kia nhắc tới cái vị Tư Á kia mang bạn gái tới. Hình dung theo lời bọn họ, cô cơ hồ có thể xác định, người nọ chính là Dung Thiên Đại!

"Gia Mậu, cô gái mà thượng tướng Ngõa La Luân hôm nay dẫn theo có phải chính là cô gái mà hắn đã bắt đi hôm ở đại điện Kaloka không?" đầu ngón tay Thất Dạ nắm chặt lấy ống tay áo của Gia Mậu, mặt mong đợi nhìn anh ta: "Anh dẫn tôi tới đây, chính là vì để cho tôi và Dung Thiên Đại gặp mặt, đúng không?"

Chỉ tiếc rằng, Dung Thiên Đại hình như cũng bị Tư Á khống chế, họ thật đúng là có nạn cùng chịu, giống như nhau đều khó mà trốn thoát được —

"Chuyện cô cần làm đêm nay là, cảm thụ một đêm tuyệt đẹp này! Những chuyện khác, không liên quan gì tới cô!" Đôi môi mỏng của Gia Mậu khẽ nhếch, bàn tay đang nắm tay mềm của cô hơi dùng sức, dắt cô đi vào giữa đám người kia.

Bốn phía, vô số nam nữ cũng rồi rít vọt tới, nhìn ra được, có rất nhiều người đều muốn đến gần Gia Mậu, nhưng, hình như bọn họ cũng đều quên mà ngưng bước, chừa lại một lối đi lớn để bọn họ đi qua. Loại cảm giác này, tương đối tôn quý, chỉ là, ngay tiếp đó Thất Dạ lại cảm thấy một cảm giác khác cũng vô cùng rõ ràng, đó là ánh mắt kinh khủng của một số cô gái cơ hồ là muốn giết chết cô. Mà trong mắt của một số đàn ông thì lại mang theo chút coi thường, lại có cả không cần nói cũng biết.

Thật sự trên người cô lúc này mặc một thân quần áo màu đen bó sát, đem toàn bộ đường cong linh lung đều phơi bày hết ra ngoài. Đoạn đường vừa qua bởi vì bị Gia Mậu ác ý giày vò, quần áo cũng có chút xóc xếch, kết hợp lại tạo ra một loại cảm giác cuồng ~ đã, xem ra, cực độ dụ ~ người! Vì thế, có thể hấp dẫn ánh mắt của đàn ông, cũng là chuyện đương nhiên. Chỉ là, bọn họ hình như cũng vô cùng e ngại sự tồn tại của Gia Mậu, không người nào dám đến gần —

Đối với cung cách cư xử ở tỉnh cầu Chafee này, Thất Dạ có mấy phần hiểu rõ. Những người này, chỉ cần là thích hoặc là thích hợp, lưỡng tình tương duyệt (hai bên đều có tình ý với nhau), liền có thể hành động tùy ý. Vì vậy, tiến vào chỗ này, thấy hành vi của những người đó, Thất Dạ cũng không quá kinh ngạc. Nhưng Gia Mậu và Tư Á chia ra đem cô và Dung Thiên Đại mang tới cái nơi quý quai này, khiến cô có chút cảm giác ghét bỏ! Nếu như không phải là bởi vì biết Dung Thiên Đại đang ở chỗ này, cô nhất định sẽ trực tiếp hất bỏ cánh tay của người đàn ông này, chạy ra khỏi cửa!

Về phần giải thích của anh ta muốn cô cảm thụ tốt đẹp ban đêm gì gì đó . . . , cô thật đúng là một chút cũng không hiếm lạ!

"Thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc!" Một tiếng nói lạnh lạnh chợt vang lên, một gương mặt xinh đẹp tuyệt luân xuất hiện trước mắt bọn họ.

Cô gái mi thanh mục tú, một thân lễ phục màu tím bó sát, bộ dáng xem ra tuổi chừng 25, 26, hào hoa phong nhã. Thấy Gia Mậu, trên mặt cô ả ngưng tụ nụ cười nịnh hót, hai mắt càng thêm sáng lên, nói: "Thượng tướng ngài đại giá quang lâm Phụng Sào, chúng tôi thật quá cảm động. Tôi là người phụ trách ở đây Mỹ Cơ, tôi đã vì ngài chuẩn bị một phòng thượng hạng, xin mời đi bên này —"

Gia Mậu không nói gì, chỉ là lôi kéo Thất Dạ đi theo Mỹ Cơ.

Đầu lòng này Thất Dạ nhũn chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc thoáng qua buồn bực. Cô cắn răng, tay nhỏ bé bị Gia Mậu nắm bồng chốc dùng lực giật ra, cố gắng rút tay ra khỏi lòng bàn tay người đàn ông. Sau khi thất bại, mặt cô lạnh xuống, trầm giọng hỏi: "Gia Mậu, anh đưa tôi đến cái

địa phương quái quỷ này làm cái gì?"

"Không cần phải gấp gáp, đợi rồi cô sẽ biết!" Gia Mậu đáp lại một cách tùy ý, nhưng đáy mắt, lại tràn đầy tối tăm

Thất Dạ nhú chặt chân mày, hít sâu tận lực để cho mình bình tĩnh một chút, tốt hơn là lấy tĩnh chế động!

"Thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc, chính là chỗ này!" Mỹ Cơ đứng ở một bên trước cửa một căn phòng, hướng về phía hộ vệ canh cửa nháy mắt một cái, nhìn bọn họ gõ cửa đẩy ra, khẽ khom người làm một tư thế "xin mời": "Thượng tướng, tiểu thư, xin mời!"

Gia Mậu dẫn Thất Dạ bước qua cửa vào bên trong.

Gian phòng hoàn toàn bất đồng với bên ngoài, bài biện bên trong phòng lấy màu đen làm chủ đạo, ánh đèn cũng vừa phải mờ mờ, không khí vẫn còn không tệ, những màu vàng nhạt và lam nhạt thay nhau biến đổi, tạo ra một không gian mờ ảo, lại đủ khiến cho người ta say mê.

Gian phòng rất lớn, vị trí trung tâm đặt một bộ sa lon, dọc theo vách tường có tủ rượu, quầy rượu, bàn ghế, máy vi tính, màn hình TV rất lớn, tất cả đều là đồ cao cấp. Đồng thời, còn có bốn nam nữ trẻ tuổi đứng ở bên. Hai nam hai nữ, xem ra chỉ chưa đến hai mươi, nhưng vẻ thủy mị cũng rất tốt, vóc người càng thêm nhất tuyệt! .

Tất cả những thứ này, đều không đủ khiến cho Thất Dạ hưng phấn, trừ bóng dáng ngồi ở trung tâm ghế sa lon kia, bóng dáng mảnh mai bị một bàn tay của ai đó khoắc lên —

"Thiên Đại!" Không biết là vì lực nắm cổ tay cô của Gia Mậu lúc này không lớn hay vì lực vung tay ra của cô quá mạnh, tóm lại, đột nhiên Thất Dạ liền thoát khỏi bàn tay nắm giữ của Gia Mậu, nhào về phía ghế sa lon kia, đứng trước mặt cô gái đang ngồi đó, mắt nhìn cô ấy chăm chăm: "Dung Thiên Đại, thật sự là cô sao?"

Về mặt Dung Thiên Đại vốn là đang mong ngóng liếc thấy cô gái thanh lệ đầy phấn khởi trước mắt, cùi chỏ cấp tốc đẩy một cái lồng ngực Tư Á ra, bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp nhanh chóng đứng lên, đi như nhảy hai bước về phía trước, cùng Thất Dạ bốn mắt giao nhau, trong mắt, một mảnh ánh sáng di động, hướng về phía cô ấy gật đầu một cái: "Là tôi!"

Đều là những cô gái không hề kiêu cách, đều rất quật cường, rõ ràng xa nhau không bao lâu, rõ ràng chỉ là mới quen, thời gian ở chung bên nhau không dài, khắc này, gặp được nhau, lại giống như là thế sự xoay vần! mắt đều mờ lớn.

"Thời gian qua thế nào?" con người Thất Dạ, liếc một cái về phía Tư Á đang chăm chăm nhìn cô đầy vẻ nghiền ngẫm, con người nhẹ híp hạ xuống, ánh sáng trong đáy mắt lóe lên, là hận sao hân không biến mất đi —

Đĩ nhiên, lời nói của cô, dĩ nhiên là hỏi thăm Dung Thiên Đại .

Dung Thiên Đại khẽ mím môi, cười như không cười: "Không chết được!"

"Qua bên này." Thất Dạ nhìn bước chân Gia Mậu đang chậm rãi tới gần, đưa tay nắm lấy cổ tay Thiên Đại, lôi cô ấy đến góc sa lon cách chỗ Tư Á ngồi xa nhất, phòng bị nhìn về phía hai người đàn ông đã sống vai ngồi chung một chỗ.

Thiên Đại nhàn nhạt liếc Gia Mậu một cái, đầu lông mày khẽ nhíu, đáy mắt, ám quang mãnh liệt!

Bộ dáng Gia Mậu chẳng chút để ý, hân nâng tay, vỗ nhẹ một tiếng, thiếu nữ đứng một bên, liền đi tới bên cạnh rót rượu cho anh!

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, thượng tướng Ngõa La Luân, tiết mục của các ngài đã sắp xếp xong xuôi, xin hỏi, các vị muốn lúc nào sẽ bắt đầu?" Mỹ Cơ đứng ở một bên, ánh mắt liếc một cái về phía Thất Dạ và Thiên Đại, ánh mắt kia, rất có thâm ý.

"Cậu quyết định đi!" Gia Mậu khẽ dựa người vào lưng ghế sa lon mềm mại, hai chân gác qua bàn trà, đưa tay tiếp nhận ly rượu cô gái kia đưa tới, nhấp nhẹ một ngụm

"Sau hai phút nữa." Tư Á đưa tay, đem ly rượu đỏ cao cổ, cùng một cái vào ly trong tay Gia Mậu.

"Dạ!" Mỹ Cơ nhận lệnh, liền lập tức cúi người hành lễ, đưa ra một ánh mắt nghiêm nghị với mấy người nam nữ trẻ tuổi đứng bên cạnh, xoay người rời đi.

Trừ thiếu nữ đang phục vụ Gia Mậu kia, còn lại ba người họ chia ra đi về các hướng.

Một cô thiếu nữ đi tới bên cạnh Tư Á quỳ xuống, hai người thiếu niên còn lại, là chia ra quỳ đến bên người Thất Dạ cùng Thiên Đại —

Bọn họ đang làm gì? !

Trong đầu cô gái cùng dâng lên một nghi vấn giống nhau, Thất Dạ và Thiên Đại liếc mắt nhìn nhau một cái xong, ánh mắt đồng thời liếc về phía Gia Mậu cùng Tư Á, trầm miệng một lời nói: "Các người muốn làm cái gì?"

"Đề thưởng thức trực tiếp một màn kịch vui hoàn mỹ nho nhỏ mà thôi!" Tư Á đáp lời, khoe miệng tà khí, con mắt sắc sâu thăm không thấy đáy, làm người ta hoàn toàn nhìn không thấu rốt cuộc anh ta muốn cái gì!

Thất Dạ nắm chặt tay Thiên Đại, khẽ cắn răng, không có hời thêm bất kì cái gì.

Nhưng là, trong đáy lòng cô dâng lên một trận lo lắng. Mà cô cũng có thể cảm thấy, một loại tâm tình giống như thế cũng bắt đầu xuất hiện trên người Thiên Đại —

Bởi vì, tay của cô ấy cũng đang phát run!

Có thể đoán ra được, ảnh hưởng của Tư Á đối với cô ấy, cực lớn!

"Trời sinh voi sinh cỏ!" Cô nhẹ nhàng cúi xuống bên tai Thiên Đại, nhỏ giọng ngữ nói: "Bọn họ không thể khiến chúng ta khuất phục."

Ánh mắt cô, kiên định, tự tin, làm cho đầu ngón tay của Thiên Đại đang nắm chặt tay cô, chậm rãi buông lỏng.

Môi mọng của Tư Á nhếch lên, có thanh âm khinh đạm, bật ra: "Các người nghe rõ đây, sau khi màn kịch bắt đầu, nhớ phải hầu hạ cho tốt chủ nhân của các người, nếu không."

Câu nói phía sau, mang theo mùi vị uy hiếp, vô cùng nồng đậm.

"Dạ!" Hai người thiếu niên liền lập tức đáp lời.

Thất Dạ và Thiên Đại hai mặt nhìn nhau.

"Tiểu thư, chúng tôi phục vụ các vị, xoay người sang chỗ khác." Hai người thiếu niên đột nhiên đứng lên, đem ghế sa lon kia đẩy, xoay tròn một cái 180°.

Phía trước, một mặt vách tường từ từ kéo mở ra hai bên

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Đêm trầm luân 2

Thất Dạ là tuyệt đối không nghĩ tới, mình sẽ thấy một màn như vậy đang đợi mình.

Sau khi vách tường hai bên kéo ra xong, hiện ra ngay trước mắt chính là một mặt kính thủy tinh rất lớn, ở phía sau bức tường kính kia, lại ẩn dấu một khoảng không gian khác. Giờ phút này, trong căn phòng kia, trừ tấm thảm đỏ trải trên mặt đất, không có vật gì khác, nhưng, lại có mười mấy người đang ở đó! Mà những người kia, toàn bộ đều là không mảnh vải che thân.

Đứng, ngồi cạnh, ngồi, nằm. Lấy các loại tư thế, nữ có nam có, hơn nữa, vẫn là thiếu niên tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp. Nhất là những cô gái kia, toàn bộ, xem ra đều chỉ mới 18, 19 tuổi. Mà những nam tử kia, thân hình thon dài to lớn, da màu lúa mạch khỏe mạnh, cơ bắp ở bụng và ngực, rất giống là quân nhân ——

"Trời ạ ——"

Thiên Đại chợt phát ra một tiếng than kinh hãi, khiến Thất Dạ hồi hồn. Cô hít sâu, đồng thời cùng Thiên Đại liếc mắt nhìn nhau, quay mặt sang, ánh mắt lần nữa đều quét về phía hai người đàn ông đang ưu nhã ngồi ở trên ghế sa lon thưởng thức rượu đỏ kia, sắc mặt của các cô, giống nhau, một hồi xanh trắng chuyển qua chuyển lại! Dù sao tình huống như vậy, quá mức khó coi. Tạm thời bất luận những người kia có tự nguyện ở chỗ này coi áo nói dây lưng hay không, nhưng bọn hắn, không nên bắt các cô ở chỗ này, nhìn tự ái của người khác bị giẫm đạp!

"Tôi không phải đã nói, giúp hai vị tiểu thư thưởng thức thật tốt trận thịnh diễn này sao? Há? !"

Giọng nói của đàn ông, bỗng chốc du dương hạ xuống trong căn phòng trống trải, mang theo thanh âm trầm thấp, thật ra thì rất giống một loại rượu ngon làm người ta say mê hưởng thụ, nghe rất nhu hòa, rất thoải mái. Nhưng, đến âm tiết cuối cùng, lại giống như mang theo ma chú, làm cho những người chung quanh không khỏi khản trương. Nhất là, hai người thiếu niên đang chia ra đứng ở bên cạnh Thất Dạ và Thiên Đại. Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, cũng cả kinh đồng thời té quỵ xuống đất, hướng về phía Gia Mậu khom người nói xin lỗi: "Xin lỗi Thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc, là lỗi của chúng tôi!"

Mí mắt Gia Mậu thoáng vừa nhếch, con ngươi màu hổ phách, tỏa ra ánh sáng lạnh.

Khỏe miệng Tư Á hếch lên, cổ tay trái nhẹ nhàng phát một cái, hai thiếu nữ quý gồi bên cạnh bọn họ, liền lập tức đứng lên, bước qua, chia ra hướng tới trước hai người thiếu niên tàn nhẫn giáng hai bạt tai lên gò má họ.

"Bốp! Bốp!"

Hai phát bạt tai, thanh thúy lưu loát, đánh cho hai gò má của hai người thiếu niên kia cũng hiện lên sưng đỏ. Nhưng bọn họ không có bất kỳ dị nghị nào,

lần nữa quỳ lạy trên mặt đất, bò hai bước lui về phía sau.

Thất Dạ thấy tình cảnh như thế, môi xinh đẹp run rẩy nhếch lên, từ trong cổ họng bật ra âm thanh, lạnh lùng: "Kẻ điên!"

"Tiểu thư Nam Hi, tiểu thư Đại Phù Ni, xin thường thức thịnh điển do hai vị thượng tướng đại nhân an bài cho các vị!"

Một thiếu nữ trong số đó con người nhẹ nhàng mỉa hoặc, nhàn nhạt liếc về phía Thất Dạ một cái, ngay sau đó lòng bàn tay mở ra, hướng về phía sau tấm kính thủy tinh.

Thất Dạ không nhìn, cũng biết "Thịnh điển" trong miệng bọn họ rốt cuộc là cái gì. Cô bỗng nhiên nâng mày, lạnh giọng cự tuyệt: "Thịnh điển cái con khỉ, lão nương không có hứng thú!"

Thiên Đại cũng là đồng thời đứng dậy, chỉ tiếc, thân thể của bọn họ vẫn chưa có hoàn toàn đứng thẳng, cánh tay dài của thiếu nữ bên cạnh đã vươn ngang ra ngoài, muốn kìm chặt bờ vai của bọn họ. Động tác kia nhanh nhẹn, sắc bén, khí thế hung hăng, hình như là không đạt mục đích, thế không bỏ qua!

Bản lĩnh của Thất Dạ cùng Thiên Đại đều không phải bình thường, thời điểm những người kia vươn tay, đã đồng thời cũng nhau lui về phía sau nửa bước. Lưng dựa vào nhau, mắt lạnh nhìn hai thiếu nữ đang hướng về phía họ mà tấn công, cùng với hai người kia giao chiến —

Bản lĩnh của hai thiếu nữ cũng là tương đối khá, vô luận là quyền hay cước, ra tay cũng rất là nhanh chóng, hơn nữa chiêu thức tàn nhẫn. Họ trên căn bản là chỉ công không thủ, hoàn toàn không coi chuyện Thất Dạ cùng Thiên Đại né tránh có gì to tát, mỗi một chiêu xuất ra, đều là công kích vào vị trí trí mạng của bọn họ. Thất Dạ và Thiên Đại bị họ dùng cái loại đầu đá liều mạng đó cuốn lấy, trong lúc nhất thời, cũng không nghĩ ra biện pháp nào hữu dụng để đối phó. Phải biết, họ đều là những người bị bệnh mới vừa khỏi, năng lực thân thể cùng tốc độ không thể so sánh với thường ngày lúc chưa bị thương. May mà, họ cũng có kinh nghiệm thực chiến, trong lúc nhất thời, mấy người cũng đã đấu qua mười mấy chiêu, cũng rất khó khăn mới tạm coi là đánh ngang tay!

Ngược lại với hai cô gái, hai người đàn ông kia nhàn nhã ngồi ở bên cạnh xem náo nhiệt một bộ dạng đầy tự đắc. Bọn họ cùng cộng ly, nhẹ nhàng nhấp từng ngụm rượu đỏ, còn không quên đàm luận vài câu về chiến trường trước mắt.

"Vừa mới hồi phục đã có thể đánh như vậy, cũng không tệ lắm. Số 11 và 19 của Phượng Sào có thể đánh thắng được rồi." Tư Á môi mỉm cười nhấp một ngụm nhỏ cười nhạt, nhỏ giọng trêu nói: "Tôi đoán, họ có thể kiên trì năm phút đồng hồ."

"Ba phút." Đầu ngón tay nắm ly rượu hơi buông lỏng, cổ tay khẽ đung đưa ly rượu, con mắt sắc của Gia Mậu nhẹ ngưng, liếc xéo anh ta một cái, thanh âm không có mùi vị gì cả.

"Tiền đánh cuộc, ba ngày." Thân thể nghiêng dựa vào trên ghế sa lon, hai chân Tư Á gác lên bàn trà, khẽ ngắc đầu lên.

"Năm ngày."

"Thượng tướng đại nhân, coi như quân hàm của ngài cao hơn của tôi, cũng không cần phải áp bức tôi như vậy?"

"Cược hay không cược, tùy câu!"

Môi mỉm cười của Tư Á hơi nhếch lên, nâng ly hướng ra trước mặt Gia Mậu.

Cánh tay Gia Mậu đưa lên phía trước, hai cái ly liền phát ra tiếng va chạm "cạch" thanh thúy.

Thanh âm của bọn họ vừa rơi xuống, Thất Dạ và Thiên Đại liền chợt phát hiện, hai thiếu nữ này rõ ràng tăng nhanh tốc độ tiến công. Họ nhào đến, áp dụng chiến thuật cận chiến, dồn hai người Thất Dạ và Thiên Đại tiến tới gần vách tường thủy tinh.

"Mẹ nó! Chúng ta ở chỗ này đánh, bọn họ ở bên kia xem cuộc vui. Rõ ràng là người khác diễn trò, chúng ta sao không thường thức, lại ở nơi này bán mạng cho người khác thường thức?" Thất Dạ nghe Gia Mậu cùng Tư Á trao đổi tương đối bất mãn, trong nháy mắt nhích thân tránh khỏi công kích của thiếu nữ kia, nói với Thiên Đại: "Cô thấy thế nào?"

"Hoặc là hợp sức, hoặc là ngừng!" Thiên Đại đáp lại, tương đối đơn giản.

"Cô trước!" Thất Dạ liền lập tức mở miệng.

"Tôi biết ngay cô —"

Lời Thiên Đại vừa mới xuất khẩu, chợt xoay người cùng Thất Dạ đổi một vị trí, không để ý thiếu nữ phía sau công kích cô, nhìn lòng bàn tay Thất Dạ đưa ra, mùi chân dùng sức đập xuống đất, thân mình lộn một cái, chân dài liền đá vào lồng ngực của thiếu nữ đang công kích Thất Dạ. Mà Thất Dạ, ở một khắc hứng lấy Thiên Đại bay lên không kia, eo ~ thân dùng lực khẽ cong, một chân chống đất, một chân xinh đẹp đá ra, khó khăn lắm đánh trúng vị trí đầu gối thiếu nữ còn lại.

Thất Dạ và Thiên Đại chân chính cường công, chính là dụng hết toàn bộ lực, 11 và 19 không có nghĩ đến họ sẽ có phối hợp này, cả hai đều trúng chiêu, họ đều ngã sấp trên mặt đất.

Mà hai người cô gái vừa tấn công họ, đã đổi vòng vo phương hướng, chia ra dọc theo bờ vai của bọn họ dùng lực đập một cái, nhìn họ lăn trên mặt đất, mới tựa lưng vào nhau, thờ ơ lạnh nhạt.

Tư Á mặt mày khề giương, có chút ngoài ý muốn nhìn Thất Dạ và Thiên Đại, đáy mắt có ánh sáng sáng rõ lưu chuyển, sáng như ngọc.

Gia Mậu là giọng điệu thờ phào, nhấp chút rượu đỏ, theo cổ họng, nuốt vào bụng, lời nói hơi hợt, mới từ khoe môi mỏng xinh đẹp thốt ra: "Không tới ba phút!"

"Tôi không cho là, cậu đánh cuộc họ thắng họ liền thắng."

"Tư Á, chúng ta đều biết, họ không thể nào dễ dàng bị đánh bại!"

"Cho nên, cậu mới đánh cuộc họ thắng?"

"È hèm!"

Tư Á thu hồi hai chân lại, giẫm xuống mặt đất, thân thể cao lớn từ từ đứng lên, bước chân đi về phía Thất Dạ và Thiên Đại, mặt anh tuấn tà mị, vẻ mặt có chút ranh mãnh nổi lên: "Hai vị, hại tôi năm ngày tới, đều phải giúp thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc xử lý công vụ, xin hỏi, tôi có phải là nên có được chút bồi thường không?"

"Các người đánh cuộc chó má, giam giữ chúng tôi cái rắm?" Mắt thấy 11 cùng 19 thối lui đến bên cạnh quỳ gối, Thất Dạ lạnh giọng chê cười: "Làm sao lại không thấy các người đánh cuộc, nếu chúng tôi thắng, sẽ để cho chúng tôi đi?"

"Lúc tôi tới trại lính, phải mang theo cô ấy!" Tư Á đối với sự khiêu khích của Thất Dạ cũng không để vào mắt, đầu ngón tay chỉ vào Thiên Đại một cái: "Gia Mậu, thưởng an ủi!"

"Ừ." Gia Mậu không chút do dự trả lời.

"Không ——" Thiên Đại liền vội vàng lắc đầu, đầu ngón tay vurun ra muốn nắm lấy ống tay áo Thất Dạ, Tư Á lại nhanh hơn một bước, kéo cô ấy vào trong ngực, ấn cô áp đến trên ghế sofa.

Thất Dạ vừa động thân muốn đi cứu Thiên Đại, lại cảm giác trước mắt có bóng dáng chợt lóe mà qua, bản thân cô, cũng bị người khác kim lại một bên. Đôi mày thanh tú của cô nhíu chặt, cúi chò cong lên, muốn thúc vào lồng ngực người đàn ông, lại bị người phía sau xảo diệu tránh qua, cũng đồng thời trực tiếp kéo cô ngồi lên đùi của anh ta.

"Buông tôi ra!" Mặc dù không quá nguyện ý thừa nhận mình không phải là đối thủ của cái tên khôn kiếp này, nhưng bị buộc vào tình cảnh này, Thất Dạ không thể không lại gào lên với hấn mấy chữ quen thuộc: "Gia Mậu, anh buông tôi ra!"

"Thường thức thịnh điển!"

Gia Mậu đáp lại cô, chỉ có mấy chữ đậm bạc đó.

Bả vai Thất Dạ gãy dựa, người đàn ông lại hoàn toàn không hợp tác, trước sau như một khổng chế cô. Ánh mắt cô không nhìn được nhìn về phía Thiên Đại, thấy đỉnh đầu Tư Á vùi vào cổ Thiên Đại, cả thân thể Thiên Đại liền giống như cứng ngắc, không thể động đậy, mà ánh mắt của cô ấy, nhìn về phía sau bức tường thủy tinh. Thất Dạ không tự chủ được nhìn theo tầm mắt của cô ấy, tiêu điểm mắt ngừng lại ở vị trí kia -

Nơi đó, giờ phút này cũng triển khai trận cận chiến kịch liệt . . . Chỉ là, không giống mới vừa các cô cùng 11, 19 vật lộn, bọn họ, ở trước mặt mọi người chuyển động tinh. Hôn, xoa, sờ.

Tay của đàn ông, chạy dọc theo trên người của mấy cô gái, động tác tùy ý mà liêu lĩnh, mà những cô gái kia, giống như là trải qua đặc biệt huấn luyện, nghiêng hợp bọn họ, cử động yêu ~ mị ~ dụ ~ người!

Dĩ nhiên, chuyện bọn họ cần làm, tiếp theo không chỉ những thứ này.

"Một đám kẻ điên!" Thất Dạ khề nguyên rủa một tiếng, cấp tốc đem mặt quay đi.

"Xem tiếp cho tôi!" bàn tay Gia Mậu, dùng sức nắm được gáy cô xoay lại, gương mặt tuấn tú của anh cúi xuống gần bên tai cô gái, lời nói thật thấp, lọt vào lỗ tai cô: "Nếu không, tôi đem Dung Thiên Đại vứt vào trong đó, cho người ta đổi phiên "làm" cô ta!"

"Anh dám?"

"Cô xem tôi có dám hay không!"

Ngôn ngữ nhàn nhạt lại nồng nặc mùi vị uy hiếp, làm Thất Dạ, đến hơi sức phản bác cũng không có.

Mà bên kia, Tư Á cũng nhàn nhạt mở miệng: "Hoặc là, đem Nam Thất Dạ ném vào."

Lời của anh ta, dĩ nhiên nói với Dung Thiên Đại.

Vì vậy, sắc mặt của Thiên Đại, một hồi chuyển trắng bệch -

Hai cô gái, bốn mắt giao nhau, nhìn ánh mắt của cả hai đồng thời lóe lên, đáy mắt đều cùng xông ra sắc thái chán nản.

Một đêm này, họ, nhất định phải trầm luân.

Đã không cần hai người đàn ông dùng lực uy hiếp, tầm mắt của các cô, chỉ có thể nhìn về phía trận "Thịnh diễn" khiến họ ghê tởm buồn nôn kia.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92: Tôi nay có thể đùa chết cô!

Nhìn hiện trường mười mấy mạng người, nhất định không phải chuyện đơn giản. Nhất là, khi bị uy hiếp nhìn - -

Nhìn cảnh tượng thủy tinh đổ vỡ phía sau, đôi tay Thất Dạ nắm chặt thành quyền, dùng sức cắn chặt hàm răng, mới không xoay người vung quyền lên gò má Gia Mậu! Kỳ lạ, vào thời điểm này mà cái người phía sau lại đưa mặt đến gần, ghé vào tai cô, nhỏ giọng nói: "Biết những cô gái kia, ở chỗ này định vị cái gì không?"

"Chẳng liên quan đến tôi!" Thất Dạ cắn chặt hàm răng, ngoảnh mặt sang chỗ khác, cố gắng tránh né mọi đụng chạm với người đàn ông này.

Thậm chí, cô cũng không để ý đến hơi thở của hắn Mặc dù, đó là chuyện khó khăn!

Bất chợt lòng bàn tay Gia Mậu kim gáy cô lại, xoay mặt cô lại, buộc cô phải nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt thâm thúy - u tối, ánh sáng lạnh âm u hiện lên, như xa vụn dậm, ngôi sao xa nhất kia, tỏa ra ánh sáng lóa mắt - lạnh. Thanh âm của hắn, khinh đạm mà khàn khàn, như đàn cổ ngàn năm, nhẹ nhàng tấu vang một giai điệu thần bí, thú vị.

"Họ, là quân kỹ, chuyên dùng để "thăm hỏi" các quân sĩ trẻ tuổi!"

Trước đây, Thất Dạ có thể đoán trước một, hai, nhưng nghe hắn nói ra khỏi miệng, tự nhiên trong lòng có một loại mùi vị đảo lộn. Cô hít sâu, mặt như Quỳnh Ngọc lại hiện lên chút khinh bỉ, lạnh giọng nói: "Đã nhìn ra."

Bên ngoài Phượng Sào, có nhiều người canh giữ, mà người đàn ông này lại xuất hiện ở đây, thân thể cũng cường tráng, nhìn qua là biết thường ngày phải tiếp nhận tập huấn đặc biệt. Huống chi, hôm nay lấy thân phận của hắn và Tư Á, sao có thể để dân chúng tầm thường dễ dàng đến gần? Trừ phi, những người bên ngoài hành lang đó, đều là thuộc hạ của hắn và Tư Á - -

Lòng bàn tay Gia Mậu nhẹ nhàng lướt qua cái cổ tinh tế của cô, đầu ngón tay khẽ nâng cái cằm cô lên, môi mỏng nhếch lên, cười như không cười.

Mắt Thất Dạ nheo lại, cảnh giác nhìn hắn chăm chăm, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, thoáng vẻ chán ghét.

Bây giờ rõ ràng đang chịu sự khống chế của hắn, nhưng cái cổ vẫn duy trì trước sau như một không chịu thua. Xem ra, muốn chinh phục cô gái nhỏ này, hắn phải dùng nhiều cách thức khác nhau!

"11, mở cửa kính ra!"

Lông mày Gia Mậu bỗng chốc nhếch lên, nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô gái đứng bên cạnh, lạnh nhạt phân phó.

Rõ ràng, 11 có chút bất ngờ, ánh mắt cô gái nghiêng dọc theo gò má của Thất Dạ nhìn một cái, tim đập mạnh và loạn nhịp hai giây, mới thấy ánh mắt lạnh thấu xương của Gia Mậu vội cup mắt xuống, thanh âm run rẩy trả lời: "Dạ, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân!"

Cô gái xoay người, từ trên mặt bàn cầm lấy một cái điều khiển nhỏ, đầu ngón tay trượt dọc xuống, nhẹ nhàng dè lên một nút.

"Ti ti - -"

Thanh âm của tường thủy tinh vang lên, chậm rãi di động về phía vách trái bức tường. Nhìn ra được, đó là một cái cửa kính được thiết kế có cơ quan ngầm. Mà cái chìa khóa, ở trong tay 11 dao động!.

Thất Dạ chú ý đến hướng dao động của vật trong tay 11, nào ngờ bên eo trầm xuống, cả người đều bị Gia Mậu túm. Lòng bàn tay hắn nắm bả vai cô, mang cô đi qua chỗ đám người trần trụi kia.

"Gia Mậu, cái người điên này, muốn làm gì vậy?" Thất Dạ nhanh chóng vận vẹo eo nhỏ, cố gắng kéo rộng khoảng cách với Gia Mậu!

"Để cho cô tham gia với bọn họ!"

"Tôi không cần chơi trò chơi biến thái đó!"

"Không tới phiên cô nói không!"

Thanh âm Gia Mậu chưa dứt, cánh tay đã rời khỏi bả vai cô di chuyển xuống dưới, trượt dọc theo sống lưng cô, vừa vận dán lên lưng cô, sau đó dùng lực đẩy cô về phía trước.

Mặc dù bản lĩnh của Thất Dạ rất nhanh nhẹn, nhưng vẫn không địch lại sức của Gia Mậu. Cô loạng choạng tiến lên trước mấy bước, chỉ thiếu chút nữa là ngã thẳng vào trong lòng một người đàn ông trong đó. Hơn nữa, trước mặt người đó lại cô một cô gái đang quý, thời khắc Thất Dạ đột nhiên xông đến, lòng bàn tay cô đè xuống vai cô gái, mượn một chút lực đàn hồi hơi yếu, để đứng vững cơ thể.

Cô vừa muốn xoay người, cách xa đám người đang làm loạn kia, lại thấy tấm thủy tinh sau lưng từ từ khép lại - -

"Không!" Thất Dạ hét lên một tiếng, nhanh chóng lao nhanh về phía trước, nhưng lại không có cách nào ngăn cản tấm thủy tinh vách tường đóng chặt. Trước mắt bị ngăn cách bởi tấm thủy tinh, chỉ thấy khoe miệng Gia Mậu nhếch nhẽo giương lên, bộ dáng vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười!

Lòng bàn tay cô hung hăng đập vào tấm thủy tinh vách tường vài cái, cố gắng muốn Gia Mậu mở cửa ra. Đáng tiếc, người đàn ông lại đóng đưa cái điều khiển trong tay, sau đó ném đi, mặc cho nó rơi xuống tay 11, một lần nữa cất bước đi về phía sofa, ưu nhã ngồi xuống.

Hai con mắt Thất Dạ tròn to, đầy mắt lạnh băng, gần như có thể hung ác giết chết Gia Mậu vậy! Đương nhiên, người phía sau bộ dạng như không hề gì, hần cảm lên một ly rượu đỏ, khẽ nhấp một ngụm rượu nho, gương mặt nhón nhơ - vênh vào!

"Khốn kiếp, thả tôi ra ngoài!" Lòng bàn tay vỗ lên thủy tinh, lại không thấy có chút phản ứng nào, Thất Dạ lùi lại sau nửa bước, co chân lên dùng sức đập một cái!

Loại vách tường thủy tinh này, ngoại trừ điểm trong suốt ra thì giống như vách tường bình thường khác, cái khác là tính chất đặc biệt! Nó giống như thủy tinh chống đạn đều kiên cố, cô đá một cước kia, rõ ràng rất dùng sức, nhưng nó lại không nhúc nhích chút nào, không muốn làm tổn hại hiện trường - -

"Tại sao anh có thể nhốt cô ấy ở bên trong đó!" Ngay từ lúc Thất Dạ bị Gia Mậu đẩy vào trong đám người trần trụi đó, Thiên Đại bắt đầu gắng sức kháng cự, muốn thoát khỏi tay Tư Á để đi giúp cô ấy, đáng tiếc lực bất tòng tâm. Hôm nay nhìn thấy Thất Dạ bị giam vào bên trong, hai người đàn ông có lẽ đã bắt đầu có hứng thú với cô ấy, đẩy cô gái đang phục vụ ra, bước từng bước về phía Thất Dạ, cô tức giận đến mức ngột ngạt, khủy tay dùng sức thúc mạnh khiến tay Tư Á mở rộng bàn tay đang ôm cô, cắn răng nói với Gia Mậu: "Anh muốn nhốt thì hãy nhốt tôi, thả Thất Dạ ra!"

"Chắc, chắc!" Khuôn mặt Gia Mậu hơi giương lên, nghiêng mắt nhìn cô một cái, sau đó dừng lại trước gương mặt Tư Á, nói: "Cô giống như khoe khoang với chúng tôi chuyện không có ý nghĩa gì."

"Tình bạn vĩ đại?" Môi mỏng Tư Á khinh thường bĩu một cái, con mắt sắc bén, giọng nói mỉa mai: "Giống chúng tôi?"

"Tôi với anh không có tình bạn đáng nói đến!" Gia Mậu dọc theo bờ môi trút ly rượu đỏ vào miệng, một hơi cạn sạch, long mày nhếch lên, khẽ dựng lên: "Chỉ có lợi ích!"

Đôi mắt Tư Á nhẹ gờ lên, khoe miệng suông sã mở ra, cũng không đáp lại.

Thất Dạ sẽ phải lập tức chịu tội, mà hai người đàn ông này vẫn còn ở nơi này thảo luận một chút thứ chó má, làm Thiên Đại giận đến mức phôi cũng muốn nổ tung. Cô biết, lấy năng lực bản thân, căn bản không có biện pháp đối phó với Tư Á, mà Gia Mậu cũng trực tiếp coi cô như người trong suốt không có tồn tại. Vì vậy, cô vội vàng quay mặt sang, hướng về phía Thất Dạ nháy mắt, ý bảo cô ấy chú ý người muốn đánh nện phía sau. Nhìn Thất Dạ khom người tránh được cánh tay người đàn ông, cô quay mặt sang, cắn răng nhìn về phía Tư Á, nói: "Tôi muốn vào cùng cô ấy!"

"Không!" Tư Á cự tuyệt thẳng thừng!

"Tôi muốn vào!" Đầu ngón tay Thiên Đại dọc theo cổ áo người đàn ông dùng sức kéo: "Chẳng phải anh cũng muốn trừng phạt tôi sao? Hiện tại luôn đi!"

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân của chúng ta đã nói rồi, tình bạn rất rẻ đó!" Tư Á hoàn toàn không để ý đến mình bị cô túm áo, nhếch nhẽo lườm cô một cái, một tay giữ chặt hai tay và thân thể cô, sau đó tao nhã bung ly rượu lên, cụng ly cùng Gia Mậu, ưu nhã thưởng thức! Mãn đêm buông xuống

Thiên Đại dùng sức toàn thân cũng tránh không thoát không chế của người đàn ông, duy chỉ có cúi đầu, dọc theo mu bàn tay cầm ly của Tư Á cắn ——

Cô vốn hy vọng, làm vậy thì có thể khiến Tư Á hơi buông lỏng một chút cánh tay cứng như thép đang nắm eo cô, không biết được Tư Á lại để mặc cho cô cắn, cánh tay hoàn toàn không có chút buông lỏng. Chỉ là, hần rất nhanh thực hiện hành động, dùng sức hướng vào khu vực bên cạnh eo cô, gập đầu gối, hung hăng thúc vào bụng cô.

Thiên Đại bị đau, công nhận một kích trầm trọng của người đàn ông, cả lực phủ nhũ tạng bên trong cơ thể đều rất khó chịu. Cô khó chịu đến mức thiếu chút nữa nôn ra những thức ăn mấy ngày này, lập tức buông lỏng hàm răng đang cắn hần. Mà trong tay người đàn ông cầm ly rượu đỏ đang đưa đặt xuống, trầm bóng nhốt lại, một đợt lôi kéo một đợt, giống như, đánh trúng trái tim cô gần như vỡ vụn vài mảnh ——

Cô hít sâu, dùng sức thổi hỗn hển, muốn nhấc chân đá vào bộ vị quan trọng của người đàn ông, cánh tay Tư Á hơi run run, ly rượu đỏ liền trào ra ngoài, tạo thành một đường cong tuyệt vời, bắn thẳng lên trên gò má cô. Ở thời điểm bất ngờ bị cảm giác lạnh lẽo tập kích, tay thép của Tư Á buông lỏng vòng ôm eo cô, bàn tay giống như con dao, dùng sức đánh vào sau gáy cô.

"Tôi cho là, cậu sẽ dọa ném cô ta!"

Mặc dù mắt Gia Mậu nhìn không chớp mắt vào đằng sau bức tường thủy tinh có hai người đàn ông đàn vờn nhau với Thất Dạ, lại giống như cũng nhìn thấy tình cảnh bên này, thời khắc Thiên Đại hai mắt trợn ngược té xỉu, không mặn không nhạt nhỏ giọng giễu cợt.

Tư Á khẽ ném Thiên Đại lên ghế sofa bên cạnh, thân thể cao lớn đứng lên, tự mình rót một ly rượu, lạnh nhạt nói: "Năm ngày sau, tôi ở lại quân đội xử lý công vụ, cậu thoải mái hưởng thụ đi!"

Ngửa đầu, đồ ly rượu vào miệng, yết hầu chuyển động lên xuống, cởi áo khoác, quần lên cơ thể bị rượu làm ướt có thể nhìn thấu của cô gái, khom người ôm cô lên, bước ra phía ngoài cửa.

Lông mày Gia Mậu cũng không thay đổi, đôi mắt sắc lạnh, trước sau như một nhìn về phía trước.

Bị hai người đàn ông này công kích, thật ra mà nói, Thất Dạ có chút trật vật! Nhất là, thấy Thiên Đại bị Tư Á đánh ngất xỉu, mang đi, cô có điểm phân tâm

Bị một người trong đó đè hai cánh tay, đẩy lên vách tường thủy tinh, gắng sức chống cự nhưng không có cách nào thoát khỏi cái nắm tay của hắn, cô co chân lên muốn đá người đàn ông kia, tiếc rằng đầu gối mới cong lên, đã bị một người giữ lại. Hai người kia hợp lực ép cô xuống dưới sàn nhà.

"Không ngờ, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân sẽ cho chúng ta lễ vật lớn như vậy, tối nay, chúng ta có thể chơi chết cô!"

Nhìn cô gái ngã xuống đất, cặp mắt hai người đàn ông phát sáng, bàn tay to mở ra, trực tiếp xé quần áo trên người Thất Dạ

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: nhất định thiệt thòi

Mọi người, trong thời khắc phải đối mặt với bước đường cùng, bình thường đều theo bản năng cố hết sức, điên cuồng phản kháng, chỉ cần có cơ hội sống sót - -

Chính xác mà nói, cảnh ngộ bây giờ của Thất Dạ cũng vậy!

Khi cảm giác ngực có hơi lạnh xông vào, truyền đến các giác quan, sau cùng là đến tim gan, cô không chút do dự nhanh chóng dùng sức đem eo nghiêng về phía trước, hơi lệch đầu, thuận tiện cán vào vị trí cánh tay của một người đàn ông đang nắm bả vai cô. Thời điểm hắn bị đau, hơi buông lỏng đầu ngón tay, cánh tay cô nhanh chóng dùng sức vung lên, nắm chặt quả đấm, trực tiếp hung hăng đánh một quyền lên gò má hắn!

Tuy rằng, hai người đàn ông này mới vừa rồi có nhìn thấy cô và Thiên Đại đối phó 11 và 19, lúc đó bản lĩnh rất nhanh nhẹn, nhưng cũng không có nghĩ đến cô sẽ có hành động can người như thế này, trong lúc nhất thời, bọn họ tim đập mạnh và loạn nhịp đến không thể động đậy. Mà nhân cơ hội này, Thất Dạ lại vung một quyền lên mặt một người khác.

Động tác của cô cực nhanh, khiến hai người đàn ông vốn không để cô vào mắt đồng loạt bị dạy dỗ. Thân thể của bọn họ buộc phải hơi nghiêng về phía sau, bàn tay vốn đang nắm chặt tay cô gái phải buông lỏng. Vì thế, Thất Dạ nhanh chóng nhấc chân lên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, dọc theo lòng bàn tay người đàn ông còn đè vị trí đầu gối cô, dùng sức đập một phát vào dưới hang hắn - -

"A ——"

Tiếng kêu đau vang vọng cả gian phòng thủy tinh, cái trán người đàn ông nhăn nhúm lại như song trên mặt nước, cả khuôn mặt xoắn xýt lại như khô qua (mướp đắng), lòng bàn tay che đậy vào bộ phận vừa bị Thất Dạ đá trúng, ngồi chồm hồm trên mặt đất, đau đến mức lưng cũng không thể duỗi thẳng, đủ để thấy được sức lực Thất Dạ đánh hắn ta lớn đến thế nào!

Người đàn ông kia thấy thế, nhanh chóng giơ cánh tay lên, muốn vung bạt tay lên gò má của Thất Dạ!

Bản lĩnh của Thất Dạ cực kỳ nhanh nhẹn, vòng eo mảnh khảnh khẽ vận vẹo, nghiêng mình tránh né. Trong thời khắc cơ thể ngửa ra phía sau thành hình vòng cung, không quên nhấc chân dài lên, dọc theo bụng người đàn ông độc ác đá một cái!

Vốn là, hai người bọn họ cùng nhau đối phó Thất Dạ, còn có mấy phần thắng, dù sao trước đó Thất Dạ mới cùng đối chiến một cuộc với 11, 19, thể lực bị tiêu hao không ít, hơn nữa còn bị phân tâm về việc Thiên Đại rời khỏi khi nói với bọn họ. Thế nhưng vào giờ khắc, quần áo bị xé nát khiến cô thật sự

tức giận. Khi một người ở trong hoàn cảnh như thế này, không cần mong đợi vào cô ấy xuất hiện, cũng không cần dư thừa sức lực, bởi vì, cô sẽ liều mạng để phản kháng lại!

Nhìn thấy hai người đàn ông bị cô đá thành bộ dạng khổ sở như vậy, mấy người đàn ông khác nhanh chóng đẩy những cô gái bên cạnh ra, cũng đồng loạt đi về phía Thất Dạ. Tốc độ kia thật là vượt trội.

Phải biết rằng, binh sĩ trong quân đội, bị một người phụ nữ đánh bại, thật sự là mất hết thể diện của đàn ông rồi !

Chỉ tiếc rằng, hôm nay bọn họ không biết, muốn đối phó với cô gái này, bị kích động thể này năng lực về sau có bao nhiêu khủng khiếp! .

"Thật không biết xấu hổ, mấy người đàn ông lại đi đối phó với một cô gái, quả thật là mất mặt!" Mắt thấy trước mặt là 5-6 người đàn ông dừng hẳn, đầu lông mày Thất Dạ hơi cau lại, nhìn không được lạnh giọng trách nhẹ: "Chỉ có điều, các anh có bản lĩnh thì cũng xông lên, tôi cũng sẽ trừng trị các anh như thế, để cho các anh mất mặt hơn bọn họ!"

Ngôn ngữ của cô, dù hung hăng ngang ngược, khiến cho mấy người đàn ông xung quanh cô ỉn mắt nhìn nhau, sau đó cùng phát ra tiếng cười suông sã.

Không thể phủ nhận, những lời nói vừa rồi của Thất Dạ, ít nhiều cũng có phép khích tướng, nhưng hình như bọn hắn cũng không bị lừa. Một người đàn ông trong số đó, nhẹ nhàng chà xát bàn tay mấy cái, nói: "Xem ra, tối hôm nay chúng ta đụng phải một cô em cay độc. Gần đây cũng đang cần một người như vậy đùa chơi một chút, hẳn là sẽ cực kỳ kích thích!"

"Chúng ta cùng xông lên!" Một người khác lập tức phụ họa.

Lúc bọn họ nói chuyện, đã cực nhanh vây quanh Thất Dạ, thủ thế với cô.

Thất Dạ từng có đội huấn luyện đặc biệt, cho nên thời khắc đối mặt với chiêu thức của bọn họ, cũng không gấp gáp. Cô không nhanh chóng đánh trả, mà chỉ sử dụng cách thức né tránh. Dù sao, căn phòng cũng khá lớn, mà khả năng bật nhảy của cô, khá tuyệt. Cho nên, ở thời điểm mấy người đàn ông tiến đến gần, cô chớp đúng thời cơ, tránh được một quyền của một người đàn ông trong số đó đánh tới, thậm chí đầu ngón tay còn áp chế cổ tay hắn, đột nhiên mũi chân chìa xuống đất, xoay người một cái vọt qua vai hắn, thời khắc thân thể nhảy lên giữa khoảng không, lòng bàn tay nhanh chóng hướng vào phía vách tường thủy tinh dày, dùng sức bật ngược trở lại, sau đó đánh trả, bàn chân trực tiếp đạp lên lưng hắn, ép hắn lùi lại phía sau vài bước, xô phải mấy người đàn ông phía sau!

Mắt thấy bọn họ trong trạng thái va chạm hỗn loạn, Thất Dạ biết thời cơ đã tới. Cô không khoanh tay đứng nhìn, mà nhân cơ hội phi chân một cái, hướng vào bộ phận của một người đàn ông mà đá. Sau đó, cánh tay đưa ra, dùng khả năng giội nhất của cô là đâm móc, công kích bất ngờ vào lồng ngực của một người đàn ông khác. Ngay sau đó, chân dài lại giơ lên đập mạnh lên gò má của một người đàn ông trong số đó! Ở thời điểm hai người đàn ông khác muốn nhào lên, cô lách người tránh né, chân dài duỗi ra quét ngang qua đầu gối bọn họ, nhìn bộ dạng ngã nhéch nhác dưới đất, cũng không có dừng tay, mà liên tiếp tấn công - -

Động tác của cô rất nhanh, thân hình kia, giống như một con bướm nhanh nhẹn, nhảy múa trong rừng, cuối cùng, sử dụng phương thức không ai ngờ đến, đánh gục mấy người đàn ông kia, tiếp đó, tấn công liên tiếp khiến mấy người kia không có lực phản kháng! Điểm này, trước đây cô đã học qua, hôm nay, đúng lúc dùng đến, cam đoan cô cuối cùng đã an toàn!

"A."

"Quá suất - -"

"Trời ơi, cô ấy là ai vậy? !"

Mấy người phụ nữ bị vút bỏ một bên, lùi lại phía góc tường, chen chúc nhau đứng, khen ngợi không ngớt Thất Dạ xử mấy người đàn ông kia, trong mắt tràn đầy kính nể, đồng thời phát ra tiếng than vãn – kinh ngạc.

Cho tới bây giờ, bọn họ cũng chưa gặp qua một người phụ nữ võ nghệ giỏi như vậy, lại có thể đối phó với 6-7 quân sĩ, cuộc chiến này, có thể nói rằng, cô ấy chiến thắng hoàn hảo, đến không chê vào đâu được!

Ngồi ở bên ngoài, Gia Mậu vốn là muốn thưởng thức cảnh khốn cùng của Thất Dạ, giờ phút này mặt mày cũng không khỏi nhàn nhạt giương lên. Đầu ngón tay hắn dùng sức nắm ly rượu, ly rượu song sánh - lay động, bập bênh như ngọn sóng. Ở thời điểm ngọn đèn chói mắt chiếu đến, rượu dập dềnh trào ra, tỏa ra vô số ánh sáng chói lọi, lộ rõ ra khớp xương tay hắn, làm nổi bật vết rượu óng ánh!

Con mắt dài nhếch lên, đối diện, với một mắt u ám như ngọc trai đen chói mắt. Cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn – thanh tú, có mấy phần khí thế bức người. Cằm cô nhẹ nhàng nâng lên, vẻ mặt kiêu ngạo không chịu thua. Đầu ngón tay quét nhanh qua bả vai, chỉnh lại quần áo xộc xệch, che lấp đi xương quai xanh gầy gò, vẻ mặt ngưng tụ, không kiềm chế được vài phần tư vị cuồng ngạo!

Khóe miệng tà tà cong lên, mày kiếm hơi xiên vẹo, mở miệng hướng về phía 11 nhàn nhạt nói: "Mở cửa kính ra!"

"Dạ!" 11 vội vàng cầm điều khiển lên, trượt dọc theo điều khiển, nhẹ nhàng ấn xuống một nút.

Vách tường thủy tinh từ từ mở ra, người đàn ông vẫn đứng yên như cũ, mang theo hơi thở làm rối loạn không gian của cô, không còn bất kỳ trở ngại.

Thất Dạ nhắc đầu gối lên, bàn chân đạp vào bụng người vừa rồi xé rách quần áo cô, người kia gào thét "A" một tiếng vang dội, khóe miệng cô tà tà, bàn

chân tiếp tục day day trên bụng hấn, sau đó mới ưu nhã thu chân về, bước từng bước về phía Gia Mậu.

Về mặt đậm bạc, cử chỉ tự nhiên, hoàn toàn không có nửa phần sợ sệt, ngược lại còn có vẻ hăng hái!

Cho tới bây giờ cũng không có bất kỳ một cô gái nào, dám ở trước mặt hấn có biểu hiện như thế! Nam Thất Dạ lại hết lần này đến lần khác như vậy, quả thật chính là ăn tìm gấu mật báo, thường xuyên cùng hấn yêu thích đối nghịch. Chỉ là, hiện tại, hấn thế nhưng lại đáng chết đi thương thức thái độ đó của cô - - cá tính ngay thẳng, sức sống tỏa ra bốn phía!

Làm hấn thấy, bóng dáng người khác

Ly rượu trong tay Gia Mậu, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn trà. Khuỷu tay hấn đặt ngang đầu gối, cơ thể hơi đổ về phía trước, khóe miệng cong lên cười như không cười.

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, vô cùng xin lỗi đã để cho ngài thất vọng." Thân thể thon dài đứng ở vị trí rất gần người đàn ông, mắt Thất Dạ khẽ chớp hai cái, lông mi cong dài run nhẹ nhẹ, giống như gió thổi nhẹ qua tấm voan mỏng, khiến cho cả khuôn mặt cô, cũng có không ít vẻ sinh động. Cô xoa nhẹ lòng bàn tay bởi vì dùng sức quá nhiều nên hơi đau cổ tay, nhặt nhều hỏi: "Rất không may phải nói cho anh biết, tôi thắng. Tôi không phải là nên có chút "chiến lợi phẩm"?"

"Tôi đã xem thường cô." Gia Mậu cúi thẳng lưng dựa vào phía sau, tao nhã bắt chéo chân, khóe miệng nở nụ cười nhạt. Hai cánh tay di động trên thành ghế sofa, môi mỏng hơi ním, về ngoài thì cười nhưng trong lòng lại không, nói: "Làm lạc cô đến Phụng Sào làm quân ~ kỹ, thật đúng là không phải!"

"Cho nên?" Trong lòng Thất Dạ cười lạnh, về ngoài lại trấn tĩnh tự nhiên.

"Cô muốn thưởng gì?" Gia Mậu không đáp, mà hỏi ngược lại.

Mắt Thất Dạ nhẹ nhàng nhú lại, cầm nhỏ gương lên, nhỏ giọng nói: "Thiên Đại, để cô ấy đi!"

"Không thể được!"

"Tôi còn tưởng rằng, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc không gì là làm không được!"

"Trong lòng cô nghĩ như thế nào thì tùy, nhưng riêng chuyện của Thiên Đại, tôi sẽ không đồng ý với cô!"

Môi Thất Dạ hơi nhếch lên, nhẹ "xuy", châm chọc nói: "Xem ra, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc cũng không như trong truyền thuyết, không phải người tài giỏi! Mà là, không dám hướng thuộc hạ mình đòi một cô gái, thật hèn nhát!"

Thân thể Gia Mậu hơi rướn về trước, cánh tay dài bỗng vươn ra, vòng qua vòng eo mảnh khảnh của cô gái, kéo cô ngồi lên chân mình, đầu ngón tay nhẹ nâng cằm cô lên, con mắt thâm sâu như biển, thanh âm nhẹ như gió thoảng, gần từng câu từng chữ, nói: "Phép khích tướng, đối với tôi cũng vô dụng!"

"Vậy thì rút ngay cho tôi!" Thất Dạ vung tay, muốn bạt tay lên gương mặt hấn.

Nhưng cánh tay ở giữa không trung, bị hấn nắm chặt, dừng lại!

Đôi mắt Gia Mậu thâm trầm, ánh môi mỏng, tà ác hiện lên đường cong. Khuôn mặt tuấn tú của hấn, tiến gần đến gương mặt xinh đẹp như ngọc của cô gái, giống như liếc mắt đưa tình, đáy mắt, hiện lên vẻ mập mờ, thanh âm trầm thấp, thanh âm vang lên: "Nam Thất Dạ, nếu như cô cho rằng tôi giống đám phế vật kia, vậy thì cô nhất định bị thiệt thòi!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Không có lựa chọn nào khác

Người đàn ông dùng sức nắm cổ tay cô, khiến Thất Dạ cảm thấy rõ ràng, da thịt bao quanh xương cô, sắp có khả năng bị vỡ vụn ——

Bởi vì đau đớn, trên trán cô lấm tấm mồ hôi hột, ánh sáng chiếu lên, óng ánh trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn - xinh đẹp của cô càng dụ hoặc người, cho dù là ai nhìn thấy, cũng không nhịn được mà muốn cắn một cái

Dĩ nhiên, đây chỉ là cô trong mắt Gia Mậu mà thôi ——

Thất Dạ tự thừa nhận, cô cũng không tốt đẹp như vậy!

Cảm nhận được lòng bàn tay của người đàn ông rõ ràng mang theo một lực đánh tới, chỉ thiếu chút nữa cô bị gãy mất. Vì không để cho mình qua mức nhếch nhác, cô nhin xuống xúc động muốn cầu xin hắn tha thứ, dùng sức cắn chặt môi dưới, cho đến khi đầu lưỡi nếm được mùi vị máu tươi, cơ thể truyền đến cảm giác đau đớn đến tận tâm gan - tê dại, lại không có cách nào áp chế được đau đớn mà cổ tay như muốn đứt ra mang lại, miệng hít phải khí lạnh, hai mắt tròn to nhìn người đàn ông đối diện, gằm nhẹ nói: "Gia Mậu, anh cũng chỉ có bản lĩnh khi dễ phụ nữ thôi sao?"

Gia Mậu nghe vậy, long mày nhếch lên, đáy mắt có một tia gọn sóng dâng trào. Môi mỏng hắn khẽ mím lại, nhàn nhạt cười nhạt, như ẩn như hiện, ngôn ngữ bình thản, từng chữ đều đều, rất rõ ràng rơi vào lỗ tai cô: "Trên thực tế, bất luận là nam hay nữ, tôi đều có bản lĩnh khi dễ! Cũng chỉ là.Xem tôi có nguyện ý khi dễ hay không mà thôi!"

"À! Vậy sao?" Thát Dạ khẽ cười một tiếng, đáy mắt hiện lên một tia mỉa mai, ánh mắt sáng rực. Cảm cô nâng lên, liếc xéo người đàn ông, ánh mắt mơ hồ phủ một sắc thái lạnh băng, cắn răng nghiến lợi hỏi: "Này, về phần Tư Á • kiều • Ngõa La Luân kia? Anh dám động hắn?"

"Tôi sẽ không động đến hắn!" Khóe miệng Gia Mậu như thật như giả lười nhác thoáng hiện lên một đường cong, thanh âm nhạt nhẽo: "Chúng tôi là bạn!"

"Không nên khoe khoang thứ tình bạn rẻ tiền của các anh!" Cô học theo ngữ điệu lúc trước hắn giễu cợt tình bạn của cô và Thiên Đại, Thát Dạ hơi phát ra thanh âm giễu cợt chói tai: "Đề tôi nghe xong, nghĩ mà buồn nôn!"

Cô gái nhỏ này, bất luận là chịu đựng qua bao nhiêu giày vò, vẫn thủy chung giữ vững tác phong trước sau như một – dửng dưng. Xem ra, muốn cản trở cô, ngoại trừ lợi dụng sự đồng cảm ít ỏi ra, thì không có biện pháp khác! Bây giờ ngẫm lại, tối nay dẫn cô tới đây quan sát những việc quân ~ kỹ phải làm, ngược lại lựa chọn đúng đắn rồi!

Bỗng chốc cổ tay bị nắm chặt của Thát Dạ lần thứ hai dùng lực áp xuống, rốt cuộc cũng nghe thấy cô phát ra tiếng kêu đau, rõ ràng Gia Mậu cảm thấy, cô đã không cách nào chống cự, xương cốt suýt chút nữa rạn nứt, cái loại cảm giác đau đớn này, khiến thân thể bắt đầu run nhè nhẹ, con mắt hắn chậm rãi nheo lại, mặc kệ ánh mắt nguy hiểm, toàn bộ đều rơi xuống gương mặt nhỏ nhắn – tinh xảo của cô: "Nam Thát Dạ, tôi biết rõ cô không sợ chết, không sợ bị thương, chỉ là. Cô đoán xem Dung Thiên Đại có thể dễ dàng tha thứ cho những thứ này không?"

"Anh muốn làm gì?" Bị hắn nắm cổ tay, cả cánh tay như muốn mất hết cảm giác, Thát Dạ dùng sức gào thét: "Gia Mậu, không cho phép anh động cô ấy!"

"Mới vừa rồi, hình như cô ta cũng vì cô nói những lời như vậy." Gia Mậu cười yếu ớt - nhạt nhẽo, con mắt phát sáng biểu hiện ra: "Cô ta thấy cô suýt chút nữa bị người đàn ông ức hiếp, muốn vào giúp cô ——"

Mới vừa rồi Thiên Đại rống giận về phía Tư Á, Thát Dạ có nghe được một chút. Giờ phút này, mơ hồ cảm thấy trong lời nói của Gia Mậu đầy tư vị uy hiếp, đáy mắt cô vốn cứng như Bàn Thạch, giờ đây ánh sáng dần dần mềm nhũn xuống, thanh âm cũng thấp hơn vài dB: "Anh nói như vậy, là có ý gì?"

"Cô thông minh như vậy, không hiểu tôi có ý gì sao, hử? !"

Đầu ngón tay dùng sức nắm chặt cổ tay cô đến mức mạch máu hiện rõ, long mày Gia Mậu khẽ nhíu, thanh âm vài phần lạnh lẽo.

Thát Dạ cảm thấy trái tim cũng đau nhói, hơi thở âm lãnh xâm nhập bốn phía, khiến toàn thân cô, cũng run mình.

"Dung Thiên Đại.rất thích hợp làm quân ~ kỹ ——"

"Câm miệng!" Không đợi người đàn ông nói hết câu, Thát Dạ lại nổi giận dùng ngón tay ngắt lời hắn: "Không cho phép anh động vào cô ấy!"

"Cô có thể ngăn cản tôi?"

"Anh ——"

"Không cần từ chối tôi, tôi có khả năng động cô ta!"

Nghe người đàn ông nói với giọng không mặn không nhạt, giống như giết chết một con kiến vậy, giọng nói không có chút cảm thấy tàn ác, Thát Dạ cảm thấy sức lực toàn thân tiết lộ ra hết, cả người mềm nhũn, khí thế vốn hùng hăng, thoáng chốc tan thành mây khói!

Đôi mắt cũng nhắm chặt. Trong lòng cô quá rõ, Gia Mậu có triển vọng ở những nơi đầy quyền lợi và năng lực, sẽ đối phó Thiên Đại ——

"Cân nhắc lời của tôi rồi hả?" Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp của cô, bàn tay đang áp chế mạch máu cổ tay cô bỗng buông lỏng.

Cánh tay phải giống như bị hồng, vô lực rũ xuống dưới, cả người Thát Dạ cũng xẹp lép. Con người có chút tuyệt vọng nhẹ nhàng đóng lại, cô cắn môi dưới bật ra tơ máu, mặc cho vết thương đau đớn, càng thêm kích thích tuyến thần kinh nhạy cảm của cô.

Lại đau một chút, trong lòng, có thể chết lặng nhiều hơn chút ——

Cô có thể không quan tâm đến tình cảnh của mình, nhưng tuyệt đối không thể không để ý tới Dung Thiên Đại. Cô gái kia, cũng không qua lại nhiều với cô, nhưng không biết vì sao, chính là trong khoảng thời gian ngắn chung đụng, lại làm cho cô, không buông ra!

Cô gái kia, trong ánh mắt, có khao khát theo đuổi tự do.

Có lẽ, cũng bởi vì ở trong đôi mắt của Thiên Đại, cô nhìn thấy trong nội tâm sâu thẳm của mình cũng đang bị dục ~ vọng chi phối! Cho nên, cô mới chấp nhất, khi cô trốn ra khỏi phủ đệ của Gia Mậu, không muốn lập tức rời đi, ngược lại chạy đi tìm kiếm Thiên Đại, hi vọng cô ấy có thể rời khỏi Hoàng thành Lạp Ma với cô!

Nói dễ nghe, các cô bị hai người đàn ông xuất sắc chọn trúng làm đồ chơi, được cung chiều, hưởng thụ những thứ người khác không được đối xử! Nhưng nào có ai biết, thật ra thì họ cũng giống vậy, bị nhốt trong một thế giới hoa lệ, bị buộc phải bán linh hồn và thể xác mà thôi — —

Thế giới như vậy, không thuộc về họ! .

Nhưng, bây giờ các cô, chạy trốn thế nào? !

"Xin hỏi Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân." Cánh môi tự giễu cười nhẹ, đáy mắt Thất Dạ, một tia u ám thoáng hiện: "Tôi, còn có lựa chọn sao?"

"Không có lựa chọn nào khác!"

Bốn chữ lạnh nhạt, ngăn ngui nhưng kiên định, giống như Thiên đế ra lệnh, cho dù là Thần Tiên, cũng chỉ có thể nghe lệnh!

Thất Dạ nhanh chóng khép hai tròng mắt lại, nhắm mắt nghỉ ngơi đi.

Thời điểm đấu tranh thất bại, nghỉ ngơi một lát, chỉ vì tìm kiếm khả năng thắng lần sau — —

Cô, tuyệt đối không buông tha!

.....

Mở cửa xe chui vào buồng lái, vẻ mặt Vuuru tràn đầy ưu sầu lo lắng.

Mặc dù động tác của Vuuru rất nhẹ, nhưng vẫn quấy rầy đến người đàn ông đang dựa người vào đệm lót nhắm mắt nghỉ ngơi. Mí mắt hần hơi nâng lên, ánh mắt rơi xuống trên người Vuuru, khóe mắt đuôi mày, nhạt như hoa cúc thường, lại tự có bộ dạng thướt tha - mê người.

"Chủ nhân." Vuuru cúi thấp đầu báo cáo: "Rất xin lỗi, cấp dưới vừa truyền tin đến, tiểu thư Tạp Lạc Nhi, không có cách nào dựa theo kế hoạch ban đầu tiến đến đây."

"Ừm? !" Mặt mày Nam Tuyết Hiêu nhẹ giờ lên, hai cánh tay vòng trước ngực hơi buộc chặt, môi mỏng bật ra âm tiết duy nhất, mang theo vài phần ý vị nghiêm khắc.

"Đi tiếp ứng người của Dung tiểu thư, toàn quân bị diệt! Tư Á • Kiều • Ngõa La Luân im hơi lặng tiếng, bỗng nhiên sẽ trở lại, hơn nữa tại hậu viện chặn Dung tiểu thư. Mà tiểu thư Tạp Lạc Nhi, ở thời điểm chặn phía trước Ngõa La Luân, gặp phải Bỉ Lợi • Trát Tây ngăn cản. Chỉ là, cuối cùng Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc đi cứu cô ấy, thuộc hạ của chúng ta không đủ, không dám tùy tiện hành động. Tôi đoán rằng, Tư Á • Kiều • Ngõa La Luân và Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc thế nào cũng bí mật trở về thành, người của chúng ta ở biên giới, không nhận được bất kỳ tin tức nào khi bọn họ trở về Hoàng thành. Hiện tại, tiểu thư Tạp Lạc Nhi và Dung tiểu thư đều bị dẫn tới Phượng Sào. Nghe nói chỗ đó mới thành lập, là nơi “trăng hoa” đặc biệt chuẩn bị để binh sĩ “thăm hỏi”! Bên trong canh phòng quá nghiêm ngặt, tạm thời người của chúng ta, không có cách nào truyền tin tức từ nơi đó ra ngoài." Vuuru báo cáo toàn bộ những tình hình mà mình biết được với người đàn ông: "Chủ nhân, chúng ta có nên sai thuộc hạ lập tức đến đây, cứu tiểu thư Tạp Lạc Nhi ra khỏi Phượng Sào không?"

"Không cần!" Mây rậm Nam Tuyết Hiêu nhàn nhạt nhíu chặt, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt nhìn dọc theo ngoài cửa xe, đáy mắt, ánh sáng lạnh hiện lên, xoay qua chỗ khác, nói: "Bây giờ cô ấy sẽ không có nguy hiểm!"

"Nhưng — —"

Cánh tay Nam Tuyết Hiêu nhấc lên, ngăn cản lời nói của Vuuru, nhàn nhạt phân phó: "Hủy bỏ kế hoạch, trở về Đồ thành, dùng danh nghĩa của tôi, phát thiệp mời cho ba vị Thượng tướng là A Nhĩ Bá Đặc, Ngõa La Luân, và Trát Tây, năm ngày sau, mời bọn họ đến nhà phòng của đại điện Kaloka làm khách. Nhớ, trên thiệp mặt thiệp mời, chú thích kèm theo bạn đến (file đính kèm)!"

Vuuru thoáng kinh sợ, vừa muốn nói gì, lại thấy ánh mắt lạnh băng của Nam Tuyết Hiêu bắn thẳng đến, lời nói đến miệng, bị buộc nuốt trở về. Tại người đàn ông nhìn chăm chú, Vuuru lập tức cung kính gập đầu, nói: "Thuộc hạ đã rõ!"

Tầm mắt Nam Tuyết Hiêu, chậm rãi dời đi, lần nữa chuyển sang ngoài cửa sổ, thanh âm nhàn nhạt, sâu kín vang lên: "Tôi hơi thích Hoàng thành Lạp Ma — —"

Âm điệu rõ ràng lạnh nhạt đến dịu dàng, lại tự dung mang theo tư vị lạnh lẽo — lạnh nhạt, khiến người khác cảm thấy, tâm hần, nhiệt độ là số không!

Trong nháy mắt, Vuuru nghĩ: chủ nhân, có chút hứng thú đối với Hoàng thành Lạp Ma là sao — —

Hoàng thành Lạp Ma, chỗ ở vua!

.....

Ở dưới bầu trời đầy sao chạy xe, là tuyệt đối vững chãi, gần như không có chút lắc lư.

Nhưng trong lòng Thất Dạ buồn bực tột cùng.

Không chỉ vì chạy trốn thất bại, hơn nữa bởi vì thời khắc này, bị người đàn ông mạnh mẽ ép đứng lên, mặc cho hắn tùy ý sờ sảng —

Nhìn, bàn tay của hắn, vô tình hay cố ý trêu khê lướt qua xương quai xanh của cô, vén vạt áo vốn đã bị xé rách của cô kéo ra, khiến trước ngực cô lộ rõ một mảng da thịt trắng như tuyết, phơi bày trong không khí —

Mặc dù bây giờ đã là canh năm, bên ngoài vẫn còn trong trạng thái tối tăm, nhưng phía trước có tài xế Kiệt Phu ngồi đó, Gia Mậu kia, biết rõ có người khác ở đây người lại còn đùa giỡn cô, thật quá ghê tởm.

Nhưng bây giờ cô đang bị hắn mang Dung Thiên Đại ra hù dọa, đành phải ngấm ngấm chịu đựng không dám phản kháng lại.

Đáng tiếc, Gia Mậu lại không biết thu lại, lòng bàn tay hướng cổ áo cô, tiến vào bên trong sờ soạng

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Cam kết

Nếu là Nam Thất Dạ cao ngạo thường ngày, giờ phút này nhất định sẽ không mặc cho anh muốn làm gì thì làm! Cô sẽ đưa tay ra, tự mình ngăn cản hành động khi dễ của anh, sẽ giương lên cánh môi xinh đẹp, cười lạnh lùng, đùa cợt hành động khốn kiếp khi dễ một cô gái của anh. Nhưng hôm nay, cô tỉnh táo một cách lạ lùng.

Đôi mắt xinh đẹp nhẹ chớp, đỉnh đầu nghiêng qua một bên, rõ ràng cố tình tránh đi ánh mắt anh. Bàn tay cô nắm chặt thành nắm đấm, mu bàn tay có thể thấy được gân xanh đang nổi lên, thân thể càng thêm căng thẳng giống như cung đã căng tên. Cho dù như vậy, cũng không có bất kì động tác nào kháng cự lại anh. Có lẽ, cô muốn im lặng chịu đựng sự đùa giỡn của anh!

Mặc dù khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của cô gái vẫn mang theo vẻ không cam tâm tình nguyện như cũ, dù như vậy, cô vẫn để mặc anh không khác gì những cô gái vẫn thường hay chủ động tiếp cận anh. Vì vậy, Gia Mậu chợt cảm thấy hoàn toàn không có hứng thú đi giày vò cô tiếp. Cánh tay dài hơi dùng lực ôm eo nhỏ của cô, anh đem Thất Dạ thả sang bên cạnh, nhìn cô có chút chật vật ngã sấp ở trên ghế, anh vỗ vỗ ống tay áo của mình, đem hai chân gác lên hai chân của cô, nghiêng vai dựa vào cửa kính của xe.

“Tôi mệt mỏi, giúp tôi xoa bóp chân!”

Nghe thấy thanh âm phân phó không chút để ý đấy, Thất Dạ trong nháy mắt không thể nào phản ứng kịp. Sau đó, khi tầm mắt đụng phải đôi mắt tối tăm dưới cặp mày đậm, cô trừng mắt nhìn, đưa tay nhéo vào bắp chân của người đàn ông.

Bất luận vì lí do gì mà anh tạm thời không khi dễ cô nữa, đối với Thất Dạ mà nói, coi như là một chuyện tốt. Cho nên, căn cứ vào tình huống lúc này, cô sẽ không ngu xuẩn đến mức làm ra hành động phản kháng gì nữa.

Đầu ngón tay của cô, thon gọn mảnh mai, nước da, trắng sáng như ngọc, tăng thêm lực đạo trên đùi anh mặc dù hơi lớn, nhưng đối với Gia Mậu mà nói, cũng không nhằm nhò gì. Anh mặt mày bình tĩnh, đôi mắt sâu xa tĩnh mịch nhìn chằm chằm vào cô, mắt cũng không chớp.

Mấy ngày không thấy, so với lúc anh rời Hoàng thành Lạp Ma xuất chinh, trạng thái tinh thần của cô tương đối tốt. Lúc ấy, cô bị anh trêu đùa đến mức dở sống dở chết, giờ đây gương mặt cô đã có vẻ hồng hào, ngay cả dưới bóng đêm này, cũng có thể thấy được phong vận tươi sáng như hoa. Mà cô còn khiến cho anh thương thức, đó chính là trong mơ hồ cả người cô lại toát ra ngạo khí. Nhìn, động tác của cô xoa bóp cho anh lúc này, từ từ mà trở nên thô lỗ không còn bình tĩnh nữa rồi. Nói vậy, nhưng anh không cảm thấy bất kì sự khó chịu nào, ngược lại còn vô cùng thương thức —

Đầu gối lên hai tay, khóa miệng Gia Mậu khẽ giương, nhân dịp gọi một tiếng: “Nam Thất Dạ!”

Thất Dạ nâng mí mắt, để lộ đôi con ngươi trong suốt không mảy may không nháy liếc về phía anh.

“Tôi sẽ không đem Dung Thiên Đại giao cho cô, nhưng sẽ đảm bảo với cô, khi tôi vẫn sống, cô ta cũng sẽ đều bình an vô sự!”

Đảm bảo này, giống như một cam kết vậy, đâm thẳng vào trong lòng Thất Dạ, kích thích cô, khiến cả người cứng nhắc, ngay cả trái tim, cũng dường như ngừng đập! Hồi lâu, cho đến khi thấy được mí mắt của người đàn ông hơi rũ xuống nhẹ nhắm lại, cô mới khẽ mím hai cánh môi, cúi đầu xuống nói: “Cảm ơn!”

Giờ khắc này, cô không khỏi tin tưởng, anh, nói được, sẽ làm được!

Chỉ là, khi anh còn sống, sẽ được bao lâu?

Cô thật sự không đoán được!

Cô chỉ biết, trong lời nói của anh có cái gì đó. Khiến cho cô giờ khắc này, đột nhiên, trái tim, như bị thắt lại!

.....

Tiếng thắng xe “Chi” một tiếng vang lên bên tai, bên trong xe, thật là an tĩnh, chỉ có một mình cô ở đây. Gia Mậu không biết đã đi nơi nào, nhưng hơi thở nhàn nhạt của anh, vẫn như còn quanh quẩn đâu đây, giống như anh, chưa hề rời đi!

Thất Dạ mở to đôi mắt xinh đẹp, phát hiện mình giờ phút này cứ nhiên lại nằm ngang trên ghế, trên người, đắp một cái áo khoác quân trang –

Đầu lông mày khẽ nhíu lại, lòng bàn tay nhẹ nắm lấy áo khoác của người đàn ông đó, đầu óc nhanh chóng hoạt động.

Trong đầu, có thể nhớ tới một chuyện, là cô đang xoa bóp chân cho người nọ, sau đó... Anh nói một số điều không lý giải được. Sau đó, anh nhắm mắt dưỡng thần, cô cũng lười biếng không làm tiếp. vốn là, cô đang thưởng thức khung cảnh ngoài cửa sổ, vì sao lại ngủ thiếp đi được? Hơn nữa, Gia Mậu rời đi từ khi nào, cô khi nào thì nằm xuống, cô một chút ấn tượng cũng không có. Quan trọng nhất là, người đàn ông kia, cứ nhiên lại lấy áo khoác đắp cho cô?!

Điều này thật sự rất quý dị!

Dù sao, theo như bản năng hộ vệ nhạy cảm của cô, khi Gia Mậu ở cùng 1 chỗ với cô, anh có bất kỳ hành động nào, cô không thể không phát hiện được mới đúng. Chẳng lẽ, do ngày hôm qua cô không có nghỉ ngơi, lại trải qua một cuộc chiến lớn, khiến cơ thể quá mức mệt mỏi?

Đầu ngón tay dùng sức day day thái dương, cô mới thở phào một cái, ngồi dậy, ánh mắt nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, nhận thấy giờ phút này mình đã được đưa vào phủ đệ đặc cấp của thượng tướng. Mà vừa lúc tảng sáng, chân trời phía đông hiện lên ánh sáng màu bạc, sáng mờ, dần dần hiện rõ, đem cả đình viện bao phủ trong ánh sáng ấm áp.

“Cốc, cốc, cốc –”

Cửa xe bị người khác gõ vào, kích thích thần kinh nhạy cảm của cô!

“Hả?” Cô đáp lại, cầm lấy quân trang của Gia Mậu.

“Tiểu thư Nam Hi, đã đến nơi!” Cửa xe bị kéo ra, Kiệt Phu đứng bên ngoài, cung kính nói: “Xin mời xuống xe!”

“Thượng tướng đại nhân đâu?”

Sau khi nói ra, Thất Dạ có chút giật mình.

Chuyện của người đàn ông kia, có liên quan gì đến cô? Thế nào, cô hiện tại hỏi như người vợ bình thường hỏi thăm về chồng mình? !

Kiệt Phu hình như không nhận ra tâm tình khác thường của cô, lập tức trả lời: “Tiểu thư Nam Hi, lúc thượng tướng đại nhân vừa về đến nơi, đã bị An Đức Liệt vương triệu đến Vương cung rồi.”

Này cũng thật kỳ quái, Gia Mậu mới trở về từ biên cảnh, lúc ấy là nửa đêm canh ba, An Đức Liệt Vương cứ nhiên cũng biết hành tung của anh ấy. Cái thế giới này, hành tung của mọi người, có phải hay không cũng rơi vào mắt người khác? Cứ như vậy, vì sao cái gì ** cũng không có.

“Biết.” Thất Dạ nhàn nhạt đáp một tiếng, cất bước xuống xe, đi về phía biệt thự chính trong phủ đệ.

“Tiểu thư Nam Hi.” Phía trước cầu thang, một cô gái trẻ tuổi đang đứng đợi cô, khi nhìn thấy cô, hình như hoàn toàn không ngoài ý muốn, ngược lại mỉm cười cung kính chào đón: “Hoan nghênh trở về phủ.”

Thất Dạ đột nhiên cảm thấy, việc mình chạy trốn ngu xuẩn đến mức nào.

Có lẽ, không chỉ có Gia Mậu đã sớm biết kế hoạch này của cô, chính là bất luận ai trong phủ thượng tướng, chỉ sợ là đêm sớm biết rõ lòng dạ của cô. Nếu không, đêm qua, cô làm sao có thể dễ dàng từ nơi này chạy đi đây? Thậm chí một chút twor ngại cũng không có, phải biết, cái phủ này, là vương quốc của Gia Mậu, há có thể dễ dàng để cô qua lại tự nhiên như vậy?

Mất thấy Thất Dạ dùng ánh mắt soi xét nhìn chằm chằm mình, cô gái mỉm cười một tiếng, nói: “Tiểu thư Nam Hi, ta là thủ lĩnh hộ vệ phủ thượng tướng, thượng úy Đường Na · Mạc Nại!”

Thượng úy, là một sĩ quan, Đường Na tuổi còn trẻ như vậy, lại có thể bước lên vị trí này, hơn nữa có thể đảm đương thủ lĩnh hộ vệ của Gia Mậu, xem chừng cũng có chút năng lực.

Tiến vào trong phủ này thời gian không dài, Thất Dạ đối với người nơi này cũng hiểu biết không sâu. Nhưng khi nghe thấy Đường Na · Mạc Nại báo ra danh hiệu của mình, trong lòng cô cũng có suy nghĩ. Người như Gia Mậu, làm việc cẩn thận, mưu kế sâu xa, người anh mang theo bên mình, nhất định

cũng có chút thù đoạn!

“Thượng úy Mạc Nại cùng quân gia Mạc Nại là chị em?” Thất Dạ đối với vấn đề này, cảm thấy tương đối hứng thú.

“Tiểu thư Nam Hi thật là thông minh.”

“Như vậy, thượng úy Mạc Nại, chuyện ta chạy trốn tối ngày hôm qua, cô cảm thấy thế nào?” Thất Dạ không hề nhả mày, trực tiếp hỏi thẳng Đường Na.

“Tiểu thư Nam Hi nói đùa rồi, tiểu thư Nam Hi làm sao có thể chạy trốn đây?” Mắt Đường Na lóe sáng, nhàn nhạt nhìn cô: “Tiểu thư Nam Hi chỉ là ra ngoài dắt ngựa đi dạo thôi!”

Thủ lĩnh hộ vệ này, thực sự khiến cho người khác, cảm thấy thua kém!

Đôi môi anh đào của Thất Dạ nhẹ nhàng nhếch lên, tay chấp ra sau lưng, nhàn nhạt nói: “Quả là một cái có tốt!”

“Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đã nói rồi, Bội Tây từ nay về sau thuộc về tiểu thư Nam Hi rồi. Vì vậy, bất cứ lúc nào tiểu thư Nam Hi muốn dắt ngựa đi dạo, đều không thành vấn đề!” Đường Na chớp mắt con ngươi chuyển vòng quanh, hình như không đem lời nói mỉa mai của Thất Dạ để vào trong lòng: “Chỉ là thượng tướng đại nhân muốn tôi nhắc nhở tiểu thư Nam Hi, trong phủ có một trường đua ngựa rất lớn, không cần đi ra bên ngoài, cũng có thể tự tại dắt ngựa đi dạo!”

Thất Dạ nhẹ giọng đùa cợt: “Thì ra, khi thượng tướng đại nhân còn chưa có về đến nơi, đã dùng thiết bị truyền tin rồi?”

Trên mặt Đường Na hiện lên vẻ lung túng, nhất thời im lặng.

“Không cần thượng tướng đại nhân của cô cố ý nhắc nhở tôi, tôi hiểu rõ từ nay phải làm như thế nào!” Thất Dạ lạnh nhạt liếc Đường Na một cái, đem quân trang trên tay khẽ ném lên người cô ta, nhìn cô ta vững vàng tiếp được, mặt mày khẽ nhướn lên, nhẹ chế giễu: “Làm thủ lĩnh hộ vệ trong phủ, làm tròn bổn phận của mình, chuyện của người khác, tôi khuyên cô chính là bớt can thiệp vào thì hơn!”

Nhất là, không cần lo chuyện của tôi!

Ánh mắt của Thất Dạ, truyền đến ý cảnh cáo!

Tiếp xúc được ánh mắt của cô, mặt mày Đường Na, nhẹ nhàng nhú lại, nắm quân trang trong tay, ngón tay nắm chặt, cũng không nói gì, chỉ là đôi mắt sâu kín nhìn thẳng vào mắt cô, không có chút gì thể hiện ý khuất phục.

Vì vậy, Thất Dạ biết, cô gái này, so với trong tưởng tượng của cô, càng lợi hại!

Không biết, về sau này, mình sẽ bởi vì cô ta, mà gặp họa sát thân!

.....

Tắm rửa qua, đem tóc sấy khô, Thất Dạ thay một bộ quần áo ở nhà thoáng mát.

“Tiểu thư Nam Hi, mời cô xuống dùng bữa sáng!” Tuyết Li gõ vào cửa phòng.

Nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, Thất Dạ lấy lòng bàn tay vỗ nhẹ mấy cái vào gương mặt, nói: “Tôi có chút mệt, muốn ngủ một chút, trước bữa ăn tối, cũng không cần gọi tôi!”

Tuyết Li lại lắc đầu, nói: “Nhưng tiểu thư Nam Hi, cô hôm nay có khách!”

“Khách?” Thất Dạ sững sờ, đầu óc lưu chuyển mấy giây, lập tức nói: “Cô ấy ở đâu?”

“Ở phòng khách!”

“Tôi xuống ngay!” Hai mắt Thất Dạ tỏa sáng, nhanh chóng mở cửa đi ra.

Tìm Tuyết Li có chút đập mạnh và loạn nhịp, cũng cùng đi theo.

Thất Dạ vốn tưởng rằng, mình ở nơi này chỉ quen biết mỗi Dung Thiên Đại, được Gia Mậu mở lòng từ bi cho phép gặp mặt, đáng tiếc khi cô đến phòng khách, lại vô cùng thất vọng. Mất hết hi vọng.

Khách, là người khác. Hơn nữa, lại nằm ngoài dự đoán của cô!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Đã từng là người yêu

"Chị Nam, chị Nam!" Trong lúc Thất Dạ đang thất vọng, một cô gái xuất hiện trước mắt cô, vẻ mặt hưng phấn. Cô ta từ trên ghế salon nhanh chóng đứng lên, giơ cánh tay lên, lòng bàn tay hướng về phía Thất Dạ huơ huơ, nói: "Chào buổi sáng, em không làm ồn đến chị chứ?"

Không chỉ có làm ồn, hơn nữa còn là rất ồn ào!

Cô gái này, là Nam Nhã Toa. Lần trước, cô trong lúc chạy trốn khỏi đại điện Kaloka, vô tình gặp được. Nhìn tâm trạng hôm nay của Nam Nhã Toa, không cần phải nói, Thất Dạ cũng biết cô ấy khá là thích mình.

Mặc dù hơi thất vọng vì người tới chơi không phải Dung Thiên Đại, nhưng qua cửa là khách, Thất Dạ mặc dù không tính là chủ tử trong phủ, nhưng người ta lòng tràn đầy vui vẻ viếng thăm, cô tự nhiên cũng không nên tỏ ra mất hứng. Nhìn cô gái nhanh chóng bước đến, một tay cầm lấy cổ tay thanh mảnh của cô, khoe miệng cô nhàn nhạt hạ xuống, nhỏ giọng nói: "Nam Nhã Toa, không ngờ cô sẽ đến thăm tôi."

"Em nói rồi, nhất định là sẽ tới tìm chị nha!" miệng nhỏ của Nam Nhã Toa cong lên, như vàng trắng non vừa nhô lên, đẹp đến làm người ta say mê. Ánh mắt của cô ấy xanh thắm như đại dương, sáng ngời, vừa giống như một vì tinh tú nơi xa, mang theo vô vàn ánh sáng chói lọi, giống như có thể đem nhiệt tình của mọi người đều bộc phát ra, làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Trong một khắc kia, lòng của Thất Dạ khẽ sợ hãi.

Cô từ nhỏ tính tình đậm bạc, giao du với người khác, cũng không tỏ lộ tình cảm. Sau khi tới tỉnh cầu Chafee, tuy nói biết Dung Thiên Đại, nhưng cô gái kia cũng có cùng một loại tính cách trời sinh lạnh nhạt, giống như quân tử chỉ giao nhạt như nước. Họ cũng không phải dính chung một chỗ, nhưng cũng coi như là tâm ý tương thông, lại chưa từng biểu đạt qua tình cảm thiết tha trong lòng mình! Mà một người như Nam Nhã Toa chủ động đối tốt như thế với cô, là một loại hoàn toàn bất đồng. Cô ấy giống như là một tia nắng mặt trời ấm áp, có thể làm tan chảy người khác. Ví như lúc này, giữa bọn họ không tồn tại bất kì khoảng cách nào —.

"Ngồi đi!" Không có kháng cự động tác lôi kéo tay cổ tay mình của cô ấy, trong đáy mắt trong veo của Thất Dạ kéo lê một đạo ánh sáng nhàn nhạt, nhỏ giọng nói: "Xem cô hưng phấn như thế, có tin tức tốt gì mang đến sao?"

"Em vẫn luôn nghĩ muốn đến thăm chị, nhưng bởi vì lúc trước không được phụ thân đồng ý đã lên tới đại điện Kaloka chơi, nên em bị cấm túc rất lâu. Hôm nay em nhận được tin tức, nói thượng tướng Nhĩ Bá Đặc và thượng tướng Ngõa La Luân thắng trận vang dội trở về, liền cầu xin phụ thân giải phóng cho em, làm đại biểu của ông ấy đặc biệt tới đây, chúc mừng thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc." Ánh mắt Nam Nhã Toa nhìn chằm chằm Thất Dạ, trong con ngươi tràn ngập sắc thái vui mừng: "Chị Nam, thời gian vừa rồi chị thế nào?"

Giai đoạn trước vô cùng không tốt! Bị tên khốn Gia Mậu kia giày vò, chỉ kém điểm không có ngủ, hẳn đi đánh giấc, ngược lại rất tốt. Cho nên, tôi lại thật có điểm hi vọng hẳn bại trận linh tính gì gì đó..., chưa thể trở về thì tốt hơn...

Những lời này, Thất Dạ dĩ nhiên sẽ không nói với Nam Nhã Toa, cô chỉ là nhẹ xòe hai tay ra, lạnh nhạt nói: "Tối thiểu còn sống!"

"Chị Nam, nói chuyện với chị thật kỳ quái." Nam Nhã Toa nghiêng đầu, có chút nghi ngờ mà nói: "Chị rất không tốt sao?"

"Vô cùng tốt." Thất Dạ nói lời trái với lương tâm.

"Có thật không?"

"Ừ."

"Vậy thì tốt." khuôn mặt nhỏ nhắn Nam Nhã Toa lại nở một nụ cười, lòng tràn đầy vui vẻ nói: "Chị Nam, phụ thân em nói, hôm nay Vua An Đức Liệt sẽ tổ chức lễ chúc mừng thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc và thượng tướng Ngõa La Luân tại Vương Cung, chúng ta cùng nhau tham gia đi!"

Thất Dạ chưa bao giờ thích tham dự những bữa tiệc náo nhiệt, không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Thôi đi, tôi không thích hợp tham gia bữa tiệc. Hơn nữa, tôi cũng không được mời, tùy tiện tham dự, không tốt lắm."

"Chị Nam, em có thư mời." Nam Nhã Toa xoay người, từ trong xác tay móc ra thiệp mời màu trắng đưa tới trước mặt Thất Dạ, nói: "Chị đi nha, em thấy nếu như thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc gặp lại chị phục trang lộng lẫy tham dự, nhất định sẽ rất vui vẻ."

"Làm sao có thể!" môi mỏng của Thất Dạ nhẹ nhàng bĩu một cái: "Nhìn thấy tôi, đoán chừng anh ta sẽ cầm khẩu súng giết tôi luôn rồi."

"Sẽ không." Nam Nhã Toa liền vội vàng lắc đầu: "Chị Nam, thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc nhiều năm qua vẫn luôn cô đơn lẻ bóng, Vua An Đức Liệt vẫn luôn muốn ban cho ngài ấy một hôn sự, nếu như hôm nay chị có thể tham dự, em muốn Vua An Đức Liệt gặp chị, nói không chừng sẽ giúp hai người từ hôn đấy."

Mọi sự chú ý của Thất Dạ, chỉ tập trung ở chuyện Gia Mậu chỉ có một thân một mình.

Cô ở trong phủ đã được một thời gian, xác thực chưa từng nghe qua bất luận kẻ nào nói đến Gia Mậu có sủng cơ Trừ thỉnh thoảng nghe được cái tên của một cô gái "Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ", trong cuộc sống của anh ta, giống như căn bản không tồn tại một người phụ nữ nào khác. Như hiện tại anh ta là một người đàn ông mới khoảng 24, 25 tuổi, không muốn phụ nữ, cũng thật có điểm không bình thường!

Thường ngày, người giúp việc trong phủ mồm miệng cũng rất nghiêm, không người nào dám tùy tiện thảo luận chuyện về Gia Mậu, hôm nay có Nam Nhã Toa, chuyện này có thể giải quyết rồi. Lờ những người khác không dám nói, Thất Dạ tin tưởng, Nam Nhã Toa là tuyệt đối dám nói. Bởi vì cô ấy không thuộc về nơi này, hơn nữa phụ thân là Đại Nguyên Soái, cô ấy có thể không sợ hãi nói bất kì chuyện gì về Gia Mậu.

Ý tưởng về anh ta vừa dâng lên. Quyết định chủ ý xong, Thất Dạ khoe miệng khê nhếch. Cô xem chừng nhìn vòng quanh một phen, nhìn người làm nữ bưng trà lên cho bọn họ lui ra ngoài, đưa tay ra nắm lấy cổ tay Nam Nhã Toa, mới nhỏ giọng hỏi thăm: "Nam Nhã Toa, cô đối với Gia. . . . chuyện của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc , biết rất nhiều sao?"

"Rất nhiều nha!" Đối với việc Thất Dạ chủ động thân thiết với mình, Nam Nhã Toa tương đối vui vẻ. Cô vội vã nắm tay Thất Dạ tay, nói: "Anh ta chính là một Truyền Kỳ."

Thất Dạ vừa muốn hỏi tiếp, nhưng thấy bóng dáng Mã Lệ bỗng nhiên xuất hiện, phía sau bà ấy, còn dẫn theo mấy người làm nữ, trong tay các cô ấy, cầm theo mấy bộ lễ phục. Cô không khỏi dừng lời nhân nhạ đưa mắt nhìn họ.

Mã Lệ nhanh chóng đi tới, chào hỏi bọn họ, nói: "Tiểu thư Nam Hi, thượng tướng vừa điện về, bảo tôi chuẩn bị lễ phục dự Dạ tiệc cho cô. Xin hỏi, những bộ phục này, cô có thích hay không?"

Ánh mắt nhân nhạ liếc một cái về phía mấy bộ y phục sa hoa kia, Thất Dạ lắc đầu, nhân nhạ nói: "Quần gia Mạc Nại, bà không cần giúp tôi thu xếp đâu. Lễ phục dạ tiệc, tôi muốn tự mình đi chọn."

"Vậy để tôi dẫn tiểu thư Nam Hi tới phòng cất giữ quần áo."

"Không!" Tiếng Thất Dạ nhân nhạ cự tuyệt, đưa tay kéo Nam Nhã Toa đứng lên, nói: "Chúng tôi muốn tự mình trên đường tự chọn thứ mình thích."

"Này." về mặt Mã Lệ kỳ quái, rõ ràng có chút khó xử.

"Chị, tôi sẽ bồi các cô ấy ra ngoài!" Đường Na vừa đúng lúc này bước vào từ cửa chính , khoe miệng cô ta khê mím, ánh mắt đảo một lượt trên dưới người Thất Dạ như xem xét, không có mùi vị gì cả nói: "Tôi nhất định, sẽ bảo đảm an toàn của tiểu thư Nam Hi và tiểu thư Nam Nhã Toa!"

Con mắt sắc của Mã Lệ thoáng trầm, tầm mắt đối diện với ánh mắt của Đường Na, sau khi thấy được ánh sáng kiên định trong mắt người kia, cuối cùng gật đầu một cái: "Bất kể gặp phải chuyện gì, đều phải bảo đảm tiểu thư Nam Hi an toàn trở về!"

"Tôi hiểu!" Đường Na mỉm cười gật đầu: "Dù là liều cái mạng của tôi, tôi cũng quyết không để tiểu thư Nam Hi gặp chuyện gì không may."

Trong lòng Thất Dạ thầm cười nhạ một tiếng.

Liều chết cũng phải để cô an toàn trở về?!

Hai chị em này, kẻ xướng người họa, thật là có điểm thú vị.

Cô, hiện tại căn bản không có ý muốn chạy trốn!

.....

Thất Dạ cảm thấy có chút may mắn, vì Nam Nhã Toa tự lái xe. Vì vậy, giờ khắc cô đặt người vào trong xe của Nam Nhã Toa, cảm giác vô cùng tự tại. Tuy nói trước sau có hai chiếc xe trong phủ thượng tướng hộ tống, nhưng tối thiểu, trong lộ trình ngắn ngủi đi tới nơi phố xá sầm uất, cô không bị người ta quấy thúc.

"Chị Nam, Sao chị lại đột nhiên thay đổi chủ ý vậy? Là bởi vì, thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc để cho chị tới dự dạ tiệc, nên chị mới quyết định đi sao?" Nam Nhã Toa đối với việc Thất Dạ đột nhiên thay đổi chủ ý cùng mình ra ngoài mua quần áo, rất là tò mò.

"Tôi không có nói là sẽ đi tham dự bữa dạ tiệc!"

"À?" bàn chân Nam Nhã Toa dùng sức lớn nhất đạp lên thắng (phanh) xe.

"Đừng có dừng, tiếp tục giữ vững tay lái." Thất Dạ vội vàng nhắc nhở.

"A!" Nam Nhã Toa lần nữa khởi động chiếc xe, đầu lông mày nhỏ nhăn nhu chặt lại, nói: "Chị Nam, chị nói vậy là sao, em nghe chẳng hiểu gì cả."

"Tôi với cô đi ra ngoài mua quần áo, là muốn thoát khỏi cái địa phương hít thở không thông đó thôi." Thất Dạ thở phào một hơi, đỉnh đầu khê dựa vào ghế đệm sau lưng, nhỏ giọng nói: "Nam Nhã Toa, không bằng cô nói giúp tôi với thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc được không?"

Nam Nhã Toa lập tức gật đầu: "Chị Nam, có phải chị thích thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc phải không?"

"Cô thích thượng tướng Ngõa La Luân phải không?" Thất Dạ không đáp hỏi ngược lại.

"Chị Nam" khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần của Nam Nhã Toa đỏ ửng lên, ánh mắt có chút mang theo giận hờn liếc mắt qua kích chiếu hậu nhìn Thất Dạ: "Chị nói linh tinh cái gì vậy?"

"Bộ dáng này của cô, là tiểu cô nương phát xuân!"

"Chị Nam!"

"Nam Nhã Toa." lòng bàn tay Thất Dạ vỗ vỗ vào bả vai của cô ấy, nhỏ giọng nói: "Tôi không phản đối cô vì người trong lòng mình mà cố gắng, chỉ là, thượng tướng Ngõa La Luân, không quá thích hợp với cô. Cô, vẫn nên tốn ít tâm tư vào anh ta thì hơn."

Nam Nhã Toa nghe vậy, con ngươi màu lam khẽ tối xuống.

Rất tốt, bản thân cô ấy cũng tự ý thức được một chút rồi!

"Em hiểu rõ." Nam Nhã Toa cười có chút chua xót: "Chị Nam, hai năm trước, lúc em mới tròn mười sáu tuổi, từng để cho phụ thân tới nhà Ngõa La Luân đề cập tới chuyện hôn sự. Thượng tướng Ngõa La Luân, một tiếng liền cự tuyệt phụ thân em."

"Đó?" Thất Dạ có chút ngoài ý muốn.

Theo như cô biết, với tầm ảnh hưởng của gia tộc Đạo Sâm ở hoàng thành Lạp Ma, Tư Á cùng gia tộc này kết thân, tuyệt đối là lợi nhiều hơn hại. Người đàn ông Tư Á kia, mặc dù thoát nhìn có chút bất cần đời, nhưng anh ta tuổi còn trẻ liền bỏ đến vị trí thượng tướng, tất nhiên cũng là trải qua rất nhiều cố gắng mới đạt được. Theo đạo lý mà nói, đây là cơ hội để anh ta cùng cố thể lực rất tốt, sao anh ta lại bỏ qua?

Nam Nhã Toa cúi gầm, trầm mặc hai giây, mới miễn cưỡng nở một nụ cười nhàn nhạt đầy gượng gạo, nói: "Thượng tướng Ngõa La Luân đã từng có một vị hôn thê, chết oan chết uổng. Hơn nữa."

Nói đến đây, thanh âm của cô ấy liền dừng lại.

Ánh mắt Thất Dạ, chậm rãi ngừng ở trên người cô, nhưng thấy cô ấy khẽ cắn chặt môi dưới, đầu ngón tay đan đặt trên vô lăng, đang từ từ nắm chặt, dần dần, mu bàn tay nổi lên gân xanh.

"Chị Nam." Nam Nhã Toa lần nữa mở miệng, giống như là lấy hết dũng khí, hít sâu, hướng về phía Thất Dạ nhẹ giọng nói: "Vị hôn thê của thượng tướng Ngõa La Luân gọi là Đóa Cáp Cách Lợi. Cái ngày cô ấy chết, là đang đi cùng với người mà thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc từng yêu Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ. Nghe nói, Đóa Cáp bị người Jian giết hại, mà Y Toa Bối Lạp thì mất tích."

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Đại chiến đoạt quần áo

Nói là đi dạo phố, nhưng trong lòng Thất Dạ, hoàn toàn không cách nào tập trung. Cho nên, Nam Nhã Toa cảm một đồng ý phục chạy tới hỏi cô có muốn thử hay không, cô đều cự tuyệt.

Trong đầu của cô, vẫn luôn nghĩ đến chuyện của Gia Mậu và Tư Á mà Nam Nhã Toa nói.

Cô gái đó tên là Đóa Cáp . Cách Lợi, nếu là hôn thê của Tư Á, như vậy đương nhiên, cô ấy cùng với người con gái mà Gia Mậu yêu thích Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ, tất nhiên là bạn tốt. Như vậy, thời điểm họ ở chung một chỗ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến cho người thì chết kẻ thì mất tích? Mà cứ xét tính cách của Gia Mậu và Tư Á, tất nhiên là sẽ không bỏ qua chuyện này, nhưng Nam Nhã Toa lại nói, chuyện này xảy ra gần năm năm, bọn họ tìm khắp nơi cũng không tìm ra hung thủ! Dựa vào năng lực của bọn họ, làm sao có thể một chút tung tích cũng không có kia chứ? Rốt cuộc, là thật không tìm được hung thủ, hay là hung thủ đó, bọn họ tạm thời không thể động vào? Nếu không, chuyện sao có thể coi như là chấm dứt ở đó?!

Không, tuyệt đối không thể nào!

"Chị Nam, chị xem em mặc bộ này như thế nào?"

Tiếng Nam Nhã Toa chợt truyền đến, cắt đứt dòng suy tư của Thất Dạ. Mắt cô khẽ ngước lên, thấy trước mắt là một cô gái một thân trang phục màu hồng, có vẻ hoạt bát xinh đẹp, khoe miệng không khỏi khẽ nhếch, nhỏ giọng cười nói: "Cũng không tệ lắm!"

"Vậy em lại đi thử một bộ khác." Nam Nhã Toa lập tức chọn một bộ lễ phục khác, xoay người đi về phía phòng thử đồ.

Bàn tay Thất Dạ trống lên trán, con ngươi liếc một đường dọc theo giá áo, chợt thấy cách đó không xa, để mấy bộ đồ cưới ngựa. Trong đó có một bộ,

lấy màu trắng đen đan xen làm chủ đạo, cổ áo vẽ ra một đường cong lưu loát, đường cong khe vênh lên, tương đối dễ nhìn.

Nghĩ đến, Gia Mậu đem Bội Tây cho cô, sau này, cô sẽ có rất nhiều cơ hội cười ngửa. Bộ đồ này, thật rất cần thiết. Nhìn sơ qua bằng mắt thường, vật liệu làm chủ yếu từ tơ sợi, chắc hẳn, khi khoác lên người tất nhiên cảm giác sẽ là tương đối thoải mái. Cô cất bước tiến tới, liền thò tay cầm bộ đồ đó lên.

"Bộ đồ cười ngửa đó, tôi muốn rồi." Sau lưng, chợt có một giọng nói lạnh lạnh truyền tới.

Đầu ngón tay đang nắm lấy cổ áo hơi dùng sức nắm chặt, Thất Dạ chậm rãi quay người lại, tầm mắt liếc về phía bóng dáng đang đứng đó, con người nhẹ nhàng ngưng tụ.

Cô gái kia, một thân trang phục cao quý, thân hình thon dài thanh tú. Chân của cô ta rất dài, điểm đặc biệt chính là, cư nhiên không có mặc váy, mà được bao lấy bởi một thân quần dài trắng như tuyết. Cô ta có khuôn mặt trái xoan đẹp như hoa, da trắng mịn nhẵn nhụi, lông mày mắt hạnh, lông mi dài tinh tế, mũi thẳng, môi mỏng. Vốn là, dung mạo như vậy, rất dễ dàng khiến cho người ta liên tưởng đến sự yếu đuối, thế nhưng cô gái này, trong lúc vô hình, mơ hồ toát ra một phong thái ngạo nghễ. Trên mặt cô ta là một lớp son phấn rất mỏng, gương mặt được mái tóc đẹp màu vàng bao lấy, thoát nhìn, cũng là tương đối dễ coi.

Một cô gái xinh đẹp tuyệt luân như vậy, chỉ liếc mắt một cái, liền tuyệt đối làm cho không người nào có thể quên! Chỉ tiếc là, khắc này ánh mắt của cô ta tỏa ra ánh sáng, vô cùng bén nhọn, tăng thêm cho cô ta mấy phần tàn ác!

"Nhìn cái gì?" Tiếp xúc với ánh mắt dò xét của Thất Dạ, con người cô gái chậm rãi nhú một cái, cảm nhẹ héch lên, ánh mắt liếc sang, giả bộ nghiêng mắt liếc một cái vào bộ trang phục cô đang cầm trong tay, không có mùi vị gì cả nói: "Tôi muốn nó!"

"Tôi cũng muốn nó!" Thường ngày, Thất Dạ tuyệt không thích cùng người tranh đoạt, nhưng đồ mà cô xem trọng, cũng sẽ không nhượng bộ người!

Làm người, phải có nguyên tắc. Mà không khuất phục, chính là nguyên tắc của cô!

Cô gái khẽ cười khinh khinh, âm điệu không lớn, cũng tuyệt đối chói tai.

Thất Dạ bình tĩnh nhìn cô ta bước tới, vẻ mặt, bình thản ung dung.

"Cô cho là, mình có tư cách tranh giành với tôi?" hai cánh tay cô ta khoanh ở trước ngực, thân thể thanh mảnh khẽ dựa vào gần Thất Dạ, vô hình mang tới một cảm giác áp bức.

So thân hình mà nói, Thất Dạ biết mình bị thua thiệt. Chiều cao của cô, chỉ là năm thước (chừng 167cm), còn cô gái kia, rõ ràng có năm thước hai tấc (chừng 173cm), đứng cạnh nhau, cô tự nhiên là bị thua thiệt. Nhưng xét ở khí thế, cô lại hoàn toàn không có bại.

"Nó. . . ." Chậm rãi héch cảm lên, cô khẽ vung vẩy bộ trang phục cười ngửa đang nắm trong tay, môi xinh đẹp, khẽ kéo lên một đường cong tuyệt đẹp, ánh mắt thanh thản, còn nổi lên từng tia sáng đầy mỉa mai, từng chữ một thốt ra: "Là- của - tôi!"

Cô gái cười nhạt một tiếng, cánh tay dài chợt vươn ra, đầu ngón tay dọc theo cổ tay của cô liền muốn nắm lấy.

Thất Dạ khom lưng, lách mình tránh qua.

Cô gái kia sững sờ, đáy mắt xẹt qua kinh ngạc. Con người của cô ta nhẹ nhàng nheo lại, mở miệng dò xét: "Cô- biết - vô?"

"Rất dễ nhận thấy!" Thất Dạ đáp lại, nhạt như nước.

Vừa rồi tốc độ xuất thủ cùng kỹ xảo của cô gái kia, cô rõ ràng có thể cảm thấy đối phương không đơn giản. May mà, cô gần đây thường tập luyện vận động, không khiến cho võ nghệ của mình bị mai một. Mặc dù cả đêm chưa ngủ, nhưng trước khi ra ngoài đã ăn qua bữa sáng, thể lực cũng không có vấn đề gì. Cho nên, muốn cùng cô gái này tỷ thí, đoán chừng coi như không có nắm chắc mười phần, nhưng ít ra, tuyệt sẽ không thua!

Đầu ngón tay Cô gái dọc theo cổ áo xoáy một cái, cởi áo khoác, chậm rãi kéo ống tay áo, nói: "Tôi làm việc không thích dài dòng dây dưa, nếu muốn nhất định một trận thắng thua mới có thể đạt được thứ mình muốn, như vậy chúng ta có thể đánh một trận là tốt rồi!"

Cô ta rất có tư thế đánh đấm —

Thất Dạ lại không như vậy, cô bước chân, lui về phía sau nửa bước, lạnh nhạt nói: "Cô muốn đánh với tôi?"

"Vậy thì sao?" Cô gái cười nhạo.

"Tôi không muốn" đầu ngón tay nắm bộ đồ cười ngửa nắm chặt lại, Thất Dạ lạnh nhạt mở miệng.

"Sợ?"

"Chỉ là không có cần thiết!"

"Còn không thừa nhận mình sợ!" Cô gái mở hai tay ra: "Nếu đã sợ, đem bộ đồ cười ngửa kia cho tôi, vậy cũng không cần đánh!"

"Không!" Thất Dạ không chút do dự cự tuyệt.

"Vậy thì đánh!"

"Không!"

Sắc mặt cô gái chuyển lạnh, cười lạnh nói: "Cô cho rằng, đến phiên cô nói không sao?"

Lúc cô ta nói ra lời này, cánh tay dài đã nhanh chóng đưa ra, chưởng phong dọc theo tay Thất Dạ đang cầm bộ đồ cưỡi ngựa thật nhanh đánh tới.

Thất Dạ chếch thân tránh ra, nhìn bước chân cô gái di chuyển, chỉ là trong nháy mắt liền lần nữa đến gần, đầu lông mày nhẹ nhũn chặt, chân dài của cô duỗi một cái, đá về phía giá áo bên cạnh, khiến nó lao về hướng cô gái kia.

"Mẹ nó, có bản lĩnh cô đừng tránh!" Cô gái vươn tay đẩy giá áo ra, thật nhanh từ đồng quần áo vương đầy đất đánh lên, chân dài đá bay một cước về phía Thất Dạ.

"Tôi không tránh, bị cô đuổi theo đánh? Ngu ngốc mới có thể làm ra loại chuyện đó!" Thất Dạ bước chân khễ dòi, thoải mái đã tránh được cú đá của cô gái kia.

Họ người tới ta đi đấu đá tranh giành, hoàn toàn không có chú ý tới, giờ phút này có hai bóng dáng, đang đứng ở ngoài cửa bình luận về tình hình chiến đấu của bọn họ.

"Trong Hoàng thành Lạp Ma, thiên kim có thể một mình đâm đường một phía không nhiều lắm. Có thể tiến vào trong cửa tiệm này động thủ giành bộ đồ cưỡi ngựa đắt giá kia, đều không phải là nhân vật đơn giản. Cái cô gái một thân quần áo hưu nhân đó (đồ mặc ở nhà), nhìn võ nghệ, rất lạnh lùng, cô ta. . . . Giống như không thuộc về cái chỗ này!" Lời nói của cô gái khinh đạm, phân tích tình huống mà cô ta nhìn thấy.

"Đó?" Đối với lực quan sát của cô ta, người đàn ông đứng ở bên cạnh chỉ phát ra một đơn âm tiết.

"Có nên đi vào can thiệp hoà giải một chút hay không?" Cô gái liếc người đàn ông một cái.

"Cứ nhìn xem tình huống một chút trước đã!" Người đàn ông không có mùi vị gì cả trả lời.

Cô gái nhún nhún vai, không nói gì thêm, tầm mắt, lại nhìn chăm chăm vào chiến trường kịch liệt bên trong.

Mà bên trong, giờ phút này, bởi vì bị ảnh hưởng bởi cuộc đấu của Thất Dạ và cô gái kia, đã hấp dẫn mấy bóng người tiến tới gần, mắt thấy họ đánh lộn, những nhân viên phục vụ và những khách hàng đã tới từ trước, cũng không khỏi hai mặt nhìn nhau.

"Trời ạ, chuyện gì xảy ra?"

"Không được."

"Đừng đánh nữa, mau dừng -"

Nghe tiếng hét chói tai thê thảm của mấy nhân viên kia, đôi mày thanh tú của Thất Dạ tà tà khẽ nhướn. Mắt thấy cánh tay dài của cô gái nhanh chóng đánh tới, con người của cô nhíu lại, chột đưa tay ra đỡ cánh tay của cô ta, lần đầu tiên nâng chân đá vào vị trí bụng của cô ta.

Cô gái phản ứng rất mau, lách mình tránh qua, cánh tay đồng thời đẩy về một bức tượng điêu khắc, hướng về phía Thất Dạ đẩy xuống.

Thất Dạ lui về phía sau hai bước, ánh mắt tinh táo nhìn chăm chú vào bức tượng điêu khắc "Rằm" một tiếng rơi xuống đất, tứ chi vỡ vụn ——

"Xem ra, phản ứng còn rất không tệ!" Cô gái không có động thủ lần nữa, một đôi con người màu nâu, sâu kín nhìn chăm chăm cô, khóe miệng thoáng qua nụ cười như không cười.

"Như nhau thôi!" lòng bàn tay Thất Dạ nhẹ nhàng vỗ vỗ vào bộ y phục cưỡi ngựa trong tay, nhìn nó hoàn hảo vô khuyết, bên môi nổi lên nụ cười nhàn nhạt hài lòng.

Thật ra thì, người trên tinh cầu Chafee, võ nghệ đánh lộn cùng với sở học của cô hoàn toàn khác nhau. Mà cô gái trước mắt này bản lĩnh cũng là tương đối nhanh nhẹn, rõ ràng cũng không phải là nhân vật dễ dàng đối phó.

"Tiểu thư Trát Táp Tây, tiểu thư Nam Hi, các người không nên đánh, còn đánh nữa, bốn tiệm sẽ bị phá hủy mất!" Nhìn bên trong phòng một mảnh hỗn độn, một nhân viên phục vụ về mặt như đưa đám nói: "Van xin các vị."

Thật ra thì, hiện tại tiệm này cơ bản đã bị phá hủy —

Nghe nhân viên phục vụ kêu tên cô gái kia, mặt mày Thất Dạ liếc qua, đôi mắt, nhìn chăm chăm cô ta.

Ở hoàng thành Lạp Ma, Trát Táp Tây cũng là một dòng họ Quý tộc. Đối với Ngũ Đại Gia Tộc có thể coi như đồng lứa, Thất Dạ từng nghe Tuyết Ly nói qua. Trừ gia tộc A Nhĩ Bá Đặc, chỉ có một mình Gia Mậu, những gia tộc khác, đều không như vậy. Trong đó, gia tộc Ngõa La Luân, có con trai trưởng

là Tư Á cùng con gái thứ hai Tắc Tây Lợi Á; gia tộc Trát Táp Tây, cũng giống vậy có con trai lớn là Bì Lợi và con gái thứ là Hải Luân; những gia tộc có hai vị công tử, theo thứ tự là Thư Đặc và Mã Đình, mà gia tộc Đạo Sâm, là có con trai lớn là Uy Nhĩ Sĩ và con gái thứ hai là Nam Nhã Toa.

Như vậy, không cần phải nói, cô gái đang đứng trước mặt này, tất nhiên chính là Hải Luân • Trát Táp Tây rồi!

Không ngờ, anh trai của cô ta bản tính liều lĩnh, em gái lại cũng thế! Hơn nữa, nhìn võ nghệ của cô ta, cũng có thành tựu nhất định. Chỉ là, làm cô gái duy nhất trong gia tộc Trát Táp Tây, cô ta cũng không nhập ngũ giống như Tắc Tây Lợi Á của gia tộc Ngõa La Luân, mà là giống như Nam Nhã Toa, bị người nhà nuôi thành một tiểu thư danh viện. Chỉ không ngờ, cô ta sẽ có bản lĩnh lợi hại như thế thôi!

Nam Nhã Toa sớm đã nghe thấy sự huyền ảo của nơi này, giờ phút này cô đổi xong y phục ra ngoài, mắt thấy hai cô gái kia đang đối địch, lấy làm kinh hãi, cấp tốc đi tới bên người Thất Dạ, siết cánh tay của cô hỏi thăm: "Chị Nam, chị không sao chứ?"

"Không có việc gì!" Thất Dạ lắc đầu một cái.

"Hải Luân, cô muốn làm cái gì?" Nam Nhã Toa không vui trợn mắt nhìn Hải Luân một cái: "Lại muốn ý thể hiếp người sao?"

"Tôi cũng chỉ là muốn mua bộ y phục mà thôi, cô ta ở chỗ này vướng chân vướng tay, tôi mới ra tay dạy dỗ, không có gì không đúng." Hai tay Hải Luân khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn cô ấy.

"Cô"

"Nam Nhã Toa, không cần so đo với cô ta." đầu ngón tay Thất Dạ dọc theo phía sau cổ áo Nam Nhã Toa nhách một cái, đem bộ y phục cưỡi ngựa trong tay ném về phía một nhân viên phục vụ, nhỏ giọng nói: "Cái này gói lại giúp tôi, những thứ khác. Cứ tính lên đầu tiểu thư Trát Táp Tây."

"A? !" Nhân viên phục vụ kia sửng sốt, trợn to hai mắt sâu kín nhìn Thất Dạ.

Đừng nói là cô ấy, ngay cả Nam Nhã Toa và Hải Luân, lúc này trong mắt cũng đầy vẻ kinh ngạc, ánh mắt họ đều nhìn về phía Thất Dạ, gương mặt không thể tin.

Thất Dạ nhún vai, không có mùi vị gì cả nói: "Chuyện là cô ta khoi lên, tổn thất ở đây, tự nhiên do cô ta tới bồi thường!"

"Cô —" về mặt Hải Luân lạnh lẽo, cắn răng nghiền lợi trợn trừng mắt mà nhìn Thất Dạ.

"Trừ phi, có người dám làm không dám chịu!" Thất Dạ không đợi cô ta xuất khẩu quát tháo, liền lạnh nhạt cắt đứt lời cô ta: "Nghĩ đến, đại tiểu thư của gia tộc Trát Táp Tây, chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi! Hay là, tiểu thư Trát Táp Tây, không đủ tiền thanh toán chỗ hóa đơn này?"

Đây tuyệt đối là phép khích tướng, nhưng Hải Luân, rõ ràng là đầu đất. Cô ta bước chân tiến về phía trước dẫm qua, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thất Dạ, nói: "Những thứ hóa đơn này, trong mắt tôi mà nói, không có gì đáng kể!"

"Các người còn không cảm ơn tiểu thư Trát Táp Tây?" Thất Dạ nghe vậy, khước miệng nhanh chóng tà tà mím lại.

Những nhân viên phục vụ kia vừa nghe vậy, vội vàng khom người hướng về phía Hải Luân nói cảm tạ: "Cảm ơn tiểu thư Trát Táp Tây!"

Mặt của Hải Luân, trong nháy mắt nổi lên một vạch hắc tuyến

Trong lòng Thất Dạ cười thầm, con mắt nhàn nhạt liếc Nam Nhã Toa đứng bên cạnh một cái, nhưng thấy khước miệng người kia nhếch nhẹ, hình như cũng tương đối hài lòng, liền không nói cũng biết, vị Hải Luân Trát Táp Tây này, thường ngày đắc tội với người ta, tất nhiên không ít. Bản lĩnh cô ta tuy tốt, đáng ngoài cũng vô cùng xuất chúng, chỉ tiếc là, tính tình cao ngạo, lại có điểm tự phụ, cộng với dễ bị kích động, nếu không, đã không ra tay giành bộ đồ cưỡi ngựa kia. Hôm nay, cô ta gặp mình, liền nhất định phải chịu chút thiệt thòi nho nhỏ rồi!

"Toàn bộ y phục nơi này tôi đều muốn, bao gồm cả bộ đồ cưỡi ngựa đó." Nhìn nhân viên phục vụ xoay người muốn đi gói bộ đồ cưỡi ngựa đó, Hải Luân đột nhiên cắn răng, bước lên phía trước hai bước, trầm giọng nói: "Tôi muốn mang đi nó!"

"Nam Nhã Toa, bộ quần áo đó tôi muốn!" Thất Dạ không có tiền, cho nên, gò má hướng về phía Nam Nhã Toa lạnh nhạt nói: "Mua lại!"

"Được!" Nam Nhã Toa ngược lại tương đối phối hợp.

"Nam Nhã Toa, cô muốn thành địch nhân với tôi sao?" Sắc mặt Hải Luân âm trầm, ánh mắt lạnh lùng liếc Nam Nhã Toa.

Nam Nhã Toa nhún vai, nói: "Chị Nam thích, tôi muốn đưa cho chị ấy!"

"Chị Nam?" Hải Luân cười nhạo: "Cô không phải là vẫn luôn không muốn cùng người khác họ nhận thân thích sao, cứ nhiên bây giờ gọi cô ta là chị Nam?"

"Cô ấy không chỉ là chị Nam của tôi, còn có thể là vị hôn thê của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc!" khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Nhã Toa ngẩng lên, khước miệng có nụ cười hả hê, giống như là đang khoe ra món đồ chơi yêu thích, vỗ vỗ bả vai Thất Dạ, nói: "Mà cô, vĩnh viễn đều đừng mơ tưởng đứng ở bên cạnh anh ấy!"

"Cô nói nghe thú lắm!" bộ mặt Hải Luân không vui, lạnh lùng nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc làm sao có thể sẽ coi trọng cô ta?"

"Anh ta sẽ!" Đúng lúc này, một giọng nữ vang lên, âm thanh kia, kiên định cơ hồ như là chém đinh chặt sắt: "Hơn nữa, hiện tại cô ấy, đang được thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc nuôi trong phủ."

Bị giọng nói này thu hút, lông mày Thất Dạ nhếch lên, ánh mắt dọc theo nơi phát ra âm thanh nhìn qua, thấy trước mắt, một nam một nữ đang đứng. Sự xuất hiện của bọn họ, khiến cho nhân viên phục vụ ở xung quanh, cũng rối rít hít vào một ngụm khí lạnh, tự giác lui về sau vài bước, toàn bộ cúi gằm đầu, cảm cơ hồ áp vào lồng ngực.

Ngay cả Nam Nhã Toa và Hải Luân, tất cả đều là cả kinh, song song, nghiêm trang đứng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Đấu trí (1)

Kiều ngạo như Nam Nhã Toa, người phụ nữ như Hải Luân, lại dám ở trước mặt hai người cư nhiên phát bực như thế, khiến Thất Dạ hơi giật mình. Con người cô khế nheo lại, ánh mắt, không tự chủ được liếc về phía hai người kia.

Người đàn ông có thân hình to lớn, một thân quần áo cao quý bất phàm, có phong cách khác biệt như người nước ngoài, rõ ràng không giống với con cháu trong Hoàng thành Lạp Ma, nhưng lại không làm mất đi khí thế bức người của hắn. Mái tóc đen dài, đồng tử mắt tối đen như hố sâu, yên lặng đánh giá Thất Dạ, hoàn toàn không để lộ tâm tư của mình. Khóe miệng khẽ nhếch, độ cong vừa phải, bình thản, cười như không cười, trời cho một chút tư vị cao cao tại thượng, làm phong thái của hắn lộ ra có một không hai.

Luận về dung mạo mà nói, không thể nói là cực kỳ xinh đẹp, nhưng ngũ quan tương đối hài hòa, tổ hợp ở chung một chỗ, có khí phách tuấn lãng không chịu bó buộc, không đẹp trai, nhưng lại vô cùng xuất sắc!

Loại đàn ông như thế, rất đáng sợ. Nhìn hắn, có chút vô hại, nhưng trên thực tế, cả người cũng lộ ra loại hấp dẫn khiến người khác không có cách nào chống đỡ! Nhưng sa vào thế giới của hắn, chỉ sợ là không có cách nào thoát ra được!

Về phần cô gái kia, so với người đàn ông có thân hình cao lớn như vậy, khí phách ngược lại quá nhỏ bé. Mái tóc nâu của cô gái dài như thác nước, uốn thành những gợn to, làm cho ngũ quan tinh xảo của cô gái, càng thêm xinh đẹp. Mắt to màu nâu, bên trong vô cùng chói rọi, trong suốt phát sáng. Váy liền thân màu nâu đậm, áo khoác ngoài cũng cùng màu, càng tôn lên vẻ đẹp của cô gái, giống như một đóa hoa anh túc mới nở vậy!

Xinh đẹp chói mắt, lại có độc, làm cho người ta nghiện, cai cũng không hết!

Thời điểm Thất Dạ làm vệ sĩ, đã nhìn thấy không ít người trong giới thượng lưu mặc quần áo màu nâu đậm, nhưng mà, có rất ít người mặc đẹp như cô gái này, quả thật khiến cho tầm mắt của người khác không có cách nào rời đi được!

Một đôi nam nữ hoàn mỹ đến thế, làm cho người khác nhìn mà thấy sợ, chỉ sợ địa vị của bọn họ cao cao tại thượng như thế!

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, ánh mắt rất xuất sắc!" Cô gái giẫm xuống gầy cao gót màu nâu đậm, bước từng bước đến gần Thất Dạ. Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, không chút son phấn, cũng không thấy một chút khuyết điểm nào, hoàn mỹ - non mềm giống như trứng gà bóc: "Bản lĩnh của cô, không tệ!"

"Đa tạ tán thưởng!" Thất Dạ cũng không kiêu ngạo không tự ti, nhìn đối mắt với cô gái, ánh mắt xuyên qua ánh mắt cô gái, không có chút sợ hãi.

"Cô thật can đảm đó!" Đôi mắt cô gái tối tăm, tầm mắt rơi trên người Thất Dạ, cũng không có dời đi: "Tôi rất ngưỡng mộ cô!"

"Như nhau!" Thanh âm Thất Dạ, lại nhạt nhẽo như cũ.

Khuôn mặt cô gái hắt lên, môi đỏ mọng xẹt qua tia mỉm cười. Cô gái chậm rãi nghiêng mặt sang bên, ánh mắt chăm chú nhìn Nam Nhã Toa và Hải Luân, thanh âm sâu kín: "Tiểu thư Trát Tạt Tây, tiểu thư Hải Luân, đã lâu không gặp. Thay tôi, chào hỏi cha mẹ hai cô, tối nay, hy vọng bọn họ có thể đến tham dự Lễ Chúc Mừng ở Quốc vương do Thượng tướng Ngõa La Luân và Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đặc biệt tổ chức!"

"Đa tạ công chúa Điện hạ, chúng tôi nhất định sẽ chuyển lời đến cha mẹ." Nam Nhã Toa và Helen cung kính gật đầu, trầm miệng một lời.

Đôi mắt sắc bén của Thất Dạ, chậm rãi chuyển sang u ám. Đối với thân phận của cô gái này và người đàn ông kia, trong lòng cô đã sáng tỏ.

Cô gái là công chúa duy nhất của hoàng tộc trong tỉnh cầu Chafee, Mạn Ny Ti • Tô • An Đức Liệt, mà người đàn ông kia, chính là vị hôn phu của cô ấy, Mã Tu • Tát đến từ thành cổ Nữ Luân! Hèn chi, tất cả mọi người đều nhường bộ lui binh với bọn họ, dù sao, hoàng tộc của tỉnh cầu Chafee, đại biểu cho trời trong thế giới này, người nào thấy, đều phải cung kính!

Nhưng, ở trong lòng Thất Dạ những thứ này chẳng để vào đâu!

Cô cũng không bắt kính đối với Mạn Ny Ti và Mã Tu, bắt quá, cô cũng không cần dựa vào bọn họ để sống sót, cho nên, cũng chẳng phải sợ!

"Tiểu thư Trát Táp Tây, tiểu thư Nam Hi, tôi biết rõ các cô vì sao lại tranh đoạt trang phục cười ngựa này, nó thật sự rất xinh đẹp." Mạn Ny Ti đang đứng bên cạnh Nam Nhã Toa và Hải Luân bỗng bước chậm rãi cách xa ha bước, đưa tay lấy trang phục trong tay nhân viên phục vụ, cười nhẹ nói: "Tôi nhìn, cũng cảm thấy không tệ! Vì nó ra tay, rất đáng!"

"Công chúa điện hạ đã nói vậy, bọn tiệm xin tặng người miễn phí." Một nhân viên phục vụ lập tức chân chó mà nói: "Còn có rất nhiều cái khác."

"Sao?" Mạn Ny Ti cười yếu ớt, ánh mắt lướt dọc qua nhân viên phục vụ.

"Hiếm khi công chúa nhìn trúng một bộ trang phục cười ngựa, bọn tiệm đương nhiên sẽ. Miễn phí ——"

"Tiểu thư, tôi rất cảm kích tâm ý của cô, chỉ là." Thanh âm lạnh nhạt của Mạn Ny Ti cắt đứt lời cô gái, ưu nhã cười cười, nói nhỏ: "Mặc dù tôi thân là công chúa, nhưng cũng không thể tùy ý chiếm đoạt lợi ích của dân chúng. Nếu tôi muốn, sẽ dùng vàng thật bạc trắng để mua! Và lại, trang phục này, tiểu thư Nam Hi đã nhìn thấy trước, nếu tôi thật sự muốn mua, cũng phải được sự đồng ý của cô ấy chứ. Nếu không, sẽ lan truyền tin hoàng thất chiếm đoạt đồ của dân đó! Cô nói xem, có đúng không? !"

Trong nháy mắt, cả khuôn mặt của nhân viên phục vụ kia xám xịt, nâng mắt lên, yếu ớt nhìn chăm chú về phía Thất Dạ.

Hiển nhiên, cô biết Hải Luân nhất định sẽ giả bộ nhường trang phục cười ngựa này cho Mạn Ny Ti, chỉ là, giờ đây muốn xem thái độ của Thất Dạ là như thế nào mà thôi. Dù sao, Thất Dạ vừa có can đảm tuyên chiến với Hải Luân, cho nên, cô chưa xác định được, Thất Dạ có dám đối nghịch với công chúa điện hạ hay không! Nói như vậy, cô liền đau đầu!

Thất Dạ tất nhiên thấy được vẻ mặt cô đại biểu cho cái gì, hai cánh tay nhẹ nhàng vòng trước ngực, cười nhạt, tầm mắt không nhanh không chậm di chuyển đến mặt của Mạn Ny Ti, thanh âm lạnh nhạt như cũ, nói: "Công chúa điện hạ thật là biết thương cảm dân tình, trang phục cười ngựa này, thành thật mà nói, tôi thật sự, vô cùng, vô cùng thích! Vốn là, tôi muốn mua nó với bất kỳ giá nào, nhưng hiện tại, nếu công chúa hoàng thất như cô, không thích chiếm đoạt, vậy thì tôi nghĩ, tôi có thể yên lòng mang trang phục cười ngựa yêu thích này đi rồi. Bởi vì, công chúa không muốn chiếm đoạt lợi ích của dân, tôi đã giúp cô thành toàn, được chứ?"

Nghe thấy câu trả lời của cô, mọi người bên trong phòng đều lấy làm kinh hãi. Các cô đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn chăm chăm Thất Dạ, gương mặt không thể tưởng tượng nổi Ngay cả Mã Tu • Tát, hình như cũng hơi sững sờ một chút, đôi mắt u ám, sững sờ nhìn Thất Dạ chăm chăm, môi mòng nâng lên nụ cười nhạt, tĩnh lặng, giống như đang nhìn náo nhiệt.

Không ai nghĩ đến Thất Dạ sẽ nói những lời như thế với Mạn Ny Ti, bọn họ đều biết, thời điểm Mạn Ny Ti nói thích trang phục cười ngựa này, bất luận là ai, cũng nên nhường lại, mà Thất Dạ, còn dằn dặt như vậy, cố ý không nghe rõ "ý ở ngoài lời" của Mạn Ny Ti, thậm chí, còn ác ý xuyên tạc lời của Mạn Ny Ti. Có lẽ, coi như cô chiếm được trang phục cười ngựa này, thì cũng đắc tội với công chúa, cuộc sống sau này, còn có thể trôi qua sao? Cô, sao sẽ ngu xuẩn như thế? !

Đối với ánh mắt của những người bên trong phòng nhìn cô mơ hồ để lộ ra, hoặc mỉa mai, hoặc lo lắng, hoặc coi thường, hoặc đồng tình. Dù loại ánh mắt, nhưng Thất Dạ lại không hề quan tâm. Cô đưa cánh tay ra, rút lấy trang phục trong tay Mạn Ny Ti, ném lên người nhân viên phục vụ kia, búng tay một cái, nói: "Tính tiền!"

Ánh mắt nhân viên phục vụ kia nhanh chóng nhìn về phía Mạn Ny Ti một cái, trong mắt lưu chuyển ra tia sáng, tâm tình phức tạp.

"Đi đi!" Ngược lại, Mạn Ny Ti khẽ mỉm cười, hướng nhân viên lạnh nhạt nói: "Tiểu thư Nam Hi, vô cùng thích y phục này, đáp ứng nguyện vọng cô ấy!"

"Dạ, tôi lập tức đi ngay!" Nhân viên phục vụ được lệnh, vội vã chạy đến trước quầy tính tiền.

"Nam Nhã Toa, trả tiền đi!" Thất Dạ khẽ dựa vào bức tượng điêu khắc sau lưng, hai tay vòng trước ngực, lạnh nhạt nói: "Coi như đó là quà tặng tốt nhất mà cô tặng tôi!"

"Được." Nam Nhã Toa len lén liếc về hướng Mạn Ny Ti, vẻ mặt có chút lúng túng, nhưng vẫn là tuân theo lời của Thất Dạ, lấy thẻ vàng từ trong túi xách tay ra thanh toán.

Thất Dạ tầm mắt rơi trên gương mặt Mạn Ny Ti, vẻ mặt đậm bạc, nói: "Tính cầu Chafee có vị công chúa tốt như công chúa Mạn Ny Ti, thì thật vinh dự hoàng tộc An Đức Liệt!"

"Tiểu thư Nam Hi quá khen." Mạn Ny Ti khoe miệng hơi nhếch, ánh mắt dò xét trên người Thất Dạ, con mắt sắc nhẹ sáng lên: "Tôi nghe nói, tiểu thư Nam Hi là do A thượng tướng Nhĩ Bá Đặc đầu giá ở đại điện Kaloka, tốn năm trăm ngàn یتەنڤ vàng mới mua được vật cung, vừa rồi thấy bản lĩnh của tiểu thư Nam Hi rất nhanh nhẹn, bây giờ lại nghe được những lời lạnh lợi của cô, tôi nghĩ, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc không có chọn lầm người. Chắc hẳn, cô cũng có khả năng khiến Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc mê mẩn đến đầu óc choáng váng. Cho nên, tiểu thư Trát Táp Tây, tôi nghĩ cô không có cơ hội tiếp cận Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân rồi. Cô, cần phải chọn người khác làm chân mệnh thiên tử rồi !"

Ngôn ngữ của cô gái, êm ái đậm bạc, coi như đang nói thật, nhưng thật ra từng câu từng chữ, giống như mang gai. Không chỉ đem thân phận thấp kém của Thất Dạ tiết lộ ra ngoài, hơn nữa là nhắc nhở Hải Luân, cô sẽ không chiếm được Gia Mậu!

Nhẹ nhàng nói ra, lời lẽ này giống như một mũi tên trúng hai đích, khiến cho sắc mặt Hải Luân tái xanh. Dựa vào thân phận của Mạn Ny Ti, cô đương nhiên sẽ không cãi lại, chỉ có thể nén giận. Mà Thất Dạ lại không như vậy, con mắt cô sáng lên, khoe miệng cong lên nụ cười khinh bỉ, đáp lại thanh âm Mạn Ny Ti, âm điệu giống như nốt nhạc, trầm thấp mà tuyệt vời: "Nhờ lời nói ưu ái của công chúa Mạn Ny Ti, có thể đứng bên cạnh Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, là vinh hạnh của Nam Hi. Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân chọn trúng tôi, tôi cho rằng, giống như công chúa Mạn Ny Ti trong hoàng tộc, cảm giác tuyệt mỹ này, thật là cực kỳ tuyệt vời!"

Thấy cô không biết sợ mà đem mình sánh ngang với công chúa Mạn Ny Ti, mọi người đưa mắt nhìn nhau, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi lạnh.

Sắc mặt Mạn Ny Ti có chút âm trầm.

Đối với chuyện mua Thất Dạ không ghi sổ, cô đã có chút không ngờ, vì thế, cô muốn lên tiếng giễu cợt một chút, nhưng cô không lường trước được, loại đồ chơi như Thất Dạ, lại dám kiêu ngạo đánh đồng với vị trí công chúa hoàng tộc! Vì thế, mắt cô hơi hiện lên sắc lạnh.

Chỉ là, chớp lóe rồi biến mất, nhanh được mức, trong nháy mắt nhìn lại không thấy đâu!

Xưa nay, cô đều không ché trong tay cảm xúc của chính mình!

"Bốp, bốp, bốp!"

Ngay tại giờ phút này, một tràng vỗ tay thanh thúy vang lên, thu hút ánh mắt của tất cả những người trong phòng, đều đồng loạt quay lại nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Đấu trí (2)

Âm thanh tiếng vỗ tay, vọng đến từ phía sau cửa, người luôn thờ ơ lạnh nhạt với chuyện trong phòng, chừa ừng phát biểu ý kiến gì là Mã Tu • Tát. Tuy vẻ mặt hân hoan, nhưng ánh mắt đã bắt đầu chuyển động, tầm mắt nhìn Thất Dạ chăm chăm, ôn dạm cười nói: "Tiểu thư Nam Hi không chỉ có mồm miệng lanh lợi, mà ngay cả hành động tác phong càng thêm ngay thẳng nghiêm nghị, quả thật khiến cho người khác nhìn với con mắt khác xưa. Tôi và công chúa Mạn Ny Ti rất ít khi ra vào những phố xá sầm uất, thật giống như ếch ngồi đáy giếng, bây giờ thấy được biểu hiện của tiểu thư Nam Hi, thật sự cảm thấy được khả năng giao tiếp của cô rất xuất sắc!"

Lời nói bây giờ của hắn, ít nhiều cũng vì thể diện của Mạn Ny Ti. Dù sao, nếu bước đến nơi này, đột nhiên Mạn Ny Ti nổi nóng so đo với Thất Dạ, vậy thì để lộ ra là người của hoàng thất lại quá mức ** cạy mạnh, thậm chí là không có phong độ! Mà lúc này Mã Tu • Tát lại thản nhiên lên tiếng, lấy phương thức chế nhạo để giả tạo thổi phồng Thất Dạ, trên thực tế, cũng chỉ vì mặt mũi của hoàng tộc mà thôi, tỏ rõ phong độ của bọn họ. Cách làm như vậy, người bình thường quả thật không thể phản ứng kịp. Hắn không chỉ thành công hóa giải khốn quẩn, mà còn đẩy thân phận Thất Dạ lên cao, nhưng tình hình thực tế bên trong là hạ thấp!

Người nào không biết, trong xã hội người nào có năng lực giả bộ xã giao, không chỉ hoàng tộc, mà ngay cả quý tộc cũng có người. Huống chi hắn là thông gia của hoàng tộc, một trong những người đứng đầu ngoại tộc, hẳn tiến đến Hoàng thành Lạp Ma, kết giao với công chúa của bọn họ, hơn nữa còn sắp trở thành con rể của quốc vương, khả năng xã giao như thế, mới đúng là đứng đầu! Hôm nay, những lời nói của hắn, đối với Thất Dạ mà nói, đúng là có chút tư vị châm chọc. Dù sao, trong lời nói của hắn có đề cập tới "Phố xá sầm uất", là lời nói ám chỉ Thất Dạ cũng chỉ đồ vật hàng chợ, mà hắn và Mạn Ny Ti, mới thật sự là Quý tộc cao cao tại thượng. Bọn họ, sao có thể giống với người thường chứ?

"Công Tước Tát thật biết nói đùa." Đối mặt với khiêu khích của hắn, gương mặt Thất Dạ nhẹ giương lên, tầm mắt đối diện với hắn. Đôi môi hơi cong, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của Mã Tu, nhìn trong mắt hắn phản chiếu ra ngoài là hai người nhỏ bé đằng sau cô, bỗng nhiên cúi đầu cười khẽ, nói: "Thế giới vô biên, có đủ những cái lạ, chúng ta muốn học gì đó, vĩnh viễn cũng không có bờ bến. Bất luận là ai, cũng không có ai hoàn mỹ."

Nhìn con người Mã Tu dần dần chuyển thành u tối, cô hơi dừng lại, uyển chuyển uốn người đến đó, thản nhiên bỏ sung: "Bất luận. Chúng ta ở bất kỳ vị trí nào, chẳng qua là, đều tồn tại trong thế giới này, nhất thời nhỏ bé một chút mà thôi!"

Lời nói trước, chỉ là bày ra hiệu ứng, phần sau, mới đúng là trọng điểm.

Mã Tu giễu cợt cô là đồ hàng chợ, cô chỉ đơn giản phản kích lại, bọn họ chẳng qua cũng chỉ là cùng loại người!

Bởi vì câu nói của cô, bên trong phòng, nhất thời trở nên yên lặng. Toàn bộ gian phòng, có không ít người, nhưng thờ cũng không dám thở mạnh, hình như thứ duy nhất nghe được, chính là hô hấp của mỗi người bọn họ mà thôi —

Trận đấu trí này, dùng miệng khẩu chiến, như chiến tranh không có khói, đang lấy tốc độ không thể tin được, lên cao cực nhanh!

"Chị Nam, trang phục đã được gói xong." May mà, giờ khắc này, Nam Nhã Toa mới vừa tính tiền xong, quay lại rất nhanh. Cô đưa túi lớn đến trước mặt Thất Dạ, khoe miệng nhếch lên nụ cười, nói: "Đây là tôi tặng cô đó!"

"Cám ơn!" Thất Dạ mỉm cười, đưa tay nhận lấy cái túi lớn, bỗng chốc chuyển đến trước mặt Mạn Ny Ti, nói: "Trang phục cưỡi ngựa này, thật sự khiến tôi yêu thích không muốn buông tay. Nếu Nam tôi ở đây lúc này, của người phúc ta. Không biết, công chúa điện hạ, có để ý hay không?"

Hành động này của cô, e rằng rước đến một trận chỉ trích. Thậm chí, có nhân viên phục vụ không nhận được khế lắm bả mồi.

"Thật là quá đáng, lại có thể đưa đồ người khác tặng cho công chúa ——"

"Nịnh hót cũng có cần quá khoa trương như vậy không?"

"Tôi lại cảm thấy, cô ta giống như cố ý muốn làm công chúa nhục nhã."

"."

Ngôn ngữ khác nhau, bay là tả, làm cho vẻ mặt Mạn Ny Ti, từ từ trở nên u ám không thôi.

Nếu như lúc này cô nhận trang phục cưỡi ngựa, vậy thì sẽ bị người ta gièm pha, nói cô không khác gì ăn xin; nếu như cô không nhận, phong độ hoàng thất sẽ mất hết, nói cô kỳ thị dân chúng! Hoàn cảnh thế này, thật là khiến cô rơi vào tình thế khó xử!

"Tiểu thư Nam Hi thật khách sáo, tại đây, Mã Tu • Tát thay mặt công chúa cảm ơn món quà của cô." Giờ khắc này, lại là Mã Tu mở miệng. Hắn đưa tay nhận lấy cái túi trong lòng bàn tay Thất Dạ, cười nhạt, tiếp đó quay đầu hướng về phía Hải Luân, nói: "Tiểu thư Trát Tập Tây, tôi nghĩ, cô cũng không để ý đến chuyện công chúa của người phúc ta, mà thành toàn cho việc cô thích bộ trang phục cưỡi ngựa này chứ?"

Hắn mượn lời nói của Thất Dạ, khéo léo đem món quà vừa nhận đây cho người khác, vừa không làm Mạn Ny Ti mất mặt, lại nói rõ là có lòng tốt thành toàn cho Hải Luân, đúng là một công đôi việc!

Công chúa tặng quà, coi như Hải Luân nhận lấy cho xong chuyện, món quà này chẳng qua cũng chỉ như rác rưởi bị quăng đi quăng lại mà thôi, cô cũng không thể không nhận!

"Đa tạ công chúa Điện hạ!" Khóe miệng Hải Luân nâng lên nụ cười, cực kỳ gượng gạo, nhưng cô vẫn cố gắng duy trì, nhận lấy cái túi.

"Không cần khách sáo." Mạn Ny Ti đối với cách làm của Mã Tu, tương đối hài lòng. Khóe miệng khẽ nhếch lên, cặp mắt gọn sáng, liếc dọc qua phía Mã Tu, trong mắt chứa đầy địch ý, nồng đậm đến mức, người bên cạnh cũng ngửi thấy tư vị ngọt ngào đó!

Ánh mắt Thất Dạ, cũng không nhận được liếc mắt mấy cái về hướng Mã Tu.

Người đàn ông này, phản ứng hết sức cẩn thận, Mạn Ny Ti có hắn bên cạnh, cho dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, cũng không cần lo lắng.

Nhân tài, không phải đều có thể gặp thường xuyên. Có lúc gặp được, rất dễ dàng khiến người khác coi như tri kỷ.

Mặc dù, Thất Dạ biết lập trường bây giờ của cô và Mã Tu, kỳ thật là đối lập!

Nhưng bất luận là bạn hay là địch, cũng sẽ không bao giờ thay đổi.

Thấy lợi ích trước mắt, là bạn cũng có thể biến thành địch, mà địch, nếu thuận nước đẩy thuyền, cũng có thể sẽ thành bạn!

"Tiểu thư Nam Hi, cô đúng là một người hào phóng, chắc hẳn đối với cách làm của công chúa, sẽ không để tâm chứ?" Mã Tu thấy ánh mắt cô chiếu lên người, hắn cũng nhân dịp liếc qua, lạnh nhạt hỏi Thất Dạ.

"Dĩ nhiên là không để tâm." Tầm mắt Thất Dạ liếc dọc theo tầm mắt Hải Luân, trong mắt tối tăm, chớp nhanh một cái.

Hải Luân rõ ràng thấy tim đập mạnh và loạn nhịp, còn chưa có phản ứng kịp kinh ngạc vừa rồi.

Dưới đáy lòng Thất Dạ thờ dài một tiếng.

Hải Luân • Trát Tập Tây này, đúng là non nớt như nhau. Nếu vừa rồi, các cô phản ứng nhanh một chút, lần nữa “của người phúc ta”, đem bộ trang phục này giả bộ trả lại trên tay Nam Thất Dạ, thì có phải không cần băn khoăn khi nhận “đồ bỏ đi” kia nữa không? Hơn nữa, còn có thể cứu vãn một chút mặt mũi cho chính mình. Chỉ tiếc rằng, cô ta còn bị chuyện này quanh quẩn đến choáng váng, căn bản không có nghĩ đến, “của người phúc ta” một lần nữa, mà trở thành vật hy sinh trong cuộc đấu!

"Hy vọng hai cô hôm nay không làm mất danh tiếng của cửa tiệm, có thể tính toán sổ sách rõ ràng một chút." Mã Tu đã vì cô lấy lại mặt mũi, thời điểm Mạn Ny Ti lên tiếng lần nữa, thanh âm trong trẻo tự tin hơn nhiều. Cô đưa tay khoác lấy cánh tay Mã Tu, ưu nhã cười nhạt, nói: "Tôi phải cùng với công tước Tát trở về Vương Cung, đi trước nhé!"

"Công chúa, Công Tước, mời đi thông thả!" Trừ Thất Dạ ra, những người còn lại đều đồng loạt mở miệng.

Tại thời khắc trước khi xoay người đi, ánh mắt Mã Tu liếc dọc theo gương mặt Thất Dạ, bên môi, nụ cười lạnh nhạt như ẩn như hiện.

Thất Dạ bình tĩnh nhìn qua, mãi đến khi hắn xoay người, khóe miệng khẽ cong lên, thu lại tầm mắt.

Thấy bóng dáng bọn họ biến mất trước mắt, đột nhiên Hải Luân nâng túi lên ném lên trước mặt Thất Dạ, nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "Nam Hi, cô không cần giả bộ như không cần trang phục cưỡi ngựa này, nếu không sao lúc đầu còn tranh đoạt với tôi chứ? Cướp được rồi, lại còn của người phúc ta tặng cho công chúa, cô thật là không biết xấu hổ! Người ta là công chúa điện hạ, sao có thể cần đồ bỏ đi này của cô chứ? Cô thật vô vị!"

"Đồ bỏ đi?" Thời khắc cô ta ném cái túi vào người, Thất Dạ đưa tay giữ lấy. Lại nghe thấy lời nói của Hải Luân, cô cười nhạt, đầu ngón tay móc lấy cái túi đựng đưa: "Thì ra tiểu thư Trát Táp Tây không muốn trang phục cưỡi ngựa này sao?"

"Tôi - Hải Luân • Trát Táp Tây, mới không muốn đồ bỏ đi này!"

"Cái đồ bỏ đi này, bây giờ tôi lại muốn. Cảm ơn cô, tiểu thư Trát Táp Tây." Thật ra thì, ban đầu Thất Dạ đã sớm dự đoán được mình sẽ giành được trang phục cưỡi ngựa này rồi, đưa ra tặng, bọn họ nhất định sẽ không cần. Lần nữa giành được nó về tay mình, cô đương nhiên là vui vẻ nhận lấy rồi.

Theo cô, trang phục cưỡi ngựa này, sau khi đã trải qua trận tranh đấu, ngược lại so với trước kia, càng thêm quý giá. Mong muốn đã đạt được.

Bởi vì, nó đã chứng kiến thắng lợi của cô!

Nếu như trang phục này cuối cùng không có rơi vào trên tay cô, cho dù cô có thất bại, nhưng nó cuối cùng vẫn trở lại, như vậy cô đã thắng lợi rồi! Mà Mạn Ny Ti và Hải Luân, cũng chỉ là quân cờ trong trò chơi của cô mà thôi.

Còn Mã Tu • Tát, làm cô cảm thấy, ở lại tỉnh cầu Chafee, thật ra cũng không đến mức buồn chán.

Bởi vì đời người, thời khắc tràn đầy vận may lần vui mừng không biết được. Hoặc bất ngờ!

Có thể gặp đôi thủ ngang tài ngang sức, có thực lực, là mong muốn cả đời cô.

Về phần Hải Luân • Trát Táp Tây, liếc Thất Dạ, hớn hờ kéo Nam Nhã Toa rời đi, để lại một người thu dọn hiện trường bị các cô quấy đến rối tung rối mù, chỉ có thể, tức giận đến xanh mặt.

.....

"Chị Nam, cùng với chị đi chơi đùa, thật là quá kích thích, em không muốn trở về phủ." Xe chuyên dụng của phủ Thượng tướng dừng ở phía sau, Nam Nhã Toa nhìn Thất Dạ đưa tay cởi dây an toàn, lưu luyến không rời mà nói: "Em muốn ở chung một chỗ với chị."

"Nam Nhã Toa, sau này chúng ta sẽ có cơ hội cùng nhau đi chơi đùa chung." Lòng bàn tay Thất Dạ vỗ nhẹ vào gò má cô gái, nói: "Nếu cha em đã cho người đến đón, em hãy trở về sớm, chị cũng hơi mệt, về nghỉ ngơi chút. Lần sau gặp lại, bái bai!"

Hướng về phía Nam Nhã Toa vẫy vẫy tay, không đợi cô gái đáp lại, Thất Dạ liền cất bước xuống xe, bước về phía biệt thự.

Sau khi đi vào bên trong phòng, cô phát hiện, trong phòng khách, có chút yên lặng bất thường.

"Đã trở về?" Ở thời điểm sau khi Thất Dạ đổi xong dép, lúc cất bước hướng về phía cầu thang, giọng đàn ông trầm thấp tự nhiên vọng đến bên tai cô, thanh nhã, thản nhiên, mang theo một tia không cho người khác cự tuyệt: "Qua đây!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Giao dịch

Sau khi nghe được thanh âm của người đàn ông, cho dù là không dùng đầu óc, Thất Dạ cũng hiểu được, người ở trong phòng này đang phát ra lệnh, trừ người gọi là Gia Mậu ra, không còn ai khác! Đương nhiên, tuy là khắc này nghe được giọng nói sắc bén và vẻ mặt nghiêm khắc của hắn, cô cũng không có vội đi đến bên cạnh hắn để mặc hắn xấu xí, huống chi, thái độ hôm nay của hắn tuy có vài phần bá đạo, hình như cũng không coi là quá kém. Vì vậy, cô chỉ dừng lại bước chân, ánh mắt nhìn dọc theo hướng phát ra âm thanh, thấy người đàn ông lười biếng ngồi chễm chệ trên ghế sofa ưu nhã thường thức rượu đỏ, không nhanh không chậm hỏi: "Xin hỏi Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, ngài kêu tôi qua đó có gì phân phó sao?"

"Tôi nói, qua đây!" Mặt mày và tầm mắt Gia Mậu đều bay đến đây.

Người đàn ông này, làm việc thích gọn gàng linh hoạt. Hôm nay, hắn lặp lại hai lần chữ "Qua đây", thanh âm vẫn chuyên thuộc về hắn, âm lãnh trước sau như một! Ánh mắt của hắn, rõ ràng hiện lên chút không còn kiên nhẫn. Thời điểm chạm vào tầm mắt hắn, một khắc kia, Thất Dạ cảm thấy, nếu bây giờ cô chống lại hắn, kết quả sẽ không chỉ đơn giản là chật khóp nữa —

Suy nghĩ đến an toàn của chính mình, cô mấp máy hai cánh môi, dùng sức hít sâu, cô gắng khống chế tâm tình của mình, mới cất bước dọc theo vị trí người đàn ông đang ngồi.

Gia Mậu rót hết chỗ rượu còn lại trong ly vào miệng, mắt thấy cô dừng trước mắt, cánh tay dài duỗi ra, nhú mào với cô.

"Tôi là người giúp việc của anh sao?" Đầu lông mày Thất Dạ nhú lại, ánh mắt không vui hướng về phía người đàn ông. Nhưng, ở thời khắc người đàn ông dùng ánh mắt lạnh như băng bắn thẳng tới gò má cô, cuối cùng cô vẫn cắn chặt răng, khom người xuống, đem cái túi đặt lên sofa, đưa tay cầm chai rượu vang đỏ, rót vào ly của người đàn ông.

"Cô vốn là nữ giúp việc! Con kiếm thêm, cái tên.Vật cung ——" Môi mòng của Gia Mậu hơi nhếch lên, khóe miệng khẽ quét qua nụ cười quý dị, đôi mắt u tối màu hồ phách, chuyển qua chỗ này càng thêm tối tăm, mang theo vài phần tư vị thích thú.

Tầm mắt như thế, khiến cho Thất Dạ có cảm giác, quần áo trên người cô như bị hắt lột sạch, mỗi tác đều hiện rõ trước mắt hắn ——

Giật mình, hơi rùng mình một cái, đầu ngón tay Thất Dạ dùng sức nắm chặt chai rượu, vốn muốn mở miệng phản bác lại, nhưng nghĩ lại, lời nói của Gia Mậu cũng không sai, liền thôi!

Thời khắc này, đầu óc cô rất tự nhiên nhớ lại chuyện ở trong tiệm bán quần áo, những lời Mạn Ny Ti nói với cô: Gia Mậu, dùng năm trăm ngàn tiền vàng, mới mua được cô. Cô, chính xác là đồ chơi của hắn ——

Trước đây cô đã bị hắn lừa gạt chơi không ít lần, nếu không phải cô có năng lực nhẫn nại, chỉ sợ là bất luận là thể xác và tinh thần, cũng bị hắn hủy hoại giống như diễn xiếc gạt người rồi!

Nhiều lần thua thiệt như vậy, cô đã có không ít kinh nghiệm. Chỉ ít, bây giờ, không nên tùy tiện đối nghịch với người đàn ông này. Chỉ cần để trạng thái tinh thần của mình không bị Gia Mậu làm ảnh hưởng, cô sẽ có cơ hội rời xa hắn!

"Gia Mậu." Nghĩ tới đây, cô đặt chai rượu lên bàn trà, ngồi xuống bên cạnh người đàn ông, đôi mắt nhìn chằm chằm hắn, khóe miệng hiện lên nụ cười thân nhiên, nhỏ giọng nói: "Có phát sinh một số chuyện, tôi muốn hỏi anh một chút."

"Hả? !" Đối với dáng vẻ tươi cười bất ngờ của cô, mày rậm không để lại dấu vết khẽ nhếch, trong mắt, để lộ ra một tia hứng thú.

"Năm trăm ngàn tiền vàng, ở tỉnh cầu Chafee, rất nhiều sao?" Nụ cười khóe miệng Thất Dạ, càng rộng hơn.

Khuôn mặt Gia Mậu đầy thích thú, con ngươi trầm xuống, ngẫm nghĩ, càng phát ra tích nòng.

Chạm phải ánh mắt dò xét của hắn, Thất Dạ ý thức được mình sợ ý lơ lửng mất rồi. Cô nhẹ "khụ" một tiếng, hắng giọng, tiếp tục nụ cười cùng chân chó, nhỏ giọng nói: "Ý của tôi là. Năm trăm ngàn tiền vàng hình như rất nhiều."

Gia Mậu nhấp một ngụm rượu đỏ, không mặn không nhạt liếc cô: "Cô không có khái niệm đối với tiền vàng sao?"

"Không phải!"

Nghe cô gấp gáp trả lời, lông mi Gia Mậu giương lên, nhiều hứng thú nhìn cô chằm chằm, đáy mắt tản ra hai tia sáng, có chút lạnh lùng. Lại giống như là, tia X quang, có thể nhìn thấu người cô!

Phản ứng này, rõ là. Giấu đầu hở đuôi? !

Thất Dạ tự giễu cười thầm một tiếng, chế nhạo bản thân, khi nào thì trở nên nhạy cảm như vậy rồi. Cô càng hoảng hốt lo sợ như vậy, càng khiến Gia Mậu hoài nghi!

"Năm trăm ngàn tiền vàng, đối với tôi mà nói, không coi là nhiều." Đầu ngón tay Gia Mậu nắm chặt chân ly lắc lắc hai cái, thời khắc thấy chất lỏng lay động, phản chiếu bóng dáng chói mắt của cô, làn da trắng mịn, bỗng nhiên đưa tay ra, đưa về phía cô, nói: "Cô đến gần hơn một chút, tôi sẽ giải thích cho cô khái niệm đó!"

"Có ý gì?" Thất Dạ sao có thể bị lừa giống như một đứa bé, cô cảnh giác nhìn chằm chằm Gia Mậu, đề phòng hắn lừa gạt.

"Tôi muốn làm cái gì, không cần trốn tránh." Gia Mậu làm như nhìn thấu tâm tư của cô, môi mòng nhếch lên, cười đến vô cùng ranh mãnh.

Má phấn Thất Dạ hơi ửng hồng, cô hơi xấu hổ bủn rủn môi, chần chờ nửa giây, cảm thấy lời nói của hắn không có gì khả nghi, liền không tự chủ đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lại gần.

Chợt, cánh tay dài của Gia Mậu lại vươn ra, dọc theo eo cô, kéo cả người cô vào trong ngực.

Thân thể bị đưa vào trong lồng ngực rắn chắc của người đàn ông, mông ngồi trên đùi hắn, cảm giác hơi thở của hắn xuyên qua quần áo, không ngừng tiến vào da thịt cô, hô hấp của Thất Dạ bỗng trở nên khó khăn. Cô khẽ cắn môi dưới, cố gắng đè nén mình không đẩy người đàn ông này ra, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn mang theo nụ cười miễn cưỡng, giờ khắc này đã sớm không còn nụ cười, mà biến thành hình dạng khổ qua (quả mướp đắng)!

"Nghe nói, hôm nay cô ở tiệm quần áo nổi danh nhất thành phố động một trận." Ngón tay dài Gia Mậu dọc theo xương quai xanh của cô mon trón, hơi

nâng cằm cô lên, làm tầm mắt cô chạm vào tầm mắt hắn: "Không chỉ có đặc tội thiên kim Trát Tây, mà còn xung đột với công chúa Mạn Ny Ti."

"Cũng may, tất cả mọi chuyện đều được Mã Tu • Tất giải quyết xong." Đối với tin tức hắn nhận được nhanh như vậy, Thát Dạ cũng không ngoài ý muốn. Hai lần trước, hắn đều có cách truy ra tung tích của cô, lần này cũng như vậy, tất nhiên là không ngoại lệ. Huống chi, trong đám người đi theo cô ra cửa, còn có thuộc hạ của hắn Đường Na • Mạc Nại!

"Tôi có chút muốn biết, khi nào thì cô mới biết có chừng mực hơn!" Thanh âm Gia Mậu, hình như mang theo một tia thờ dài, đầu ngón tay, đồng thời áp chế - giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khuôn mặt tuổi mười sáu, càng tiến gần cô hơn.

Lông mi dày Thát Dạ run lên, thấy đáy mắt hắn, có chút khác thường.

Tất nhiên cô hiểu được, trong lời nói Gia Mậu chứa đầy hàm ý. Hắn đang nhắc nhở cô, làm bất cứ chuyện gì, cũng phải có một giới hạn cuối cùng, nếu không chỉ khiến mình không có con đường tiến lùi!

Thật ra thì, trước khi cô rơi vào cái thế giới này, cô cũng thích làm náo động. Cũng chỉ là, tình cảnh bên trong nơi xa lạ này, tất cả mọi việc, cô hình như chống cự lại, hy vọng mình có thể nhanh chóng rời khỏi thế giới huyền ảo như xã hội phong kiến này. Mà hiện tại, cô có tìm thế nào, hình như cũng không thoát được. Cho nên, cô có phải nên, chấp nhận cuộc sống của mình ở đây?

"Trang phục thế nào?"

Thanh âm người đàn ông rất trầm thấp, bỗng nhiên nhân nhạ vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Thát Dạ. Cô tỉnh lại từ trong kinh ngạc, tim đập mạnh và loạn nhịp, nhìn Gia Mậu hai giây, mới nói: "Anh muốn làm gì?"

Môi mông Gia Mậu tà tà nhếch lên, đưa tay, cầm lấy cái túi cô đặt bên người, mở ra. Thấy bên trong chứa một trang phục cưỡi ngựa, khoe miệng không tự chủ được hiện lên một nụ cười thần nhiên: "Quả nhiên, giống như trong tưởng tượng của tôi."

"Trang phục này là của tôi!" Thát Dạ nhanh chóng đoạt lại cái túi, nhìn chằm chằm người đàn ông tuyên bố chủ quyền: "Nam Nhã Toa tặng cho tôi."

Trang phục cưỡi ngựa này, mặc dù không tính là quá đắt tiền, nhưng mà sau khi cô đến thế giới này, có được thứ thuộc về chính mình, nó là duy nhất! Không sai.

"Cô cảm thấy tôi có thể mặc nó sao?"

"Hả?" Bất thành linh nghe được một câu của Gia Mậu, Thát Dạ trừng mắt nhìn, một lát sau mới phản ứng kịp, không khỏi quệt miệng cười khê: "Không ngờ anh cũng biết nói đùa!"

Nụ cười bên môi cô, tuy chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng lại chân thành tha thiết, giống như hoa mới nở, xinh đẹp động lòng người.

Nếu như hắn nhớ không lầm, đây là lần đầu, cô mỉm cười nhẹ nhàng như vậy trước mặt hắn, chính là thanh khiết, sạch sẽ, không mang theo bất kỳ cái gì hoặc là mỉa mai, hoặc lạnh lùng, hoặc khinh thường, đủ loại tâm tình khác nhau —

Trong lòng Gia Mậu, khó hiểu, lòng bàn tay nắm dọc theo cái ót cô, để cho khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt mỹ kia nhích lại gần hắn hơn, thời điểm cô theo phản xạ tròn to mắt nhìn hắn, môi mông khê nhếch, nhẹ nhàng dán vào khoe miệng cô.

Lông mi cong vút của Thát Dạ run run, thời điểm khê chớp mấy cái theo bản năng, gò má Gia Mậu di động nhanh, lòng bàn tay hắn hơi dùng thêm lực, lưỡi dài, liếm qua cằm cô, dọc theo xương quai xanh, cắn xuống.

"Gia Mậu." Thân thể bỗng dưng run lên, Thát Dạ cảm thấy góc nào đó trong trái tim cô bị rung chuyển một chút. Đầu ngón tay dọc theo bờ vai người đàn ông hơi đẩy ra, thanh âm không hề nén được mà hơi run run: "Anh muốn làm gì?"

"Thượng úy Mạc Nại đã nói với tôi, sau này Bội – Percy sẽ là của cô sao?" Gia Mậu nhẹ gặm cắn da thịt non mềm của cô, thanh âm có mấy phần không rõ ràng.

"Ừ, thì sao?" Thân thể Thát Dạ co quắp, muốn lùi về phía sau, cố gắng kéo giãn khoảng cách với người đàn ông này.

"Cô có biết, giá ngang nhau không?"

Người đàn ông chết tiệt này, lại đang có ý định gì?

Thát Dạ cắn răng, dứt khoát đưa ra hai bàn tay ra đè ép lên gò má người đàn ông, ngửa người ra sau, gắt gao nhìn hắn: "Lời này của anh, là có ý gì?"

"Trà công cùng hồi báo, giá trị ngang nhau. Chúng ta." Gia Mậu kéo xuống cánh tay mềm mại của cô, tia sáng dưới đáy mắt di động, gần từng chữ: "Giao, dịch, chứ!"

Chương 101: Cận vệ

Từ trước tới giờ Thất Dạ đều không phải là người thích chiếm tiện nghi của người khác, mặc dù nếu công bằng mà nói thì cô cũng không coi trọng điều này lắm. Chỉ là, khi Gia Mậu đưa ra yêu cầu giao dịch cùng cô, cô chấp nhận. Có lúc, dùng phương thức giao dịch để đổi lấy tự do cũng không gian phát triển, không hẳn là không thể!

Kỹ thuật lái xe của Thất Dạ, là hạng nhất. Gia Mậu rõ ràng đối với lần này, đầy đủ tin tưởng. Cho nên, khi yêu cầu Kiệt Phu đem xe giao cho cô, thái độ của anh, là không chút do dự. Ngược lại Kiệt Phu mang bộ mặt không tin nhìn chằm chằm Thất Dạ, mới lưu luyến không rời mà đem chìa khóa xe chuyên dụng của Gia Mậu giao cho cô.

Mặc dù đối với đường xá không quen thuộc, nhưng được cái ở tỉnh cầu này khoa học kỹ thuật so với Địa Cầu tinh tiến hơn bao nhiêu lần. Suốt quãng đường đi, xe phần lớn thời gian đều dùng lái tự động. Thất Dạ cũng chỉ cần ngồi quan sát một chút số liệu bên ngoài là được. Vì thế, cô cảm thấy, tài xế trên cái tỉnh cầu này, cũng tính là một công việc rất đáng được ngưỡng mộ.

Dĩ nhiên, nhiệm vụ của cô, không chỉ có vậy. Bởi vì Gia Mậu nói, từ nay về sau, cô phải vì anh làm việc 1 năm, mới có thể lấy lại con tuấn mã Bội Tây. Chuyện này chính cũng hợp với ý của cô, khi Đường Na · Mạc Nại nói cho cô biết, Gia Mậu đem con tuấn mã này cho cô, cô cũng không định tiếp nhận, nhưng hôm nay, nếu dùng chính sức lao động của mình đổi lấy, như vậy khiến Bội Tây thuộc về mình, cũng xem là chuyện đương nhiên rồi! Hơn nữa, cô việc làm là tốt rồi, còn hơn là cả ngày lẫn đêm đều không có việc gì làm. Cô biết rõ, đi theo bên người Gia Mậu, nhất định có thể học thêm nhiều điều bổ ích. Ngay cả cô đối với việc quân sự không có hứng thú gì, nhưng mỗi ngày được đi ngao du khắp nơi, thấy được nhiều điều mới mẻ, so với lúc trước luôn ngăn người trong phủ đệ đặc cấp tốt hơn gấp mấy trăm lần. Cứ như vậy, cũng không uổng công cô xuyên qua đến cái thế giới này!

Mặc dù, công việc này nguy hiểm đến mức, tùy lúc đều có thể uy hiếp đến tính mạng của cô!

Không sao cả, dù sao cô đã quen mạo hiểm! Ban đầu ở Địa Cầu bởi vì bảo vệ tính mạng khách hàng của mình, cô liền hi sinh cả tính mạng. Đối với việc sinh tử, cô sớm đã nhìn thấu, lúc này đảm nhận công việc hộ vệ cho Gia Mậu, cô chính là không có nửa phần miễn cưỡng!

Sau khi xe dừng lại, cô đưa chân về phía cửa xe, đạp nó ra, bước ra ngoài, dừng chân đứng bên sườn xe, ánh mắt nhón về phía tòa nhà to lớn hoa lệ sang trọng trước mắt, trong mắt vụt qua một tia sáng.

Màn đêm buông xuống, bốn phía ánh đèn rực rỡ, đem cung điện xinh đẹp này càng thêm phần tráng lệ, xe cộ lui tới quanh mình không ít, dòng người càng thêm đông đúc, khiến không khí vô cùng náo nhiệt.

Tầm mắt cô nhìn chằm chằm vào kiến trúc hoa lệ, cũng không để ý, phía sau có một đôi mắt luôn nhìn cô, một chút cũng không dời.

Cũng không phải hôm nay cô có gì đặc biệt, mà chỉ là toàn thân toát ra sự lão luyện, giữa cả đám mỹ nữ ăn mặc trang điểm lộng lẫy, càng toát ra phong thái yêu kiều. Cả người cô, cũng có vẻ thần thái sáng láng, giống như một khung cảnh mỹ lệ, hấp dẫn ánh mắt của anh.

Anh, dĩ nhiên chính là Gia Mậu · Dương · A Nhĩ Bá Đặc!

Phía sau, Đường Na · Mạc Nại thấy Thất Dạ chỉ lo giương mắt nhìn quanh tòa nhà, liền lập tức thúc thời đi tới mở cửa xe cho Gia Mậu, cung kính nói: “Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, xin mời xuống xe!”

Gia Mậu đến trước Vương Cung, trừ Thất Dạ là anh cho đi cùng ra, liền chỉ có Đường Na cùng bốn quân sĩ khác đi theo, coi như là hộ tống anh. Cùng so sánh với quan quân bình thường, anh có vẻ cực kì khiêm tốn! Nhưng anh phò tướng không lớn, không có nghĩa là khí thế không lớn. Đường nhiên là không, khi bóng dáng vừa xuất hiện phía ngoài cung điện, quảng trường, xung quanh anh, mọi người cũng rối rít xúm lại mà chúc mừng anh!

Ánh mắt Gia Mậu, vẫn như cũ chỉ tập trung nhìn bóng dáng thon dài trước mặt, hồi tưởng lại động tác đá cửa xe vừa rời của cô, phóng khoáng đến tốt cùng, so với cô gái bình thường, khác một trời một vực, thật ra càng khiến anh thêm vài phần kính trọng.

Trên tỉnh cầu Chafee, cô gái xuất chúng có rất nhiều, tạm thời không nói đến thủ hạ của mình cũng có vài nữ tướng chiến đấu anh dũng, ngay chính hộ vệ Đường Na · Mạc Nại, bản lĩnh cũng vô cùng lớn. Chỉ là, không ai giống như cô gái này, không chỉ có tính tình cao ngạo, ngay cả hành động cử chỉ, cũng ngang ngược can rở, lại kèm theo sức mạnh tự nhiên, động tác gọn gàng linh hoạt, không chút nào làm bộ. Chủ yếu, cô ấy còn có tác phong thích làm theo ý mình, làm cho người ta thấy thú vị, không tự chủ được, liền chuyển sự chú ý đến cô!

“Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, thật chúc mừng ngài đánh được một trận chiến sáng khoái —”

“Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, ngài đúng là người hùng của Hoàng thành Lạp Ma chúng ta...”

“Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, tỉnh cầu Chafee nếu không có ngài, sẽ như thế nào đây?”

“.....”

Những lời khen tặng như vậy, một lớp lại một lớp, phát ra từ những người khác nhau, vô luận nam nữ già trẻ, một đám người tiến đến từ bốn phía, đem đường đi của Gia Mậu, bịt kín đến mức giọt nước cũng không lọt!

Thất Dạ ghét nhất là loại tình trạng này, chỉ tiếc là, hôm nay làm hộ vệ của Gia Mậu, lại tiếp xúc với ánh mắt chế nhạo kia, cô không thể không cố gắng đưa tay đẩy lùi một ít cả loạt cô gái trẻ tuổi có thể nói là điên cuồng, gương mặt lạnh lùng, hộ tống người đàn ông kia!

Chỉ dựa vào sức lực một mình cô rõ ràng không đủ để đối chọi với cả đám bọn họ, may mà Đường Na cùng vài tên quân sĩ kia cũng tương đối cố gắng. Thêm với, lúc này có một người vừa bước xuống xe, hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người, Thất Dạ mới có thể giải cứu Gia Mậu ra khỏi đám người chật chội!

“Nhìn cái gì?” Khi bước chân lên bậc thang, thấy được tầm mắt Thất Dạ, không ngừng hướng về phía người đàn ông đang bị mọi người vây lại, Gia Mậu nhẹ híp mắt lại, vẻ mặt hơi lạnh lạnh. Cánh tay dài của anh, vào thời khắc bàn tay của cô gái nhẹ nhàng dời khỏi lưng anh, liền ôm lấy hông nhỏ của cô.

Thất Dạ tròn mắt nhìn thẳng, đem ánh mắt từ trên người Tư Á thu hồi lại, cắn răng tròn mắt nhìn người đàn ông trước mắt: “Thượng tướng đại nhân, tôi nghĩ chức trách của tôi chỉ là bảo vệ an toàn của anh, những lúc khác, tôi muốn nhìn cái gì, cũng không liên quan đến anh!”

“Khi cô làm hộ vệ lúc bảo vệ khách hàng, cô phải hiểu được, ánh mắt của cô, vĩnh viễn chỉ có thể dừng lại trên người anh ta!” Gia Mậu khẽ mím môi mỉm cười, không nể nang không nhạt cười, tay đặt trên thất lưng của cô gái, cách một lớp áo cũng véo cô: “Hiểu không?”

Đối với tư tưởng đùa giỡn xấu xa của anh, đầu lông mày Thất Dạ nhăn lại. Nhưng lời của anh, cô không phản bác được, chỉ biết phồng má, nuốt lời muốn nói lại.

Ánh mắt của cô, khi xoay người về phía hành lang, vẫn như cũ lơ đãng liếc về phía Tư Á.

“Nam Thất Dạ!”

“Biết, không nhìn thì không nhìn!” Thất Dạ thu lại ánh mắt của mình, nhàn nhạt liếc Gia Mậu một cái, khi đi đến hành lang rộng lớn thì nhìn tới nhìn lui thấy người qua lại thưa thớt, liền đem cánh tay ở ngang lưng mình đẩy ra, đồng thời vuốt ve vị trí bàn tay anh để lên trên eo mình, ngay sau đó thở phào một cái!

Quân sĩ, không được cho phép tiến vào đại điện của Vương Cung. Bọn họ chỉ có thể đứng ở bên ngoài hành lang chờ cấp trên của mình. Có thể tiến vào bên trong đại điện, chỉ có cô cùng Đường Na. Gương mặt của cô gái kia cảnh giác, ánh mắt kiểm tra bốn phía xung quanh, ngược lại so với “cận vệ” như cô càng thêm chuyên nghiệp. Cũng khó trách, dù sao Đường Na cũng xuất thân từ trong quân đội, sự cảnh giác tự nhiên tốt hơn. Huống chi, tâm của Đường Na giành hết cho Gia Mậu, cùng với ý tưởng “Có lẽ anh chết sẽ tốt hơn” của cô thì hoàn toàn trái ngược. Vì vậy, tiến vào đại điện, người cô thả lỏng không ít.

Phải biết, nơi này trong tinh cầu, là lãnh địa cao nhất, có thể tiến vào nơi này, cũng tất nhiên phải trải qua điều tra đặc biệt mới được cho phép vào. Ở chỗ này, tỷ lệ nguy hiểm không lớn, cô tự nhiên cũng có thể buông lỏng chút rồi!

“Cô ta bị bệnh!”

“Hà?”

“Cô gái Dung Thiên Đại đó, bị bệnh.”

Nghe lời Gia Mậu nói, Thất Dạ hơi sững sờ.

Không sai, mới vừa rồi cô nhìn Tư Á, cũng là bởi vì muốn biết tin tức của Dung Thiên Đại, thật không nghĩ tới, Gia Mậu cư nhiên nhìn thấu suy nghĩ của cô. Cô không khỏi nuốt nuốt cổ họng một cái, gương mặt hơi hơi đỏ: “Cô ấy sao lại vô duyên vô cớ ngã bệnh được? Có phải hay không là do tên khốn Tư Á · Kiều · Ngõa La Luân kia cố ý làm khó cô ấy?”

Khó trách, hôm nay Tư Á không dẫn theo cô ấy đến buổi dạ tiệc này!

Hồi tưởng lại cử chỉ ngày đó của Tư Á đối với Thiên Đại ở Phụng Sào, theo trực giác của cô Thiên Đại ở bên cạnh Tư Á cũng phải chịu không ít khổ sở. Chỉ là, tựa như việc Gia Mậu cảm thấy hứng thú với cô, Tư Á đối với Thiên Đại rõ ràng cũng có chút ý tứ. Mặc dù, vậy cũng có thể chỉ là vì thỏa mãn sự vui đùa của bọn họ -

Bọn họ nghĩ muốn thuần phục các cô, nhưng cô cùng Thiên Đại, lại rõ ràng đều thuộc loại người quật cường bất khuất, đối với bọn họ, có thể nói là chết không theo! Vì vậy, mới có thể khiến cho bọn họ đối với các cô, không giống với mọi người. Nhưng tình huống như thế có thể duy trì bao lâu, cô cũng không biết được! Nhưng ít ra, trước mắt, bọn họ đều hiểu, tâm tư lợi dụng lẫn nhau, tạm thời không sao cả!

Thất Dạ vô cùng hận cách làm đầy của bọn họ, làm sao có thể tiếp nhận chứ. Dù sao, cô không thể nào đứng nhìn Thiên Đại chịu nhục. Mà Thiên Đại, sợ rằng cũng có ý nghĩ giống như cô. Huống chi, từ ngày đó nhìn thấy bộ dạng của Thiên Đại, tình trạng thân thể của Thiên Đại, so với cô kém hơn rất nhiều! Có lẽ, Thiên Đại bị làm nhục, so với cô còn nhiều hơn –

“Xem ra, người cô hứng thú quả nhiên không phải Tư Á.” Nghe lời nói của cô, Gia Mậu phắc hắc nói, bên môi hiện lên ý cười như có như không.

“Anh... Gạt tôi hay sao?” Thất Dạ cau mày: “Dung Thiên Đại rốt cuộc thế nào?”

“Nghe nói...” Gương mặt tuấn tú của Gia Mậu sắp đến gần cô, đáy mắt lóe sáng, tầng tầng lớp lớp phát ra, nói nhỏ: “Thượng tướng Ngõa La Luân của chúng ta thích cả đêm 7 lần, cô ta hôm nay không xuống được khỏi giường, cho nên không tới! Tối nay, nếu không ngại chúng ta cũng thử một chút, xem ngày mai, cô có thể xuống giường được hay không.”

Lời nói nhạo báng tẻ nhạt này, làm khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Thất Dạ, không tự chủ mà ửng đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Loạn phóng ánh mắt quyến rũ đàn ông

Thiết yến tại cung điện hoa lệ, ở bên ngoài không đâu có thể so sánh được. Thất Dạ từng sợ hãi với sự xa hoa của đại điện Kaloka, lại chưa từng nghĩ đến, bữa tiệc giữa cung điện trong hoàng thành, so với Kaloka không biết hào hoa gấp bao nhiêu lần, quả thật có thể nói là trắng lẹ đến mức thiếu chút nữa cũng khiến cho mắt của cô chớp đến mù luôn rồi.

Trang hoàng bên trong hội trường lấy sắc vàng làm chủ đạo, diện tích có thể so với một sân bóng. Bên trong ngoại trừ được làm đẹp bằng hoa tươi, còn có rất nhiều món ăn ngon. Những phục vụ trẻ tuổi đi qua đi lại, nhiều không kể xiết. Mà tân khách có thể vào đến đây, không ai là không ăn mặc trang trọng, hóa trang tinh xảo, giống như mỗi người, đều rất sợ mình sẽ bị coi thường vậy.

Bước chân của Thất Dạ, vẫn luôn theo sát bên người Gia Mậu, khi anh ta đang cùng người khác trao đổi qua lại, cô và Đường Na liền chia ra đứng cách anh ta không tới nửa thước. Mặc dù, thỉnh thoảng sẽ nhận được không ít ánh mắt u oán của các mỹ nữ, nhưng thỉnh thoảng, cũng sẽ cảm giác có ánh mắt hứng thú của trai đẹp liếc mắt nhìn qua, đáy mắt của bọn họ, cũng toát ra ánh sáng đầy ý vị sâu xa, giống như cảm thấy hứng thú với bộ dáng của cô!

Đoán chừng, là bởi vì khuôn mặt của cô tương đối có sức sống, so sánh với đại bộ phận trong hoàng thành Lạp Ma này, có vẻ vô cùng thon nhỏ một chút, mới khiến cho mọi người chăm chú thôi. Nếu không, một hộ vệ nho nhỏ như cô, ăn mặc không ăn nhập chút nào, sao có thể khiến cho bọn họ lau mắt mà nhìn?

Thất Dạ cũng không so đo chú ý của những người đó, dù sao dung mạo của cô vốn cũng coi như là mỹ lệ thậm chí thuộc về thượng thừa. Nói tóm lại, nhìn lên chẳng bằng ai nhưng nhìn xuống cũng là chẳng ai bằng mình, huống chi, từ trước đến giờ cô cũng sẽ không quan tâm ánh mắt của người khác, càng thêm chưa bao giờ từng lo lắng, lúc bị người ta nhìn thì nên làm như thế nào, cô trước sau như một duy trì phong độ trấn định, không có chút ý tứ khiếp sợ nào!

Đối với biểu hiện của cô Gia Mậu hình như rất là hài lòng, con mắt của anh ta thỉnh thoảng lại nhàn nhạt liếc cô một cái, về phần cái ly rượu anh dùng để xã giao, không phải là tự mình dẫn dắt, thì chính là giao vào tay Thất Dạ để cho cô giúp một tay coi chừng. Kể từ đó, hai người bọn họ tương hỗ lẫn nhau, thuận theo tự nhiên xen kẽ ở bữa tiệc, ngay lập tức liền nhận được rất nhiều sự chú ý của người khác!

"Thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc, lần trước bên cạnh ngài xuất hiện thêm thượng úy Đường Na • Mạc Nại tôi liền cảm thấy tò mò, lần này, bên cạnh ngài lại nhiều thêm một vị người hầu tiểu cô nương như hoa như ngọc. Chẳng lẽ là, từ trước đến giờ thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc của chúng tôi không gần gũi sắc bất đầu thay đổi tính tình, muốn trái ôm phải ấp?" Mang theo tiếng cười trầm thấp nhạo báng, đột nhiên xen vào, một thanh hình thon dài dừng chân ở trước mặt, người đàn ông môi mỉm cười, mặt mày tuấn lãng, chòng chọc mà nhìn vào Thất Dạ nhìn lên nhìn xuống đánh giá, không hề có chút cổ kị, ngược lại có vẻ tương đối xuông xả.

Ánh mắt Thất Dạ chạm phải ánh mắt của người đàn ông, tầm mắt chiếu thẳng vào mắt của anh ta, cùng tầm mắt anh ta, chính diện giao phong.

Trong một cái chớp mắt kia, cô có loại ảo giác, dường như người đàn ông này, giống như đã từng quen biết ——

Chỉ là, tất cả cảm giác này, đều ở vào cái lúc anh ta hướng cô cười nhẹ một cái xong, liền biến mất không còn tăm hơi!

Thật ra thì, dáng dấp của người đàn ông này không có chỗ nào chê được, ngũ quan của anh ta tinh mỹ, lông mày như ngọn núi vẽ, hình dáng khắc sâu mà hoàn hảo, nhất là tia sáng ở đáy mắt kia, sắc bén tựa như kiếm, rồi lại giống như mê hoặc, thật giống như giấu giếm vô hạn khả năng! Chỉ là sau khi anh ta nở nụ cười, liền có mấy phần cảm giác du côn rất khó hiểu. Cho Thất Dạ cảm giác, mơ hồ như đang có ý đùa bỡn, khiến cho cô, thiếu một phần hào cảm đối với anh ta.

Theo cái liếc mắt của cô, người đàn ông này mặc một bộ quân trang chính thống, từ huy chương trên bả vai anh ta là nhìn ra được, địa vị người này không thấp. Hơn nữa dám ở trước mặt Gia Mậu nhả ra lời nói nhẹ nhàng mà có phần trêu chọc như vậy, rõ ràng, anh ta, cũng không phải quá mức sợ sệt Gia Mậu, như vậy có thể tưởng tượng được, lai lịch người này tất nhiên không hời.

"Anh có ý kiến sao?" lòng bàn tay Gia Mậu hướng ra trước mặt Thất Dạ, ý bảo cô nâng ly rượu trình qua.

Thất Dạ hất cái cằm lên, ánh mắt từ trên thân người đàn ông rời đi, theo ý của Gia Mậu nói đi làm.

Đường như bị cử chỉ có chút khiêu khích này của Thất Dạ làm cho có chút thú vị, môi mỏng của người đàn ông nhẹ nhàng nhếch lên, sau khi cụng ly với Gia Mậu, bàn tay hướng ra trước mặt Thất Dạ: "Thư Đặc• Bác Đốn, hi vọng có cơ hội biết tiểu thư!".

"Nam Hi!" khoe mắt Thất Dạ lóe lên liếc về phía Gia Mậu, nhưng thấy đầu lông mày người đàn ông kia nhàn nhạt giương lên, đầu ngón tay hướng về phía lòng bàn tay của Thư Đặc, rất nhanh, khi đầu ngón tay anh ta muốn cong lên nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, liền chéch đi thoát ra rồi.

Cô đồng thời, hiểu thân phận của người đàn ông này.

Khó trách khi cô vừa mới thấy anh ta liền theo bản năng cảm thấy quen thuộc, thì ra là, anh ta là anh em của bác sĩ gia đình Mã Đình . Bác Đốn của Gia Mậu! Mặc dù quân hàm của anh ta chỉ là Trung tá, cách Gia Mậu một khoảng cách không nhỏ, nhưng gia tộc Bác Đốn ở hoàng thành Lạp Ma, là một trong tứ đại hào môn Quý tộc, thực lực không phải có thể xem thường, huống chi anh ta là thuộc hạ dưới quyền Tư Á, nghe nói quan hệ mấy con em đại gia tộc của bọn họ rất tốt. Đại khái, đây chính là một trong những nguyên nhân anh ta dám ở trước mặt Gia Mậu trêu ghẹo cô.

"A Nhĩ Bá Đặc, dạo này, mỹ nữ cũng rất cao ngạo, tôi thật rất muốn tìm hiểu, ngài làm thế nào khiến cho mỹ nhân này ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh" Thư Đặc cũng không ngại hành vi nhỏ nhỏ kia của Thất Dạ, khẽ nhấp một ngụm rượu Kê Vĩ, vui vẻ cười nói với Gia Mậu: "Có cơ hội, truyền thụ cho tôi mấy chiêu."

"Tôi nghe nói, ngày ngày có mặt trên trang bìa tạp chí danh nhân chính là cái người có tên Thư Đặc • Bác Đốn!" Gia Mậu lạnh nhạt liếc anh ta một cái, trong con ngươi, bắt đầu lóe lên ý giễu cợt.

"Không có biện pháp trêu chọc ngài dù chỉ một chút, coi như tôi thất bại rồi" Thư Đặc cười đến có chút không tìm không phổi, cặp mắt kia, lại một mảnh trong trẻo, tựa như một viên châu lục lạc trong đại dương mênh mông, tinh khiết đến không ai bằng: "Tôi tự phạt một ly!"

Cái ly của anh ta, giờ về phía Gia Mậu, ngừng đầu lên, đem dung dịch rượu Kê Vĩ đựng bên trong, một hơi cạn sạch.

Thời khắc anh ta uống ly rượu kia, Thất Dạ rõ ràng thấy, tầm mắt của anh ta, nhàn nhạt liếc về phía cô —

Mà Gia Mậu hình như cũng không có coi thường hành động nhỏ nhỏ đó của anh ta, thân thể khẽ xoay qua, trùng hợp cần đi tầm mắt của anh ta.

Sau khi uống xong ly rượu, Thư Đặc bước đến đổi một ly khác trong khay trên tay một nữ phục vụ đứng gần đó, hướng về phía Gia Mậu cười nói: "A Nhĩ Bá Đặc, một ly này, cùng chúc cho chúng ta chiến thắng trở về được chứ?"

"Rất tốt!" Gia Mậu chạm cốc với anh ta, nhìn anh ta uống một hơi hết ly rượu, mới nhẹ nhàng nhấp một ngụm: "Anh không phải là nên qua chỗ Ngõa La Luân chúc mừng một chút sao?."

"Vậy không làm phiền các vị nữa." Lông mày Thư Đặc khẽ nhướn lên, ánh mắt xuyên qua bả vai Gia Mậu, dừng một cái trên bóng dáng gần như đã bị che khuất hết của cô, vết nhăn trên mặt thể hiện vẻ tươi cười, như ẩn như hiện.

Thất Dạ hung hăng trừng mắt nhìn anh ta.

Thư Đặc thật không có dây dưa tiếp nữa, xoay người, hướng về phía Tư Á đang đứng đi đến.

Gia Mậu xoay thân, tầm mắt rơi vào trên gương mặt Thất Dạ, con ngươi màu hổ phách ám trầm, liên tiếp phát ra ánh sáng mênh mông.

"Nhìn tôi làm gì, là anh ta nhìn tôi chăm chăm, tôi đâu có hứng thú gì với anh ta." Không vui cho anh ta một cái nhìn như nhìn yêu quái, đôi mày thanh tú của Thất Dạ nhẹ ngưng, lạc giọng nói: "Đầu óc đều có vấn đề!"

Trong không gian tràn ngập ánh sáng. Người đàn ông nhìn cô mấy giây, mới nhàn nhạt bật thốt một câu: "Không cần loạn phóng ra ánh mắt quyền rũ đàn ông!"

Mũi chân Thất Dạ vừa mới cân nhắc, muốn phản bác, vừa lúc vô tình bị một thanh âm giòn dã ngăn chặn cổ họng.

"Duong!"

Một tiếng "Duong" này, làm lòng của Thất Dạ cũng mất kiểm soát mà khẽ run lên một cái.

Người bình thường khi gọi Gia Mậu, không phải gọi "Thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc", Thì cũng gọi anh ta là "Quan lớn" gì gì đó ..., cô cũng từng nghe Tư Á kêu anh ta Gia Mậu, nhưng lại chưa từng nghe qua người nào kêu anh ta là "Duong". Mà người có thể gọi một tiếng này, quan hệ với anh ta, tất nhiên sẽ không đơn giản! Huống chi, gọi tên anh ta như vậy, còn là một người phụ nữ.

Một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện, chỉ nhìn một cái, liền có bản lĩnh khiến cho người ta hít thở không thông, như một tiên nữ trẻ trung!

Ngũ quan của cô ta, tinh xảo như được dùng dao đẽo gọt tỉ mỉ. Lông mày lá liễu, con mắt như một vì sao sáng, mũi thanh, môi mỏng như hai cánh hoa. . . . Còn có má phần nổi lên nụ cười ấm áp hòa nhã như nước, không chút nào là không bày ra sức quyến rũ của cô ta! Mà cách ăn mặc của cô ta cũng không giống như cô gái tham dự yến hội khác, một thân quân trang đẹp đẽ gọn gàng, khiến người ta nhìn cô như một sinh vật không nhiễm chút bụi trần. Thân hình của cô ta, thon dài đẹp đẽ, mặc dù là cô gái, nhưng lại có mấy phần ngọc thụ lâm phong.

Cô gái xuất sắc như vậy, chỉ riêng điểm này thôi, liền có thể làm cho người ta thích!

Thất Dạ cũng không phải ngoại lệ.

Nhìn Gia Mậu cư nhiên cũng không chút nào kiêng kỵ đưa tay kéo cô ta vào ngực, thậm chí còn chủ động hôn một cái lên trán cô gái kia, lòng của Thất Dạ, khẽ co rút. Còn cô gái kia sau khi lui ra khỏi ngực Gia Mậu, tầm mắt, đúng lúc đối diện với tầm mắt Thất Dạ. Thời khắc kia, Thất Dạ liền có cảm giác hô hấp của mình cũng lỗi nhịp. Cho đến khi cô gái kia đưa tay đến trước mặt cô, cô mới có thể tỉnh lại từ trong kinh ngạc, đưa tay nhẹ nhàng bắt lấy tay cô gái.

"Tắc Tây Lợi Á • Ngõa La Luân, xin chỉ giáo nhiều!"

"Nam Hi!" Ánh mắt tập trung vào nụ cười nhẹ nhàng lại điểm lệ như hoa kia của cô gái, Thất Dạ khẽ nhấp cánh môi một cái, nhỏ giọng nói: "Rất hân hạnh được biết cô!"

"Tôi cũng vậy." Buông tay đang bắt tay Thất Dạ ra xong, Tắc Tây Lợi Á không có quên đưa tay về phía Đường Na: "Thượng úy Mạc Nại, đã lâu không gặp!"

"Trung tướng Ngõa La Luân khỏe chứ ạ!" Đường Na vội đưa tay ra bắt tay cô ấy, đáy mắt xoẹt qua vẻ hưng phấn.

Thất Dạ hiểu biết không nhiều về cô gái này, nhưng lại rất rõ cô ta có bao nhiêu năng lực, vì vậy nhất thời giữ vững trầm mặc.

Cô biết, quan hệ của Tắc Tây Lợi Á và Gia Mậu, tất nhiên không tệ, nếu không, Gia Mậu sẽ không biểu hiện cung chiều cô ta đến thế. Mà một cô gái thoát nhìn có vẻ nhu nhược, cũng lại là một nữ quân nhân kiệt xuất uy nghiêm, lãnh khốc, vô tình trong truyền thuyết, nói ra, ai mà tin cho nổi chứ?

"Không ngại đem thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc của các vị giao cho tôi một chút chứ?" Tắc Tây Lợi Á buông tay đang bắt tay Đường Na ra xong, cánh tay khẽ vịn lên vai Gia Mậu, bên môi nở một nụ cười tinh khiết.

"Dĩ nhiên không rồi!" Đường Na vội chặn trước Thất Dạ, cấp tốc nói: "Hai vị xin mời!"

Ánh mắt Gia Mậu khẽ liếc Thất Dạ một cái, con mắt sắc như biển sâu thăm, xoay người liền cùng Tắc Tây Lợi Á rời đi.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, anh vừa mới xoay người, Thất Dạ liền xảy ra chuyện lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Ướt sũng

Thất Dạ đối với việc Đường Na để Gia Mậu đi không có ý kiến gì, cô tin rằng tại bữa tiệc trong cung điện này, sẽ không có mấy người đủ bản lĩnh xuống tay với Gia Mậu và Tắc Tây Lợi Á. Cô biết rõ, so với cô, bản lĩnh của bọn họ tất nhiên lợi hại hơn rất nhiều.

Cô đã nghe Tuyệt Ly nói qua những giai thoại về Tắc Tây Lợi Á.

Đều cùng là nữ giới, nhưng Tắc Tây Lợi Á so với những thiên kim hào môn bình thường khác không giống nhau. Cô từ nhỏ tinh thông cười ngra, bắn súng, võ nghệ quyền cước, chưởng, côn, ở phương diện văn học cùng nghệ thuật, lại cũng rất có thành tựu. Nghe nói cô ta không chỉ có một số tài năng thiên bẩm, mà con tinh thông âm nhạc cùng hội họa, là một cô gái văn võ song toàn hiếm có.

Theo quan sát từ vẻ ngoài, cô ta mềm mại như vậy, hoàn toàn không nhìn ra cô ta có cái khả năng gì đáng nói. Đáng tiếc, chân nhân bất lộ tướng. Mấy giai thoại của cô ta trong quân đội, ở tiền tuyến đều khiến Thất Dạ có chút tò mò.

Cũng giống như đám người Gia Mậu, Tư Á, Bi Lợi cô ta nhập ngũ, không có dựa vào nửa phần thế lực của gia tộc, đều là đi lên từ binh lính bình thường, kiến công lập nghiệp. Đồng thời, trong quân đội, các truyền thuyết bất luận về văn hay võ, người có thể so tài với cô ta không nhiều lắm. Vì vậy, cô ta mới có thể tuổi còn trẻ như vậy, liền bỏ đến vị trí Trung tướng. Nếu như không phải là bởi vì có nhân tài như Gia Mậu, Tư Á, Bi Lợi ở đây, chỉ sợ hôm nay cô ta sẽ trở thành người duy nhất trong hoàng thành Lạp Ma hô phong hoán vũ, một nữ tướng không gì không làm được.

Những thứ này, mặc dù chỉ là lời đồn đãi, nhưng đã có ngôn luận như vậy truyền ra, tất nhiên những điều đó không chỉ là lời gió đưa! Vừa rồi cô không có coi thường ánh mắt của Gia Mậu nhìn Tắc Tây Lợi Á, trừ cung chiều ra, cũng có thêm một phần kính nể. Có thể làm cho người đàn ông như vậy coi trọng, cõi đời này sợ rằng không có mấy người!

"Bọn họ có thể sẽ nói chuyện riêng khoảng nửa giờ, cô tự mình tìm thú vui đi, hai mươi phút sau, tập hợp lại ở chỗ này!"

Thất Dạ vẫn còn đang đưa mắt nhìn bóng dáng của Gia Mậu cùng Tắc Tây Lợi Á chưa hoàn toàn biến mất, bên tai, liền truyền đến giọng nói nhỏ nhẹ của Đường Na. Cô quay mặt, nhìn về phía Đường Na, nhưng thấy vẻ mặt cô ta lãnh lạnh, con ngươi không khỏi nhẹ nhàu lại.

Đường Na không nhìn cô thêm nữa, xoay người, cầm một ly rượu Kê Vĩ, liền hướng về một góc vắng.

Trong tay còn bung ly rượu trước khi Gia Mậu rời đi đưa cho cô, Thất Dạ nhường mảy, dùng đưa cánh tay, đem cái ly kia đặt lên khay rượu trên tay một nữ phục vụ đang đi tới.

Đáng tiếc, đúng lúc này, người nữ phục vụ kia đột nhiên cả người lao về phía trước. Đoán chừng, không phải cô ta tự mình vấp ngã, mà có thể là vấp phải người khác, mới xảy ra chuyện như vậy. Mà những cái ly trên tay cô ta, bởi vì va chạm mà phát ra “loảng xoảng” mấy tiếng. Theo thân thể mất thăng bằng ngã xuống đất của cô ta, tất cả chất lỏng trong mấy cái ly, đều dội về hướng Thất Dạ.

Cho dù Thất Dạ có phản ứng nhanh hơn nữa, cũng bởi vì xung quanh có quá đông người, không gian vô cùng chật chội nên không có biện pháp hoàn toàn tránh được hết số rượu trong ly kia dội vào. Quần áo của cô, trong nháy mắt bị vấy bẩn một mảng lớn, vào lúc này, có thể nói có chút chật vật. Mà cô mắt thấy cô gái kia đang sắp té xuống đất, lại không thể không đưa tay đỡ đối phương một cái, khiến cho cô ta không đến nỗi trực tiếp ngã sấp trên mặt đất —

**! ! !

Trong lòng Thất Dạ, khê nguyên rửa một tiếng. Cô cắn răng, ngược mắt lạnh lùng nhìn sang người nữ phục vụ kia, bàn tay nắm bả vai cô ta hơi dùng lực đẩy, để cho cô ta cách mình ra một chút, đồng thời thân thể đứng thẳng lại.

Nhìn mặt cô mang theo vẻ tối tăm, người nữ phục vụ kia bị sợ đến sắc mặt tái nhợt, lo lắng nói: "Thật xin lỗi, tôi không cố ý, thật vô cùng xin lỗi, tôi lau giúp cô!"

Tình huống như vậy, khiến trong lòng Thất Dạ có bất mãn nhiều hơn nữa, cũng không còn biện pháp mở miệng trách mắng ra lời. Cô hít sâu, bình ổn lại cảm xúc của mình, thấy tầm mắt của nhiều người xung quanh cũng đang nhìn về phía này, mắt lạnh trừng mắt liếc người nữ phục vụ, nói: "Không cần, cô chỉ cần nói cho tôi biết, toilet ở đâu là được rồi!"

"À?" Nữ bộc hơi mất hồn nửa giây, đầu ngón tay cũng đã chỉ về một hướng khác: "Ở bên kia!"

"Cảm ơn!" đầu ngón tay Thất Dạ khê phẩy phẩy hai cái lên vết bẩn trước ngực, rút lấy một xấp khăn giấy để trên bàn thức ăn bên cạnh lau qua vài cái trên quần áo của mình. Sau đó, bỏ lại những lời bàn tán xung quanh, bước nhanh về hướng toilet.

Cho đến khi bước chân của cô đã đi xa, trận sóng gió nhỏ này, mới dần dần tiêu tán.

"Chuẩn bị xong chưa?" Ở một góc tối âm u cách xa chỗ đám người kia, có một giọng nói lạnh nhạt tối tăm vang lên.

"Dạ, theo phân phó của ngài, tất cả đều đã sẵn sàng!"

"Tốt, nghe lệnh của tôi mà làm việc!"

"Dạ!" người kia đáp lại.

.....

Sau khi bước vào toilet, Thất Dạ liền cảm thấy rất may mắn, lúc này bên trong phòng chỉ còn lại một người. Ánh mắt của cô nhanh chóng quan sát một vòng xung quanh, tầm mắt ngừng lại trên người của cô gái trẻ đang rửa tay, lòng bàn tay đồng thời để lại tay nắm của cửa phòng toilet, để phòng có người bên ngoài lại muốn đi vào, im lặng đợi người kia rửa tay xong.

Đối phương sau khi rời tay khỏi vòi nước, từ trong xắc tay móc ra một cái khăn tay nhỏ. Cô ta ngược mắt, ánh mắt nhìn vào trong gương, liếc thấy Thất Dạ đứng ở đó đang sâu kín nhìn mình chăm chăm, liền cảm thấy lạnh sống lưng, không tự chủ được quay mặt lại, tầm mắt đọng vào ánh mắt của Thất Dạ.

Mí mắt Thất Dạ nhẹ nhàng nhú lại, trong con ngươi, thoáng lộ chút mong mỏi, cô gái kia bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc. Cô ta vội vàng bước về phía trước vài bước, tránh khỏi ánh mắt của Thất Dạ muốn chạy ra phía cửa.

Nhìn bộ dáng lo âu lại đầy khẩn trương của cô gái kia, Thất Dạ cảm thấy có chút buồn cười. Đầu ngón tay đang đề lên nắm cửa khê dùng lực, giúp cô gái kia mở cửa.

Cô gái kia vội vàng bước ra ngoài, mà Thất Dạ, mắt lạnh liếc về phía đám người ngoài cửa đang muốn bước vào toilet, lấy ánh mắt hù dọa bọn họ, sau đó tiêu sái đưa chân đạp cửa phòng một cái, sau khi cửa phòng khép lại, gọn gàng linh hoạt khóa trái cửa phòng lại.

Sau đó, cô cởi bỏ áo khoác, cố gắng muốn gột sạch vết bẩn đủ màu sắc vì bị rượu Kê Vĩ đổ vào.

Chỉ tiếc là, loại rượu kia không biết là được điều chế từ nguyên liệu gì, vô luận Thất Dạ gột dưới vòi nước như thế nào, cũng không cách nào gột sạch được những vết bẩn kia. Sau đó, cô lại dùng chút dung dịch rửa tay gột một lần, vẫn như cũ không cách nào tẩy sạch được những vết bẩn đó. Cô không khỏi nhíu chặt lông mày, lấy áo từ dưới vòi nước ra, dùng sức vắt khô.

Y phục quá ướt, cô không thể mặc lên người như vậy. Nhưng là, hiện tại cô mặc y phục cận vệ cũng chỉ mặc vào một cái sơ mi đơn giản, bởi vì là màu

trắng, lúc này bị thấm ướt thoáng chuyển màu lục, làm cả người cô xem ra vô cùng chật vật. Cô không mặc áo khoác cũng không được, mà mặc cũng không xong, lúc này, thật đúng là không biết nên như thế nào cho phải!

"Cộc, cộc, cộc - "

Đang lúc cô buồn bực, cửa phòng vang lên tiếng gõ.

"Cút xa một chút cho tôi!" Thất Dạ tâm tình không tốt, tự nhiên không có muốn mở miệng, chỉ lạnh giọng quát: "Không cần phiền tôi!"

"Tiểu thư Nam Hi" Tiếng gọi mang theo cảm giác nhẹ nhệ lại có chút khản trương, từ bên ngoài truyền vào: "Xin lỗi, đã làm phiền cô. Chỉ là. . . .
. Trước hết cô có thể mở cửa ra đã không"

Giọng nói này, mặc dù rất xa lạ, nhưng Thất Dạ xác định, mình đã từng nghe qua ——

Là giọng nói của cô gái đã dội cả đồng rượu Kê Vĩ lên người cô.

Đầu lông mày của cô nhíu chặt lại, đang nghĩ muốn hỏi đối phương có chuyện gì, cô gái kia lại mở miệng: "Cô làm như vậy, sẽ tạo thành phiền toái không cần thiết cho mọi người, mời mở cửa ra đã, chúng ta có thể giải quyết chuyện này."

"Thì ra cô có biện pháp giải quyết?" Thất Dạ thấp giọng xuy một cái cười lạnh.

"Tôi giúp cô mang một bộ y phục tới. Mặc dù không thật tốt nhìn, nhưng hiện tại cô mặc cũng không đến nỗi nào. Tôi nghĩ, cô mặc nó sẽ rất thích hợp."

Thất Dạ nghe vậy, ánh mắt liếc về phía gương, liền thấy quần áo mình giống hệt như một tấm vải nhuộm đa sắc vừa được vớt lên khỏi thùng thuốc nhuộm, không khỏi đưa tay vỗ nhẹ vào trán, di chuyển về phía cửa phòng mở cánh cửa ra.

"Tiểu thư Nam Hi, cho cô!" Bên ngoài, xuất hiện gương mặt của cô gái, trong tay cô ta xách theo một cái túi, đưa tới trước mặt Thất Dạ.

Đứng ở sau lưng cô ta, còn có mấy người dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô và cô ta.

Thất Dạ đưa tay nhận túi, ánh mắt nhàn nhạt liếc đám người kia một cái, không mặn không nhạt nói: "Chờ thêm mấy phút nữa đi!"

Sau đó, tiêu sái đóng sầm cửa phòng lại.

"Là ai vậy? Thật phách lối!"

"Còn không cho người vào toilet, cô ta cho rằng mình là ai?"

"Cũng chỉ là đồ chơi được thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc mua về mà thôi, chẳng cái gì mà chảnh!"

"."

Những lời nói kia, rất trong trẻo, có thể nhất nhất truyền vào trong tai cô gái đang trong phòng rửa tay thay quần áo. Cô lơ đãng, ngược lại thả chậm động tác thay quần áo, cứ để cho đám người đó chờ đi. Cho đến lúc cô khoan thai tự đắc thay xong quần áo, từ trong gương nhìn thấy một thân trang phục trắng như tuyết, thật là vô cùng chói lọi, có vẻ thần thái cả người cũng sáng bừng lên, đủ để sánh ngang với lúc vừa rồi thấy Tắc Tây Lợi Á, tâm tình liền vui vẻ thu thập lại quần áo của mình, sau đó đi tới mở cửa phòng.

"Cô là cái gì? Cho toilet là của cô sao?"

"Đừng tưởng rằng có chỗ dựa là thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc thì ngon, cô bắt quá cũng chỉ là một món đồ chơi thôi. Tôi những nơi thế này mà thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc cũng không mua cho cô lấy một bộ y phục đẹp mắt một chút, đủ để chứng minh cô không có được coi trọng bao nhiêu rồi!"

"Đúng là, một món đồ chơi cũng dám ở chỗ này cho chúng ta một trận đùa bỡn!"

".".

Tiếng chỉ trích nhắm vào đầu cô vang dội khắp cả toilet, cả đám con gái cũng cao ngạo nhìn chằm chằm cô, có vẻ tương đối không vui.

Thất Dạ chỉ coi các ả là thúi lăm, xách theo túi quần áo của mình, ngẩng đầu mà bước cất bước muốn rời khỏi toilet.

"Cái người tên Nam Hi ——"

Chợt, sau lưng có một tiếng gọi.

Thất Dạ mới quay mặt sang, liền bị dội một thân nước lạnh ướt đẫm, cô mới vừa thay y phục, tự nhiên liền hoàn toàn ướt đẫm. Lần này, thậm chí ngay cả sợi tóc cũng bị tai họa. Cô đứng ở nơi đó, ướt sũng, so sánh với trước không biết nhếch nhác gấp bao nhiêu lần.

Chương 104: Lựa chọn

"Ha ha ha."

Mắt thấy Thất Dạ bị rơi vào tình cảnh thấu đáo, bên cạnh vang lên một hồi trêu chọc, vài thiên kim tiểu thư cũng hòa theo, ngón tay chỉ chỉ chỏ chỏ vào nguwoif Thất Dạ, cười vui sướng, còn có người không quên trêu chọc nói: "Thật sự đáng đời!"

Sắc mặt Thất Dạ nguội lạnh, đầu ngón tay gạt đi nước mắt trên mặt, sau đó mờ to hai mắt ra, bước chân của cô tiến về phía người khờ xướng mấy người kia, một đôi mắt trong suốt, còn có tia lạnh nhạt bén nhọn bay ra.

"Cô muốn làm gì?" Cô gái ngẩn đầu lên, nhăn mũi hỏi: "Cô dám đối phó như thế nào với chúng tôi đây?"

"Cô không phải nên nhìn lại bản thân mình xem là cái dạng gì rồi?"

"Đúng vậy, một món đồ chơi."

"Tôi không muốn như thế nào!" Thất Dạ nhật nhẹo ngắt lời mấy cô gái, khoe miệng nâng lên cười như không cười, ngón tay thon dài, xẹt qua trước mắt mấy cô gái, thông thả ung dung dùng tay sờ vò nước, sau đó liếc xéo họ một cái.

Trong lòng mấy cô gái cũng sinh ra lo lắng, từ từ lùi về phía sau.

Chợt, Thất Dạ lại đưa chân ra, dùng sức đập thùng rác bên cạnh, khiến nó bay, hướng về phía mấy cô gái rơi xuống.

Thùng rác bay trên không trung, cái thùng mở ra, bên trong là đồ bỏ đi, tất cả rơi xuống, giống như bông tuyết bay tán loạn, rơi xuống người đám phụ nữ kia.

"A! A! ! A! ! !"

Nhiều tiếng thét chói tai, trở thành giọng chính bên trong phòng, một đám phụ nữ kia đều đã chạy bán sống bán chết, nhưng lại vẫn không có cách nào né tránh được, những hũ đồ bỏ đi đều bay lên người các cô — —

Mà Thất Dạ lại dùng tay múc nước mát lạnh, hắt lên mặt mình, sau đó khẽ mỉm cười, lùi ra ngoài.

Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta tự khắc sẽ trả lại gấp đôi!

Đây là nguyên tắc làm việc của Nam Thất Dạ!

"Àm — —"

Mắt thấy cửa phòng toilet bị Thất Dạ đóng sập lại, thân thể Chu cương cứng một chút, nhìn thấy Thất Dạ nhàn nhạt hướng cô nói cảm tạ, cô khẽ lắc đầu, để cho mình tỉnh táo hơn chút nữa, mới nói: "Tiểu thư Nam Hi, tôi là Chu. Cô gặp phải chuyện như vậy, tất cả đều do tôi mà có, tôi để cho tiểu thư Nam Hi gặp phải phiền toái như vậy, thực xin lỗi." Khi đó không thua kém về mặt mình là mấy.

"Không sao, tôi tha thứ cho cô!" Hôm nay tâm trạng Thất Dạ rất tốt, hướng về phía Chu cười nhạt hỏi: "Có muốn cùng nhau ra ngoài uống một chén không?"

"A?" Chu sững sốt, mắt thấy cả người Thất Dạ đều ướt sũng, nói: "Nhưng cô như thế sẽ bị cảm, không bằng bây giờ tôi dẫn cô đi thay một bộ quần áo khác trước đã!"

"Ồ?" Con người Thất Dạ thoáng giương lên, tầm mắt ngưng mấy giây trên người cô gái, mới cười nhạt hỏi: "Không phải bây giờ cô đang trong giờ làm việc sao, có thể rời đi được không?"

"Ở đây có nhiều người như vậy, tôi đi một lúc cũng không sao. Tiểu thư Nam Hi, tôi thật khâm phục cô!" Lòng bàn tay Chu chìa ra, đuổi về hướng hành lang ngược lại với đại sảnh bữa tiệc, nói: "Đi thôi, phòng nghỉ ngơi của nữ bộc chúng tôi ở bên kia, tôi còn có thể dẫn cô ra trung tâm vườn hoa ở phía trước Hoàng Cung một chút đấy."

Thay vì trở lại bữa tiệc ngọt ngào kia, chỉ bằng dạo chơi một lần quanh Hoàng Cung — —

Đối với đề nghị của Chu, Thất Dạ vui mừng tiếp nhận: "Được, nhưng mà tôi chỉ có 20'."

"Chúng ta đi nhanh một chút, thay một bộ quần áo rồi trở lại, thời gian như vậy là đủ rồi." Trên mặt Chu ngưng tụ vui mừng cùng nụ cười, nói: "Tiểu thư Nam Hi, xin mời!"

"Gọi tôi Nam Hi là được rồi." Đầu ngón tay Thất Dạ nghịch ngợm những sợi tóc còn dính nước, cười nhạt nói: "Cô dẫn đường đi!"

"Được." Chu cười có chút ngốc nghếch đến ngẩn ngơ, mau chóng dẫn đường

Thất Dạ theo sau.

Họ cũng không có chú ý tới, có một dáng người, giờ phút này đang đứng chân ở phía hành lang cạnh khúc cua đằng sau cột, cách chỗ này không xa, ánh mắt sâu xa nhìn thấy tất cả, bên môi toáng qua nụ cười nhạt!

.....

Ban công có gió nhẹ thổi qua, khiến lọn tóc uốn to đang buông xõa của cô gái bay lất phất. Nếu như ở trong doanh trại hoặc lúc làm việc, cô đều cuộn nó lên cao, sau đó dùng cái mũ đội lên. Nhưng hôm nay, là ngày tổ chức bữa tiệc, cho nên cô không làm như thế!

Về nguyên tắc mà nói, cô không thích tham dự tiệc, nhưng cô lại yêu thích tiệc, để tìm kiếm sự thanh tịnh! Vì vậy, mỗi lần có bữa tiệc, chỉ cần biết là người mình quan tâm cũng có mặt trong đó, hầu như cô đều có mặt. Sau đó, bản thân sẽ chạm mặt nhau ở góc phòng, nói một chút lời trong lòng. Bọn họ lúc này cũng vậy, không giống như trong doanh trại mà câu nệ, giống như chuyện thường ngày, không còn vẻ nghiêm túc nữa, mà là một loại hường thụ vừa lòng!

"Này!" Thân thể cao lớn của người đàn ông tiến đến gần, đem vật trong tay, đưa tới trước mặt cô gái: "Nghe nói đây là phát minh mới, lựa chọn không tồi!"

"Cám ơn!" Nhận lấy ly rượu từ người đàn ông, Tắc Lợi Á nhếch môi anh đào cười khê, cô hơi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn dọc theo hướng không xa, khẽ nhấp một ngụm tân ra nhận mùi hương Kê Vĩ Tửu (rượu cốc-tai), nói: "Đương, em tìm kiếm lâu như vậy, hình như chỉ mỗi anh là hiểu tâm tư của em thôi. Anh nói xem, nếu không có anh, em nên làm như thế nào đây?"

Mắt Gia Mậu nhẹ giương, cười như không cười, nhìn cô chăm chăm.

Lông mày Tắc Lợi Á nhếch lên, cười hỏi: "Thế nào, không tin lời em? Nếu như anh sẵn lòng, em có thể hướng anh gần hơn, nói nhiều một chút để chứng minh lời của em có đúng hay không."

"Hôm nay cô muốn say?" Gia Mậu từ chối cho ý kiến, thanh âm lạnh nhạt hỏi thăm.

"Không muốn." Tắc Lợi Á thở dài, bên môi cười nhạt, càng để lâu càng dâng lên, cặp mắt trong trẻo, sâu kín nhìn người đàn ông, đem tiếng lòng mình nói nhân mạnh từng câu từng chữ: "Anh biết mà, cho tới bây giờ em cũng sẽ không say!"

"Không nên xác định mục tiêu chết cho bản thân, có lúc, say một lần cũng không sao cả. Thời điểm ngày thường tỉnh táo, cô sẽ cảm thấy rất đáng!"

Ánh mắt của Tắc Lợi Á tỏa sáng lấp lánh, giống như hai khoảng tối xa xôi giữa trời đất, không thể chạm tới, nhưng lại cảm thấy, tia sáng đó rất mê người!

Chẳng bao lâu sau, bên cạnh hắn, cũng có một người có ánh mắt xinh đẹp như vậy. Hắn đã nhìn vô số lần, đắm chìm theo nụ cười trong đôi mắt cô, nhưng vẫn không có cách nào tự kiềm chế được. Nhưng tất cả những thứ này, đã trở thành quá khứ đã qua rồi!

"Anh lại muốn cô ấy?" Khủy tay đặt lên lan can ban công, Tắc Lợi Á dùng tay nâng đỡ hai má, như có điều suy nghĩ nhìn Gia Mậu, môi khẽ nhếch lên, thoáng hiện một độ cong sâu, để cho cả khuôn mặt cô, cũng sinh động ranh mãnh.

Gia Mậu cũng không có nhìn cô, thân thể hắn hơn nghiêng về trước, hai khuỷu tay đều chống lên lan can, lông mi dày rủ xuống, đem thần sắc trong đôi mắt, hoàn toàn che kín.

Đáy lòng Tắc Lợi Á than nhẹ, cô ngửa đầu ra sau, nâng cái ly lên, đem chất lỏng Kê Vĩ Tửu kia, nghiêng theo bờ môi, trút hết vào miệng.

Sau đó, cô cầm cái ly hướng vị trí bên cạnh ngăn lại, cánh tay dọc theo khuỷu tay người đàn ông khẽ đụng chạm, nhìn hắn quay mặt đi, ánh mắt có hờn liếc qua gương mặt nhỏ nhắn của cô, lòng bàn tay rất tự nhiên đặt lên bả vai hắn, cười nói: "Đương, chúng ta phải, chỉ có em, có thể dựa vào, cũng chỉ có em thôi!"

"È hèm?" Mây rậm Gia Mậu nhướng lên.

"Đương, anh một chút cũng không thay đổi." Tắc Lợi Á đem cằm dọc theo bả vai người đàn ông chống đỡ, thời điểm khuôn mặt nhỏ nhắn toát ra nụ cười, một hơi ấm của người đàn ông hướng lỗ tai thổi tới: "Cô thật. Làm cho người ta đau lòng!"

"Sợ rằng người làm anh thương tâm cũng không phải là em." Gia Mậu siết chặt ly rượu trong tay, khuỷu tay vừa gập, đem ly rượu thủy tinh đến gần môi mỏng của mình. Nhẹ nhấp một ngụm tân ra hương vị nồng đậm, cánh tay của hắn, nắm dọc theo bả vai Tắc Lợi Á, đem thân thể nhỏ nhắn của cô gái ôm vào trong ngực, lạnh nhạt nói nhỏ: "Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?"

"Người nào quy định, em không có việc gì thì không thể tìm anh sao?" Môi đỏ mọng Tắc Lợi Á cong lên, khuôn mặt thanh lệ, có dáng vẻ của cô gái ngây thơ, mặt đỏ ửng.

Mây rậm Gia Mậu nhàn nhạt giương lên, ánh mắt của cô thật say lòng người, khuôn mặt nhỏ nhắn dừng lại hai giây, đầu khẽ lắc lắc, sau đó ngửa đầu, đem chất lỏng trong ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

"Anh ấy không thích em." Đột nhiên, Tắc Lợi Á vòng cánh tay ra sau ôm lấy eo người đàn ông, khẽ cắn môi dưới, con ngươi xinh đẹp chớp chớp, thanh âm có loại cảm giác cô đơn: "Đương, em không biết, tiếp tục như vậy để làm gì nữa."

"Tắc Lợi Á, cô cũng không thích cậu ta!" Gia Mậu lắc lắc ly rượu trên tay, nhìn thấy chất lỏng sóng sánh dưới ánh sáng lấp lánh xinh đẹp, còn có một bóng dáng thoáng hiện lên, không nấn không nhạt mở miệng: "Hai người không can thiệp vào chuyện của nhau, không phải rất tốt sao?"

"Anh cảm thấy tốt?" Tắc Lợi Á cười cười, thanh âm lộ ra vài phần tự giễu. Lòng bàn tay hướng ngực Gia Mậu đẩy nhẹ, cũng hấn kéo ra một chút khoảng cách, ánh mắt nhìn dọc theo gương mặt tuần tú của hấn mấy giây, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt như ngọc, lại có vài phần tâm tình bất đắc dĩ, nói: "Gia Mậu, em thật sự không thể tin được những lời này được nói ra từ trong miệng của anh."

Ánh mắt Gia Mậu dán lên mặt cô gái: "Nói tiếp!"

"Anh biết rõ quan hệ hôn nhân giữa em và anh ta chỉ là hồng nhân chính trị, chúng em chỉ dựa vào đó để củng cố thế lực của mình mà thôi!" Đôi mắt Tắc Lợi Á mở ra, đôi mắt xinh đẹp, giọng nói mỉa mai, ánh mắt u tối. Cô nhắm mắt lại, chlaijaay tất cả, thời khắc lần nữa nhìn chăm chú người đàn ông, trong mắt lại hiện lên u buồn, ánh mắt nghiêm nghị, nói: "Được rồi, em thừa nhận đây là do em tự lựa chọn, đáng đời em!"

Nhìn thấy lòng bàn tay cô dọc theo lan can hung hăng đập xuống, người nhanh chóng dời đi chỗ khác, bước chân muốn rời đi, mây kiếm Gia Mậu nhủ lại, cánh tay dài đưa ra, đem thân thể nhỏ nhắn của cô gái lần nữa hướng vào trong ngực.

"Buông ra!" Thanh âm Tắc Lợi Á có mấy phần lạnh lẽo.

"Lúc này?"

"Nếu không?"

"Không có cửa đâu!"

Khuỷu tay Tắc Lợi Á dùng sức thúc mạnh vào lồng ngực Gia Mậu, đồng thời chân thon dài cũng đá lên, đầu gối gấp vào, hung hăng hướng theo phía bụng dưới người đàn ông đá ——

Động tác của cô gái, mau lẹ mà có lực, khí thế kia, không chút nào giống như người đang giận dữ, ngược lại nó giống như tấn công địch, hoàn toàn dốc hết sức!

Khoảng cách của bọn họ quá gần, hơn nữa bản lĩnh của cô rất nhanh nhẹn, lúc này nếu như Gia Mậu không tránh không né, tất nhiên là muốn cùng cô vượt qua thử thách tiếp xúc thân thể. Hấn không muốn làm cô bị thương, vì thế, cũng không ra tay đánh trả, mà cánh tay dài chỉ nhanh chóng buông lỏng vòng ôm, lùi về phía sau nửa bước, khó khăn lắm mới tránh được tiến công của cô gái.

"Anh rất không thú vị, mỗi lần đều cho rằng mình sẽ làm em bị thương, cho tới bây giờ đều không có giao chiến với em!" Lòng mây Tắc Lợi Á nhủ chặt, nhưng trong mắt có thể thấy rõ ràng hiện lên thoáng qua sự run sợ, khóe miệng cô cong lên, cực kỳ . . . ý cười châm biếm!

Gia Mậu hoàn toàn không quan tâm, đầu ngón tay nhẹ nhàng phui bụi bặm bám trên, hơi hột nói: "Tôi không muốn là kẻ địch của Tư Á!"

"Sao anh không trực tiếp nói, mình không muốn đối nghịch với Phí Nhĩ Lạc đi!" Tắc Lợi Á nhỏ giọng cười nhạo: "Đương, anh ta căn bản không quan tâm đến chuyện em gặp ai! Thậm chí. Tư Á cũng như thế!"

"Cô có năng lực bảo vệ mình."

"Còn chưa có năng lực khiêu khích anh!"

"Cô không cần làm như vậy!"

"Nếu như em muốn làm như vậy, anh sẽ thành toàn cho em sao?" .

Gia Mậu cau mày, tầm mắt rơi trên người Tắc Lợi Á, hồi lâu, mới đem bàn tay của mình đưa lên phía trước, đi ra ngoài.

Hai bàn tay nhỏ bé của Tắc Lợi Á rũ xuống, nắm chặt thành quyền. Nhưng cuối cùng, cô buông xuống lòng mây và mi mắt, thân mình bước lên phía trước, đi ra ngoài, buông lỏng nắm đấm, tay nhỏ bé nắm bàn tay Gia Mậu.

Năm ngón tay Gia Mậu nắm lại, hơi dùng sức lôi kéo, đem cả người cô gái vào trong ngực mình.

Hai cánh tay Tắc Lợi Á rất tự nhiên vòng qua hông hấn, đồng thời đem khuôn mặt nhỏ nhắn, vùi sâu vào trong ngực hấn, lắng nghe tiếng nhịp tim đập

mạnh, toàn thân cũng phải buông lỏng.

Lòng bàn tay Gia Mậu, giây phút hần dọc theo tóc cô vuốt nhẹ, đồng tử từ từ trước đến nay luôn thâm thúy, bỗng chốc biến thành tối tăm, không cách nào đoán biết!

Lại hiện lên một tia hiếm thấy, ánh sáng dịu dàng!

Dưới ánh sáng của ánh trăng, làm nổi bật bóng dáng hai người đang ôm nhau, làm vừa vén rèm che lên, người đàn ông đang cất bước vào cung điện, đôi mắt tối sầm lại.

Cảm thấy có tầm mắt mang theo hơi thở mãnh liệt truyền đến, đầu ngón tay Gia Mậu hơi đẩy bả vai Tắc Lợi Á, khiến cô lùi về phía sau một chút. Hần nghiêng người, mắt thấy người đàn ông kia đang bước những bước dài tiến đến gần, chân mày không nhin được mà hơi nhíu.

"Hai người nhất định phải chú ý một chút." Bàn tay cầm trong túi quần, tầm mắt Phí Nhĩ Lạc chậm rãi liếc về phía Tắc Lợi Á, mắt thấy cô có chút không được tự nhiên nghiêng đi tránh né ánh mắt của mình, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh lẽo.

"Không phải như anh nghĩ." Đầu Tắc Lợi Á cúi thấp xuống, nhẹ giọng nói: "Phí Nhĩ Lạc, anh nghe em giải thích."

"Không cần thiết! Tôi thế nhưng lại có thể tin tưởng cô, nhưng." Phí Nhĩ Lạc lạnh nhạt cắt đứt lời cô, ánh mắt ngưng tụ trên người Gia Mậu, nói: "Tôi tin tưởng anh ta!"

Mây rậm Gia Mậu giương nhẹ, tầm mắt đụng phải tầm mắt Phí Nhĩ Lạc, bên trong chột lóe sáng.

Lòng bàn tay Phí Nhĩ Lạc vỗ lên bả vai Gia Mậu, môi mỏng nhếch lên nụ cười tao nhã, nói: "Gia Mậu, có chuyện tôi còn chưa nói, nhưng mà tôi nghĩ là anh nhất định muốn biết đấy!"

"Điện hạ, xin chỉ giáo!"

"Vĩnh viễn, cũng không có bất kỳ vật gì, có thể phá vỡ quan hệ giữa chúng ta!" Môi mỏng Gia Mậu cong lên, cười cười, đáy mắt trong trẻo sáng ngời.

Lời hần vừa nói ra, khiến sắc mặt Tắc Lợi Á liền trắng bệch.

Cô hiểu ý của Phí Nhĩ Lạc.

Sự lựa chọn của hần, vĩnh viễn đều chỉ có quyền, sẽ không có tình!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Cạm bẫy

Hoàng Cung, riêng danh từ này đã đủ thấy khí thế rồi. Hơn nữa, còn chưa nói đến kiến trúc nổi bật, khuôn viên được bày trí rất đẹp mắt, càng tô điểm thêm vẻ đẹp vốn có của nó, dẫn dụ nhiều người tới. Bên ngoài hoàng cung bữa tiệc, là hành lang dài thông với phòng chính của nô bộc, có thể nói là quang cảnh tuyệt đẹp, ánh sáng rực rỡ chói lọi, còn có hương hoa say lòng người!

Có thể đứng ở nơi như thế này, đã đủ khiến cho nhiều người ao ước rồi. Hèn chi, có vài người tranh đấu nhau rơi đầu máu chảy, cũng muốn ‘công thành danh toại’, trở thành Hoàng Đế một lần! Vì cái gì, không phải chỉ có thể có được quyền lực hơn người, có lẽ, nguyên nhân nữa là hưởng vinh hoa phú quý suốt đời đi!

"Tiểu thư Nam Hi, đến rồi." Chu đẩy cửa phòng ra, ý bảo Thất Dạ cùng cô tiến vào trong.

Môi mỏng Thất Dạ nhấp nháp, coi như là thông báo.

Mặc dù chỉ là phòng của nữ bộc, nhưng bên trong không chỉ trang hoàng hoàn mỹ, cũng khá rộng, cách trang hoàng sáng sủa cũng đẹp mắt, tuyệt đối có thể sánh ngang với tầng lớp trung lưu bên ngoài!

"Nơi này không tồi!" Chu có ý bảo Thất Dạ ngồi xuống chiếc ghế đằng kia.

"Cám ơn tiểu thư Nam Hi khen ngợi." Chu mỉm cười, xoay người đi rót nước cho Thất Dạ.

Ánh mắt Thất Dạ quan sát bốn phía, tầm mắt rơi trên tấm thủy tinh sát đất, không tự chủ được đứng dậy, bước đến phía đó.

Có ánh sáng hỗ trợ, bên trong sáng ngời đối lập với bên ngoài tối như mực — —

Người ta nói, gương là một cửa sổ tâm linh Nhìn tấm thủy tinh trong suốt kia phản chiếu hình ảnh ngược của mình, con người Thất Dạ hít lại, con người vừa đảo, đẩy cửa sổ sắt đất ra, bước chân ra ngoài ban công, mặc cho gió mát bên ngoài thổi qua gương mặt mình.

Tinh thần cảm thấy sáng khoái, đứng ở chỗ này, hiển nhiên giống như là. Cuộc sống một loại hưởng thụ tuyệt vời. Sau ở lợi ích.

"Tiểu thư Nam Hi." Một cái ly thủy tinh được đưa tới trước mặt Thất Dạ, khóe miệng Chu hàm chứa mỉm cười sáng lạn, thần thái trong đôi mắt sáng ngời.

"Cám ơn." Thất Dạ nhận lấy cái ly, ngón tay thon dài nắm ở thân ly, ánh sáng đan xen giữa không trung, đốt ngón tay, càng phát ra trắng muốt như ngọc.

"Ném thử một chút đi, đây là nước trà đặc chế ở Hoàng Cung." Khóe mắt Chu nhẹ híp, khuỷu tay đặt trên lan can, thân thể hơi rướn về phía trước, mắt thấy chân trời ở phía xa, nhỏ giọng nói: "Có thể rời xa cái nơi ồn ào này, thật tốt!"

"Trà này rất thơm." Thất Dạ nâng cái ly lên, nhẹ nhàng ngửi hương thơm của nước trà: "Nếu như bây giờ kết hợp với một chút điểm tâm thì tốt biết mấy!"

Chu ở bên cạnh nhìn cô: "Tiểu thư Nam Hi muốn ăn đồ?"

"Hơi đói, cả ngày hôm nay tôi chưa ăn cái gì."

"Tôi đi làm cho cô chút điểm tâm."

"Cám ơn!" Thất Dạ mỉm cười, nhẹ giọng nhắc nhở: "Cô sức làm nhanh một chút, tôi không có nhiều thời gian lắm."

"Tôi biết rồi, trước đó cô cứ thường thức trà." Chu gật đầu, nhanh chóng bước vào bên trong phòng.

Thất Dạ thấy cô đi ngang qua, khóe miệng cong lên, đem cái ly hướng lên khóe miệng, khẽ ngửa đầu, khiến nước trà bên trong, "Ừng ực, ừng ực" rót vào khoang miệng.

Giờ phút này, bước chân Chu khẽ dừng một chút, nghiêng mặt nhìn Thất Dạ một cái, ánh mắt lóe lên trong trẻo sáng rõ, sau đó xoay người, hướng phòng bếp đi tới.

Gió đêm càng lúc càng lạnh, mái tóc cô tung bay trong gió, độ cong tung bay này làm cho quang cảnh xinh đẹp tự nhiên, khiến Thất Dạ như thiếu nữ trong manga, sạch sẽ, thuần túy, không nhiễm bụi trần!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Ngồi yên xem hổ đấu

Một cái búng tay vang lên, thấy Đỗ bước nhanh tới, cái ly trong tay Gia Mậu khẽ ném vào mặt hắn, mắt thấy hắn chụp được, lạnh nhạt phản phó: "Lập tức điều động người đến phòng của nữ bộc, sau đó đợi lệnh phân công hành động của tôi."

Đỗ hơi sững sờ, ngay người hai giây mới gật đầu nhận lệnh, sau đó nghi hoặc nhìn Tư Á, xoay người đi làm việc.

Bờ môi Tư Á cười đến vui vẻ, càng cười càng tươi.

"Nếu quả thật giống như lời cậu nói, tiền đánh cược tôi qua sẽ tăng gấp đôi!" Khóe mắt Gia Mậu lạnh nhạt liếc nhìn gương mặt tuần tú của hắn, thanh âm lạnh băng không chút độ ấm: "Bất luận cậu lấy có gì, tôi cũng không cho cậu dùng tin tức này làm náo động bữa tiệc. Còn nữa, cậu nên ngoan ngoãn tiếp nhận Huân chương vinh dự do An Đức Liệt Vương trao tặng đi!"

Giọng điệu cũng không hoàn toàn hạ xuống, thân thể cao lớn của người đàn ông tựa như gió xẹt qua bên người Tư Á, biến mất không thấy tăm hơi.

Khóe miệng Tư Á tà tà cong lên, nhìn theo hướng Gia Mậu biến mất, bước một bước về phía trước, hướng vừa vặn lúc Thư đang nghiêng mặt nhủ mảy mảy nhìn hắn.

Thư từ trong đám người lùi ra, nhanh chóng bước tới.

Tầm mắt Tư Á liếc dọc theo yến tiệc hoàng cung, sau đó giơ cổ tay lên, nghiêng mặt nhìn đồng hồ vàng lấp lánh trên tay, lạnh nhạt phản phó: "Mười phút sau, tắt hết toàn bộ điện trong hoàng cung."

"Dạ!" Mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc với lời phân phó của Tư Á, nhưng Thư vẫn lập tức gật đầu.

Nét mặt như son. Tư Á nghiêng người, ánh mắt, làn nửa nghiêng mắt nhìn dọc theo rèm che, đáy mắt hiện lên một chút lạnh lẽo hiếm thấy.

.....

Mí mắt Thất Dạ chậm rãi mở ra, đáy mắt hiện lên ánh sáng run sợ, vừa vận dụng chạm với đôi mắt đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Người ngay cả xách giày cho anh ấy cũng không xứng

Ánh mắt của người đó rất sáng, giống như vì sao trên bầu trời đêm, tỏa sáng lấp lánh. Vì vậy, trong đêm tối như thế này, Thất Dạ thấy vô cùng rõ. Lăng lẳng nhìn thẳng hần như vậy, một loại cảm giác quen thuộc, từ trong tâm khảm cô, tự nhiên sinh ra.

Ánh mắt này, cùng mùi vị trên người hần... Cũng khiến cho trong đầu cô, đột nhiên hiện lên một hình ảnh!

Không sai, nhất định là hần ta! Hần, là người lần trước, khi cô đi dự tiệc ở đại điện Kaloka, bị đưa đến trong một biệt thự, chính là người đàn ông muốn khi dễ cô! Cũng chỉ là, lúc ấy hình như bởi vì có người đến, hần mới rút lui. Không nghĩ đến, vào trong vương cung, nười này cứ nhiên lại tiếp tục ra tay. Cho nên... Hần là người trong vương cung sao? !

Sự nghi ngờ này, lan tràn trong đáy lòng Thất Dạ, cô cắn răng, lực ở đầu ngón tay đột nhiên tăng thêm, khẽ nâng cằm, lấy tư thế kiêu căng, lạnh lùng hỏi: "Người là ai?"

"Người cho là, ta sẽ nói cho người biết sao?" Thanh âm của người đàn ông rất trầm, nhẹ nhàng khẽ cười, giống như sứ giả đến từ địa ngục, ngữ điệu như lúc muốn lấy mạng người khác.

"Ta biết người, lần trước ở trong biệt thự, người chính là tên khốn đã trói ta!" Đôi môi anh đào của Thất Dạ nhẹ nhàng nhếch lên, thanh âm lạnh lùng: "Người thật thâm hại, chỉ có thể dùng loại phương pháp này, để khi dễ người khác sao?"

"Ta đã sớm nói với người rồi, phép khích tướng, cũng vô dụng đối với ta thôi!" Người đàn ông nhấc cánh tay khác, xoay ngược lại, dùng mu bàn tay nhẹ nhàng vỗ hai cái trên gương mặt cô: "Chỉ là, ta không ngờ người thật thông minh, cứ nhiên có thể giả vờ giả vịt. Người, không hề bất tỉnh đúng không?"

"Không sai, ta cũng không phải là thông minh, chỉ là, nhìn qua cửa kính, thấy Chu Đế hạ dược vào trong chén trà của ta thôi." Thất Dạ nhẹ cười một tiếng: "Mặc dù động tác của cô ta vô cùng cẩn thận, chỉ là nhẹ nhàng bấm một cái vào móng tay, nhưng ta hiểu rõ người hầu làm việc quanh năm trong vương cung, loại cử chỉ này, không nên có mới đúng. Ta, may mắn thấy được hành động mờ ám của cô ta, mới có ý giả bộ bất tỉnh."

"Tại sao lúc ấy không trực tiếp bỏ chạy?" Thanh âm của người đàn ông hạ thấp, vào thời khắc này, trong âm điệu, hình như mang theo mấy phần tư vị vui vẻ.

"Bởi vì ta không giống người, là một con quỷ nhát gan! Chỉ có thể ẩn mình trong đêm tối, không có gan gặp người khác!" Thất Dạ nhàn nhạt cười, nắm vào cổ tay hần, móng tay bấm sâu vào: "Người thật là thâm hại, vĩnh viễn đều phải sống trong bóng tối như vậy sao?"

"Ha ha!" Tiếng cười của người đàn ông, du dương mà lạnh nhạt, êm ái giống như làn gió nhẹ khẽ lướt qua gương mặt, mang cho Thất Dạ cảm giác thoải mái. Nhưng, đây chẳng qua là hần lợi dụng giờ trò đùa lật ngược tay lại thoát khỏi tay cô. Tối lúc đó, tất cả đều đã thay đổi!

Ngón tay của hần, giống như làm từ thép, lực lượng to lớn, cơ hồ chỉ nắm qua, có thể đem xương cổ tay của cô bóp nát. Cái loại đau đớn thấu tâm can đó, khiến Thất Dạ hít vào một ngụm khí lạnh. Bả vai thon gầy của cô khẽ run nhẹ hai cái, mạnh mẽ cắn chặt răng, mới không cất tiếng hét chói tai!

"Ta rất thương thức tính cách quật cường này của người, nhưng có lúc, phải biết nhún mình, cũng sẽ không khiến cô thua thiệt!" Đầu ngón tay của người đàn ông, nhẹ nhàng bóp một cái vào gương mặt của cô gái,捏o lấy làn da phấn hồng, chậm rãi dờ xuống, xẹt qua cái cổ trắng nõn như ngọc của cô, khẽ sờ dọc theo xương quai xanh của cô, trượt một đường xuống dưới, bò lên trên cặp tuyết lê mềm mại của cô.

"Người buông tay... Ừ -" Thanh âm Thất Dạ còn chưa ngừng, đã thấy đầu ngón tay của người kia hung hăng ép xuống, hơi thở của cô đứt quãng, không nhìn được phát ra một tiếng ngâm nhẹ. Sau đó, chính là tức giận mà nguyên rủa: "Người là đồ thần kinh, kẻ điên!"

Động tác của người đàn ông này, vốn cũng không mạnh lắm, nhưng sau khi nghe xong, huyết mạch cả người giống như bị khiêu khích. Mắt hần híp lại,

ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo u ám, tập trung nhìn vào gương mặt của Thất Dạ, giống như hận không thể, đem cô giết ngay tức khắc –

Thất Dạ đột nhiên có chút ảo não với sự kích động của chính mình, nhưng lúc này dù cô có nhún mình, chắc hẳn người đàn ông kia cũng sẽ không lùi bước. Vì thế, hai bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt thành quyền, lấy dũng khí, đem những lời quá phận, nói ra: “Ta hiểu rõ vì sao ngươi không dám ra mặt, bởi vì ngươi nhất định chỉ có thể sống trong bóng tối, không để mọi người nhận ra! Coi như ngươi lộ diện trước toàn thể giới, lòng của ngươi cũng đen tối, vĩnh viễn không có thứ gì có thể chiếu sáng đến tâm khảm ngươi. Ngươi, chính là một con quái vật, trên thế giới này, chính là kẻ đáng thương nhất!”

Người đàn ông nghe thấy thế, bàn tay đang bóp lấy ngực cô, hình như hơi khê dừng lại. Sau đó, hơi thở của hắn, liền tiến tới gần Thất Dạ.

Thất Dạ có thể cảm thấy, cả người đối phương tản ra một cỗ lệ khí, tương tự với, hơi thở quyết tuyệt của mãnh thú khi săn mồi. Chỉ cần hắn nhìn đúng mục tiêu, sẽ một mũi tên giết chết, không lưu lại bất kì đường sống nào!

Lòng của cô, “phù phù” rơi xuống, hình như là, giống cảm giác chờ đợi đến lúc tử vong... Tần suất hít thở của cô cũng nhanh, giống như không có biện pháp bình thường lại. Sự sợ hãi trong lòng cô, càng không thể dùng bất kì ngôn từ nào để hình dung!

Tóm lại, cô cảm thấy mình như con dê đợi làm thịt, không có bất kì đường lui nào –

Vì vậy, sau một giây, bụng bị đầu gối dùng sức đập vào, Thất Dạ cũng không hề thấy bất ngờ.

Nhưng lực đạo của đối phương quá lớn, khiến phế phủ của cô, trong nháy mắt đều giống như phồng lên. Khi bị hắn đập xong, cả người cô giống như chết lặng đi mất mấy giây, hoàn toàn không có bất kì ý thức nào. Cho đến khi người đàn ông dùng sức túm lấy tóc cô, kéo tới mức khiến đầu cô cảm thấy tê dại, cô mới từ trong đau đớn tê dại mà giật mình tỉnh lại. Cô muốn hít thật sâu, nhưng phát giác lực phủ ngũ tạng đều giống như đã bị thay đổi vị trí, không thể chỉ dùng từ đau, mà có thể hình dung được cảm giác này. Theo không khí từ từ tràn vào cổ họng, một mùi tanh nồng nặc, từ cổ họng cô tràn ra, chảy xuôi theo lưỡi cô, dọc theo cánh môi khô khốc, từ từ chảy ra, từ khóe miệng, xuống đến cằm, rồi cả cổ cô.

Lạnh lẽo, sền sệt, xẹt qua từng tác da của cô, giống như vô số cây kim nhỏ, một cái lại một cái châm vào da thịt cô.

Không tính là quá mức đau, nhưng cô chính là mất nhìn thấy mà tâm kinh hoàng.

Thất Dạ nghĩ, nếu như lúc này cô chết đi, vậy thật có thể coi như mọi chuyện xong hết rồi. Ít nhất, không cần chịu đựng khổ sở như thế. Nếu có thể chết như vậy, cô lại có một chút không cam lòng. Cô còn chưa chính thức khai chiến cùng hắn, mà cứ như vậy liền thua, thật là quá mức có lỗi với bản thân!

“Thật là không biết tự lượng sức mình a!” Đầu ngón tay người đàn ông, dọc theo cằm cô hung hăng bóp một cái, khi cô vô lực vận vẹo cổ để thoát khỏi không chế của hắn, cả khuôn mặt hắn đều dựa gần vào cô. Đầu lưỡi của hắn, dò xét bên ngoài, dọc theo những nơi tia máu của cô chảy qua, từ từ khê liếm lấy, động tác ưu nhã, tự nhiên, cực kì giống như đang thưởng thức, thức ăn ngon ở nhân gian!

Đây là ma quỷ, một tên bệnh hoạn, mà quỷ điên rồ!

Trong lòng Thất Dạ, thăm hỏi mấy trăm đời tổ tông nhà hắn, nhưng lại cô lực không thể kháng cự.

Cô rất đau, đau đến mức phải hít vào thật sâu, cũng cảm thấy thật đáng buồn!

Ha ha, người đàn ông này thật đáng buồn thay, nhưng bị người đàn ông này hành hạ, càng thêm đáng buồn. Cô cứ một lần rồi lại một lần như vậy, bị người khác nắm giữ trong tay, cố gắng chống lại, còn chưa có nghĩ qua, chống lại kiểu này không có bất kì tác dụng gì. Cô càng cố gắng phản kháng, đối phương càng trêu đùa cô, đến chết cũng không tha!

Lúc nào thì, cô mới có thể học cách nghe lời, hiểu được bảo vệ chính mình đây?

Tỷ như, vô luận đối phương khiêu khích như thế nào, cứ xem như hắn không tồn tại không phải tốt hơn sao? Thế nào lại ngu ngốc như vậy, cố tình chọn cách bị người khác làm cho đau đớn, giống như hận không thể để người khác đùa bỡn mình đến chết, mới có thể thấy vui vẻ sao? Như vậy, cô cái gì cũng không đạt được.

Trừ bỏ, đau!

“Ồ chỗ Gia Mậu · Dương · A Nhĩ Bá Đặc, hắn ta đã dạy ngươi những gì?” Liếm đi máu tươi chảy xuống cổ cô, đầu lưỡi của người đàn ông, dừng lại ở khóe miệng Thất Dạ, không hề nhẹ nhàng mà mút lấy, thanh âm trầm thấp: “Có phải hay không, hắn dạy dỗ ngươi, vẫn chưa đủ?”

“Chưa đủ!” Thất Dạ đáp lại, có chút suy yếu. Cô vẫn như cũ không hề học được, cầu xin tha thứ như thế nào. Cho nên, cô lựa chọn, nói ngược lại, như gì mà người đàn ông đó muốn nghe: “Thủ đoạn của anh ấy, so với ngươi lợi hại hơn vạn lần, nhưng là, ta đều không chết!” Bộ dáng sắc bén.

“Thật?” Người đàn ông cười nhẹ hai tiếng: “Vậy, ngươi muốn chết?”

“Ta không muốn!” Thất Dạ cắn răng, cảm thấy trái tim đau đớn như bị xé rách, dừng hai giây, cố gắng vững vàng hơi thở của mình, mới tiếp tục nói: “Ta nhất định sẽ còn sống, xem các ngươi xuống địa ngục!”

“Ngươi rất có chí hướng a!” Người đàn ông hình như có chút sững sờ, lòng bàn tay chậm rãi vỗ vỗ dọc theo gương mặt cô: “Nhưng là, ngươi có thể làm được vậy sao?”

“Tất cả đều có khả năng!”

“Như vậy...” Hô hấp của người đàn ông, khẽ dừng lại, đầu lưỡi, dờn qua gò má của cô, có chút ác ý cắn vành tai cô một cái, nói: “Ta liền để cho ngươi chịu đựng một chút, những gì A Nhĩ Bá Đặc chưa có dạy ngươi đi!”

Lúc hắn nói những lời này, đầy ngón tay, đột nhiên dùng sức nắm lấy áo Thất Dạ, “Tê” một tiếng y phục của cô hoàn toàn bị xé vụn, ngón tay rời xuống, kéo rơi xuống quần của cô, dùng sức tách hai chân ra, trực tiếp xâm nhập vào bên trong.

“Cút...”

Thất Dạ dùng sức khép hai chân lại, liều mạng chống đỡ tay của hắn, đáng tiếc, sức lực của cô, cũng không thể bằng hắn. Tay của người đàn ông, dùng sức hung hăng bấm vào da thịt trên chân của cô, khi Thất Dạ bị đau cả người buông lỏng, nhanh chóng đâm vào giữa hai chân cô –

Một hồi đau đớn tê dại, chọt lan tràn ra toàn thân, làm cả khuôn mặt của Thất Dạ, cũng chuyển sang trắng bệch.

Ngay cả trong đêm tối, hình ảnh ánh mắt trong trẻo của cô trong nháy mắt trở lên âm đạm, cũng rơi vào trong mắt của người đàn ông, đồng thời, khiến hắn vui vẻ.

Hắn cười, trong thanh âm, có ý tứ nhạo báng: “Như thế nào, hắn ta cũng sẽ đối xử với ngươi như vậy sao?”

“Làm được... So với ngươi còn mạnh hơn nhiều!” Lòng Thất Dạ tràn đầy mệt mỏi, ngoài miệng, cũng không quên lạnh giọng cãi lại: “Ngươi ngay cả rách giấy cho anh ấy cũng không xứng!”

Lời nói của cô, rõ ràng kích động người đàn ông, con mắt hắn tối sầm lại, đột nhiên đẩy chân của cô rộng ra, đem thân thể chen vào.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Cảm giác an toàn

"Rầm——"

Đúng lúc này, cửa phòng dường như bị người đá văng, có tiếng bước chân lộn xộn vang lên, vang vọng khắp trong nhà.

"Mẹ nó!" Người đàn ông khẽ nguyên rủa một tiếng, đôi tay rời khỏi người Thất Dạ, hắn lui về phía sau nửa bước, cơ hồ không có chút do dự nào, mũi chân liền đạp xuống đất, lòng bàn tay đè lên khung cửa sổ, hình dáng thon dài, đã nhanh chóng hướng ra khoảng trống bên ngoài, nhảy khỏi cửa sổ.

Lòng ngực vẫn đau đớn không chịu nổi, Thất Dạ vẫn không quên đưa tay với lấy manh áo sớm đã bị xé nát che lại người, sau đó lật người, quay lưng về phía âm thanh đang phát ra kia.

Bên trong phòng, chợt có ánh đèn di động. Ánh sáng chói mắt, khoảnh khắc kia, chói sáng đến như muốn làm mù mắt của Thất Dạ, một đám người gần như vọt vào cùng một lúc. Cô cắn răng, ngón tay bầu lại nút thật chặt lấy áo, bả vai co ro, cố gắng hết mức để hô hấp, cố gắng đè xuống đau đớn thấu xương ở vị trí trái tim.

"Tất cả cút đi ra ngoài!" Giọng đàn ông trầm thấp vang lên, vừa rơi xuống trong nhà, nghiêm nghị mà bức bối, mang tư vị giận dữ.

Một loạt tiếng bước chân lập tức vang lên, nhưng lúc này, là di chuyển ra cách xa.

"Ket!"

Đoán chừng, tiếng động lần này, là tiếng cửa phòng đóng lại.

Đối với tiếng ra lệnh này, tất nhiên Thất Dạ tương đối quen thuộc. Dù sao, cô là bởi vì anh ta, mới gặp phải nhiều khó khăn cùng đau đớn như vậy. Chỉ là, khi một cái áo khoác được ném lên người cô, đôi mi dài cong vút của cô mới hơi hơi run rẩy một chút, thật không có ý muốn từ chối.

Thân thể mềm mại của cô gái run rẩy, rõ ràng đang phát run, thế nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, lại không có dù chỉ một chút ý tứ nhu nhược nào. Trên gò má cô có thể thấy được gân xanh đang di động, đoán chừng là vì đang cắn chặt răng chịu đựng đau đớn, khiến chân mày người đàn ông, không nhìn được nhàn nhạt nhíu xuống. Cánh tay dài của anh ta dọc theo bả vai của cô dờn qua, ôm cô, đỡ cô đứng người dậy.

Lực phù ngũ tạng quá mức đau đớn, hai chân Thất Dạ như nhũn ra, vào lúc này, căn bản không có cách nào đứng vững. Cô chỉ có thể nhẹ dựa vào trong ngực của người đàn ông, để mặc cho cánh tay mạnh mẽ có lực của anh ta, chặt chẽ nâng đỡ mình.

Người đàn ông cũng không có vội vã rời đi, tầm mắt của anh, dọc theo vị trí cửa sổ bị hư hại nghiêng mắt liếc ra ngoài một cái, trong con người, một tia ánh sáng lạnh gọn sóng, bắn ra ngoài.

Thất Dạ khẽ cắn môi dưới, đầu ngón tay không biết có phải là lơ đãng hay không, dọc theo cổ áo ngực của anh nhẹ nhàng kéo một chút.

Mỉ dầy của Gia Mậu nhẹ rù xuống, ánh mắt sắc bén, lảng lảng xẹt qua gò má của cô, mắt thấy vị trí cổ áo bị xé nát của cô ấy có sắc hồng đỏ ửng, trong ánh sáng nhẹ nhẹ, con người màu hồ phách, khẽ nhúc nhích, giống như có một chút, ánh sáng lạnh băng hàn xẹt qua. Chỉ là, rất nhanh, trong con mắt lăm lăm của anh, vẫn trước sau như một đậm bạc. Anh tự tay lôi kéo một chút áo khoác trên người cô, đem thân thể tuyết trắng mịn màng của cô bao lại, cánh tay dài vòng qua vị trí sau vai cô, trực tiếp liền ôm lấy cô đi ra ngoài cửa.

Ở khoảnh khắc người đàn ông nhấc chân bước ra khỏi phòng này, Thất Dạ giờ hàm, dọc theo đường cong hoàn mỹ dưới cằm của người đàn ông nhìn lên, giọng nói thanh thoát có chút nhu nhược, giống như một làn gió mát vừa thổi qua, làm cho người ta nghe liền lần cảm giác thư thái: "Tôi chính là phiên phức của anh."

"Uh!" Gia Mậu căn bản không có bất kỳ do dự, liền trả lời rồi.

"Như vậy. thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc, vậy anh muốn tôi chết sao?"

"Cô không chết được."

"Tại sao?"

"Bởi vì cô là người của Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc tôi!"

Trong một cái chớp mắt kia, Thất Dạ muốn "Xi" một tiếng bật cười. Nhưng khoe miệng của cô mới vừa nhếch một cái, trái tim lại đau đớn như bị xé rách, cho nên, cuối cùng chỉ là cánh môi kéo ra, không có cách nào cười ra tiếng.

"Thật đáng thương, đến cười cũng là một loại bi kịch!" Gia Mậu mặc dù không có nhìn cô, nhưng trong giọng nói, thấy rõ ràng mùi vị đùa cợt.

Thất Dạ hừ lạnh một tiếng, không chút cử động.

Đỗ Bang đứng ở bên ngoài nhìn bóng dáng của bọn họ xuất hiện, liền vội vàng nghênh đón, nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, tiểu thư Nam Hi cô ấy. . . ."

"Đem hai người kia nhốt vào ngục thất dưới đất của phủ đặc cấp thượng tướng cho tôi." Gia Mậu lạnh nhạt cắt đứt lời của anh ta, lạnh nhạt nói: "Tôi muốn tự mình thẩm vấn!"

"Nhưng."

"Sao?" Lòng mi Gia Mậu giương lên, lạnh lùng nhìn anh ta.

"Họ đều là người trong cung!"

"Người trong cung, thì như thế nào?"

Đỗ Bang có chút im lặng.

Chỉ rất rõ ràng. Ông chủ này của anh khi đã muốn làm cái gì, thật đúng là, không có bất kỳ điều gì có thể làm anh ta chùn bước!

Ánh mắt anh, liếc về phía Thất Dạ một cái, liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt của cô có vẻ rất nhếch nhác, không tự chủ được gật đầu một cái: "Dạ, thuộc hạ hiểu!"

Con người Thất Dạ giương lên, như muốn hỏi anh ta, có ý gì.

Đỗ Bang tránh được ánh mắt của cô.

Anh mà đáp lời cô mới là lạ!

Anh sao có thể ở trước mặt thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc nói với cô, thật ra thì thượng tướng đại nhân của bọn họ trước kia vô luận gặp phải bất cứ chuyện gì, cũng tuyệt đối sẽ lấy việc bảo vệ quyền lực chính mình làm đầu. Nhất là, khả năng dễ dàng bỏ qua rất tốt. Nhưng lần này, dù là người trong cung, anh ấy cũng muốn tự mình xử lý, có thể thấy được tiểu thư Nam Hi có ý nghĩa lớn thế nào đối với anh ấy!

Nếu như anh ta dám nói vậy, thì người bị xử trí tiếp theo, nhất định sẽ là anh ta!

.....

Bị người đàn ông ném lên khoang máy bay, Thất Dạ không để ý lực phù ngũ tạng đau đớn, bị sợ đến không ngừng bò về phía trước, nhưng là, thời điểm

tới gần cửa ca bin, bị một đôi ủng da đen bóng cản đường đi.

Ha ha, không cần phải nói, chủ nhân của đôi ủng da kia, dĩ nhiên chính là vị thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc cao cao tại thượng kia rồi!

"Sao phải ngồi máy bay?" Đôi mắt Thất Dạ, có chút không vui môi mòng bĩu một cái, trong đôi mắt có ánh sáng u oán vây quanh: "Lúc tôi rõ ràng là chúng ta ngồi xe."

"Lão tử không thích lãng phí thời gian, rút về!" Con người Gia Mậu giương lên, khóe mắt lóe lên, dọc theo một bên ghế ngồi liếc một cái.

Ánh mắt kia, chính là đang cảnh cáo cô, lập tức ngồi lên cho anh ta. Nếu không. . . . Anh ta sẽ dùng vũ lực đối phó với cô!

Trong lòng Thất Dạ có oán hận, so với cái địa phương thối nát lúc trước bị người trà đạp còn phải oán hận hơn.

Ngồi máy bay, đối với cái người sợ độ cao như cô mà nói, đó là hành hạ lớn nhất.

So với hành hạ da thịt trên thân thể, hành hạ về tinh thần, tự nhiên càng khiến người ta khó chịu hơn!

Nhưng là, trước mắt ánh mắt của người đàn ông kia, khiến cho cô càng thêm sợ hãi. Phải biết, tình trạng của cô lúc này, đừng nói là chống lại anh ta, ngay cả dùng sức nói một câu, đều phải gắng gượng mới hít thở lại bình thường được. Nếu như cô không nghe lời, sẽ giống như lúc trước, thời điểm máy bay bay lên không, ném cô ra giữa không trung, như thế không phải cô sẽ phải sợ đến cái mạng nhỏ cũng không còn sao?

Lần trước cô còn tương đối khỏe mạnh, vào lúc này, lực phủ ngũ tạng có khả năng bị tổn thương, nếu như lại bị anh ta dọa một cái, cô bảo đảm, mình không có cách nào sống được rồi.

Vì vậy, dưới ánh mắt lăm lăm của người kia, cô ngoan ngoãn bò quay lại trong buồng máy bay. Sau đó, bàn tay vịn lấy ghế ngồi, cố gắng dùng sức nâng thân thể mình ngồi lên.

Nhưng đáng tiếc là, cô hình như đánh giá quá cao năng lực của mình. Lúc này, cô căn bản là một chút lực cũng không thể dùng. Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn cái ghế ở trước mặt mình, lại không cách nào dùng sức ngồi lên, một việc đơn giản trong cuộc sống như vậy lại chính là một hành hạ rất lớn —

Ở trước mặt người đàn ông kia mất hết thể diện còn chưa tính, hiện tại chẳng lẽ còn muốn nằm rạp ở dưới chân của anh ta, nhìn bộ dáng hả hê của anh ta, hơn nữa, còn phải chịu đựng chứng sợ độ cao của chính mình?

Cô quả nhiên là gặp năm hạn bất lợi!

Giữa lúc tâm tư cô đang có ngàn vạn khúc mắc, sống áo sau lưng đột nhiên bị người dùng sức nhấc lên. Cô còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã ngồi vào trên đùi người đàn ông.

Thời điểm Gia Mậu ngồi xuống, nhân tiện xách cô lên, đồng thời, ôm lấy thân thể cô vào trong ngực. Tay của anh, nhẹ nhàng vén áo khoác trên người cô lên, ánh mắt thẳng theo vị trí đang vươn cao kia của cô nhìn vào.

Thất Dạ chỉ cảm thấy gương mặt khó chịu giống như bị lửa đốt nóng, nếu là thường ngày, cô nhất định sẽ đưa tay kéo chặt áo không cho người đàn ông này nhìn, nhưng bây giờ, ánh mắt của người kia không có lấy nửa phần sắc dục, chỉ rất là tốt bụng, muốn thay cô kiểm tra vị trí vết thương này. Mà tầm mắt của cô, cũng dọc theo ánh mắt của người đàn ông rơi xuống trên người của mình, ở vị trí bụng phẳng phiu kia, có một mảng lớn sưng đỏ. Đó là kết quả trong căn phòng bị tên đàn ông kia hung hăng đập một cước, chỗ đó, đã thấy vết ứ máu tím bầm, có thể thấy lúc đó người đàn ông kia dùng lực mạnh đến cỡ nào.

"Cảm giác như thế nào?" Giọng nói của người đàn ông, nhàn nhạt, giống như là nước lọc, không có hương vị.

"Không có cảm giác gì." Thất Dạ đáp lại, đồng thời cũng là không có mùi vị gì cả.

"Xem ra, cô vẫn chưa học được làm người như thế nào!"

"Anh thì sao?" .

"Tôi?" Ánh mắt của Gia Mậu từ từ nheo lại, tầm mắt dừng lại trên gương mặt cô gái, rất có mấy phần mùi vị nguy hiểm.

Thất Dạ khẽ cắn cánh môi một cái, ánh mắt lạnh nhạt như nước: "Tại sao, phải làm như vậy?"

"Hả?"

"Anh biết là tôi đang nói tới chuyện đem Chu Đế cùng cô gái kia mang tới phủ đặc cấp thượng tướng."

"Không liên quan tới cô!"

"Chuyện này rõ ràng là có liên quan tới tôi."

"Phụ nữ, chuyện của đàn ông, cô không cần quan tâm, không cần không đáng yêu như vậy!" Đầu ngón tay Gia Mậu theo cổ áo của cô lôi kéo, lần nữa

bọc lại thân thể của cô.

Cùng lúc này, Đỗ Bang đứng lúc lên máy bay.

Thất Dạ nâng mí mắt, tầm mắt sâu kín nhìn chăm chăm Gia Mậu, trong con ngươi, có ánh sáng hoang mang không rõ lưu chuyển.

"Như thế nào?" ánh mắt Gia Mậu giao nhau với ánh mắt cô, thấp giọng "xuy" một cái hỏi.

"Không có việc gì."

"Bồ Lỗ Khắc, đi thôi!" Liếc về phía trước một cái, thanh âm không mặn không nhạt: "Chuyện làm đến đâu rồi?"

"Xin thượng tướng yên tâm, đã làm xong."

Gia Mậu "Ừ" một tiếng, về mặt nhìn nhạt, không có mùi vị gì.

Con ngươi Đỗ Bang có chút lay động, nhanh chóng khởi động động cơ, chuẩn bị cất cánh.

Cảm thấy máy bay trực thăng bỗng nhiên chấn động, lòng của Thất Dạ liền giống như bị treo giữa không trung. Cô liền lập tức vội nín lấy áo người đàn ông, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, vùi vào trong ngực anh ta.

Ở một góc nào đó, cô hình như cảm nhận được một loại cảm giác, trước nay chưa có. Cảm giác an toàn!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Người tranh đoạt vương vị

Động tác của đầu ngón tay cô gái có chút lớn, túm lấy áo của anh, giống như hận không thể xé nát được tất cả quần áo của anh vậy, điều này khiến cho mặt mày Gia Mậu nhăn nhó lại, con ngươi hẹp dài của anh nhẹ híp, ở trong bầu trời đêm, con ngươi hơi có vẻ xanh thâm sâu thẳm, sâu kín liếc xéo về phía gương mặt nhỏ nhắn của cô gái đang nhăn nhúm lại: "Những lời cô nói kia, là lời trong lòng?"

"Hà?" Thất Dạ kinh ngạc khi thấy anh ta đột nhiên hỏi một câu như vậy, không nhận được nhanh chóng ngừng mặt, ánh mắt nhìn chăm chăm người đàn ông: "Cái gì?"

"Nói anh ta xách giày cho tôi cũng không xứng."

Nghe lời nói bật ra từ đôi môi mỏng của Gia Mậu, con ngươi đen lúng liếng của Thất Dạ đảo vài vòng, mới nhấp nhẹ cánh môi khẽ cười nói: "Ha ha, chẳng lẽ tôi nói sai sao? Trên thực tế, độ biến thái so với anh, anh ta chỉ là bé tí mà thôi!"

"Đó?!" môi mỏng của Gia Mậu khẽ mím, một âm tiết đơn độc ngăn ngui, tương đối lạnh lùng trầm thấp, nghiêng mắt nhìn ánh mắt Thất Dạ, giống như ác thú lúc săn mồi, có thần thái nghiêm nghị di động.

"Năng lực chịu đựng của cô không tệ."

"Quá lời?!"

"Không có gì."

"Quái nhân." Đối với lời nói hơi khó hiểu này của anh ta, Thất Dạ không nhận được nhẹ nhàng lật mí mắt một cái, lần nữa đem gò má vùi sâu vào ngực rộng lớn của anh ta.

Ngón tay Gia Mậu đỡ ở trên vai cô, hơi dùng sức một chút.

Trong lúc cô đang nói chuyện, anh liền ý thức được, lần này dán thân vào giữa không trung, cô không còn khấn trương như lần trước nữa. Sau khi anh cùng cô trao đổi, tất cả tâm tình khấn trương của cô, hình như cũng đã tiêu tán rồi. Đây là có nghĩa gì, kì thực, chứng sợ độ cao của cô, cũng không có nghiêm trọng như vậy.

.....

"A. Có đèn sáng!"

"Ông trời, tôi liền gấp đến sợ muốn chết!"

"."

Sau khi ánh sáng một lần nữa tràn ngập không gian, người xung quanh cũng thờ phào một cái, sau đó chính là một hồi tiếng ồn ào hỗn loạn vang lên giữa đại đường của bữa tiệc hoàng cung. Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, đối với sóng gió trong khoảng thời gian nửa giờ bị cúp điện, có những phê bình kín đáo riêng.

"Cung yến thành ra như vậy, có phải quá mức mất thể diện rồi hay không?"

"Nghe nói phụ trách tổ chức cung yến lần này là người của bên hoàng tử Phí Nhĩ Lạc, bọn họ không phải nên ăn mừng vì thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc và thượng tướng đại nhân Ngõa La Luân ăn mừng thắng trận trở về hay sao, "hậu lễ" hoàng tử Phí Nhĩ Lạc tặng cho hai vị thượng tướng đại nhân, thật là làm cho người ta mở mang tầm mắt —"

"Vậy thì có là cái gì, hoàng tử Phí Nhĩ Lạc cùng với thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc và thượng tướng đại nhân Ngõa La Luân đều có thể là huynh đệ tốt, đừng nói là gặp phải loại chuyện này, hai vị thượng tướng đại nhân nhất định cũng sẽ không trách cứ bọn họ đâu!"

"Nói vậy cũng đúng, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng chỉ biết bán mạng vì hoàng tử Phí Nhĩ Lạc —"

"Chỉ sợ Vua An Đức Liệt không vui."

Nghe đám người đó, người một câu ta một câu nhiều chuyện đủ chuyện xoay quanh việc giữa bữa tiệc bị cúp điện, con mắt sắc của cô gái đứng gần một cột trụ nơi cửa hơi thu lại. Đầu ngón tay của cô ta nhẹ nhàng xấp xỉ, bước chân khẽ dời đi, động tác ưu nhã tự nhiên. Chỉ là, ánh mắt của cô ta, cũng không ngừng liếc về một vị trí, cho đến khi một vóc dáng thon dài khác xuất hiện, mới thờ dãi một cái. siết chặt ly rượu trong tay, chờ anh ta cất bước đến gần.

"Công chúa điện hạ, nơi này hình như rất nóng." Cánh tay dài của người đàn ông dọc theo bờ vai của cô nhẹ nhàng khoác lên, về mặt, lộ ra chút ánh sáng nhân nhật: "Tôi tìm em đã lâu, còn tưởng rằng em vẫn còn đang đi dạo ngoài đình viện."

"Anh đã đi đâu?" Đầu lông mày Mạn Ny Ti nhẹ vắn, tròng mắt giận dữ với anh ta: "Em không nên ra ngoài đi dạo linh tinh mới tốt đó"

"Việc chiếu sáng của yến hội xảy ra chút vấn đề tôi còn tưởng là em sợ bóng tối. Không ngờ, em còn biết đứng tại chỗ này lẳng lặng đợi." Mã Tu nghiêng người, cánh môi dọc theo cái trán của cô nhẹ nhàng đặt xuống một cái hôn nhẹ nhàng, nói nhỏ: "Công chúa điện hạ quả nhiên không còn là cô gái nhỏ mười năm trước nữa rồi"

"Không cần luôn so sánh em với mười năm trước, khi đó em mới chỉ là một tiểu nha đầu hay bị người bắt nạt mà thôi." Mạn Ny Ti nhắm một ngụm rượu Kê Vĩ, sau lưng nhẹ nhàng nghiêng về phía lồng ngực của người đàn ông, dựa vào anh ta, nhỏ giọng nói: "Em liếc mắt qua, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đã rời khỏi hiện trường bữa tiệc. Tối hôm nay, có thể sẽ là thượng tướng Ngõa La Luân sắm một vai kịch rồi."

Mây rậm của Mã Tu nhân nhật giương lên, khóe miệng hình cung hàm chứa nụ cười, lóe một cái rồi biến mất: "A Nhĩ Bá Đặc luôn luôn không thích loại tiệc kiểu này."

"Nhưng thường ngày anh ta cũng sẽ không đến nỗi chưa nói với phụ vương lời nào liền đã rời đi!"

"Thời gian, đều sẽ khiến rất nhiều thứ thay đổi. "

Giọng điệu của Mã Tu, rất có ý vị sâu xa, làm chân mày Mạn Ny Ti, khẽ nhú một cái.

Đầu ngón tay người đàn ông nhẹ nhàng phủ lên sau ót của cô gái, hai con mắt xinh đẹp, có ánh sáng rực rỡ phát ra: "Công chúa điện hạ, hôm nay A Nhĩ Bá Đặc có ra bất kì quyết định nào, cũng không ảnh hưởng tới em mới đúng. Lòng của em, sớm đã không còn đặt trên người anh ta nữa rồi, không phải vậy sao?"

Mạn Ny Ti cũng không đáp lời, chỉ là dùng ánh mắt trong trẻo, sâu kín nhìn Mã Tu một hồi lâu, mí mắt mới nhẹ nhàng rủ xuống.

Mã Tu lại có thể thấy được, khóe mắt đuôi lông mày của cô, cũng nhuộm mấy phần phiền muộn!

Điều đó đại biểu cái gì, anh ta rõ ràng nhất.

Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, ai nói anh ta không ở nơi này, liền không thể ảnh hưởng đến cái chỗ ngồi này đây? Không, anh ta có ở đây hay không, đều ảnh hưởng tới. Mọi người! Cho nên, sự tồn tại của anh ta, rất cần thiết và có ý nghĩa!

Dù là, có người thích, có người hận.

Có như vậy, cuộc sống mới có tính khiêu chiến, sau đó giành được thắng lợi, mới có thể làm cho người ta cảm thấy, rất hoàn mỹ!

Chuyện còn tiếp tục thế nào nữa, tất cả mọi người không ngại mỗi mắt mong chờ!

.....

"Bỏ điện muốn biết, rốt cuộc đây là có chuyện gì xảy ra?"

Câu hỏi của người đàn ông, thật ra thì rất nhẹ, nhưng nghe vào trong tai Tư Á, lại pha trộn tư vị khác nhau. Dù sao, hiện tại anh ta tự xưng là "Bỏ điện" mà không phải là "Tối", điều đó cho thấy anh ta đang dùng thân phận hoàng tử chứ không phải thân phận bằng hữu để hỏi anh.

À, nói cho chính xác một chút, phải là chất vấn.

"Cuộc sống luôn là có thật nhiều điều ngoài ý muốn, cũng bởi thế, cuộc sống mới hoàn mỹ!" Con mắt Tư Á liếc anh ta một cái, giọng nói không nhẹ không nặng: "Điện hạ, ngài thử nói xem?"

"Ngoài ý muốn như vậy, là muốn để phụ vương tôi khó chịu sao?" Sắc mặt của Phí Nhĩ Lạc cũng không tốt, phần lưng ngón tay nắm ly rượu, có gân xanh nổi lên. Giống như lộ rõ, chỉ cần anh ta tăng thêm chút lực, cái chén kia rất có thể sẽ vỡ vụn —

Trên thực tế, cũng chỉ có chút rượu trong cái chén kia chao đảo một chút, còn lại, không có thay đổi gì.

Tư Á cũng cười cười, gương mặt lơ đãng: "Điện hạ, Vua An Đức Liệt còn không có tới."

"Cứ coi như ông ta không có tới, cậu cũng có thể phải cẩn thận một chút!" Về mặt Phí Nhĩ Lạc có chút sắc bén, ánh mắt nâu thẫm, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, cực kỳ giống một cái giếng cổ, sâu không thấy đáy, nhưng lại mê hoặc người ta muốn tới thăm dò, bên trong rốt cuộc chứa những thứ gì.

Dĩ nhiên, Tư Á cũng không phải người bình thường, cũng hiểu anh ta quá rõ. Vì vậy, lúc này, anh chỉ là nhẹ nhàng nhún vai một cái, không có mùi vị gì cả mà nói: "Tiếp theo phải làm sao giảng hòa chuyện này, liền xem ý tứ của điện hạ ngài!"

"Có lẽ." ánh mắt Phí Nhĩ Lạc, liếc về phía người đàn ông bên cạnh đang bước tới gần, cười đến có chút lạnh nhạt, nói: "Anh ta có thể giúp chúng ta!"

Tầm mắt Tư Á, nhìn theo hướng anh ta đang nhìn, liền thấy thân hình Tất Khắc Tồn đứng lúc dừng lại ở cách bọn họ không đầy hai thước, cười như không cười nhìn bọn họ.

Phí Nhĩ Lạc nắm chặt ly rượu, bước về phía trước hai bước, hướng về phía Tất Khắc Tồn khẽ mỉm cười, nâng cái ly lên, nói: "Vương huynh, anh cảm thấy sắp xếp hôm nay thế nào?"

"Nếu như không có trận mất điện này, có thể sẽ là hoàn mỹ!" Tất Khắc Tồn cụng ly với anh ta một cái, sau đó dốc cạn ly, giọng điệu bình thản như nước, thế nhưng trong đôi con ngươi nhìn chăm chăm vào Phí Nhĩ Lạc, trên mặt lại nổi lên nếp nhăn cười khi người gặp họa, nói: "Chỉ tiếc, thực tế luôn là tàn nhẫn!"

"Cũng không phải." Phí Nhĩ Lạc nhẹ nhấp một ngụm rượu, trong mắt lóe sáng lấp lánh, nói: "Mọi người đều nói rằng, phân tranh trong vương thất, giống như vĩnh viễn đều không có cách nào tránh khỏi, mà tôi cũng biết rất rõ ràng, ở trên người chúng ta, vĩnh viễn đều sẽ không phát sinh loại chuyện như vậy. Vương huynh, khi đứng trong bóng tối, cũng rất nhiều người có thể sẽ không tin tưởng cái người đứng bên cạnh mình. Có lẽ, sẽ có rất nhiều ý kiến xôn xao sinh ra trong hoàn cảnh này, thậm chí là. Âm mưu! Nhưng là, cho tới bây giờ, thế giới của chúng ta đều là gió êm sóng lặng, anh nói xem, tình anh em như chúng ta, phụ vương chẳng lẽ còn không vui mừng sao?"

Tất Khắc Tồn nghe vậy, con ngươi co rút lại, đáy mắt có ánh sáng lưu chuyển, như ngọn lửa bị cơn gió xẹt qua, lập lòe cháy tắt.

Mà đương sự, khóe miệng ngậm cười, tâm tình tốt đến mức, giống như là nhặt được bảo bối tình cảm chân thành.

Trong lòng Tư Á thầm ủng hộ những điều Phí Nhĩ Lạc nói vừa rồi.

Mặc dù là hoàng tử thứ, về danh vọng vương vị cũng không bằng hoàng tử trưởng Tất Khắc Tồn, nhưng cơ trí cùng năng lực ứng biến của Phí Nhĩ Lạc, tuyệt đối là có điểm đặc sắc riêng. Đây, rõ ràng là trận hài kịch, nhưng qua lời anh ta nói một phen, chỉ sợ nếu nói đến tai vua An Đức Liệt, sẽ đảo qua một loại tư vị khác đi! Quả nhiên, không hổ là người tranh đoạt vương vị mà anh và Gia Mậu đều tin tưởng.

Trong vương tộc, kiêng kỵ nhất là đấu đá, Phí Nhĩ Lạc nói như vậy một hồi, đều nâng anh ta và Tất Khắc Tồn lên một tầm khác. Coi như đây chỉ là hòa bình giả dối, nhưng lại không thể phủ nhận, đây tuyệt đối sẽ là cảnh tượng mà vua An Đức Liệt thích nhìn thấy nhất.

Hoàng tử trong lúc này, lễ nghi tương hỗ nhau. Hôn nữa, không có bất kỳ người nào nhân cơ hội làm bừa. Coi như bữa tiệc này mất điện một chút, cũng có là cái gì?

Danh tiếng của hoàng thất, trong tương lai gần, sẽ càng ngày càng tốt. Đây cũng là điều mà vua An Đức Liệt muốn duy trì!

.....

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc." Đỗ Bang sau khi đẩy cửa ca bin ra xong, khẽ nghiêng người, hướng về phía Gia Mậu cung kính mở miệng: "Đến rồi."

"Ừ." Lông mày Gia Mậu rủ xuống, con ngươi nhìn cô gái trong ngực đã sớm ngủ thiếp đi từ lúc nào rồi, trong tròng mắt có một tầng ánh sáng xoay vòng. Cánh tay dài của anh ôm ngang thân thể cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, gật đầu với Đỗ Bang một cái.

Đỗ Bang hạ bậc thang xuống để anh có thể thuận lợi một chút bước xuống mặt đất, nhỏ giọng nói: "Mã Đình đã đợi ở bên trong, lập tức có thể khám

bệnh cho tiểu thư Nam Hi."

"Tốt!" Gia Mậu gật đầu, lông mày rũ xuống, mắt thấy, cô gái trong ngực, đúng lúc này đang từ từ tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110

Giờ phút này nhìn lại chính bản thân mình đang đưa thân vào trong ngực người đàn ông, mà chỗ bọn họ đang ngồi, chính là phủ của Gia Mậu. Thất Dạ đưa tay lên lau khóe mắt, chớp chớp mắt, nhỏ giọng hỏi: "Đến nơi?!"

Động tác và cử chỉ của cô, rất giống như đứa trẻ, khác nhau một trời một vực so với biểu hiện kiên cường - cứng rắn thường ngày của cô! Nhưng ánh mắt Gia Mậu lại không thể rời bỏ.

Cô gái có làn da màu đồng nhạt, khá mê người, lông mày dày, chột lóc lên, giống như trong mộng, Thái Diệp vỗ vỗ cánh mỏng muốn bay đi. Cô gái có ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, một đôi mắt xinh đẹp trong veo như làn nước mùa thu, màu sắc say mê, lại giống như sương mù, có chút không chân thật. Đôi môi yêu kiều nhẹ vênh lên, ẩm ướt giống như giọt sương sáng sớm, say mê động lòng người. Rõ ràng không có ý muốn đáp lại anh, trong lúc vô tình lại tán ra sức quyến rũ hấp dẫn riêng biệt của cô! Lay động lòng người.

Có lẽ, dùng tĩnh chế động, dùng hình ảnh con thỏ bỏ chạy để hình dung cô là đúng nhất!

Cô là một cô gái quật cường như vậy, thời điểm cô để cho người khác chơi đùa, rốt cuộc thì cũng nhịn không được mà suy nghĩ, cô rốt cuộc là cô gái đau khổ như thế! Vĩnh viễn, anh đều dùng phương thức của mình để hấp dẫn lực chú ý của người khác!

Không nghe thấy người đàn ông đáp lại, sau đó lại cảm thấy ánh mắt mãnh liệt của người đàn ông truyền thẳng về phía cô, trong lòng Thất Dạ khẽ chấn động, nhịn không được quay mặt nhìn người đàn ông đó. Thời khắc tiếp xúc với đôi mắt thâm thúy u tối kia, cô bỗng cảm thấy cổ họng khô khốc, nhịn không được mà ho nhẹ, nói: "Nhìn cái gì?"

"Nhìn em!" Gia Mậu nhàn nhạt đáp lại.

Má phấn của Thất Dạ thoáng đỏ ửng. Cô khẽ cắn môi dưới, sau đó nghiêng mặt đi chỗ khác.

Kể từ khi Gia Mậu tiến vào căn phòng này cứu cô ra ngoài tới nay, anh cũng không có dùng qua ngôn ngữ biểu thị ý nghĩ của anh, lại càng không biểu hiện một chút không vừa lòng. Nhưng mà bây giờ, anh lại để lại cho cô ấn tượng sâu sắc, anh Ở bên cạnh cô!

Trong khoảng thời gian cô gặp nguy hiểm, anh đã xuất hiện; thời điểm cô không óc khả năng tự chăm sóc mình, anh ra tay hỗ trợ!

Mặc dù trước đây, anh cũng là người khiến cô chịu vô số khổ sở!

"Thả tôi xuống đây đi!" Cho dù không nhìn người đàn ông này, nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt người đàn ông này chưa một khắc dời khỏi người cô, bị anh ôm suốt một đoạn đường, cũng hấp dẫn ánh mắt của không ít người làm, Thất Dạ có chút không được tự nhiên hơi vắn vẹo bả vai: "Tôi có thể tự mình đi!"

"Ha ha, sau khi lục phủ ngũ tạng cũng bị đá ngã lần?"

Thanh âm Gia Mậu không che giấu chút mỉa mai nào, làm cho tuyến thần kinh của Thất Dạ căng lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, mắt hiện lên nồng đậm tức giận. Thậm chí khuôn mặt cô còn nghiêng sang lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông, nhưng cuối cùng cô cũng không nói gì.

Nhìn thấy môi cô chu lên rất đáng yêu, mặt Gia Mậu hơi nghiêng, hai bạc môi như giả như thật xẹt qua ý cười.

Thất Dạ cắn răng, cái đầu nhanh chóng quay sang hướng khác.

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, bác sỹ Bác vừa tới, cậu ta đang chờ ngài trong phòng khách!" Mã Lệ đứng ở trước bậc cầu thang mở miệng, nhìn thấy Gia Mậu bước đến còn ôm Thất Dạ, liền vội vàng tiến lên nói: "Tôi sẽ mời anh ta đến phòng ngủ chờ ngài!"

"Ừ!" Gia Mậu lạnh nhạt đáp một tiếng, trực tiếp cất bước tiến vào thang máy.

Tầm mắt Thất Dạ nhìn theo bóng dáng Mã Lệ khuất bóng ở cửa phòng khách, cho đến khi nhìn thấy trang phục ưu nhã của Mã Đình • Bác đứng dậy khỏi ghế sofa, mới lùi kéo áo của Gia Mậu, nói: "Anh đã kêu anh ta đến từ trước?"

"Tôi không muốn nhìn thấy, một tên ngu ngốc bởi vì làm trễ nãi thời gian cứu chữa mà bị giày vò đến chết!"

Thanh âm Gia Mậu không tỉnh là nghiêm nghị, nhưng tuyệt đối không phải ôn hòa. Nhưng lần này, Thất Dạ nghe thấy không biết vì sao lại thấy vô cùng hưởng thụ.

Cô biết rõ, theo lời nói của Gia Mậu thì cái tên ngu ngốc kia chính là cô! Mà anh chọn sử dụng máy bay trực thăng để trở về phủ, là bởi vì. Giúp cô tranh thủ thời gian?

Anh dụng tâm lương khổ như vậy, là thật sự quan tâm cô, hay chỉ là không muốn mất đi một món đồ chơi? !

Thất Dạ, đoán không ra!

.....

Bị cặp mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào quá trình mình chẩn đoán thương thế cho cô gái, Mã Đình thật sự cảm thấy có chút áp lực. Nhưng mà, anh không có can đảm hướng về phía người đàn ông kia hô, để tránh một chút lời nói. Phải biết rằng, con người người đàn ông kia có bao nhiêu nghiêm túc, giống như chỉ cần anh làm ra một chút hành động kiểm tra dư thừa sẽ bị người đàn ông kia giết! Nhưng trên thực tế, trừ những tiếp xúc cần thiết thì anh cũng chỉ chăm chú chữa bệnh cho cô gái. Mà thỉnh thoảng anh chỉ nhẹ nhàng lên miệng vết thương của cô để xem thương thế thế nào, nhưng đó cũng là hành động cần thiết. Mỗi lúc như vậy sẽ cảm thấy ánh mắt của người đàn ông kia bắn tới phía mình, lại càng sắc bén hơn. Khiến cho áp lực của anh, càng lúc càng lớn hơn.

Cuối cùng, thật vất vả mới xác định được trừ bỏ xương sườn bên cạnh bị đụng tổn thương ra thì lục phủ ngũ tạng và những thứ bên trong đều bình thường, trên trán của anh cũng toát ra mồ hôi hột to như hạt đậu.

Ngoại trừ ánh mắt Gia Mậu như muốn giết chết anh ngay lập tức ra, thì vẫn còn có ánh mắt sâu kín của cô gái trên giường, thấy anh vô cùng ngượng ngùng!

Làm một bác sỹ, anh làm được đến đây, không biết có phải nên gọi là thất bại!

Thấy anh thở phào một hơi, môi mím Gia Mậu trầm lãnh bật ra hai chữ: "Thế nào?"

"Bước đầu kiểm tra không có vấn đề gì lớn, nhưng tốt nhất là nên đến bệnh viện kiểm tra kỹ hơn, để tránh để lại nguồn gốc bệnh tật." Mã Đình ngược mắt lên chạm vào tầm mắt của Gia Mậu, nhẹ nhàng nói.

Trời mới biết, thật ra thì anh chỉ muốn nói: tôi vừa đề mấy cái nên có thể xác định chính xác thương thế của cô ấy rồi, nhưng bây giờ tôi không dám, bởi vì cậu cứ nhìn tôi chăm chăm như thế, khiến tay tôi phát run, nên chẩn đoán bệnh không được tốt lắm!

"Mã Đình• Bác, cậu cảm thấy dọa tôi tốt như vậy sao?" Hai cánh tay vòng trước ngực bỗng buông xuống, nụ cười lạnh lung hiện lên.

"Trên thực tế. Vấn đề của cô ấy thật sự không lớn. Chỉ là." Mã Đình nhún nhún vai, hơi bất đắc dĩ nói: "Cô ấy không thể liên tiếp xảy ra chuyện không may. Nếu không. Đừng nói là cô ấy, dù là cậu. Ý của tôi là, dù là đàn ông, cũng không chịu được!"

Trước đây là bệnh tình nguy kịch, sau đến ngón tay bị thương, bây giờ người lại bị tập kích đánh. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cô liên tiếp bị thương, nếu như sau này cứ như vậy, e rằng không ai có thể chịu nổi!

Gia Mậu không nói gì, ánh mắt chỉ thoáng liếc nhìn Thất Dạ, đáy mắt cực kỳ tối tăm.

Thất Dạ hung hăng trừng mắt nhìn anh, con ngươi u ám, như muốn tố cáo chuyện cũng bởi vì anh mà ra!

"Cậu xác định cô ấy không bị tổn thương lục phủ ngũ tạng?" Đối với ánh mắt thù hận của cô, Gia Mậu không lưu tâm, tầm mắt của anh thông dong rơi trên người Mã Đình: "Vấn đề này lớn nhỏ ra sao."

"Thượng tướng đại nhân không cần lo lắng, mạng của cô ấy rất cứng, người khác có giày vò thế nào, cũng không chết được." Chuyện gì Mã Đình cũng có thể tha thứ, nhưng không dễ dàng tha thứ cho người hoài nghi y thuật của anh. Vì vậy, anh quay mặt sang, đem những chuyện không nên nói phun ra: "Cũng không thể tưởng những thứ này đều bởi vì ai đó mới tạo thành đấy!"

Sắc mặt của Gia Mậu hơi trầm xuống, đồng tử chìm xuống ngụy lạnh u ám, ánh sáng lạnh sâu kín phát ra. Nhưng cuối cùng anh cũng không nói gì, chỉ phát tay về phía Mã Đình.

Mã Đình có câu kinh, nhưng cũng không đến mức lớn gan nhỏ lông trên đầu lão hồ. Vì thế, sau ám hiệu của người đàn ông, anh thức thời lui xuống.

Thất Dạ lập tức lộn người quay lưng quay về phía Gia Mậu.

"Nam Thất Dạ!" Lòng bàn tay áp chế bả vai cô, quay người cô lại về phía mình, về mặt Gia Mậu có chút bí hiểm: "Đau không?"

"Anh còn phải nói nhảm sao?"

"Em nên học được chạy trốn hoặc tránh né, mà không phải chịu đựng cùng khiêu khích!"

Con ngươi Thất Dạ híp lại, giống như phát hiện ra vùng đất mới thần nhiên nhìn anh: "Thì ra Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân đang dạy tôi sao?"

"Nói sự thật!"

"Vậy thì tôi phải vô cùng cảm kích anh rồi!"

"Nam Thất Dạ!"

"Tôi biết rõ rồi, không cần trùng!" Thất Dạ nhếch môi mỉm lên: "Xin hỏi Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, bây giờ tôi có thể nghỉ ngơi một chút được không?"

Đồng tử Gia Mậu hiện ra một tia mập mờ, giống như sương mù bao phủ rừng rậm, không thể nhìn thấy bên trong ẩn chứa cái gì!

Thất Dạ lại cảm thấy phổi của mình phát ra tia đau đớn vô cùng.

Nhưng mà cô có chút hiểu được, lần này, cũng không phải bởi vì bị người đàn ông đụng bị thương mà bị kéo lên mới bị đau đớn như vậy. Và. Không thể nói rõ vì sao cứ có cảm giác, đôi mắt của người đàn ông trước mắt này hình như mang theo chút đau khổ — —

Anh khôn hoặc cái gì chứ? !

"Em nghỉ ngơi đi, tôi sẽ bảo Tuyết tới chăm sóc em!" Ở thời khắc trái tim cô đập mạnh và loạn nhịp, đầu ngón tay của Gia Mậu bỗng xẹt nhẹ qua má cô, buông xuống một câu, liền đứng thẳng người, liếc cô một chút, sau đó xoay người bước về phía cửa!

"Gia Mậu." Thất Dạ lập tức mở miệng gọi anh.

"Hả? !"

Người đàn ông nghiêng người, ánh mắt dừng trên khuôn mặt cô.

Đầu lông mày Thất Dạ hơi nhíu, giống như đang suy nghĩ cái gì đó, một lát sau, mới nhỏ giọng nói: "Nếu như có thể, không cần giết Chu."

"Em cầu xin cho cô ta?"

"Không phải."

"Vậy thì? !"

"Cô ấy là đứa trẻ đáng thương."

Lông mày Gia Mậu nhướng lên, trông mắt u ám bỗng chùng lên tầng tầng thoải mái.

Anh không nói gì, chậm rãi xoay người, đầu ngón tay nắm vào tay nắm cửa, dùng sức lôi kéo, thân thể cao lớn biến mất ở phía ngoài.

Đột nhiên Thất Dạ có cảm giác khí phách.

Có lẽ, anh không hứa hẹn, nhưng sẽ đi làm!

.....

Bên trong phòng là Âm, rất ẩm ướt, mùi hương ẩm mốc cùng tiếng kêu của cô gái nhỏ lan tỏa ra không khí, nghe thấy không hề thoải mái.

"A a á — —"

Tiếng xích sắt lạ thường vang lên, khiến không gian không có chút ánh sáng này càng chìm lạnh, thanh âm kia vang vọng bốn phía, giống như tiếng nguyên rửa mê lòng người, khiến cho tâm hồn mê muội! .

Tất cả những tiếng vang, sau tiếng "lộc cộc" cửa phòng, yên lặng!

Trong nhà nhàn nhạt tỏa ra một chút ánh sáng, ngay sau đó là tiếng bước chân nhỏ nhẹ truyền đến.

Rất nhanh, hai thân hình liền dừng lại ở bên trong phòng, đồng thời ánh sáng chói mắt bao phủ căn phòng, giống như ánh sáng ban ngày tỏa ra bốn phía!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Người đó tới cùng là ai???

Nhìn thấy bước chân người đàn ông đang chậm rãi tiến đến gần, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu nhìn không được mà xuất hiện thần sắc hoảng hốt. Cả người cô khấn trương căng thẳng như dây cung, cơ hồ không thể đè nén mà gãy giống như là khó chịu. Cô cố gắng muốn nắm chặt bàn tay nhỏ bé thành quyền, nhưng da thịt lại bị điều thuốc làm bong đến mức thối rữa, bởi vậy mà trái tim đau đớn như bị dùi đâm không cần nói cũng biết ——

Nhưng mặc dù như vậy, trên da thịt bị tổn thương, mà bước chân từ phía xa đi lại của người đàn ông đã dừng ở trước mắt cô, thân thể cao lớn cùng đôi mắt thâm thúy trừng lên nhìn cô đáng sợ như vậy!

"Àm——"

Thanh âm thanh thúy của vật hạ xuống vang lên bốn phía, cực kỳ giống ở trên pháp trường, thời khắc tội phạm bị buộc lại bằng xích sắt, lúc bị kéo lên trên pháp trường vang lên những thanh âm như vậy!

Bởi người đàn ông lùi đôi chân thon dài ra phía sau, hung hăng hướng bả vai cô đá một cái đau thấu xương, Chu hít một ngụm khí lạnh, bả vai co rúc vào, cuộn người tiến vào trong góc tường. Nhưng cuối cùng cô phát hiện, cô đã không có đường lui ——

"Cô trốn không được!" Đường Na khom người, đầu ngón tay dọc theo cổ áo Chu kéo mạnh, lôi kéo cô về phía Gia Mậu, nhìn thấy cô nằm rạp dưới chân người đàn ông, giày cao gót dọc theo sống lưng cô hung hăng đập xuống, sau khi nghe thấy tiếng Chu kêu đau, khóe miệng nhếch lên, lạnh lùng phân phó: "Lập tức hướng Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân nói rõ cô đã phạm vào tội lỗi gì!"

Cả thân thể của Chu dán lên sàn nhà lạnh lẽo, trước mắt nhìn thấy đôi giày da của người đàn ông, cô cảm thấy trái tim mình như muốn theo cổ họng nhảy ra ngoài, nhưng trong đầu rối loạn, những hình ảnh đáng sợ lại dâng lên trong đầu cô. Vì thế cô chỉ liều mạng lắc đầu, cố gắng cầu xin: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, tiểu nhân biết rõ tiểu nhân đã sai rồi, cầu xin ngài thương cho tiểu nhân một phát súng, để cho tiểu nhân có thể chết dễ chịu hơn!"

Con kiến còn muốn sống tạm bợ, huống chi là con người? Cái cô Chu này, ngược lại quái gở, lại một lòng muốn chết. Chẳng lẽ cô ta cho rằng, như vậy coi là trừng phạt sao?

Đường Na ngược mắt nhìn người đàn ông, nhưng thấy con người anh là một mảnh tĩnh mịch, đôi tay bắt chéo sau lưng, không có hứng thú muốn nói, cái chân ở phía sau của Đường Na nhẹ nhàng xoay chuyển đề xuống mấy cái, cười lạnh nói: "Không được sự cho phép của Thượng tướng, ngay cả tư cách chết cô cũng không có! Nói!"

Thời điểm một chữ cuối cùng từ từ theo môi cô bật ra ngoài, giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm khắc. Cùng lúc đó, thân thể của cô đã ngồi xổm xuống, đầu ngón tay hung ác nắm tóc Chu kéo ngửa mặt ra sau, lạnh lùng liếc Chu, trong mắt toát ra nồng đậm cảnh cáo.

Chu vẫn như cũ, quật cường lắc đầu, cắn môi dưới, liều mạng chịu đựng hành hạ dữ dội này.

Đường Na còn muốn để cho Chu ném thử một chút lợi hại, lại nghe thấy thanh âm của Gia Mậu, thông thả vang lên: "Mặc Nại, chờ một chút!"

Cô gái ngược mắt, có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông, nhưng thấy thân thể cao lớn của anh đi về phía trước nửa bước, đưa chân dài đá đá lên người Chu. Cô lập tức ý thức được cái gì, lòng bàn tay dùng sức kim chặt đầu Chu, nhấn cái mặt đang nằm ngửa trên mặt đất, đứng dậy, đem mục tiêu hướng đến một người phụ nữ khác.

Rất rõ ràng, cô gái kia cũng không cố chấp như Chu. Bị ánh mắt của Gia Mậu cùng Đường Na song song nhìn chăm chăm, cả thân thể bị dọa phát run, liều mạng lắc đầu nói: "Cái gì tiểu nhân cũng không biết, chỉ là nghe theo phân phó của bề trên đưa cái túi bột thuốc giao cho Chu mà thôi, xin đừng có giết tiểu nhân."

"Nếu như cô không hợp tác một chút, tôi sẽ nhường lại gian phòng này cho hai quân binh canh cửa đi vào, họ sẽ hầu hạ cô rất tốt!" Đường Na ngồi xổm xuống, bàn tay duỗi ra hung hăng vỗ vỗ hai cái lên mặt cô gái, đầu ngón tay dùng sức bóp cằm cô gái: "Nói, là ai đưa thuốc bột cho cô?"

"Là lính gác cửa, nói là trong cung truyền ra ngoài, bảo tiểu nhân giao cho Chu." Thanh âm cô gái run rẩy, liều mạng giải thích: "Tiểu nhân căn bản không biết đó là cái gì, thật sự cái gì tiểu nhân cũng không biết. Nếu như tôi mà biết Chu dùng ccais đó hại người, tiểu nhân tuyệt đối sẽ không đưa cho cô ấy!"

Nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của cô, giống như thật sự không biết gì. Sau khi nghe xong, Đường Na nhướng mày, ánh mắt sâu kín nhìn Gia Mậu. Ánh mắt thâm thúy của người phía sau xẹt qua mặt cô, nghiêng mặt nhìn dọc theo Chu.

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân." Ngay tại giờ phút này, từ phía cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, thân thể cao lớn dừng lại trước cửa. Trong tay người đàn ông cầm một tập tài liệu, sau khi đưa tay ra, nhếch miệng cười khê, nói: "Đã tra được rồi."

"Thiếu tướng Đỗ Bang, ngài tra được cái gì?" Đường Na lập tức đứng lên từ trên mặt đất, đi tới nhận tập tài liệu kia.

Đỗ Bang cũng không đưa cho cô, mà tiến lên đưa vào tay Gia Mậu, cũng giải thích cho anh: "Chu, mười tám tuổi, đến từ thế giới thứ ba, hiện đang làm nữ bộc ở trong tẩm cung Mễ Hiết Nhĩ • An Đức Liệt Vương. Nhà cô ta còn có một em trai đang học đại học, họ là hai chị em sinh đôi, nghe nói hôm nay mới tiến vào đại học Quý tộc. Chẳng qua là hai ngày trước cậu ta đột nhiên mất tích, trường học cũng không biết bây giờ cậu ta đang ở đâu."

"Có ý gì." Mắt thấy sau lời báo cáo của Đỗ Bang, sắc mặt Chu tái nhợt, khoe miệng Gia Mậu hiện lên nụ cười: "Nữ bộc trong cung Hoàng Hậu, đi đâu để tìm một người đàn ông hợp tác?"

"Chuyện không liên quan đến em trai của tiểu nhân, xin Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đừng làm thương tổn em ấy."

"Bây giờ người muốn thương tổn cậu ta, chỉ sợ là người đàn ông hợp tác với cô nhỉ?" Đường Na đưa chân lên, hung hăng đập lên mặt cô gái, chặn lại những lời nói của Chu!

Đỗ Bang có chút ngạc nhiên liếc Đường Na, nhưng mà lực chú ý của Đường Na đều dồn hết lên chơi đùa Chu, không chút để ý, đến khi Gia Mậu ho nhẹ một tiếng, cô mới phản ứng, thu chân ra khỏi mặt Chu.

Sau khi được tự do, Chu nhanh chóng chạy qua chỗ Gia Mậu. Cánh tay bẩn thỉu của Chu nắm lấy ống quần Gia Mậu, nước mắt xông ra, sốt ruột nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, cầu xin ngài bỏ qua cho em trai tiểu nhân!"

"Cút ngay!" Đường Na lạnh tay lẹ mắt, nhanh chóng hướng lồng ngực Chu hung ác đá, khiến cho Chu vì bị đau mà buông tay đang nắm quần Gia Mậu ra, ngã xuống một bên.

"Mấy ngày không gặp, võ nghệ của Thượng úy Mạc Nại hình như tiến bộ không ít!" Đứng ở một bên, Đỗ Bang khẽ cất giọng giễu cợt.

Đường Na thoáng sùng sốt, sau đó có chút đỏ mặt xấu hổ, cô ngượng ngùng nhìn Gia Mậu một cái, sau đó quay người lại, lùi vài bước đứng sang một bên.

Gia Mậu không nói, nhưng mà con mắt sắc lại nhàn nhạt liếc qua Chu, giống như vừa vặn nhìn cô cũng đã biết cô đang sợ cái gì! Mặt cô biểu hiện rõ.

"Chu đúng không?" Lòng bàn tay Đỗ Bang xoa xoa, nhìn cô gái đáng yêu nằm dưới đất, lạnh nhạt nói: "Dùng tàn thuốc làm bỏng tay, ở trong quân đội đó chỉ là trừng phạt nho nhỏ mà thôi, đối phó với cô gái như cô, chúng tôi sẽ thoải mái đùa chơi. Ví dụ như Cầm cái búa nhỏ, đập lên mười đầu ngón tay nhỏ nhắn kia; hoặc là cầm cái kim nhỏ đâm vào ngón tay cô; hay là cầm con dao nhỏ rạch lên gương mặt xinh xắn kia, từng nhát từng nhát một Đương nhiên, những thứ này cũng chưa là gì, bởi vì đối tượng là cô! Chỉ là, nếu như chúng tôi từ trong tay người nào đó đem gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp này mang đến trước em trai cô, khiến cho người từ nhỏ sống trong an nhàn sung sướng như cậu ta chịu đựng cảm giác này, không biết sẽ cảm thấy thế nào nhỉ!"

"Đừng ——" Chu lo lắng lắc đầu: "Cầu xin các ngài, làm ơn, đừng đối xử với em ấy như vậy!"

"Thì ra là cô rất quý cậu ta!"

"Tiểu nhân không thể nói, nếu tiểu nhân nói, em trai tiểu nhân sẽ."

"Nếu cô không nói cậu ta cũng có chuyện. Nhưng nếu như cô nói, có lẽ chút nữa chúng tôi sẽ có cơ hội cứu cậu ta về!"

Chu nghe vậy, có chút kinh ngạc nhìn Đỗ Bang: "Thiếu tướng Đỗ Bang, ngài sẽ cứu em trai tiểu nhân sao?"

"Để xem biểu hiện của cô thế nào!"

"Tiểu nhân nói, tiểu nhân nói hết. Những việc kia đều có giấy truyền đến tay tiểu nhân." Chu cấp tốc nói: "Người tới đem tiểu thư Nam Hi mang đi đeo khẩu trang, tiểu nhân không nhìn rõ mặt của người đó. Chỉ là, tiểu nhân có thể xác định người đó là lính đi tuần trong cung, bởi vì trên hông người đó có súng, tiểu nhân nhận ra đó là súng mà chỉ có tuần cảnh trong cung mới có! Hơn nữa ——"

"Nói tiếp!"

"Trên vai áo có huy chương, hình như là trưởng quan!" Khi Chu nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh, cuối cùng cũng nói hết tất cả những gì cô biết.

Mây rậm của Đỗ Bang tà tà nhếch lên, con mắt nhìn Gia Mậu.

Khoe miệng người đàn ông kia thắm ra nụ cười lạnh, trong mắt là một mảnh sương mù.

"Tiêu diệt hết!" Đỗ Bang khẽ nghiêng người, nhường đường cho Gia Mậu. Đồng thời, phân phó Đường Na: "Bắt được em trai cô ta cũng giải quyết luôn!"

Chuyện bọn họ muốn biết cũng đã biết rồi, vì vậy hai người kia không còn giá trị lợi dụng nữa!

Chu nghe thấy người đàn ông nói vậy, sắc mặt đại biến, tức giận nguyên rủa nói: "Vừa này anh nói cái gì? Không phải anh nói sẽ cứu em trai của tôi sao? Tại sao anh nói chuyện không tính toán gì hết?"

"Đây là quy tắc trò chơi!" Mặt Đỗ Bang không chút thay đổi, móc súng lục bên hông Đường Na, tiếp đó theo Gia Mậu đi ra phía ngoài. .

"Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của các cô!" Đường Na nhẹ ‘xuy’ một tiếng, trong mắt sáng lên tia lạnh lẽo.

"Để lại Chu, giao cho tiểu thư Nam Hi! Không được để lộ tin tức ra ngoài, sau khi tìm thấy em trai cô ta đưa về trường học. Còn cô gái kia, thủ tiêu!"

Người đàn ông đang đi đến cửa phòng lại cất giọng nói: "Còn nữa, sau này phải học hỏi Bồ, lúc nào nên động thủ lúc nào không, giải quyết hết chuyện này đi!"

Đường Na sững sốt, có chút hoài nghi mình nghe lầm, cô không khỏi xoay người lại, thấy Đỗ nhìn cô cười nhạt rồi gật đầu, không khỏi nhướn mày.

"Đừng có giết tôi ——"

"Đoàng ——"

Thanh âm chói tai vang lên, ngay sau đó là tiếng súng thanh thúy vang khắp phòng dưới đất!

"Trưởng quan tuần cảnh cung Hoàng Hậu có năm người, thứ tự là."

"Đỗ Bang!" Gia Mậu cắt đứt lời nói của Bồ, con mắt sắc bén: "Người đó tới cùng là ai, cậu cũng biết!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Cùng thử trang phục

"Thuộc hạ biết." Nghe lời nói của Gia Mậu, Đỗ Bang lập tứ tiếp: "Chỉ là, thuộc hạ có một chuyện muốn thỉnh giáo Thượng tướng."

"Nói đi!" Ánh mắt nhìn dọc theo cửa sổ sát đất, mắt thấy phía Đông ánh sáng mờ quét xuống, ánh mắt sâu kín của Gia Mậu chuyển sang sâu thẳm.

Một ngày mới lại đã đến rồi! Điều này đại biểu cho một cuộc cạnh tranh mới, cũng sẽ bắt đầu!

Đỗ Bang liếc nhìn xung quanh một vòng, mới nhỏ giọng nói: "Thượng tướng, ngài xử tử một cung nữ, còn một người giữ lại trong phủ, chỉ sợ sau này. . ."

"Cậu sợ sẽ có phiền toái tìm tới cửa?" Bên lòng mày Gia Mậu, trong tròng mắt là một mảnh ánh sáng u ám - sắc bén di động: "Tát Khắc Tôn? Mạn Ny Tĩ? Hoàng hậu Mễ Hiết Nhĩ hay là An Đức Liệt Vương?"

"Hoàng tử Phí Nhĩ Lạc."

Nghe lời nói của Đỗ Bang, con mắt sắc của Gia Mậu tối sầm, nhìn chằm chằm Đỗ, ánh mắt phát ra tia sáng lạnh băng, gần như xuyên thủng mắt Đỗ Bang.

Mí mắt Đỗ Bang nhảy dựng lên, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, cúi đầu: "Thuộc hạ nhiều lời rồi."

"Đỗ Bang." Gia Mậu chợt đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bả vai Đỗ Bang, ánh mắt xinh đẹp giống như ẩn chứa dưới ánh mắt sáng trong màu hổ phách, là lộ ra ánh sáng sắc lạnh khiến người khác hít thở không thông: "Phiền toái, chưa bao giờ tìm tới!"

Âm điệu của anh, nhẹ nhàng như ngâm thơ, thanh âm trầm thấp ngân vang, lại giống như truyền tới từ địa ngục, khiến Đỗ Bang cảm thấy như tiến vào trong tình cảnh tối tăm, chỉ có mặc cho ý thức của mình, chạy khỏi lời nói của Gia Mậu ——

Cho đến khi, người đàn ông giảm lực nắm trên vai anh xuống, anh mới phục hồi từ trong kinh ngạc. Anh nháy mắt hai cái, mới lấy lại được ý thức, nhỏ giọng trả lời: "Tôi hiểu."

"Báo cho người trong cung, án binh bất động." Gia Mậu liếc anh một cái, khóe miệng cong lên, nhẹ nhếch miệng, không nhìn ra tâm tình: "Thông báo cho hoàng tử Phí Nhĩ Lạc, nói cho anh ta biết, Chu, do tôi thu nhận! Sau này chuyện này có mang đến hậu quả gì, cũng bảo anh ta đừng lo lắng, toàn bộ mọi chuyện tôi sẽ xử lý ổn thỏa!"

"Dạ!" Đỗ Bang lập tức gật đầu.

Nhìn bóng dáng người đàn ông lướt qua hành lang dài, anh nhướn mày, đáy mắt thoáng qua tia lo lắng nặng nề.

Tầm mắt nhìn dọc về phía vừa đi ra, anh than nhẹ một tiếng, xoay người đi về phía hành lang.

.....

Nhìn thấy cô gái tiến vào phòng, gương mặt tức giận hất toàn bộ những thứ trên bàn xuống đất, Mã Lệ nhướn mày, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ trách cứ: "Đường Na, cô đang làm cái gì?"

"Tại sao?" Lòng bàn tay Đường Na hung hăng đập lên mặt bàn, ngửa cổ ra sau ghé dựa, cắn răng nghiêng lợi nói: "Từ trước đến nay Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc không như vậy, bây giờ tại sao ngài ấy lại để kẻ địch ở bên cạnh, ngài ấy có biết làm như vậy là rất nguy hiểm!"

"Cô có thể nghĩ gì, thì Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc sao có thể không nghĩ tới chứ?" Ánh mắt Mã Lệ nhìn ra cửa, tiến ngồi cạnh Đường Na, đưa tay cầm lấy bàn tay cô, lạnh lùng nói: "Hơn nữa, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc làm cái gì là quyết định của ngài ấy, còn đến lượt cô tức giận sao?"

"Chị!" Đường Na nhếch miệng nhỏ, không vui nhìn Mã Lệ: "Em chính là hộ vệ được đặc cấp trong phủ, là thuộc hạ của Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, em phải có nghĩa vụ bảo vệ an toàn của ngài ấy. Hiện tại ngài ấy đặt kẻ nằm vùng ở bên cạnh, nhất định gặp bất lợi. Ngộ nhờ ngài ấy."

"Không có ngộ nhờ!" Mã Lệ lạnh giọng cắt đứt lời nói của Đường Na, tay đang nắm tăng thêm mấy phần sức, bình tĩnh nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc làm bất cứ chuyện gì đều có chủ ý cả, không cần nhìn ngoài mặt mà phán đoán."

"Mối không phải, ngài ấy là bởi vì cô gái Nam Hi kia nên mới làm như vậy!"

"Là tiểu thư Nam Hi!" Mã Lệ lạnh giọng uốn nắn: "Tiểu thư là khách quý của phủ Thượng tướng, không cho phép cô bắt kính với tiểu thư!"

Đôi mày thanh tú của Đường Na nhíu chặt, không vui nói: "Chị, cô ta chỉ là nữ đầy tớ mà Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc mua mà thôi, chò Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân chơi chán cô ta, nhất định sẽ ném cô ta sang một bên. Tại sao chị lại coi cô ta như chủ nhân vậy? Hơn nữa, cô ta —"

"Đủ rồi!" Mã Lệ thân nhiên cắt đứt lời nói của Đường Na, trong mắt cô lộ ra tia sáng tối tăm, lạnh lùng nói: "Cô là thuộc hạ của Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, là hộ vệ đặc cấp trong phủ Thượng tướng, vĩnh viễn chỉ có thể là thân phận như vậy, đừng mong đợi gì ở Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, ngài ấy cần bản không liếc nhìn cô. Nên nhận thức rõ vị trí của mình, đừng để tôi thấy cái ý nghĩ hồ đồ của cô, càng không được làm chuyện thiếu suy nghĩ, nếu không tôi cũng không giữ được cô!"

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Mã Lệ, Đường Na khinh thường 'hừ' lạnh.

Thật vất vả cô mới dựa vào cố gắng của mình đạt được địa vị như ngày hôm nay, sao có thể vì một câu nói của chị mà buông tha? Cô vẫn luôn tin chắc, chỉ cần cô cố gắng hết mình, chuyện gì đều có thể làm được. Nhớ năm đó, cô chỉ là một tiểu nha đầu, nhưng trải qua năm tháng tôi luyện, còn không phải là từng bước tiến đến bên cạnh Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc sao? Cho nên, cô vẫn sẽ làm theo cách của mình!

"Đường Na!" Mắt thấy bộ dáng nổi giận đùng đùng của cô gái, Mã Lệ đưa tay nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc cô, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Nghe lời của chị, đừng nóng nổi."

"Chị, em sẽ không buông tha như vậy." Đường Na ngẩng mặt lên, quật cường mở miệng: "Em nhất định phải lấy được thứ em muốn."

"Đường Na!"

"Chị, chị không phải khuyên em nữa, em không chịu thua."

Cô biết Đường Na cố chấp, Mã Lệ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chỉ có thể lo lắng trùng trùng, không thể làm gì.

Chỉ sợ, chuyện sau này cô không thể cứu vãn!

.....

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân." Mắt thấy người đàn ông ưu nhã bước tới gần, Lạp Cống vút bàn chải vào trong thùng gỗ, cung kính khom người hướng về phía người đàn ông: "Xin hỏi ngài có gì phân phó?"

"Ông đối xử với nó cũng không tệ." Bước chân Gia Mậu chuyển qua bên người Percy, lòng bàn tay vỗ hai cái lên lưng nó, ánh mắt thoáng nhìn dọc theo người Lạp Cống, khoe miệng nhếch lên nụ cười nhạt: "Chỉ sợ móng chân Y Toa Bối Lạp bị tật, vì không chịu được đôi giày tốt của ông!"

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, lão nô không chỉ chăm sóc chu đáo móng chân Y Toa Bối Lạp bị tật, mà tất cả tuần mã ở đây đều chăm sóc không chút sơ sót. Chỉ là. . . ." Nếp nhăn Lạp Cống đều lần lượt thay đổi trên gương mặt già nua không có biểu cảm gì, ngôn ngữ rất nhẹ, thái độ vẫn kính cẩn như cũ, dừng một chút, mới nhỏ giọng nói: "Lão nô cảm thấy, mình có duyên với Percy mà thôi!"

Gia Mậu nghiêng mắt nhìn lão, 'hừ' nhẹ một tiếng: "Tôi thấy, ông rất hợp ý với Nam Thất Dạ sao?"

Lạp Cống không nói, lại cười cười.

"Ông cười cái gì?" Mặt Gia Mậu nhăn lại, vẻ mặt rõ ràng có chút không vui.

"Thường ngày, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc làm sao sẽ chú ý tới việc nhỏ nhặt chăm sóc tuần mã của lão nô như thế nào. Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, ngài có gì muốn thỉnh giáo lão nô sao?" Lạp Cống cúi người cầm bàn chải lên, tiếp tục chải lông cho Percy.

Nhìn thấy bàn chải trong tay ông lão bắn đầy bọt, Gia Mậu lùi nửa bước về phía sau, đôi tay chấp sau lưng, lạnh nhạt nói: "Ông nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ tới xem vết thương của Y Toa Bối Lạp!"

Lông mày Lạp Cống nhếch lên nhìn anh, mày rậm nhướng lên, gương mặt bí hiểm, không tự chủ được lắc đầu một cái, đưa tay nắm lấy dây cương trước

mũi Percy, dặt nó vào trong chuồng.

Gia Mậu cau mày, bước chân đi theo.

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, Y Toa Bối Lạp bị thương nên được đặt ở chuồng VIP rồi, ngài đi về phía đối diện sẽ thấy nó!" Bước chân Lạp Cống hơi dừng lại, xoay người nhìn Gia Mậu: "Nhà xí này, tôi đặc biệt xây cho Percy."

"Nó không phải là loại ngựa Quý tộc, không cần xây chuồng riêng."

"Thượng tướng, đây không phải chuồng ngựa, chỉ là nhà xí!"

"Nó ——"

"Thượng tướng, có phải ngài vì chuyện của tiểu thư Nam Hi quấy nhiễu?"

Mày rậm Gia Mậu nhếch lên, có chút lạnh lùng nhìn ông lão chằm chằm.

Lạp Cống dùng sức kéo Percy, đem dây cương đưa tới trước mặt Gia Mậu: "Nếu như thượng tướng muốn thử một lần khả năng của Percy, bây giờ có thể thử!"

"Lạp Cống." Con người Gia Mậu nhú lại, trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh nguy hiểm. "Ông cảm thấy tùy ý suy đoán tâm tư của chủ nhân, hậu quả sẽ thế nào?"

"Lão nô chỉ nói thật." Lạp Cống cũng không sợ anh, chỉ cười nhạt một tiếng: "Thượng tướng, từ nhỏ chỉ cần có chuyện phiền não, ngài tất nhiên sẽ tới cưỡi ngựa. Thói quen này vẫn không thay đổi, lão nô ở trong phủ nhiều năm, những chuyện khác có thể đoán đo nghĩ lại, nhưng có một số việc, vẫn có thể đủ thấy một hai rõ ràng."

Bàn tay Gia Mậu đưa lên phía trước, đoạt lấy dây cương Percy trong tay ông lão, dặt nó ra ngoài.

Lạp Cống đứng tại chỗ nhìn bóng lưng rời xa của anh, khóe miệng hơi cong, nở nụ cười.

Thượng tướng không chọn Y Toa Bối Lạp hoặc ngựa khác, mà lại cưỡi Percy, lựa chọn trái lại không sai.

Phủ Thượng tướng đặc cấp bình tĩnh nhiều năm như vậy, bây giờ. Thật sự nên có chút thay đổi!

.....

Ánh sáng ban mai hiện lên, toàn bộ thế giới cũng dần dần tỉnh lại từ trong mộng. Ánh sáng xuyên qua chân trời nhuộm màu đỏ rực, tầng mây cũng bị che khuất, tràn đầy ánh sáng chói lọi.

Đứng ở trên ban công nhìn phong cảnh như vậy, đầu ngón tay Thất Dạ đặt trên lan can, mặc cho gió thổi qua, cố gắng hít thở không khí trong lành buổi sáng, cảm thấy lồng ngực không còn đau như hôm qua nữa, tâm tình cũng tốt hơn nhiều!

"Tiểu thư Nam Hi, tới giờ uống thuốc rồi." Tuyết gõ cửa vào nhà, đặt khay lên mặt bàn, cầm lấy cốc cùng thuốc, đi tới trước mặt Thất Dạ, đưa cho cô.

"Cám ơn." Ánh mắt Thất Dạ thu hồi lại trong khoảng không, nhận lấy thuốc, đưa vào trong miệng, sau đó dùng nước ấm nuốt vào.

Ánh mắt Tuyết nhìn ra phía cây cỏ ở hậu viên, nhưng thấy chuồng ngựa, một dáng người đang cười trong đó, người đàn ông lên xuống, thân hình cao lớn làm cho người ta khó thoát lên lời, mỹ nam, nhưng khiến cô sợ hãi. Con ngựa trắng.

Đem cốc đặt về trên tay Tuyết, nhận thấy bên cạnh có tiếng tim đập mạnh và loạn nhịp, khóe miệng Thất Dạ nhẹ nhàng cong, liếc mắt nhìn vị trí không xa, thấy người đàn ông nhảy xuống khỏi con tuần mã hướng bên này đi đến, khẽ cười trêu ghẹo nói: "Tuyết, cô thích Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc?"

"A?" Tuyết từ trong kinh ngạc hồi phục lại tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, lúng túng nói: "Tiểu thư Nam Hi, trong lòng Tuyết không dám có bất kỳ mơ tưởng nào đến tâm tư của Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân."

"Mơ tưởng?" Đôi lông mày Thất Dạ nhíu lại, nhỏ giọng nói: "Tôi cảm thấy nên gọi là thâm mến."

"Tuyết không dám!"

"Có cái gì không dám? Nhưng mà loại đàn ông như anh ta thật xấu, không thích hợp với cô gái ngây thơ như cô. Tôi thấy Thiếu tướng Đỗ Bang cũng không tệ, có muốn tôi giúp cô kết dây tơ hồng?"

Cả khuôn mặt Tuyết đỏ như tôm luộc chín, đầu ngón tay cô vịn vào vạt áo, ngượng ngùng nói: "Tiểu thư Nam Hi, chớ có nói đùa, với thân phận của tôi thì làm sao dám có suy nghĩ như thế chứ?"

Thất Dạ nén cười, vỗ vỗ đầu cô, nói: "Tâm địa cô thiện lương là một cô gái tốt, chỉ cần có điểm xuất sắc, bọn họ nhất định sẽ chú ý đến cô. Chuyện này cứ giao cho tôi là được rồi!"

"Ngàn vạn đừng ——" Tuyết vội vàng khoát tay: "Tuyết chỉ cần cả đời đi theo tiểu thư Nam Hi là tốt rồi."

"Cả đời?" Thất Dạ sững sờ, trông mắt lóe lên tia u ám.

Cho tới bây giờ cô đều chưa nghĩ đến mình muốn sống cả đời ở đây.

Mặt Tuyết dần ra tia mỉm cười, nói: "Dạ, tiểu thư Nam Hi khác với các thiên kim tiểu thư khác, tôi nguyện ý sống cả đời bên cạnh tiểu thư Nam Hi."

"Nha đầu ngọc." Thất Dạ thờ dãi: "Đừng tưởng rằng tôi xuyên qua đây sẽ trở thành một cô gái thiện lương đáng yêu, tôi chính là thấy lợi quên nghĩa, chỉ để ý đến lợi ích của bản thân mà thôi. Nói không chừng một ngày nào đó tôi sẽ giết Gia Mậu."

"A?"

Thấy Tuyết bị dọa sợ đến mức hết lên, Thất Dạ dừng lại, nhếch môi: "Lời này, cô không nên nói cho Thượng tướng đại nhân."

"Tiểu thư Nam Hi, cô không nên làm chuyện đó."

"Cô không cần khờ dại như thế, chỉ nhìn bề ngoài nhu nhược mà nghĩ rằng tôi không động thủ với con gái."

"Tiểu thư Nam Hi, tôi mới không khờ dại, tôi biết cô là người tốt."

Người tốt cùng cô, cho tới bây giờ cũng không hợp! Bởi vì, kết quả của người tốt, thường không tốt!

Thất Dạ cũng lười thảo luận vấn đề này với cô, ý bảo cô nhận lấy cốc nước, sau đó liền ngã xuống giường. Nhưng khoe mắt lại liếc thấy trên bàn có đặt một tấm thiệp, cô liền lập tức đưa tay cầm lấy, mở ra.

Sau khi nhìn nội dung phía trên, chân mày cô lập tức cau chặt.

Tuyết thấy bộ dạng như vậy của cô, lập tức giải thích: "Tiểu thư Nam Hi, đó là thiệp mời tối hôm qua quân gia Mạc Nại nhận được, nói là phải giao cho Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân xem qua."

Thất Dạ gật đầu, đóng thiệp mời lại khẽ ném về phía mặt bàn, giờ tay lên day day mi mắt, liếc nhìn Tuyết, nói: "Tuyết, trong phủ có phải có quần áo nam nữ phục sức (trang phục và phụ kiện) trong phòng giữ quần áo không?"

"Dạ!" Tuyết gật đầu: "Chỉ là nam nữ phục sức tách ra, chìa khóa ở trong tay quân gia Mạc Nại."

Con người Thất Dạ chuyển động nhanh như chớp, bò dậy từ trên giường, hướng về phía Tuyết cười dịu dàng, nói: "Đi thôi, chúng ta qua đó ngắm một chút."

Nếu như thuận lợi, có lẽ, cô còn có thể chơi đùa một chút ——

.....

Trong phòng khách, Mạc Nại đang phân phó nữ bộc chuẩn bị bữa sáng, thấy Thất Dạ cùng Tuyết, tiến lên đón.

Thất Dạ cũng không dài dòng, trực tiếp mở miệng: "Quân gia Mạc Nại, cô biết tối hôm qua A Nhĩ Bá Đặc nhận được thiệp mời chứ?"

"Dạ!" Mạc Nại gật đầu: "Đó là thiệp mời phát ra từ đại điện Kaloka, người tới còn đề nghị phải báo cho Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc."

"Vậy được rồi." Thất Dạ lập tức cười nhạt, bước chân tới chỗ Mạc Nại, cánh tay dài đặt lên bả vai cô, rồi xuống, tiếp tục nói: "Cảm ơn cô đưa cho tôi chìa khóa phòng giữ quần áo, tôi sẽ tự mình chọn cho Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân lễ phục dự tiệc."

Lúc đó, trong tay cô đã cầm chùm chìa khóa.

Mặc dù chưa trực tiếp giao chiến với Thất Dạ, nhưng Mạc Nại đã quen với việc xảy ra, som biết bản lĩnh hơn người của Thất Dạ, nhưng cũng không có nghĩ đến, động tác của Thất Dạ lại mau lẹ đến thế, thời khắc nói chuyện với cô, mà dễ dàng ra tay lấy trộm chùm chìa khóa. Tốc độ này của Thất Dạ, so với Đường Na chỉ hơn chứ không kém ——

Thấy Thất Dạ xoay người ý muốn bảo Tuyết dẫn đường, Mã Lệ nhướng mày, đưa tay ra ngăn cản đường đi của cô, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư Nam Hi, bình thường lễ phục dự tiệc của Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, đều do tôi lựa chọn sau đó đưa Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân xem qua. Hơn nữa, lễ phục của tiểu thư Nam Hi, tôi cũng đều chọn tốt rồi mới đưa cho tiểu thư Nam Hi xem qua! Hơn nữa, tất cả chìa khóa trong phủ Thượng tướng đều do tôi giữ. Nếu như chìa khóa này ở trong tay tiểu thư Nam Hi, mà xảy ra chuyện gì, tôi đảm đương không nổi. Cho nên, xin tiểu thư Nam Hi, vẫn nên trả lại chùm chìa khóa kia cho tôi!"

"Vậy tôi đây cũng chỉ giữ chìa khóa phòng giữ đồ thật tốt!" Thất Dạ giờ chum chìa khóa lên, nhàn nhạt nói: "Nó là cái nào!"

"Tiểu thư Nam Hi, tôi nói, lễ phục của Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc là do tôi chọn!"

"Không, lần này tôi muốn chọn." Thất Dạ đứng đưa chum chìa khóa, ngón tay thon dài nghịch ngợm chiếc chìa khóa, tươi cười rạng rỡ: "Không chỉ đồ của Thượng tướng đại nhân, mà đồ của tôi, tôi đều muốn tự chọn. Quân gia Mạc Nại, cô vẫn nên nói cho tôi biết, nó là cái nào!"

Sắc mặt Mạc Nại chìm xuống. Cô chau mày, chỉ là lạnh nhạt liếc qua Thất Dạ, không nói lời nào.

Thất Dạ cũng không nhìn thẳng vào mắt cô, mà dọc theo bên mặt cô nhìn và phía Tuyết: "Tuyết, chìa khóa mở phòng giữ đồ là cái nào?"

". . . ." Tuyết chu môi, muốn nói chuyện, nhưng vì ánh mắt sắc lạnh của Mã Lệ liếc qua, thanh âm đành dừng lại.

"Nếu quân gia Mạc Nại không chịu nói, cũng không để cho người khác nói, như vậy thì mời cô theo. Tôi sẽ thử từng cái một, tôi không tin là không có cái nào!" Thất Dạ nhẹ 'xuy' cười một tiếng, xoay người, ý bảo Tuyết dẫn đường đi phòng giữ quần áo.

Tuyết chần chờ không thôi, gương mặt khó xử.

"Trong phủ có bản đồ, tôi tra máy vì tính một chút là biết." Thất Dạ đi về phía cửa phòng điện tử.

Mã Lệ vội vàng đuổi đi theo, nói: "Tiểu thư Nam Hi, cô muốn thay Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc chọn lựa lễ tôi có thể hiểu được, nhưng ——"

"Không có nhưng nhị gì hết, tôi tin Thượng tướng đại nhân cũng sẽ đồng ý cách làm của tôi." Thất Dạ đột nhiên bĩu môi, khóe mắt liếc về phía người đàn ông đứng lúc bước vào cửa, vẫy tay với anh: "Gia Mậu, chúng ta cùng nhau đi phòng giữ quần áo thử trang phục đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Vận động để giúp cô tiêu hoá càng mau

Nhìn cô gái chân thành mà đến, hai cánh tay Gia Mậu nhẹ khoanh trước ngực, nghiêng người dựa vào cột trụ mạ vàng bên cạnh, con ngươi làm như lơ đãng nhìn thoảnh qua gò má của Mã Lệ.

Tiếp xúc được ánh mắt bén nhọn của người đàn ông này, Mã Lệ khẽ gục đầu xuống, lấy hàng lông mi dài, che dấu đi đáy mắt thất sắc.

Tuyết nhanh chóng theo sao bước chân của Thất Dạ, nhìn cô dừng lại trước mặt Gia Mậu giờ cánh tay lên quơ quơ cái chìa khóa ở đầu ngón tay, mặt tràn đầy lo lắng. Lo sợ cho chính mình.

Tiểu thư Nam Hi cũng quá lớn mật rồi, lại dám chống lại yêu cầu của đại nhân như vậy! Cô ấy nếu biết, thường ngày thượng tướng đại nhân ghét nhất, chính là muốn hấn tự mình đi xử lý chuyện liên quan đến vấn đề ăn mặc, nhất định sẽ không dám nói lên yêu cầu như vậy.

"Không đi sao? Chuyện này thế nhưng liên quan đến thể diện của anh nha!" Không thấy Gia Mậu đáp lại, Thất Dạ khẽ cong môi lên, thấp giọng nói: "Chẳng lẽ là, anh đối với quần áo, không có tự mình thử qua sao?"

"Tôi đây." Gia Mậu chợt đưa tay, bàn tay nắm chặt lấy cổ tay của Thất Dạ, đem cô lôi kéo đi về hướng phòng ăn.

"Này —"

"Câm miệng!"

Nghe thấy tiếng quát lạnh lạnh của người đàn ông, Thất Dạ nhướn mày, gương mặt nhỏ hiện lên vẻ rối rắm, ở phía sau lưng hăng trừng người đàn ông này một cái. Cũng không sao, đúng lúc người đàn ông này quay lại nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, liền lập tức chuyển sang tươi cười, nhưng lại biến thành bộ dáng vận vẹo!

Trực giác cảm thấy vẻ mặt của mình giống như là tôm tép nhãi nhép, Thất Dạ dứt khoát bỏ qua việc chân chó, dùng sức rút tay ra khỏi tay người đàn ông, lạnh lùng nói: "Tôi muốn tự mình chọn lễ phục!"

"Không ai cấm cô chọn lựa." Cánh tay dài của Gia Mậu nắm lấy bả vai cô kéo lại, đẩy xuống ghế ngồi.

"Ý của anh là..." Thất Dạ mất mấy giây mới tiêu hóa được những lời anh nói, cô liều mạng nháy mắt mấy cái, mới gương mặt nhìn về phía gương mặt lạnh nhạt bề ngoài của Gia Mậu, vui vẻ mà nói: "Anh đáp ứng tôi rồi?"

"Ừ." Mối mong của Gia Mậu nhếch lên phát ra một chữ duy nhất, ánh mắt khẽ liếc về những thức ăn trên bàn: "Điều kiện tiên quyết là, đem những thứ này ăn hết cho tôi!"

“Tôi?” Ánh mắt Thất Dạ lướt qua bàn ăn, sắc mặt liền lập tức trầm xuống: “Tự tôi ăn?”

“Ừ”

“Tôi cũng không phải là heo, làm sao có thể đem một bán đầy thức ăn này ăn hết?”

“Đó là vấn đề của cô!” Ánh mắt Gia Mậu lướt qua gương mặt Mã Lệ, lạnh nhạt nói: “Cho người chuẩn bị giúp tôi một chút, tôi muốn tắm rửa.”

“Dạ!” Mã Lệ lập tức đáp lời, chạy đi một bên cầm điện thoại phân phó người hầu chuẩn bị.

Lúc này Thất Dạ cũng từ ghế đứng lên, cô bất mãn nhìn Gia Mậu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Gia Mậu · Dương · A Nhĩ Bá Đặc, anh thật quá nhàm chán, không muốn cho tôi chọn lễ phục thì cứ trực tiếp nói ra, muốn tôi chết thì cứ trực tiếp cho một đao, không cần thiết phải tìm cách trêu tôi, muốn khiến tôi chết vì no sao?”

Gia Mậu nâng mí mắt, con mắt sắc lạnh nhạt, lời nói ra, mang theo ý tứ nhạo báng: “Trung khí không tệ, xem ra đã khôi phục rất tốt rồi!”

“Không cần vòng vo, tôi —”

“Chuyện lễ phục mặc cô muốn làm gì thì làm, điều kiện tiên quyết là trong vòng ba ngày cô phải điều dưỡng thân thể thật tốt.” Gia Mậu lạnh nhạt cắt đứt lời nói của cô: “Nam Tuyệt Hiêu mời tôi tham dự bữa tiệc hân cử hành tại đại điện Kaloka, đến lúc đó cô theo tôi cùng tham dự. Nếu thân thể của cô không khôi phục lại trạng thái như tiêu chuẩn tôi đặt ra, không cho phép cô đi nữa!”

“Tôi —”

“Muốn nói cái gì?”

Thanh âm của người đàn ông, bỗng chốc trở nên sắc bén, trên khuôn mặt anh, còn thoát ra mấy phần hơi thở âm hàn, bộ dáng kia, đáng sợ giống như quỷ Satan, làm Thất Dạ cũng không nhịn được mà tâm run lên một cái. Cô nuốt một ngụm nước miếng, bỏ xuống sự trông mong, ngao nghể nói: “Yên tâm tôi sẽ không chỉ đạt tới tiêu chuẩn anh đề ra, còn có thể đem thân thể của mình huấn luyện vượt quá tiêu chuẩn anh trông đợi!”

“Tốt nhất là như vậy!” Gia Mậu hồ hững nghiêng mặt nhìn cô một cái, xoay người liền bước ra khỏi phòng ăn.

Thất Dạ chống khuỷu tay lên mặt bàn, lòng bàn tay đỡ lấy cằm, nhìn những món ăn rực rỡ muôn màu trên mặt bàn, cũng không có khẩu vị gì. Nhưng nghĩ đến điều kiện của Gia Mậu, cô chỉ có thể thật sau thở dài một tiếng, khẽ cắn răng, quyết định, cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm.

Trong vòng ba ngày, tuyệt đối khiến cho Gia Mậu khi thấy cô, phải lau mắt đi mà nhìn!

.....

Khi Thất Dạ ăn được đến mức tường chừng bụng sắp nứt ra, thức ăn trên mặt bàn, như gió cuốn mây tan tán loạn, xóc xếch không chịu nổi.

Tuyệt đứng một bên, nhìn Thất Dạ đang lấy tay che bụng, thân thể nửa nằm trên mặt bàn, lo lắng trùng trùng hỏi thăm: “Tiểu thư Nam Hi, cô không sao chứ?”

“Tôi... ăn no rồi việc rồi!” Miệng Thất Dạ lải nhải, cặp mắt mê ly nhìn chằm chằm bộ trà cụ ở phía không xa: “Cô giúp tôi rót một ly trà đến đây đi.”

“Tiểu thư Nam Hi, cô no như vậy vẫn còn muốn uống trà sao?” Tuyệt lo lắng cúi người nhìn cô: “Có cần tôi giúp cô đứng lên đi lại một chút không?”

“Không cần, cho tôi trà.” Thất Dạ khoát khoát tay, đầu ngón tay chỉ về phía bộ trà cụ: “Nhanh lên một chút.”

“Tốt.” Tuyệt cấp tốc chạy tới rót cho Thất Dạ một li trà: “Cẩn thận nóng.”

Thất Dạ gật đầu, đem li trà đề lên khoe miệng thổi nhẹ một cái, thử một chút nhiệt độ, liền tính toán đem một hơi uống cạn. Đáng tiếc, động tác kia còn chưa thực hiện, cái chén trong tay, đã bị ngón tay thon dài của người khác đoạt mất. Cô nhướn mày lên, nhìn Gia Mậu vừa tắm rửa xong mang một thân nhẹ nhàng khoan khoái đứng ở trước mặt, bộ dáng kia, quả thật giống như hoàng tử bước ra từ trong truyện tranh. So với trạng thái khốn quẫn lúc này của cô, người đàn ông này cùng cô, quả thật khác nhau một trời một vực!

Loại đối lập này khiến Thất Dạ cảm thấy không vui, cô nhăn mũi, trợn mắt nhìn về phía người đàn ông: “Thì sao, bắt tôi ăn, lại không để cho tôi uống trà, anh bị thần kinh à?”

“Nhận đồ đi!” Gia Mậu không để ý cô, lạnh nhạt liếc qua Mã Lệ, sau đó đưa một tay nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Thất Dạ, kéo cô bước nhanh ra phía cửa.

“Này, anh dẫn tôi đi đâu đấy?” Thất Dạ ợ một cái, lòng bàn tay đè lên cái bụng no tròn của mình, rất có sức lực gào thét: “Buông tôi ra!”

Bước chân của Gia Mậu, đột nhiên dừng lại.

Bởi vì quán tính, Thất Dạ không kịp dừng lại, thân thể xông về phía trước, cánh tay đúng lúc đập vào vai người đàn ông, đau đến mức khiến cô phải nhắm mắt, dạ dày lộn tung hên cả lên, thẳng tắp trào lên.

“Nhượng –” Cô chưa kịp kêu lên một tiếng, thức ăn mới vừa ăn xong liền trào ra, phun thẳng lên người đàn ông trước mặt.

Vừa mới tắm rửa xong, trên người Gia Mậu trừ bỏ mồ hôi còn bị cô phun lên như vậy, khuôn mặt không khỏi đen đi. Con mắt sắc của anh âm trầm, mặt uất ức nhìn chằm chằm cô gái, trong mắt kia toát ra ngọn lửa, gần như có thể đem Thất Dạ thiêu cháy!

Cảm giác trên đỉnh đầu có hai ánh mắt nhìn chằm chằm, đầu ngón tay Thất Dạ đang níu lấy vạt áo của người đàn ông lau khóe miệng có chút cứng nhắc. Con người của cô đảo một vòng, thân thể nhanh chóng lui về phía sau hai bước, nâng cằm lên, ánh mắt đụng phải tầm mắt băng hàn của người đàn ông, mu bàn tay nhẹ nhàng lau khóe môi, nhìn khắp người đàn ông đều bẩn thỉu, thở phào một hơi, vui vẻ mà nói: “Không thể trách tôi, tôi mới vừa rồi ăn quá no, anh lại không để cho tôi uống trà tiêu ngán, hiện tại... Ha ha, tiêu hóa thật vui vẻ, hiện tại cảm thấy thật thoải mái!”

Không chỉ bởi vì phun được chút thức ăn ra ngoài mà thoải mái, nhón đến bộ dáng kia của anh, cô từ trong đáy lòng đều cảm thấy sáng khoái! Nhưng bây giờ cô chỉ có thể tận lực nén lại, đem khuôn mặt trở nên vụn vặt dù tợn cũng không dám phát ra âm thanh, chỉ sợ người đàn ông kia sẽ trực tiếp lấy tay đem cô bóp chết!

Mà Tuyết đi theo sau bọn họ cũng mang bộ dáng e ngại, cô trái trông mong phải chú ý, trong lúc nhất thời, cũng không biết nên phản ứng như thế nào, đến nỗi, quên không giúp Gia Mậu cởi bỏ áo khoác bẩn thỉu đó!

Cô cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua thượng tướng đại nhân có bộ dáng nhếch nhác như vậy, hơn nữa, hiện tại tiểu thư Nam Hi còn ở bên cạnh hả hê, quả thật chính là thêm dầu vào lửa!

“Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, để tôi giúp ngài!” Lúc này, Mã Lệ rất nhanh chạy tới, cấp tốc đưa tay đem áo khoác của Gia Mậu cởi xuống, mới bảo người hầu đi lấy áo cho anh, Gia Mậu đưa tay ngăn cô ta lại. Cô đưa mắt nhìn Thất Dạ bên kia một cái, gật đầu, lui lại.

Thất Dạ mới vừa nhận lấy chén nước từ tay người hầu súc miệng, sau đó cầm khăn giấy lau đi nước đọng trên khóe miệng, chợt nhận thấy Gia Mậu đang âm trầm nhìn mình chằm chằm, không khỏi giật mình rung mình một cái, bước chân tránh sang một bên, cố gắng tìm cơ hội để chạy thoát.

“Không phải muốn đi thử y phục sao?” Gia Mậu lạnh tay lẹ mắt, bàn tay đột nhiên níu lấy cánh tay của cô dùng sức lôi kéo, để cho cả người cô ngã nhào vào trong ngực anh, đem cô giam giữ lại, sau đó dư quang qua khóe mắt liếc về những người rảnh rỗi phía sau.

Cả đám, khi cánh tay Mã Lệ giơ lên, toàn bộ đều lui về phía sau.

Bao gồm cả Tuyết.

Trong lòng Thất Dạ, nảy lên dự cảm xấu. Cô vận vẹo bả vai một chút, cố gắng gầy gữa thoát khỏi bàn tay Gia Mậu, nào có thể đoán được lực ở tay của đối phương đúng lúc tăng thêm, thời điểm bàn tay cô nắm chặt thành quyền muốn đập vào lồng ngực của anh, bên tai cô xẹt qua hơi thở ẩm ướt, lời nói mang theo âm điệu khinh đạm, như ma âm truyền đến từ địa ngục, từng chữ từng chữ thốt ra: “Cô dám động thêm một cái nữa xem, tôi đảm bảo ngay tại chỗ này sẽ đem y phục cô lột sạch!”

“Hạ tiện!” Thất Dạ lạnh giọng mắng: “Vô sỉ!”

“Đi!” Cánh tay dài của Gia Mậu ôm lấy eo thon nhỏ của cô, đem cô đi đến trước một cái cửa gỗ hồng trạm trổ tinh xảo.

Trán của Thất Dạ thiếu chút nữa đụng vào cửa phòng, may mà cô phản ứng nhanh nhạy, vươn tay chống lên cánh cửa, mới tránh được việc đụng vào đó. Cô cắn răng, quay sang lạnh lùng trừng Gia Mậu, lại thấy anh giương mắt lên, không khỏi nhượng mảy, lần nữa quay đầu nhìn cánh cửa.

Phía trên biểu thị hai chữ cái to: CR!

Cloak room? ! Phòng giữ quần áo!

Thì ra là, Gia Mậu quả nhiên là tới thử lễ phục sao?

Trong lòng Thất Dạ có chút mơ hồ không rõ vị gì, lấy chìa khóa trong túi ra, quan sát một vòng, lấy ra một cái trong đó, khế cắm vào ổ khóa trên cửa phòng, xoay xoay, mở khóa.

“Ánh mắt không tệ, nơi này, rất thích hợp để chúng ta làm một chút, vận động giúp cô tiêu hóa càng mau!”

Cửa phòng mới mở ra, một cỗ hơi thở mạnh liệt liền tiến lại gần từ phía sau. Người đàn ông mang theo âm thanh hài hước nói sát qua bên tai Thất Dạ, cả người cô, liền bị cánh tay có lực của anh vòng chặt lấy đẩy vào phía trong, đồng thời, người nọ đưa chân, trực tiếp đá cửa gỗ hồng đóng sập lại.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Bị anh ta nhìn sạch bách

Trước khi vai áo bị Gia Mậu đẩy ra, trong đầu của Thất Dạ, chỉ không ngừng vang vọng câu nói kia của anh ta. Cô thậm chí một giây trước khi thấy ngực hơi lạnh, còn đang suy nghĩ về chữ "vận động" trong lời của người đàn ông kia, có lẽ chỉ là chọn y phục để mặc thử mà thôi, nhưng bây giờ bị đôi môi mỏng của đối phương phủ kín, cái lưỡi dài lưu loát kia đẩy mở hàm răng của cô không ngừng xâm nhập vào bên trong, cô tự nhiên chợt hiểu, nghĩa chân chính của cái câu "vận động kịch liệt có lợi cho tiêu hóa đó", rốt cuộc là động tác như thế nào!

Nó chính là, nam nữ giao hợp - ?!

Nhưng, đầu óc của anh ta, làm sao lại chỉ có những thứ tư tưởng bi ôi như vậy chứ?

"Ừm. . . ." Đầu lưỡi bị anh ta ác ý gặm nuốt chơi đùa có chút đau đớn tê dại, lông mày Thất Dạ nhíu chặt, đôi tay thon dài sạch sẽ trắng nõn vừa gấp lại, nắm chặt thành hai quả đấm nhỏ, liên tiếp đánh thụp thụp vào hai bả vai của người đàn ông, cố gắng đẩy anh ta ra, cố gắng kéo rộng khoảng cách của hai người, đôi môi vẫn không quên quất đối phương: "Gia Mậu ——"

"Bé nhím nhỏ, tôi ở đây." Giọng nói phát ra từ đôi môi đang dính chặt vào môi cô, bị Gia Mậu ác ý vặn vẹo thành tiếng gào thét vì tình, ngón tay dài của người đàn ông dọc theo sống lưng Thất Dạ, dọc theo xương sống của cô một đường trượt xuống, cho đến khi lòng bàn tay sờ đến vị trí mỏng của cô, ác ý bóp bóp mấy cái, cảm thấy da thịt nơi đó thật mềm mại, hàm răng sung sướng cắn đầu lưỡi của cô một cái, mới hài lòng buông cô ra, về mặt bí hiểm nhìn vào gò má phớt hồng của cô: "Cái người này sao nóng vội gọi tôi làm cái gì? Có phải muốn."

"Câm miệng!" Biết người này nhất định là miệng chó không mọc được ngà voi, Thất Dạ liền nhắm trước lúc anh ta mở miệng, liền lập tức mở miệng ngăn chặn anh ta lại. Trực giác cho cô biết có lẽ người đàn ông này không có ý đồ tiếp tục xuống tay với mình nữa, cô nhanh chóng lui về phía sau nửa bước, chỉnh lại áo quần của mình, trầm giọng nói: "Anh mau mở đèn lên cho tôi!" .

Mặc dù bên ngoài đã bình minh, nhưng bên trong phòng do toàn bộ bị đóng kín nên vẫn còn tối đen như mực. Thất Dạ cũng không ghét đêm tối, nhưng lại tuyệt không thích cùng đàn ông chung đụng như vậy. Trong không gian tối đen như mực, bị đôi con ngươi u ám kia của anh ta giằng co, cô cảm giác mình giống như con mồi trong lòng bàn tay anh ta, dường như chỉ cần anh ta vui lòng, tùy thời đều có thể nuốt cô vào bụng.

Tuy là đang trong bóng tối dày đặc, nhưng Gia Mậu cũng có thể cảm thấy trạng thái giống như chim sợ cành cong của cô gái. Mượn bóng tối che giấu, môi mỏng của anh lơ đãng nhấp nháy, cũng không có làm khó Thất Dạ, đầu ngón tay hướng về một chỗ bên cạnh, đầu ngón tay chính xác ấn vào một vị trí.

Bên trong phòng cũng không có ánh đèn sáng lên, nhưng lại dần dần có ánh sáng của bình minh.

Thì ra là, người đàn ông nhấn vào chốt mở kéo màn che xung quanh lên.

Bên trong phòng được ánh sáng bình minh nhanh chóng bao phủ, rất nhanh khắp nơi liền tràn ngập ánh sáng, Thất Dạ thở ra một hơi dài, ánh mắt nhìn chung quanh một vòng, rất nhanh liền ghi nhớ mọi thứ xung quanh vào trong đầu.

Giờ phút này đứng ở vị trí của bọn họ có thể thấy được, một bức tường thủy tinh tách đôi con đường ra làm hai, một đường đi đến phòng giữ đồ của nam và một tới phòng mũ áo nhập khẩu của nữ. Bởi vì sinh lòng tò mò, bước chân của Thất Dạ, lập tức bước về phía phòng thay đồ của nữ, chỉ vừa đi tới vị trí cửa phòng, là có thể thấy được toàn bộ căn phòng rộng lớn kia, để các loại quần áo, giày, mũ, cà vạt, thậm chí là các vật phẩm có gắn kim cương ... , thật có thể nói là là rục rờ muôn màu, cái gì cần có đều có ——

Mà lúc trước còn làm vệ sĩ cho mấy nhà giàu có, đã từng gặp qua loại cảnh tượng màu mỡ này, nhưng Thất Dạ lại không thể không thờ dài, những thứ kia đều là những vật phẩm đặt riêng cho những người giàu có, nhưng căn bản không thể sánh với những thứ trước mắt này!

Bởi vì, những thứ lúc trước nhìn thấy đó, toàn bộ chẳng qua đều chỉ là một chút xa xỉ phẩm thôi. Có lẽ là do đặc trưng văn hóa khác biệt, Thất Dạ chỉ cảm thấy toàn bộ vật phẩm nơi này, đều giống như có giá trị bảo tồn, cao nhã bất phàm, làm cho người vốn luôn luôn không quá quan tâm tới hàng hiệu như cô, cũng không thể không lau mắt mà nhìn.

"Chọn y phục đi!" Lòng bàn tay vỗ vào bả vai cô gái đang đứng ngây ngốc nhìn kia, Gia Mậu đẩy cô đi vào bên trong, tiện tay cầm mấy bộ y phục từ trên giá áo ném lên người cô, lấy tư thế vương giả mà đứng đó, không có mùi vị gì cả nói: "Cởi quần áo, mặc vào xem thử một chút!"

Sau đó, hai tay anh khoanh lại trước ngực, một thân cao lớn dựa lưng vào vách tường, một cái chân khểnh nhấc, mũi giày chia xuống đất, nhún mày nhìn cô, ý bảo cô động tác nên nhanh lên một chút.

Thất Dạ lờm anh một cái, chùng mắt nhìn vòng quanh một hồi, cũng không có thấy thứ muốn tìm, đầu lông mày không khỏi nhăn lại, hướng về phía Gia Mậu hỏi: "Sao không thấy phòng thử quần áo?"

"Phòng thử quần áo?" môi mỏng của Gia Mậu khẽ bĩu, con mắt sắc chợt lóe lên, giọng điệu nhàn nhạt, từ đôi môi mỏng hoàn mỹ như được đẽo gọt kia khạc ra một câu: "Chính là nơi này!"

"Cái gì?" Thất Dạ chau mày, mặt lạnh trừng anh ta: "Ý của anh là. Để tôi thử ngay tại đây?"

"È hèm!" Người đàn ông gật đầu như một chuyện đương nhiên.

Thất Dạ mặt nổi vạch đen, ngưng mắt nhìn anh ta như nhìn quái vật, nhỏ giọng giễu cợt: "Xin hỏi thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc, hiện tại tôi là diễn viên của anh sao? Phải ở chỗ làm trò ảo thuật đổi trang phục cho anh xem sao?"

"Tôi không thấy có cái gì khác biệt." Khóe miệng tà khí của Gia Mậu khẽ nhếch, ánh mắt màu hổ phách, có tia sáng lưu chuyển, tiếp đó không nhanh không chậm khạc ra một câu: "Cô, là nữ đầy tớ tôi mua được."

Mặc dù không thể không thừa nhận đây là một sự thật đáng xấu hổ, nhưng Thất Dạ chính là nuốt không trôi giọng điệu này. Cô nhẹ xuy, lông mày thanh tú liếc một cái, lấy ánh mắt ngạo nghễ liếc người đàn ông, toét miệng nói: "Muốn tôi thay ngay tại đây không phải là không thể được, chỉ là. Anh phải cút ra ngoài cho tôi!"

"Tôi? Cô nói, muốn tôi. . . ." Nghe giọng điệu cuồng ngạo của cô, khóe mắt Gia Mậu nhàn nhạt nhướn lên, trong mắt, một mảnh ánh sáng lung linh, hai cánh môi mỏng mang sắc thái ẩm ướt mê người máy động, lặp lại ba chữ cuối kia của Thất Dạ: "Cút ra ngoài?"

"Chẳng lẽ, anh cho rằng tôi sẽ ở trước mặt anh cởi áo nói dây lưng?" Đôi mày thanh tú của Thất Dạ tung bay, ánh mắt thanh nhuận có ánh sáng hắc ám bắt đầu chuyển động, không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt anh ta, cổ giữ vững trấn định, nhàn nhạt đối diện với ánh mắt của anh ta, giọng điệu tiếp theo, mang theo tâm tình giễu cợt không chút che giấu: "Hay là, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc ngài nghe không hiểu tiếng người?"

Tiểu nha đầu này, là đang ngầm chửi anh không phải người sao?

Gia Mậu nhẹ cười xuy một tiếng, thân thể cao lớn chợt đứng thẳng, đầu ngón tay khe khẽ vỗ cằm, từng bước từng bước đến gần Thất Dạ.

Trực giác cho biết anh ta đang có chủ ý xấu, Thất Dạ nhướn mày, nắm chặt tay bên trong áo, xoay người liền muốn thối lui ra phía cửa.

Nhưng động tác của cô, hình như vĩnh viễn đều không nhanh bằng ác ma này!

Bước chân của cô mới khẽ dõng, thậm chí cũng chưa hẳn là cử động, cánh tay mảnh mai liền bị nắm ngón tay có lực chế trụ. Sức lực của đàn ông, vốn trời sinh, lớn hơn cô không biết bao nhiêu lần. Cánh tay của anh hình như chỉ là khẽ giơ lên, động tác vô cùng nhẹ nhàng, nhưng Thất Dạ lại cảm thấy cánh tay của mình một hồi đau đớn tê dại, thân thể cũng mất đi khống chế bị kéo lại gần lồng ngực rộng lớn kia, gương mặt của cô, thậm chí cũng đã văng vẳng dán vào lồng ngực của anh ta rồi.

Nhịp đập trái tim của người đàn ông, không nhanh không chậm, đã bình ổn lại có xu thế cường hãn, "Thịch, thịch, thịch" vang dội, đập thẳng vào màng nhĩ Thất Dạ, có chút làm đau.

Đĩ nhiên, Thất Dạ càng muốn trấn an: thật ra thì, là bởi vì lúc thân thể đụng vào lồng ngực của anh ra, lỗ tai ma sát vào cơ ngực như tường đồng vách sắt của anh ta tạo nên —

Trên thực tế, cũng chính là như thế!

"Cô vẫn như cũ, chỉ có hai lựa chọn." Giọng nói của Gia Mậu, giữa lúc Thất Dạ còn đang kinh ngạc, từ từ vang lên, nhàn nhạt lạnh lùng, cũng lại có chút êm tai dễ nghe: "Một, tự mình cời; hai, tôi giúp cô cời!"

Anh ta không nói lời này còn may, vừa nói, đầu óc Thất Dạ, liền bỗng nhiên hiện ra một cảnh tượng đã qua: tại một không gian rộng lớn nào đó, một cô gái bởi vì cự tuyệt ở trước mặt một người đàn ông thay quần áo, mà bị anh ta đưa tay lột hết. Sau đó, thậm chí bị anh ta vận gãy xương, còn bị anh ta tùy ý khi dễ —

Cũng chỉ là, lúc đó anh ta hỏi cô "Là tự mình thay hay là để anh ta giúp một tay thay", mà bây giờ, câu hỏi của anh ta càng hàm chứa đầy sắc dục, đem chữ "Thay" biến thành chữ "Cời".

Nhớ tới khi đó, sau khi bị cô cự tuyệt anh ta liền đổi ý, anh ta nói cơ hội đã qua tức thì thay vào đó là bộ dạng lãnh khốc, từ trong đáy lòng Thất Dạ cảm thấy một dòng nước lạnh không ngừng dâng lên. Cổ họng cô có chút khô khốc, giọng nói rất nhỏ từ trong miệng phun ra: "Tự tôi thay!"

Thua thiệt giống như thế, cô há có thể ăn lần thứ hai? !

"Rất tốt!" Hình như rất là hài lòng về sự khôn khéo hôm nay của cô, khóe miệng sầm mông của Gia Mậu, một tia cười nhật nổi lên. Bàn tay đang nắm eo nhỏ của cô buông lỏng, trong tròng mắt nhộn nhạo một tầng sáng lóe lên, tầm mắt, nhìn chăm chăm vào cô, qua một lát vẫn không rời đi.

Thất Dạ cực hận anh ta dùng cái loại ánh mắt cao cao tại thượng, lại hình như có thể hiểu rõ tất cả về cô đó. Nhưng tránh voi chẳng xấu mặt nào, cô hạ quyết tâm, xoay lưng quay về phía người đàn ông, liền đem áo quần trên người mình, cởi ra.

Dù sao cũng không phải là chưa từng bị anh ta nhìn qua, nhìn lâu thêm một cái cũng sẽ không chết được!

Lại không biết, trong cái nháy mắt khi cô xoay người đó, đáy mắt người đàn ông, có ánh sáng nhu hòa di động. Nhưng khi tầm mắt của cô, tiếp xúc được với tấm gương trước mặt, anh ta liền lại khôi phục nguyên trạng. Mà Thất Dạ, rất tự nhiên, gương mặt chợt đỏ bừng. Cô cấp tốc túm lấy một bộ quần áo mặc lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu trong gương, gương mặt tuấn tú của người đàn ông, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, hận đến cắn răng nghiền lợi, lại chỉ có thể kìm nén bức bối, để cho lực phủ ngũ tạng của mình chịu tội.

Thật là bậy quá, cô rõ ràng là vệ sĩ cấp một thế giới, lại bởi vì Gia Mậu mà bị tức đến sặc, bên trong căn phòng này bốn bề đều là gương. Vì vậy, chỉ cần cô ở trong này có bất kì hoạt động nào, dù là quay lưng hay đối diện với anh ta thì anh ta vẫn có thể quan sát được hết sạch mọi chi tiết trên toàn thân

cô.

May mắn, trên người cô còn mặc một bộ nội y tiêu chuẩn, cuối cùng vẫn là che được những điểm cần che.

"Đổi cái khác." Gia Mậu thậm chí cũng không có liếc cô một cái, trực tiếp liền hủy bỏ bộ lễ phục màu phấn hồng cô đang mặc.

"Tôi"

"Hả? !"

Thất Dạ vốn là muốn nói cô thích bộ này, không đổi, nhưng tiếp xúc với đáy mắt có ánh sáng lạnh của người đàn ông, liền lập tức đầu hàng. Trong phổi cô có hỏa khí bùng nổ, cơ hồ khiến nội tạng cũng nhanh muốn nổ tung. Nhưng những thứ này, cũng bị ánh mắt của người đàn ông kia hù dọa.

Vì vậy, cô chỉ đành lần nữa quay lưng về phía anh ra, cởi bộ lễ phục này xuống

Nhưng, lần này, khi cô đưa tay chuẩn bị kéo một bộ lễ phục khác, thứ cô chạm phải, lại là một bàn tay to lớn ấm áp của một người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Hôn toàn thân cô

Bàn tay mảnh khảnh mềm mại bị bàn tay thô to của Gia Mậu nắm lấy, lòng của Thất Dạ, như bị thiên lôi giáng oanh một tiếng. Thân thể của cô có chút cứng ngắc, bả vai thon gầy khẽ co rúc, làn da trắng mịn như sứ, cũng nổi da gà, giống như chỉ cần run run lên, là mảnh vụn có thể rơi đầy đất.

Thấy phản ứng của cô đối với anh như vậy, con mắt sắc của Gia Mậu thoáng chốc tối sầm lại, mặt mày anh để lộ ra thần thái bất mãn nồng đậm không chút che giấu. Cánh tay dài của anh từ sau lưng vòng qua thân thể mảnh mai của cô gái, mặc cho tấm lưng trần của cô dán chặt lên lồng ngực ấm áp của anh, gương mặt tuấn tú cúi xuống cổ của cô, nhẹ nhàng thổi hơi vào gương mặt nhỏ nhắn của cô, môi mỏng bật ra một câu, mang theo mấy phần mùi vị hài hước: "Nam Thất Dạ, cô rốt cuộc là đang mong đợi thứ gì vậy? Có phải cảm thấy. . . . muốn tôi làm chuyện gì với cô không?"

"Tôi mới không có thứ mong đợi hạ lưu đó." Ngôn ngữ vừa thốt ra khỏi miệng, Thất Dạ không khỏi có cảm giác mình nhanh miệng, cãi bừa. Cái ý nghĩ ghê tởm ẩn giấu sau câu nói kia Gia Mậu thật ra thì một chữ cũng chưa có nói ra, nhưng cô lại đáp lại, chính là trực tiếp "Giấu đầu lòi đuôi" Trong lòng cô vì hành vi ngu xuẩn này của mình mà rửa thềm một tiếng, chân mày nhíu chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ lúc này bị nhuộm đỏ ửng như ửng như hiện một tia thẹn thùng cảm dỗ đến khó đỡ, sẵn giọng: "Anh dựa vào tôi gần như vậy làm gì, nóng chết được."

"Hiện tại cũng không phải là ngày hạ, nơi này nhiệt độ cũng vừa phải!" cánh môi Gia Mậu, dọc theo vành tai cô nhẹ nhàng chạm một cái, tựa như cắn lại như liếm trêu chọc cô, bàn tay mang theo nhiệt lượng, dọc theo bắp đùi của cô, hoặc nặng hoặc nhẹ chậm rãi vuốt ve, môi mỏng khạc ra một câu, trước sau như một tà ác mỉa mai: "Cô nóng sao?"

Ba chữ đơn giản, ẩn chứa vô hạn không gian cho người ta thả sức mà liên tưởng lung tung.

"Tôi không có." Đối với biểu hiện câu sau đá câu trước của bản thân, Thất Dạ sinh lòng căm tức. Cô cắn răng, hung ác quyết tâm, cùi chỏ thúc vào lồng ngực của người đàn ông, trầm giọng quát lên: "Buông tay ..., tôi muốn tiếp tục thử y phục."

Giọng điệu của cô, tựa như tên đã lấp vào dây cung, căng thẳng, tùy lúc đều có thể bắn ra --

Gia Mậu cười nhẹ, tiếng cười từ hai mảnh môi mỏng khạc ra.

Anh ta cười như vậy, chỉ làm cho Thất Dạ cảm thấy trong lòng có vô số côn trùng đang bò, ngứa ngáy không ngừng, khiến cho cô cảm thấy lo lắng. Lông mày thanh tú của cô nhăn nhó, hàm răng dùng sức khể cắn môi dưới, bả vai vận vẹo xoay một cái.

Lại không lường trước, tay của người đàn ông, trong lúc chân cô rời khỏi vị trí, năm ngón tay vốn là đang ôm eo thon nhỏ của cô, cũng đồng thời buông lỏng. Thậm chí, vẫn còn rất có phong độ lui về sau nửa bước, cười như không cười nhìn cô. Chỉ là, trên mặt có chút ý vị sâu xa, khiến người ta khó mà yên lòng được.

Thất Dạ cảm thấy, mình sắp bị loại thái độ mập mờ này của anh ta bức cho điên rồi. Trong lòng có chút kiêu ngạo bốc lên, xoay người, đầu ngón tay dùng sức rút lấy một bộ lễ phục, nhìn cũng chưa từng nhìn, liền khoác lên thân thể nhỏ gầy của mình.

Mu bàn tay Gia Mậu nhẹ nâng cằm, cặp con ngươi trong hốc mắt, giống như ngọc thạch màu xanh, sáng lấp lánh, khiến cho cả thân thể anh, càng phát ra bừng bừng khí thế.

Nghĩ xem, ông trời nhất định rất thích một tạo vật như anh ta! Có một loại người, trời sanh có một thân xác tốt như vậy, liền sâu trong nội tâm đều chảy xuôi một loại tính cách hạ lưu, chỉ là vì có phong thái mê người, dễ dàng mê hoặc người ta say mê, không thể nghĩ, không biết hành động ra sao, nói lời

thế nào . . . Thậm chí, không cách nào hô hấp! (Editor: cô nàng đang muốn nói loại người bên ngoài thì tốt đẹp, nội tâm lại hạ lưu. Anh mà biết cô nghĩ anh là loại người này chắc tức hộc máu).

Gia Mậu, chính là cái kẻ được ông trời ưu ái kia!

Có vóc dáng bên ngoài hoàn mỹ, gia thế hiển hách, đồng thời còn có quyền lực cao cao tại thượng, là chúa tể có thể quyết định sự sống chết của người khác, nói sâu một chút chính là. . . . Anh ta, có lẽ còn có thể xưng bá làm vua.

Mà ngược lại còn có một loại người, chỉ có thể bị người ta vầy vò ở trong lòng bàn tay, lúc vui thì trêu chọc vui đùa một chút, không thích liền chặt ra làm đôi -

Cô, chính là một trong những loại người đó rồi.

Thật đúng là sự khác biệt giữa trời và đất, mây và bùn.

Lần đầu tiên trong đời, Thất Dạ có loại cảm giác bị ông trời trêu ngươi.

"Vẫn còn đang mong đợi?"

"À?" Bị mấy chữ trầm thấp của người đàn ông kéo lại suy nghĩ, Thất Dạ khó nhọc thốt lên một chữ đầy sợ hãi, gò má non mềm phẩn hồng, tựa như một đoá mầu đơn nở rộ, trong trắng lộ ra sắc hồng, lại tinh khiết trơn bóng, thanh tú đầy ý nghĩa, làm cho người ta không nhìn được, muốn cắn cô một hóp.

Mà lúc Gia Mậu có loại ý tưởng này, cũng rất có phong cách riêng của anh, gọn gàng dứt khoát đi làm.

Gò má non mềm trắng nõn bị hàm răng của người đàn ông day qua, không đau, cảm giác chỉ là có chút tê tê ngưa ngứa. Nhưng chỉ như vậy, Thất Dạ lại cảm thấy trái tim của mình giống như bị một gánh nặng đè lên, đập loạn "thình thịch", trong căn phòng rộng lớn tĩnh lặng này, có thể nghe rõ mồn một.

Vì thế, Thất Dạ đột nhiên lại cảm thấy, chuyện mất mặt nhất của cuộc đời mình, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Thường ngày, kể cả có bị người đàn ông này chinh nhếch nhác đến cỡ nào, cô vẫn đều luôn có thể hát cao cầm lên, mặt tràn đầy khiêu khích cùng quật cường, đáp lại cái vẻ bề ngỗ cao ngạo của anh ta, khí thế quả quyết sẽ không thua đi nửa phần. Nhưng bây giờ, cô hoàn toàn không cách nào nhanh chóng dẫn lòng đang nhảy lên thình thịch của mình xuống. Thậm chí, trái tim còn có loại cảm giác mơ hồ muốn nhảy qua cổ họng vọt ra ngoài. Gặp phải tình huống như vậy, khiến cô đột nhiên có cảm giác thất bại! Lòng bàn tay cô nhanh chóng hướng trái tim của chính mình dùng sức đè một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thoáng đỏ ửng, giải thích cho hành động không thể giải thích của mình: "Gia Mậu, chỉ là trái tim của tôi sau khi bị tên khốn kia đập một cuời đã bị tổn thương, trái tim đều không chịu nghe theo không chế của mình nữa. Nó thích đập loạn lên như thế, giống như là tôi thiếu nợ nó vậy. Nhưng cái này căn bản không phải lỗi của tôi. . . ."

Lời nói vừa ỏi ra tới chỗ này, giọng nói của Thất Dạ liền dừng lại. Cô cắn chặt hàm răng, ngón tay trực tiếp chúi vào trong mái tóc mềm mượt, ảo não dùng sức hung hăng vò vào hai cái, sau đó vì giải thích ngu ngốc của mình như vậy, khẽ lúc lắc cái đầu nho nhỏ.

Đối với lời nói của Thất Dạ, Gia Mậu phản ứng không lớn. Anh chỉ là đứng yên một bên, tinh táo nghiêng mắt nhìn cô, vẻ mặt thản nhiên, không mặn không nhạt, thật giống như đang nhìn khi làm trò, cũng không có cảm thấy có gì sáng tạo —

Thất Dạ đối với sự vô dụng của bản thân mình như vậy rất oán hận, đôi mày thanh tú nhướn lên, lưu loát thu lại tâm tình, héch cằm, quắc mắt lên với người đàn ông, nhẹ xuy nói: "Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy qua thiếu nữ lay động xuân tâm sao? Mới vừa rồi tôi chỉ là đột nhiên bột phát nhớ tới người đàn ông mình yêu mến, cho nên mới giả thiết anh là anh ấy, tìm đập rộn lên cũng là bởi vì thế! Không sai, tôi là nữ đầy tớ của anh thì thế nào? Nữ đầy tớ không thể có tư xuân sao? Nữ đầy tớ không có tư cách mơ mộng tới người tình của mình sao? Nữ đầy tớ cũng có quyền có tâm tư riêng của mình? Làm nữ đầy tớ, cùng đàn ông làm. Ừm——"

Cô đang xỏ ra một tràng còn chưa có nói xong, đôi môi hồng ónh nhuận, đã bị người đàn ông bắt lấy.

Thân thể Thất Dạ, bỗng nhiên cứng đờ, phó mặc cho đầu lưỡi người đàn ông, dọc theo khoang miệng của cô tiến quân thần tốc, thẳng đến khi tùy ý quét qua hết khoang miệng của cô, dọc theo cổ họng của cô một đường xâm nhập vào——

Mà đúng thời khắc này cô rõ ràng thấy được, mặt mày Gia Mậu, một mảnh thanh u, khắc hẳn vẻ khinh thường nhạo báng hàng ngày, lại thật giống như ở trong phút chốc, thổi qua một tia chán nản khiến cô không cách nào nắm bắt được. Chỉ cần một nháy mắt như vậy, cực nhanh. Nhưng, về mặt đó, không khỏi, khiến một nơi nào đó sâu bên trong nội tâm cô, hình như bị một thanh sắt, hung hăng xoay một cái —

Có chút chua sót, lại có chút đau.

Còn có chút. chát.

Nghe nói, tâm một người, nếu có phản ứng chua sót cùng đau thương, cũng là tương đối bình thường. Nhưng bình thường, đến thời điểm chát, người kia, liền nguy hiểm.

Bởi vì vô cùng có thể, tâm của người này, đang từ từ mất trạng thái ——.

Có cách nào có thể giải thoát sao?

Đáp án dĩ nhiên là: không có thuốc nào cứu được!

Nhưng, cô là ai kia chứ. Cô là Nam Thất Dạ.

Trong thế giới của Nam Thất Dạ, cho tới bây giờ cũng chỉ là tự mình làm chủ, sẽ không để ý đến suy nghĩ của bất kỳ người nào khác; Thế giới của Nam Thất Dạ, vẫn luôn bất chấp hiểm nguy không ngừng đi tới; Thế giới của Nam Thất Dạ, là tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào viếng thăm trà đạp Cho nên ——

Có thể, là ba giây. Hay là, năm giây, mười giây.

Thất Dạ không biết thời gian qua bao lâu, nhưng lúc tay cô, dọc theo lồng ngực Gia Mậu dùng sức đẩy, mắt thấy mặt mày tỉnh mạch của người đàn ông, bước chân liền rất nhanh thân tốc lui về sau vài bước. Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, trong một nháy mắt, liền tụ lại một vẻ lạnh lùng sâu thẳm. Khóe miệng cô khẽ vênh lên, đường cong mở rộng không chút gò bó, có loại nhiệt tình tự nhiên: "Hôn môi thật là một chuyện mệt mỏi, tôi cực kỳ ghét hôn môi."

Ít nhất, cô từng một lần cho là như vậy: hai người không phải yêu nhau, cho dù có tình cảm, cũng không cần hôn môi.

"Hôn môi?" Đối với phản ứng của cô, tâm tình Gia Mậu hình như không có phản ứng lớn, đáy mắt anh, có tia sáng lóe lên, thốt ra hai chữ đơn giản như vậy, lại ý vị sâu xa.

"Tôi không tiếp nhận hôn." cánh tay Thất Dạ nâng lên, mu bàn tay dọc theo khóe miệng của mình chúi chúi, lạnh nhạt nói: "Y phục của tôi thử tốt rồi, là bộ này. Thức ăn trong dạ dày, giống như đã tiêu hóa hết toàn bộ rồi. Thượng tướng đại nhân A Nhĩ Bá Đặc, anh tự mình qua bên kia từ từ thử lễ phục đi, tôi đi nha."

Cô nhấc làn váy, xoay người liền đi ra phía cửa.

Lần này, Gia Mậu vẫn đưa tay cản đường đi của cô.

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc còn có cái gì phân phó sao?" gương mặt Thất Dạ lạnh lùng, tận lực coi sự chung đụng của mình với người đàn ông này, thật phiền phức cùng cứng nhắc.

Cô rất chán ghét mới vừa rồi cái loại đó. Giống như có thể gọi là cảm giác "Tim đập thình thịch".

Không, đó không phải là cảm giác "Tim đập thình thịch", chỉ là. . . . chỉ là. Lúc cô nam quả nữ ở chung một phòng, liền nảy sinh tâm tình khôn cùng nhiều loạn mà thôi.

Được gọi là. Ảo giác!

Đúng, chính là ảo giác!

Cô là Nam Thất Dạ, làm sao có thể động lòng với cái kẻ nhiều lần tàn nhẫn trừng phạt cô, người đàn ông so với ma quỷ còn ghê tởm khốn kiếp hơn chứ?

Như vậy, thật là nực cười!

"Không tiếp nhận hôn môi. Có thể, nhưng." mặt mày Gia Mậu, có ánh sáng u tối, tiếp tục không ngừng tán ra. Khóe môi anh, tà tà phác hoạ lên một đường cong hoàn mỹ, ngón tay dài ép nhẹ cằm cô gái, chuẩn bị chậm rãi phủ xuống, thanh âm, có thêm mấy phần khàn khàn: "Hiện tại, tôi muốn hôn cô, cô liền. Không thể có chỗ để trốn!"

Dừng một chút, anh lại nhẹ nhàng linh hoạt phun ra mấy chữ khác, ánh mắt mang theo thâm ý: "Tôi hôn chính là. toàn thân cô!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Mất hôn

"Cái người siêu cấp biến thái này ——"

Lời nói nguyên rủa của Thất Dạ chỉ nói tới đây, đôi môi đỏ mọng liền bị Gia Mậu chặn lại. Lần này, Gia Mậu mãnh liệt hôn cô, mạnh mẽ hơn so với trước. Hàm răng của anh cứ như lưỡi dao sắc bén xẹt qua cánh môi cô, xâm nhập vào trong miệng cô, mỗi một lần tiến vào đều mạnh mẽ như cuồng phong, trêu đùa da thịt Thất Dạ đau đớn tê dại, khiến cho đáy lòng cô sinh ra loại cảm giác kích động, hận không thể nhổ hết răng của anh, để thỏa mãn hận trong lòng.

Nhưng Gia Mậu lại coi hành động cần răng nghiêng lợi của cô chỉ giống như phương thức trả thù anh nên anh hoàn toàn phớt lờ. Anh tìm thời khắc thích hợp, thời điểm cô muốn cần lên môi dưới anh, thì đầu lưỡi anh né tránh. Sau đó, hướng cái meenjg nhỏ nhắn của cô bị anh chơi đùa, tấn công mạnh mẽ đầy ác ý hơn trước!

Cho đến khi đầu lưỡi Thất Dạ nếm được vị tanh của máu tươi, vô lực phản kháng thì lưỡi dài của anh mới chậm rãi lùi ra. Đôi mắt anh phát sáng, con ngươi sâu kín lóe ra hàn băng, lại còn mang theo chút tối tăm treu tức. Trạng thái này như sóng tràn bờ, mệnh mông vô hạn!

Trên đời này, chỉ có ác ma mới dùng ánh mắt lạnh nhạt vô tội nhìn chằm chằm và ức hiếp đối phương như vậy, Gia Mậu nhận là thứ hai, khẳng định không có ai dám nhận là thứ nhất!

Không cần soi gương cũng biết miệng cô đã bị anh tổn hại đến mức nào, ngọn lửa trong lòng Thất Dạ đã lan tới não. Cô trực tiếp nhổ ngụm nước miếng đầy vị ngọt ngậy của máu lên người Gia Mậu, nhìn thấy áo anh xuất hiện đóa hoa mai nở rộ, đầy lòng sáng khoái, nụ cười lan đến tận tim, độ cong hoàn mỹ tuyệt đẹp.

Hành động trêu đùa này khiến mặt mày Gia Mậu tối sầm lại, đáy mắt, phát ra ánh mắt sắc lạnh.

Dĩ nhiên, tiêu điểm cuối cùng của ánh sáng kia là hai má xinh đẹp của Thất Dạ!

Thất Dạ thầm kêu một tiếng không ổn, tự biết tai họa sắp rơi xuống đầu cô, liền co cẳng bỏ chạy.

Ba bước. Có lẽ chỉ hai bước. Không, phải là nửa bước, cái eo mảnh khảnh của cô đã trở thành tù binh của người đàn ông!

"Em sai rồi." Thất Dạ cho rằng đạo lý "Biết sai có thể sửa, tốt hơn trước", loại người có trình độ như Gia Mậu lẽ nào không hiểu được. Vì vậy, để tránh cho mình lại bị trừng phạt nặng hơn, cô biết nhậ sai trước, cũng không quên hướng về phía người đàn ông cười chân chó, tận lực thể hiện thái độ của mình, về mặt cực kỳ lễ độ - thành khẩn, nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, xin tha cho em lần đầu đi!"

"Tha cho em?" Gia Mậu nhếch môi cười, đáy mắt sáng lấp lánh, thoải mái - ung dung, trạng thái cuộc trào mãnh liệt! .

"Ừm." Thất Dạ liều mạng gật đầu, để tránh cái eo nhỏ của cô bị cánh tay dài của anh nắm gãy, chỉ có thể cố gắng hít sâu một hơi, hoàn toàn không dám có chút động tác nào.

"Có thể!" Cánh tay Gia Mậu đang nắm eo cô rất hợp tác mà buông lỏng, cười như không cười, ngưng mắt nhìn cô, đồng tử tối đen, nhân nhật lóe ra tia sáng thanh tĩnh và đẹp, nhân nhật nói: "Chỉ cần em phục vụ tôi vừa lòng!"

"Phục vụ cái gì?" Thất Dạ cảnh giác nhìn anh, thời điểm hỏi lại càng cẩn thận hơn, sợ mình không để ý, sẽ mắc mưu.

"Thử trang phục!" Đầu ngón tay Gia Mậu dọc theo chỗ bị cô nhỏ bắn trên áo kéo nhẹ xuống, giọng điệu dịu dàng như làn nước: "Mục đích mà chúng ta đến đây."

Đánh chết Thất Dạ cũng không nghĩ tới, Gia Mậu thế nhưng lại nói ra yêu cầu đơn giản như vậy. Gần như không có chút do dự nào, cô vội không gật gật đầu, vui vẻ đón nhận "Trừng phạt" của anh, trong lòng tràn đầy vui vẻ nói: "Tốt, em giúp anh, ân oán trước đó, xóa bỏ hoàn toàn!"

"È hèm." Gia Mậu gật đầu, bổ sung một câu: "Chỉ cần tôi hài lòng!"

"Cam đoan anh hài lòng!" Thất Dạ thẳng thắn khiến Gia Mậu cực kỳ hài lòng, hai tay cô hợp thành hình chữ thập, nói cười một câu: "Tiểu nhân cam đoan nhất định không để cho thượng tướng đại nhân chịu thiệt hại!"

Trên thực tế, nếu như chỉ coi như vậy là xong, thì thua thiệt tuyệt đối không phải là cô! Dù sao, Gia Mậu là người cực kỳ thích sạch sẽ, hôm nay cô lại dám cả gan phun nước miếng lên người anh, anh không phát biểu, thật ra thì cô cũng đã kiểm được lời rồi (lãi). So sánh với hành động trừng phạt chết đi sống lại của anh, việc giúp anh thử trang phục chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến!

Mắt Gia Mậu nhẹ gợn lên, nhân nhật liếc xéo cô, môi mỏng cong cong, đáy mắt xẹt qua một tia u ám thần bí.

Tiểu gia hỏa kia, bị người bán còn muốn giúp người khác kiếm lời. Đợi lát nữa, cô liền biết như thế nào là giúp anh thử trang phục, anh mới có thể hài lòng.

Đương nhiên, anh muốn làm hiệu quả, hiển nhiên là. Để cho cô làm trò tiêu khiển của anh!

Cùng nói chuyện dưới nhà trong lòng đất. Mà kết quả để đạt được những thứ này, điều kiện tiên quyết là. Dụ cô nhập vào trong!

.....

"Ai cho cô lấy tay hả?"

"Sợ?"

"Miệng!"

"Cái gì?"

"Tôi nói, dùng miệng." Lòng mảy người đàn ông nhẹ rù xuống, ánh mắt màu hổ phách sâu kín nhìn về mặt tràn đầy khiếp sợ của cô gái, cánh tay dài hơi nâng lên, đầu ngón tay dọc theo cằm cô nhẹ nhàng bóp một cái, giọng điệu dịu dàng lại êm tai: "Dùng cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu cùng với đầu lưỡi ngọt ngào của em, giúp tôi cởi áo ra."

Thất Dạ nghe vậy, cả khuôn mặt từ hồng chuyển sang tái xanh, sau đó biến thành đen, màu đen của tro, lại chuyển thành trắng, trong nháy mắt, biến đổi không ngừng. Cuối cùng, cô nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm Gia Mậu, theo hướng đâm của đầu ngón tay anh, áp chế không run rẩy: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, anh đang trêu chọc tôi sao?"

Người đàn ông này sao có thể dễ dàng tin tưởng? Sao cô lại đàn như vậy chứ, cư nhiên tin tưởng anh thật sự sẽ không làm khó cô. Nhưng trên thực tế, anh đùa dai đối với cô, vĩnh viễn đều có trò gian trá. Nhìn xem lúc này, ở trước mặt anh, cô lại trở thành người thua!

Có lẽ, cô nên chấp nhận: so sánh với anh, cả đời này cô chỉ có thể là người thất bại!

Nếu không thì tại sao lần nào cô cũng bị anh gắt gao ăn như vậy?

Nghe, lời nói ác liệt của người đàn ông này, không phải lại tới nữa sao?

"Nếu như em không làm theo phân phó của tôi, tôi sẽ không hài lòng! Đứng rồi, mới vừa rồi chúng ta thảo luận thời điểm hôn cùng hôn, hình như có nói đến, toàn thân Tôi nghĩ, tôi không hài lòng thì kết quả chính là."

Gia Mậu rất biết giãy vò người khác như thế nào, âm cuối của anh hơi kéo dài, đủ để cho Thất Dạ có không gian tưởng tượng!

Nếu như nói, thật sự không có không gian lựa chọn, Thất Dạ tình nguyện dùng môi lưỡi của mình giúp anh cởi nút áo, cũng không muốn bị anh đè xuống đất, cắn lên miệng nhỏ của cô như vừa nãy, lưu lại những vết tích mờ nhạt trên người cô! Nếu không, anh lại giống như lần trước, xát muối lên vết thương thối rữa của cô, nếu vậy thì cô thật sự phải đi gặp Phật tổ Như Lai trình diện sao?

Mấu chốt là, trong quá trình kia đầy đau đớn, cô sợ đến mức không dám tưởng tượng!

"Gia Mậu, anh thật ti tiện!" Cho dù biết mình không thể tránh được chuyện này, nhưng cái miệng của cô vẫn phải đòi lại cho mình một chút tiện nghi. Cô cắn răng, đầu ngón tay nắm bả vai Gia Mậu, gương mặt tinh xảo dọc theo lồng ngực Gia Mậu tiến lại gần, đầu lưỡi non mềm dò xét ra ngoài, cố gắng quần lấy nút áo, cố gắng đem nó từ trong khe nhỏ hẹp đẩy ra ngoài.

Nhưng mà, đầu lưỡi chỉ có một, không được tự nhiên cũng không linh hoạt như mười đầu ngón tay. Thất Dạ giằng co hồi lâu, cũng chẳng những không có cởi ra được nửa nút áo của người đàn ông, mà ngược lại còn làm cho áo trước ngực anh ươn ướt một mảnh —

"Chắc chắc." Cô cố gắng muốn dùng đầu lưỡi cởi nút áo, lại đổi lấy tiếng cười nhẹ của Gia Mậu. Đương nhiên, anh thích cô dùng đầu lưỡi trêu đùa nút cài áo của mình hơn, không hề tâm đến da thịt bên trong quần áo của anh bắt đầu có cảm giác. Đầu lưỡi của cô nhẹ nhàng đụng chạm lại mang đến cho anh cảm giác hưởng thụ, mà chữ "hòn bay phách lạc" vẫn không thể hình dung ra được. Anh nghĩ, nếu như có ngày, thời khắc cô không mảnh vải che thân đứng trước mặt anh, cam tâm tình nguyện của anh thân mật, thì đó chính là loại khoái cảm cực hạn. Nhưng mà giờ phút này, ngó thấy gương mặt ảo não của cô, tâm tình của anh cũng không tệ. Đôi mắt anh nhìn chằm chằm vào gò má phồng nộn của cô, môi mỏng cong lên, cười nhẹ, thanh âm nhạt nhẽo tán dúc, nói: "Hình như em rất thích làm chuyện này!"

"Tôi cho là, hạ thân của anh, thích bị người khác làm chuyện này hơn đó!" Thất Dạ không chút mềm yếu phản bác lại.

"Thật sự là Dạ của tôi!"

"Cái gì?" Không ngờ anh lại cư nhiên thừa nhận như vậy, Thất Dạ sửng sốt, còn có chút không phản ứng kịp.

"Tiếp tục đi!" Sóng lưng Gia Mậu dọc theo vách tường khẽ dựa, ánh mắt sắc bén, lấy khí thế bề ngễ thiên hạ, nhìn chằm chằm cô.

Giống như, muốn thu phục cô hoàn toàn!

Thất Dạ nhìn thấy gương mặt hả hê dương dương tự đắc kia, lừa gạt trong lòng đã đốt tới cực hạn!

Lòng mảy nhú lại, khóe miệng xẹt qua nụ cười lạnh quỷ dị.

Một giây kế tiếp, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bỗng dựa lên lồng ngực Gia Mậu, lấy hai hàm răng cắn nút cài áo, dùng sức lôi kéo sang bên cạnh.

"Bịch —"

Bởi vì hàm răng sắc nhọn của Thất Dạ giúp một tay, các nút cài áo của Gia Mậu, từng viên từng viên nối tiếp nhau rơi xuống!

Rất tự nhiên, quần áo mặt trên người anh, cũng liền trực tiếp bỏ đi!

Này không, vị trí gắn mấy nút áo, bật ra lỗ thủng nhỏ, người cao quý như anh, đương sẽ không mặc nữa!

Đối với áo bị rách hỏng, Gia Mậu cũng không quan tâm, ánh mắt thâm sâu lại vẫn trước sau như một nhìn chăm chăm Thất Dạ.

"Nhìn cái gì? Nút cái áo tôi đã giúp anh lấy ra, chẳng lẽ anh muốn quyệt nợ?" Thất Dạ không vui khi thấy anh ngưng mắt nhìn cô, lông mày nhíu chặt, "ừ" lạnh nói: "Anh muốn đồ thừa, tôi sẽ không thừa nhận đấy!"

"Tôi không muốn quyệt nợ." Gia Mậu ngược lại còn mỉm cười, đầu ngón tay sờ đầu cô mấy lần: "Nam Thất Dạ, em thật là một cô gái thông minh!"

Anh đang khen ngợi cô sao? Hay là lại có âm mưu mới?

Thời khắc Thất Dạ đang suy nghĩ xem trong lòng Gia Mậu có phải đang muốn làm chuyện xấu hay không, thì người đàn ông kia đột nhiên khạc ra một câu khinh đạm, trực tiếp tiến công cô dễ dàng, muốn ngã xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Hết sức triền miên

Gia Mậu nói, Nam Thất Dạ mặc dù cô làm được, nhưng tôi không hề hài lòng!

Ý tứ trong lời nói của anh, Thất Dạ tương đối hiểu, muốn trừng phạt cô, hôn toàn thân cô ——

"Gia Mậu, anh không hơn không kém một tên tiểu nhân hèn hạ!" Bởi vì nhảy vào trong hố anh bày ra không thoát được, ngọn lửa trong lòng Thất Dạ gần như bộc phát. Lông mày thanh tú của cô nhíu chặt, đôi mắt trong sáng tròn tròn, khàn giọng hướng về phía người đàn ông nguyên rủa: "Đúng vậy, anh mới là người quyết định, cho nên bất luận tôi có làm gì, chỉ cần một câu ‘tôi không hài lòng’ của anh, tất cả tâm huyết của tôi không phải đều uổng phí sao? Từ đầu tôi không nên tin lời của anh, anh là một tên lừa gạt ——"

"Quy định là tôi định ra, lúc trước em cũng không có ý kiến gì!" Mắt thấy bộ dạng tức giận hờn hển của cô, Gia Mậu chỉ lơ đãng, cười cười: "Hiện tại gấp tới mức giẫm chân thì có ích lợi gì? Muốn trách, thì trách bản thân em thời khắc đó không duy trì tỉnh táo. Hiện tại theo tôi thấy, tôi có thể tùy lúc thu hồi lời nói, nhưng mà em cho rằng, thời điểm đối mặt với người khác, cũng giống như vậy sao?"

Nghe lời nói bình tĩnh của anh, trong lòng Thất Dạ không khỏi co rúm. Đầu lông mày cô nhẹ nhàng nhíu chặt, tầm mắt xẹt qua gương mặt tuần tú của người đàn ông, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra, không quá khẳng định nói nhỏ: "Ý của anh là. Muốn để cho tôi luôn duy trì đầu óc tỉnh táo - bình tĩnh, không chịu không chế của bất kỳ ai?"

Anh đang hướng dẫn cô đi theo một hướng khác, mà không phải thật sự trêu đùa cô? !

Cái ý nghĩ này có chút kỳ quái, nhưng không biết vì sao, những vấn đề này lại quanh quẩn trong đầu cô, không ngừng quay về. Giống như, suy đoán của cô không sai.

Gia Mậu từ chối cho ý kiến, nhưng trong lòng dường như phát ra tia vui sướng. Anh hást mắt lên, lông mày dày nhướng lên, tầm mắt liếc qua gương mặt cô, chậm rãi xẹt qua cằm cổ, xương quai xanh, không chút kiêng kỵ tiếp tục dời xuống, trắng trợn ra hiệu, không cần nói cũng biết!

Shit!

Có quý mới tin anh, diện mạo rõ ràng như thiên sứ, nhưng suy nghĩ lại ghê tởm! Có thể khẳng định, anh chỉ muốn đùa giỡn cô mà thôi! Chỉ là, bị anh nhìn chăm chú như vậy, tại sao cô lại cảm thấy cổ họng khô khốc, trái tim như có ai đang gãi không ngừng khiến cô phát điên?

"Nhìn cái gì?" Thất Dạ rối rắm, không tự chủ được lùi một bước về phía sau, nghĩ tới nếu như lúc này anh thực có can đảm làm ra chuyện gì, thì bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền ở sau lưng cô, sẽ trực tiếp hướng lên gò má anh. Nhưng đó chỉ là ý nghĩ.

Cho dù, có thể làm như vậy, kết quả sau này sẽ là. Bị anh trừng phạt lần nữa!

Nhưng người có thể nhịn, chứ không thể nhẫn!

Có lúc, cô rất kiên trì với nguyên tắc của mình.

"Nam Thất Dạ, thật ra thì trong lòng em, luôn mong đợi tôi làm gì chứ?" Mắt lạnh liếc qua cô, đôi chân thon dài của Gia Mậu bước lên trước một bước, mặc cho thân thể cao lớn của mình cản trở ánh sáng bên ngoài, bóng dáng tối tăm che phủ lên người cô.

Đôi môi Thất Dạ nhẹ nhàng cong lên rồi hạ xuống, cô rất muốn mắng chửi ác độc, nhưng không biết tại sao, thời khắc tiếp xúc với hình bóng người đàn

ông này, con người trở nên sắc bén – u ám, lời nói của cô như mắc nghẹn trong cổ họng, một chữ cũng không dám nói ra.

Gia Mậu bước đến cách cô nửa bước chân thì dừng lại, khóe mắt khẽ đảo qua người cô, lạnh nhạt nói: "Đến bên kia đi!"

"Anh muốn làm cái gì?" Mặt Thất Dạ tràn đầy nghi ngờ dõi theo anh, đôi tay nhỏ thỏ ra mồ hôi li ti, không thể không nín lấy vấy lau lau lên đó, cố gắng trấn tĩnh!

"Có lẽ, tôi muốn em Làm em? !"

Thanh âm Gia Mậu không cao, nhưng hai chữ sau cùng được nói ra, nói xong còn mập mờ nhìn cô, tình ý rõ ràng rành!

Mặt Thất Dạ nhướng lên, cong môi cười nhạt nói: "Bản thi! Trong đầu anh không có chút ý nghĩ trong sáng!"

"Nhưng mà tôi chỉ bảo em đi mấy bước sang bên kia mà thôi!" Gia Mậu cũng không tức giận, tâm tình ngược lại hơi tệ, thanh âm lạnh nhạt trên đầu, nói: "Xin hỏi tiểu thư Nam Thất Dạ, hiện tại, rốt cuộc là đầu óc của ai không trong sáng, hả? !"

Chữ "Hả?" được nhấn mạnh, nhưng một chữ kia, lại kích thích thân thể Thất Dạ bỗng nhiên lạnh cứng. Theo bản năng, cô đưa ra đầu lưỡi ra liếm cánh môi khô khốc của mình, khiến chúng mềm mại, mắt thấy con mắt sắc trở nên sâu hơn, biết lúc này không nên trêu chọc anh, bả vai co ro lại, lùi về vị trí anh ra lệnh.

Cô làm sao biết, Gia Mậu vốn không hề nghĩ đến sẽ làm gì với cô ở đây, cũng chỉ muốn cô hiểu rõ địa hình ở đây mà thôi. Nhưng, động tác liếm môi của cô, lại khiến trái tim anh thức tỉnh! Cho nên, cô không thể không thừa nhận, trong cơ thể anh đang có cái gì đó kêu gào — —

Ngưng mắt nhìn đáng vẻ mềm mại thướt tha đã đến đầu bệ cửa sổ, bước chân của Gia Mậu lập tức tới gần.

Thất Dạ quay mặt sang, lạnh lùng nhìn anh, đây mắt bình thân thể nhưng lúc này có chút tư vị cả kinh sợ hãi!

"Xoay người sang chỗ khác." Gia Mậu bức cô đến bên cạnh cửa sổ, hai bàn tay đặt trên bệ cửa sổ, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn bên ngoài, nhàn nhạt nói: "Nhìn một chút, kia là chỗ nào."

"Không phải là trung đình sao?" Mắt thấy bàn tay thon dài đặt trên bệ cửa sổ, thân thể nhỏ nhắn của cô cũng bị chặn lại, trong lòng Thất Dạ căng thẳng. Mà giờ khắc này, hơi thở của người đàn ông phả lên vành tai, khiến cho thanh âm của cô khẽ run: "Anh dựa gần như vậy làm cái gì?"

"Không cần lo lắng tôi muốn làm cái gì, bởi vì Rất nhanh, em sẽ biết."

Lời nói của Gia Mậu dịu dàng êm tai, từng chữ từng chữ phát ra từ môi mọng, theo lỗ tai cô, xuyên vào tim, làm cho ý thức của cô nhất thời mơ màng. Mà giờ phút này, người đàn ông đã dần dần tiến đến gần sống lưng cô. Sau đó, hai thân thể dán chặt lấy nhau qua lớp quần áo, thậm chí bọn họ còn cảm thấy từ tường hấp dẫn trên người nhau.

Tóc cô mang theo hương thơm hoa nhài, hương thơm thoang thoang, hoàn quyến với tư vị tinh khiết trên người cô, làm cho thân thể người đàn ông trẻ tuổi lay động, lông mày cũng thoáng động.

Tay của anh, dọc theo cửa sổ dời đi, đặt lên bả vai cô, nhẹ nhàng nâng một nhúm tóc cô vôn vơ. Hương thơm tươi mát đó khiến anh không nhận được mà đưa lên ngửi trước mũi. Thanh âm của anh, có chút khàn khàn, cúi đầu nói: "Mùi hương này rất được."

"Khen nhầm rồi!" Thất Dạ đưa tay đẩy cổ anh ra, nắm lấy tóc dài của mình, thân thể hơi nghiêng sang bên cạnh, cố gắng kéo rộng khoảng cách với anh: "Gia Mậu, anh không yêu thích như vậy."

"Như thế nào?" Mây rậm người đàn ông nhướng lên, đây mắt xuất hiện tia u ám, còn có vài phần tà khí.

"Dựa gần như vậy, chính là tạo ra cơ hội làm cho người khác làm thịt mình."

"Em sẽ không!"

Ba chữ đơn giản như vậy, nhưng lại là câu khẳng định chắc chắn. Giống như, người đàn ông tin chắc, cô sẽ không giống với những người kia.

Trong lòng Thất Dạ không biết bị thứ gì chặn lại, hô hấp cũng đình trệ. Cô nháy mắt, lông mi dày chớp chớp, cực kỳ giống cánh bướm đang biểu diễn bay múa mỹ lệ!

"Tại sao?" Hồi lâu sau, môi cô mới bật ra một câu như vậy, thậm chí, còn lặp lại: "Tại sao?"

"Bởi vì em là Nam Thất Dạ!" Đầu ngón tay Gia Mậu, bỗng nhẹ nhàng nâng cằm tinh tế của cô lên.

Ánh mắt của hắn, tựa như một hố sâu không đáy. Đây mắt phát sáng, anh bây giờ, chưa từng giống lần nào trong quá khứ, tâm tình phức tạp. Chỉ là, khoảng cách gần kề này, cô lại giống như có thể chạm tới chỗ sâu nhất trong đáy lòng anh Mặc dù, cô vẫn không biết, ý nghĩ của anh là như thế nào!

Con người Thất Dạ chỉ lo nhìn anh không chớp mắt, môi mọng người đàn ông khẽ nhếch lên, gương mặt tuấn tú tiến đến gần hơn.

Lưỡi của anh, như lưỡi mặng xà bình thường quán lên, hôn cô thật sâu — —

Thân thể Thất Dạ đột nhiên mềm nhũn.

Cô chậm rãi nghiêng người, đầu ngón tay nín lấy cánh tay anh, mũi chân nhẹ nhàng kiểng lên, đôi mắt xinh đẹp từ từ khép lại.

Cô tin chắc, lần này, cô cùng người đàn ông, hôn thật.

Hơn nữa, rất nhẹ, rất dịu dàng, vô cùng. Để cho cô mong đợi? !

Trong chớp mắt, Thất Dạ cảm thấy cô điên rồi. Bàn tay đang nín cánh tay người đàn ông bỗng tăng thế, lực, đang muốn đẩy Gia Mậu ra, tiếc rằng người đàn ông kia đã nhanh hơn cô, nắm lấy cái eo mảnh khảnh của cô, sau đó dùng sức hôn cô thật sâu.

So với trước kia đều dùng sức hơn, nhưng cũng không thô lỗ - dữ dội, mà là. trạng thái dây dưa - triền miên.

Lấy tư thế thông dong, giống như bướm đùa giỡn hoa, gió gặp bão, cá yêu nước — —

Khoảng cách của bọn họ càng lúc càng gần!

Thất Dạ còn chưa biết chuyện xảy ra như thế nào, nhưng lúc bàn tay người đàn ông giúp cô ngồi lên bệ cửa sổ, mà mặt của anh lại chon vùi trong cấn cổ cô, bởi vì bệ cửa làm bằng đá cẩm thạch cho nên khi da thịt cô chạm vào thì cô bỗng nhiên tỉnh táo. Đầu ngón tay cô hướng bả vai người đàn ông đẩy ra, khóe mắt liếc qua liếc lại hành lang thấy bên ngoài thỉnh thoảng có người lui tới, lúc đầu nói: "Gia Mậu, bên ngoài có người đang nhìn."

"Bọn họ không dám nhìn." Gia Mậu đẩy tay cô, đầu ngón tay trượt theo áo cô, liền khiến cho trang phục trên người cô rơi xuống.

Bộ ngực căng tròn, một mảng da thịt hiện ra trong không khí, nhưng Thất Dạ cảm thấy trái tim đều lạnh lẽo, cả người nổi da gà.

Cô có chút u oán trừng người đàn ông quá trớn kia, buồn bực nói: "Thúi lắm, cách một cánh cửa sổ anh trình diễn kích tình, đùa giỡn tôi, anh muốn họ nhìn tôi thế nào! Thậm chí, tôi còn có thể cầm camera, chụp hình ảnh đồi trụy của anh, sau đó tung lên web kiếm tiền!"

"Họ không phải là em!" Vốn đang vui vẻ hưởng thụ lại bị cắt đứt, đầu lông mày Gia Mậu nhăn nhúm, bỗng dưng đưa tay đè cô lên vách tường thủy tinh, không để cho cô giãy dụa, đầu ngón tay đã dò xét xuống dưới, không để ý đến động tác cự tuyệt của cô, trực tiếp trượt vào trong váy cô, xâm nhập vào nơi thần bí — —

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Anh em tình nguyện

Đều nói, hoan ái là bất đồng. Hơn nữa, cho dù không có tình cảm mà hoan ái, thật ra thì cũng có thể rất hoàn mỹ. Điều kiện trước tiên đương nhiên là Nam nữ phối hợp!

Trước đây, Thất Dạ cũng không tin tưởng, nhưng thời điểm thân thể qua trải nghiệm, cảm giác luôn là có chỗ bất đồng.

Không biết hôm nay tại sao Gia Mậu lại có lòng từ bị đối đãi dịu dàng với cô như vậy, nhưng lúc này, cô thật sự cảm nhận thấy, hoan ái, thật ra là loại chuyện tình tương đối tuyệt vời!

Cùng với hành động xâm nhập ác ý lúc trước của anh thì thật bất đồng, hôm nay, anh không chỉ dùng vật cứng rắn của mình kiên nhẫn trêu đùa trước khi xâm nhập, thậm chí lúc xâm nhập vào trong cơ thể cô, cũng vô cùng chậm rãi. Để cho cô cảm thấy, động tác chậm như vậy đối với cô lại là loại hành hạ. Lúc này, cô không nhìn được ngẩng đầu, dùng mắt hung hăng trừng anh, muốn quát trách móc anh là anh cố ý phải không. Thế nhưng, anh bỗng chốc nghiêng người dán sát vào người cô, dẫn dụ cô điên cuồng, không cách nào tự kiềm chế!

Sau, dĩ nhiên chính là, cuộc hành trình của cuộc vận động kịch liệt bắt đầu — —

(Tự hiểu diễn biến sau này. . .)

Thất Dạ không giống với những cô gái khác, đối với phương diện người đàn ông tiến công mắc cỡ ngượng ngùng. Tại thời khắc lần đầu tiên trao thân cho anh, cô cũng biết mình không thể tránh không trở thành đồ chơi của anh. Nhưng đôi khi, nếu như anh vui, sao cô không ngược lại, coi anh đang làm trò tiêu khiển cho cô chứ? Dù sao, nếu không có cách khước từ, sao không đối từ khách làm chủ. Vì vậy, thời khắc hai người dây dưa với nhau, khi anh muốn hưởng thụ, đồng thời cô cũng chủ động xuất kích. Cứ như vậy, không coi đó là bị anh khi dễ, mà là đang chơi đùa. Trò chơi anh tình tới

nguyên!

Đĩ nhiên, cô cũng cũng không phải là chỉ muốn hưởng thụ, không thua cảm giác của anh, mà là. Đang lúc cùng người đàn ông kết hợp ở bên trong cô cũng có thể cảm thấy, kia đích thật là một khoái cảm cực hạn của cuộc sống!

Chỉ là hôm nay cô có chút không vui, anh cư nhiên công khai “làm” chuyện đó trước bệ cửa sổ, thoải mái mà làm, chuyện này khiến cô không thể chấp nhận được. Bởi vậy, thời điểm cô quay lưng về phía bệ cửa sổ, có thể thần nhiên một chút, nhưng Gia Mậu lại đem thân thể cô quay lại, để cho cô nhìn về phía cửa sổ, thời khắc thân thể trần truồng, cô đương nhiên không mặc kệ rồi.

"Gia Mậu, buông ra, tôi không muốn ——" Bị người đàn ông trở tay giữ ở trước cửa sổ, khuỷu tay của cô dùng sức thúc mạnh về phía sau, muốn kéo rộng khoảng cách với anh.

"Chơi như vậy, càng thêm kích thích." Thời khắc anh đang vui sướng, Gia Mậu đương nhiên sẽ không cho cô cơ hội lẩn tránh, một bàn tay anh xoa nắn ở nơi đầy đà của cô, lồng ngực kề sát với sống lưng cô, cắn nhẹ vành tai cô, nói: "Em sẽ thích." Nhưng mà lại nói.

"Bên ngoài rất nhiều người á ——"

"Họ cũng sẽ thích!"

"Chỉ có cái người đại biến thái như anh mới có thể thích chơi tiết mục dữ dội này trước mắt mọi người!"

"Ha ha, vậy cứ coi như là tôi thích đi!" Lồng bàn tay Gia Mậu đột nhiên nắm chặt eo nhỏ của cô, tìm đúng lối vào, ở thời khắc cô còn đang phân tâm muốn đẩy anh ra, anh nhanh chóng tiến côn vào, lần nữa để cô tiến sâu vào trong con kích tình không có đường lui.

Hồng Thất Dạ mềm nhũn, trong lòng giống như bị bóp nghẹt, tất cả phản kháng, đều tiêu tan. Cô có chút tức giận, lồng bàn tay đặt phía trước bệ cửa sổ, mắt thấy đám người bên ngoài tự nhiên lui tới, hình như không nhìn thấy cảnh tượng ở đây, không khỏi kinh ngạc tròn to mắt, quay mắt sang nhìn Gia Mậu, trong mắt không thể tin được.

Lông mày và mí mắt Gia Mậu nhú lại, gương mặt tuần tú tiến gần, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, đẩy mắt gọn sóng, hình như có chút hiện lên bí mật nhỏ.

Trong nháy mắt, Thất Dạ liền hiểu rõ, tại sao anh có thể không chút kiêng kỵ như vậy! Bởi vì, vách tường thủy tinh này, nếu dùng mắt thường nhìn vào, căn bản bên ngoài không thể nhìn thấy cái gì! Nếu không, người bên ngoài, sao có thể đối với việc làm của bọn họ, lại thờ ơ như vậy chứ?

Vì vậy, thời điểm cặp mắt hải hước của người đàn ông chăm chú nhìn vào bên trong, lửa giận trong lòng cô, từ từ bay lên. Nhưng cuối cùng, cô cũng cũng chỉ lạnh lùng cười một tiếng, không có bất kỳ lời nói khiển trách. Nhưng, con người cô chậm rãi hít một cái, làm một chút động tác trả thù: bàn tay cô đưa ra phía sau tìm tòi, đầu ngón tay ngon, dọc theo sống lưng người đàn ông, hung hăng đi xuống!

Bởi vì cử chỉ chút giận này của cô, Gia Mậu khẽ “hừ” một tiếng.

Thất Dạ đã có lòng trả thù như vậy, đương nhiên sẽ không dừng tay. Nhưng người đàn ông đáng chết này, cư nhiên lại đùa cợt cô như vậy, hại cô hoảng hốt lo sợ nửa ngày, cô không thương cho anh mấy vết cào, sao có thể bỏ qua chứ? Vì thế, cô liên tiếp hung hăng cào anh vài cái, cho đến khi mày kiếm của người đàn ông giương lên, bắt lấy hai cánh tay cô, dọc theo cửa sổ thủy tinh, ấn vào một cái, lúc này mới không vui nhếch môi, chuyên tâm hưởng thụ cảm giác hưởng thụ mà anh mang lại!

Đương nhiên, cô không biết, bởi vì hành động trả thù mờ ám của cô, mà khiến thú tính của người đàn ông tăng vọt. Kế tiếp, người chịu tội, dĩ nhiên chính là cô ——.

Nam Thất Dạ đáng thương!

Đại khái, cô vĩnh viễn đều không biết, cùng Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc đấu, trừ khi anh nhân nhượng, nếu không cô vĩnh viễn không có cơ hội thắng!

.....

Nếu như không phải bản thân đã có kinh nghiệm, nếu không Thất Dạ quả quyết sẽ không tin tưởng, một ngày kia, cô sẽ bởi vì cùng người khác làm chuyện hoan ái, mà trở nên xui xơ vô lực, tiếng ngậm thét chói tai, cuối cùng ngất đi ——

Thời điểm mở mắt ra, cả người đau nhức, cảm thấy cả thân thể trừ trong đầu vẫn còn lưu lại ý thức, thì cả thân thể đều không thuộc về cô nữa. Mà loại cảm giác này, so với cảm giác lần trước ngã ở trên lưng ngựa kia... Đối đãi này, khổ sở gấp trăm lần.

Thực không thể tin, cô sẽ bởi vì một cuộc hoan ái dịu dàng - lâm ly mà bị chơi đùa thành thế này ——

Khẽ rên một tiếng, lồng bàn tay cô đỡ lấy cái trán, liếc nhìn xung quanh, muốn xác định xem mình đang ở đâu.

Đây chính là phòng ngủ chính của Gia Mậu, không có một bóng người.

Chắc hẳn, bởi vì cô ngất ở trong phòng giữ quần áo, nên Gia Mậu đưa cô trở về.

Hai chân khẽ cử động, cảm thấy hạ thân đau nhức, trong lòng cô khẽ nguyên rủa một tiếng, ác độc chửi bới Gia Mậu một trận, mới nhắc cái chân lên, lật người ngồi dậy khỏi giường.

"Cộc! Cộc!"

Tiếng gõ cửa vang lên, hết sức kịp thời.

Thất Dạ thở phào một hơi, yếu ớt lên tiếng.

Tuyết đẩy cửa vào, trên tay bưng một cái khay. Mắt thấy vẻ mặt mệt mỏi của Thất Dạ, cô nhàn nhạt cười một tiếng, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư Nam Hi, rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi."

"Tôi ngủ một ngày?" Đối với chuyện này, Thất Dạ rất lúng túng.

"Dạ, buổi chiều Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân bị An Đức Liệt Vương triệu đi rồi, ngài ấy có nhắn lại là buổi tối sẽ trở về dùng cơm cùng tiểu thư Nam Hi."

Không ngờ anh cư nhiên lại tỉ mỉ như vậy ——

Thất Dạ bởi vì trong lòng dâng lên một niềm vui khó hiểu mà sững sốt, ngay sau đó lạnh nhạt nói: "Tùy anh ta."

Tuyết thấy bộ dáng như vậy của cô, mỉm cười, đem cái khay đặt lên bàn, nói: "Tiểu thư Nam Hi, trước tiên cô hãy uống canh này, tôi đi chuẩn bị nước nóng để cô tắm. Tôi đắp bóp cho cô thả lỏng một chút, cô sẽ thoải mái hơn rất nhiều."

Ánh mắt của cô mang theo chút sắc thái mập mờ, người sáng suốt vừa nhìn, cũng biết cô đang suy nghĩ gì!

Cả người mỗi nhừ - đau đớn, không cần nghĩ Thất Dạ cũng biết, giờ phút này trên người cô sẽ xuất hiện rất nhiều vết hôn tím bầm. Vì thế, cô lắc đầu: "Tôi tự tắm được, xoa bóp ..., không cần."

"Tiểu thư Nam Hi. . . ." Mắt Tuyết nhìn chăm chăm cô hồi lâu, mới nhẹ nhàng che miệng cười một tiếng, đáp một tiếng "Được", liền hướng phòng tắm đi tới.

Thất Dạ đưa tay vỗ cái trán, vẻ mặt đầy ảo não.

Cảm thấy cổ họng hơi khô ráp, ánh mắt cô nhìn sang mặt bàn, nghiêng người lấy bát canh Tuyết mang tới, "Ừm ực, ừm ực", đổ vào trong miệng.

Nước canh có vị đơn giản, nhưng tương đương mỹ vị, làm cho người ta sau khi uống xong, còn thêm nhỏ dãi.

Tâm tình cô chuyển tốt, ánh mắt liếc dọc ra phía cửa sổ, nhưng thấy thời gian đã là hoàng hôn, phía chân trời có vệt đỏ hồng, màu sắc kia thật say lòng người, giống như một bức tranh tinh hoa, làm cho người ta không nhận được khâm phục, thiên nhiên quả nhiên là thần kỳ nhất .

"A." Thanh âm bồi rồi của Tuyết đột nhiên truyền tới: "Tiểu thư Nam Hi, cô uống một lần hết toàn bộ bát canh?"

"Có vấn đề gì không?" Thất Dạ không hiểu nhìn cô.

"Không có gì." Tuyết lắc đầu, khoe miệng giật giật, cười: "Tiểu thư Nam Hi, nước chuẩn bị xong rồi, cô vào tắm đi!"

"Nói cho tôi biết trước, canh này thế nào?" Mặt Thất Dạ tràn đầy nghi ngờ, hai mắt nhìn chăm chăm Tuyết.

Gò má Tuyết dần dần hiện lên đỏ hồng, ho nhẹ một tiếng, nói: "Thật ra thì canh này, là quân gia Mạc Nại chuẩn bị, buổi trưa, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân đột nhiên nói ra một câu, thể lực của tiểu thư Nam Hi không tốt, cần uống thêm thuốc bổ, chuẩn bị thức ăn dinh dưỡng hơn quân gia Mạc Nại còn lo lắng, tiểu thư Nam Hi sẽ không uống thứ canh này ——"

"CMN! Gia Mậu, tên khốn kia!" Nghe lời giải thích của Tuyết, Thất Dạ liền thò tay ném cái bát xuống đất: "Bảo anh ta đi chết đi!"

Tuyết bị dọa sợ đến bả vai run run, nhưng thấy khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của Thất Dạ, lại không nhận được buồn cười, nhưng cô không dám, chỉ đành phải kim nén đến khuôn mặt đỏ bừng.

Thất Dạ chỉ cảm thấy không mặt mũi đi gặp ông lão Giang Đông, nhanh chóng đứng dậy, đem những thứ trên mặt bàn ném xuống đất, mới ngẩng đầu đi tới phòng tắm.

Chuyện mất mặt ngày nào cũng có, nhưng đối với Nam Thất Dạ mà nói, thật lòng bày tỏ: năm nay đặc biệt nhiều!

.....

Sau khi tắm xong, Thất Dạ cảm thấy cảm giác đau nhức khắp người cũng dần dần biến mất, cả người đều buông lỏng xuống.

Nhìn thấy thân thể trong gương mặc một bộ trang phục ở nhà thanh lệ kia chính là mình, cô hải lòng, mím môi cười, xoay người mở cửa phòng ra.

Tuyết đang chờ bên ngoài, sau khi nhìn thấy cô, lập tức nói: "Tiểu thư Nam Hi, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân vẫn chưa về, hôm nay lúc ra cửa, ngài ấy có phân phó tôi chờ tinh thần cô tốt hơn một chút, liền mang một người tới gặp cô, bây giờ cô có muốn gặp cô ấy không?"

"Ài?" Lòng mảy Thất Dạ nhếch lên, ánh mắt liếc dọc theo bóng dáng đứng ở cạnh cửa, ánh mắt ngưng lại.

Đột nhiên, cô bắt đầu có chút cảm thấy, Gia Mậu, thật ra là người không tồi!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Bồi dưỡng tâm phúc

"Đề cho cô ấy đến đây đi!" Thất Dạ quay mặt liếc Tuyết Ly một cái, xoay người trở về phòng.

"Dạ!" Tuyết Ly gật đầu, cất bước đi về phía cô gái kia nói: "Tiểu thư Nam Hi mời cô đi vào."

Cô gái gật đầu phần nộ liếc nhìn Tuyết Ly một cái, khẽ cắn chặt môi dưới, bước nhanh vào gian phòng.

Thất Dạ ngồi ở trên ghế sa lon mềm mại, vẻ mặt bình tĩnh đạm bạc, chỉ là ánh mắt cô ánh lên tia sáng sắc lạnh, hé mở nhàn nhạt nhìn cô gái đang tiến vào, chỉ cần cô muốn một giây kế tiếp sẽ khiến cho cô gái kia chết rất thảm!

"Tiểu thư Nam Hi." đầu ngón tay Chu Đế lạnh cứng, gặp người xuống cúi chào Thất Dạ, vô cùng cảm kích mà nói: "Cám ơn tiểu thư đã cứu chị em tôi."

"Hả? !" Thất Dạ nhú lông mày, khóa miệng khẽ nhếch lên, học theo cách nói thường ngày của Gia Mậu, không nặn không lạt phun ra một từ.

Cô biết chắc cái cách nói này sẽ khiến cho người ta sợ hãi.

Bởi vì chỉ một từ chất vấn, khiến cho người nghe không thể biết được tâm tư của đối phương. Mà tận đáy lòng cô, bình thường cũng thích trêu chọc dọa người như thế!

Đối với những cử chỉ của mình, Thất Dạ đột nhiên cảm thấy không vui, cô hình như... bị Gia Mậu đầu độc nặng rồi.

Mặc dù, phương pháp này hình như cũng không tệ lắm, ngược lại còn rất có hiệu quả là đằng khác!

Nhìn, lúc này Chu Đế không thể đứng vững, cả người té quỵ xuống đất, giọng nói run run, đem tất cả nói ra một lượt: "Tiểu thư Nam Hi, đều là do sai lầm của tôi, tiểu thư có bất kỳ điều gì không hài lòng xin hãy cứ nhắm vào tôi. Tôi van xin người, đừng làm tổn thương tới em trai tôi, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ còn có tương lai rộng mở phía trước."

Nghe cô ta cầu xin tha thứ cho em trai, chân mày Thất Dạ hơi cau lại mất đi hứng thú khi dễ cô ta. Tuy là cô rất khó chịu vì chuyện Chu Đế dám tính toán giờ trò với mình, nhưng những việc làm của cô ta cô đều biết trước, thật ra gọi cô ta tới đây chỉ là muốn điều tra cho rõ ràng xem rốt cuộc là ai đang muốn đối phó cô. Hơn nữa, cô cũng có thể nhận thấy, khi nhìn cô trong ánh mắt Chu Đế có vài phần áy náy. Nghĩ đến Chu Đế ra tay đối với cô cũng chỉ là do bất đắc dĩ nên cô mới có thể thỉnh cầu Gia Mậu bỏ qua cho Chu Đế!

Cô biết rõ Gia Mậu rất tuyệt tình, thực ra đôi lúc làm việc vẫn nên lưu lại một đường, đối với mình cũng có lợi.

"Chu Đế, cô nên biết, tôi không có quyền lực để xử trí cô, người mà cô cần cảm ơn chính là thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc." Thất Dạ vuốt vuốt đầu ngón tay của mình, cũng không nhìn Chu Đế, nhàn nhạt nói: "Anh ta là thượng tướng đặc cấp có quyền lực lớn ở tỉnh cầu Chafee, tôi cũng chỉ là nữ nô được mua về mà thôi."

"Tiểu thư Nam Hi, Chu Đế biết, mình bởi vì lời nói của tiểu thư mới được cứu." Chu Đế lại lắc đầu một cái, nghiêm nghị nói: "Chu Đế từ nay về sau, sẽ dốc hết sức vì tiểu thư Nam Hi!"

"Hả? !" Thất Dạ nhú mày, ánh mắt rốt cuộc rơi trên người cô ta.

Chu Đế mờ to mắt, nhìn Thất Dạ một chút, hơi do dự, mới nói: "Tiểu thư Nam Hi, lúc ấy Thiếu tướng Bồ Lỗ Khắc nói muốn đem tôi đi xử tử, nhưng sau đó tôi lại nghe được Thượng úy Mạc Nại nói một câu, liền rút ra kết luận, mình được cứu là bởi vì có tiểu thư Nam Hi nói đỡ cho."

"Nói nghe một chút." Thất Dạ tỏ dáng vẻ không mưu cầu danh lợi, nói.

"Cô ấy nói." Chu Đế cắn cắn môi dưới, hạ quyết tâm, cắn răng nói: "Nếu như không phải bởi vì người đàn bà kia, thì tôi chỉ cần một dao liền giết chết cô."

Ánh mắt Thất Dạ sáng lên, đáy mắt lóe lên ánh sáng sắc lạnh bắn thẳng lên trên khuôn Chu Đế.

Thấy cô rõ ràng không tin vào lời nói của mình, Chu Đế ho nhẹ một tiếng, phun ra nguyên văn lời của Mạc Nại : "Tôi sớm muộn gì cũng sẽ khiến cho cô cùng với cô ta phải bỏ mạng dưới tay tôi!"

"Về sau lúc nói với tôi, không cần quanh co lòng vòng, tôi thích nghe lời thật!" Thất Dạ nhẹ nhàng nâng cằm cô ta lên, không biểu lộ gì chỉ cười cười: "Đứng lên đi!"

"Cám ơn tiểu thư Nam Hi!" Chu Đế liền lập tức vui mừng nhưong mây, đứng thẳng người dậy.

Mi tâm Thất Dạ khẽ động, khóe miệng nhất thời cười nhạt.

Mặc dù không biết Gia Mậu giữ lại Chu Đế có tác dụng gì, chỉ là có một số việc cô rất rõ ràng: qua lời của Chu Đế, nhắc nhở cho cô biết, tình cảnh hiện tại của mình bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm!

Có lẽ, tìm mấy người thân tín để bên cạnh mình cũng không phải là ý tồi!

Dù sao, Chu Đế này, cũng là người thông minh.

Cô trời sinh đã có tính yêu mến những người thông minh!

.....

Trong đại điện hoa mỹ được bày biện cổ điển mà cao nhã (cao quý trang nhã) bất kỳ ai bước chân vào đây đều sẽ cảm thấy nơi này vừa thần thánh lại trang nghiêm.

Dĩ nhiên, cái gì cũng có ngoại lệ.

Giống như, mấy người đàn ông đang ngồi trên ghế sa lon kia, cũng chỉ tà tà dựa vào, tay bưng ly rượu đỏ thưởng thức, nét mặt khoan thai tự đắc.

Người mở miệng đầu tiên chính là người ngồi xoay lưng lại với cửa sổ sát đất, giọng nói của anh ta thật nhẹ nhàng, ánh mắt lướt qua hai người còn lại rồi nhìn qua hướng khác, nét mặt không thay đổi nói: "Hiện tại, nên cho tôi một lời giải thích chứ?"

Tư Á nhủ lòng mảy mai, ánh mắt có chút sâu: "Điện hạ muốn lời giải thích gì?"

"Cậu cho là, chuyện hai người các cậu đem hai người phụ nữ mới mua kia đến Phụng Sào sẽ không ai biết đến?" Phí Nhi Lạc hừ nhẹ, rót thẳng chỗ rượu còn lại trong ly vào trong cánh môi quyến rũ, ánh mắt lạnh nhạt: "Còn nữa, nghe nói Gia Mậu tùy tiện đem cung nữ của Vương Hậu đi ra ngoài, nghe nói cậu còn muốn nuôi cô ta ở trong phủ đặc cấp của thượng tướng."

"Tôi cũng đã nói chuyện với Vương Hậu, Chu Đế, tôi nhất định phải mang đi." nét mặt Gia Mậu không chút biểu cảm liếc nhìn Phí Nhi Lạc một cái, ôn hoà nói: "An Đức Liệt Vương cũng không có dị nghị gì với chuyện này."

"Vô luận cậu mang cô ta đi là có mục đích gì." Phí Nhi Lạc để cái ly xuống khay trà, lạnh nhạt nói: "Xử ký xong cái người gọi là Chu Đế đó cho tôi!"

Tư Á hơi nhíu mày rậm, ánh mắt nhìn nghiêng khuôn mặt Gia Mậu, phát hiện vẻ mặt này của anh có đến mấy phần ý vị sâu xa.

Gia Mậu cầm ly rượu, đầu ngón tay mềm mại như cành liễu mùa thu nắm lại có chút chặt, giọng lạnh nhạt hờ hững: "Tôi giao cô ta cho Nam Thất Dạ rồi."

"Cậu bây giờ đúng là mê muội Nam Thất Dạ thật rồi hả ?" vẻ mặt Phí Nhi Lạc lạnh lẽo: "Gia Mậu, phụ nữ đều là hồng nhan họa thủy, không cần vì họ mà mê muội đánh mất trái tim mình."

"Điện hạ có cảm thấy, Tắc Tây Lợi Á cũng là hồng nhan họa thủy hay không?" Gia Mậu bỗng chốc thấp giọng cười khẽ, khuôn mặt ngẩng cao, có mấy phần lạnh lẽo.

Phí Nhi Lạc sững sốt, mặt mày trắng bệch, ánh mắt mãnh liệt bắn ra những tia sáng lạnh lẽo.

Ngay cả con ngươi của Tư Á cũng khẽ cau lại, cái trán nhíu chặt, ánh mắt khó hiểu nhìn Gia Mậu.

Những năm này, bọn họ cùng nhau lớn lên, vẫn luôn có ý thức chung, không ai đụng tới tâm tư sâu kín của ai. Mặc dù Tắc Tây Lợi Á là em gái của mình, nhưng Tư Á biết rõ Phí Nhi Lạc si tình, vì thế, cho tới bây giờ cũng không nhắc tới nửa câu về Tắc Tây Lợi Á trước mặt Phí Nhi Lạc. Gia Mậu bây giờ thì tốt rồi, muốn nhờ lòng ở trên đầu con cọp này hả!

"Gia Mậu, tôi cho rằng cậu là một người thông minh!" Phí Nhi Lạc bỗng chốc đứng lên, thân thể cao lớn, che lấp đi mấy phần ánh sáng từ cửa sổ sát đất kia. Mặt của người đàn ông này, có mấy phần âm trầm, khóe miệng vẽ lên một đường cong hoàn mỹ khiến nụ cười trở lên vô cùng lạnh lẽo, nhấn mạnh

từng chữ: "Cậu. . . . phải, lòng, cô ta?"

Gia Mậu không nói, vốn là đang ngồi rất tùy ý, nghiêng người cầm ly rượu trong tay, một tay chống đầu gối, từ từ đứng dậy, nhìn thẳng vào Phí Nhĩ Lạc nhìn, nét mặt không đổi nói: "Điện hạ, Tắc Tây Lợi Á là vị hôn thê của người, người rút cuộc đang lo lắng cái gì?"

"Cô ấy là vị hôn thê của tôi, nhưng cô ấy trở thành vị hôn thê của tôi như thế nào, cậu biết rõ hơn bất kỳ ai!" Phí Nhĩ Lạc bước về phía trước một bước, tiến tới gần Gia Mậu. Khoảng cách gần trong gang tấc, khiến không khí trong phòng trở nên ngột ngạt, mọi người đều lâm vào tình cảnh bứt rứt khó chịu.

Tư Á nhũ mày rậm, vội vàng đứng dậy, đưa tay giãn ra khoảng cách giữa hai người, đẩy bọn họ cách xa một chút: "Tôi cho là, hai người không nên nói gì thêm về chuyện này nữa. Mọi chuyện cũng đã qua rồi, bây giờ nói lại cũng có ý nghĩa gì, không nên nói nữa."

"Tư Á, chuyện này không phải chúng ta không nói, nó cũng sẽ không tồn tại." Gia Mậu nhẹ nhàng dứt tay vào túi quần, ánh mắt cùng Phí Nhĩ Lạc đụng nhau, không để ý tới sự lạnh lẽo trên khuôn mặt kia, bình thản nói: "Phí Nhĩ Lạc, tôi hi vọng trước khi người làm bất cứ chuyện gì, đều nhớ cho kỹ, Tắc Tây Lợi Á còn là em gái của Tư Á."

"Cậu đang uy hiếp tôi?" Phí Nhĩ Lạc đưa tay đẩy Tư Á ra, nắm chặt lấy cổ áo Gia Mậu: "Gia Mậu, cậu ——"

Con người Gia Mậu vừa chuyển, đáy mắt, có dư quang lạnh lạnh trời lên.

Trán Phí Nhĩ Lạc nổi lên từng đám gân xanh nóng nảy, nhưng lời nói phía sau không hề nói tiếp, ngược lại là nhẹ cười "xì" một tiếng, buông lỏng cổ áo Gia Mậu, hai tay xuôi xuống nhẹ nhàng phỉu phỉu mấy cái trên vạt áo anh, phỉu cái áo phăng phiu mới rút tay ra: "Tốt, tôi mặc kệ chuyện của Chu Đế, nhưng nếu như cô ta gây phiền toái cho tôi, thì ngay cả là Nam Thất Dạ, tôi cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua!"

Phí Nhĩ Lạc dứt lời, vung tay áo lên, liền nhắm hướng cầu thang đi thẳng lên lầu hai.

Mất thấy Phí Nhĩ Lạc luôn luôn nho nhã lễ độ tức giận dề dề rồi đi, Tư Á nhướng mày, đưa tay đẩy bả vai Gia Mậu một cái: "Gia Mậu, cậu điên rồi sao?"

"Không sao cả, cuộc sống không thú vị này thỉnh thoảng cũng phải có chút điên cuồng chứ, nếu không thì chúng ta cũng sẽ bị rì sét hết mất." Gia Mậu vỗ nhẹ anh ta một cái, nhàn nhạt nói: "Cậu thấy có đúng không?"

"Cậu làm như vậy, chính là để cho Nam Thất Dạ tự bồi dưỡng tâm phúc?" Tư Á xoa xoa bàn tay, nói ra suy nghĩ trong lòng mình: "Cậu làm như thế, không sợ sẽ hại chết chính mình."

"Tôi không giúp cô ấy được, cô ấy muốn thành công thì phải dựa vào chính sức mình!" Tròng mắt Gia Mậu sắc sảo, có chút sâu: "Hơn nữa, tương lai cả tôi và cậu sẽ rơi vào hoàn cảnh như thế nào, chúng ta đều không thể biết trước? Muốn bảo vệ mình, cần thiết phải có thực lực. Nếu như chính cô ấy không chịu trưởng thành, cũng sẽ phải chịu bị người khác giẫm đạp lên mình mà thôi!"

"Rất rõ ràng, cậu muốn giúp cô ấy một tay."

Nếu không, làm sao sẽ tình nguyện đối nghịch cùng Phí Nhĩ Lạc cũng một lòng bảo vệ cô ấy? !

Gia Mậu chỉ là héch môi lên, liếc hần một cái: "Cùng đi đi, cậu nên trở về trại lính. Đúng rồi, nhớ gửi lời thăm hỏi của tôi và đem một thiếu nữ xinh đẹp cho người kia nhé!"

Tư Á nhẹ cười "xuy" một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Nhưng trong lòng, có chút sầu lo.

Hắn biết rõ, Gia Mậu đối với Nam Thất Dạ, là tuyệt đối sẽ không buông tay. Mà kết quả. Sợ rằng sẽ không thoát khỏi dự đoán của hắn!

Danh lợi, quyền lực, đấu tranh từ trước đến giờ đều rất kịch liệt, bọn họ đều khiến cho một đám người trong nước phát điên lên rồi, mà sự tranh đấu sau lưng lại càng đáng sợ hơn, e rằng. Cuối cùng sợ là phải có rất nhiều thương vong, mới có thể giúp một người có thể đứng lên vị trí cao nhất phóng tầm mắt ra ngắm nhìn bốn phía.

Người nào, sẽ là người cười cuối cùng?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Âm hiệu

Nghe Thất Dạ phân phó bày bữa ăn tối, Mã Lệ nhướng mày. Cô nhắm mắt lại, lông mi rủ xuống, che đi ánh sáng trong mắt, nhẹ giọng mở miệng: “Tiểu thư Nam Hi, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân đã phân phó hôm nay ngài muốn dùng cơm với cô. Nhưng thượng tướng vẫn chưa về, bữa tối đang được chuẩn bị”

“Ai nói tôi muốn dùng cơm với anh ta?” Hồi tưởng lại những giày vò mà người đàn ông kia dành cho cô, trong lòng Thất Dạ cực kì bất mãn. Cô bĩu môi, hai cánh tay vòng ở trước ngực, bỗng đặt lên bàn, khẽ khom người, ánh mắt giao nhau với tầm mắt của Mã Lệ, nhạt nhẽo nói:

“Các người muốn chuẩn bị bữa tối cho thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc thế nào tôi mặc kệ, bữa tối của tôi bây giờ lập tức dọn lên cho tôi”

Quyết định dùng cơm với cô chỉ là chủ ý của riêng anh ta mà thôi, cô không có hứa hẹn gì với anh ta hết, mà anh ta cũng không có hỏi qua cô, cô không cần giữ lời. Huống chi, coi như là cô thả bỏ câu của anh ta thì như thế nào, cô cũng không phải thua không nổi.

Mã Lệ có chút kinh ngạc với phản ứng mạnh của Thất Dạ, cánh môi cô ta khẽ nhúc nhích, tựa hồ muốn nói gì đó, lại nghe một tiếng nói nhẹ, đúng lúc truyền đến đây: “Mã Lệ, từ nay về sau người ở trong phủ đều do tiểu thư Nam Hi quản lý”

Thất Dạ nghiêng người, ánh mắt thoáng nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy thân hình cao lớn của anh đứng đó, không có tiến vào. Nữ giúp việc giúp anh cởi bỏ áo khoác quân trang, cầm dép cho anh thay, đầu ngón tay anh nhẹ cuốn ống tay áo, chậm rãi mà đến, giống như một thân sĩ ưu nhã, tác phong nhanh nhẹn

Những người làm ở phủ thượng tướng đều là những người có trách nhiệm cao nhất, trước tất cả phản ứng của mọi người Mã Lệ lên tiếng cam kết: “Tôi hiểu rồi, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân”

“Dọn bữa tối lên, tối nay do tiểu thư Nam Hi hầu hạ tôi là được”

Gia Mậu nhàn nhạt trả lời, cũng không nhìn Thất Dạ, từ bên người cô đi qua

Mã Lệ vội vàng phụ họa đáp “vâng” một tiếng, thời điểm đưa ánh mắt ra hiệu cho nữ giúp việc khác, ánh mắt không tự chủ nhìn dọc theo gò má của Thất Dạ, trong con ngươi tích lũy vẻ bí hiểm

Thất Dạ nhú lông mày lại, nhanh chóng xoay người đi theo bước chân của anh

Lúc đó Gia Mậu ngồi ở trên ghế chủ tịch, tay anh khoác để trên mặt bàn, lông mi cong cong, ánh mắt liếc nhìn cô gái trước mặt, vẻ mặt bình thản, ung dung

“Cái gì gọi là tôi hầu hạ anh?”

Thất Dạ ngồi ở vị trí cách anh xa nhất, lạnh lùng nhìn chằm chằm anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Tôi cũng không phải nữ giúp việc của anh, dựa vào cái gì muốn tôi hầu hạ anh?”

“Em là nữ đầy tớ của tôi”

"Tôi không muốn làm người chịu cực đâu!"

"Hả? !"

Nhìn khoe mắt nhìn nghiêng của anh, con ngươi màu hổ phách, một tầng ánh sáng mờ lóe ra, vẻ mặt ương ngạnh, kiêu ngạo, không cần nói cũng biết

Trái tim của Thất Dạ rạo rực, biết mình không thể trêu chọc nổi người đàn ông này, chỉ dùng sức cắn cắn môi, lạnh lùng nói: "Dạ, A Nhĩ Bá Đặc thượng tướng đại nhân nói cái gì thì là cái đấy!"

Nghe lời nói không tình nguyện của cô, Gia Mậu trầm trầm cười một tiếng, làm như tâm tình càng tốt

"Tối đây!"

Hai chữ nhàn nhạt từ miệng anh nói ra lại mang theo mùi vị tàn lãnh ko cho người khác cự tuyệt, giống như chỉ cần Thất Dạ biểu hiện bất mãn, anh sẽ làm ra hành động khiến cho cô khổ không thể tả

Trong lòng Thất Dạ cực kì do dự, đang cân nhắc mình có nên chịu thua hay không thì thanh âm giống như ma quỷ của anh nhẹ nhàng vang lên:

“Ba, hai...”

“Đến rồi”

Thất Dạ cảm thấy bản thân cô thật không có khí phách, người ta chỉ mới đếm thôi mà cô đã đầu hàng!

Nhưng, anh ta lại nói: “Tôi cho cô 3 giây để suy nghĩ” Không hề nói lời dễ nghe mà trực tiếp uy hiếp, có thể thấy giờ phút này sức chịu đựng của anh ta không tốt lắm. Cô không phải ngu ngốc, chuyện có hại cho mình, đương nhiên cô sẽ không làm!

Bước chân dõn đến bên cạnh Gia Mậu, Thất Dạ thấy nữ giúp việc đã đem tất cả đồ ăn dọn lên mặt bàn, khoe miệng vênh lên, khom lưng nhìn anh: “Xin hỏi thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, cần phục vụ theo phương diện nào?”

“Cho cô ấy một ly sữa tươi” Gia Mậu cũng không để ý đến cô, lạnh nhạt mở miệng với người giúp việc ở một bên đang chuẩn bị lui xuống: “Lập tức”

"Dạ!"

Nữ giúp việc có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Thất Dạ, xoay người vội vã chạy vội vào phòng bếp.

"Tôi không uống sữa tươi."

"Ngồi ở đây."

Ba chữ ngắn ngủn, cắt đứt lời cự tuyệt của Thất Dạ, lòng bàn tay của Gia Mậu vỗ vỗ lên đùi của mình, cặp mắt câu hồn, ánh mắt tựa như xuyên thấu, tỏa sáng lấp lánh

Đầu óc Thất Dạ ngừng vận chuyển mấy giây, thời điểm mày kiếm của anh nhướng lên, nháy mắt mấy cái, cô nhẹ cười xùy một tiếng:

“Gia Mậu, đầu óc của anh có bệnh sao?”

Người đàn ông kêu tên của cô, ôn nhã, đậm mạc, giống như muốn trêu đùa món đồ chơi yêu thích trong lòng, một ít tóc rơi xuống giữa trán của anh, khiến cho gương mặt tuấn tú của anh phát ra vẻ lãnh khốc không kiềm chế được. Anh như vậy, dường như vô hình lộ ra một cổ khí thế nguy hiểm.

Sau khi rửa thắm trong lòng một tiếng, cuối cùng Thất Dạ cũng thuận theo

Thời khắc tay của anh lướt qua eo cô, Thất Dạ có phần khó chịu co rúc bả vai một chút có loại kích động muốn chạy khỏi ngực của anh

Ngồi lên chân của anh, mặc dù cách lớp vải vóc, nhưng vẫn khiến cả người cô cảm thấy nóng dần lên. Cô nghiêng gò má về phía bên ngoài cửa sổ sát đất, lông mày nhíu lại, trong đầu không ngừng suy nghĩ người đàn ông này rốt cuộc muốn làm những gì

Cằm của Gia Mậu, chột đề ở trên cổ của cô, thanh âm thanh tao lịch sự, ôn đạm nói:

“Thích người anh tặng cho em không?”

"." Thất Dạ biết, người anh nói đến chính là Chu Đế, chỉ là khi anh nói với cô chuyện này, cô cũng có mấy phần kinh ngạc, môi của cô mấp máy, ho một tiếng:

“Cũng không tồi”

Trên thực tế, cô nghĩ, Gia Mậu hiểu hơn cô, sự tồn tại của Chu Đế có ý nghĩa gì

Cánh tay Gia Mậu vòng qua bả vai của cô chột dùng sức, kẹp chặt thân thể của cô ở trong lồng ngực của mình

Thân thể của người đàn ông vốn cường tráng, cao ngất, càng có ưu thế chèn ép cô gái. Giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Dạ trở nên rối rắm, nâng đôi mắt lên, một đôi mắt trong trẻo như nước nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mắt, tỏ rõ có phần vô tội. Cảnh đẹp như vậy, quả thực cực kỳ giống với tiểu bạch thỏ bị ức hiếp, mà người đàn ông. . . . dĩ nhiên chính là sói xám rồi!

“Nghe nói, em muốn Mã Đình tự mình đến đây làm trị liệu cho cô ấy”

Đầu ngón tay của Gia Mậu vén sợi tóc rơi xuống của cô, , không chút để ý vuốt vuốt, khuôn mặt tuấn lãnh, có thể nhìn thấy một tia lạnh nhạt

"Dạ!" Nhớ tới vết sẹo phỏng trên tay Chu Đế, lông mày cô hơi nhíu, câu hỏi không suy nghĩ đã bật thốt ra:

“Là anh làm đúng không?”

"Hả? !"

"Không cần giả bộ, vết tàn thuốc trên tay Chu Đế, anh dám nói không phải chủ ý của anh?"

"Đỗ Bang Bô Lỗ Khắc muốn giúp tôi giải quyết cô ta”

Gia Mậu không có trả lời cô, nhưng nói như vậy, lại khiến tức giận cùng với bất mãn trong lòng của cô tiêu tán không ít

So với hủy đi một sinh mệnh, rất rõ ràng, ai cũng thích chịu một vết thương nhỏ mà thôi

“Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, sữa tươi đã được mang đến”

Trong lúc Thất Dạ cảm thấy ám ức, thì nữ giúp việc đã mang sữa ấm đến đặt lên bàn, để trước mặt Thất Dạ, sau đó rời khỏi liếc liếc về Thất Dạ.

Thất Dạ rất rõ ràng, ý của anh muốn cô uống sạch ly sữa

Cô hít sâu, khẽ cắn răng, cánh tay duỗi về phía trước cầm lấy ly sữa. "Ừng ực" mấy tiếng, đem toàn bộ ly sữa tươi đều nuốt vào bụng!

Xưa nay, cô vốn ghét uống sữa, nhưng nếu như có người yêu cầu cô uống thức uống này thì lại là chuyện khác rồi. Mệnh lệnh của anh, một khi đã hạ xuống, đoán chừng dù là vương của tinh cầu Chafee, cũng không có cách nào cự tuyệt

Người đàn ông này, thế lực sớm đã có thể bao trùm trên cả Vương tộc, chỉ có điều... Dã tâm của anh ta không lộ rõ, mới có thể ngồi trên vị trí danh hàm thượng tướng đến bây giờ, mà chưa có ra tay phá vỡ sự yên ổn của hoàng thành Lạp Ma!

Nhưng thực lực của anh, sớm đã không thể khinh thường rồi

"Thế nào?" Đặt cái ly xuống, tiếp xúc ánh mắt sững sờ của người đàn ông nhìn chằm chằm vào mình, trong nháy mắt Thất Dạ khép mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần ửng hồng, cảm thấy ly sữa vừa mới uống vào cổ họng, không hiểu sao có chút khô chất, nhìn không được lẻ lười liếm dọc theo vết sữa còn sót lại trên cánh môi

"Em thật quyến rũ đàn ông." Thanh âm của Gia Mậu có chút khàn khàn, lòng bàn tay đè trên bả vai của cô, bỗng nhiên khẽ vuốt dọc theo sống lưng của cô, men theo đường cong lá lốt của cô, xuống chân, khẽ sờ một cái

Ngón tay của anh mang theo ma lực, theo ống quần cụt bò lên trên. Dễ dàng tìm được quần trong của cô, đầu ngón tay như linh xà chui vào trong dò xét, xâm nhập ——

Thân thể Thất Dạ có phản ứng nhắc lòng bàn tay dọc theo phía dưới nắm chặt, nắm lấy cổ tay của anh. Nhịp tim của cô tăng tốc, không còn bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng mang theo vài phần tức giận:

"Gia Mậu, đầu óc của anh không thể nghĩ đến chuyện khác sao?"

Dạy dỗ buổi sáng, cách thời gian bây giờ quá ngắn, đau nhức trên người cô mới bớt một chút, làm sao có thể cho phép anh làm càn như vậy. Nếu cứ để anh tiếp tục khi dễ, cô muốn tìm một cái hồ chui vào! Vào lúc này, cô chỉ muốn an an phận phận ăn xong bữa ăn tối, nhất quyết không muốn dây dưa ở phương diện kia với anh. Nếu không, không phải cô sẽ bị anh ăn hết sao?

"Nếu như em có thể dời đi lực chú ý của anh"

Cơ hồ không cần dùng nửa phần sức lực cũng có thể nắm lấy tay mềm của cô, trong mắt của Gia Mậu xẹt qua một tia lo lắng

Anh từ trước đến giờ không thích bị người khác cắt ngang, hơn nữa lại là phụ nữ, đáng vẻ dường như cũng vô cùng kháng cự đối với anh. Nhưng anh nhớ, lúc ở trong phòng quần áo, khi cô ở dưới anh, làm anh có bao nhiêu vui mừng, anh yêu tha thiết sự thành thực nên đương nhiên không chấp nhận về làm bộ làm tịch của cô

"Trên bàn có bao nhiêu thức ăn ngon"

Con người của Thất Dạ nhanh như chớp vòng vo 2 vòng, trong lúc nhất thời, thật không tìm được bất kì lý do nào để bảo vệ mình, chỉ đành dùng lý do tồi nhất:

"Tôi đói bụng"

"Tôi cũng đói bụng"

Môi của Gia Mậu tà khí bữu một cái, ám hiệu nơi đáy mắt mãnh liệt sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhệ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Che giấu sự thật

"Anh đói bụng thì ăn cái gì đi" Thất Dạ là người thông minh, nghe Gia Mậu trả lời như vậy, rất tự nhiên liền lập tức vận dụng ý tứ trong lời nói của anh. Thân thể cô nghiêng về phía trước, kéo một đĩa đồ ăn đến trước mặt: "Nhìn xem, món này sắc hương vị đều đủ..... Ừm-----"

Vào giờ phút này, anh mang theo hơi thở mãnh liệt mà bá đạo bao trùm lên lưỡi của đối phương, giống như đĩa nước, dây dưa cắn đầu lưỡi của cô, tùy ý mút ăn hơi thở ngọt ngào mà nhu hòa tinh tế của cô, hấp thụ nước bọt ngọt lịm như hương mật của cô

Mắt của thất Dạ chớp vài lần, lòng bàn tay đặt trên bả vai của anh, muốn từ chối để đối phương rời khỏi môi cô, nhưng cuối cùng lại đổi thành nín lấy quần áo của anh, tiếp nhận nụ hôn nhiệt tình của anh

Gia Mậu rất hài lòng với phản ứng của cô, mặt mày anh giãn ra, ở trong miệng nhỏ của cô tùy ý khuấy đảo, sau đó mới thông thả buông ta. Khóe mắt và đuôi lông mày của anh, đều đã nhuộm nồng đậm hương vị thâm trầm và treu tức, từng câu từng chữ nhẹ nhàng mà ưu nhã nói: “Nếu so với những thứ kia, em càng ngon miệng hơn”

Ngón tay Thất Dạ khẽ vuốt qua bên môi, tầm mắt của cô va chạm với ánh mắt anh đang nhìn cô chăm chăm, trong mắt xẹt qua một tia hoang mang

Chung quy, cô cảm thấy Gia Mậu có gì đó khác, cái loại không khí quý dị này, làm lòng của cô lưu luyến, nhưng cô thật sự tìm không ra nguyên nhân vì sao bản thân lại có loại ý niệm này

Oh . . . Hình như, anh ta dịu dàng hơn trước rất nhiều, mặc dù có chút cử chỉ du côn kiêu nhả, nhưng hôm nay anh rất cuộc cũng không tàn khốc và dữ dội như lúc trước. Đây đối với cô mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt!

“Không muốn ấy ấy, thì ngoan ngoãn hầu hạ tôi dùng cơm đi” Thời điểm tim của cô gái đập mạnh và loạn nhịp, mày rậm của Gia Mậu nhíu lên, nhặt nhều phân phó: “Tôi nay, chúng ta còn có chuyện phải làm!”

"Làm cái gì?" Cơ hồ theo phản xạ mở miệng, nhưng sau đó hai gò má của Thất Dạ đỏ ửng nhàn nhạt

Đáng chết, một cô gái bất luận da mặt dày đến cỡ nào, nhưng chung quy vẫn có một loại đàn ông khiến cô chán ghét, thời điểm nói về vấn đề có chút “trọng tâm” cuối cùng người mắc cỡ lại là cô? Giống như cô, thường ngày đã từng gặp qua rất nhiều ám hiệu của khách, nhưng cũng không có cảm giác như thế, nhưng kì lạ, đối với Gia Mậu lại không được

“Xem ra, em có vẻ rất mong đợi tôi sẽ làm gì đó?” Con ngươi của Gia Mậu híp lại, ánh mắt cúi xuống quan sát dọc theo trên dọc thân của cô, ý vị không rõ

“Cái rắm” Thất Dạ không có phong độ mắng một câu tục: “Anh muốn ăn gì thì ăn nhanh một chút, lạnh rồi sẽ không ngon.”

Cô bụng đĩa đến trước mặt anh, ý bảo anh đón lấy. Gia Mậu lắc đầu một cái, ánh mắt lướt qua mặt bàn, sau đó tập trung ở vị trí để dao nĩa

Thất Dạ chuyển mắt một cái, đặt đĩa thức ăn xuống, đưa tay cầm dao nĩa lên, để tránh người đàn ông này tiếp tục gây phiền phức cho mình, vào lúc này cô cũng miễn cưỡng mình nặn ra nụ cười nịnh nọt:

“Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, mời dùng cơm!”

"Đút tôi!"

Nhưng Gia Mậu lại không muốn để người nào đó nhàn nhả như vậy, nhàn nhạt phun ra hai chữ

Thất Dạ trừng mắt, kinh ngạc nhìn anh: “Cái gì?”

“Em điếc, hay là nghe không hiểu tiếng người?” Khóe miệng Gia Mậu cong lên, dùng câu Thất Dạ đã dùng để đùa cợt anh trả lại cho cô, cái này gọi là lấy đạo của người, trả lại cho người

“Anh...” Sắc mặt của Thất Dạ, có phần biến thành màu đen, cô siết chặt dao nĩa trong tay, rất muốn dùng sức, đâm xuyên qua cái cổ xinh đẹp của người nào đó, nhưng loại ý niệm ác độc này, chỉ tồn tại trong đầu cô khoảng nửa giây, liền biến mất.

Cô có chết cũng sẽ không quên, lần trước cô muốn tự mình cầm súng giết anh, thì phản ứng của anh nhặt cảm cỡ nào. Phải biết, đạn cũng không làm gì được anh, huống hồ dao nĩa.... Làm sao có thể làm anh bị thương?

Mặc dù lúc này khoảng cách của bọn họ rất gần !

"Muốn giết tôi sao?"

"À?"

Nghe thanh âm chất vấn nhàn nhạt của anh, Thất Dạ thét lên một tiếng, trong mắt đều là ánh sáng không thể tin được

Ông trời ơi, trước hết hãy giết cô đi! Cô là ai? Nam Thất Dạ! Lòng của mình cứ nhiên lại bị một người đàn ông không tốn chút sức lực nào nhìn thấu. Sau này, cô làm sao ra ngoài lần lộn đây?

Trong mắt Gia Mậu là vẻ cười như không cười. Khóe miệng anh nhẹ cong, nhàn nhạt nói: “Cứ tự nhiên, em cũng biết là em không giết được tôi. Mà loại chuyện này, sau này ngàn vạn lần hãy suy nghĩ kĩ trước khi làm, tốt nhất phải nắm chắc 200%, nếu không...”

Đầu ngón tay của anh, bỗng nâng cằm của cô lên: “Kết quả, chắc chắn không phải chỉ đơn thuần là gãy tay, gãy chân như vậy đâu”

Ngôn ngữ dịu dàng như cọng lông phát qua gương mặt, nhưng lúc này lại nồng đậm mùi vị cảnh cáo, làm lòng của Thất Dạ không khỏi giật mình

Má nó, người đàn ông nhất định biết thuật đọc tâm, nếu không làm sao có thể..... đoán được hết mưu ma chước quỷ của cô?

Mất hết mặt mũi nên Thất Dạ giữ vững trầm mặc, chỉ lấy khối thịt bò thật to từ bàn ăn, chuyển đến trước mặt anh: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, tiểu nhân hầu hạ ngài ăn. Mẹ ngài không có dạy ngài, lúc ăn cơm không được nói chuyện sao? Ăn không nói, ngủ cũng không nói, ngài nên học tập tốt một chút"

Con người của Gia Mậu chợt lóe lên, cặp mắt xinh đẹp kia, tựa hồ có ánh sáng lạnh xẹt qua

Trong nháy mắt Thất Dạ cũng cảm thấy, lòng của mình cũng dừng một chút

Cô rất rõ, Gia Mậu không phải là người dễ dàng bị người khác ảnh hưởng cảm xúc, nhưng những lời mới vừa rồi của cô..... Giống như đâm vào một chỗ quan trọng trong lòng anh, cho nên anh mới có phản ứng như vậy?

Nhưng rốt cuộc không đúng ở chỗ nào?

Thời khắc cô nghi ngờ, Gia Mậu đột nhiên cười một tiếng, nói: "Đúng là không có!"

"Hù dọa?" Thất Dạ sừng sốt, sau đó trừng mắt nhìn: "Ý của anh là....."

"Từ nhỏ tôi, không có mẹ"

Không ngờ anh cứ nhiên lại thẳng thắn như vậy, thần kinh Thất Dạ ảo não giống như bị thứ gì đó hung hăng đâm vào một cái, khiến cho cô.... Đầu óc của cô trở nên hỗn loạn một hồi lâu, đầu đau như sắp nứt.....

Thì ra, ở phương diện này, cô đã đâm vào chỗ đau của Gia Mậu

"Cũng không sao" Đột nhiên, Thất Dạ không muốn hăng hái đối kháng với anh nữa, cô ném thức ăn xuống đĩa, cả người cũng xiu xuống.

"Dù sao, trên thế giới này, cô nhi cũng nhiều mà. Chỉ có điều, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân ngài có cuộc sống cao cao tại thượng như vậy cũng không tệ. Ít nhất, gia cảnh của anh tốt, ngoại trừ không có mẹ ra, mãi mãi cũng không cần phải chịu đựng mọi người từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới khi dễ anh"

"Em đang nói chính mình sao?" Gia Mậu cười nhẹ một tiếng, mắt sáng như được nhìn chăm chăm vào cô gái.

Thất Dạ nhú mày, mắt lạnh liếc về phía anh: "Tôi đang nói về trường hợp của người khác"

"Bao gồm cả em"

"Anh có thể không làm rối mọi chuyện lên được không?"

"Tôi cũng không phải không có mẹ" Mặt mày Gia Mậu đột nhiên có chút âm trầm: "Chỉ là, cho tới bây giờ bà cũng không dạy tôi bất cứ thứ gì"

"Vậy anh cũng hạnh phúc hơn so với rất nhiều người" Lòng bàn tay của Thất Dạ nhẹ nhàng vuốt: "Ít nhất anh còn có thể lớn lên trong một gia đình hoàn chỉnh"

"Vấn đề này, không đáng để bàn bạc"

Dường như Gia Mậu không muốn tiếp tục chủ đề này, môi mông của anh nhếch lên, ánh mắt lúc sáng lúc tối lần lượt thay đổi, chợt lóe lên một chút ánh sáng, càng đặc biệt chói mắt:

"Uống canh này đi, chúng ta còn có chuyện phải làm"

Lúc nói lời này, cánh tay dài khê bóp hông của Thất Dạ, đặt cô ở vị trí bên cạnh, hất chiếc cầm lên, ý bảo Thất Dạ uống bát canh ở vị trí cách bọn họ không xa

Đối với động tác đột nhiên lạnh lùng của anh, Thất Dạ cũng không dị nghị, chỉ là thân thể sau khi rời khỏi chân của anh, nhiệt độ lúc này bao trùm lấy cô, cũng đột nhiên biến mất

Không biết, có phải bởi vì lòng của Gia Mậu đột nhiên trở nên ác liệt hay không, toàn bộ không khí dường như cũng dần dần bị hơi thở âm trầm bao phủ

Thất Dạ bỗng nhiên cảm thấy, Gia Mậu thoát nhìn cũng không phải là một người vô tình, lãnh khốc giống như vẻ bề ngoài

Mỗi người, đều có quá khứ, chỉ là, cô có khả năng đào bới quá khứ của anh hay không-----

Mặc dù cô cũng không thích Gia Mậu, nhưng ở anh có một lực hấp dẫn dẫn dắt cô, khiến cô nên làm chuyện gì đó mới phải.....

“Không nên tùy tiện sinh ra lòng hiếu kì đối với chuyện của người khác”

Dường như biết được suy nghĩ của cô, Gia Mậu đột nhiên lạnh lẽo cảnh cáo, ánh mắt của anh, bắn thẳng lên gò má của Thất Dạ, lạnh lẽo, giống như muốn đóng băng cả người cô:

“Nhất là những chuyện đã trở thành quá khứ”

“Anh nghĩ anh là ai, lão nương không có hứng thú với anh ”

Trong lòng mặc dù có cách nghĩ khác, nhưng ngoài miệng Thất Dạ lại nói khác

“Muốn an an ổn ổn ở chỗ này, không xảy ra chuyện gì, thì ngoan ngoãn một chút cho tôi”

Gia Mậu rõ ràng không tin cô, mười ngón tay anh giao nhau, sau đó để trên bàn, cặp ánh mắt lạnh như băng kia, nhìn chăm chăm vào cô, gần từng chữ nói:

“Nhớ, mạng của em, cũng không phải nằm trong tay em”

“Anh...”

Bị anh uy hiếp, Thất Dạ chỉ cảm thấy trái tim dâng lên một cơn tức giận. Nhưng, ánh sáng cảnh cáo trong mắt Gia Mậu quá mãnh liệt khiến cho muốn phản bác, lời nói vừa mới ra đến miệng nhưng vẫn đành nuốt trở vào

Bản lĩnh miệng mồm cao cũng không đại biểu được cái gì!

Cô nhin!

"Ăn no một chút, ngoan ngoãn ở chỗ này chờ tôi một chút !" Ánh mắt của Gia Mậu mang theo một tia khinh thường, lạnh lùng liếc mắt nhìn cô, đứng dậy đi về phía cầu thang lầu hai

Bàn tay Thất Dạ vỗ trên mặt bàn, công khai biểu thị tâm tình bất mãn của mình

Nhưng, cho dù bất mãn nhiều đi nữa, cũng thủy chung ép đi không được quyết tâm điều tra chân tướng của cô

Bởi vì, chuyện càng được người ta tận lực bảo vệ, sẽ càng có ý nghĩa-----

.....

"Này!"

Bị người đẩy bả vai một cái, Thất Dạ nỗ lực mở 2 mắt mệt mỏi ra

Thân thể đàn ông cao lớn đứng ở trước mắt

Thất Dạ cả kinh, ý thức lập tức cảnh giác.

Đáng chết! Thường ngày cô rất nhạy bén, cư nhiên hiện tại lại trực tiếp nằm ngửa trên bàn ăn, thậm chí Gia Mậu đi đến bên cạnh lúc nào cũng không biết. Nếu như lấy trạng thái này làm vệ sĩ không biết có bao nhiêu người khách đã chết trong tay cô?

"Đứng lên đi!" Gia Mậu vào lúc này không muốn trêu đùa cô, nhàn nhạt mở miệng

“Theo tôi đến một nơi”

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhệ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Thân phận của cô

Mất thấy vẻ mặt đông cứng của Gia Mậu, nhận thấy, hình như phát sinh ra chuyện trọng đại gì đó, Thất Dạ cũng không có tâm trạng tranh cãi với anh. Đầu lông mày cô nhíu lại, có chút khó hiểu, lên tiếng hỏi thăm: "Có vấn đề gì sao?"

"Không có." Bàn tay Gia Mậu một nắm tay thon của cô, cầm cổ tay cô, kéo cô ra cửa.

"Gia Mậu, anh muốn dẫn tôi đi đâu?" Trên người chỉ mặc quần áo ở nhà, bị người đàn ông nắm chặt tay kéo ra ngoài, trong lòng Thất Dạ lo âu, gấp giọng nói: "Này, Gia Mậu, tôi không ra ngoài nữa ——"

Gia Mậu không để ý tới cô, dẫn cô vòng qua cửa ra vào, dọc theo một dãy hành lang đi tới cửa.

Thất Dạ biết, mục đích của anh không phải là dẫn cô đi ra ngoài, ngược lại trong lòng buông lỏng. Chỉ là, càng tiến về phía trước, trong lòng cô càng sợ và nghi hoặc.

Xuyên qua dãy hành lang dài, bọn họ tới một cái cửa màu đen. Đầu ngón tay Gia Mậu dọc theo vị trí thiết bị điện tử công nghệ cao trên cửa nhấp nháy, đem năm ngón tay di động nhanh ở phía trên, Thất Dạ liền nghe thấy cửa phòng vang lên tiếng "ù ù" kỳ quái, sau đó một hành lang thông xuống lòng đất hiện ra trước mắt.

Xung quanh vách tường dùng dạ minh châu tô điểm. Ánh sáng lấp lánh trong suốt, chiếu rọi bốn phía như ban ngày, ngược lại làm cho hoàn cảnh tối tăm ở nơi này, có thêm mấy phần sắc điệu trơn mịn.

"Đi xuống." Lòng bàn tay Gia Mậu dọc theo sau vai cô khẽ đẩy, thời điểm cô giẫm chân vào phía cửa, vội vàng đi theo.

Cánh cửa phòng, chậm rãi khép lại.

Thất Dạ không biết hành lang dưới tầng hầm này thông tới đâu, lại không biết tình huống trước mắt rốt cuộc là sao, vì vậy trong lòng có phần ưu tư. Xét thấy Gia Mậu, người đàn ông này thường ngày mang cho cô loại đùa giỡn biến thái, nhắc nhở mười phần tinh thần của cô, xoay người, bình tĩnh ngưng mắt liếc nhìn người đàn ông, nghi ngờ hỏi: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, anh nói đi, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Muốn biết chân tướng, thì tự mình tìm kiếm. Cô sợ hãi cái gì?"

Khóe miệng Gia Mậu hơi nhếch, cười giễu cợt, ánh mắt nghiêm túc, từ đôi mắt xinh đẹp kia phản chiếu ra, đem đồng tử thâm thúy màu đồng kia, càng phát ra lạnh lùng - mê người!

Mặc dù trong lòng có chút kinh sợ, nhưng nghe thấy người đàn ông này dùng giọng điệu đùa cợt, đáy lòng Thất Dạ lại khơi dậy một cổ lửa giận không hiểu. Cô cắn răng, khẽ cười lạnh một tiếng, nhanh chóng xoay người, hướng bậc thang phía dưới, từng bước từng bước đi qua.

Cô nghĩ, cho dù có xảy ra tình huống gì đi nữa, cô đều có năng lực xoay người nắm chặn Gia Mậu. Huống chi, hôm nay bên cạnh người đàn ông này không có mang theo bất cứ người nào, hình như cũng chỉ một thân quần áo thông dong, không mang theo vũ khí tùy thân, đoán chừng nơi này không có nguy hiểm gì?

Gia Mậu thấy cô hạ quyết tâm đi về phía trước, nhàn nhạt mỉm cười, nhắm mắt đi theo sát phía sau.

Khi tiến thân vào trong không gian to lớn như vậy, thời điểm thấy trước mắt đặt từng dãy tủ rượu, Thất Dạ liền thở phào nhẹ nhõm.

Cô nghĩ, cô đã hiểu Gia Mậu dẫn cô tới chỗ này để làm gì.

Hầm rượu!

Cái chỗ này, là dùng để chứa rượu vang.

Có đủ kiểu dáng chai rượu, rực rỡ đủ loại, quả thật giống như cửa hàng chuyên bán rượu vang. Thậm chí, so với những nơi đó, còn chuyên dụng hơn.

Nhìn xem, mặt trên cất rượu, tách biệt, dựa theo các năm, quý, nơi sản xuất. Thậm chí, mỗi một chai, đều có một lời chú thích. Ví như, viết mùi vị rượu, uống trong khoảng thời gian nào mới thích hợp, thời gian mở rượu là bao lâu.

Tóm lại, muốn chế tạo ra nói này, chi sợ là một công trình vĩ đại đi! Thật không hiểu được, những thứ này là ai giúp anh làm!

Ánh sáng hầm rượu cũng không sang trọng như bậc thang, thời khắc cảm thấy thân thể cao lớn của người đàn ông tiến tới gần, một bóng mờ bao phủ lên đỉnh đầu, ánh mắt Thất Dạ lướt dọc theo khuôn mặt người đàn ông, có chút không hiểu, nâng mí mắt, hỏi: "Gia Mậu, anh đưa tôi tới hầm rượu có ích lợi gì?" .

"Chúng ta được mời đi dự tiệc, không phải sao?" Khóe miệng Gia Mậu hơi nhếch, đáy mắt hiện một tia sáng, vẻ mặt thâm sâu di động: "Chọn một chai rượu, chúng ta mang đi."

"Năm 2133, thành Đức Lan sản xuất loại rượu vang là tốt nhất." Khóe miệng Thất Dạ cong cong, không chút do dự mở miệng.

Sau khi nói xong, thân thể cô bỗng chốc cứng ngắc.

Ánh mắt Gia Mậu nhìn chằm chằm cô, rất lâu, cũng không nói chuyện.

Bàn tay nhỏ bé của Thất Dạ rủ xuống bên chân, nhìn không được mà nắm ống quần mình. Trái tim cô, ở trong không gian yên tĩnh, "thình thịch, thình thịch" vang dội, gần như sắp nhảy ra ngoài theo cổ họng.

Bây giờ là lịch xuân năm 2222, mà năm 2133 tại thành Đức Lan sản xuất ra rượu vang, khoảng cách so với hiện tại gần trăm năm lịch sử. Đối với những thứ này, giống như một người xuyên qua trái đất, lý nào Thất Dạ không biết những điều này. Dù sao, cô cũng không có nghiên cứu nhiều về tình cầu Tra Phi. Nhưng, tại sao cô lại như thế, dứt khoát thốt ra một câu như vậy chứ?

Phòng này không lớn quá. Cảm giác này, thật là quý dị quá mức!

"Xem ra, cô hiểu biết rất sâu rộng đối với rượu vang!" Thanh âm Gia Mậu, ở trong không gian yên tĩnh, từ từ vang lên, âm cuối, mang theo ý vị sâu xa!

"Chỉ là. Tùy tiện nói." Thất Dạ nghiêng người, bước chân không tự chủ được lui về phía sau nửa bước, sống lưng dựa vào một giá rượu, cắn cắn môi, hương người đàn ông nhếch miệng cười nhạt một cái: "Anh không cần để ở trong lòng ——"

"Theo tôi được biết, rượu đỏ ở tình cầu Tra Phi, chính xác là năm 2133 sản xuất ở thành Đức Lan là tốt nhất! Cái loại rượu đó, hương thơm ngọt dịu, nhập khẩu thuần túy, rượu vang là thượng hạng nhất. Hơn nữa, thời gian uống tốt nhất, bắt đầu từ lịch xuân năm 2222 đến 2333 năm." Thân thể cao lớn của Gia Mậu tiến về phía cô hơi nghiêng người, đầu ngón tay, dọc theo hàm ếch của cô, lạnh nhạt nói: "Tình cầu Tra Phi, ở thành Đức Lan, trong gia tộc Hi có một vị thiên kim, được ca tụng trong thế kỷ này, người con gái xinh đẹp này có hiểu biết về rượu rất đỉnh cao."

Thời điểm Gia Mậu nói lời nói này, ánh mắt vẫn như trước nhìn vào mắt Thất Dạ, để cho cô, không thể trốn tránh.

Ánh mắt của anh, sắc bén mà lợi hại, trong lúc mắt vẫn còn tia u ám, phảng phất muốn đâm thủng tâm hồn cô, khiến cho bí mật của cô, không còn chỗ nào ẩn nấp, hoàn toàn lộ ra!

Đối với tình cầu Tra Phi, Thất Dạ hiểu biết không kỹ càng, nhưng danh gia vọng tộc, cô lại có hiểu biết nhất định. Mà theo lời Gia Mậu về thành Đức Lan và gia tộc Hi, cô nghe nói, có hai vị thiên kim xinh đẹp như hoa. Một, là Tập Lạc Nhi • Hi, cô ấy chính là người mà Nam Tuyết Hiếu vẫn muốn tìm kiếm, được khen là cô gái tốt như thiên sứ. Sau khi cô gái mất tích, không ai biết tin tức của cô ấy. Mà vị thiên kim kia của gia tộc Hi, nghe nói chỉ là con gái riêng mà thôi. Theo lời kể lại, cô ấy có dung mạo và tài năng xuất sắc, được ca tụng là Kỳ Nữ Từ. Về phần tin tức của cô ấy, nghe nói lưu truyền bên ngoài không có nhiều, nhưng lại đề lộ ra chút tin tức, nói cô ấy chết trẻ khi chưa tròn 15 tuổi, sau đó không ai biết thi thể của cô ấy ở đâu. Cô cũng không biết, theo lời Gia Mậu vị tiểu thư Hi kia, rốt cuộc là người nào.

Mà Gia Mậu dẫn cô tới đây, rốt cuộc muốn kiểm nghiệm cái gì?

"Chuyện liên quan tới tôi sao?" Thất Dạ ngẩng mặt lên, trong đôi mắt, thoáng có chút tránh né mơ hồ.

Cô chỉ biết, cô xuyên từ trái đất đến đây, dung mạo, vóc người, bản lĩnh. Toàn bộ sự vật, cũng không thay đổi. Cô không mất trí nhớ, đầu óc không có trì độn. Tất cả mọi thứ đều không thay đổi. Vì vậy, cô rất chắc chắn, mình không có quan hệ với người của gia tộc Hi. Nếu không, sau khi Gia Mậu dẫn cô trở về phủ đặc cấp thượng tướng, mấy nữ bộc ở đây cũng nói tới Y Toa Bối Lạp • Hi, không có khả năng dung mạo của cô, bắt đồng so với người khác mới phải!

Vì thế, cô tin chắc, mình cùng gia tộc Hi ..., không hề có quan hệ!

"Không có gì! Chẳng qua cảm thấy, cô có hiểu biết không tệ về rượu đỏ!" Gia Mậu đột nhiên buông lỏng cô, nghiêng người qua, ánh mắt lướt dọc theo phía giá rượu, nói: "Qua nơi đó!"

Lông mày Thất Dạ hơi nhíu, nghi ngờ liếc anh một cái, khẽ cắn răng, cất bước lại gần.

Phía trên đế rượu đỏ, toàn bộ đều sản xuất năm 2133. Mà trong mấy chai đó, đề nơi sản xuất, là thành Đức Lan.

Thất Dạ nhìn mấy bình rượu đỏ trước mắt, đột nhiên liền có chút mơ hồ ——

Hình như là. Cảm giác rất quen thuộc.

"Chọn xong rồi, mang một chai tới đây."

Thanh âm người đàn ông, bỗng chốc vang lên, làm đầu óc Thất Dạ "Àm" một tiếng, toàn bộ ý thức liền lập tức trở lại. Trái tim cô vội vàng kéo căng, xoay mặt, mắt thấy hai cánh tay người đàn ông vòng trước ngực, cười như không cười nhìn chằm chằm cô, có chút tức giận: "Nhìn cái gì vậy!"

"Làm như tôi phân phó!" Gia Mậu hất cằm, bộ dáng cao cao tại thượng.

Thất Dạ cắn răng, đưa tay cầm một chai rượu đỏ, cất bước đi tới: "Này!"

Gia Mậu đưa tay nhận lấy, một chương khác, chợt giống như ảo thuật, mở chai rượu ra.

Mắt thấy đầu ngón tay của anh đưa chai rượu hướng tới miệng. Thất Dạ lo lắng mở miệng: "Rượu này mở ra sau ba giờ mới uống..., thời gian uống tốt nhất."

Lời vừa nói ra, khiến cô lại cả kinh.

Lần nữa, miệng lại tùy tiện nói ra, phạm vào chùy tiện, khuyết điểm nhanh mồm nhanh miệng!

Thất Dạ tự suy nghĩ lại bản thân, xoay người, về mặt bức tức.

"Thật khó tưởng tượng." Gia Mậu đem chai rượu đặt xuống bên cạnh, cánh tay dài chột đưa qua, nắm lấy bả vai Thất Dạ, hơi dùng sức lôi kéo, để cho thân thể mảnh mai của cô rơi vào trong ngực anh, đôi mắt tràn ngập ánh sang u tối, hơi thở cực lạnh từ từ trào ra. Giọng điệu của anh, mang theo vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng, gần từng chữ: "Cô, là, ai?"

Cô là ai? !

Ngoại trừ cô là Nam Thất Dạ, xuyên từ trái đất đến đây, không hiểu tại sao lại trở thành sùng vật bị đem bán, thì cô còn có thể là ai?

Thất Dạ vì câu hỏi của người đàn ông mà ngây người mất mấy giây, lắc lắc đầu: "Gia Mậu, anh nổi điên gì chứ? Tôi trừ là Nam Thất Dạ, còn có thể là ai?"

"Tôi chưa hề nói, Nam Tuyệt Hiếu từng đặt cho Tạp Lạc Nhi • Hi một cái tên là Nam Thất Dạ, nhưng lại bỏ đi, cô nghĩ rằng dùng danh nghĩa Nam gia, sẽ chống lại cậu ta sao, trên thế giới này, cần tìm kiếm một chỗ đứng riêng!" Thanh âm Gia Mậu có chút lạnh lẽo, đầu ngón tay của anh, lần nữa dùng sức nắm hàm ếch của Thất Dạ, cúi đầu hỏi: "Nam Thất Dạ, nói thật ra, thân phận của cô, có phải là Tạp Lạc Nhi • Hi?"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Ngày đặc biệt

Thì ra là hiểu nhầm cô là vị thiên kim bình phẩm rượu giỏi – Tạp Lạc Nhi • Hi!

Biết được một điểm này, lại xét thấy lần đầu tiên Nam Tuyệt Hiếu gặp mặt cô, liền nắm chặt cô gọi cô là "Tiểu thiên sứ", quản gia của anh, cũng gọi cô là "Tiểu thư Tạp Lạc Nhi", tâm Thất Dạ lạnh cứng. Cô nhấp nháy môi, não bộ vận hành liên tục, bỗng nhiên ngược mắt, nghiêng mắt lạnh lùng nhìn Gia Mậu: "Không phải!"

"Sao?" Con người Gia Mậu, nhẹ nhéo lại.

"Tôi không phải Tạp Lạc Nhi • Hi!" Đầu óc lần thứ hai bỏ quên đằng sau vai mình có ấn ký, lòng bàn tay Thất Dạ hướng lồng ngực Gia Mậu hơi đẩy ra, lùi nửa bước về phía sau, đầu nhỏ thoáng ngẩng lên, lạnh lùng nói: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, nếu như hôm nay anh dẫn tôi đến đây để thăm dò xem tôi là ai, vậy thì tôi có thể nói cho anh biết. Tôi chỉ là Nam Thất Dạ, không phải ai khác! Cho dù anh có tin hay không, nói tóm lại, những chuyện như mất trí nhớ, xuyên qua. Không, không bao gồm xuyên qua. Dù cho không giải thích thân phận chuyển dời, căn bản không có bất kỳ quan hệ với tôi, hiểu không?"

"Cô kích động gì chứ?" Gia Mậu "hừ" nhẹ, đột nhiên đưa tay ra, cầm chai rượu đỏ bên cạnh qua.

Rượu này, đã được mở ra, nhưng thấy người đàn ông cứ dùng đầu ngón tay dọc theo nút gỗ cạy mở, một âm thanh vang lên, bọt rượu cứ thế trào ra rớt xuống sàn nhà.

Lòng Thất Dạ không hiểu sao lại run lên.

Gia Mậu khẽ ngẩng đầu lên, trực tiếp giơ chai rượu lên, nhẹ nhấp một ngụm rượu vang.

"Rượu vang không phải uống như vậy." Thất Dạ theo bản năng mở miệng.

"Hả?" Hình như Gia Mậu tương đối cảm thấy hứng thú với câu nói của cô, cười khẽ một tiếng: "Vậy thì, cô nên làm mẫu một lần, phải uống như thế nào?"

"Như vậy!" Thất Dạ tiến lên, đoạt lấy chai rượu của anh, ánh mắt lướt nhìn bên cạnh, cầm một ly thủy tinh đế cao, đem rượu bên trong chai, nhẹ nhàng đổ ra, sau đó lắc lắc, chậm rãi uống một hớp.

Đó là một loại chất lỏng thơm ngọt tinh khiết, chính là loại rượu vang thượng hạng. Cách làm vừa nãy của Gia Mậu, thật làm lãng phí loại rượu này.

Muốn thưởng thức loại rượu vang này, không phải là uống một hớp là xong. Đó không khác gì uống nước lọc, không phải là thưởng thức rượu.

Nhưng khi chất lỏng này chảy vào bụng, lòng mảy cô nhú lại, không nhìn được mà cầm ly rượu lên, nhìn xem màu sắc của ly rượu. Sau đó, sắc mặt của cô, hơi thay đổi, thất thanh nói: "Cái này. Cũng là rượu vang sản xuất năm 2133 tại thành Đức Lan?"

Chai rượu vang này, thậm chí có một cái tên, gọi là Hi!

Cũng chính là — — Hi!

Lấy tên của gia tộc Hi để đặt tên, đó là bởi vì. Cái này chính là tổ tông của gia tộc Hi, một thiên kim tiểu thư của gia tộc tự mình ủ rượu. Nghe nói, loại rượu này, bây giờ có mặt trên thành phố, đã coi như báu vật vô giá!

Những thứ này, đều mơ hồ xuất hiện trong đầu Thất Dạ.

Chỉ là, những ngày qua cũng như cho đến bây giờ cô cũng chưa nghe qua chuyện này, tại sao bây giờ lại cảm thấy quen thuộc như vậy chứ?

Rốt cuộc, là tại sao?

"Làm mẫu không tệ!" Ở thời khắc vẻ mặt của cô gái dờ dẫm, lòng bàn tay của Gia Mậu đưa ra, từ giữa ngón tay cô, đoạt lại ly rượu. Anh học theo động tác của cô, chậm rãi lắc lắc ly rượu, đem chất lỏng màu đỏ từ từ rót vào trong miệng.

Đầu lỏng mảy của Thất Dạ nhú nhú, có chút lạnh lùng trừng mắt nhìn anh.

Không biết anh vô tình hay cố ý, tóm lại, cánh môi anh vừa chạm vào ly, đúng vị trí mà cô vừa uống rượu. Người đàn ông này, sau khi nâng ly nhấp một ngụm, còn không quên liếm môi mỏng, động tác kia có ám chỉ gì, không cần phải nói, Thất Dạ đều hiểu!

Không có lúc nào là anh không có tư tưởng bản thù - khôn kiếp!

Chỉ là, động tác thưởng thức rượu vừa rồi của anh, quả thật là hoàn mỹ đến mức không chê vào đâu! Làm cô, mặc dù ngọn lửa bay lên từ nội tâm, nhưng vẫn không nhận được, mà nhất thời mất hồn!

"Sao lại nhìn tôi như vậy, cảm thấy tâm hoa dồi dào?" Mặt Gia Mậu giãn ra, cúi đầu cười, đổ thêm rượu vào ly, chuyển tới trước mặt cô: "Muốn uống sao?"

"Không cần!" Thất Dạ không chút do dự, liền cự tuyệt.

Anh đã uống ly rượu đó rồi, sao cô có thể đụng vào. Cô cũng không cần như vậy, muốn cùng anh hôn gián tiếp...!

Gia Mậu cũng cười nhạt một tiếng, khuôn mặt thoáng hiện ý cười.

Anh nói: "Tôi cảm thấy, cô nên thưởng thức thêm chút nữa, bởi vì, nó vô cùng tuyệt!"

Sau đó, ngửa đầu đổ ly rượu vào miệng.

Thất Dạ lạnh nhạt "ừ" nhẹ: "Muốn thưởng thức thì anh tự mà thưởng thức, tôi không hứng thú!"

Nhưng một giây kế tiếp, cô liền cảm thấy bả vai bị một sức mạnh nào đó đè chặt, cánh tay người đàn ông lộ ra, nắm tay cô mở ra, thả ly rượu vào tay cô, nắm hàm ếch của cô, cánh môi dán sát theo khóe miệng cô, thời khắc tim cô đập nhanh và loạn nhịp, dùng lưỡi tách hàm răng cô ra, đem chất lỏng trong miệng anh, từng giọt từng giọt hướng vào trong cổ họng cô — —.

Hương vị của chất lỏng này từ từ xâm nhập vào trong lòng Thất Dạ, khiến trái tim cô kích thích đến rung động, lại rung động.

Nhưng mà, cô lại không thoát khỏi khống chế của anh.

Lưỡi người đàn ông, sau khi rót rượu sang miệng cô cũng không rời đi, mà ở trong miệng nhỏ của cô, tùy ý thăm dò, sau đó khóe miệng hơi bĩu một cái, đáy mắt sáng lấp lánh, nhàn nhạt nói: "Tôi cảm thấy, rượu vang phải nhắm nhi thưởng thức, hương vị càng tuyệt hơn!"

"Biến ~ thái!" Đột lấy một câu khế nguyên rủa của Thất Dạ.

Gia Mậu hoàn toàn không để ý. Cánh tay dài của anh theo bả vai cô tìm tòi, vòng chắc cô, cười yếu ớt: "Uống chút rượu, ban đêm trôi qua tốt đẹp, ngênh đón một ngày mới, bây giờ chúng ta làm chuyện cần làm! Mang theo cái ly, đi thôi!"

Anh nói xong, buông lỏng cô, xoay người, đi về hướng đường lúc tới.

Ánh mắt Thất Dạ lướt qua hàm rượu, cảm xúc khó hiểu quanh quẩn trong lòng cô, không cách nào tan biến.

"Nếu như cô muốn hiểu ra cảm giác trong lòng, tôi không ngại sau này cô sẽ thường có thời gian tới đây một mình. Mật mã cửa là 11-cya, dùng vân tay cô lướt qua, cô liền có thể tới bất cứ lúc nào!" Vào thời khắc này, giọng nói của Gia Mậu lại từ từ vang lên.

Thất Dạ phục hồi tinh thần từ trong kinh ngạc, tim hơi đập mạnh và loạn nhịp, liếc nhìn người đàn ông.

Mặt mày đối phương thâm thúy, tròng mắt phát ra tia sáng lạnh, lại nhìn không ra tâm tình khác của anh.

Thất Dạ đột nhiên có một ảo giác: tối hôm nay, Gia Mậu cố ý mang cô tới chọn rượu!

Hôm nay là ngày đặc biệt sao?

Anh muốn giúp cô hồi tưởng lại chuyện gì, hay là Bản thân anh nhớ tới cái gì?

Cô không biết!

.....

Không gian rộng lớn như vậy, ánh đèn mờ mờ, trừ ánh đèn neon sáng rực bên ngoài chiếu vào, thế giới này, gần như không sinh tồn bất kỳ cái gì.

Thật ra thì, ngồi đàn ông ngồi giữa ghế sofa, vẫn còn sống.

Người đàn ông chỉ lẳng lặng ngồi đó, ánh mắt có chút tĩnh mịch, con người lại hiền hòa.

Dĩ nhiên, những thứ này cũng chỉ xuất hiện trước lúc Vưu tiến vào không gian này. Thời điểm Vưu dừng chân trước mặt người đàn ông, đôi chân người đó đang gác trên bàn trà đặt xuống, lông mày nhàn nhạt nhếch lên, liếc nhìn Vưu, thanh âm có chút lạnh: "Sao rồi?"

"Chủ nhân, toàn bộ đã chuẩn bị xong. Thời gian vừa đến, là có thể mời khách." Vưu bước chân lên phía trước, cầm chai rượu trên mặt bàn, rót rượu vào trong ly người đàn ông đặt trên bàn trà, sau đó đưa cái ly đến trước mặt người đàn ông: "Cho!"

"Ban đêm không có ánh trăng." Thân thể Nam Tuyết Hiêu từ từ đứng lên, bước tới dọc theo bên cửa sổ, nhìn giữa khoảng không trừ màu sắc ánh đèn ra, tất cả đều là mây đen che đậy, bên môi quét xuống nụ cười lạnh thấu xương: "Thật đáng tiếc!"

Ở phía sau, Vưu chỉ đáp một tiếng "Vâng", không dám nhiều lời.

Kể từ sau khi tiểu thư Tập Lạc Nhi rời đi, hàng năm cứ đến ngày này, chủ nhân sẽ luôn ngồi một mình suốt cả đêm, không thích bị quấy rầy. Hơn nữa, anh còn uống..., rượu vang năm 2133 sản xuất tại thành Đức Lan!

Có thể là. Vì tưởng niệm đi!

"Không biết, bây giờ cô ấy trôi qua như thế nào." Nam Tuyết Hiêu đột nhiên nghiêng mặt, con người thâm thúy nhàn nhạt liếc về hướng Vưu: "Vưu, cậu nói đi?"

"Này ——" Cái vấn đề này, thật làm khó Vưu. Cho dù anh có trả lời như thế nào, thì chủ nhân cũng sẽ không vui vẻ. Muốn nói điều tốt lành, nhưng hôm nay tiểu thư Tập Lạc Nhi không ở cạnh chủ tử, cô ấy đã qua đời, sao chủ nhân có thể vui vẻ? Nếu nói không tốt, chủ nhân sẽ càng không vui vẻ. Bởi vì ngài ấy vẫn hy vọng tiểu thư Tập Lạc Nhi còn ở bên người, nhưng hiện tại cô ấy không ở đây, ngài ấy đương nhiên không vui. Không có từ huyệt.

"Ha ha, Vưu, tôi không ăn cậu, sợ cái gì?" Mắt thấy bộ dạng khổ sở của Vưu, Nam Tuyết Hiêu vỗ vai cậu ta, thanh âm rất nhạt, mặt mày lại buồn rười rượi, lộ ra một tia lạnh lẽo: "Cậu có thể không trả lời! Cậu phải biết, hôm nay, tôi sẽ rất nhân từ!"

Không sai, hôm nay anh sẽ rất nhân từ, cho dù có bất kỳ kẻ nào đắc tội với anh, đều được đặc xá vô tội. Nhưng nào có ai biết, ngày mai, có thể anh đột nhiên nhớ lại, sẽ truy cứu tới cùng chứ?

Đáy lòng Vưu thờ dài, nói: "Chủ nhân, ngài nên nghỉ ngơi!"

"Đi ra ngoài!" Cánh tay Nam Tuyết Hiêu phát phát, con mắt sắc ngưng tụ tia u ám.

Khóe môi Vưu giật giật, cuối cùng, cũng nặn ra một chữ "Dạ", liền lui ra.

Bà vai Nam Tuyết Hiêu dọc theo vách tường thủy tinh khẽ dựa vào, một lần nữa ánh mắt lại ngật ngóc liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giờ phút này, về mặt anh càng thêm mấy phần đáng sợ hơn.

Tiểu thiên sứ của anh, có phải tự do thoải mái ở bên ngoài, nên không muốn quay về bên cạnh anh nữa rồi sao?

Sao anh có thể để cho chuyện này xảy ra chứ?

Cô ấy nhất định sẽ trở lại!

Cô chỉ có thể ngoan ngoãn ở cạnh anh.

Vĩnh viễn, trọn đời!

Không được rời đi!

.....

Tối nay, tâm tư cô, có chút không yên ổn.

Nằm ở trên giường, con người mờ ra thật to. Đã qua nửa đêm, cô lại rất có tinh thần như cũ, ngưng mắt nhìn đám mây trôi trên bầu trời, chân trời phát ra một tia sáng tỏ thê nhu hòa.

Có thể là ánh trăng sắp hiện ra rồi!

Chợt, bên cạnh giường có một trận gió lạnh lướt qua, thân thể cô cứng đờ, cấp tốc đưa cánh tay ra ngoài, cố gắng ngăn chặn bóng đen đến gần!

"Quá muộn rồi!"

Giọng điệu người đàn ông tỉnh mạch vang lên trong đêm tối, giống như ma quỷ, đồng thời bàn tay to của người đàn ông, nắm cổ tay cô, hung hăng cản trở tay cô!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Ôm ấp yêu thương

"Buông ra!" Mặc dù chưa nhìn rõ đối phương, nhưng nghe giọng nói của hắn, Tắc Tây Lợi Á cũng đã đoán ra được thân phận của người đàn ông này. Đôi lông mày cô khẽ nhíu chặt, hai tay bị giam cầm không thể cử động, chỉ có thể cong đầu gối huyếch thật mạnh vào bụng người đàn ông, cô dồn hết sức vào cú đá nhằm mục đích muốn thoát khỏi tay hắn!

"Không biết tự lượng sức mình!" Người đàn ông hừ nhẹ, xuyên thấu bầu trời đêm, một giây kế tiếp, đôi chân dài của hắn hơi dùng sức đè xuống liền dễ dàng hóa giải cú đá của cô. Một cái tay khác của hắn trượt theo bả vai cô đi xuống tìm tòi, dùng sức nắm thật chặt gò ngực mềm mại đang nhấp nhô theo hơi thở của cô, bên tai hắn liền vang lên tiếng cô gái hít một ngụm khí lạnh đôi môi mỏng phát ra tiếng cười nhàn nhạt: "Thích?"

Ngay cả là trong đêm tối không thấy rõ sắc mặt của đối phương như thế nào, nhưng Tắc Tây Lợi Á cũng có thể cảm thấy tâm tình của người đàn ông này có bao nhiêu vui vẻ. Nếu như không phải bởi vì sức lực chênh lệch giữa cô và hắn ta là quá lớn, mà hiện tại cô không có bất kỳ biện pháp nào thoát khỏi sự khống chế của hắn ta, thì cô nghĩ cô nhất định sẽ cho hắn ta một cái tát thật mạnh, để cho hắn ta biết cô không phải là người dễ bị người khác khi dễ!

Trên thực tế, cô lại không thể!

Cô đang bị người đàn ông này trêu đùa những chỗ nhạy cảm trên cơ thể, cô chỉ có thể không ngừng thở gấp, ngoài cổ cắn chặt răng giận dữ mắng mỗ một tiếng "Khốn kiếp" ra, thì không thể làm gì được!

Không thể tránh thoát khỏi trêu đùa của hắn, bị hắn nắm trong tay. Thậm chí. Khi hắn cử động, cô gần như đã không thể nào kiềm chế được mà thân phục.

Tay của người đàn ông, đã từ ngực của cô tiến thẳng xuống phía dưới, lúc di chuyển hắn dùng một lực rất lớn như hận không thể kéo rách da thịt cô ra, khiến cô. Đau đến không muốn sống!

Trong đáy mắt lóe lên những tia sáng mê ly, Tắc Tây Lợi Á cắn chặt hàm răng, dùng ánh mắt sắc lạnh xuyên thấu qua bóng đêm, lạnh lùng nhìn chăm chăm người đàn ông.

"Ai sẽ nghĩ tới, trước mặt tất cả các sĩ quan, trung tướng Ngõa La Luân quyền cao chức trọng, một thân đầy bản lĩnh lại có thể nằm ở phía dưới tôi uốn éo rên rỉ như một món đồ chơi đây?" Thanh âm của người đàn ông thật thấp mang theo nồng đậm đùa cợt, hắn cúi người, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua đôi mắt cô thăm dò, hôn lên gương mặt cô, sau đó dời về phía cái miệng nhỏ nhắn của cô.

"Anh thật làm cho người khác ghê tởm!" Tắc Tây Lợi Á cắn răng, bằng âm điệu lạnh lùng, gằn giọng nói ra mấy từ ngắn ngủi kia !

"Chát ——" ngay lập tức cánh tay giương lên.

Cô gái vừa nói dứt câu, tay của người đàn ông đã vung lên, tát mạnh vào khuôn mặt cô.

Tiếng vang thanh thúy lưu loát quanh quẩn khắp căn phòng, làm kinh động cả những người ở bên ngoài, hai người đang giằng co bởi vì thế mà đột nhiên cứng đờ!

Nhờ chút ánh sáng do ánh trăng chiếu vào, có thể thấy được gò má mềm mại của Tắc Tây Lợi Á đang sưng đỏ lên. Khóe miệng của cô còn có vết máu nhàn nhạt chảy ra, xuống đến cằm cổ trắng ngần, thấm dần vào ga giường vàng nhạt.

Chỉ là, cả người mặc dù nhếch nhác như vậy, lại không ngăn cản được trong ánh mắt cô xuất hiện một tia sáng chói mắt, giống như viên ngọc bích rực rỡ nhất thế gian, ánh sáng của nó tàn ra cũng đủ khiến cho vạn vật trong trời đất này đều chờ nín u tối, không gì có thể so sánh được!

"Ghê tởm sao?" ánh mắt người đàn ông chợt lóe, thanh âm lạnh lẽo không nóng không lạnh phun ra: "Tắc Tây Lợi Á • Ngõa La Luân, đây vẫn chưa là gì cả? Kế tiếp, tôi sẽ cho cô biết, thế nào được gọi là sự ghê tởm thực sự!"

Tiếng nói của hắn vừa dứt, đầu ngón tay đã trượt theo cổ áo cô dùng lực kéo thật mạnh, "roẹt" một tiếng kêu khác thường vang vọng khắp căn phòng, làn da trắng như tuyết của cô gái liền lóa ló trong không khí, lập tức bị luồng không khí lạnh thổi tới, khiến cho từng lớp da gà nổi lên.

"Không ——" Tắc Tây Lợi Á dùng sức giãy giụa, cố gắng dựa vào một chút sức lực cuối cùng của chính mình chống lại sự tấn công của người đàn ông

Chỉ tiếc, sức lực của người đàn ông này vượt quá sức tưởng tượng của cô, khiến cô không thể nào cưỡng lại hành động của hắn. Bàn tay to của hắn không ngừng ve vuốt là da trơn bóng nhẵn nhụi, đỉnh đầu chôn sâu ở nơi đầy đặn của cô, hắn bắt đầu thưởng thức vẻ đẹp diễm lệ của cô.

Tắc Tây Lợi Á dùng sức hít sâu, muốn mở miệng kêu cứu, lại nghe được bên tai, tiếng nói âm u của hắn tự tại vang lên: "Cô nên suy nghĩ cho kỹ, trước khi cô muốn gọi người tới đây cứu. Tôi nghĩ cô không muốn thấy cả tình cầu Chafee này sẽ biết được, trung tướng Tắc tây Lợi Á • Ngõa La Luân đêm khuya bí mật gặp gỡ với một người đàn ông, còn chơi trò yêu đương cầm kỳ ở ngay trong quân doanh! Đến lúc đó, đừng nói là danh tiếng vị hôn thê của hoàng tử bị hủy trong tay cô, mà ngay cả danh tiếng của tiểu thư Ngõa La Luân cũng sẽ bị cô tự tay mình bôi đen!"

Nghe lời uy hiếp của hắn, hô hấp của Tắc Tây Lợi Á dường như ngừng lại, tất cả sức lực của cô dường như cứ thế tan biến đi, không còn có thể làm được gì để chống lại sự xâm phạm của hắn!

Đúng vậy, phá hủy cô, không sao cả, nhưng, gia tộc Ngõa La Luân, nhất định cũng sẽ từ đó mà phải gánh chịu sự hổ thẹn!

Nhưng hôm nay, cô hoan ái ở nơi này, dưới thân người đàn ông ma quỷ kia, cũng không phải là đã làm cho cả gia tộc Ngõa La Luân hổ thẹn rồi sao?!

"Vì sao lại phải đối với tôi như vậy?" Trước hoàn cảnh này, âm thanh kinh hoàng không tỉnh táo của cô vang lên chất vấn hắn, hốc mắt Tắc Tây Lợi Á, có chút tối hồng: "Cái tên ác ma này, tại sao lại là tôi?"

"Cô biết." môi mỏng của hắn dọc theo bên tai cô nhẹ nhàng gặm cắn, âm thanh kia vang lên giống như được vọng tới từ ác ma dưới âm tào địa phủ: "Tắc Tây Lợi Á • Ngõa La Luân là một nữ thần, là người con gái khiến cho biết bao người đàn ông tha thiết mơ ước mà lại không thể với tới. Chỉ có tôi Có thể có được, có thể chơi cô!"

Đôi lông mi dày của cô gái không ngừng chớp, như muốn thoát khỏi khốn cảnh giống như con bướm bướm muốn phá kén chui ra, nhưng cuối cùng, chỉ có thể tuyệt vọng rũ xuống trong đêm tối!

Đúng vậy, đối với mọi người, danh tiếng của cô lớn tới mức nào! Vợ chưa cưới của hoàng tử Phí Nhĩ Lạc, đại tiểu thư của gia tộc Ngõa La Luân, trong quân doanh cô lại là một trung tướng nổi tiếng. Chỉ một câu nói tùy tiện của cô cũng có thể khiến cho hoàng thành Lạp Ma rung chuyển. Chỉ là, hiện tại cô lại không có cách nào thoát khỏi sự dằn vò của tên ác ma này ——

Vừa nực cười lại vừa đáng buồn!

"Trước đây, hắn đã từng đụng tới những chỗ nào của cô?" Ngón tay thon dài của người đàn ông, trong lúc cô đang thất thần đã tách rộng hai chân cô ra, xâm nhập dọc theo nơi bí mật không được che đậy của cô, thanh âm, mang theo vài phần lạnh lẽo dần dần vào thời khắc một tác một tác bị ảm áp của cô bao phủ, thanh âm lẫn theo một tia khàn khàn, hỏi khẽ: "Nơi này, có lẽ là như vậy. Há?" .

"Tôi vốn dĩ chính là người của anh ta. . . ." Tắc Tây Lợi Á lạnh lùng đáp trả, ngay sau đó lại không thể kiềm chế rên lên một tiếng.

Đều bởi vì, hắn bỗng chốc ác ý dùng sức đâm mạnh một cái vào trong cô, khiến cô đau đớn đến cùng cực, thân thể cũng vì thế mà cứng đờ.

Mà con mắt đen sắc lạnh của người đàn ông, trong đêm tối, lại lóe một tia sáng.

Bên trong cô gái kia, có một thứ vừa bị phá hủy. Mà cái đó đại biểu cho điều gì, hắn biết rất rõ.

Có vết máu nhàn nhạt dính trên đầu ngón tay hắn, làm cho thân thể của hắn cũng lập tức cứng lên. Nhưng rất nhanh, hắn liền bật cười một tiếng, nói: "Thì ra là, hắn còn chưa có hưởng thụ cô!"

"Câm miệng!." Bởi vì đau đớn, giọng nói của cô gái rõ ràng có chút yếu đuối. Dưới ánh trăng, đôi lông mày của cô nhíu chặt, hai phiến môi mỏng khẽ lay động, trong mắt có lớp sương mù bao phủ. Nhưng tất cả đều không thể che giấu được, cảm giác khuất nhục khi bị chơi đùa này. Bàn tay cô nắm chặt vào ga giường, đầu ngón tay vì dùng lực quá lớn mà bấm mạnh vào lòng bàn tay, cơ hồ liền muốn chọc thủng cả bàn tay!

"Huyết động nhỏ nhắn ở phía dưới của cô, giống như không ngừng mời gọi, chờ. được lấp đầy!" Người đàn ông khẽ cười trong đêm tối, mang theo một luồng hơi thở lạnh lẽo như ma quỷ, trêu chọc trái tim bằng giá của cô!

Tắc Tây Lợi Á cắn chặt hàm răng, cánh tay vung lên, muốn tát một cái thật mạnh vào gương mặt hắn.

Người đàn ông kia ra tay thật nhanh nhẹn, ở trong bóng tối, vẫn vững vàng không chế được cổ tay cô. Bàn tay hắn bóp mạnh, khẽ "hừ", trầm giọng lạnh

lùng nói: "Không biết điều!"

Lời nói vừa dứt, ngón tay liền dọc theo cổ tay cô xuống vị trí gân cốt dùng sức điểm mạnh.

Tắc Tây Lợi Á chỉ cảm thấy cả cánh tay đều giống như chết lặng, đau đớn này như đâm thẳng vào tim, làm đôi lông mày cô càng thêm nhíu chặt. Cô thiếu chút nữa thì không thể chịu đựng thét lên tiếng thét chói tai, nhưng người đàn ông kia nhanh hơn một bước, kịp thời đem cái miệng nhỏ nhắn của cô chặn lại.

Lưỡi của hắn, giống như linh xà, xâm nhập vào cái miệng nhỏ nhắn của cô, dây dưa găm cắn đầu lưỡi của cô, tiến thẳng vào trong cổ họng cô, làm cô. Hô hấp không thông.

Thân thể, khi bị hắn ác ý đụng chạm, trở nên hoàn toàn vô lực. Cô chỉ có cảm giác như trời đất đều bị đảo lộn trước mắt, ngay cả ý nghĩ cùng đàn đàn chìm vào mê man. Cô nhắm chặt mắt, mệt mỏi nghĩ, nếu như đây chỉ là một giấc mộng thì tốt biết bao.

Ngày mai tỉnh lại, tất cả sẽ giống như bình thường, không phải sao?

Chỉ mong mãi mãi sau này, sẽ không bao giờ gặp phải ác mộng như thế này nữa.

Thượng Đế, như vậy, được không?

.....

Thất Dạ biết, nếu nếu như đêm nay người đàn ông này ngủ lại đây, như vậy, bọn họ tất nhiên phải ngủ cùng một giường, điều này rất nguy hiểm.

Mặc dù rất rõ ràng về chuyện này, nhưng muốn cô tình táo thừa nhận sự thật này thì thật sự là đã làm khó cô rồi.

Lúc anh ta đang tắm rửa trong phòng tắm, cô có chút chần chừ lo lắng không khỏi đi đi lại lại trong phòng. Cho tới khi nghe thấy tiếng nước chảy ngừng hẳn, toàn thân cô cứng đờ, liền lập tức lao thẳng lên cái giường nhỏ trong phòng, nhắc lên cái chăn rúc thẳng vào bên trong, kéo chăn trùm qua đầu, giả bộ ngủ say.

Không sai, cô cùng Gia Mậu đích xác là đã từng có thân mật. Không chỉ là thân mật, mà là đã từng đụng chạm tiếp xúc rất thân mật. Nhưng không lý nào, cô lại phải để mặc cho anh ta chi phối mình chứ?

"Ngủ?"

Theo tiếng bước chân người đàn ông truyền đến, tuy nhắm mắt lại nhưng cô vẫn cảm nhận được một bóng dáng đang đứng đưa, Thất Dạ nghe được hai chữ nhàn nhạt này của Gia Mậu, tưởng rằng anh trực tiếp bỏ qua rồi. Nhưng là, kế tiếp, lời anh ta nói ra lại khiến cô trực tiếp tròn tròn mắt.

Bởi vì, Gia Mậu nói, ngủ thiếp đi vừa đúng lúc, tôi có thể tùy thời xuống tay!

Ánh mắt chống lại cặp mắt cười như không cười của người đàn ông kia đang chăm chăm nhìn cô, Thất Dạ trong lòng than vãn một tiếng.

Nam Thất Dạ, cái người đàn độn này, lại bị tính kẻ!

"Anh bệnh thần kinh à!" Trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận, cô gái khề cắn răng ngà, lạnh lùng trừng Gia Mậu: "Đứng trước mặt tôi làm cái gì, lăn đến giường đi ngủ đi!"

"Tôi nay không được phép ngủ!" Cánh tay dài của Gia Mậu vươn tới xách cổ áo phía sau của Thất Dạ, đem cả người cô nhấc bổng lên.

"Làm cái gì?" Thất Dạ giận, đập vào tay anh, cô dùng sức khá mạnh, lại đúng lúc anh vô ý buông lỏng cổ áo cô, cô bởi vì cả người đột ngột rơi xuống, liền trực tiếp nhào vào trong lòng ngực anh, cái này là, chính thức ôm ấp yêu thương!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Trả giá cao

"Tôi chỉ nói không ngủ mà thôi, cô lại nóng lòng như vậy??"

Giọng nói nhạo báng bật ra từ môi mỏng của người đàn ông, tràn đầy hài hước thích thú. Câu nói đó làm khuôn mặt đang dán chặt trên lồng ngực anh, cùng cả thân thể của cô gái không tự chủ được bắt đầu nóng lên. Cô cắn răng, dùng sức ổn định hô hấp của mình, thật vất vả cố gắng nỗ lực giúp thân thể đứng vững, lòng bàn tay đẩy lồng ngực người đàn ông muốn thoát ra ngoài, cô ho nhẹ một tiếng, rất vô si mà nói: "Tôi không nóng lòng, dục tốc bất đạt. Lại nói, anh cũng không có khả năng gì đáng kể, nên tôi muốn thử xem khi có người đẹp ngồi trong lòng thì anh có thể bình tĩnh, tâm cũng không rối

loạn hay không thôi!"

Gia Mậu đối với việc cô cố gắng cứu vãn mặt mũi cũng không chú ý lắm, cả người anh đều lơ đãng, môi mông khẽ nhếch, đáy mắt thoáng hiện một tia u ám hoang mang: "Tôi đây!"

Vừa nói vừa đưa tay ra mặt bàn cầm lấy chai rượu đỏ cùng với hai cái ly, nhằm phía ban công đi tới.

Thất Dạ nhíu lông mày, chần chờ hai giây, biết được người nào đó không muốn nói lại lần thứ hai, liền theo anh đi tới ban công. Bởi vì sợ độ cao, cô cũng không dám đi đến quá gần lan can trên ban công, chỉ đứng ở sát tường cảnh giác nhìn chằm chằm vào người Gia Mậu.

Người đàn ông đáng ghét, không còn có chỗ nào để chọn nữa sao? Tại sao chỉ nói chuyện thôi mà cũng muốn bắt cô phải đi tới ban công đây? Quả thật chính là cô ý mà, khôn kiếp! .

"Ngồi đi!" Cùng lúc đó, Gia Mậu đã ngồi xuống, khoé mắt khẽ liếc sang chỗ bên cạnh nhìn một chút, chân liền đá mạnh cái ghế sang phía cô đang đứng, nhìn Thất Dạ đưa tay giữ lấy thành ghế, cánh môi khẽ lên, nhạt nhẽo mở miệng cười.

Nhìn động tác anh nghiêng người rót rượu cho cả hai, Thất Dạ lòng tràn đầy nghi ngờ, vẫn theo lời anh nói, kéo cái ghế qua, ngồi sang một bên.

Ban công rất lớn, từ chỗ ngồi này của cô đến lan can ban công cũng chừng hai thước. Ngồi ở khoảng cách như vậy cô có cảm giác an toàn hơn!

Con mắt Gia Mậu sắc lạnh đầy u ám, bùng lên một ly rượu đỏ, nhằm phía cô gái giờ lên: "Cạn chén!"

"Chai rượu này, không phải mở ra để dùng trong buổi dạ tiệc sao? Tại sao lại đem nó ra đây uống chứ?" Thất Dạ cầm cái ly lên chạm ly cùng anh, con người nhũn lại, đáy mắt có ham muốn thăm dò, không sợ chết mà nói: "Hay là nói, anh đang ở đây ăn mừng vì lý do gì?"

"Phụ nữ, quá thông minh sẽ không có lợi cho bản thân!" Gia Mậu nhấp một ngụm rượu, lười biếng dựa vào ghế mây đang đưa, khoé miệng khẽ hiện một đường cong hoàn mỹ, đáy mắt thoải mái hiện ra tầng tầng hình ảnh.

"Tôi trước kia, là một người rất yên lặng, thường thích nghe người khác nói." Thất Dạ nâng ly rượu đặt nhẹ lên khoé miệng, khẽ nếm mùi hương thơm tho của rượu vang, con mắt sắc ngăm nhìn bầu trời đêm: "Tôi chỉ là bảo vệ của những người khách, nhưng lại có cơ hội nghe được một vài lời nói thật lòng của bọn họ!"

"Cô muốn tìm sự đồng tình của tôi?" Gia Mậu thấp giọng cười cợt, trong lời nói mang theo chút lạnh nhạt.

"Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, anh biết anh rất giống một con vật không hả?"

"Hả? !"

"Con rùa!" Lúc hai chữ này thoát ra khỏi miệng Thất Dạ, cô cũng không thể nhịn được cười mà “phì” ra một tiếng.

Sắc mặt Gia Mậu có chút âm trầm. Con mắt sắc của anh gọn sóng, ánh sáng màu xanh biếc trong đôi mắt ấy vào lúc đêm khuya như thế này mang theo sự lạnh lẽo. Giống như, có thể nhìn xuyên qua người cô gái.

Thất Dạ liếc nhìn anh, nhún vai một cái: "Tôi nói như vậy, cũng không phải khinh nhục (khinh thường – làm nhục) anh. Chỉ là, ở vào vị trí của tôi, hôm nay muốn biểu đạt chút ý tưởng theo lập trường cá nhân đối với anh mà thôi."

"Nói nghe một chút đi!" Gia Mậu vừa nhấp ngụm rượu, động tác ưu nhã, ngũ quan tuấn mỹ giống như một pho tượng, càng giống như một người bước ra từ tranh rất sinh động đẹp đẽ.

"Quá chậm chạp." Thất Dạ nhún nhún vai, lắc lắc cái ly trong tay, trong mắt tràn đầy vui thích như từng đợt sóng không ngừng tuôn trào, ánh sáng khúc xạ chiếu qua cái ly, làm nổi bật nên những ngón tay nhỏ nhắn xinh đẹp thậm chí còn soi rõ cả từng đốt ngón tay thanh mảnh của cô, đột nhiên cô cười nhẹ một tiếng, nói: "Hơn nữa, tùy lúc đều có thể co rúc vào trong cái mai kia, cô độc với thế giới riêng của riêng mình, tránh xa thế giới hỗn loạn bên ngoài. Nhưng trên thực tế, anh lại ghét mình như vậy, anh đang mong đợi có một người có thể cùng chia sẻ thế giới nội tâm. Mặc dù, anh rất muốn nói, đây không phải là con người của anh, thế nhưng trên thực tế, đó chính là anh!"

Động tác thưởng thức rượu của Gia Mậu, hơi hơi chậm lại. Bàn tay đang cầm ly rượu, những ngón tay thon dài của anh đột nhiên siết chặt cả cái ly trong tay.

Thất Dạ nhướn lông mày muốn đi sang xem anh, nhưng nhìn thấy, thân thể cao gầy của anh đột nhiên ngồi thẳng dậy, mà ly rượu anh đang chân chừ cầm trên tay kia, đột nhiên “Bốp” một tiếng, nó đã tan vỡ thành từng mảnh vụn. Tay của anh, trong nháy mắt thấm đẫm màu máu, cái màu sắc âm ứ, một dòng một dòng tuôn chảy qua từng kẽ tay trắng nõn, từng giọt từng giọt rơi xuống trên cái thảm thô thiển màu vàng nhạt dưới sàn, thấm sâu vào đó như những bông hoa hồng tươi tắn xinh đẹp đang hé nở. Cho dù là từ góc độ nào đi nữa đều làm cho người ta nhìn vào mà thấy sợ hãi!

Nhịp tim của cô vội vàng nảy lên “thình thịch” sau đó giống như đột ngột dừng lại trong hai giây.

Cô không có hành động gì, ngược lại sau khi sự kinh ngạc qua đi, lúc thấy ánh mắt của anh đang nhìn cô, đôi môi mông khẽ hé mở, nâng chén, đem toàn bộ rượu trong ly, từ từ đổ hết vào cánh môi xinh đẹp!

Làm sao có thể diễn tả hết tâm trạng của cô lúc này cho thật thỏa đáng đây?

Đúng rồi, uống rượu ăn mừng, phải là rất vui vẻ đi!

Bởi vì rốt cuộc trong trận chiến với Gia Mậu, cô đã trả lại một đòn phản kích thật hoàn mỹ.

Yên tĩnh suy nghĩ, tìm cách phá hoại tâm trạng của đối phương. Cho anh ta biết, thật ra thì sự tồn tại của cô, cũng không phải là không ảnh hưởng gì tới anh ta. Ít nhất, cô có thể nhìn thấu, trong lòng anh ta có một nỗi đau, cũng hiểu được, cách khuấy động nỗi đau đó lên như thế nào. Cô tin tưởng nếu cứ như vậy, đối phương ít nhiều, cũng sẽ được cái này mất cái khác, để cho cô có cơ hội thừa cơ lợi dụng dành thắng lợi!

"Cô cảm thấy, mình rất hiểu rõ tôi?" Gia Mậu phát biểu, cũng chỉ trong một nháy mắt mà thôi, tất cả vẻ mặt đều bị anh ta thu lại rất nhanh, khôi phục lại nụ cười trước sau như một, cười như không cười. Thân thể cao lớn của anh ta, chậm rãi đứng lên, dọc theo ban công, đến gần cô.

Thất Dạ nắm ly rượu trong tay, khẽ run lên. Cô rất muốn cố giữ vững bình tĩnh, nhưng cô lại không biết được người đàn ông này rốt cuộc muốn làm cái gì, chỉ đành phải cắn răng mở miệng, cố gắng phân tán nỗi sợ hãi của mình, nói: "Thế nào, bị người khác nhìn thấu suy nghĩ trong lòng, thì anh liền muốn giết người diệt khẩu sao?"

"Làm sao có thể?" Đôi môi mỏng của Gia Mậu nhàn nhạt giương lên, đáy mắt chứa đầy những tia sáng đang luân chuyển. Cánh tay của anh ta nhẹ duỗi một cái, đầu ngón tay liền nắm lấy bả vai cô, đồng thời cầm lấy cái chén trong tay cô, kéo siết cô đứng lên: "Cô, nếu có thể nhìn thấu tâm tư của tôi, khẳng định, cô sẽ biết được, hiện tại tôi rất muốn cùng cô nhảy một điệu chứ?"

"Cái gì?" Giọng nói của Thất Dạ, ngay cả khi lọt vào tai cô cũng không khỏi cảm thấy có chút chói tai. Hô hấp của cô như ngừng lại, khóe mắt hung hăng nhìn chằm chằm Gia Mậu: "Khiêu vũ?" Nghĩ muốn nghe lời khẳng định của anh.

"È hèm!" Gia Mậu gật đầu coi như chuyện đương nhiên.

"Ở chỗ này?"

Cái này, mới là trọng điểm! Cũng là nguyên nhân khiến Thất Dạ, cắn răng nghiêng lợi!

Ở trên sân thượng khiêu vũ, mặc dù có lan can xung quanh, thế nhưng cũng không khác nào là muốn mạng nhỏ của cô đi. Cái tên chết tiệt này, biết rõ cô sợ nhất là độ cao, tại sao lại có thể ra tay ác liệt như thế? Đã vậy lại còn ra vẻ khiêu vũ trên sân thượng chính là một chuyện đương nhiên?

Không, chuyện này, đánh chết cô cũng không làm!

"Biết không, Nam Thất Dạ!" Nhìn cả khuôn mặt cô đang nhắm nhố thành một đám, cánh tay Gia Mậu chợt ôm vòng theo cái eo nhỏ nhắn của cô, giọng nói mang theo ý lạnh tàn khốc: "So với tôi, cô lại càng giống một con ruồi! Bản thân mình tự xưng là không sợ trời không sợ đất, nhưng cô lại sợ một chuyện. Cô ngay cả một cái ban công nho nhỏ như thế này cũng không thể chinh phục được, vậy thì cô làm sao có thể giải quyết những chuyện khác đây?"

Thân thể dán chặt vào lồng ngực anh, lúc này Thất Dạ có thể cảm nhận phần nào sự ảm áp được truyền đến trong những lời nói kia của anh. Mà cả người đang run rẩy, cùng hai chân cũng va lập cập vào nhau của cô, thật sự dường như cũng có bình tĩnh lại chút ít, không còn liều mạng run rẩy. Cánh tay của anh dường như là có ma lực làm giảm bớt sự sợ hãi của cô.

Chỉ là lúc khóe mắt khẽ liếc nhìn ra bên ngoài, cô vẫn còn rất sợ. Nếu không, cô làm sao có thể sẽ không ngừng đem gò má dính sát vào lồng ngực người đàn ông này đây?

Phải biết, cô có bao nhiêu căm ghét đối với anh ta.

"Nhìn ra ngoài, cô nên biết, khiêu vũ cùng tôi, thì độ cao đó cũng không đáng sợ. Bởi vì, có tôi ở đây, cô tuyệt đối sẽ không. Té xuống!" Giọng nói của người đàn ông giống như một loại bùa chú nghe rất cảm động, một tiếng một tiếng rơi vào trong tai Thất Dạ, đã dẫn dắt bước chân cô đi chuyển từ từ.

Cả người Thất Dạ vẫn cứng nhắc như cũ, nhưng vì dán chặt vào người anh, bị anh ôm trọn trong vòng tay, khiến trong lòng cô như có một dòng suối ấm áp đang tuôn chảy, để cho cô bắt đầu có thể dần dần buông lỏng theo bản năng.

Cô nghĩ, nếu như sau đó Gia Mậu không đột nhiên vừa nói vừa nhấc bổng cô lên xoay một vòng tròn, cô đoán chừng mình sẽ không có phản ứng gì lớn, những cái cảm giác mình đang bay ở ngay trên ban công như thế này khiến cho cô sợ hãi thét lên một tiếng, hai tay nhanh chóng dùng sức ôm thật chặt cổ Gia Mậu, liều mạng ôm lấy anh.

Cho đến khi, Gia Mậu dừng lại, để cho chân của cô chạm xuống mặt đất, hoàn toàn có thể đứng vững.

Cô, lại vô cùng bình tĩnh tự tại, không còn sợ hãi khi phải đứng ở trên ban công.

"Thấy không?" Giọng nói của anh như gió thoảng, từ từ truyền vào trong tai: "Cô, không có chuyện gì!"

Đúng vậy, cô không có việc gì!

Mới vừa rồi, giống như là đang bay ở trong không trung vậy, nhưng, cô lại vẫn bình yên vô sự!

Thất Dạ không biết dùng từ gì để diễn tả cảm giác của mình lúc này, cô từ từ ngẩng mặt, có chút không hiểu nhìn vào Gia Mậu đang ở trước mặt: "Tại sao?"

"Hà?"

"Tại sao phải giúp tôi?" Con người Thất Dạ có chút sâu, gần từng chữ mở miệng: "Anh vốn là, có thể mặc kệ tôi, thậm chí, có thể coi đây là cái cớ để hành hạ tôi kia mà."

"Cô cho là, tôi sẽ vẫn dùng cùng một phương pháp giống nhau đi đối phó một người sao?" Gia Mậu cười, rất muốn đùa cợt sự ngây thơ của cô: "Nam Thất Dạ, cô có phải là quá ngu ngốc rồi hay không?"

"Tôi mới không ngu ngốc!" Thất Dạ phui nhẹ bờ môi một cái, lạnh giọng "hừ" nói: "Tôi hiểu biết rất rõ thủ đoạn của anh có trăm ngàn vạn kiểu, nhưng chỉ một điều này, nếu như không phải có anh giúp tôi vượt qua nỗi sợ hãi, thì tôi đây nhất định trăm lần đều sẽ như một, không phải sao?"

Gia Mậu chợt đưa tay đẩy cô ra, bước chân lui về phía sau một chút, nhặt nhẹo nói: "Tôi không phải đang giúp cô, chỉ là trả lại cho cô một cái ân tình mà thôi!"

Trong mắt Thất Dạ có một tia khó hiểu.

"Cô, đã giúp tôi có thể đi ra khỏi cái mai rùa của mình, đây là điều tôi trả lại cho cô!" Khóe miệng Gia Mậu nhếch lên, chợt xoay người, nhắm phía căn phòng giam mạnh chân đi vào.

Đầu lông mày Thất Dạ cau lại, cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua người, không khỏi hé mắt nhìn, thấy bên ngoài chính là khoảng không liên lập tức lui về phía sau hai bước, nhắm cửa ban công chạy một mạch vào trong.

Lại thấy người đàn ông bên trong, đóng cánh cửa ngay trước mặt cô.

"Này, Gia Mậu, anh làm cái gì thế?" Cô cả kinh, vội vàng xông tới, đưa tay vỗ vỗ cửa: "Mở cửa!"

"Tối nay, ngoan ngoãn ở ngoài đó ngủ một giấc đi!" Người đàn ông bên trong khẽ bĩu môi mồm một cái, cười cười đầy tà khí: "Đây là, do cô tự cho rằng mình đúng, bản thân mình cho là, hãy ở nơi này chấp nhận. Trả giá cao!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Bí mật chôn sâu dưới đáy lòng

Đã từng vì chuyện gì đó, thật ra trong lòng Thất Dạ đối với người nào đó luôn sinh một loại cảm giác được gọi là "Tha thứ". Nhưng gió lạnh ở trên ban công thổi tới, cuối cùng cô vẫn có một kết luận: cái người đàn ông gọi là Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, thật sự là sinh vật độc ác nhất trên thế giới này, cô vĩnh viễn đều không liệt anh vào "Chỉ có một chút lương tâm người xấu" để đối đãi!

Anh, không có tâm!

Thời khắc người đàn ông kéo rèm cửa sổ ra, cô đang hắt xi hơi. Mà về mặt đối phương còn vui vẻ, đưa tay quơ quơ trước mặt cô, nghiêng mắt nhìn cô, như thể tới bây giờ anh cũng chưa làm chuyện xấu gì, về mặt vô tội, nhân nhặt hỏi: "Nam Thất Dạ, đêm qua ngủ ngon không?"

"Đa tạ Thượng tướng đại nhân ban tặng, cực kỳ tốt!" Lúc Thất Dạ nói chuyện, nghiêng răng nghiêng lợi: "Tôi nghĩ Thượng tướng đại nhân cũng giống tôi, ngủ cực kỳ an ổn nhỉ!"

"È hèm! Tôi cũng không tệ! Cô vô cùng cảm kích tôi sao?" Mày Gia Mậu giương lên, bên môi nở nụ cười, xinh đẹp mê người.

Thất Dạ chỉ muốn nắm chặt quả đấm vung lên gương mặt của anh!

Nhưng cuối cùng, cô nhịn được.

Ác mà này, đến bây giờ cô vẫn không chọc nổi. Cho nên, cô sẽ chờ cơ hội, cũng đợi thời cơ chín muồi, sẽ hung hăng giẫm đạp lên gương mặt anh, để cho anh không còn kiêu ngạo nữa!

Phát hiện vẻ mặt chịu đựng của cô cũng không tệ, trong mắt Gia Mậu, thoáng qua tia hài lòng. Sau đó, bàn tay anh dọc theo gương mặt cô mà vỗ nhẹ, thời khắc gương mặt cô nghiêng đi tránh né, đầu ngón tay khẽ bóp gáy cô, ép thân thể cô về phía anh: "Đi rửa mặt, thời tiết hôm nay rất đẹp, chúng ta đi cười đùa." "

Sau khi trải qua một đêm gió lạnh vây quanh, sau đó bị hành hạ sợ hãi, sao Thất Dạ còn tâm trạng đi cười ngửa chứ? Cô cười nhạt, quả quyết cự tuyệt người đàn ông: "Đa tạ Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc thịnh tình mời đi, nhưng thân thể nhỏ bé này khó chịu, không thể cười ngửa, thứ cho không thể đi cùng!"

"Cô là vệ sỹ của tôi!" Hai cánh tay Gia Mậu vòng trước ngực, nhàn nhạt liếc nhìn cô gái đang lướt qua mình đi vào nhà.

"Cho nên, ở trong mắt của Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, vệ sỹ không phải là người sao? Vệ sỹ buổi tối không ngủ mà đứng hóng gió ở bao công mới bình thường sao? Vệ sỹ sau một đêm không ngủ mà vẫn phải cùng thượng tướng đại nhân cao cao tại thượng đi cười ngửa mới xem như hoàn thành trách nhiệm sao?" Lòng mảy Thất Dạ nhếch lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông, khoe miệng cười, mang theo tư vị lạnh thấu xương: "Nếu như Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc thật sự coi tôi là vệ sỹ của ngài, xin mời không cần tùy tiện tiện trên tôi. Nếu không, tôi không có hơi sức bảo vệ ngài, chờ đến ngày nào đó ngài bị giết chết rồi, thì ngàn vạn lần không được oán trách tôi!"

"Đương nhiên không." Ngón tay dài Gia Mậu theo cảm cô nhẹ nhàng vỗ, đáy mắt hiện lên ánh sáng. Anh giờ tay, đầu ngón tay đặt trên xương vai cô, môi mỏng hiện ra nụ cười vui vẻ: "Nhưng thời điểm tôi chết, cô nhất định phải chịu tội thay!"

Khốn kiếp!

Cô biết, tim anh đen tối. Tự mình chết rồi, còn phải lôi kéo cô xuống Địa ngục ——.

Nhưng cô, tuyệt đối không theo cùng!

"Vậy thì phải xem thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc ngài có sức hấp dẫn gì mà quả quyết như vậy, mà đòi dẫn theo tôi chết cùng ngài!" Thất Dạ cũng không ngại đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra với người đàn ông, dù sao cô biết anh hình như cũng biết thuật độc tâm, có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, vì thế, cô thản nhiên nói: "Nhưng trước mắt, ngài không có khả năng này!"

Con người Gia Mậu lóe lên hạ xuống, ánh mắt dọc theo gò má cô ngưng nhìn mấy giây, không chút tức giận, ngược lại môi mỏng nhàn nhạt nhấp máy, chuyển đề tài: "Nam Thất Dạ, bây giờ cô còn sợ độ cao không?"

Không ngờ anh đột nhiên hỏi một câu như vậy, con người Thất Dạ liếc nhìn bên ngoài, chớp chớp con mắt, sau đó ngược mắt nhìn người đàn ông: "Có thể. Không sợ như vậy nữa."

"Bây giờ cô có thể nhịn nổi tức giận sao?"

"." Thất Dạ không hiểu ra sao.

"Bây giờ, cô muốn đi cười ngửa sao?"

"." Trong lòng Thất Dạ thầm mắng một câu "Bệnh thần kinh" !

"Đi đi, tắm rửa một chút, sau bữa sáng chúng ta sẽ đi cười ngửa!" Gia Mậu không hỏi bất kỳ vấn đề gì nữa, nhưng ra kết luận.

Mặt Thất Dạ đầy vạch đen.

Nhưng cuối cùng, cô quả thật nghe lời mà đi rửa mặt, tắm rửa, thay trang phục cười ngửa mới mua, sau đó ngoan ngoãn xuống lầu dùng cơm.

Lúc đó, Gia Mậu rõ ràng đã ăn cơm xong, đang nhìn một tờ báo. Nghe thấy thanh âm tiếng ủng da của cô, con mắt sắc bén ngược lên nhìn, ánh mắt ngưng trên người cô, đáy mắt trần trụi, liên tiếp giống như sóng vỗ mạnh trên biển, ánh mắt trời chiếu rọi xuống, dao động lấp lánh.

Bị ánh mắt anh dõi theo, Thất Dạ có chút không thoải mái.

Cũng không phải trở thành tiêu điểm chính hấp dẫn ánh nhìn của mọi người, nhưng ánh mắt Gia Mậu có chút khác biệt. Ánh mắt của người đàn ông này, sắc bén quá mức, giống như lưỡi dao sắc bén của thanh kiếm, giống như có thể nhìn xuyên qua quần áo trên người cô, làm cho cô giống như trần trụi trước mắt anh ——

Cô khẽ cắn răng, dùng sức hít sâu để ổn định tâm tình của mình, vừa cất bước đi đến chỗ ngồi trước mặt, cảm nhẹ nhàng ngược, lấy tư thế tao nhã ngồi xuống.

Gia Mậu không lên tiếng, nhưng cũng không che giấu ánh mắt tán thưởng trong mắt.

Bộ trang phục cười ngửa cô mặc rất hợp, không chỉ khiến dáng người cô lung linh mà còn sang trọng, hơn nữa trang phục này còn được cắt may tỉ mỉ, khiến cho khí chất của cô càng tăng thêm một bậc. Đừng nói là anh, mà ngay cả Thánh Nhân (Vua) nhìn thấy, chỉ sợ cũng rơi trên người cô, không cách nào dời đi!

Nhưng anh cũng không nghĩ đến, trong mắt người đời, anh cũng không khác Thánh Nhân.

Không gần nữ sắc, công thành danh toại, ưu nhã hiển vinh, cao cao tại thượng!

"Nhìn đủ chưa?" Không biết trên người mình có chỗ nào có vấn đề, Thất Dạ không cách nào nhìn được ánh mắt Gia Mậu vẫn chế trụ trên người mình, dao nĩa cô vừa cầm lên lại đặt xuống mặt bàn, liền trừng mắt nhìn Gia Mậu: "Chưa từng thấy mỹ nữ sao?"

Gia Mậu bật cười: "Cô?"

"Tôi biết rõ tôi rất xinh đẹp, nhưng anh có thể đừng nhìn chăm chăm như vậy được không? Thiết là. . . . Không hiểu ra sao cả!" Thất Dạ vốn muốn nói hai chữ "Hạ ~ Lưu", nhưng xét thấy bên cạnh còn có nữ người làm, nếu như cô nói như vậy, chỉ sợ sẽ bị Gia Mậu trừng phạt. Vì vậy, đành phải ép buộc mình tạm thời nói khác.

"Cô còn chưa chào hỏi tôi." Lời nói của Gia Mậu khiến Thất Dạ thiếu chút nữa rớt con mắt.

Bởi vì chuyện này, nên anh mới nhìn cô?

Thiết là, làm cô kiêu ngạo tưởng rằng bây giờ mình rất có sức quyến rũ, phải biết rằng thời điểm nhìn thấy mình mặc trang phục này trong gương, cô có chút giật mình. Ai biết, Gia Mậu lại chỉ bởi vì cô không chào hỏi anh mà nhìn cô? ! Làm những lời nói vừa rồi, thật đúng là mất mặt!

Thấy không khí trở thành lung tung, Thất Dạ quật cường. Vì thế, cô mím môi, thuận theo lời nói của người đàn ông, giấu cợt vẽ ra một tia cười nhạt: "Xin chào Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, hy vọng ngài hôm nay sẽ trôi qua vui vẻ!"

"Sẽ." Ánh mắt Gia Mậu, quả nhiên liền lập tức dời lên tờ báo.

Khuôn mặt Thất Dạ có chút không nén được giận. Vì thế, cô ho nhẹ, dứt khoát ép buộc bản thân coi nhẹ sự tồn tại của người này, cúi đầu ăn cơm.

Cô chuyên chú vào bữa sáng, cũng không có ý thức được, giờ phút này, mí mắt Gia Mậu hơi ngước lên, trong mắt mang một tia ý vị sâu xa, nhàn nhạt liếc cô.

Chỉ là, trong nháy mắt mà thôi!

.....

Sau khi dùng xong bữa sáng, Gia Mậu không thay đổi hành trình, ngay sau đó dẫn Thất Dạ đến chuồng ngựa.

Người này, đúng là nói gì sẽ làm vậy.

Mặc dù Thất Dạ cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng xét thấy mới vừa dùng cơm xong, lại tắm rồi, vì vậy trạng thái tinh thần bây giờ cũng không tệ lắm. Hơn nữa, cười ngựa cũng là sở thích của cô, vì thế, thời điểm chân giẫm vào trung đỉnh, thân thái cô trở nên sáng láng.

Sáng sớm, Lạp Cống liền tắm rửa cho ngựa, mà con ngựa trắng này, chính là Y Toa Bối Lạp.

Bước chân Gia Mậu chậm lại, ánh mắt theo phía con ngựa liếc nhìn lại, mảy mảy động động, mới tiếp tục đi tới.

Đối với phản ứng của anh, tất nhiên Thất Dạ để ở trong mắt. Trong lòng cô cười nhạt, đối với cô gái bí mật chôn sâu trong đáy lòng Gia Mậu, bỗng nhiên thấy hăng hái.

Cuối cùng có một ngày, cô sẽ biết rõ tất cả mọi chuyện! .

Lạp Cống nhìn thấy bọn họ đi đến, mặt mày hớn hờ, giống như tâm trạng thật tốt, lão khom người chào hỏi, nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, tiểu thư Nam Hi, xin chào, hai người tới xem ngựa sao?"

"Lạp Cống, Chào buổi sáng!" Xét thấy trước đây ông ta đã từng giúp cô một lần, ngược lại Thất Dạ có chút cảm tình với ông lão tóc bạc này. Khóe miệng cô mỉm cười, trong mắt lấp lánh trong trẻo: "Hôm nay Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân muốn cười ngựa, tôi theo cùng mà thôi! Percy của tôi ở nơi nào?"

"Ở nhà lá bên kia." Ánh mắt Lạp Cống có chút ý vị ngoài ý muốn, nhìn dọc theo gương mặt Gia Mậu.

"Tôi đi xem nó." Thất Dạ liền lập tức bỏ rơi Gia Mậu, chạy về hướng nhà lá của Percy.

Mất thấy bóng lưng rời xa của cô, Lạp Cống thả bàn chải trong tay vào thùng gỗ, cười như không cười nhìn Gia Mậu: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, không ngờ ngài còn có thể dẫn người tới cười ngựa."

Nhất là, phụ nữ.

Mặc dù cho tới bây giờ ông vẫn cho rằng phụ nữ không thể trở thành nữ anh hùng, nhưng trừ tiểu thư Y Toa Bối Lạp • Hi ra, người thân thiết nhất với Thượng tướng là tiểu thư Tắc Tây Lợi Á • Ngõa La Luân cũng từng cầu xin ngài ấy cười ngựa cùng nhau, nhưng cô ấy cũng bị cự tuyệt rồi. Bởi vì ngài ấy cảm thấy, cùng cô gái thi đấu thể thao, không công bằng.

Đương nhiên, thời điểm trước kia ngài ấy cùng tiểu thư Y Toa Bối Lạp • Hi cười ngựa, luôn ngồi chung một người cười ngựa, cho nên không tồn tại thi đấu thể thao rồi. Nhưng đối với tiểu thư Nam Hi, ngài ấy cư nhiên. Bởi vì cô ấy có thể không?

"Lạp Cống, ông muốn nói gì?"

Sắc mặt Gia Mậu hơi trầm xuống, trong ánh mắt, có chút ánh sáng nghiêm nghị chiếu ra, rơi trên người Lạp Cống, để cho lão cảm thấy có vài mùi vị nguy hiểm.

Lạp Cống rất tự nhiên, khoát tay áo: "Lão nô lắm mồm, lão nô lập tức giao cho người liên quan đất Tật Tàn này đi."

"Đợi chút." Ánh mắt Gia Mậu dọc theo Y Toa Bối Lạp, nghiêng mắt nhìn một cái, nhàn nhạt nói: "Hôm nay tôi không cưỡi Tật Tàn, cứ tùy ý dắt cho tôi một con ngựa thường là được rồi!"

"Thượng tướng đại nhân, ngài. . . ." Trong mắt Lạp Cống, có chút không hiểu, nhưng thấy Gia Mậu hồ hững nhìn lại, liền lập tức gật đầu cười: "Dạ, lão nô hiểu!"

Gia Mậu cau mày.

Lạp Cống là người thế nào, đương nhiên sẽ không ngốc đến mức vạch trần, những gì là lão hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Ra tay cứu giúp

Mặc dù cũng không cảm thấy Gia Mậu có ý muốn thi đấu thể thao cùng mình, nhưng theo bản năng, Thất Dạ đem hai con ngựa cách xa một chút.

Gia Mậu đi theo phía sau cô.

Phủ đặc cấp Thượng tướng, trung đình rất lớn, trường đua ngựa được xây dựng bằng hàng rào song sắt, chiếm diện tích tương đối rộng lớn, bên trong còn thiết kế một hồ nước, hàng rào bảo vệ, đồi cát rất lớn cùng các chướng ngại vật ngăn cản, còn có các bụi cỏ và bụi cây um tùm, nghiêm nhiên trở thành một nông trường cỏ. Con ngựa sinh sống ở chỗ này, ngược lại cũng sẽ không tịch mịch!

Nếu như không phải là trong lúc bọn họ chuẩn bị cưỡi ngựa, Lạp Cống kéo có nói một câu: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, chỉ mong không cần dùng Tật Tàn mà ngài cũng có thể thắng" giọng điệu như vậy, Thất Dạ không hiểu được, nhưng Gia Mậu rất yêu thích Tật Tàn. Mà bởi vì câu nói của Lạp Cống, cô liền chắc chắn một ý nghĩ: Gia Mậu xem thường cô!

Chắc hẳn, con ngựa Tật Tàn là một nhân vật hung ác, dù sao có thể được Gia Mậu coi trọng, tuyệt đối không phải là vật thể đơn thuần!

Sau khi ở trên yên ngựa, cô hỏi Gia Mậu một câu: "Có muốn tỷ thí một chút không? Không cần Tật Tàn, xem anh có thể thắng tôi không."

Mà Gia Mậu chỉ nhàn nhạt liếc cô, hời hợt nói: "Tôi không có hứng thú tỷ thí với phụ nữ!"

Trong lòng Thất Dạ đương nhiên không vui, cười lạnh một tiếng, liền nắm chặt dây cương Bội, kẹp bụng nó lại, "Điều khiển" một chút, dẫn đầu chạy cách chuồng ngựa, tiến vào phạm vi trường đua.

Con ngựa Gia Mậu chọn lựa tương đối giống Bội, màu lông đen tối, hơn nữa toàn thân lộ ra thần thái sáng bóng. Ánh mắt nó vô cùng trong trẻo, tiếng kêu ré tương đối thanh thúy có lực, xem ra tinh thần sáng láng, hình như sức lực cùng tốc độ cũng không kém với Bội.

Con ngựa này gọi là Vết Mực.

Tên có chút buồn cười, nhưng một khi chạy trốn, đều không thua với Bội (Percy) chút nào. Bởi vì, tiến vào trường đua sau, bất luận Thất Dạ đem Bội không chế có chừng có mực thế nào, Vết Mực cư nhiên cũng không chút thua kém, vẫn luôn theo sát phía sau, khoảng cách không chế ở trong phạm vi nhất định, gần như có thể nói là hoàn mỹ đến không chế vào đâu được! Với tư thái của con ngựa.

Thất Dạ thấy thế, sinh lòng tức giận.

Con mắt nhìn sang bên cạnh, vẻ mặt bình thản ung dung - thần nhiên nhàn nhạt mỉm cười của người đàn ông, cô cắn răng, chợt dùng lực kẹp thân nó, ngón tay dùng lực kéo chặt dây cương Bối, quát nhẹ một tiếng, làm tốc độ của Bội, tăng tốc lên.

Cô muốn thoát khỏi Gia Mậu, hưởng thụ thời gian cưỡi ngựa thuộc về cô.

Đối với thái độ bất mãn khiêu khích của cô, khóe miệng Gia Mậu khẽ mỉm, giống nhau, nhanh chóng tăng tốc.

"Anh có thể té cười." Mắt thấy tốc độ Vết Mực dần dần vượt qua, không có cơ hội vượt qua, sắc mặt Thất Dạ trầm xuống, lạnh lùng nói: "Đi theo tôi làm cái gì, không biết xấu hổ!"

"Trên thực tế, phải là cô đi theo tôi." Gia Mậu cười nhẹ: "Không nên quên thân phận của mình."

"Tôi chưa từng quên!" Nhưng thấy hai vó câu Vết Mực trệ không, dùng sức nhảy một cái ở vị trí vượt rào cản trước mặt, chân sau giẫm đạp xinh đẹp, nhảy vọt qua chướng ngại, phóng qua Bội, Thất Dạ cắn răng, dùng lực lôi kéo dây cương Bội, khiến nó dừng bước trước chướng ngại.

Cô vốn tưởng rằng, với địa thế ở chỗ này, có thể kéo rộng khoảng cách với Vết Mực của Gia Mậu. Dù sao, thời điểm Vết Mực vượt qua chướng ngại, bởi vì quá dùng lực, nhất định có khuynh hướng vọt tới trước, hơn nữa phía trước chính là hồ nước, nhất định sẽ khiến Gia Mậu bay thẳng tới. Cứ như vậy, khoảng cách của bọn họ đương nhiên liền kéo dài rồi. Vì vậy, cô có thể tiêu điều tự tại mà cười ngửa tán bộ, khiến người đàn ông kia mình chạy như bay vào. Nào dự đoán được, không biết Gia Mậu thủ thế kiểu gì mà dùng sức níu lấy dây cương Vết Mực, đồng thời trong tai cô truyền đến một tiếng "Thờ ơ" và khẽ gọi của người đàn ông, Vết Mực cứ nhiên liền ngừng lại.

"Anh. . . ." Thất Dạ nhìn hồ nước trước mắt, cắn răng nói: "Anh không phải khiến nó nhảy, nó nhất định sẽ nhảy không qua! Bắn tung tóe ướt người anh, tôi xem anh tự nhiên thế nào."

"Cô có muốn thử một chút không, Bội có thể nhảy qua chướng ngại này hay không?" Con mắt sắc bén của Gia Mậu khẽ giương, hai mắt liếc xéo cô, khóe miệng cong lên cười lạnh.

Rất không có khả năng!

Bởi vì không có xung lực lúc trước, chướng ngại hơi cao, muốn nhảy qua, không phải việc dễ dàng!

Nhưng là, nghe thấy lời nói của Gia Mậu, trong lòng Thất Dạ tự nhiên là có chút không phục. Bên trong có loại không chịu thua đàng lên, cô mím môi hờ hững cười một tiếng, nói: "Tôi sợ anh sao?"

"Vượt qua đây!" Khóe mắt Gia Mậu làm như nở nụ cười, thanh âm nhàn nhạt, lạnh nhạt, nhưng nghe vào trong tai Thất Dạ, lại vô cùng chói tai!

"Tới thì tới!" Thất Dạ siết Bối, lui về phía sau hai bước, hít sâu một cái, ánh mắt nhìn vào rào cản phía trước, con mắt khép lại, nghiêng người, lòng bàn tay hướng vị trí cổ Bội, vỗ một cái: "Bảo bối à, lần này phải dựa vào em rồi, nhất định phải cố gắng nhảy qua. Để cho anh ta biết, sự lợi hại của em, để cho anh ta không xem thường em nữa!"

Mặc dù giữa hai người có chút khoảng cách, nhưng Gia Mậu vẫn nghe thấy giọng nói của cô. Mỗi mông nhẹ nhàng nhếch lên, con mắt sắc – sâu tới không rõ. Đầu ngón tay anh níu chặt dây cương Vết Mực, dọc theo bên hông nói dõng hai bước về sau, dọn đủ không gian cho Thất Dạ, để Bối nhảy qua.

Thất Dạ thấy thế, đương nhiên không do dự nữa. Cô cắn răng, dùng sức kẹp chặt hông ngựa, kéo chặt dây cương Bội, quát một tiếng, làm nó bay nhanh lên.

Sau khi Bội tuân lệnh, hí một tiếng, cấp tốc cất bước chạy nhảy về phía trước, móng sau dùng sức giẫm mạnh lên mặt đất, vó trước bay vọt lên, hướng vượt rào cản bay vọt qua.

Không biết là bởi vì Thất Dạ không dùng lực kiểm soát được sức của dây cương hay bắt đầu bởi khoảng cách quá ngắn, mà vó trước của Bối mặc dù bay vọt vượt qua rào cản, nhưng thời khắc móng sau đang bay nhảy qua hàng rào, hình như không đủ sức lực, bị vấp một chút. Thất Dạ cảm giác Bội điên rồi, hơi nghiêng về phía trước, thân thể của cô liền bay ra ngoài ——

Thất Dạ đối với kỹ thuật cười ngửa của mình, thật ra thì vẫn luôn rất có lòng tin, nhưng xét thấy đêm qua cô không ngủ, vào thời khắc này thể lực hình như có chút không tốt, vào thời điểm thân thể vọt giữa không trung để rơi xuống đất, đầu óc có vẻ trống rỗng, cũng không ý thức được, mình nên làm gì, chỉ mặc cho thân thể đổ nhào vào hướng Bụi Gai Tùng Lâm.

Cô biết, nếu như ngã xuống chỗ kia, nhất định sẽ bị thương bởi Bụi Gai này. Chỉ tiếc, bây giờ đã không có thời gian để cô làm ra quyết định khác.

Chỉ có hai biện pháp: hoặc là, khiến cả hai tàn phế; hoặc là, khiến thân thể hiện đầy vết thương ——

Hai chọn một, kết quả, cũng không tốt!

Vào thời khắc cô có chút tuyệt vọng xòe bàn tay ra chuẩn bị lật người bay lên áp hướng Tùng Lâm, thì bên eo bỗng có một sức mạnh nắm chặt, hơi thô đàn ông tràn ngập cánh mũi, thân thể thon gầy của cô, liền bị cánh tay dài quấn lấy, đồng thời, cô rõ ràng có thể cảm nhận được, lồng ngực đối phương tản mát ra cảm giác nóng bỏng ——

Trước mắt, một ánh sáng màu đỏ bay lấp lánh qua, sau đó thân thể cấp tốc lăn lộn ở giữa không trung. Cô cùng người đàn ông, lăn mấy vòng trên mặt đất.

Lăn lộn, tuyệt đối là việc làm mà Thất Dạ ghét nhất, nhưng đến cuối cùng, cô phát giác thân thể của mình bị cố định chắc, mà phía dưới, là khóe miệng cái người mà cô ghét nhất ——

Chân mày Gia Mậu nhàn nhạt cau lại hạ xuống, cặp mắt sắc bén, dọc theo gương mặt cô, quan sát một vòng.

Thất Dạ không thể tin, Gia Mậu lại có thể biết mà ra tay cứu cô. Chỉ là, toàn thân không có chút đau đớn, làm cô bị kéo về thế giới hiện thực!

Không sai, Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, cái người đàn ông bí ẩn không ai bằng này, rõ ràng trong quãng thời gian bêu xấu cô, mà lại ra tay cứu giúp!

Mặc dù không cách nào tin, nhưng đây là sự thật!

"Tại sao?" Thật lâu sau, lúc người đàn ông đưa tay nhẹ nhàng đẩy cô ra, lật người ngồi dậy, thời điểm đó, cô mới hỏi hai chữ đơn giản.

Trần đầy không tin cùng kinh ngạc.

Gia Mậu không nói gì, chỉ là phát tay.

Thất Dạ thấy rõ, bàn tay vốn mang theo bao tay, lại thấm đẫm máu.

Là vừa rồi trong lúc cứu cô, lòng bàn tay dọc theo bụi gai trong rừng rậm đè xuống mới bị thương, chỉ sợ là bị thương gần cốt, nếu không sao chảy nhiều máu như vậy.

Trong lòng Thất Dạ rất bối rối.

Không phải vì thiếu người đàn ông một ân tình, mà là giờ phút này anh đang bị thương.

Loại cảm giác này, quả nhiên là vô cùng phức tạp!

"Đưa tay ra." Lòng bàn tay Thất Dạ hướng vị trí cổ tay người đàn ông, dùng sức, kéo roi bao tay da.

Vết thương này, rất kinh sợ.

Miệng vết thương ngang qua lòng bàn tay anh, vết rách rất sâu, máu không ngừng thấm ra bên ngoài, không ngừng được.

Thất Dạ liền lập tức đưa tay cởi áo khoác trên người ra, dùng sức lôi kéo áo sơ mi bên trong, xé ra một mảnh vải, đầu ngón tay ngăn chặn trên cổ tay anh, ngón tay cái dọc theo lòng bàn tay anh dùng sức ấn chặt, sau khi thấy vị trí vết thương ở lòng bàn tay Gia Mậu thấm ra một mảng đỏ sẫm, giúp anh băng bó vết thương.

Động tác vô cùng gọn gàng linh hoạt, giống như trước đây cô đã làm vô số lần như vậy.

"Đi thôi!" Thất Dạ bò dậy từ mặt đất, liếc xéo người đàn ông: "Trở về gọi bác sỹ tới xử lý lại."

"Tôi muốn tiếp tục cưỡi ngựa." Gia Mậu hình như rất lo lắng đối với thương thế của mình, con người anh nhẹ giọng lên, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Bối cùng Vết Mực đứng bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Chọn một đi!"

"Anh thần kinh à?" Thất Dạ cau mày, vì ý nghĩ của anh, không vui nói: "Anh nhất định phải lập tức trừ độc, xử lý vết thương."

"Thời điểm, cô vừa muốn bay vọt qua chướng ngại, tôi nghĩ đến một chuyện." Gia Mậu mỉm môi cười nhạt, thân thể cao lớn, từ từ đứng lên, ánh mắt trời xuyên qua đám mây chiếu xuống, hình như khiến gương mặt tuấn tú của anh, quét ra một tầng sáng mỏng, xem ra, rất có cảm giác mộng ảo.

Tinh thần Thất Dạ vì thế rung động, theo bản năng hé mắt, nghi ngờ nhìn người đàn ông, nói: "Chuyện gì?"

Gia Mậu cười, cánh tay dài không bị thương vọt tới, lòng bàn tay đột nhiên chế trụ eo Thất Dạ, khuôn mặt tuấn lãng, cùng mặt cô, trong nháy mắt liền gần trong gang tấc. Lối của anh, gần từng chữ ra ngoài, phiêu du trong không khí, trở thành âm hưởng tuyệt vời bay về phía mặt trời.

Anh nói, ở trên lưng ngựa, dưới ánh mặt trời, cũng giống như đêm đó, ở trong đêm trăng, hưởng thụ cực lạc!

Vì vậy, Thất Dạ đương nhiên liền đỏ mặt.

Bởi vì, trong trí nhớ, cô từng cùng người đàn ông này, ở trên lưng ngựa, đã làm chút, khiến cô chỉ cần suy nghĩ một chút, sẽ xấu hổ muốn chết

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Cần phát tiến một chút

Thời khắc con mắt cô gái mở to hết cỡ.

Thân thể cảm giác đau xót cùng một mối, eo giống như bị gãy, đau đớn không chịu nổi. Cô cau mày, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng qua tia ảm đạm. Đôi tay dùng sức chống lên giường, lật người, lòng bàn tay của cô bung kín mặt, vì trong đầu vẫn còn sót lại chuyện hôm qua, nên trong lòng tràn đầy xấu hổ.

Nhưng, cho dù cô có nghĩ như thế nào đi nữa, thì tất cả những chuyện xảy ra cũng không thể quay về!

Chỉ vì, người nọ dùng ngón tay cùng môi lưỡi, liền khiến cô đầu hàng ——

Tại sao, cô lại phục tùng trên người ác ma chứ?

Cô sắp không nhận ra mình là ai! Chuyện này, nếu như bị truyền ra ngoài, không chỉ có hoàng gia không tha cho cô, mà ngay cả gia tộc Ngõa La Luân cũng vứt bỏ cô sao?

Trong lòng càng nghĩ càng nhiều, cô càng bất đắc dĩ. Càng cô tịch.

"Cộc, cộc, cộc! ! !"

Tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô, lông mày cô nhướng lên, nghiêng đầu, hướng về phía bên ngoài trả lời một tiếng.

Ngoài cửa, truyền đến thanh âm của cô gái: "Tiểu thư, thiếu gia muốn gặp cô!"

Sao anh ta đột nhiên tới đây? Bình thường, bọn họ hầu như không lui tới.

Nhướng mày, Tắc Tây Lợi Á đáp một tiếng, giữ vững tinh thần, tiến vào phòng tắm rửa mặt, sau khi đổi một bộ quần áo, cô đi vào phòng khách nhỏ độc lập bên ngoài phòng cô.

Người đàn ông mặc một bộ quần áo vô cùng thoải mái, nghiêng người dựa vào ghế sofa, con mắt sắc nhìn về phía xa, tựa như ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, suy nghĩ bay xa. Nghe thấy tiếng bước chân, người đàn ông chậm rãi quay đầu lại nhìn cô.

"Tur Á, sao anh lại tới đây?" Tắc Tây Lợi Á khẽ cắn môi dưới, hướng về phía người đàn ông cười nhạt, nhịp chân nhẹ nhàng, thong thả bước đi: "Không ngờ, chỗ này của tôi lại có thể xuất hiện một vị khách đặc biệt như vậy!"

"Tắc Tây Lợi Á, coi như em không nguyện ý thừa nhận, tôi còn là anh trai cô đó." Khuôn mặt Tur Á hơi trầm, thanh âm có chút lạnh nhạt cùng giễu cợt.

"Vẫn không dám quên, cũng không phải không muốn thừa nhận." Tắc Tây Lợi Á cong môi đỏ mọng, cười nhạt: "Yên tâm đi, đối với chuyện này, tôi ghi nhớ trong lòng!"

Thanh âm của cô, mang theo vài phần tự giễu, truyền vào trong tai Tur Á, hiển nhiên mang theo gai. Ánh mắt anh, thoáng nhìn cô, vẻ mặt có chút nặng nề: "Nghe nói hôm nay em ngủ không dậy nổi, tôi xem có chuyện gì xảy ra không. Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có việc gì." Mối Tắc Tây Lợi Á hơi cong, nhàn nhạt nhếch lên: "Ngược lại, anh quan tâm tôi như vậy, lại khiến tôi cảm thấy thật sự xảy ra chuyện gì giống như lời nói của anh!"

Mặt mày Tur Á giương lên, hơi híp mí mắt, xẹt qua tia sáng lạnh. Mặc dù chỉ là lóe rồi mất, nhưng lại thật sự xuất hiện qua.

Lông mi dày của Tắc Tây Lợi Á nhẹ rũ xuống, giả bộ không thấy, mười đầu ngón tay của cô đan vào nhau đặt trên đầu gối hai chân cô, bung tách trà mà nữ người làm vừa mang lên, nhẹ nhàng uống.

"Tắc Tây Lợi Á." Đôi tay Tur Á ôm ngực, ánh mắt dọc theo gương mặt xinh đẹp lại có vẻ hơi tái nhợt của cô gái, thanh âm vẫn lộ ra tia lạnh lẽo: "Khoảng thời gian gần đây, em cũng tham gia cuộc gặp gia đình. Cha và mẹ lo em gặp phiền toái."

"Cho nên, bọn họ bảo anh đến gặp tôi sao?" Trong lòng Tắc Tây Lợi Á như bị quất một cái, nhếch mày nhìn người đàn ông, giọng châm biếm cùng ánh mắt lạnh lùng.

Tur Á không nói, chỉ là ánh mắt xanh ấy tiếp tục nhìn cô.

Thì ra là, như thế!

Thảo nào, anh xuất hiện trong thế giới của cô! Từ trước, trừ bỏ những chuyện có lợi cho anh ra, thì anh chưa bao giờ quan tâm tới những chuyện khác? Chẳng qua là bị cha mẹ dồn ép, nên mới biểu hiện chút "Hiếu thuận" mà thôi! Cô thật khờ dại, ngay từ đầu, cứ nhiên cho rằng anh lựa chọn đến thăm cô!

"Tur Á." Tắc Tây Lợi Á nhướng mi mắt và lông mày, ánh mắt chạm vào tầm mắt Tur Á, môi đỏ mọng nhấp nhẹ, nhàn nhạt nói: "Tôi cho rằng anh nên rất rõ ràng, tôi vừa nhận chức trung tướng, có rất nhiều việc phải xử lý. Anh cũng biết, gần đây tôi thường xuyên lui tới cung điện, chuyện vắng mặt trong gia

đình là thường tình, tôi cùng trao đổi với cha mẹ, lúc đó, hình như bọn họ không có ý kiến, sao lại đột nhiên đổi ý vậy? Thế nào, muốn biểu hiện một chút, bọn họ quan tâm nhiều tới con của mình sao? Tư Á, mặc dù anh là anh trai tôi, nhưng chúng ta đều làm vì An Đức Liệt Vương, thân giữ chức vị Tướng quân quan trọng, anh nên hiểu cho hoàn cảnh của tôi mới đúng. Cho nên, anh trở về nói với cha mẹ, nhớ nói rõ ràng, tôi cũng giống anh, đều làm quan trong Hoàng thành Lạp Ma, xin bọn họ yên tâm, không giây phút nào tôi quên mình là người của gia tộc Ngõa La Luân! Hơn nữa, tôi còn sắp trở thành vương phi hoàn mỹ trong lòng bọn họ!"

"Tắc Tây Lợi Á, anh sẽ không quên chuyện em trở thành vương phi." Môi mông Tư Á khẽ mím, trong đôi mắt xanh phát ra tia sang lạnh lẽo: "Nhưng, em có biết, bản thân dần dần đánh mất chính mình?" .

"Khi nào thì hai an hem chúng ta bắt đầu bàn luận về chuyện bản thân mình rồi hả?" Tắc Tây Lợi Á “xuy”, cười cười: "Tư Á, tôi nghĩ anh đã rõ ràng, từ lúc tôi đồng ý với cha sẽ trở thành vị hôn thê của hoàng tử Phí Nhĩ Lạc, bắt đầu từ ngày đó chúng ta đã không thể quay về ngày trước nữa rồi!"

Mặt mày Tư Á thâm sâu, ngưng mắt, lạnh lùng nhìn cô, không nói.

Tắc Tây Lợi Á chán nản vì lời nói kích động của mình, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, mười ngón tay nắm chặt: "Xin lỗi, tôi không nên nói những lời này."

"Em nói cái gì, là quyền tự do của em." Thân thể Tư Á hơi nghiêng về phía trước, nâng tách trà lên nhấp một ngụm, môi mông thoáng mỉm cười: "Tắc Tây Lợi Á, mặc dù quan hệ của chúng ta vẫn không phải là rất tốt, nhưng có chuyện sẽ không thay đổi. Cho dù chúng ta gặp phải chuyện gì, cuối cùng, vẫn khóa chung lại một chỗ!"

"Tôi không phủ nhận cách nói của anh, chỉ là. Quan hệ của chúng ta có gì không tốt sao?" Cầm Tắc Tây Lợi Á hất nhẹ, môi mông nở nụ cười, có chút ý vị sâu xa: "Tư Á, chúng ta đều là người ở trong gia tộc Ngõa La Luân, không chỉ anh có khả năng dốc sức vì cái nhà này, mà tôi cũng có thể. Mặc dù, tôi chỉ là một cô gái!"

Môi mông Tư Á bỗng nhúc nhích, khóe môi hình như cong lên nụ cười chế giễu. Khuôn mặt anh dao động: "Không ai phủ nhận thành tựu mà em đã là vì gia tộc Ngõa La Luân, nhưng thứ mà gia tộc Ngõa La Luân muốn, tuyệt đối không phải là. Dùng hy sinh đôi lứa hủy hoại!" Đạo làm con.

Thân thể Tắc Tây Lợi Á cứng đờ, lông mi dài xinh đẹp nâng lên, ánh mắt sâu kín nhìn Tư Á, thật lâu sau, đều nói không ra một câu.

Rất dễ nhận thấy, hình như Tư Á đối với cách làm, đã biết ——

Nhưng sao cô có thể nghĩ đến, anh lại vạch trần như vậy chứ? Hơn nữa. Còn dùng phương thức nhục mạ cô!

Cô bỗng cắn răng mở miệng: "Tư Á, tại sao anh lại nhục mạ tôi?"

"Là tôi đang nhục mạ em, hay là tự em nhục mạ bản thân mình?" Về mặt Tư Á tấn định, nghiêng mắt nhìn cô, thanh âm bình ổn, không có nửa phần xúc động: "Tắc Tây Lợi Á, cuộc sống này là do em lựa chọn, không ai bắt ép em. Em cảm thấy bị áp bức và lãng phí, cha và mẹ, sẽ không cảm thấy vinh dự. Nếu em tiếp tục muốn làm vương phi, sẽ không ai ngăn cản. Trừ."

Anh đứng lên, nhìn thẳng vào mắt cô, môi mông nhếch lên, nhàn nhạt bật ra lời nói tiếp theo: "Bản thân em!"

Con mắt Tắc Tây Lợi Á tối sầm lại, nhìn người đàn ông lướt qua mình, ngay lúc bóng lưng rời đi đến cửa, vô lực ngã xuống ghế sofa.

Anh biết rồi, như vậy. Những người khác thì sao?

Bọn họ, cũng biết sao?

Có lẽ vậy ...! , ở tỉnh cầu Tra Phi này, trong hoàng thành Lạp Ma, thật ra thì tất cả mọi chuyện, đều không phải là bí mật ——

Trừ. Người tới qua!

Nhưng cũng biết được, thân phận của anh sao?

Thật nhục cười!

.....

Ngồi ở trong nhà hàng ăn cơm, tuyệt đối không cần bảo vệ an ninh. Nhưng. Bây giờ cô ở đây làm gì chứ?

Chân mày Thất Dạ nhăn thành đoàn, thời điểm chọn thức ăn hướng đến miệng người đàn ông, rất muốn nhét hết vào trong miệng anh ta, trong lòng cầu nguyện, nếu như người đàn ông này có thể nghẹn chết, sau này sẽ không giày vò cô nữa!

"Cô gái, lòng của em quá ác độc rồi." Gia Mậu ưu nhã nhai thức ăn, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thất Dạ, từ trong môi mông phun ra từ ngữ đó, cảm giác có chút ưu thương.

"Tôi chỉ biết, bộ dạng ăn của anh khiến người ta rất ghê tởm!" Đôi mày thanh tú của Thất Dạ nhếch lên, cười lạnh phản bác.

"Em nợ tôi một ân tình, lại không muốn cùng tôi “làm” ở trên lưng ngựa."

"Anh có thể ngậm miệng không?" Thất Dạ cấp tốc cắt đứt lời anh.

Tuyệt Ly còn đứng bên cạnh, anh ta lại có thể đồng đặc nói ra những lời như vậy, biết hai chữ "Xâu hổ" viết như thế nào không?

Gia Mậu nhún vai: "Tôi đang ăn, em lại bảo tôi ngậm miệng, thì tôi ăn kiểu gì?"

"Anh ——" Thất Dạ nổi dóa, hung hăng trừng anh, ngay sau đó xoay mặt hướng về phía khuôn mặt tò mò và chăm chú nhìn bọn họ của Tuyệt Ly, mỉm cười ôn hòa: "Tuyệt Ly, đi xuống giúp Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân lấy bát canh lại đây, anh ta cần bổ máu."

"Dạ!" Tuyệt Ly vội vàng trả lời, lui ra ngoài.

Thất Dạ lập tức thay đổi mặt, quay đầu, lạnh lùng nhìn người đàn ông, nói: "Gia Mậu, có phải anh cực kỳ nhảm chán không? Người ta - Tư Á cũng đã làm, đúng với tác phong nhanh nhẹn, ngay cả Thiếu tướng Đồ • Bang cũng có sức hấp dẫn, làm gì có ai làm quan mà đùa giỡn trước mặt nữ bộc và vệ sỹ của mình chứ? Anh là một tên lưu manh khiến người ta ghê tởm!"

"Em đang cảm phục tên lưu manh ghê tởm này à!"

Nghe thấy lời nói của Gia Mậu mang theo chút hài hước, Thất Dạ xụ mặt xuống, tay nhỏ đang nắm thìa run lên hai lần, mới không chế mình không kích động đến mức ném nó lên mặt người đàn ông kia.

Gia Mậu hình như ý thức được tâm tư của cô, cười nhạt: "Bực tức không tốt cho cơ thể, đôi khi cần phát tiết một chút!"

Anh vừa nói ra, cánh tay dài liền duỗi ra, lòng bàn tay giữ chặt eo Thất Dạ, đem cô kéo về phía anh, giam giữ vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Đáng đời

"Gia Mậu." Thức ăn trong tay sượt chút nữa thì vì động tác của anh mà đổ, Thất Dạ nhướng mày, cấp tốc kêu: "Buông tôi ra ——"

"Nam Thất Dạ, những lời này tôi thật sự nghe chán rồi, lần sau không nên nói nữa." Người đàn ông đáp lại, giọng điệu hơi mập mờ, hơi thờ ảm áp này, phả vào bên tai Thất Dạ, đồng thời, lòng bàn tay của anh, dùng sức nắm chặt eo cô, dường như muốn đem người cô nhào nặn đến tận xương máu mới chịu bỏ qua, những lời nói tiếp theo, càng thêm phần trêu đùa, nói: "Lại nói, tôi cứu em, em không cảm thấy mình nên báo ân sao?"

Cái eo mảnh khảnh của Thất Dạ bị đau, trong lòng đương nhiên không vui. Cô trừng mắt lên, oán tron mắt với người đàn ông: "Tôi cảm thấy không cần thiết làm như vậy! Phải biết rằng, cái loại trò chơi nguy hiểm đó là anh bảo tôi làm, anh nên sớm dự đoán được, tôi có thể bị thương. Cho nên, anh ra tay cứu giúp, đó là chuyện đương nhiên. Hơn nữa coi như anh không cứu tôi, cũng không quý, tôi chỉ đổi lại vị trí bây giờ của anh mà thôi. Dù sao cũng không phải là bị anh giết và đến chết đi sống lại, cho nên, tôi không nợ anh cái gì. Muốn tôi lấy thân báo đáp ư, đúng là nằm mơ giữa ban ngày!"

Người phụ nữ này, ngược lại rất thú vị, cư nhiên có thể vong ân phụ nghĩa như thế!

Cũng được, dù sao, đây cũng bộ dạng anh chờ mong!

"Ai nói muốn em lấy thân báo đáp?" Gia Mậu cười, thanh âm lộ ra mấy phần tư vị giễu cợt.

Thất Dạ trừng mắt nhìn, đem vật trong tay đặt trên mặt bàn, có chút không hiểu nhìn người đàn ông trước mắt: "Vậy anh mới vừa nói ——"

Khóe miệng Gia Mậu khẽ nhếch, trong mắt vài phần thần bí: "Có lúc, báo ân cũng không nhất định phải dùng thân báo đáp. Trừ phi. Trong lòng em chỉ tồn tại ý nghĩ như vậy."

"Tôi không có." Người đàn ông biết suy nghĩ của mình không phải vậy, gò má Thất Dạ đỏ ửng lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ hơi xấu hổ, nhỏ giọng ho một tiếng để che giấu tâm trạng bối rối của mình.

Đầu ngón tay Gia Mậu trêu chọc sợi tóc trên trán cô, con mắt sâu như biển: "Nam Thất Dạ, thật ra thì trong lòng một người bất mãn, thỉnh thoảng, có thể phát ~ tiết ở trên người người khác."

Giọng điệu của anh, sao không nghe thấy một chút bất thường. Tầm mắt Thất Dạ dọc theo gương mặt người đàn ông quan sát một lượt, nheo mắt lại, cười lạnh nói: "Cho nên, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân sẽ không cho rằng, tôi nên giao trái tim đang bứt rứt mà phát ~ tiết trên người của anh sao?" Trái tim nguội lạnh.

Anh nghĩ cũng thật hoàn mỹ! Phải biết rằng, đó không gọi là phát ~ tiết, mà là dụ cô gia nhập!

Người đàn ông hư hỏng – ghê tởm, thật sự cho là cô sẽ ngu ngốc đến mức để cho anh lợi dụng sao?

Nằm mơ đi!

"Nếu như em vui lòng, tôi không có vấn đề gì!" Ánh sáng tối lần lượt di chuyển nơi đáy mắt Gia Mậu, cười như không cười nhìn chằm chằm cô.

Thất Dạ chỉ cảm thấy tất cả tế bào toàn thân đều bắt đầu kêu gào... Giống như, cô có cảm giác rợn cả tóc gáy, lòng bàn tay dọc theo lồng ngực người đàn ông khê đây, ánh mắt giao nhau với anh, rốt cuộc nhận thấy được, hình như anh thật sự không phải đang nói ngôn ngữ mập mờ gì, mà rất nghiêm túc ám chỉ với cô chuyện gì đó, không khỏi hít thở sâu, đem tia hoảng hốt đang dâng lên trong lòng ép xuống, nhẹ giọng hỏi: "Cho nên, anh đang có kế hoạch gì sao?"

"Vậy phải xem em có nguyện ý phối hợp không." Đáy mắt Gia Mậu lấp lánh sáng rực.

"Tôi nguyện ý." Mặc dù không hiểu đối phương muốn làm cái gì, nhưng trực giác mách bảo chuyện này chơi rất vui, vì vậy, Thất Dạ không chút do dự, trực tiếp trả lời người đàn ông: "Nói nghe một chút!"

Con mắt sắc của Gia Mậu sâu hơn, sâu kín nhìn chằm chằm cô vài giây, mới vừa cười vừa nói: "Xem ra, hình như em rất tin tưởng tôi."

Đúng vậy, không giải thích được, cô cứ nhiên không chút phòng bị đối với anh.

Thật sự chỉ vì anh cứu cô một lần sao, cho nên mới có thể tin tưởng anh sao?

Thất Dạ có chút không biết tâm tư vừa bản thân, nghe Gia Mậu trêu chọc, khóe miệng giật giật, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp hiện lên chút tức giận: "Để xem anh nói đã, lão nương cũng không phải là chơi không nổi. Hơn nữa, từ trước đến giờ tôi thích những chuyện có tính khiêu chiến, coi như bây giờ anh muốn lợi dụng tôi thì thế nào, chẳng lẽ tôi liền không thể gia nhập vào trong cuộc chiến này, trở thành một thành viên trong đó sao? Lại nói, tôi cũng không phải không có lòng tin có thể khống chế được tất cả. Anh, cũng mong đợi tôi?"

"Em thật là một cô gái thông minh!" Môi mông Gia Mậu bĩu một cái, đáy mắt nhẹ nhàng hiện lên ánh sáng lạnh: "Nếu đã như vậy, chúng ta hành động đi!"

"Nếu như thành công, tôi được lợi gì?" Nếu đây là giao dịch, đương nhiên Thất Dạ muốn công bằng.

Mặt mày Gia Mậu giương lên, trong mắt có chút ý vị sâu xa.

Đây chính là người phụ nữ anh coi trọng, vĩnh viễn đều biết, định vị của mình nên ở nơi nào!

Không sai, nếu là giao dịch, như vậy, đối với chuyện không có lợi với cô, đương nhiên không làm. Nếu không, chính là ngu dốt mà thôi!

Mà anh vẫn luôn tin chắc, Nam Thất Dạ là người phụ nữ thông minh.

Đầu ngón tay anh dọc theo cằm cô nhẹ nhàng nâng lên, mở miệng cười: "Sắp xếp cho em một ngày tự do, thế nào?"

Anh rất rõ ràng, cô muốn cái gì.

"Không có giám sát nào theo dõi, muốn tôi làm cái gì, tùy ý?"

"È hèm!"

"Đồng ý!" Lòng bàn tay Thất Dạ lật lại, đưa tới trước mặt người đàn ông: "Hợp tác vui vẻ!"

Mày rậm Gia Mậu nhướng lên, trong con ngươi tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Thất Dạ vừa hậu tri hậu giác, thì ra là, cô vươn tay phải ra, vậy mà hôm nay, người đàn ông kia bị thương tay trái, hình như gặp khó khăn trong việc nắm tay cô. Khóe miệng cô không khỏi nhòe miệng cười, trong lời nói giễu cợt, lộ ra chút hả hê: "Đáng đời!"

Đôi lầy, cánh tay phải người đàn ông đột nhiên đè bả vai cô, đem cả người cô đặt ở dưới thân.

Kế tiếp, hàm răng sắc nhọn của anh cắn vào môi đối phương, hung hăng cắn, bên trong môi dưới đau đến tê dại ——

Shit! ! !

Thất Dạ tức giận trợn mắt với người đàn ông, bên tai, lại nghe thấy tiếng cười nhạt của người đàn ông, bật ra một tia chế nhạo: "Đáng đời!"

Người đàn ông này, rốt cuộc nhỏ mọn đến đâu? !

Trong lòng Thất Dạ sinh ra tia bất đắc dĩ.

.....

"Thượng tướng, ngài trở lại rồi." Mắt thấy người đàn ông bước chân vào quân doanh – chính là chủ tướng, nghiêng người dựa vào trước cửa phòng, mặt Thư Đặc • Bác giương lên, khóe miệng cười như không cười.

Trong nháy mắt, con mắt sắc của Tư Á trở nên thâm thúy, ánh mắt liếc qua gương mặt anh ta, chăm chú nhìn người đứng trước cửa mà đi vào.

Bên trong phòng khách, trừ thân thể mảnh mai vốn nên ở chỗ này ra, còn có một thân thể cao lớn khác. Một đôi nam nữ này hình như muốn nói cười, xem ra bộ dạng rất vui vẻ.

Lúc xuống xe, hôm nay anh biết quân doanh có khách quan trọng tới, không ngờ lại là anh ta.

"Anh ta tới bao lâu rồi?" Thanh âm của anh, có mấy phần lạnh nhạt.

"Hơn một giờ, vẫn luôn đang nói chuyện phiếm với Đại Phù Ni."

"Cậu ra ngoài làm gì?"

"Điện hạ mời tôi ra ngoài."

Tư Á biến sắc, bước chân nhanh chóng đi về hướng phòng khách.

Con mắt Thư Đặc chăm chú nhìn từ xa, thân thể lần nữa nghiêng dựa vào cột cửa, đưa tay móc ra bao thuốc lá từ trong lồng ngực, rút một điếu thuốc lá ra đặt trên bờ môi, khóe miệng hiện ra tia cười lạnh lùng.

Cuộc sống yên tĩnh, rốt cuộc thì một đi không trở lại!

Không khí bên trong phòng vốn kích động, bởi vì người đàn ông chen vào, mà trở nên trầm tĩnh.

"Điện hạ đại giá quang lâm quân doanh, có gì muốn làm?" Tư Á ngồi cạnh cô gái, con mắt sắc nhẹ liếc sắc mặt hơi tái nhợt của cô gái, khóe miệng, cười lạnh.

Sắc mặt Thiên Đại có chút chán nản, thân thể cô không để lại dấu vết khẽ dựa vào bên cạnh, đỉnh đầu nhẹ rũ xuống: "Điện hạ, Thượng tướng, hai người có chuyện cần trao đổi, tôi đi pha ấm trà cho hai người."

Cô mới đứng lên, cánh tay dài của Tư Á lại ôm chặt eo cô. Nhất thời vô ý, cả người cô ngã nhào vào trong ngực anh.

Cánh mũi tràn ngập hơi thở của người đàn ông, trong lúc mơ hồ, hình như còn có lửa giận. Trong lòng Thiên Đại sợ hãi, cắn cắn môi, con mắt liếc nhìn Phí Nhĩ Lạc lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn bọn họ, gương mặt lộ vẻ lúng túng.

"Thế nào? Nhìn thấy tôi liền muốn trốn sao?" Đầu ngón tay Tư Á nhẹ nhàng nâng hàm ếch của cô lên, khóe miệng tươi cười, có chút lạnh lùng: "Sợ tôi?"

"Thượng tướng." Đầu lông mày Thiên Đại nhẹ chau lại hạ xuống, thanh âm ép xuống nhẹ nhàng nói: "Hoàng tử Phí Nhĩ Lạc ở chỗ này."

"Vậy thì thế nào?" Con người Tư Á ngưng tụ, mí mắt nâng lên, nhàn nhạt liếc về hướng Phí Nhĩ Lạc: "Điện hạ tới tìm tôi, hãy tìm nữ đầy tớ của tôi?"

"Tư Á, cậu không nên mang cô ấy tới quân doanh." Mười ngón tay Phí Nhĩ Lạc bắt chéo đặt ngang đùi, mày rậm giương lên, thanh âm nhàn nhạt: "Tôi tới tìm cậu!"

"Mặc dù cô ấy là tù binh ở Cáp Lạp, nhưng cô ấy cũng là nữ đầy tớ tôi mua được ở đại điện Kaloka, cũng với súng vật, không có khác biệt gì." Đầu ngón tay Tư Á bỗng chốc dùng lực bóp cầm Thiên Đại, trong thanh âm, có mấy phần lạnh giá: "Dung Thiên Đại, cô cứ nói đi?"

Thiên Đại không nói gì, chỉ là mở một đôi mắt linh động, nhàn nhạt nhìn chăm chăm người đàn ông.

Mày Tư Á run lên, khuôn mặt tuần lẳng chợt đến gần cô, hai cánh môi mỏng, áp xuống theo khóe miệng cô.

Cánh môi truyền đến cảm giác đau đớn tê dại, khiến Thiên Đại cau mày.

"Buổi tối theo tôi đến đại điện Kaloka tham gia một bữa tiệc, đi chuẩn bị quần áo."

Thiên Đại còn chưa lấy lại tinh thần từ nụ hôn gặm nuốt của người đàn ông, eo ếch liền bị một bàn tay có lực của anh đẩy ra, cả người lui lại khỏi người anh. Mà ánh mắt kia, cũng không dừng lại trên người cô, mà chuyển đến bên người Phí Nhĩ Lạc, bắt đầu trao đổi "chuyên ngành".

Cô cắn cắn môi, tầm mắt dọc theo ánh mắt đang chăm chú nhìn cô của Phí Nhĩ Lạc nhìn lại, vội vã đứng dậy, đi vào bên trong.

"Thật không nghĩ tới người luôn luôn đối với phụ nữ dịu dàng săn sóc như Tư Á • Kiều • Ngõa La Luân, có lúc lại thô bạo như vậy." Liếc thấy bóng dáng cô gái biến mất sau cánh cửa phòng, lông mày Phí Nhĩ Lạc nhàn nhạt giương lên, ánh mắt giao với Tư Á: "Không phải cậu ghen chứ?"

"Nói gì?" Từ Á ngược mắt, đáy mắt chiếu ra ánh sáng âm u lạnh băng.

"Từ Á." Phí Nhi Lạc cười cười, sắc mặt có chút đông cứng: "Cậu biết, mục đích hôm nay tôi tới đây là gì."

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Thàn công hoặc thất bại

Đem Phí Nhi Lạc đưa tới máy bay trực thăng đi đầu, Từ Á dừng lại bước chân: "Điện hạ đi thông thả!"

"Từ Á, nhớ lời của cậu nói." Phí Nhi Lạc ý vị sâu xa liếc anh ta một cái, khóe miệng nở nụ cười nhạt: "Tôi chính là rất chờ mong biểu hiện của cậu."

"Tôi biết rất rõ, Điện hạ." Từ Á gật đầu, tự mình đưa tay kéo ra cabin cửa chính cho Phí Nhi Lạc: "Điện hạ, xin mời!"

Phí Nhi Lạc bước chân đạp từng bậc thang, lên máy bay.

Khi anh ta ngồi yên vị trên cái ghế da mềm mại, Từ Á đột nhiên bước tới trước nửa bước, giọng nhàn nhạt nói: "Phí Nhi Lạc, vô luận kết quả cuối cùng giữa cậu cùng Tắc Tây Lợi Á là cái gì, xin nể tình tôi, hiện tại, tạm thời đối với con bé tốt một chút. Nếu là cậu làm không được, hãy giữ một khoảng cách với nó!"

Con người Phí Nhi Lạc ngưng tụ, đáy mắt có tia u ám chợt lóe. Nhưng anh ta, cũng không nói câu gì, chỉ là phẩy tay.

Từ Á nhắm người phi công ra lệnh thu bậc thang máy bay lên, rồi lui về phía sau mấy bước.

Cabin cửa chính khép lại trước, anh nhìn thấy cánh môi mỏng của Phí Nhi Lạc khẽ nhếch, khóe miệng hình như có nụ cười cong cong hình cung thoáng qua.

Chớp lóe rồi biến mất, không để lại dấu vết!

Máy bay trực thăng bay lên không trung, một bóng người cao gầy nhanh chóng đi đến gần Từ Á. Người đàn ông nhẹ vỗ vai anh ta, giọng nói nhàn nhạt: "Thượng tướng, cùng Điện hạ Phí Nhi Lạc làm giao dịch, anh sẽ là người chịu thua thiệt."

"Tôi quen rồi." Từ Á nhún vai, bên con mắt nhàn nhạt liếc về phía anh ta: "Anh định nói, chắc không phải chỉ có một câu này chứ?"

"Người hiểu tôi, chính là thượng tướng!" Thư cười một tiếng, mặt mày rạng rỡ: "Chuyện mà anh giao cho tôi đi điều tra, đã có kết quả."

"Đến thư phòng rồi nói." Ánh mắt Từ Á thoáng nhìn qua mặt anh ta, đôi tay chấp sau lưng, bước chân dọc theo hành lang nhằm hướng thư phòng bước tới.

Thư đáp lời, đỉnh đầu nhẹ nhàng nâng lên, xoay người bước theo.

Ở ban công lầu hai, rèm cửa sổ sát đất không ngừng đung đưa, phía sau, như có bóng người in lên lớp rèm cửa.

Khóe miệng anh ta khẽ mỉm cười, đáy mắt như nổi sóng gió dồn dập.

Ánh mắt Từ Á xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn theo công thành đen tuyền phía trước, đáy mắt một mảnh thanh u (đẹp dễ thanh tịnh).

Thế giới này, Thiên Ngoại Hữu Thiên, Sơn Ngoại Hữu Sơn, lầu ngoài có lầu (lầu là chỉ các tầng của một ngôi nhà cao tầng).

Cần phải xem lúc anh đang quyết định muốn làm một việc gì đó có thể tính toán được hết toàn bộ hậu quả sẽ xảy ra hay không? Hơn nữa anh có lòng tin 100% rằng mình có thể nắm giữ toàn bộ cục diện, đồng thời có thể đối phó được với tất cả những diễn biến bất ngờ có thể xảy ra không?

Có, vậy anh chính là vua.

Không, vậy anh chính là người thất bại!

.....

"Anh phải đi đâu vậy?"

Nghe tiếng chất vấn của cô gái, bước chân người đàn ông dừng lại. Hắn nghiêng một bên người, đưa mắt nhìn dọc theo người cô gái chỉ vèn vện khoác một chiếc áo ngủ, khoe miệng khẽ mỉm cười: "Khi nào thì công chúa điện hạ bắt đầu cảm thấy hứng thú với hành trình của tôi vậy?"

Mạn Ny Ti khoe miệng khẽ cong, cặp mắt xinh đẹp kia nhìn thẳng vào người đàn ông: "Mã Tu, anh nói như thể là không công bằng."

"Đó?" Mã Tu mỉm cười một tiếng, đôi tay vòng trước ngực, một ánh mắt sắc bén, đối chọi với ánh mắt của cô gái.

Mạn Ny Ti bước lên phía trước mấy bước, hai cánh tay quàng lên bả vai người đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần, càng lúc càng sát lại gần thân thể Mã Tu: "Mã Tu, anh là đang trách cứ em đối với anh chưa đủ tốt?"

Mã Tu lắc đầu, cầm lấy tay cô gái, hơi kéo ra, nhạt nhẽo nói: "Công chúa điện hạ, tôi có chút việc, buổi tối sẽ tới đây đón công chúa."

"Buổi tối, anh thực sự có thời gian đi cùng em sao?" Buông lỏng ngón tay Mã Tu, hai cánh tay Mạn Ny Ti tay rủ xuống ở bên chân. Nhìn người đàn ông với ánh mắt nghi hoặc, khoe miệng cô mỉm cười khẽ cười một tiếng: "Mã Tu, anh định gạt em, muốn một mình đi dự tiệc ở đại điện Kaloka sao?"

"Quả nhiên, bất cứ chuyện gì cũng không lừa được công chúa, thực sự, tôi chỉ muốn công chúa vui vẻ, không muốn công chúa phải sợ hãi, lo âu." Mã Tu khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ tay hai cái.

Ngoài phòng, một cung nữ nhanh chóng đi vào, đem chiếc túi đang cầm trong tay đưa tới trước mặt Mạn Ny Ti, cung nữ nhẹ cúi đầu xuống, cái túi trong tay đưa lên, cung kính dâng tới tay Mạn Ny Ti.

Ánh mắt Mạn Ny Ti lướt nhanh qua mặt Mã Tu ánh mắt, khoe miệng nhẹ nhàng vẽ ra một đường cong: "Cho em?"

"Không cần? không thích? Món quà này." Mã Tu cười nhạt: "Công chúa muốn tự mình mở ra xem, hay là muốn để tôi giúp người mở ra?"

"Em tự mình xem" Mạn Ny Ti liền lập tức đem túi mở ra, cầm lấy cái váy lên xem.

Đó là một cái váy dạ hội màu xanh dương, phần vai áo cùng vạt áo dùng những tinh thể trong suốt sáng lấp lánh điểm xuyên. Đuôi váy được thiết kế theo kiểu đuôi cá, bất kể là chất liệu hay tay nghề của người thợ đều là bậc nhất, có thể biết được cái váy này được làm ra từ bàn tay của người thợ tài hoa nổi tiếng.

Trên mặt Mạn Ny Ti tươi cười. Cô đưa cái váy dạ hội đưa cho cung nữ kia, đợi cô ta cầm lấy, thì lập tức nhảy tới một bước ôm lấy Mã Tu, đôi môi đỏ mọng hôn lên khuôn mặt hắn ta: "Mã Tu, anh đối với em thật tốt!"

"Người là vị hôn thê của tôi." Hai tay Mã Tu ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần, cúi đầu đặt một nụ hôn thật nhẹ lên cái trán của cô gái: "Công chúa điện hạ, bây giờ tôi có thể đi được rồi chứ?"

"Em biết là anh đang có hẹn với Tát Khắc Tôn, anh đi đi!" Khoe miệng Mạn Ny Ti nở nụ cười ngọt ngào yếu ớt, Sóng mắt dập dờn: "Mới vừa rồi, chỉ là em có ý muốn kiểm tra anh chút thôi. Tối nay, em chờ anh tới đón em."

Mã Tu mỉm cười, nhưng lúc xoay người cất bước đi ra ngoài, nụ cười trên cánh môi mỏng kia từ từ đông cứng lại.

Những thứ này, Mạn Ny Ti không hề biết. Cô ta đang cầm lấy cái váy từ tay người cung nữ, ước thử lên người mình, thỉnh thoảng xoay tròn vài vòng. Chiếc váy theo bước chân cô mà bay múa, phiêu du giữa không trung, vẽ ra những đường cong hoàn hảo.

Có đôi khi, cái gì càng xinh đẹp, lại càng chứa nhiều độc tố. Nhưng, đồ vật càng xinh đẹp, lại càng khiến người khác phải chú ý tới. Cho nên, mặc kệ nó có độc hay không, những người đó cũng sẽ không thêm chú ý tới!

Chỉ có người nào tỉnh táo, mới có thể, thắng lợi!

.....

"Công Tước Tát, Điện hạ ở thư phòng chờ người!" Nhìn người đàn ông đang đi tới gần, vệ binh cung kính khom người.

Mã Tu nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, tăng nhanh bước chân tiến tới.

Khi hắn sắp đi tới thư phòng, đụng phải người nào đó đang từ trong phòng lui ra.

Khoảng cách giữa hai người càng gần, người đàn ông đó cười nhạt: "Công Tước Tát, tài xã giao của người ở trong hoàng thành Lạp Ma này, quả nhiên là khiến cho tôi phải lau mắt mà nhìn."

"Thượng tướng Trát Tây quá khen, so với những cống hiến của anh đối với hoàng thành Lạp Ma, thực sự khiến cho những người như tôi đây cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Tôi thực sự không thể tưởng tượng, nếu hoàng thành Lạp Ma thiếu đi gia tộc Trát Tây, không biết có còn đứng vững được nữa hay không!" Hai tay Mã Tu chấp sau lưng, cùng Bì Lợi thăm dò nhau, về mặt bình thản ung dung.

"Nghe, Công Tước Tát đối với gia tộc Trát Tây thật đúng là có phần coi trọng rồi."

"Như nhau!"

Bi Lợi khoe miệng nở nụ cười, dần dần thu lại ánh mắt. Hắn lướt mắt nhìn qua khuôn mặt Mã Tu, ánh mắt thâm thúy, từ từ nheo lại, gương mặt tuấn tú sát lại gần, cánh môi mỏng, nhạt nhẽo bật ra mấy chữ: “Anh, trông thật buồn cười!"

Độ cong bên cánh môi Mã Tu biến mất.

Bi Lợi dĩ nhiên đã xoay người rồi đi.

"Công Tước Tát?" Ngay lúc này, cánh cửa thư phòng mở ra, một người đàn ông cao lớn xuất hiện ngay trước cửa: "Thế nào? Có xung đột gì với Thượng tướng Trát Tây sao?"

"Điện hạ suy nghĩ nhiều, cũng chỉ là hẹn anh ta lúc nào có thời gian thì cùng nhau so tài chút thôi." Mã Tu liền xoa tay: "Điện hạ bây giờ tiện nói chuyện sao?"

"Vào đi!" Tát Khắc Tôn mỉm môi, lòng bàn tay mở ra.

Mã Tu bước chân vào, nhanh chóng ngồi xuống. Hắn đối với Tát Khắc Tôn, hình như cũng không kiêng kỵ, ngược lại giống như cực kỳ quen thuộc. Mà Tát Khắc Tôn đối với sự tùy tiện của hắn cũng không hề để ý, thậm chí tự mình đi tới giá để rượu, rót cho hắn một ly rượu đưa tới đây.

Nhìn ly rượu đưa tới trước mặt mình, Mã Tu mày rậm liếc nhìn, cười nhạt nhẽo: "Đa tạ điện hạ ưu ái."

"Cậu có tính toán gì?" Tát Khắc Tôn duỗi cánh tay dài, đưa tay, cụng ly với hắn.

"Đó?" Mã Tu giả bộ hồ đồ.

Tát Khắc Tôn không nói, con ngươi trong trẻo, sâu kín theo dõi hắn.

Mã Tu cười nhẹ, quơ quơ cái chén trong tay, cầm nhẹ nhàng vừa nhấc, đem ly rượu kia đưa đến khoe miệng, rót rượu vào trong cánh môi.

Nhìn hắn đem toàn bộ ly rượu nuốt xuống, Tát Khắc Tôn mày rậm nhàn nhạt nhíu lên, đưa tay tới trước mặt hắn: "Thêm một ly?"

"Điện hạ, người thực sự có thể giữ được bình thần. Chỉ là, chúng ta hãy nói đến chánh sự đi!" Mã Tu đặt cái ly sang bên cạnh, ngã người ra trên cái ghế sa lon mềm mại, khuỷu tay khoác lên thành ghế, chống vào cằm của mình, lạnh lẽo nói: "Việc Nam Tuyệt Hiệu muốn ở lại trong thành đã không còn là bí mật nữa rồi. Tôi theo hắn đấu từ bé tới lớn, đối với lai lịch của hắn cũng nắm rất rõ. Hắn là nhân vật lợi hại, nếu như không phải bởi vì hắn bị phân tâm bởi gia tộc Hi ở thành Đức Lan, tôi nghĩ Cô Thành đã sớm bị hắn công hãm rồi. Nam Tuyệt Hiệu hiện tại không dám đụng đến tộc người Tát, là vì hắn vẫn còn e ngại hôn ước giữa tôi và công chúa Mạn Ny Ti. Chúng ta muốn ngăn hắn cùng với A Nhĩ Bá Đặc kết thành liên minh, thì cần phải tự tìm tới cửa."

Con mắt Tát Khắc Tôn sắc lạnh chiếu ra tia sáng u ám: "Ý của cậu là, chúng ta chủ động cầu hòa?"

"Điện hạ, tôi thừa nhận cậu rất có thực lực, nhưng là, một Phí Nhĩ Lạc cũng đã đủ để cho cậu nhức đầu, huống chi bên cạnh hắn còn có hai đại gia tộc A Nhĩ Bá Đặc cùng Ngõa La Luân. Lại nói, gia tộc Thư • Bác đa phần đều là người của Ngõa La Luân, Mã Đình • Bác cũng là người của A Nhĩ Bá Đặc, cậu chỉ có một Trát Tây, căn bản là không thể là đối thủ của hắn. Nhất là, chúng ta cũng biết, tiểu thư nhà Đạo Sâm, lại có tình ý Ngõa La Luân."

"Cậu phân tích rất rõ ràng." Về mặt Tát Khắc Tôn có chút nặng nề, ánh mắt như nước nhìn chăm chăm vào Mã Tu: "Nhưng chúng ta, chưa chắc nhất định phải cầu hòa với Nam Tuyệt Hiệu."

"Điện hạ, cứ cho là hiện tại tôi nguyện ý liên minh cùng cậu, nhưng cũng không có nghĩa là Mạn Ny Ti cũng sẽ theo ý của tôi. Cô ta thao túng ở sau lưng của hoàng hậu, mà chúng ta cũng đều biết cô ta không phải là nhân vật đơn giản."

"Tát, cậu mới vừa nói tới một trọng điểm." Khóe miệng Tát Khắc Tôn khẽ nhếch, trong con ngươi, kín đáo lóe lên tia sáng: "Tôi nên thay đổi sách lược."

Mã Tu lắng lặng chăm chú nhìn hắn.

Môi mỏng của Tát Khắc Tôn cong lên, càng lúc càng rực rỡ. Hắn nâng ly, nhẹ nhàng hớp một ngụm rượu, trong con ngươi, thoáng qua ánh mắt kỳ quái, lạnh nhạt nói: "Hiện tại, tôi biết rất rõ nguyên nhân khiến mình ở vào thế hạ phong."Hắn bước đi từng bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Âm hiệu

Phủ Đại nguyên soái.

Nghe nói Tát Khắc Tôn tự mình đến phủ bái phỏng, Uy Nhĩ Sỷ • Đạo Sâm có ý muốn đi đến chào hỏi, nhưng vô ý nghe được một số yêu cầu của Tát Khắc Tôn đối với Ma Tây • Đạo Sâm, hấn mặt mày nhú lại, liền lập tức xoay người lên lầu.

"Uy Nhĩ Sỷ thiếu gia." Nhìn hấn đến, người hầu gái đứng ở cửa phòng Nam Nhã Toa vội vàng nghiêng người chào đón.

"Nam Nhã Toa tiểu thư đâu?" lông mày Uy Nhĩ Sỷ nhíu dương lên, đầu ngón tay gầy nhẹ qua cằm người hầu gái, cười như không cười nhìn theo cô ta.

Người hầu gái thân thể co rúc hạ xuống, cấn cấn môi dưới, chỉ vào cửa phòng: "Nam Nhã Toa tiểu thư vẫn còn ở bên trong nghỉ ngơi."

"Đi sang một bên!" Uy Nhĩ Sỷ lập tức đẩy cô ta ra, tiến thẳng vào khuê phòng của Nam Nhã Toa.

Cô gái còn nằm ở trên giường, hình như đang có giấc mơ đẹp, khoe miệng nâng lên một đường cong vui vẻ.

"Nhóc con, mau dậy!" Uy Nhĩ Sỷ dùng sức lôi cái chăn của Nam Nhã Toa ra, bàn tay to nhanh chóng ôm lấy bả vai cô kéo dậy: "Điện hạ Tát Khắc Tôn tới, nghe nói hấn cố ý mời em cùng tham dự tiệc tại đại điện Kaloka, em mau dậy trang điểm thay quần áo, anh dẫn em đi xuống chào điện hạ!"

"Anh, em mới không cần." Nam Nhã Toa đẩy cánh tay hấn ra, tiếp tục đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình trùm kín trong chăn.

Uy Nhĩ Sỷ cũng không để cho cô được như ý, hấn dùng sức giữ chặt cái chăn, ngón tay lướt dọc theo khuôn mặt cô gái bầm một cái.

Hấn quá hiểu cô em gái nhỏ này rồi, cho dù đụng tới bất kỳ nơi nào trên người cô cũng không sao cả, chỉ trừ đánh vào hai má cô thì Nam Nhã Toa sẽ ngay lập tức có phản ứng!

Quả nhiên, Nam Nhã Toa cả người cũng từ trong mơ hồ tỉnh táo lại. Cô biu môi, mở to hai mắt, không vui nhìn Uy Nhĩ Sỷ: "Anh, Anh thật sự muốn chết rồi hả? Làm sao lại tới đây bóp mặt của em?"

"Thay quần áo đi đã!" Uy Nhĩ Sỷ vỗ vỗ lên khuôn mặt cô: "Điện hạ Tát Khắc Tôn đang ở bên ngoài."

"Chuyện đó liên quan gì tới em hả? Em lại không có muốn theo đuôi hấn làm chính sự, anh muốn nịnh bợ hấn thì tự mình làm đi, không cần lôi kéo em vào làm gì." Nam Nhã Toa tức giận trừng mắt nhìn hấn, gương mặt xinh đẹp có pha chút giận dữ.

Cô ghét nhất bị người khác quấy rầy lúc cô đang nghỉ ngơi, dù là anh trai thì cũng không có ngoại lệ!

Uy Nhĩ Sỷ nheo lại mí mắt, nhẹ nhàng hừ nói: "Rốt cuộc là ai nói hiểu rõ anh trai nhất, anh trai em vừa mới xảy ra xung đột với Nam Tuyệt Hiếu, bị cấm túc trong nhà. Nếu như không phải bây giờ anh đang cần em ở trước mặt Tát Khắc Tôn nói tốt vài câu, sợ rằng ngay cả cái chức thiếu tá này của anh cũng khó có thể giữ được. Chẳng lẽ, em muốn nhìn thấy người anh trai này trở thành một kẻ sống không có mục tiêu, rồi chết dần chết mòn trong sự chán chường hay sao?"

"Anh nhờ cha nói tốt giúp anh mấy câu trước mặt An Đức Liệt Vương không phải là hơn sao?"

"Vấn đề là cha căn bản không nguyện ý nói mấy câu tốt đẹp về anh ở trước mặt An Đức Liệt Vương, người không muốn đi cửa sau, không thể làm gì khác hơn là đành phải nhờ tới người em gái này thôi!"

"Em không muốn!"

"Nam Nhã Toa, nếu như em không giúp anh lần này, thì từ nay về sau anh cũng sẽ không tạo cơ hội cho em ở cùng một chỗ với thượng tướng Ngõa La Luân nữa!"

"Dù sao thì anh vốn dĩ cũng không có tạo cho em được bao nhiêu cơ hội."

"Nhưng nếu như tới hôm nay em nguyện ý đi tham gia bữa tiệc ở đại điện Kaloka cùng Điện hạ Tát Khắc Tôn thì em sẽ gặp được thượng tướng Ngõa La Luân. Bởi vì, anh ta cũng sẽ tham gia bữa tiệc này!"

Lời này làm cho hai mắt Nam Nhã Toa sáng lên, bàn tay cô nín chặt lấy cánh tay Uy Nhĩ Sỷ, lo lắng hỏi thăm: "Anh, anh nói thật không?"

"Không thể giả được!"

"Trời ạ, em muốn đi." Nam Nhã Toa liền lập tức từ giường hẹp bung lên, nhảy tới thăm: "Em muốn chọn lễ phục đẹp nhất để mặc!"

Nhìn dáng vẻ say mê cuồng nhiệt kia, Uy Nhĩ Sỷ rút cuộc thở phào một cái: "Vậy em hãy nhớ nói vài lời tốt về anh trước mặt điện hạ, để cho hấn ra lệnh cho thượng tướng Trát Tây khôi phục lại chức vụ cho anh."

"Anh không phải vẫn còn đang được nghỉ dưỡng thương sao?" Nam Nhã Toa có chút không thoải mái nghiêng mắt nhìn hấn: "Thật không biết tại sao anh lại không có tiền đồ như thế, rõ ràng trong ngũ đại gia tộc, cha là người được An Đức Liệt Vương tin tưởng sùng ái nhất, thế nhưng anh làm con của cha, lại kém cỏi hơn bất kỳ người nào cùng lứa trong Ngũ Đại Gia Tộc đây? Ngay cả gia tộc sử thượng chưa có ai từng làm Đại Nguyên Soái, hiện tại cũng có trung tướng Thư • Bác, chỉ còn anh. vẫn chỉ dậm chân ở một cái chức thiếu tá nhỏ nhoi mà còn không giữ được."

"Nhóc con chết tiệt kia, chức vụ thiếu tá của anh là nhờ vào sự nỗ lực của bản thân mà đi lên từ bình nhất. Mặc dù anh chưa có đạt được cấp bậc tướng quân, nhưng anh sẽ cố gắng phấn đấu đạt tới cấp bậc ấy. Lúc đó, anh cũng sẽ trở thành một Đại nguyên soái đẹp trai như cha, em đừng xem thường anh!" Uy Nhĩ Sỷ nghe thấy Nam Nhã Toa nói về mình như thế liền không vui, hấn hai mắt trừng trừng, hung hăng nói: "Anh không thể thăng cấp nổi không phải là do cha luôn lo lắng anh thăng cấp sẽ khiến cho người khác nói cha công tư bất phân, vì vậy mới ra lệnh cho người ta không ngừng chèn ép anh sao? Nếu như không phải cha là một Đại Nguyên Soái, thì anh sớm cũng đã không phải dừng lại ở cái chức vụ con con như thế này rồi."

"Cái rắm!" Nam Nhã Toa hừ nhẹ: "Đó là do anh tự mình không đủ cố gắng, còn thường vi phạm quân quy, lại hay ở bên ngoài gây chuyện thị phi. Nếu như không phải là bởi vì có cha che chở anh, thì ngay cả cái vị trí thiếu tá chưa chắc anh đã leo lên nổi!"

"Nhóc con chết tiệt này——" Uy Nhĩ Sỷ đưa tay muốn đánh vào đầu Nam Nhã Toa.

"Không cho phép anh đánh em, nếu không về sau nếu em có cơ hội trở thành thượng tướng phu nhân hoặc là hoàng tử phi, em sẽ trả thù anh!" Nam Nhã Toa liền lập tức đe dọa.

Chỉ vào câu nói này, Uy Nhĩ Sỷ vội vàng thu tay lại, gương mặt nịnh hót: "Được rồi, cô nhóc xấu xí, em rút cuộc có giúp anh hay không?"

"Biết biết, em sẽ giúp anh á! Anh sợ cái gì, chỉ cần cha chúng ta vẫn còn giữ cái chức Đại nguyên soái, thì cái chức vụ thiếu tá của anh sẽ vĩnh viễn không có ai dám tước bỏ. Hơn nữa, anh nhất định sẽ còn có thể tiến lên cao hơn nữa, yên tâm đi!" Nam Nhã Toa cười một tiếng, trước khi Uy Nhĩ Sỷ kịp mở lời dạy dỗ, cô đã lặc mình trốn vào trong phòng tắm.

Uy Nhĩ Sỷ bất đắc dĩ mở cuốn sổ ghi chép, nhún nhún vai, ngã ngồi trên ghế sofa.

Thật ra thì, cấp bậc của hấn vẫn luôn không có thăng tiến, trừ tự thân thật có điểm lười biếng ra, nguyên nhân chủ yếu. Hấn đối với việc chính sự thật sự không có hứng thú. Hấn muốn làm một việc Chỉ tiếc, cha vĩnh viễn đều sẽ không để cho hấn như nguyện! Vì vậy, bản thân hấn chỉ có thể cố gắng đi trên con đường này, vẫn bò lên từng ngày. Chỉ mong có ngày, lúc cha thật sự rời khỏi cái chức vụ kia thì hấn cũng có đủ thực lực để bảo vệ cho người thân không bị người ngoài khi dễ!

.....

Ma Tây • Đạo Sâm từ trước tới giờ luôn thiên ái (thiên vị, ưu ái) con gái mình là Nam Nhã Toa, vì vậy nghe được Tát Khắc Tồn đột nhiên đề nghị muốn mời Nam Nhã Toa tham dự tiệc ở đại điện Kaloka, ông ta có chút phiền muộn.

Ông ta hôm nay đứng ở chức vụ Đại Nguyên Soái, cơ hồ là vị trí chánh giới cao nhất của cả tỉnh cầu Chafee. Ông ta rất được An Đức Liệt Vương tin dùng, có thể nói, hô phong hoán vũ không gì không làm được. Nhưng là, ông ta cũng vô cùng yêu chiều hai đứa con một nam một nữ của mình. Nhất là con gái Nam Nhã Toa, không chỉ là qur ngọt luôn làm cho ông cảm thấy vui vẻ, mà cô còn là một tiểu quân sư luôn giúp ông xua tan những ưu tư cùng những vấn đề nan giải. Mặc dù trong người cô luôn có một phần tử hấn nghịch, thường xuyên cũng sẽ trốn ông ra ngoài gây ra một chút chuyện phiền toái, nhưng cũng không làm giảm bớt chút nào sự yêu thương của ông dành cho cô. Mà ông, cũng biết rõ con gái của mình vẫn luôn chung tình với Tư Á • Kiêu • Ngõa La Luân. Nếu như hấn ép buộc Nam Nhã Toa cùng Tát Khắc Tồn đi ra ngoài, việc này nhất định là phạm vào cõi lòng Nam Nhã Toa. Việc khiến cho con gái đau lòng, ông nhất định là không muốn làm.

Chỉ là, Tát Khắc Tồn là nhân vật nào? Hấn cũng không phải là thuộc hạ của mình, mà mình nhất định phải làm một trung thần nghĩa sỹ. Vì vậy, lúc này ông cảm thấy mình bị làm khó cũng là chuyện đương nhiên!

"Đại Nguyên Soái Đạo Sâm cảm thấy có điều gì khó sở hay sao?" Con mắt của Tát Khắc Tồn tinh thông như thế nào, dĩ nhiên là hấn nhìn rõ ý nghĩ trong đầu của Đại tướng quân Đạo Sâm. Chỉ là, hấn giả bộ không biết, nhàn nhạt cười hỏi thăm: "Chẳng lẽ là ta nghĩ muốn mời lệnh thiên kim đi chơi một lần, cũng có vấn đề?"

"Làm sao lại thế." Ma Tây • Đạo Sâm vội vàng khoát tay áo: "Điện hạ tới muốn mời Nam Nhã Toa đi chơi, Ma Tây • Đạo Sâm đương nhiên là cảm thấy thật là vinh hạnh. Chỉ là. Nha đầu kia nhà tôi tương đối nghịch ngợm, cũng không biết buổi tối nay nó có dự định gì chưa? Nếu như không có, tôi tin tưởng nó nhất định là rất nguyện ý cùng Điện hạ đi ra ngoài. Cái này. Tôi còn phải hỏi thăm nó một chút!"

"Ồ hoàng thành Lạp Ma của chúng ta, có thiên kim nhà nào lại không nguyện ý nghe sự an bài của cha mẹ?" Khóe miệng Tát Khắc Tồn khẽ mỉm cười, nhạ nhẹo cười cười: "Ngay cả Mạn Ny Ti, cũng là rất nghe lời của phụ vương cùng với mẫu hậu ta."

"Cái đó đúng. Công chúa luôn luôn dịu dàng hiền lương, Nam Nhã Toa không thể nào so sánh cùng." Ma Tây nỗ lực nở nụ cười noi khóe miệng, cả quai hàm cũng muốn co quắp lại rồi.

"Đại Nguyên Soái Đạo Sâm, ông biết Phí Nhĩ Lạc là em trai a, nhưng hôm nay, nó đã đính hôn." Tát Khắc Tồn môi mông nhấp nhẹ, đầu ngón tay gõ nhẹ vào thành ly rượu, ánh mắt có chút tỉnh mạch, nói: "Mà ta. Mặc dù bên cạnh vẫn luôn có sủng cơ, nhưng cho tới bây giờ cũng không chính thức đề cập hôn lễ với thiên kim nhà nào. Phụ vương ta cảm thấy, ta cũng đã đến lúc nên suy tính tới chuyện này rồi."

Ma Tây sững sờ, nhìn về phía Tát Khắc Tồn, nhưng thấy ánh mắt của hấn đang sâu kín nhìn mình chằm chằm, liền lập tức sáng tỏ.

Ông đã lăn lộn trong chốn quan trường nhiều năm như vậy, cũng coi là thuận buồm xuôi gió. Ban đầu, An Đức Liệt Vương đã từng cùng ông đề cập tới chuyện này, có tâm nguyện muốn kết thành thân gia với ông. Chỉ là, khi đó Nam Nhã Toa tuổi còn nhỏ, sau lại không biết từ lúc nào thì nó đã động lòng với Tư Á • Kiêu • Ngõa La Luân rồi, vì vậy chuyện cùng hoàng gia kết thân tình, vẫn luôn không có đoạn sau. Hôm nay, Tát Khắc Tồn đem lời nói rõ ra như vậy, rõ ràng chính là đang ám chỉ, hoàng tộc vẫn là có thành ý muốn cùng gia tộc Đạo Sâm kết thân.

Chỉ là, Hoàng tử Phí Nhĩ Lạc hôm nay như mặt trời ban trưa, ở bên cạnh anh ta chắc chắn tương lai sẽ rất rực rỡ, nếu như hoàng tử Tát Khắc Tôn không có biện pháp đăng cơ làm vương, như vậy nếu Nam Nhã Toa thật sự gả cho hắn, chỉ sợ cũng không kết quả tốt.

Phải biết, hoàng gia đấu tranh, đến cuối cùng, đều là không chết cũng bị thương!

Ông cũng không nguyện ý, đứng nhìn đứa con gái xinh xắn đáng yêu của mình, cuối cùng lại trở thành vật hy sinh trong cuộc chiến tranh giành quyền lợi này!

"Thế nào? Đại Nguyên Soái Đạo Sâm dù là đối với bản điện không có lòng tin, chẳng lẽ đối với mình cũng không có lòng tin sao?" Mắt thấy nét mặt Ma Tây đầy khổ sở, Tát Khắc Tôn môi mím nhếch nhếch xuống, thanh âm lộ ra mấy phần lạnh lùng: "Hôm nay, thượng tướng Trát Tây là đang đứng cùng một chỗ với bản điện đây!"

"Điện hạ nghiêm trọng quá rồi, cha tôi cũng không phải có ý đó." Đúng lúc Ma Tây nghe được lời nói đó của Tát Khắc Tôn, sắc mặt khẽ biến đổi, thì có một giọng nữ trong trẻo chen vào. Một bóng người, chậm chạp tiến gần, nhắm về phía hắn nhẹ nhàng nghiêng người: "Nam Nhã Toa xin tiếp kiến Điện hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Thoát không khỏi lòng bàn tay của anh

Cô gái trước mắt, mặc áo đầm màu hồng, thân hình nhanh nhẹn hấp dẫn, dung mạo xinh đẹp, khoe mắt đuôi mày, nhuộm vẻ trẻ tuổi tao nhã, quả nhiên chói mắt, thanh tú đầy ý nghĩa, làm cho người ta nhìn, liền say mê. Lúc hành lễ với người đàn ông, trong con ngươi trong veo như nước của cô thoáng nhìn về phía hắn, bên môi là nụ cười động lòng người.

Con mắt sắc của Tát Khắc Tôn nhàn nhạt giương lên, khoe miệng nhếch lên độ cong lạnh lùng: "Tiểu thư Đạo Sâm, không cần đa lễ".

"Cảm ơn điện hạ Tát Khắc Tôn." Nam Nhã Toa nong nong cười một tiếng, nghiêng người đi về phía trước, ngồi xuống dựa vào Ma Tây, cánh tay khoác cánh tay của ông, nói: "Phụ Soái, con vừa rồi không cần thận nghe được người và Điện hạ nói chuyện. Con. Tôi nay có thể đi ra ngoài tham gia liên hoan ở đại điện Kaloka không?"

Không ngờ Nam Nhã Toa từ trước đến giờ không thích tham gia tiệc tùng liên quan đến hoàng tộc lại đột nhiên chủ động đưa ra yêu cầu như thế, Ma Tây sững sờ một chút.

Con gái nói muốn đi tham gia liên hoan, đó chính là đồng ý đi ra ngoài với Tát Khắc Tôn. Cứ như vậy, không phải là cho Tát Khắc Tôn cơ hội biểu hiện rồi sao? Con gái này, không phải vẫn luôn chung tình với Tư Á Kiêu - Ngõa La Luân sao? Sao lại đột nhiên có hứng thú với Tát Khắc Tôn rồi hả?

"Nha đầu, chính con nghĩ rõ ràng, tôi nay thật không có cuộc hẹn nào sao? Trước kia con luôn thả chim bồ câu cho người khác (thất hẹn), Điện hạ và những người khác không giống nhau đâu." Ma Tây ra vẻ rất nghiêm khắc nhắc nhở Nam Nhã Toa suy nghĩ cẩn thận, trên thực tế, là hy vọng con gái hiểu rõ, có thật tự nguyện đi ra ngoài với Tát Khắc Tôn hay không.

"Phụ Soái, tôi nay con không có cuộc hẹn khác. Hơn nữa. Người nên hỏi, Điện hạ Tát Khắc Tôn có thật, muốn hẹn con ra ngoài hay không? Con chỉ là một con nhóc của gia tộc Đạo Sâm, không biết có đủ tư cách cùng Điện hạ ra ngoài không." Khóe miệng Nam Nhã Toa lộ ra nụ cười ngọt ngào, ánh mắt nhìn Tát Khắc Tôn, trong mắt chợt lóe ánh sáng.

"Tôi xác định mình không có tính sai!" Tát Khắc Tôn lập tức gạt đầu: "Chỉ cần tiểu thư Đạo Sâm cho cơ hội."

"Gọi tôi Nam Nhã Toa là được rồi."

Không nghĩ tới nha đầu này chủ động như thế, mặt mày Tát Khắc Tôn giương lên: "Tốt, Nam Nhã Toa."

"Đa tạ điện hạ ưu ái." Nam Nhã Toa nhìn thẳng, trong trẻo sáng ngời, trong lòng ngọt ngào.

Bởi vì lúc trước gây chuyện, thiếu chút nữa đắc tội công chúa Mạn Ny Ti, cho nên bị Phụ Soái cấm túc. Hiện tại thì tốt rồi không dễ dàng có cơ hội có thể đi ra ngoài, còn có thể nhìn thấy Tư Á, cô dĩ nhiên vui vẻ rồi.

Lúc này cô tự nhiên không biết, chính bởi vì quyết định của ngày hôm nay, về sau mới bị quán vào rất nhiều thị phi, không dứt ra được!

Có lúc, sai lầm, chính là bắt đầu từ một chuyện nhỏ ——

Nghe cửa phòng mở ra, thân thể cô gái cương cứng một chút.

“Thế nào? Tôi như vậy làm cô sợ sao?” Người đàn ông mới bước chân vào bên trong phòng, liếc thấy thân thể cô gái kia lui về phía sau co rụt lại, con ngươi xanh biếc, không khỏi nhẹ nhàng híp lại.

“Không phải.” Thiên Đại cắn môi, nhẹ nhàng lắc đầu: “Thượng tướng hiểu lầm.”

“Thay.” Tư Á khẽ ném váy cầm trong tay lên giường, không có biểu tình gì nói: “Bữa tiệc tối nay, cô nên biết.”

Thiên Đại gạt đầu, cầm áo lên, muốn đi vào phòng tắm. Thế nhưng cánh tay của đàn ông chợt nhấc, ngăn cản đường đi của cô. Đầu lông mày cô vặn chặt, môi mỏng của đôi phượng, lại nhếch lên nụ cười đậm bạc: “Thay ở đây đi.”

“...” đầu lông mày Thiên Đại nhăn chặt lại, hình như là cũng không đồng ý với yêu cầu này của anh.

“Thế nào?” đầu ngón tay Tư Á dọc theo xương hàm cô khẽ bóp, ánh mắt như sóng nước: “Buổi sáng thân mật với Tát Khắc Tôn như thế, hiện tại lại giả bộ ngây thơ.... Muốn giữ khoảng cách với tôi sao?”

Mặt mày anh dần dần biến lạnh, làm tim Thiên Đại, cũng run lên một cái.

Đầu ngón tay anh dùng lực hơi lớn, bóp xương hàm cô đau đớn. Cô khẽ cắn răng, môi mỏng muốn giải thích, rồi lại cảm thấy mình vốn không sai, sao lại cúi đầu đây? Minh và Tát Khắc Tôn chỉ nói việc nhà thôi, không làm bất kỳ chuyện gì quá phận, sao anh ta lại như thế?

“Cô còn không chịu phục?” Nhìn cô muốn xoay khuôn mặt nhỏ qua một bên, mặt mày Tư Á thâm sâu, lạnh lùng nói: “Cô có phải không muốn đến đại điện Kaloka gặp mặt bạn tốt không? Nếu nói như vậy, tôi có thể thành toàn cô!”

“Không!” Nghe anh nói lời này, Thiên Đại liền lập tức mềm nhũn ra. Cô lắc đầu một cái, đầu ngón tay níu lấy cánh tay của anh: “Thượng tướng, tôi cầu xin anh, tôi muốn đi.”

“Nếu cô muốn gặp cô ấy, thì ngoan ngoãn cho tôi! Cô nhớ Phượng Sào chứ?” khế miệng Tư Á bĩu một cái, đáy mắt chợt có ánh sáng lạnh di động: “Chỗ đó, đặc biệt cung cấp giải trí cho bọn quân sĩ. Cô nói nếu như mà tôi nói với Gia Mậu Dương A Nhĩ Bá Đặc một tiếng, chỗ đó rất thích hợp với Nam Thất Dạ, anh ta sẽ làm sao làm?”

“Đừng!” Thiên Đại bị sợ đến sắc mặt tái nhợt, cô liều mạng lắc đầu, hồi tưởng lại cảnh tượng ngày đó Thất Dạ bị Gia Mậu ném vào trong bức tường thủy tinh, cả trái tim cô đều cơ hồ trở nên lạnh lẽo. Chuyện ngày đó, cô cầu xin Tư Á thật lâu, người đàn ông này mới cho cô biết, Thất Dạ bị Gia Mậu mang về trong phủ. Nhưng, cũng có tin tức truyền đến, hôm nay cô ấy đang mang bệnh, nhưng nếu Tư Á thật muốn đối phó Thất Dạ, chi sợ... Cô ấy thật sẽ ở bên trong Phượng Sào, làm quân kỹ cho đàn ông vui đùa. Vô luận như thế nào, cô đều không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra. Cho nên... Cô không dám chọc Tư Á tức giận. Trong lòng mặc dù có chút oán giận Tư Á vô tình, cô lại chỉ có thể rủi rùi, nhỏ giọng nói: “Vô luận anh muốn tôi làm cái gì, tôi đều sẽ làm.”

“Rất tốt!” Tư Á buông lỏng ngón tay nắm cầm của cô, đi về phía giường ngồi xuống, ánh mắt sáng bóng, không lộ vẻ gì nghiêng mắt nhìn cô: “Lập tức, cởi quần áo.”

Thiên Đại cắn môi dưới, trong ánh mắt đáng sợ của anh, bỏ bộ trang phục đang cầm xuống, đầu ngón tay run rẩy, đưa về phía nút cài quần áo của mình.

Dù sao, cả người của cô, cũng đã bị anh chiếm đoạt, hiện tại... Cũng không thể bởi vì một chút tự ái còn lại, mà làm Thất Dạ chịu khổ chứ?

Cho nên cô chỉ có thể theo phân phó của anh, làm việc mà anh muốn.

Có lẽ là bởi vì đầu ngón tay đang phát run, cởi một cái nút, cũng mất hết mấy phút của cô. Khi đầu ngón tay của cô đưa đến cái nút thứ hai, liền nghe âm thanh có chút không nhận được của Tư Á truyền tới: “Tới đây!”

Cô sững sờ, ánh mắt nhìn dọc theo người đàn ông, thấy mày rậm của anh hơi nhíu, nên không dám có bất kỳ dị nghị gì, chậm rãi tới gần anh.

Cánh tay của người đàn ông, chợt dùng sức cing lại, bóp chặt hông của cô, kéo cô ngồi lên chân của mình.

Ngồi ở trên đùi của anh, cơ thể Thiên Đại hơi căng thẳng. Cô cảm thấy tim của mình sắp bắn khỏi cổ họng, cả người đều cứng ngắc. Đầu ngón tay, níu lấy vạt áo thật chặt, cô không dám nhìn khuôn mặt người đàn ông.

Mấy ngày này, anh đã chà sạch tất cả sự kiêu ngạo và quật cường của cô, khiến con người cao ngạo của cô... Không còn tồn tại nữa!

“Nhìn cô bây giờ, thật là không thú vị!” đầu ngón tay Tư Á, nâng cằm của cô, con ngươi lạnh lùng nhìn vào ánh mắt của cô, nói: “Tôi còn tưởng rằng những kiêu ngạo và tự ái của cô, có thể duy trì tiếp. Hiện tại, nhìn thấy sự thật chưa? Biết, ai mới là chủ nhân rồi?”

Anh vốn chính là chủ nhân của cô!

Từ phút chốc bị anh đánh ngã, cô cũng đã không thuộc về mình nữa!

Dù anh là ma quỷ, cô rất muốn thoát đi ra ngoài. Nhưng ở trong thế giới có anh, cô cũng biết, không thể nào!

Cô chỉ là một tù binh, vốn không nên sống tạm ở trên thế giới này nữa. Nhưng, cô còn có thù sâu chưa báo. Trước lúc đó, cô không thể chết được. Huống chi, quê hương của cô vẫn còn, cô hi vọng, cho dù chết, mình cũng có thể chết ở trên mảnh đất đó, mà không phải vùi thân ở nước khác ——

“Nói, bây giờ cô là của ai?” Môi mỏng của người đàn ông phất qua dọc theo mặt cô, nương đến bên tai của cô, âm thanh hỏi thăm, rất là trầm lạnh: “Nói cho tôi biết!”

“Tôi. . .” mắt của Thiên Đại nhẹ nhàng nhắm lại, giọng nói hơi run rẩy, cuối cùng vẫn phun ra từ khóe miệng: “Là của anh ——”

“Ha ha. . .” Tiếng cười nhẹ hơi trầm muộn mặc dù rất nhạt, nhưng cũng nghe được, người đàn ông này hài lòng với câu trả lời của cô. Chỉ vì, bàn tay đặt trên eo cô của người nọ, đã dọc theo eo thon của cô từ từ phủ xuống, lực lượng lúc nặng lúc nhẹ này, chỉ xuất hiện lúc anh yêu thương cô ——

Cơ thể của Thiên Đại, từ sự cứng ngắc lúc đầu, dần dần trở nên mềm đi.

Anh biết, chỗ mẫn cảm của cô ở đâu.

Mỗi một lần, đều có thể tìm đúng.

Tỷ như, hôm nay anh đang ngâm vành tai ——

Tỷ như, đầu ngón tay anh đang tiếp xúc với nơi ở giữa hai chân cô. . . .

Cô đã hoàn toàn bị người đàn ông này xem thấu!

Đầu ngón tay của anh và sự vụng về của cô giống như sự chênh lệch giữa trời và đất.

Nhìn, anh chỉ dùng hai giây, đã có thể cời hết những nút áo còn lại của cô.

Môi của anh, đang dờn khỏi khóe miệng cô, thông thả ung dung, dùng tốc độ làm cô cảm thấy sắp điên mất, từ từ ăn mòn cô ——

Khi nhục điểm của bạn bị người khác nắm trong tay hoàn toàn, bạn, sẽ không còn là của mình nữa!

Bạn, sẽ trở thành của người đó!

Cho dù bạn muốn kháng cự cỡ nào, cũng. . . Trốn không thoát lòng bàn tay của người đó!

Thất Dạ, chỉ mong, cậu kiên cường hơn mình!

.....

Không sai, so sánh với cho Thiên Đại, cuộc sống của Nam Thất Dạ, thoải mái hơn chút.

Mặc dù rất cảm kích Gia Mậu cứu cô, nhưng cô cũng không cho phép anh muốn làm gì thì làm.

Lễ phục, cuối cùng cô tự chọn kiểu mình thích.

Dĩ nhiên, hôm nay Gia Mậu hình như đặc biệt nhân hậu với cô, chẳng những không có làm khó cô, thậm chí sau khi thấy cô mặc vào, rất là tán thưởng ột câu: “Rất đẹp.”

Mà anh lại còn mặc vào quà tặng cô chọn cho anh.

Anh còn ỉnh một lời bình: “Tôi mặc cái gì cũng đẹp trai!”

Thất Dạ trợn mắt nhìn thẳng.

“Đi thôi!” lòng bàn tay Gia Mậu, đưa tới trước mặt cô gái.

Trên tay của anh còn quần băng gạc, vết thương đó vì cô mà có, Thất Dạ nhếch lông mày liếc mắt nhìn người đàn ông này, thấy vẻ mặt tràn đầy cổ vũ của anh, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, đặt tay nhỏ bé vào trong lòng bàn tay của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Không thành công cũng thành nhân!

Bàn tay nhỏ bé được anh bao bọc giống như một luồng nước ấm len lỏi vào lòng và trực tiếp thấm đến tận tim, tại vị trí ấy cảm nhận được một chút ấm áp, làm cho lòng mày Thất Dạ run nhẹ. Mối cô giật giật, con ngươi đảo hai vòng, cả người đột nhiên dựa vào lòng anh.

Đối với sự chủ động thân mật của cô, Gia Mậu chỉ cười nhẹ, đôi mắt như chìm trong sương mù tỏa ra từng đường ánh sáng mờ ám.

“Gia Mậu, em cảm thấy thực ra thì chúng ta cũng rất hợp nhau đấy!” Thất Dạ cười, đôi mắt trong trẻo, hai tròng mắt giống như những vì sao sáng chói trong không trung, chiếm trọn mọi ánh nhìn.

“Em ý thức được như vậy anh rất vui” Gia Mậu đẩy cô vào chiếc xe sang trọng kia, tuy lời nói của anh là vậy nhưng gương mặt lại không chút biểu cảm, giống như là thiếu đi một chút hưng phấn.

Tìm Thất Dạ đập từng hồi, vội tìm một chỗ ngồi ở phía sau, xoa vai một cái, cởi cái áo choàng trên người xuống.

Đêm nay cô mặc một bộ lễ phục màu đen, sau khi cởi áo choàng, từ cái cổ ngọc khéo léo đến xương quai xanh lộ ra một mảng da trắng như tuyết, trong ánh đèn tối của chiếc xe, da cô trắng muốt khiến người đàn ông vừa ngồi vào trong xe chớp mắt nhẹ vài lần.

“Gia Mậu, anh có cảm thấy em mặc gì cũng đẹp không?” khéo môi Thất Dạ nhếch lên, chớp mắt với anh, vẻ mặt tươi cười.

Cô học theo khẩu khí của anh vừa nãy “anh mặc gì cũng đẹp tra” mà nói lại, có một phần thoải mái lại vì động tác nháy mắt của cô mà thêm vào vài phần ủy mị, khác hẳn ánh mắt lạnh lùng bình thường nhìn anh. Người tình mắt nhìn một cái là nhận ra ngay cô có ý đồ khác nói chỉ là người thông minh như Gia Mậu A nhĩ Bá Đặc chứ.

Môi mỏng nhẹ nhàng hạ xuống, giọng nói không nghe ra được là có ý gì “Nói đi”

“Nói gì?” Thất Dạ ngửa mặt lên giả vờ chớp mắt vô tội

“Em muốn nói cái gì?” Gia Mậu không biết từ lúc nào bản thân đã trở thành con người nhẩn nại như vậy, anh lạnh nhạt liếc cô một cái, khéo miệng nhếch thành một đường cong, cái vẻ lạnh lùng, mê hoặc này có thể khiến cho hết thảy vạn vật đều tan chảy.

Nhưng Thất Dạ lại không.

Cô đã chịu tất cả những khổ sở mà người đàn ông này gây ra cho cô. Không có ai hiểu được hơn cô, đằng sau vẻ mặt dịu dàng tình cảm của anh ẩn chứa một nội tâm như thế nào. Anh mãi mãi là một người giảo hoạt, đen tối. Cô không hi vọng có một phần thương xót hay quan tâm gì từ anh.

Ho nhẹ một tiếng, cô mỉm cười, từ khéo mắt đến đuôi mày đều toát lên thần thái mê người.

“Bất luận tối nay em làm chuyện gì anh cũng không được tức giận, có được không?”

Hừ! Gia Mậu chỉ nhàn nhạt đáp lại một tiếng.

Thất Dạ khẽ nguyên rủa trong lòng, mắt đẹp mang theo vài tia u oán nhìn chằm chằm Gia Mậu.

Đúng là đàn ông hẹp hòi, giống như sợ bản thân phải chịu thiệt vậy. Dù cô có làm ra một chút chuyện quá quắt thiếu lễ độ thì cũng là chính cô thôi, anh ta cũng đâu cần trưng ra bộ mặt bí ẩn đến vậy? Phải biết việc cô đồng ý làm nguy hiểm cỡ nào. Nhưng cô không nói hai lời tỏ rõ lòng mình, nhất định trợ giúp anh thành công. Hiện tại anh tốt rồi, ngay cả một cái cam kết nho nhỏ cũng không đồng ý cô.

“Anh không thể hào phóng một chút, trực tiếp trả lời chắc chắn một chữ “tốt” cho em sao?” Cảm thấy bất mãn trong lòng, Thất Dạ cũng rất tự nhiên phát tiết ra ngoài. Cô từ trước đến giờ không để bản thân chịu uất ức lại càng không chấp nhận để cho đàn ông gây áp lực với mình. Cho dù việc ấy sẽ làm cho cô ngày càng đau lòng.

Gia Mậu lại cười, lòng bàn tay phủ lên khuôn mặt thanh tú, ngón tay dọc một đường đi xuống “tốt”.

“À” Thất Dạ có chút bối rối, động tác của anh quá đột ngột, hơn nữa vừa rồi trong mắt anh tỏa ra vài phần mờ ám và dịu dàng khiến cô lạnh cả sống lưng.

“Đây chẳng phải là em muốn sao” Gia Mậu nghiêng mắt nhìn cô, khéo miệng khi cười có nếp nhăn tạo nên cảm giác chỉ có vẻ bên ngoài mới tốt đẹp.

“Vâng” không hiểu được cảm giác mắt mắt này nói lên điều gì, khéo miệng Thất Dạ hạ xuống, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn sang một bên tránh bàn tay Gia Mậu.

Cô cho rằng ít nhất anh phải nói với cô một câu đại loại như “Em có làm anh mất mặt hay không” mới suy nghĩ có nên đồng ý với cô không, nhưng không ngờ rằng biểu hiện của anh lại không chút để ý. Anh đã không để ý thì cô cũng không nên để ý.

Như vậy mới công bằng, không phải sao?

.....

"Nhóc con." Nhìn Nam Nhã Toa mặc bộ áo đầm sáng lóng lánh đi xuống từ cầu thang, cả khuôn mặt Ma Tây Đạo Sâm đều nhũn lại: "Con thật quyết định?"

"Phụ Soái, ba không cần lo lắng cho con, dù xảy ra chuyện gì, con đều có thể ứng phó được." Nam Nhã Toa cười nhẹ một tiếng, đưa tay ôm cánh tay Ma Tây: "Phụ Soái, mặc dù con trai của ba, anh của con không chịu cầu tiến, nhưng cô con gái bình thường ăn không ngồi rồi này, nhất định sẽ kế thừa ba!"

Ma Tây cười véo gò má của cô một cái, thấy trong con ngươi của cô lóe ra ánh sáng chói mắt, bèn nói: "Nếu là chính con lựa chọn, về sau vô luận là tốt hay xấu, con đều phải đứng cạnh đi đời!"

Nam Nhã Toa gạt đầu, khóe mắt liếc qua liếc lại thấy Tát Khắc Tốn được Uy Nhĩ Sĩ đón vào bên trong nhà, khóe miệng nhẹ nhàng hạ xuống.

Ma Tây dẫn cô đến gặp Tát Khắc Tốn, ánh mắt của hắn liếc Nam Nhã Toa một cái, khẽ mỉm môi, lòng bàn tay đưa về phía cô: "Tiểu thư Đạo Sâm, thất lễ!"

"Cám ơn điện hạ tiếp đón." Nam Nhã Toa nháy mắt với Ma Tây một cái, bỏ tay nhỏ của mình vào lòng bàn tay của Tát Khắc Tốn.

Tát Khắc Tốn dắt Nam Nhã Toa rời đi trong ánh nhìn của Uy Nhĩ Sĩ và Ma Tây.

Ma Tây than nhẹ một tiếng.

"Phụ Soái, cha có chuyện gì phiền lòng sao?" Uy Nhĩ Sĩ thấy thế, lập tức nói: "Có cần con giúp không?"

"Không cần, bảo người ta chuẩn bị máy bay trực thăng, ba muốn vào cung."

Có một số việc, ông nhất định phải thương nghị với An Đức Liệt Vương!

.....

Đại điện Kaloka.

Đứng ở lầu cuối chỗ cao nhất đại điện, người đàn ông cầm một ly rượu đỏ trong tay. Khóe miệng anh nhếch lên, trong mắt lộ ra ánh sáng mờ mờ, hòa vào ánh sáng từ rượu đỏ bị ánh đèn khúc xạ ra, làm cả khuôn mặt hắn càng phát ra vẻ tuấn tú tự nhiên.

"Chủ nhân, khách đã bắt đầu lục tục vào sân rồi." Sau lưng, đột nhiên truyền đến âm thanh của Vụ Đức.

"Ừ." Nam Tuyết Hiêu thờ ơ đáp một tiếng, đầu hơi ngẩng lên, gờ ly rượu trong tay lên, đổ chất rượu đỏ tươi vào miệng.

Đột nhiên, một cơn gió đêm lạnh lạnh phát qua, thổi áo gió dài màu đen của hắn lên. Đầu ngón tay nắm ly rượu của người đàn ông hơi run một cái, đầu nhẹ gật lên, biết Vụ Đức phía sau còn chưa từng hành động, đuôi lông mày hắn liền nhẹ nhàng nhếch lên, đáy mắt phát ra ánh sáng lạnh, nói: "Thế nào?"

"Chủ tử, tối nay khách. . . Chỉ sợ là nhiều hơn dự liệu!" Vụ Đức lộ vẻ khó xử, nói: "Có cần ——"

"Không cần! Khách đến bao nhiêu, chúng ta liền chiêu đãi bấy nhiêu, Nam Tuyết Hiêu tôi cũng không phải không chơi nổi." Nam Tuyết Hiêu nhẹ nhàng giương môi mỉm cười, trong con ngươi, tỏ ra ánh sáng lạnh bạc. Khóe miệng anh hạ xuống, tầm mắt thoáng nhìn phía sau Vụ Đức, nói: "Càng nhiều người, càng chơi vui, không phải sao?"

Thấy trong mắt chủ nhân lộ ra ánh sáng hiếm có kia, Vụ Đức liền cảm thấy lạnh cả người.

Hắn hiểu được, chủ nhân, lại muốn bắt đầu lộ ra sự điên cuồng mấy năm trước!

Đột nhiên, hắn bắt đầu hơi bận tâm.

Trong mấy năm tiểu thư Tạp Lạc Nhi rời đi, chủ nhân đã hao tổn nhiều tâm cơ mới luyện thành thành bộ dáng hôm nay. Mặc dù hắn không hy vọng chủ nhân luôn lạnh lùng vô tình, đối đãi người khác một cách tàn nhẫn, nhưng. . . Một khi ngài ấy động tình vì tiểu thư Tạp Lạc Nhi nhưng lại bị phản bội lần nữa, lúc đó, ngài ấy làm sao sống tiếp?

Trí nhớ, đột nhiên trở về mấy năm trước, vào một ngày dưới 0 độ, chủ nhân đắm chìm trong ao băng Lợi Á Bạc.

Ngài ấy nói không sợ lạnh lẽo, chỉ muốn đóng băng mình, nhưng nước lạnh âm độ, cư nhiên vẫn không dập tắt hết lửa giận cháy hừng hực trào ra từ trong lòng ngài.

Sau đó, ngài ấy vì cứu một cô bé bán hoa lái, mà lao ra đường bị một chiếc xe đụng vào, xương đùi gãy lìa cũng không chịu tiếp nhận bất kỳ trị liệu, ngài ấy nói ngài ấy muốn đợi cảm giác đau tê tâm liệt phế đó từ từ chuyển biến tốt. Trải qua thời gian suy nghĩ, tất cả cảm giác đều sẽ bị xóa hết, cuối cùng. . . Vết thương sẽ từ từ khỏi hẳn.

Ngài ấy không muốn nhờ người khác trợ giúp mình khôi phục, lúc ngài ấy muốn chữa thươn, đều chỉ lặng lẽ chịu đựng một mình!

Ngài ấy nói, nếu là chính mình bị thương, thì phải tự đối mặt mình.

Thật ra thì ngài ấy không sai, thời gian là loại thuốc tốt nhất, có thể làm cho tất cả khôi phục như thường. Nhưng, ở vết thương gần như khôi hẳn đó, thỉnh thoảng có cảm thấy đau đớn vì giầy gựa hay không?

Đáp án này, Vuư Đức hiểu, mình vĩnh viễn đều không thể nào biết.

Bởi vì hẳn vĩnh viễn, cũng không học được sự hung ác mà chủ nhân tự đối xử với bản thân!

Lần này, chủ nhân lại ra chiêu lần nữa, nhưng đau, là chính bản thân ngài, hay là. . . Những người khác?

Hắn không đoán được!

"Sững sờ cái gì?"

Lời nói lạnh lẽo của hắn bay qua trong không khí, Vuư Đức liền thấy cả người mình bị tầm mắt lạnh lùng của người khác xuyên thấu. Hắn liền lập tức phản ứng kịp, thấy Nam Tuyệt Hiêu đang lạnh nhạt nhìn chăm chăm vào cô ấy, liền lập tức cúi thấp đầu xuống, nói: "Thuộc hạ phải đi đón khách!"

"Đi đi!" Người đàn ông tựa nhẹ vào lan can ban công, phát phát tay với hắn.

"Dạ!" Vuư Đức đáp, nhanh chóng xoay người lui khỏi ban công.

Người đàn ông thấy bóng dáng hắn biến mất, lúc này mới chậm rãi xoay người lần nữa. Ánh mắt của hắn, nhìn phía chân trời xa xôi, vẻ mặt hơi lạnh nhạt.

Lắc lắc nước rượu còn sót trong ly, hắn bữu môi mòng một cái, ngửa cổ lên lần nữa, rưới chất lỏng thơm thơm này vào trong cổ họng.

"Ứng ực" nuốt hết rượu vào cổ, cánh tay của hắn nhấc lên, ngón tay nắm cái ly bỗng chốc buông lỏng, khiến cái ly kia, bay vào giữa không trung. Ánh mắt của hắn, vẫn đuổi theo nó, cho đến khi thấy nó xệt qua giữa không trung, kéo lê một đường cong mỹ diệu về sau, cấp tốc rơi xuống trong đêm, mới chậm rãi cười cười.

Ánh mắt, thoáng nhìn xuống quảng trường dưới lầu, trong mắt của hắn, có ánh sáng mờ mờ nhộn nhạo.

Đều đến đây rồi, tới hết, cũng tốt!

Tôi nay, không thành công, cũng thành nhân!

Xem xem, rốt cuộc công lực của ai sâu hơn!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Một câu hai nghĩa

Sau khi xe dừng lại, Thất Dạ không thấy có người đến mở cửa xe cho bọn họ, liền muốn tự đẩy cửa đi ra, không ngờ Gia Mậu đột ngột nắm lấy ngang hông của cô, kéo cả người cô ngã vào trong ngực anh. Ánh mắt của anh lấp lánh trong trẻo, vẫn nhìn cô, nhưng không hề lên tiếng.

Thất Dạ có chút buồn bực, cô nháy mắt mấy cái, cảm giác cổ họng cũng trở nên khô khốc, không nhịn được cánh môi khẽ nhúc nhích, cất giọng hỏi thăm: "Anh nhìn cái gì?"

"Nhìn em." Con mắt sắc của Gia Mậu thâm trầm, nhàn nhạt chăm chú nhìn cô: "Em là một cô gái thật xinh đẹp."

"." Nghe được lời Gia Mậu, trong lòng Thất Dạ chỉ dâng lên hai chữ: quái dị!

Gia Mậu này choáng nha, có phải uống lộn thuốc hay không?

Tay nhỏ bé của cô, chính là không tự chủ được vươn ra sờ soạng cái trán Gia Mậu, cô muốn kiểm tra xem đầu óc anh có vấn đề gì hay không.

"Em làm cái gì?" Gia Mậu bật cười, đem bàn tay nhỏ bé của cô kéo xuống.

"Có phải anh bị ngã nên đầu óc hòng hết rồi không?" Thất Dạ chau mày, không vui nhìn chăm chăm anh. Kể từ sau khi gặp chuyện không may tại trường đua ngựa, thái độ của anh đối với cô quay ngoắt 360 độ, chuyển biến vô cùng lớn. Đột nhiên được đối xử như thế, trong lòng cô có chút ưu tư. Vì thế,

cô thấp giọng ho một tiếng: "Anh không cần phải đột nhiên cứu em, lại khen em, ôm hôn em. Anh yên tâm, chuyện mà em đã đồng ý giúp anh, thì nhất định sẽ giúp anh. Cho nên. Ủ——"

Câu nói của cô chưa dứt, cánh môi đã bị Gia Mậu chặn lại. Đôi môi mỏng của người đàn ông trần trọc trên cánh môi cô hôn một cái, cho tới khi cô gần như không thở được, mới chậm rãi buông cô ra. Ánh mắt của anh, lóe lên tia sáng chói mắt khiến người khác phải si mê, khóe miệng hàm chứa nụ cười nhàn nhạt hình cung, nói: "Em nghĩ nhiều!"

Anh TM mới làm nhiều!

Thất Dạ ở trong lòng rủa thầm, nhưng ngoài mặt khóe miệng chỉ co quắp một cái, không trả lời.

Cô tuyệt đối không phải là loại người thích bị ngược đãi, những thứ anh cho cô ném thử đã đủ khắc sâu vào trong óc cô, cô không muốn lại đi khiêu khích anh. Phải biết, tối hôm nay chỉ cần cô ngoan ngoãn giúp anh thực hiện nhiệm vụ, về sau anh nhất định sẽ cảm thấy, thật ra thì cô vẫn là người có ích, nói không chừng sẽ trọng dụng cô, sẽ không bao giờ đối xử tàn nhẫn với cô như trước nữa. Chỉ cần cùng Gia Mậu kết thành đồng minh, cô cũng sẽ không bị anh khi dễ, mà có đủ khả năng cùng anh nói điều kiện. Khi đứng cùng độ cao với nhau, cơ hội để cô trả thù, sẽ có nhiều hơn.

Cô Nam Thất Dạ, là một người có đầu óc, cũng ngày càng thành thực, hiểu được cách thay đổi để làm người, sẽ không dẫm lên vết xe đổ!

"Gần đây em có chút ngoan, xem ra." Con người Gia Mậu, theo gương mặt của cô trượt xuống ngang dưới đường đi trượt, xẹt qua khe ngực như ẩn như hiện dưới làn lễ phục, nụ cười của cô gái bỗng nhiên thêm chút ửng hồng, đầu ngón tay véo nhẹ một cái khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói: "Em đã trưởng thành!"

Phía sau bốn chữ này, có mấy phần ý vị sâu xa!

Thất Dạ rất muốn lườm anh một cái.

Vốn dĩ cô cũng không phải là đứa bé, cũng chỉ là lúc mới đến không hiểu quy củ, mới có thể cùng anh cứng đối cứng trong suốt một thời gian dài như vậy. Hiện tại nếu tất cả mọi người đều đã có nhận thức chung, tự nhiên không cần thiết đấu đến người chết ta sống. Cô là hộ vệ, trời sanh thì đã có loại ý thức hy sinh mình để bảo vệ khách. Cho nên, sau khi Gia Mậu cùng những người khác dạy dỗ lại cho cô một lần nữa, cô đang từ từ học cách sinh tồn. Hơn nữa còn tìm được, phương pháp thỏa đáng.

Đi tới một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, cô không có cách nào khống chế được tất cả, không thể làm gì khác hơn là thích ứng với nó!

"Đa tạ thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc khen ngợi, đó là vinh hạnh của em!" Từ cuối cùng được nhả ra khỏi miệng Thất Dạ, thật rất thành thực.

"Rất tốt!" Gia Mậu gật đầu, cánh tay dọc theo túi tìm tòi, lần nữa vươn ra, trong lòng bàn tay, có thêm một khẩu súng lục bỏ túi mi ni.

Đó là khẩu súng trước đây anh đã từng cho cô, là cô tự chọn trong một cửa hàng. Cô còn nhớ rõ lúc ấy mình muốn ám sát Gia Mậu, kết quả bị rất nhiều tội. Hôm nay thấy nó, lại có nhiều tâm tình lẫn lộn.

"Yên tâm đi, anh cũng không có làm gì em." Mắt thấy cô cũng không lập tức đưa tay đón khẩu súng lục kia, Gia Mậu cho là cô vẫn còn lo lắng về chuyện trước kia, nên lập tức nói: "Tối nay chắc chắn sẽ không bình an, cho dù em đi tới bất kỳ chỗ nào, đều phải cẩn thận. Cái này mang theo trên người để phòng thân, nếu quả thật có chuyện gì xảy ra, bảo vệ an toàn của mình là thứ nhất, không cần dùng sức mạnh."

Anh "Tốt bụng" nhắc nhở, làm đầu lông mày Thất Dạ nhăn nhó.

Tiếp xúc được ánh mắt nghi hoặc của cô, Gia Mậu cũng tự nhiên thả lỏng. Bàn tay an khê luôn vào mái tóc cô đùa nghịch, đưa một lọn tóc lên mũi khẽ ngửi, lạnh nhạt nói: "Có lúc, anh rất mê luyện mũi hương trên người em!"

Lời nói này, có chút kỳ quái.

Trên người cô cũng không có mùi hương đặc biệt nào? Chẳng lẽ là người đàn ông này có cái gì cổ quái?

"Tóc em rất thơm, anh rất thích!" Gia Mậu làm như xem thấu tâm tư của cô, đầu ngón tay nâng cằm của cô: "Cho nên, bây giờ anh cũng không còn chán ghét em như trước kia, em cũng không thể rời khỏi anh. Biết không?"

Tôi nhả vào, tôi cũng không phải là đồ chơi của anh, tại sao phải nghe lời anh?

Đợi chút. Đường như, mình là vật cưng mà anh mua được để làm đồ chơi!

Nhưng, ngay cả như vậy, cô cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận. Bởi không biết vì lý do gì mà cô xuyên tới nơi này, mới có thể cùng anh dây dưa. Nói tóm lại, hiện tại cô chỉ cần mau chóng đứng lên một thế lực của riêng mình là được, không nên so đo với anh nhiều như vậy!

Khóe miệng Thất Dạ cong xuống, nụ cười chưa kịp hé đã bị xóa đi. Cô đưa tay lấy khẩu súng lục trong tay người đàn ông, nhàn nhạt nói: "Yên tâm đi, em sẽ không chết. Trước kia khi em bảo vệ người khác."

Rất ấn tượng!

Nhưng lời này, ở dưới ánh mắt chăm chú đầy ý vị của Gia Mậu, đành dừng lại.

Cô nhún nhún vai, gật đầu một cái: "Biết, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân nói cái gì thì chính là cái đó."

"Về sau gọi anh là Gia Mậu."

"Hù dọa?"

Nghe thanh âm của cô gái có chút không hiểu, đầu ngón tay Gia Mậu tăng thêm sức lực lên hàm cô, nhấn mạnh từng từ một: "Gọi, tên, của, anh!"

Lần này, Thất Dạ muốn coi thường như thế nào, cũng bị đối phương dùng từng chữ rõ ràng này phá tan suy nghĩ.

Đồng thời, Từ trong đáy mắt Gia Mậu, cô thấy được tia sáng cố chấp ——

Không biết đó là loại tâm tình gì, Thất Dạ chỉ là máy móc gật đầu: "Biết!"

"Được rồi, cất súng đi, xuống thôi!" Gia Mậu nắm tay nhỏ bé của cô, đưa chân đá mạnh vào cửa xe, tiếng vang của âm thanh do mũi giày đá vào cửa xe lan ra bốn phía.

Có người ở bên ngoài mở cửa xe ra.

Bầu trời bên ngoài đã tối, xung quanh đèn sáng rực rỡ, có rất nhiều xe sang trọng đỗ bên ngoài, có thể thấy được đại điện Kaloka, vĩnh viễn là đỉnh cao danh vọng của sự phồn vinh!

Đường Na đứng ở bên ngoài chờ đợi bọn họ.

Thất Dạ lúc này mới phát giác, hôm nay Gia Mậu cũng không mang nhiều người đến dự tiệc. Trừ tài xế Kiệt Phu ra, cũng chỉ có Đường Na rồi.

Ánh mắt của cô, dừng lại ở thân hình hấp dẫn của một cô gái đang đứng dặm chân cách đó không xa.

Bên cạnh cô, có một người đàn ông anh tuấn thân hình cao lớn. Tầm mắt của anh ta cũng đang liếc sang bên này, mà cô ấy, trong mắt lại có một chút sợ hãi. Sau khi nhìn thấy Thất Dạ, ánh mắt đó lại sáng bừng lên, rực rỡ, nhưng khi liếc sang bên người Gia Mậu lại hiện lên tia chán nản.

"Đi sang chào hỏi cô ấy một chút đi!" Cán tay dài của Gia Mậu vốn là đang ôm vào eo cô đột ngột buông ra, thanh âm nhàn nhạt không rõ cảm xúc.

Thất Dạ "Ừ" một tiếng, bước chân nhắm phía bọn họ tiến tới. Mà người đàn ông kia cũng tách ra khỏi Thiên Đại, đi tới bên cạnh Gia Mậu. Cô tăng nhanh tốc độ, lúc đi thoáng qua người anh ta, hung hăng trợn mắt nhìn người đàn ông ấy một cái.

Khóe miệng Tư Á khẽ nhếch một nụ cười, tầm mắt liếc lên khuôn mặt cô, đối với phản ứng của cô lại tỏ vẻ không hề để ý.

Gia Mậu đứng tựa vào thân xe, mà Kiệt Phu cùng Đường Na giúp anh chặn lại đám người đang muốn tới gần.

Một chỗ khác, thị vệ thân cận của Tư Á cũng thế.

"Như thế nào?" Tư Á đưa tay tháo cái bao tay bằng da xuống, một ống tay áo trắng muốt nhẹ nhàng tung bay, khiến cho làn da trắng hồng của anh ta càng được tôn lên rực rỡ chói mắt. Anh ta có một đôi mắt màu ngọc bích sâu kín, cũng không che khuất đi ánh sáng sắc bén, nhìn lên người Gia Mậu, trần trọc, chỉ bằng ánh mắt kia, liền có loại cảm giác muốn nói lại ngừng.

"Cũng không tệ lắm, cô ấy đồng ý với tôi." Ngón tay Gia Mậu khẽ vuốt cằm, nhàn nhạt cười: "Người kia, giống như đã bị thuần phục."

"Tôi đối với phụ nữ, chưa bao giờ dùng tới cái từ thuần phục." Tư Á cười, có tới mấy phần thanh tao thoát tục.

Cán tay dài của Gia Mậu vỗ lên vai anh ta, mặt mày tuấn lãng, ánh nhìn có chút đùa bỡn.

Anh mặc một bộ lễ phục màu đen, cùng với màu trắng trên người Tư Á tạo thành sự đối lập rõ ràng. Hai người đứng ở chỗ này, một đen một trắng, chẳng những hấp dẫn con mắt mọi người, hơn nữa rước lấy vô số tiếng kêu bén nhọn của các cô gái.

Bọn họ tất nhiên không để ý tới.

Bà vai Tư Á hơi trùng xuống, đem bàn tay Gia Mậu phui xuống, chậm chạp nghiêng người sang, ánh mắt theo tầm mắt Gia Mậu, nhìn sang phía hai cô gái đang đứng.

Thất Dạ lần nữa cùng Thiên Đại gặp nhau, trong lòng tất nhiên vui sướng. Mặc dù biết rõ sau lưng có hai người đàn ông cũng đang nghiêng mắt nhìn họ, nhưng cô không ngần ngại chút nào. Dù sao cô cũng biết hai người các cô bị nắm chắc trong bàn tay bọn họ rồi, vì vậy cô nắm lấy tay Thiên Đại, nói: "Thiên Đại, gần đây cô thế nào rồi?"

"Rất tốt, cô thì sao?" ánh mắt Thiên Đại, không nhìn được liếc Tư Á một cái, cẩn thận đáp lại lời Thất Dạ.

Thật ra thì nhìn Thất Dạ mặt mày hồng hào, cô liền biết thời gian qua cô ấy sống cũng không tệ, nhưng vẫn cố nhịn không mở miệng hỏi thăm một tiếng.

Thất Dạ cười, cả người khẽ chếch đi chút, đúng lúc lấy sống lưng, cảm thấy Gia Mậu cùng Tư Á. Mà cô nắm thật chặt tay Thiên Đại, cũng sớm đem tờ giấy nhỏ đã chuẩn bị xong, bỏ vào trong lòng bàn tay cô ấy.

Thiên Đại hình như là sững sờ, bên tai lại nghe được âm thanh nhàn nhạt của Thất Dạ nói: "Tất cả đều giữ vững nguyên dạng."

Cô bức nào thông tuệ, tự nhiên biết lời này của Thất Dạ, là một câu hai nghĩa. Ý ở trong lời.

Thứ nhất, Thất Dạ là đáp lại cô, thời gian này cô ấy trôi qua giống như trước đây; thứ hai, Thất Dạ không để cho cô lộ ra bất kỳ vẻ mặt gì, để tránh cho hai người đàn ông kia nhận ra sự khác thường. Bọn họ quá mức thông minh, họ hơi vô ý, tất nhiên sẽ bị phát hiện!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Có vấn đề

Thiên Đại khẩn trương, nhưng dù sao cô cũng trải qua chết đi sống lại rồi, sau khi nghe thấy ám hiệu của Thất Dạ, liền lập tức trấn định lại. Cô nhìn theo ánh mắt của Thất Dạ, khẽ miệng nhếch lên, hiện ra một đường cong xinh đẹp, dịu dàng mà tự nhiên: "Xin chào, tôi cũng vậy, khá tốt!"

"Chúng ta đều tốt mới phải!" Thất Dạ cười, đáy mắt tràn đầy ánh sáng lung linh.

Cô biết, Thiên Đại đã hiểu được ý cô.

Thiên Đại mượn thân thể cô ngăn cách, cẩn thận từng li từng tí giấu kỹ tờ giấy. Sau đó nhỏ giọng nói: "Không bằng vào trong nhà bàn lại đi!"

Cô sợ họ cũng nhau đợi trong khoảng thời gian dài, hai người đàn ông luôn nghi ngờ nặng nề có điều kiêng kỵ hơn nữa nhất định để lại manh mối, bởi vậy nhanh chóng kéo rộng khoảng cách với Thất Dạ, đứng thẳng người, bước về phía Tư Á.

Khóe môi Thất Dạ hơi cong, con mắt liếc về phía Gia Mậu, đôi tay người sau vòng quanh trước ngực, cười như không cười nhìn chăm chăm cô.

Bị giao mắt với anh, trong chớp mắt, Thất Dạ cảm thấy sống lưng có hơi lạnh truyền đến. Cô hơi nhẹ một cái, di chuyển bước chân, đi về phía người đàn ông, cười nhạt với anh, nói: "Thượng tướng, chúng ta cũng đi vào thôi!"

Bên kia, Tư Á đã sớm dẫn Thiên Đại đi vào trong rồi. Thời điểm lướt qua bọn họ, Thiên Đại nhàn nhạt cười cười với cô.

Thất Dạ đương nhiên cười vui mừng lại, đôi tay thon dài cũng khoác vào cánh tay Gia Mậu.

Tối nay, thân phận của cô không phải là vệ sỹ, mà là bạn gái!

"So với lần trước, hôm nay hai người gặp nhau có vẻ rất tốt." Ở thời điểm bước chân tiến vào bên trong, ánh mắt Gia Mậu không lạnh không nhạt liếc nhìn cô, nụ cười âm áp: "Thương lượng chuyện gì sao?" Mặt Thất Dạ không chút thay đổi.

"Không có!" Thất Dạ nhanh miệng, ngôn ngữ vừa nói ra, liền lập tức ý thức được có chút không đúng, lông mày liền dọc theo gương mặt người đàn ông mà trợn mắt liếc nhìn lại.

Bờ môi Gia Mậu mỉm cười, khóe mắt đuôi mày, vẻ mặt cũng nhuộm ý vị sâu xa.

Thất Dạ cảm thấy, hình như anh đã nhìn thấu mình. Chi là, anh mặc cho cô đi náo, mặc kệ cô!

Chẳng lẽ, đây chính là tự do mà anh cho cô sao?

"Này, Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, tối nay không tính!" Đầu ngón tay Thất Dạ cấp tốc một nắm lấy vạt áo anh, lo lắng nói: "Không cho phép anh coi là giao dịch giữa chúng ta!"

"Tôi có nói có thể coi là vậy không?" Đầu ngón tay Gia Mậu giấu ở bên eo cô, dùng sức kéo, để cho cả thân thể cô gần sát anh. Đầu anh hơi nghiêng một chút, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy, cúi đầu mở miệng: "Em tự do!"

Bị hơi thở của anh thổi vào, Thất Dạ cảm thấy lỗ tai hơi nhũn ra, hai chân không tự chủ mà run rẩy. Cô khẽ cắn răng, ánh mắt cố chống đỡ, hung hăng trừng người đàn ông, bình ổn lại rung động trong lòng.

Không biết vì sao, cô cứ có cảm giác, Gia Mậu có chút không giống ——

Áo giác sao? !

Hình như không phải ——

Lúc suy nghĩ sắp hỗn loạn, Gia Mậu đã dẫn cô bước vào bên trong đại điện Kaloka. Lúc đó, xung quanh đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyền ảo, quần áo tươm tất, chỗ nào cũng có!

"Nam Thất Dạ."

Nghe người đàn ông bên cạnh lạnh nhạt kêu tên, long mày Thất Dạ vừa nâng lên, ánh mắt chăm chăm nhìn anh: "Thế nào?"

Khóe mắt Gia Mậu lóe sáng, dọc theo cánh tay cô đang khoác anh mà liếc nhìn qua. Tất nhiên ám chỉ cô nên buông tay.

Khuôn mặt của Thất Dạ "rằm rằm" đỏ bừng. Mới vừa rồi cô chỉ lo quan sát hoàn cảnh xung quanh mình, thậm chí là quên mất, sau khi tiến vào hội trường thì cô có khoảng thời gian tự do. Dù sao loại đàn ông như Gia Mậu, sẽ có rất nhiều người tới nịnh bợ. Cô mất hồn, cho nên vẫn luôn bị anh kéo đi, làm cho những người phụ nữ bên cạnh lom lom nhìn anh, cũng không có cơ hội đến gần.

Cô nhanh chóng rút cánh tay mình ra, "hừ" nhẹ một tiếng: "Đi hưởng thụ hạnh phúc tươi đẹp của anh đi!"

"Thì ra em có ý kiến?" Môi mòng Gia Mậu nâng lên hạ xuống, ánh mắt như nước nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của cô, nét mặt kia, bộ dáng xem ra cũng thật là vui vẻ.

"Không có, tôi cũng chỉ là một vệ sỹ may mắn được ngài chọn làm bạn gái mà thôi." Bởi vì đã trở thành vệ sỹ của Gia Mậu, Thất Dạ tự nhiên cho rằng mình thoát khỏi thân phận "Nữ đầy tớ", cảm cô nhẹ nhàng hát lên, nhàn nhạt nói: "Tại sao tôi có thể có tư cách chống lại ý kiến của đại nhân, tôi tự biết rõ."

"Tôi không yêu thích hạnh phúc tươi đẹp!" Gia Mậu đối với lời cói của cô không phản ứng mạnh, chỉ là liếc mắt nhìn cô, thanh âm nhàn nhạt không mùi vị.

Nghe lời nói kia cái giống như là có chút giải thích, Thất Dạ sừng sốt một chút.

Nhưng rất nhanh, cô lại cảm thấy có chút buồn cười.

Anh là ai chứ? Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, Chúa Tể của thế giới này, anh vừa nói như vậy, chỉ là tùy tiện nói ảm thối, sao có thể giải thích với cô chứ. Nam Thất Dạ, mày không nên ngây thơ như vậy. Người đàn ông này có bao nhiêu phúc hắc, mày cũng không phải không biết, ngàn vạn lần không được để anh dễ dàng mê hoặc!

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc muốn làm gì đều là tự do của ngài, nếu như thượng tướng cho phép, xin cho tôi đi nói chuyện phiếm với bạn bè!" Mắt thấy có hai dáng người nhích gần về phía họ, khóe miệng Thất Dạ cong lên, lui ra bên cạnh.

Cô không muốn dính trong thế giới phức tạp của anh!

Gia Mậu cũng không ngăn cản, ngưng mắt nhìn người lui về phía sau trở thành tâm điểm "vạn chúng chú mục", mà những người nam nữ thì lại bước chân đến chỗ anh đang đứng, môi mòng nhếch lên hạ xuống, từ trong khay người phục vụ cầm lấy hai ly rượu, thời khắc bọn họ dừng chân trước mặt anh, thì đưa cái ly trong tay lên phía trước, lạnh nhạt nói: "Điện hạ, Trung tướng Ngõa La Luân, vui mừng gặp mặt!"

Đây rõ ràng cũng chỉ là lời xã giao!

Phí Nhĩ Lạc cùng Tắc Tây Lợi Á chia ra nhận lấy cái ly trong tay anh, ánh mắt người sau thoáng nhìn dọc theo khuôn mặt anh, cánh môi giật giật, muốn nói mà thôi.

Bên cạnh, khóe miệng Phí Nhĩ Lạc làm như thở dài nhưng nụ cười lạnh băng, nghiêng mắt nhìn người phục vụ cất bước tới, ho nhẹ một tiếng. Người phục vụ kia ngược lại rất lạnh lợi, lập tức ngừng lại, đem cái khay trong tay chuyển tới trước mặt Gia Mậu: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, mời ngài!"

"Không ngờ các cậu cũng trở thành hàng ngũ được mời đến." Từ trong khay Gia Mậu cầm một ly rượu, giọng lên, ý bảo Phí Nhĩ Lạc cùng Tắc Tây Lợi Á cùng anh đi về phía người đang an tĩnh nơi góc nhà.

Lúc đó, những người bên cạnh cũng mau chóng nhường đường. Hơn nữa, sớm có người đuổi những người đang ngồi trên ghế sofa đi, để cho bọn họ ngồi xuống.

Gia Mậu ngồi một mình một bên, cánh tay Phí Nhĩ Lạc khoác vào bên hông Tắc Tây Lợi Á, ôm cô ngồi xuống. Sắc mặt của Tắc Tây Lợi Á có chút chán nản, mặc dù sau khi ngồi xuống, ánh đèn chuyển tới, không nhìn rõ lắm, nhưng ánh mắt lợi hại của Gia Mậu, còn thấy áo choàng của cô vì ngồi xuống mà mở rộng ra, vị trí xương quai xanh hiện lên nhàn nhạt đỏ sẫm.

Tròng mắt của anh nhẹ nhàng nhú lại, tầm mắt liếc dọc theo gương mặt Phí Nhĩ Lạc. Đúng lúc, người sau đang ngẩng mặt lên, nhàn nhạt nhìn anh, ánh mắt hai người vừa vạm chạm nhau.

Không khí, chợt chìm xuống. Chỉ là, ai cũng không nói gì, hình như không muốn đánh vỡ không khí như vậy.

"Điện hạ, ngài đã đến rồi. Tắc Tây Lợi Á, anh muốn nói chuyện với họ chút, em nên qua tán gẫu với các cô gái bên kia đi!" Một thanh âm nhỏ nhẹ đúng lúc vang lên, thân thể người đàn ông cao gầy đi về phía họ. Đầu ngón tay anh chỉ chỉ dọc theo nơi nào đó có một đám cô gái, môi mông nhấp nhẹ: "Không để tâm chứ?"

"Không." Ngược lại, Tắc Tây Lợi Á ước gì nhanh rồi đi, tránh khỏi trở thành mục tiêu của hai người đàn ông này. Chỉ là, trước khi đi, ánh mắt cô, sợ hãi nhìn dọc theo mặt Phí Nhĩ Lạc, nhưng thấy môi mông người đàn ông kia nhếch lên, cánh tay buông lỏng, khẽ thở dài, nói: "Tôi đến ban công hóng gió."

Phí Nhĩ Lạc không lên tiếng, chỉ phát phát tay, thậm chí khóe mắt cũng không nhìn cô.

Tắc Tây Lợi Á cấn cấn môi dưới, ở trước ánh nhìn chăm chú của Tư Á cùng Gia Mậu, chán nản lui ra.

Tư Á tự nhiên ngồi vào bên cạnh Phí Nhĩ Lạc, trong tay anh cầm một ly rượu còn lại một nửa, tùy ý lắc lắc, lăn tăn như gợn sóng.

"Tư Á, cậu cảm thấy, cậu cứu cô ấy được bao nhiêu lần?"

Thanh âm Phí Nhĩ Lạc chợt vang lên, lạnh nhạt. Anh nâng cầm, đem dịch lỏng trong ly rót vào miệng, ngạo mạn nhìn chăm chăm Tư Á.

Sắc mặt của Tư Á cũng không tốt, con mắt sắc hơi trầm, con ngươi đảo vòng quanh, thanh âm nhạt nói: "Điện hạ đùa gì thế?"

Phí Nhĩ Lạc "hừ" nhẹ một tiếng, dựa lưng vào ghế sofa mềm mại, ánh mắt trở nên trầm tĩnh, chậm rãi nhìn chăm chú Gia Mậu.

"Chúng ta muốn nội chiến sao?" Bị người đàn ông nhìn chăm chăm, vẻ mặt Gia Mậu vẫn bình thản ung dung như cũ. Khuôn mặt hơi giương lên, khóe miệng cong lên, bộ dáng cười như không cười: "Tôi ngược lại không ngại!"

Sắc mặt Phí Nhĩ Lạc trầm xuống, cái ly cầm trong tay hơi run, sau đó thân lý cũng rung rung. Có thể tưởng tượng được, người đàn ông đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình!

Mày Tư Á nhú lại chặt, ánh mắt nhìn dọc theo hai người bọn họ, môi cong lên, nụ cười bên khóe miệng, nhàn nhạt mang theo mùi vị khổ sở.

Giữa bọn họ, thật đúng là xuất hiện chút vấn đề. Mặc dù mọi người không trực tiếp giải quyết rõ ràng, nhưng. Loại chuyện như vậy, không cần phải nói, tất cả mọi người đều hiểu!

Nếu như chuyện này không mau sớm xử lý, đến cuối cùng, chỉ sợ sẽ tạo thành phiền toái không cần thiết. .

.....

Lúc Thất Dạ cùng Thiên Đại lúc nói chuyện, bị người khác chen ngang, thật ra thì có chút không vui. Nhưng mà, nếu như đối phương có đủ khí thế, họ đương nhiên sẽ không tùy ý tìm kiếm phiền toái cho mình.

Cùng với Phí Nhĩ Lạc, trước mặt bọn họ Gia Mậu không giống vậy, giờ phút này trong mắt Tắc Tây Lợi Á lưu chuyển một mảnh ánh sáng, cánh môi hơi nhếch, rất đẹp mắt. Nếu như cô sẵn lòng cười với một người đàn ông, chỉ sợ gã đàn ông đó sẽ bị mê hoặc đến mức thần hồn điên đảo. Mà Thất Dạ cùng Thiên Đại, vốn không có như vậy với cô ta.

Nhất là, thân hình của các cô, thật sự có chút thua kém so với Tắc Tây Lợi Á.

Chỉ là, bởi vì một thanh âm náo loạn vang lên, giữa các cô còn chưa bắt đầu đấu, tất cả mục tiêu cũng đã dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Khó cả đôi đường

"Oa, đó không phải là hoàng tử Tát Khắc Tôn sao?"

"Bên cạnh ngài ấy, là Đại Nguyên Soái Đạo thiên kim tiểu thư Nam Nhã Toa——"

"Bọn họ thật sự rất xứng đôi, nhưng trước kia cũng không nghe nói bọn họ sẽ đi chung với nhau, bây giờ là thế nào?"

"."

Một trận âm thanh ồn ào là tả bay lên, hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong hội trường. Tắc Tây Lợi Á, cũng nhanh chóng cáo biệt với Thất Dạ và Thiên Đại, vòng qua đám người, tránh ra mọi người, đi về phía ban công.

Ánh mắt Thất Dạ cũng không nhìn theo vị trí mà mọi người đang nhìn, ngược lại nhìn theo bóng lưng Tắc Tây Lợi Á.

"Sao vậy?" Thiên Đại cũng phát giác chuyện này, cô đưa tay nhẹ nhàng nắm cổ tay Thất Dạ, nhỏ giọng hỏi: "Cậu có cảm thấy cô ta có chút kỳ lạ không?"

"Xem ra, có người đang chú ý cô ấy có mặt ở đây." Môi anh đào của Thất Dạ nhẹ nhàng cong lên, âm thanh nhàn nhạt, nói: "Nhưng mà bây giờ có thể không phải, mới vừa rồi cô ấy cùng Phí Nhĩ Lạc, Gia Mậu, Tư Á ở chung một chỗ, không khí cũng không quá lạ. Hiện tại Tất Khắc Tôn cùng Nam Nhã Toa đến, cô ấy liền tránh đi, rõ ràng cho thấy, cô ấy không muốn chạm mặt Tất Khắc Tôn. Chẳng lẽ là, giữa bọn họ có cái gì đó?"

Thiên Đại ở bên cạnh cười khê, đưa tay đâm đâm vào đầu cô: "Có phải cậu muốn làm trinh thám "

"Nếu như có thể do thám chút gì đó, có sao không làm?" Khóe miệng Thất Dạ bĩu một cái, nụ cười nơi đáy mắt, lấp lánh trong trẻo, đem cả người cô, cũng phát ra thần thái sáng láng!

Ánh mắt Thiên Đại ngưng tụ, ngó nhìn thân thể cao lớn khác đang nhanh chóng tiến gần, thân thể hơi cứng ngắc, nhỏ giọng nói: "Chúng ta tìm cơ hội khác nói chuyện!"

"Không cần nhớ, chúng ta cũng mạnh khỏe!" Thất Dạ gạt đầu, thời khắc bước chân Tư Á đến, lông mày nhếch lên trừng anh ta, quay đầu nhìn hướng cái người cũng bước đến đến đây – Gia Mậu.

"Thế nào, tôi đâu có trêu chọc cô?" Tư Á đưa tay nắm lấy bả vai Thiên Đại, nhàn nhạt cười hỏi: "Tôi chính là làm cô ấy khổ sao? Hay là cô ấy nói với cô là tôi rất đáng sợ?"

"Bản thân bộ dáng Thượng tướng đại nhân là thế nào, tôi nhớ là ngài rõ hơn người khác chứ!" Thiên Đại tránh nặng tìm nhẹ, đáp lời.

Tư Á liền cười, nâng cằm, nhấp một ngụm rượu, thời khắc cúi đầu, nhìn theo vị trí hướng cửa mà cô đang nhìn, mặt mày sâu hơn, đầu ngón tay chột nắm cầm cô, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn quay lại, cúi đầu hôn lên khóe miệng cô.

Thiên Đại sùng sốt, đầu ngón tay người đàn ông liền nhân cơ hội dùng lực bóp một cái, lưỡi dài lộ ra, thời khắc tách hàm răng cô ra, chất lỏng vừa cho vào trong miệng, tất cả từ từ trút vào trong miệng cô.

"Ừ." Thiên Đại cau mày, có chút không chịu nổi, thân thể hơi nhũn ra. Chỉ là, cô không có sức miễn dịch với rượu, khi bị người đàn ông trút một ít rượu vào miệng, liền cảm thấy cả người nóng ran, cả người dán lên ngực đối phương.

Tư Á rất hài lòng với biểu hiện của cô, bàn tay luồn ra sau eo cô, hơi dùng sức, làm cả người cô, càng dán chặt vào mình.

Anh biết, mặc dù cô không thích phương thức chung sống như vậy của anh, nhưng mà không thể kháng cự!

Mà anh thì. Cảm thấy như vậy, cũng rất tốt!

.....

"Nhìn cái gì?" Ánh mắt cô gái, vẫn ngưng mắt nhìn theo hướng khác, Gia Mậu dùng sức nắm lấy các đốt ngón tay thon dài của cô, càng dùng sức siết chặt tay cô.

Thất Dạ cảm giác hơi đau, ánh mắt thu lại khỏi vị trí đôi nam nữ đang dây dưa hôn nhau, cau mày, trừng mắt với Gia Mậu: "Mắc mớ gì tới anh? Tư Á kia, nhìn tác phong nhanh nhẹn bên ngoài, không ngờ là một đại sắc ~ lang ——"

Gia Mậu đáp lời. "Không thể nào?" Gia Mậu "hừ" nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn qua chỗ Tư Á và Thiên Đại, khóe miệng cong lên, nói: "Tôi thấy Thiên Đại thật thích như vậy ——"

"Mới không như vậy!" Tay Thất Dạ nắm thành nắm đấm, cắn răng nói: "Cô ấy nhất định là bị ép buộc."

"Tôi nghĩ em cũng thích."

"Câm miệng!" Thất Dạ vừa muốn quát anh, nhưng thấy trước mắt có bóng dáng xinh đẹp tiến tới, những lời mắng chửi chuẩn bị nói ra cũng nuốt về, hướng về phía cô gái đang tiến đến gần bọn họ mà cười cười: "Nam Nhã Toa, thật trùng hợp!"

Bởi vì tiến đến cùng Tất Khắc Tôn, giờ phút này, Nam Nhã Toa chính là tiêu điểm chính của mọi người. Mà thời khắc cô tiến đến chỗ của Thất Dạ và Gia Mậu, cũng biến họ thành tiêu điểm chú ý.

Trên thực tế, coi như cô không đến, cũng có đông đảo thiên kim danh môn nhìn chằm chằm Gia Mậu. Chỉ là, mọi người đều biết Gia Mậu là một người không gần nữ sắc, bình thường đều mặt lạnh đối với những người phụ nữ thân cận, vì vậy không có nhiều cô gái dám tiến lên chào hỏi với anh. Chỉ là, Nam Nhã Toa, sợ hãi liếc nhìn anh, sau đó cười với Thất Dạ, nói: "Nam tỷ tỷ, thật vui mừng khi gặp chị!"

"Ừm!" Thất Dạ gật đầu, khoe mắt lại lờm cái người đang đứng trước mắt bọn họ - Tát Khắc Tôn, lại nghiêng nhìn Gia Mậu, cung kính hướng về phía Tát Khắc Tôn chào hỏi: "Xin chào Điện hạ!"

"Tiểu thư Nam Hỉ, thật vui vì chúng ta lại gặp mặt!" Tầm mắt Tát Khắc Tôn, thoáng nhìn theo gương mặt cô, sau đó rơi trên người Gia Mậu: "Tôi nghe nói, hôm nay Phí Nhĩ Lạc và Tắc Tây Lợi Á cũng tới, không biết, bây giờ bọn họ đang ở đâu!"

"Điện hạ muốn tìm bọn họ rất dễ dàng, hơn nữa lúc nào cũng có thể tìm được, không phải sao?" Gia Mậu cười như không cười liếc Tát Khắc Tôn, không hăng hái lắm: "Chỉ là, hình như đây là nguyên nhân khiến điện hạ tham dự bữa tiệc này?"

"Bởi vì tôi nghe nói có chút việc hay, nên mới tới!" Cánh tay Tát Khắc Tôn duỗi ra trước mặt Nam Nhã Toa, nói: "Tiểu thư Nam Nhã Toa, không bằng chúng ta đến chỗ Thượng tướng Ngõa La Luân chào hỏi đi!"

Thật ra thì, kể từ lúc tiến vào hội trường, ánh mắt Nam Nhã Toa thỉnh thoảng bắt gặp Tư Á nghiêng mắt nhìn, thời khắc thấy cảnh Tư Á và Thiên Đại ở chung một chỗ còn hơn, khuôn mặt cô buồn bã. Đương nhiên, cô cũng không mặt dày đến quấy rầy bọn họ, vì thế mới đến chào hỏi Thất Dạ. Hôm nay nghe thấy lời nói của Tát Khắc Tôn, tinh thần lập tức tỉnh táo. Đem bàn tay nhỏ bé khoác vào cánh tay người đàn ông, gật đầu: "Được!"

Con mắt sắc của Tát Khắc Tôn sâu thẳm nhìn Thất Dạ, mới dẫn Nam Nhã Toa rời đi.

Trước khi bước chân Nam Nhã Toa rời đi, còn hướng về phía Thất Dạ le lưỡi, làm mặt quỷ.

Thất Dạ không nhịn được, mím môi cười một tiếng.

"Nếu như giữa Nam Nhã Toa và Thiên Đại phải lựa chọn một, tôi không nghĩ ra đáp án của em là gì." Cánh tay Gia Mậu đặt dọc theo bả vai cô, kéo cô ngồi xuống một chỗ: "Ăn nghĩa khó cả đôi đường?"

"Ăn nghĩa gì?" Thất Dạ lờm anh, sống lưng dựa vào vách tường lạnh lẽo, nói: "Gia Mậu, anh thì sao?"

"Hà?"

"Ồ giữa tình bạn và phụ nữ, anh sẽ chọn cái gì?" Thất Dạ nhếch môi, tầm mắt thoáng nhìn theo khuôn mặt của người đàn ông: "Bất luận anh chọn cái gì trước, đều là tình nghĩa khó cả đôi đường!"

Sắc mặt Gia Mậu lập tức trầm xuống.

Mặc dù vô ý báo thù, nhưng tâm tình của Thất Dạ cũng không tốt. Nhất là thời khắc, khoe mặt cô liếc nhìn về phía cửa.

Hai người tiến đến, cũng không nao động như Tát Khắc Tôn và Nam Nhã Toa. Dù sao bọn họ cũng là một đôi, cũng không phải tin tức mới. Chỉ là, khi bọn họ đến, vẫn hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Cũng khó trách, dù sao cũng là trai tài gái sắc. Hơn nữa, nghe nói Mã Tu • Tát, cũng là nhân vật lừng danh trong xã giao. Sự xuất hiện của bọn họ, đương nhiên trở thành chủ đề của mọi người rồi.

Chỉ là, hai người kia không giống với Tát Khắc Tôn và Nam Nhã Toa, bọn họ vô cùng thân mật, dựa sát vào nhau. Trên người cô gái mặc chiếc váy lấp lánh tỏa sáng, khiến cô gái càng phát ra khí thế quý phái bức người. Mà cô gái, đương nhiên trở thành đối tượng được mọi người ngưỡng mộ cùng đổ kị.

"Tôi không nhìn ra bọn họ thích làm náo động người khác." Đình đầu Thất Dạ rất tự nhiên hướng lại gần đầu Gia Mậu, bắt đầu đặt lên bả vai anh: "Gia Mậu, bọn họ muốn phách lối ở đây sao?"

"Một loại chiến lược." Gia Mậu nhàn nhạt nói.

"Hà?" Thất Dạ có chút ngoài ý muốn, quay mặt sang, tầm mắt liếc nhìn gương mặt người đàn ông, trong mắt, có chút không hiểu.

Gia Mậu không có nói gì, chỉ nhún vai, dáng vẻ bí ẩn.

Lông mày Thất Dạ nhướng lên, hung hăng trừng anh.

"Em thật sự muốn biết?" Lòng bàn tay Gia Mậu vỗ nhẹ lên trán cô, động tác kia, dẫn theo mấy phần cưng chiều.

Không biết có phải bởi vì nguyên nhân hoàn cảnh, giờ phút này bọn họ cách nhau khá gần, dưới ánh đèn mờ mờ, sắc mặt của anh tương đối nhu hòa, đến nỗi khiến Thất Dạ có ảo giác, cử chỉ của anh, hình như chỉ có thể làm với người tình. Gương mặt cô, không khỏi ửng hồng, tần suất đập của tim, hình như cũng không ngừng gia tốc — —

Ánh mắt Gia Mậu cũng nhìn chằm chằm cô. Mặc dù sắc mặt anh rất lạnh nhạt, thế nhưng đôi mắt, lại ẩn chứa vô hạn thâm ý. Hình như, có thể hòa tan toàn bộ thế giới!

Cổ họng Thất Dạ đột nhiên khô khốc, nhìn không được đưa đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm cánh môi.

Động tác của cô, chọc cho con người Gia Mậu tối sầm lại.

"Tôi ——" Đột nhiên, Thất Dạ cảm thấy tình huống có chút không ổn, thân thể liền lập tức dõng đi một chút. Cô ho nhẹ một tiếng, nói: "Thôi, anh không muốn nói, tôi cũng không muốn biết, cuộc nói chuyện của chúng ta hôm nay, đến đây chấm dứt!"

Nếu không, liền quá mức lập dị — —

Nào có thể đoán được, cánh tay dài của Gia Mậu cũng luôn tới eo cô, nhàn nhạt nói: "Tôi cho em biết. Những thứ kia, Vương Hậu chỉ thị bọn họ làm như vậy !"

"A?" Thất Dạ sùng sốt, nâng mắt, một đôi mắt xinh đẹp, vô tội nhìn người đàn ông.

"Mà quân bọn họ làm gì!" Gia Mậu cười, đáy mắt sáng lung linh.

Sau đó, Thất Dạ còn chưa phản ứng kịp trước câu nói của anh, lại thấy con ngươi người đàn ông phóng đại ở trước mắt. Sau đó, cô cảm thấy khóe miệng bị đè nặng, cánh môi anh đặt lên môi anh đào của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Được kêu là ghen

Môi lưỡi của một cô gái, đem đến sự say mê, chính là mang theo hương vị ngọt ngào. Trên người cô, vẫn luôn toát ra một hơi thở có mùi thơm hoa lài tự nhiên mà tươi mát, chỉ cần đến gần một chút, liền có thể ngửi thấy được. Cô, làm cho tâm hồn người khác cảm thấy thư thái, tự nhiên. Chỉ cần đến gần, cả người đều có cảm giác được thả lỏng, không có bất kỳ áp lực gì.

Gia Mậu vô cùng vui mừng khi thấy cô như vậy.

Lòng bàn tay nâng cái ót cô, môi lưỡi của anh rất dịu dàng công thành chiếm đất, một tác một tác xâm nhập vào trong khoang miệng cô, liếm cắn đầu lưỡi cô, không ngừng cùng cô dây dưa.

Thất Dạ vừa bắt đầu, có chút kinh ngạc, nhưng những động tác chậm rãi ở đầu lưỡi của người đàn ông kia, khiến toàn thân cô cũng buông lỏng. Cô không ngờ tới anh sẽ làm như thế với cô ở trước mặt người khác, trong lúc nhất thời tim liền đập mạnh và loạn nhịp. Theo đầu lưỡi anh đang thăm dò từng ngõ ngách trong miệng mình, cô cảm thấy trước mắt tất cả đều như phát ra một ánh sáng, sáng loá ——

Tại sao, có loại cảm giác này? !

Rõ ràng, hai người bọn họ là chóng cự lẫn nhau, giữa bọn họ không nên có loại ôn tình (tình cảm ôn nhu) này, nhưng bởi vì Gia Mậu thành linh thân mật, mà toàn bộ cũng thay đổi.

Trái tim "Phù phù phù phù" trực nhảy, cảm thấy bàn tay của người đàn ông đang di chuyển dần xuống theo sống lưng của cô, phù lên eo cô nhưng vẫn không dừng lại mà tiếp tục di chuyển xuống hông cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Dạ khẽ đỏ lên. Rất sợ người đàn ông này sẽ ở ngay trước mặt mọi người mà đùa giỡn cô, bàn tay của cô không tự chủ được di chuyển đến cánh tay anh nhẹ nhàng néo một cái, lấy ánh mắt ý bảo, nên có chừng mực rồi !

Gia Mậu thật giống như không nhìn thấy ý cô bảo, anh nghiêng khóe miệng mỉm cười một tiếng, con mắt sắc đột nhiên liền chuyển thành u ám, cái tay sắp phù lên cặp hông của cô lại lướt xuống đôi chân, thế nhưng lại nhắm đúng vị trí mẫn cảm trên chân cô mà hạ xuống.

"Gia Mậu." Thất Dạ giận dữ khẽ quát một tiếng, hai gò má một mảnh hồng rực, hai con ngươi tròn to như hai cái chuông đồng, trong mi mắt, có thể thấy được sự ngượng ngùng thoáng qua.

"Sợ cái gì?" Lấy thân thể cao lớn che đi những ánh mắt xung quanh. Người đàn ông ôm lấy thân thể mảnh mai của cô gái vào trong ngực, tầm mắt sâu kín ngưng đọng nhìn cô: "Em không phải thích sự kích thích hay sao?"

"Kích thích cái đầu anh!" Thất Dạ giận, cánh tay dọc theo lồng ngực của anh đánh xuống: "Buông em ra!"

"Anh cảm thấy được em còn rất mong đợi!" Gia Mậu cười cười, này khóe mắt đuôi mày, cũng nhuộm phong thái mê người.

Nhìn anh như vậy, quả thật rất động lòng người, tựa như một chàng hoàng tử bước ra từ trong tranh, cao quý ưu nhã, nổi bật bất phàm. Chỉ tiếc, anh như vậy quá mức dụ ~ người, đến nỗi, làm lòng Thất Dạ có ưu tư. Nhưng cảm giác, anh làm những chuyện này, không phải là không có nguyên nhân.

Bọn họ vốn không nên có loại phản ứng thân thiết này, chẳng lẽ là, anh muốn làm cho người nào nhìn sao?

Trong lòng đột nhiên có cái ý nghĩ này, toàn thân Thất Dạ không khỏi có chút cứng ngắc. Cô cắn cắn môi, nhìn vòng quanh, cố gắng tìm kiếm, quanh mình có ai đang nhìn bọn họ hay không.

Sau đó, cô liền nổi giận!

Quả nhiên như thế!

Đứng ở một vị trí không xa, có người đang giờ lên một ly rượu đỏ, con mắt sắc sâu kín nhìn bọn họ chăm chăm. Tầm mắt của hắn, cùng với ánh mắt cô va chạm, thấy cô co ro thoát ra từ trong ngực Gia Mậu, môi mỏng nhàn nhạt nhấp xuống, bước chân dài mở ra, chậm rãi nhắm phía bọn họ tiến tới.

Hắn đi rất chậm, cho nên Thất Dạ có thời gian quay người về phía người đàn ông đang giờ trò với cô trùng mắt một cái, hơn nữa lạnh lùng khiển trách: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, anh thật là một người không biết liêm sỉ, đồ trướng thối, loại chuyện như vậy mà anh cũng làm được!"

"Hả? !" Gia Mậu về mặt không quan tâm, nhàn nhạt liếc cô một cái, môi mỏng xẹt qua một đường cong đậm bạc như có như không.

"Ừ cái gì ừ, em nói cái gì trong lòng anh biết rõ ràng." Thất Dạ dứt khoát nâng chân nhằm bấp chân của anh dùng sức đá một cái.

An cũng không hề né tránh, mặc cho cô đá, ngược lại còn đưa tay dọc theo hông cô kéo cô vào trong lòng mình. Lúc mũi giày nhọn hoát của Thất Dạ đá vào chân anh, mày rậm chợt nhíu lại, ghì chặt cô ở trước ngực mình.

Lúc đó, người đàn ông kia đứng lúc bước tới gần bọn họ.

"Nam Thành chủ, đã lâu không gặp!" Gia Mậu vòng chặt người phụ nữ không an phận ở trong lòng mình, khoe miệng tà tà nâng, cười như không cười nhìn chăm chăm Nam Tuyệt Hiêu: "Cảm tạ anh hôm nay đã mời, có thể tới đây tụ hội, tôi cảm thấy thật là vô cùng vinh hạnh!"

"Lẫn nhau!" Nam Tuyệt Hiêu rất là khách sáo cười cười, ánh mắt tinh nhuệ nhìn theo nét mặt Thất Dạ, về mặt trắng như tuyết: "Tiểu thư Nam Hi, chúng ta lại gặp mặt, thật là duyên phận!"

Cũng chỉ là một cuộc gặp có dự mưu tính toán thôi!

Thất Dạ trong lòng thầm thì, ngoài mặt lại nhàn nhạt cười, nói: "Đúng vậy, Nam tiên sinh, thật vui mừng được nhìn thấy anh!"

Giả đây——.

Cô tự nhiên không có quên, ở phía sau thêm vào hai chữ!

Nam Tuyệt Hiêu đối với hành động nghĩ một đằng nói một nẻo của cô hình như không để ở trong lòng, hắn nhấp nhẹ môi mỏng, cái ly trong tay quơ quơ, tầm mắt dọc theo cái liếc mắt của Gia Mậu, thanh âm thanh nhã đậm bạc, nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, không biết ta có hay không có vinh hạnh mời bạn gái ngài nhảy một điệu?"

"Điệu nhảy đầu tiên?" Cánh tay dài âm thầm dùng lực quán chặt thêm cơ thể cô vào ngực anh, ánh mắt Gia Mậu sáng rực, cũng không hề có dáng vẻ phong độ của một đại tướng, ngược lại tỏa ra một tia tử khí rất nhỏ nói: "Dĩ nhiên. . . . Không được! Cô ấy là người phụ nữ tôi thương yêu nhất, chính tôi cũng chưa cùng cô ấy khiêu vũ, làm sao có thể nhường cho anh đây?"

Con mắt Nam Tuyệt Hiêu sắc lạnh âm nhu, hắn trừng mắt nhìn, con ngươi khế co lại, không lên tiếng, người ngoài cũng không thấy rõ trong lòng hắn diễn biến như thế nào.

Hắn cũng không sai biệt lắm bày ra cái nét mặt này —— lòng dạ hẹp hòi.

Nhưng Thất Dạ rõ ràng cảm thấy, ánh mắt hắn rơi trên người cô, nhiều hơn một tia thâm ý có thể gọi là "Đùa giỡn".

Cô hiểu đàn ông.

Càng không có được, bọn họ lại càng có hứng thú!

Thất Dạ không biết được vì sao Gia Mậu không làm theo kế hoạch đã vạch ra, rõ ràng, bọn họ đã nói rồi. Nhưng tại sao, cho tới bây giờ anh đổi ý rồi sao? Cái này không phải là bọn họ sẽ có cơ hội tốt nhất để thực hiện kế hoạch sao? Bị anh quấy rối như vậy, thì “một ngày tự do” sau đó của cô có phải cứ thế mất đi không?

Trong lúc nhất thời, tất cả đều rơi vào trạng thái giằng co lẫn nhau.

Thất Dạ chỉ cảm thấy không khí chung quanh giống như đều bị hút sạch mất, khiến cho trái tim coogioongs như bị ép đến không thở nổi. Cảm giác như thế quá quý dị, bàn tay của cô, đã chảy đầy mồ hôi. Giống như có thể cảm thấy, bọn họ tùy thời cũng sẽ động thủ.

May mắn là, âm nhạc vang lên vào đúng lúc này, phá tan bầu không khí căng thẳng, lôi kéo mọi người đến một cảnh giới khác.

Gia Mậu có phản ứng đầu tiên, cánh tay của anh kéo lấy bả vai cô, nhàn nhạt cười lên, nói: "Nam Thành chủ, xin lỗi, tôi muốn khiêu vũ điệu nhảy đầu tiên với người phụ nữ của tôi, hi vọng anh đừng để ý. Nếu như chờ một chút nữa, tôi không có hứng thú khiêu vũ mà cô ấy vui lòng nhảy cùng anh, như

vậy tôi cũng sẽ không ngăn cản cơ hội hai người cùng khiêu vũ với nhau!"

Thanh âm của anh, nhàn nhạt không hề ôn hòa, mà lại càn rỡ phô trương, giống như không để Nam Tuyết Hiêu vào trong mắt.

Nam Tuyết Hiêu phản ứng rất có chừng mực, ánh mắt của hắn cùng Gia Mậu va chạm, sau đó là đột nhiên mỉm môi cười một tiếng, tầm mắt xẹt qua Thất Dạ, thế nhưng liền nhượng bộ bước chân, thậm chí còn vươn ra cánh tay, làm một tư thế xin mời.

Ông trời! Người đàn ông này rất phong độ, có phải là rất cao thượng hay không? Rõ ràng hắn mới là chủ nhân, làm khách nhân như Gia Mậu lại không cho hắn một chút sĩ diện nào, còn khiêu khích như vậy, hắn cư nhiên vẫn có thể duy trì được phong độ, thật đúng không phải người bình thường có thể làm được.

Cho nên nói, Tề Tướng trong bụng có thể chống thuyền. Nếu nói đại nhân vật chân chính, e sợ rằng chính là hắn rồi!

Gia Mậu môi mông nhàn nhạt hạ xuống, cánh tay dài đã dọc theo cánh tay Thất Dạ trượt xuống phía dưới, nắm bàn tay mảnh khảnh mềm mại của cô, không để ý tới cô có hay không vui lòng, đã dắt cô bỏ đi.

Chờ sau khi đã kéo giãn một khoảng cách nhất định với Nam Tuyết Hiêu, Thất Dạ liền cau lông mày hung hăng trừng Gia Mậu một cái, trong con ngươi có ám quang di động, lạnh lùng nói: "Anh đang làm cái gì?"

"Khiêu vũ với em!" Gia Mậu rất vô tội trừng mắt nhìn, cười cười.

"Ý của em là, tại sao mới vừa rồi có cơ hội tốt như vậy anh lại không nắm chặt lấy?" Đầu lông mày Thất Dạ nhíu chặt, có chút tức giận đối với người đàn ông này, nhưng lại biết mình không thể dùng sức, chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi nói: "Gia Mậu, chúng ta ——"

"Hur!" Gia Mậu chợt đưa tay dọc theo môi của cô đè xuống một cái, nhàn nhạt cười nói: "Yên tâm đi, thứ em muốn, anh sẽ đưa cho em."

"Cái gì?" Thất Dạ nghi ngờ nhìn anh, trong lòng đủ khôn hoặc.

Phải biết, người đàn ông này không nhất định không nguyên ý làm người chịu thua thiệt. Không thể nào mà cô không giúp anh làm chuyện gì, đã được anh đưa cho thứ mình cần. Nhưng là, đáng vẻ hiện tại cầu anh, không giống như là nói giỡn ! Rất cuộc, tâm tư của anh đang suy tính cái gì?

Gia Mậu thấy cô phản ứng như vậy, cánh tay dùng sức vòng chặt thân thể của cô, nhàn nhạt cười nói: "Ý của anh, cũng không phải không để cho em áp dụng kế hoạch, chẳng qua là có một chút thay đổi nho nhỏ mà thôi. Yên tâm đi, kế hoạch vẫn là như cũ, nhưng thời gian trì hoãn một chút."

"Tại sao?" Thất Dạ lúc này mới thờ phào một cái, nhưng lại không nhận được tò mò hỏi thăm.

Gia Mậu gần đây thật sự là có chút quá kỳ quái rồi.

Người đàn ông mập máy môi, ánh mắt thoáng nhìn nét mặt cô, ý vị sâu xa, thật có chút quý dị. Chỉ là, anh không có nói gì, hình như là muốn đem chuyện cứ như vậy lấp liếm cho qua.

Thất Dạ đối với anh thật sự là hiểu rất rõ rồi, nếu không cần gấp, anh há có thể làm chút sự việc dư thừa đây? Cô cũng không có ngại thơ đến nỗi cho là, Gia Mậu là vì đem cô tới kích thích Nam Tuyết Hiêu nên mới có thể làm ra loại cử chỉ ngu ngốc này. Cô biết rõ, người đàn ông này cũng sẽ không đặt cô ở tại vị trí đó.

Có thể hưởng thụ những điều đó chính là. Người phụ nữ anh yêu thương!

Được gọi là ghen.

Cô không có tư cách này.

Anh nếu không muốn cho đáp án, Thất Dạ dĩ nhiên là không hỏi nhiều. Chỉ là, ánh mắt mơ hồ của người đàn ông này, làm chân mày cô không nhận được cau lại. Ở lúc anh nắm tay cô xoay tròn, tầm mắt của cô, nhìn sang phía ánh mắt anh vừa liếc xéo, chính là phía cầu thang kia, một thân hình yếu đuối, đúng lúc biến mất ——

Này, chính là nguyên nhân khiến Gia Mậu làm chuyện dư thừa sao?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Lợi dụng

Thất Dạ chẳng ngừng nghĩ cái gì nữa, thân thể chợt kéo ra khoảng cách với người đàn ông.

Không biết là bởi vì người đàn ông kia nói lòng tay, hay là do tên còn lại chen chúc vào nắm lấy tay cô kéo ra. Nói tóm lại, qua lúc tim cô đập mạnh và loạn nhịp, cả người liền tiến vào trong lòng ngực của một người đàn ông khác. Mà người đàn ông vốn đang nhảy múa cùng cô kia, trong ngực cũng có một cô gái khác.

Đây có thể gọi là, trao đổi bạn nhảy?

Thất Dạ không biết được, nhưng, Người trước mắt này, cô cũng không thích!

Anh ta không phải ai, mà là người mới vừa rồi tiến vào bên trong phòng, sau đó trở thành một người trong tiêu điểm đó được mọi người chú ý: Công Tước Mã Tu • Tát!

"Tiểu thư Nam Hi, mấy ngày không gặp, cô đẹp hơn càng phát ra xinh đẹp động lòng người rồi." Mã Tu vịn vào vòng eo nhỏ nhắn của Thất Dạ, thoi khác nhảy múa cùng cô, khoe miệng từ từ cong lên, vẻ mặt tươi cười: "Tôi không ngờ, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc lại nguyện ý đem cô cho tôi mượn dùng một chút. Cậu ta. Quả nhiên vẫn luôn phóng khoáng!"

Lời này, sao nghe vào thấy kỳ cục như vậy!

Chân mày Thất Dạ nhíu chặt, khoe miệng thoáng hiện nụ cười trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Trong lòng Công Tước Tát, phụ nữ chỉ lấy ra dùng thôi sao? Mới vừa rồi, những thứ kia, ngay trước mặt công chúa Mạn Ny Ti, sao ngài không dám nói trực tiếp chứ?"

Hình như là không nghĩ đến cô sẽ tức giận, nụ cười bên khoe môi của Mã Tu có chút cứng ngắc. Nhưng rất nhanh, cả người anh ta liền trấn tĩnh lại, nói: "Tiểu thư Nam Hi thật thích nói đùa, lời như thế, sao tôi có thể nói với công chúa điện hạ chứ?"

Cho nên nói, ý của anh ta là, ám chỉ cô không có cách nào so sánh với Mạn Ny Ti?

Thật đúng là ngu ngốc ngu ngốc mãi mãi, diện mạo người đàn ông cao cao tại thượng, giờ phút này tôn lên người phụ nữ đang khẽ tựa vào trong ngực Gia Mậu, thật sự là. CMN trời đất tạo nên! Từ bấy cửa liền.

Không biết vì sao, rõ ràng Gia Mậu chỉ cùng Mạn Ny Ti nhảy múa, mà không giống như trao đổi gì, Thất Dạ nhìn, cũng cảm thấy tương đối chói mắt. Hơn nữa trước đó Gia Mậu cũng không nói với cô bất kỳ cái gì liền đem cô nhượng cho người đàn ông này, điều này làm cho trong lòng cô có chút không thoải mái!

Nhìn ra được Mạn Ny Ti không phải là người tùy tiện, lúc cô ấy khiêu vũ cùng Gia Mậu, ánh mắt không lúc nào là không liếc về hướng bên cạnh một cái. Chỉ là. Tại sao Gia Mậu cùng Mã Tu muốn trao đổi bạn nhảy chứ? Hay là dưới tình huống cô vội vàng không kịp chuẩn bị. Một giây trước anh mới nói, muốn áp dụng kế hoạch.

"Tiểu thư Nam Hi." Hơi thở của đàn ông đột nhiên đến gần, khuôn mặt tuấn nhã của anh ta, cũng thiếu chút nữa liền muốn dán lên mặt Thất Dạ.

Thất Dạ lấy làm kinh hãi, dùng chân, không biết là cố ý hay vô ý, nâng chân mình dùng sức giẫm lên chân của Mã Tu.

Mã Tu cau mày, môi mỏng vốn muốn dán lên trán cô gái lại hơi rời đi một chút. Khoe miệng anh ta mỉm cười, cười như không cười nhìn chằm chằm Thất Dạ, nói: "Tiểu thư Nam Hi thật là lợi hại!"

"Lợi hại vẫn còn ở phía sau, không biết Công Tước Tát có còn nguyện ý theo xuống không?" Tính khí Thất Dạ vốn cương liệt, biết rõ vừa rồi Mã Tu như vậy là nghĩ muốn đùa giỡn mình, đương nhiên là có thù oán phải phát tín hiệu rồi. Vì vậy, lúc này khiêu khích anh ta, cũng là chuyện đương nhiên!

Nhưng không ngờ, Mã Tu giận quá hóa cười, nhiều hứng thú nhìn chằm chằm cô nói: "Ờ?"

Giọng điệu của thanh âm kia, nghe qua bộ dạng hình như rất muốn làm thí nghiệm một lần.

Môi mỏng của Thất Dạ nhẹ nhàng bĩu một cái, trong mắt đột nhiên phát sáng. Thân thể cô, chính là dán lên lồng ngực người đàn ông, sau đó nâng một chân, trực tiếp giẫm lên chân Tát Mã Tu. Người đàn ông này nhưng mảy, dùng chân, cái chân còn lại của Thất Dạ, cũng giẫm lên một chân khác của anh ta.

"Thật ra thì tôi thật sự không biết khiêu vũ, tôi muốn Công Tước Tát hiểu rõ thì mang tôi cùng nhảy một khúc, được chứ?" Khoe miệng Thất Dạ cười xấu xa, đôi tay trên vòng cổ anh ta, có ý nghĩ xấu là muốn dùng giấy cao gót giẫm lên chân đối phương.

Mặc dù thân hình Thất Dạ thật sự thon gầy, nhưng cô có chiều cao nhất định. Quan trọng nhất là, giờ phút này, cô đi giày cao gót, dùng mũi giày ghim người, thật là đau. Cô thừa nhận, như vậy đối với Mã Tu mà nói, thật ra có chút dùng sức. Dù sao, cô không chỉ giẫm xuống chân anh ta, mà còn muốn làm cho anh ta khó chịu. Quan trọng nhất là, giờ phút này cô dán lên thân thể anh ta, có một hơi thở dụ ~ hoặc, làm chân mày anh ta, không nhịn được mà nhẹ chau lại.

Cử chỉ của bọn họ quá mức bắt mắt, nhìn vào trong mắt người khác, đương nhiên là Thất Dạ cố ý đi câu ~ dẫn Mã Tu rồi. Rất nhiều người cũng tạm dừng bước chân lại, nhao nhao nhìn sang hướng Thất Dạ cùng Mã Tu. Bọn họ đều chỉ chỉ trỏ trỏ, nói ra những lời, đương nhiên không để nghe chút nào.

"Ông trời, bọn họ đang làm gì vậy?"

"Tại sao Công Tước Tát có thể để cho một nữ đầy tớ bán đấu giá giảm lên như vậy? Khẳng định Công chúa muốn điên rồi ——"

"Quả nhiên, người đàn bà kia không hổ là nữ đầy tớ, loại chuyện như vậy cũng làm ra được. Mặc dù cô ta là người phụ nữ của Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, nhưng cũng không cần thiết lấy lòng Công Tước Tát lớn như thế chứ? Phải biết, Công Tước Tát là chồng chưa cưới của công chúa Mạn Ny Ti ——"

"Đúng, chính là muốn lưng quần."

"."

Những lời như thế nhiều không kể xiết, nhưng Thất Dạ lại hoàn toàn không để trong lòng. Chỉ cần Tát Mã Tu không có nói không, cô liền không có ý định kết thúc trò khôi hài buồn cười này. Chỉ là, càng phát ra thì người đàn ông kia càng đến gần, cô giống như càng cảm giác được hơi thở quen thuộc quanh quần bên cánh mũi. Đầu lông mày cô nhẹ nhàng nhăn nhăn, muốn bắt loại cảm giác đó lại, cả thân thể, cũng càng hướng lại gần phía Mã Tu. Càng đến gần, thậm chí còn không nhìn được, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong cổ anh ta hít hà.

Động tác đó của cô, người bên ngoài nhìn vào, thật không thể nghi ngờ, nó đã trở thành biểu hiện câu ~ dẫn Mã Tu.

Không chỉ có người bình thường, mà hình như Gia Mậu, Mạn Ny Ti, Tư Á, Dung Thiên Đại, Nam Nhã Toa, Tát Khắc Tôn, Nam Tuyệt Hiêu vốn không có hứng thú với việc đó, nhưng những người kia lại nhao nhao chăm chú nhìn màn trình diễn của bọn họ. Những ánh mắt kia, có hứng thú, tề nập, đậm bạc, lo lắng, tức giận. Dù loại dấu hiệu đều cho thấy, giờ phút này Thất Dạ cùng Mã Tu, trở thành cái cho mọi người chỉ trích.

Ngược lại Mã Tu tác phong nhanh nhẹn, cũng không vì cử chỉ Thất Dạ như vậy mà buông cô ra. Thậm chí, cánh tay dài của anh ta còn theo hông cô, nhẹ nhàng vòng, tránh cho Thất Dạ không cẩn thận mà không đứng vững thân thể, sẽ té ngã khỏi chân anh ta.

Thất Dạ cũng không có chú ý tâm tư của anh ta, nghi ngờ trong lòng càng rõ nét, cô nâng cằm, lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông, nói: "Công Tước Tát, nếu chúng ta không đoán sai, thì chúng ta không chỉ gặp mặt qua 1~2 lần, đúng không?"

"Sao?" Mã Tu cười cười, nói: "Tiểu thư Nam Hi muốn nói cái gì?"

"Tại trong cửa hàng bán trang phục, không phải lần đầu tiên chúng ta gặp mặt!" Hàm răng Thất Dạ nghiêng, vang lên "Kèn kẹt", con ngươi cô từ từ híp, lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông nói: "Trước đó, chúng ta cũng đã gặp mặt qua rồi."

"Lời này của tiểu thư Nam Hi, nói như thể chúng ta rất thân quen nhỉ?" Mã Tu cười cười, khuôn mặt nhu hòa, giống như đang nhìn người tình!

Thất Dạ lại chỉ cảm thấy gai mắt, tay nhỏ bé của cô vịn lên vai áo của Mã Tu, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, kéo ra chút khoảng cách với anh ta. Cô cắn răng, hô hấp có chút khó khăn, lắc đầu, mới nói: "Công Tước Tát thực biết giả vờ giả vịt. Trên thế giới này, những người như anh, anh đứng thứ hai, chỉ sợ không ai dám đứng thứ nhất!"

Bởi vì trong lúc bọn họ dựa vào thân mật bấy giờ đột nhiên xa cách, những người xung quanh đều lui về sau hai bước, càng phát muốn xem náo nhiệt.

Nhưng Thất Dạ không cho bọn họ cơ hội này, môi mông thoáng nhếch lên, xoay người, tầm mắt hướng xuống bước chân đang dừng lại, nhàn nhạt liếc qua người đàn ông. Con mắt người kia sắc – u ám, giao với mắt cô, không nói gì.

Thất Dạ đột nhiên cảm thấy trái tim trầm xuống, cả thân thể, cũng cứng đờ.

Cô nghĩ, có lẽ khi đó Gia Mậu cũng đã biết chuyện gì xảy ra. Sau này, anh cũng biết, nhưng mà, anh không vì cô, làm một ít gì ——

Đúng vậy, cô mong đợi cái gì chứ? Anh, làm sao có thể vì cô mà làm một ít chuyện?

Bọn họ, thì ra cũng chỉ là hai người lợi dụng nhau mà thôi. Mặc dù không hiểu được sự tồn tại của mình đối với Gia Mậu mà nói được coi là cái gì, nhưng hôm nay khi mang cô đến bữa tiệc này, lúc Nam Tuyệt Hiêu kinh sợ thoáng nhìn bóng dáng chủ nhân trước mặt trình diễn một màn tương thân tương ái với cô rồi đẩy cô cho Mã Tu, chỉ sợ. Đều là mưu kế của anh.

Cô đối với anh, là có giá trị lợi dụng.

Bởi vì cô tồn tại, vốn là. Làm cho người ta có hứng thú!

Chỉ là, lợi dụng cô như vậy, chẳng lẽ trong lòng anh, cũng không có một chút xíu không dễ chịu nào sao?

Anh có thể không để ý mình bị thương cứu cô từ trên lưng ngựa, có thể vì để cho cô phục thù mà giầy vò cô đến chết đi sống lại, có thể không để cô sợ độ cao mà cố ý khiêu khích cô, có thể vì cô mà không giết Chu thậm chí còn giao cô ấy cho tờ chức. Anh làm mấy chuyện này, chẳng lẽ cũng không nghĩ tới, tồn tại của cô cũng không có liên quan đến lợi ích của anh?

Đại khái, không có chứ!

Nghĩ tới đây, cô mím môi, nhẹ cười một tiếng.

Bước chân của Gia Mậu, từ từ xoải bước đến gần.

Ánh mắt của anh, giống như nước, thanh tịnh và đẹp đẽ, sâu tối - u ám, không thấy đáy, nhưng mà lại như vòng xoáy, cuốn người ta vào. Sẽ không ra được!

Chỉ là Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, anh có nghĩ tới, thật ra thì có lúc ngoài mặt nói rất chán ghét anh, thật ra trong lòng thì cũng hận không thể giết chết anh, muốn người ta rũ lòng thương xót sao?

Đoán chừng, không thể nào!

"Công Tước Tát, xem ra anh và bạn gái tôi cũng không thích hợp để khiêu vũ!" Khi bước chân của Gia Mậu dừng trước mặt bọn họ. Thanh âm của anh rất lạnh nhạt, hòa nhã lễ độ: "Xin lỗi, công chúa muốn mời anh tự chăm sóc!"

"Không sao!" Mã Tu đưa bàn tay hướng đến trước mặt Mạn Ny Ti đang theo sát Gia Mậu, gương mặt đứng đắn.

Mạn Ny Ti đem tay thon hương vào trong lòng bàn tay của anh ta, mặc cho của anh ta cầm.

Gia Mậu cũng muốn đưa tay nắm lấy tay thon của Thất Dạ, nhưng người sau lại chột lắc đầu, đồng thời lui nửa bước về phía sau.

Sống lưng, dính sát vào lồng ngực của người khác — —

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Cô sẽ cần tôi

Cánh tay của người kia, theo hông Thất Dạ vòng một vòng, đỡ cô.

Mặc dù tiếp xúc với anh ta không nhiều, nhưng khí thế của đối phương, Thất Dạ rất hiểu rõ. Cô quay mặt sang, tầm mắt chạm vào mắt người nọ, thấy đáy mắt đối phương toát ra ánh sáng nhu hòa, không hiểu sao trong lòng cô lại bị lấp kín.

Cô biết, đây là một cơ hội!

"Làm cái gì?" Cô mở miệng, thanh âm có chút lạnh lùng.

Không dựa theo kế hoạch mà chạy đi!

Có biện pháp gì đây? Cô không khống chế được mình!

Môi Nam Tuyết Hiêu cong lên, cánh tay đang đỡ cô rõ ràng dùng sức hơn: "Tôi thấy cô suyết chút nữa đụng vào vách tường, cho nên tình nguyện để cho cô đụng vào tường thịt là tôi đây. Tránh cho sống lưng xinh đẹp dán vào vách tường lạnh lẽo. Cho dù Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc không đau lòng, tôi đây cũng sẽ đau lòng đấy!"

Lời của anh ta, có chút trêu chọc, nhưng ẩn chứa trong ánh mắt của anh ta, lại có nhiều. . . . Quan tâm sâu sắc — —

Thất Dạ cau mày, hình như là trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Sau đó, cô đột nhiên đưa tay ra, cười nhẹ với người đàn ông, nói: "Nam tiên sinh, sao tôi cảm thấy, ngài có vài phần khó chịu với A Nhĩ Bá Đặc?"

"Có sao?" Môi mỏng của Nam Tuyết Hiêu nhếch lên, mắt nhìn chằm chằm cô.

Sau đó, bàn tay đưa ra sau dò xét, trước khi bước chân của Gia Mậu dừng lại bên người Thất Dạ, lại kéo cô vào trong ngực mình.

Con người Gia Mậu chột lóe, lạnh lẽo nhìn bọn họ, cũng không có động tác gì.

Thân thể Thất Dạ dựa vào trong ngực Nam Tuyết Hiêu.

Cô biết, Nam Tuyết Hiêu có hứng thú với cô.

Chính xác là cảm thấy hứng thú.

Sống lưng cô có một cái bớt hình hoa nhài mà chính cô cũng không biết, thế mà anh ta lại biết.

Cô có gương mặt giống với Tạp Lạc Nhi • Hi Nhi.

Hôm nay, cô còn là bạn gái của Gia Mậu • Dương • A Nhi Bá Đặc!

"Thượng tướng A Nhi Bá Đặc, tôi thấy vừa nãy anh tặng tiểu thư Nam Hi cho Công Tước Tát Khắc Tư, đương nhiên sẽ không để ý cô ấy nhảy với Nam Tuyệt Hiêu này một điều chứ?" Con người Nam Tuyệt Hiêu ngưng tụ, trong con người trần trọc ánh sáng chói mắt. Một tay của anh giữ chặt eo Thất Dạ, một tay còn lại ôm bả vai của cô, nhỏ giọng hỏi thăm: "Tiểu thư Nam Hi, có thể chứ?"

"Đĩ nhiên!" Thất Dạ trả lời không do dự, cười ngọt ngào với Nam Tuyệt Hiêu, trực tiếp đặt tay nhỏ của mình vào trong bàn tay to của anh ta.

Nam Tuyệt Hiêu thật là vui vẻ, nhìn chăm chú vào bên trong ánh mắt âm trầm của Gia Mậu, dẫu cô đi đến chính giữa vũ đài.

Lúc đó người xung quanh cũng bắt đầu nhảy múa rồi, mặc dù tầm mắt mọi người cũng không nhìn được hướng đến trên người Thất Dạ và Nam Tuyệt Hiêu, nhưng nhiều nhất là chú ý đến phản ứng Gia Mậu. Chỉ là người đàn ông kia lại làm cho mọi người phải thất vọng, anh ta cảm một ly rượu từ trong khay phục vụ, ưu nhã thưởng thức. Giống như tuyệt không để ý việc bị Nam Tuyệt Hiêu cướp mất bạn nhảy.

"Ngài muốn kích thích anh ấy sao?" Bị cánh tay của người đàn ông ôm nhảy múa, cảm thấy thân thể đối phương càng hướng đến gần mình, Thất Dạ cau mày.

"Vậy còn cô?" Nam Tuyệt Hiêu không trả lời mà hỏi lại.

Thất Dạ hừ nhẹ một tiếng, cũng không tính trả lời vấn đề ghê tởm này của hắn.

Nam Tuyệt Hiêu liền cười, nói: "Tiểu thư, cô thật đáng yêu!"

"Nam tiên sinh." Thất Dạ thấy hắn cố ý giả bộ thân mật với bản thân như vậy, cười lạnh một tiếng, nói: "Tôi với ngài hình như không thân?"

Bọn họ thật không thân.

Ít nhất đối với Thất Dạ mà nói, là như vậy.

Nam Tuyệt Hiêu từ từ nhếch mày rậm lên, nói: "Đây chẳng qua là cô tưởng tượng thấy không thân mà thôi, thật ra thì chúng ta rất thân!"

"Tôi không cho là như vậy." Cảm thấy bàn tay của người đàn ông dán vào lưng mình đang chạy loạn nhè nhẹ, Thất Dạ nhíu đầu lông mày một cái, cắn răng liền nói: "Nam tiên sinh, ngài muốn làm cái gì?"

"Xem thượng tướng A Nhi Bá Đặc có bao nhiêu phản ứng dành cho cô!" đuôi lông mày của Nam Tuyệt Hiêu nhuộm một tầng hào hoa: "Chẳng lẽ cô không muốn biết sao?"

"Không có hứng thú!" Thất Dạ không chút do dự mở miệng.

Trên thực tế, lời này nói ra trái với lương tâm của cô.

Bởi vì thời khắc cô và Nam Tuyệt Hiêu nhảy múa, khóe mắt của cô không nhìn được nhìn về phía Gia Mậu ở bên kia. Cô rất hi vọng từ trên mặt anh tìm được một chút xấu đầu mối về. kế hoạch tối nay tạm thời thay đổi, về. . . . bóng dáng lúc này cô nhìn thấy!

Nhưng Gia Mậu làm cô thất vọng.

Lúc này anh đã ngồi vào trên ghế sa lon, có mấy thiên kim trẻ tuổi đang vây quanh anh. Bởi vì bị bóng lưng của họ ngăn trở, cô hoàn toàn không thấy được mặt mũi của người đàn ông kia. Thời khắc Nam Tuyệt Hiêu vòng chặt thân thể của mình xoay quanh, cô có chút không phản ứng kịp, thiếu chút nữa ngã rồi.

"Chà chà!" Nam Tuyệt Hiêu thật cũng không phiền, rất phong độ vịn vào cô xoay một vòng, mới nói: "Tiểu thư, em ở trong lòng tôi khiêu vũ, không thể cứ nghĩ về người đàn ông khác!"

"Tôi không nghĩ đến người đàn ông khác, tôi chỉ. . . ." Thất Dạ hấp tấp mở miệng, đột nhiên nhận thấy được ánh mắt sâu thẳm của Nam Tuyệt Hiêu nhìn mình chăm chăm, sự u tối trong con người anh ta làm dâng lên một cảm giác khó nói nên lời. Thân thể Thất Dạ khẽ run lên, lực chú ý không nhìn được chuyển đến trên người Nam Tuyệt Hiêu: "Nam tiên sinh, có phải cảm thấy tôi rất giống một người bạn cũ của ngài không."

"Cô chính là người ấy." Nam Tuyệt Hiêu dẫn cô tiếp tục nhảy múa, khóe miệng nhếch lên, tương đối chói mắt.

Tìm Thất Dạ đột nhiên liền "thình thịch" giật mình, hơi không khống chế được tâm trạng của mình, tay chân cũng khẽ run lên.

Không biết là bởi vì ánh mắt Nam Tuyệt Hiêu quá mức sắc bén hay là trong đầu đột nhiên liền hiện lên một vài hình ảnh không giải thích được, Thất Dạ chỉ cảm thấy da đầu có chút tê dại. Cô cắn cắn môi, lòng bàn tay đẩy dọc theo lồng ngực người đàn ông trước mắt, lạnh lùng nói: "Nam tiên sinh, tôi có chút không thoải mái, không nhảy nữa!"

Cô đột nhiên hơi sợ, không muốn thực hiện kế hoạch kia nữa.

Giống như, nếu như cô làm chuyện kia, có thứ gì sẽ làm cho cô cả đời này không chạy trốn được.

Thất Dạ cảm thấy cuộc sống của mình vẫn tốt, không cần làm gì để thay đổi. Hơn nữa cô cũng đang nghiên cứu, nên làm như thế nào mới có thể rời khỏi nơi quỷ quái này. Cô bị thương tình lại đang ở trong trại huấn luyện Kaloka, cô không biết mình làm sao tới đây. Cô nghĩ, giống như những bộ phim mình xem hồi đó, đến từ chỗ nào thì có thể rời đi từ chỗ đó.

Trước tiên phải tìm được chỗ đó ——

"Sao rồi, như thế nào?" Nam Tuyết Hiêu cũng nhận thấy được sự khác lạ của cô, lòng bàn tay đỡ dọc theo bả vai của cô, ánh mắt hơi lo lắng, nói: "Tôi xem một chút."

Không đợi Thất Dạ nói gì, lòng bàn tay của anh đã đặt nhẹ lên trán của Thất Dạ.

Anh ta không nghĩ cô như đầu phát sốt chứ?

Đối với ý nghĩ này, Thất Dạ có chút buồn cười. Nhưng cô cuối cùng chỉ là đưa tay kéo bàn tay của anh ta xuống, nói: "Nam tiên sinh, tôi nghĩ tôi nghĩ ngơi một chút là tốt rồi!"

"Lên trên lầu đi!" Nam Tuyết Hiêu ngăn cản Thất Dạ muốn đi tới phía Gia Mậu ở đầu kia, đầu ngón tay dọc theo cửa cầu thang: "Tôi dẫn cô."

"." Thất Dạ bỗng nhúc nhích cánh môi, đầu óc vận chuyển suy nghĩ, liền đáp: "Được rồi!"

Coi như cô không tình nguyện thay đổi cái gì, nhưng cũng không quên ước định cùng Gia Mậu.

Đi với anh ta thôi.

Không biết vì sao, cô hơi chắc chắn. Vô luận Nam Tuyết Hiêu muốn biết tâm sự của cô là do đâu, anh ta cũng sẽ không dễ dàng làm tổn thương cô.

Anh ta không phải Gia Mậu.

Gia Mậu sẽ.

Chỉ cần Gia Mậu không vui, anh ta sẽ phá hủy bất kỳ vật gì, để mình thoải mái!

.....

Ngay cả khi có vài người đẹp vẫn nhìn chằm chằm, ánh mắt Gia Mậu vẫn chỉ chú ý đến một nơi.

Đương nhiên là Nam Thất Dạ đầu kia rồi.

Anh nhìn thấy cô theo Nam Tuyết Hiêu rời đi.

Anh nhìn thấy Nam Tuyết Hiêu sờ trán của cô, mà thân thể cô không có chống cự, để mặc cho Nam Tuyết Hiêu dắt tay của cô cùng đi lên cầu thang.

Anh nhìn thấy bóng lưng bọn họ đi cùng nhau lại rất hài hòa. Đáng chết!

Thân thể cao lớn đứng lên, thời khắc đó mấy người đẹp cho là anh sẽ mời một trong số họ lên nhảy cùng, nào ngờ bước chân của người đàn ông khê đạp một cái, vượt qua bàn trà, đi về phía cầu thang.

"A Nhĩ Bá Đặc!" Một âm thanh trầm thấp gọi anh dừng lại.

Gia Mậu ngừng bước chân, nghiêng người sang, tầm mắt lạnh lẽo nhìn người đi tới, như muốn đông lạnh anh ta.

Mã Tu cười một tiếng, cũng không để ý sự căm thù của Gia Mậu, nói: "Chắc chắn, không phải muốn đi lên trên tranh giành thứ gì với Nam Tuyết Hiêu chứ?"

"Không cần thiết!" đôi tay Gia Mậu vất chéo ra sau lưng lạnh nhạt nói: "Chẳng qua nếu như cậu muốn, tôi sẽ không ngăn cản cậu."

"Sẽ giúp tôi chứ?"

"Có thể suy nghĩ một chút."

Mã Tu cả cười, lòng bàn tay anh nhẹ nhàng phát một cái về phía các người đẹp, thấy các cô cũng thức thời rồi rút lui ra, thân thể cao lớn mới dựa về phía Gia Mậu, khoác lên bả vai của anh, nói: "Có muốn ngồi xuống uống một ly với tôi không."

"Tôi thấy cậu liền ghê tởm, sao mà uống trôi ?" .

"Mỗi lần gặp mặt, cậu đều nói câu nói này, cậu thật khiến mặt mũi của tôi mất hết." Mã Tu tuy nói như thế, nhưng không có nửa phần tức giận, ngược lại khóe miệng hơi nhếch lên, hứng thú mở miệng: "A Nhĩ Bá Đặc, cậu khiến gia tộc Tát Tư Khắc của chúng tôi thật khó khăn!"

Gia Mậu vung cánh tay dài một cái, đã khoác áo khoác lên trên vai mình, lạnh lùng nói: "Đó là chuyện của cậu."

"Cậu thật sự tuyệt tình sao?"

"Nếu không làm sao đây?"

Mất sắc của Mã Tu ngưng tụ, ánh mắt nhìn dọc theo Gia Mậu lên xuống đánh giá, chậm rãi nói: "A Nhĩ Bá Đặc, cậu không nghĩ, nếu chúng ta hợp tác, nhất định là thiên hạ không ai địch nổi sao?"

"Không cùng chí hướng không thể hợp tác!"

"Chúng ta chưa bàn bạc, làm sao cậu biết không thể hợp tác."

"Công Tước Tát Khắc Tư vấn là ngoan ngoãn làm phò mã của cậu đi, những chuyện khác cậu trông nom cũng vô dụng!" Gia Mậu quay người sang, lạnh nhạt nói: "Chớ dựa vào tôi quá gần!"

"Gia Mậu!" Thái độ này quá lạnh lùng.

Nghe Mã Tu đột nhiên gọi thân mật, thân thể Gia Mậu cương cứng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Bị cưỡng hiếp luân phiên rồi bị giết hại

Cô biết, anh nhìn thấy cô, chỉ là, anh cứ nhiên không đuổi theo. Chẳng lẽ, anh nhìn thấy cô, không vui sao?

Tại sao vậy chứ? Cô trở lại, chính là muốn cho anh biết, cô còn sống. Cô hy vọng anh có thể đuổi theo cô, hy vọng anh ôm cô, hy vọng anh đưa cô về nhà.

Cô tiêu hao nhiều tâm sức như vậy mới có thể sống sót, thế nhưng, hình như anh không muốn để ý tới cô.

Làm sao bây giờ?

Đầu ngón tay cô gái nắm vấy thật chặt, lồng ngực phập phồng, cắn chặt môi dưới, trong lúc nhất thời, cũng không biết mình nên tiếp nhận sự thật này như thế nào.

Anh không cần cô.

Trong ánh mắt của anh, nhìn một cô gái khác. Hơn nữa, anh ôm cô ấy khiêu vũ, hôn, tự nhiên như vậy.

A. Cô nên làm gì mới tốt?

Tại sao, cô luôn vì cùng một người, mà bị người đó không ngừng vứt bỏ? Năm đó, chính vì người đó, mà cô mới có thể bị đuổi ra khỏi nhà. Cô đi nương nhờ anh, anh quý trọng cô như thế. Cô vốn muốn toàn tâm toàn ý ở lại bên cạnh anh, một đời một kiếp cũng không muốn rời xa anh. Chỉ là, vì sao cho tới bây giờ, hình như anh muốn khiêu khích người kia, nhưng tại sao không chọn cô?

"Nếu như cô muốn xoay chuyển trái tim của anh ta, ngược lại, tôi có thể giúp cô!" Sau lưng, một thanh âm lạnh nhạt truyền đến, thân thể cao lớn của người đàn ông tiến lại gần, lạnh lùng ngưng mắt nhìn cô, nói: "Có muốn mạo hiểm với tôi không, tùy cô lựa chọn!"

Nhìn anh ta đưa lòng bàn tay tới trước mặt mình, cô cười cười, nói: "Thượng tướng Trát Tây, đã lâu không gặp!"

"Tiểu thư Hi, đã lâu không gặp?" Môi mỏng của Bì Lợi cong lên, đáy mắt xẹt qua ánh sáng khó đoán: "Không biết, cô đột nhiên xuất hiện như vậy, có thể sẽ hù dọa người ở bên trong không?"

"Tôi cũng không phải là quỷ, làm sao sẽ hù dọa người chứ? Hơn nữa, hình dáng của tôi khó coi như vậy sao?" Y Toa Bối Lạp • Hi cười nong cạn một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp, vẻ mặt sáng rực như Nguyệt. Đương nhiên khiến người ta muốn tiếp cận.

Màu da cô rất trắng, khuôn mặt vô cùng tinh tế. Lông mày, con mắt, hình dáng hết sức đẹp đẽ. Ánh mắt của cô, sâu tối, rất sáng, nếu như không để ý nhìn kỹ, đều cảm thấy giống màu hổ phách, nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát một chút, anh ta sẽ phát hiện, thật ra thì ánh mắt sâu tối của cô có màu bích lục (màu xanh). Nhưng nổi bật dưới ánh đèn, cuối cùng là óng ánh phát sáng.

Thật ra thì cô cũng không phải rất đẹp, nhưng mà ngũ quan tinh xảo, phối hợp chung một chỗ, liền cảm thấy không chê vào đâu được. Thân hình của cô cũng không cao, chỉ là, trang phục mặc trên người cô cũng trở nên sáng mắt rồi. Có lẽ, vóc người lờm ~ lỏi lung linh, cũng chính là có chỗ tốt như vậy! Cho dù mặc cái gì, trang điểm như thế nào, đều có thể hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

"Tiểu thư Hi thật biết nói đùa!" Bàn tay to của Bi Lợi đưa tới trước mặt cô, cười nói: "Gặp lại cô, tôi thật sự cảm thấy rất vinh hạnh. Chị của cô, cũng ở bên trong, có muốn tôi dẫn cô vào không?"

"Vậy sao?" Ánh mắt Y Toa Bối Lạp sáng lên, nhàn nhạt cười cười: "Tôi lại thật sự không biết, thì ra chị ấy cũng tới."

"Cô ấy tới, hơn nữa còn do Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc dẫn cô ấy tới." Lúc Bi Lợi nói lời này, vẻ mặt rất nhạt, ánh mắt của anh ta, vẫn luôn sâu kín nhìn chằm chằm Y Toa Bối Lạp. Mắt thấy con người cô chuyển sang tối sầm – ủa ăm, khẽ cười một tiếng, nói: "Tiểu thư Hi, có chuyện này tôi muốn hỏi cô!"

"Chuyện gì?" Y Toa Bối Lạp đem tay mềm của mình hướng vào bên trong lòng bàn tay của người đàn ông, mặc cho anh ta dắt mình tiến vào đại điện Kaloka.

"Tiểu thư Cách Lợi, thật bị cô phân thân sao?"

Nghe Bi Lợi đột ngột hỏi chuyện này, lòng bàn tay Y Toa Bối Lạp cứng đờ, nâng cằm lên, lạnh lùng nhìn anh ta.

Cô cũng biết, Bi Lợi • Trát Tây sẽ chủ động thân cận với cô, không phải là không có nguyên nhân. Ha ha, nhưng mà chỉ đúng là muốn từ trong miệng cô thăm dò ra một chút chuyện mà thôi! Anh ta nghĩ cô là người thế nào, tùy tùy tiện tiện sẽ bị anh ta dụ dỗ, sẽ ngu ngốc đến mức cái gì cũng nói cho anh ta biết sao?

"Loại chuyện như vậy, sao tôi có thể biết?" Y Toa Bối Lạp lắc đầu, nụ cười bên khóe miệng có chút yếu, nhưng lại cố gắng duy trì rất đẹp: "Nếu như Thượng tướng Trát Tây muốn biết, có thể tự mình đi điều tra là được rồi! Tôi biết rõ gia tộc Trát Tây của các anh cũng là một danh môn Quý tộc ở Hoàng thành Lạp Ma, không có chuyện gì mà các anh không làm được."

"Có!" Trái lại, Bi Lợi thẳng thắn nói, bước chân đột nhiên dừng lại, đôi mắt sâu kín nhìn cô, nói: "Tiểu thư Hi, quý tộc ở trong Hoàng thành Lạp Ma lại không chỉ có một mình gia tộc Trát Tây, ở chỗ này, có nhiều chuyện chúng tôi không thể làm được! Nói ví dụ như, lúc nào tiểu thư Hi vào thành, tôi cũng không biết!"

"Tôi mới vừa ngồi máy bay riêng tiến vào." Y Toa Bối Lạp hất hàm nhìn anh ta: "Có vấn đề gì không?"

"Không có!"

"Vậy thì tốt." Con người Y Toa Bối Lạp nhẹ nhàng đóng lại, sau khi bước chân tiến vào đại điện, tầm mắt dọc theo quanh mình, nhìn một vòng.

Chỉ là, cũng không có bắt giữ được, ngưỡng mộ trong lòng của cô đối với người kia ——

Thân thể Bi Lợi đã đến gần, cánh tay của anh dọc theo bả vai Y Toa Bối Lạp mà đỡ, cánh môi hơi mỏng, hình như đặt ở bên tai cô, nói: "Nếu như cô muốn tìm anh ta, cũng không phải là không có biện pháp. Chỉ cần trở thành tiêu điểm mọi người chú ý, cô muốn tìm ai cũng được!"

Lúc anh ta nói lời này, bàn tay đã đi xuống, nắm chặt vòng eo của Y Toa Bối Lạp, không chút che giấu, dẫn cô vào sàn nhảy.

Trong nháy mắt, những người quanh mình, cũng rối rít nhường đường.

Đối với Y Toa Bối Lạp • Hi, mọi người đều biết đến.

Cô cũng như Mã Tu • Tát, đều là tuổi còn trẻ mà đã thành hạt nhân của Hoàng thành Lạp Ma. Mặc dù mọi người đều cho rằng thân phận của Mã Tu • Tát, Y Toa Bối Lạp • Hi cũng không có chỗ nào hơn người. Dù sao, cô chỉ là thiên kim của gia tộc Hi, hơn nữa, vẫn chỉ là thiên kim giả mạo. Cô được nhận nuôi, nếu như gia tộc Hi muốn tạo phản, ai có thể ngăn cản bọn họ? Coi như An Đức Liệt Vương giết Y Toa Bối Lạp • Hi, đoán chừng người của gia tộc Hi ngay cả mắt cũng không nháy một cái đi? Chỉ tiếc rằng, hình như An Đức Liệt Vương cũng không có ý đó, anh ta không chỉ tôn sùng Y Toa Bối Lạp • Hi là khách quý, mà gia tộc Hi cũng không có mạo phạm chính quyền trong Hoàng thành Lạp Ma. Ngược lại, trước kia nghe nói tiểu thư Y Toa Bối Lạp • Hi cùng Thượng tướng Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc có quan hệ tương đương thân mật, bởi vì mấy năm trước cô mất tích, từ đó liền biến mất rồi, tại sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện?

Rất nhiều quý tộc, trong các buổi dạ hội trước kia cũng từng thấy mặt Y Toa Bối Lạp • Hi, vì vậy nhận ra cô. Hôm nay, thấy cô khiêu vũ cùng Bi Lợi • Trát Tây, người nào không kinh sợ?

Coi như Gia Mậu đã có người phụ nữ khác, bọn họ cũng không nên nhảy ở trước mặt anh ta chứ?

Cơ hồ là ngực kề ngực rồi!

Nhất là, hôm nay Y Toa Bối Lạp còn mặc lễ phục liền thân không có đai lưng. Cả thân thể lung linh, đường cong đều lộ rõ không bỏ sót, gần như có thể so với tất cả phụ nữ trong hội trường.

Bọn họ khiêu vũ, cũng rất tự nhiên, nhiệt tình phóng đảng!

Y Toa Bối Lạp • Hi luôn luôn dịu dàng, hôm nay ngược lại làm cho mọi người thay đổi cách nhìn về cô.

Cô trốn tránh nhiều năm như vậy, khi đó còn là một thiếu nữ, hôm nay đã là một mỹ nữ duyên dáng yêu kiều, rất nhiều ánh mắt cũng đuổi theo.

"Gia Mậu, cậu thấy thế nào?" Mã Tu • Tát cùng Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc đang ngồi ở trên ghế sa lon uống rượu, thấy trường hợp như vậy, liền lập tức cười khế, nói: "Cậu có muốn nhảy một bản không?"

"Không có hứng thú." Ánh mắt Gia Mậu, hình như cũng không nhìn về phía Y Toa Bối Lạp, ngược lại, đang kiên nhẫn thưởng thức một ly rượu.

Nhận thấy ánh mắt cậu ta thỉnh thoảng liếc về phía cầu thang, Mã Tu có chút nghi ngờ.

Không lý nào có nguyên do, anh đã điều tra rất rõ ràng, sao Gia Mậu hình như không có chút hứng thú đối với Y Toa Bối Lạp?

"Mã Tu!" Bên cạnh, một thân thể cao gầy ngồi xuống, tay của cô gái nhẹ nhàng vòng qua cánh tay Mã Tu, nói: "Anh có muốn ăn gì không, em giúp anh đi lấy."

"Không cần." Mã Tu nghiêng mặt sang nhìn Mạn Ny Ti ở bên cạnh, nói: "Công chúa, cô ngồi nói chuyện với Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc một lúc, tôi đi một chút rồi sẽ trở lại."

"Được!" Mạn Ny Ti cười nhạt một tiếng, nhìn ánh mắt của anh ta, cũng có thể sinh ra hoa.

Tối nay, cô đã làm công chúa rồi, hơn nữa, coi như Y Toa Bối Lạp thật sự rất đẹp, thì như thế nào chứ? Cô - Mạn Ny Ti có thân phận công chúa, vĩnh viễn đều có thể đè ép Y Toa Bối Lạp!

Sau khi Mã Tu rời khỏi ghế, Mạn Ny Ti liền rời về hướng bên cạnh Gia Mậu.

Đôi chân Gia Mậu vốn đang bắt chéo lại bỗng đặt xuống, tựa như đang có ý định đứng dậy.

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, anh cũng chán ghét tôi sao?" Mạn Ny Ti cắn môi dưới, khẽ "hừ" một tiếng.

"Công chúa điện hạ nói đùa rồi." Gia Mậu liếc mắt nhìn cô ấy, vẻ mặt lạnh lạnh: "Tôi có chút ngọt ngat, muốn đi ra ngoài hóng gió một chút!"

Sau đó, anh cũng đứng lên.

Mạn Ny Ti nắm chặt quả đấm, cắn răng nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, anh theo tôi——"

"Công chúa, Công Tước Tát lập tức trở về rồi."

Lời Mạn Ny Ti vừa tới miệng liền cứng rắn nuốt lại, nắm đấm cũng từ từ buông lỏng.

Từ trước đến giờ, cô cũng rất biết che giấu cảm xúc của mình, hiện tại, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Gia Mậu đã rời khỏi ghế.

Chỉ là, anh cũng không đi về hướng cầu thang.

Dù sao, vào thời điểm kia, anh nhìn thấy một bóng dáng thanh tú, bước thật nhanh vào chính giữa sàn nhảy.

Anh chưa kịp ngẫm nghĩ, bước chân liền bị ngăn lại.

Nhưng đối phương hình như là đã sớm biết anh ta đột nhiên sẽ bị chặn lại, vì thế lòng bàn tay hướng bả vai cô gái đẩy ra, đem cả người cô gái đẩy vào trong ngực Gia Mậu.

Mây rậm Gia Mậu hơi nhíu, cũng không vươn cánh tay đỡ cô gái. Chỉ là, lúc bước chân người nọ đang tiến nhanh đến, không quên nâng đầu gối hướng vị trí eo ếch của cô gái, để cho thân thể cô gái đứng lại.

Mà người nọ, trong lúc đó chen vào giữa Bỉ Lợi cùng Y Toa Bối Lạp.

Lòng bàn tay của anh dùng sức chặt níu bả vai Y Toa Bối Lạp, đem thân thể nhỏ nhắn kéo ra ngoài. Ánh mắt của anh, lạnh lẽo, mang theo hơi thở âm u, hình như có vẻ vô cùng tức giận. Câu hỏi của anh, đương nhiên là nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "Y Toa Bối Lạp • Hi, sao bây giờ em mới trở về? Năm đó, em và Đóa Cáp • Cách Lợi đã xảy ra chuyện gì, tại sao cô ấy bị cưỡng hiếp luân phiên rồi bị giết hại?"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Đánh cho hùng hực khí thế

Thành thật mà nói, người đàn ông gặp phải sự việc như vậy, cũng đều tức giận.

Cô gái của mình, bị người khác luân phiên bị cưỡng dâm, quá nhiều lần, nhưng không thể hiểu rõ ngọn nguồn sự việc. Giờ phút này, Tư Á chỉ có thể trấn nếm chặt Y Toa Bối Lạp • Hi hỏi như vậy, thật sự không dễ dàng gì. Nếu là người kích động, nhất định sẽ hướng về phía cô mà vùng một quyền!

Sắc mặt của Y Toa Bối Lạp có chút tái nhợt, đã không còn bộ dạng bình tĩnh như lúc khiêu vũ với Bi Lợi • Trát Tây. Hình như cô có chút bối rối, đôi môi hơi động đậy, cũng không nói ra một chữ.

Không biết là người nào "A" kêu lên một tiếng, tất cả những người trong hội trường đều yên lặng, mắt thấy Gia Mậu đưa tay ra gạt tay Tư Á, chắn trước mặt Y Toa Bối Lạp, mà Bi Lợi, đã sớm lần nữa đỡ lấy bả vai của Y Toa Bối Lạp, song vai mà đứng cạnh cô.

Dung Thiên Đại và Nam Nhã Toa cũng đi tới, đi theo sau các cô chính là Tát Khắc Tốn.

Về phần Mạn Ny Ti và Mã Tu, cũng đứng lên từ chỗ cũ. Chẳng qua là, vẻ mặt của bọn họ cũng chỉ là nhìn xem náo nhiệt.

Ngược lại, Tắc Tây Lợi Á và Phí Nhĩ Lạc vốn đang ở ban công, giờ phút này cũng bởi vì chuyện xảy ra bên trong mà cũng xuất hiện.

Vốn là bữa tiệc vô cùng náo nhiệt, mọi người đều tề tụ ở cùng một chỗ.

Chỉ có chủ nhân hai cặp mắt, đang đứng ở chỗ cao, lạnh nhạt ngưng mắt nhìn tất cả.

Lòng bàn tay cô gái đặt lên tay vịn lan can ở hành lang lầu hai, đứng bên cạnh cô là một người đàn ông, khỏe miệng khê cong, trong tay nâng một ly rượu, giống như không uống mà chỉ nhấp nhẹ, tâm tình trông có vẻ vô cùng tốt, giống như hận không thể để nơi này đánh nhau hỗn loạn!

Cho dù, đây là bữa tiệc do chính tay anh ta bày ra!

Bọn họ đương nhiên là Nam Thất Dạ và Nam Tuyệt Hiêu rồi !

"Thượng tướng Ngõa La Luân, anh có chuyện gì thì cứ nói, không nên động tay động chân!" Y Toa Bối Lạp do Trát Tây mang đến, lúc này anh ta nên làm bốn phận của một người đàn ông, bình tĩnh ngưng mắt nhìn Gia Mậu đang ngăn cản Tư Á.

Giờ phút này Tư Á tựa như đã không chế được tâm tình của mình, nhưng con ngươi anh ta vẫn lạnh. Hai tay anh ta đặt sau lưng, môi mỏng cong lên nụ cười lạnh lùng, còn mắt và lông mày thì thế nào, giống như muốn dùng hết dũng khí - mạnh mẽ giết chết người khác!

Trái tim của Thiên Đại hơi đau đớn.

Chắc hẳn, cô gái gọi là Đóa Cáp • Cách Lợi, tương đối quan trọng với anh ta, nếu không, anh ta sẽ không tức giận như thế!

Một bên, Nam Nhã Toa đưa tay nắm lấy đầu ngón tay của cô.

Thiên Đại nghe cô ấy nhỏ giọng nói một câu, tinh thần cô có chút hoảng hốt, nghe được không quá rõ ràng, nhưng hình như là nói như vậy: chị Dung, Thượng tướng Ngõa La Luân rất sùng ái tiểu thư Cách Lợi.

Không chỉ là rất sùng ái, phải là. Rất thích!

Sùng ái cùng yêu, không thể định nghĩa giống nhau.

Nhưng Thiên Đại không nói gì, chỉ là nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, con mắt sắc như cũ trước sau như một dừng lại ở trên gương mặt Tư Á.

Xem ra, Y Toa Bối Lạp có chút sợ, cánh tay của cô ta vòng chắc bả vai Trát Tây, thân thể hơi run rẩy, trông mắt nhu thuận chuyển động qua người Tư Á và Gia Mậu, nhưng mà không có ý định nói gì.

Mặt mày Gia Mậu âm trầm, con ngươi hơi có rút, bộ dáng kia, hình như là đề phòng Tư Á sẽ động thủ lần nữa!

"Thân thể cô còn không thoải mái sao?" Mắt thấy dưới lầu duy trì tư thế cương thi, Nam Tuyệt Hiêu không có hăng hái, môi mỏng cong lên, nói: "Bên trong có gian phòng."

"Nam Tuyết Hiều, tôi chỉ hỏi anh một chuyện." Thất Dạ nghiêng mặt sang bên, ánh mắt ngừng ở trên người Nam Tuyết Hiều: "Thiệp mời của Y Toa Bối Lạp, là anh đưa cho cô ấy sao?"

Ánh mắt Nam Tuyết Hiều, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Thất Dạ trong chốc lát, con mắt sắc sâu hơn, gật đầu: "Đúng!"

Quả nhiên, không ngoài dự đoán!

Khóe miệng Thất Dạ hơi nhếch, trong mắt không biết thế nào, ánh sáng mãnh liệt lóe lên: "Thật sự chúc mừng anh!"

Khiến Y Toa Bối Lạp hiện thân, đây là mục đích anh ta mở bữa tiệc này!

Hôm nay, anh ta thành công!

Rất nhanh, Hoàng thành Lạp Ma, sẽ vì vậy mà gặp phải một cuộc tranh đấu gió tanh mưa máu!

Chút bí mật bị che giấu, cũng sẽ dần dần hiện rõ.

Nhưng không thiếu, máu chảy thành sông!

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, đại khái chính là như vậy!

Ánh mắt Nam Tuyết Hiều nhìn theo khuôn mặt Thất Dạ một hồi lâu, môi mới chuyển động, nói: "Cảm ơn!" .

Như thế, yên dạ yên lòng!

Thất Dạ nhìn khóe miệng anh hiện ra nụ cười lạnh nhạt, không thú vị, mở miệng: "Tôi khát."

"Đi vào bên trong, tôi giúp cô lấy cốc nước." Bàn tay Nam Tuyết Hiều nâng lên, chỉ về một hướng, phải không nơi xa mà là cửa chính.

"Tôi chờ anh." Khóe miệng Thất Dạ hơi cong, trực tiếp đi về phía bên kia.

Không liếc nhìn lâu dưới một cái.

Mắt Nam Tuyết Hiều thấy dáng vẻ tự nhiên của cô, lông mày nhíu lại, nghiêng người, tầm mắt dọc theo lâu dưới nhân nhật liếc nhìn một lúc lâu, mới vừa xoay người, búng tay một cái, phân phó phục vụ mang cho anh ta một cái ly tới đây.

Anh biết Thất Dạ có chút tức giận.

Tức thì cứ tức đi, anh sớm đoán được. Tâm kéo đến tay.

Nhưng sau này, cô nhất định sẽ cảm kích anh!

.....

"Tóm lại là xảy ra chuyện gì vậy? Đây không phải là tiểu thư Y Toa Bối Lạp • Hi trước kia là một trong những hạt nhân của Hoàng thành Lạp Ma sao? Sao mắt tích nhiều năm, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện?"

"Đúng vậy, khi đó, tiểu thư Đóa Cáp • Cách Lợi ở chung một chỗ với cô ấy nên mới bị giết hại ——"

"."

Lầu dưới, âm thanh lên tiếng phê phán Y Toa Bối Lạp bay là tà, giống như đang ám chỉ cô ấy là một tội nhân tội ác tày trời vậy. Còn sắc mặt của cô gái thì lạnh, khóe miệng nhẹ nhàng co quắp, nhưng cũng không nói ra nửa câu giải thích.

Rốt cuộc, Tư Á vốn đã nhịn xuống muốn xem cô gái phản ứng thế nào cũng không nhịn được nữa. Con mắt sắc âm trầm của anh ta liếc Gia Mậu một cái, lạnh lùng nói: "A Nhĩ Bá Đặc, cậu tránh ra cho tôi!"

"Không!" Gia Mậu không nói hai lời, liền trực tiếp cự tuyệt anh ta.

"Cậu muốn bảo vệ cô ta?" Tư Á cười lạnh.

"Không phải." Khóe miệng Gia Mậu bỗng nhúc nhích, lạnh nhạt nói: "Nhưng nơi này là đại điện Kaloka."

"Đại điện Kaloka thì như thế nào?" Tư Á thấp "xuy" một tiếng, bước chân đột nhiên tiến lên phía trước, thân thể cao lớn, đến gần Gia Mậu trong gang tấc.

Gia Mậu cũng không sợ, chỉ nâng cằm lên, bình tĩnh nói: "Không như thế nào, cậu không nên tìm cô ấy gây phiền phức ở đây? Có chuyện gì, tất cả mọi

người có thể ra bên ngoài thương lượng lại!"

"Thương lượng cái rắm!" Tur Á hiếm khi nổi tung trở nên lỗ mãng như thế, lạnh lùng "hừ", nói: "Nếu cô ta muốn thương lượng với tôi, thì cũng không biến mất nhiều năm như vậy rồi lại đột nhiên xuất hiện. Nếu như cô ta không đi ra, tôi có thể khẳng định cô ta đã chết rồi. Như vậy, thì coi như cô ta không phản bội Đóa Cáp. Nhưng cô ta không như thế, cậu xem cô ta. Cho tới bây giờ, vẫn là bộ dạng không yên lòng, căn bản không để cái gì vào trong mắt! Cô ta không đáng để cậu bảo vệ."

"Tôi không bảo vệ cô ấy." Chân mày Gia Mậu không để lại dấu vết nhàn nhạt nhú, nói: "Nhưng quy tắc của đại điện Kaloka, mọi người chúng ta đều biết rõ."

"Sao cậu không nói, cậu yêu thương cô ta rồi hả?"

"Tôi không có." Thanh âm của Gia Mậu, hình như có vẻ tương đối bình tĩnh. Con mắt sắc của anh, lạnh nhạt ngưng mắt nhìn Tur Á, nói: "Tur Á, tóm lại cậu không thể động chạm cô ấy ở chỗ này!"

"Cậu đã không yêu thương cô ta, vậy chuyện này cậu nên giao toàn quyền cho tôi xử lý là được rồi. Hiện tại, cậu tránh ra cho tôi." Ánh mắt Tur Á, xuyên qua anh nhìn sang Y Toa Bối Lạp, lạnh lùng mở miệng: "Y Toa Bối Lạp • Hi, đừng tưởng rằng cô không nói chuyện liên trôi qua. Tôi nói cho cô biết, một ngày tôi còn chưa điều tra ra Đóa Cáp chết như thế nào, thì một ngày sẽ không bỏ qua!"

Sắc mặt Y Toa Bối Lạp có chút tái đi, môi mòng hơi run, hình như là có chút sợ hãi.

Tur Á muốn bước lên trước một bước, nhưng bị Gia Mậu cản lại!

"A Nhĩ Bá Đặc, đừng có trách tôi trở mặt!" Khuôn mặt Tur Á nhăn lại, chợt duỗi tay ra, hướng khuôn mặt Gia Mậu thuận tiện vung một quyền.

Gia Mậu nhanh chóng lắc mình né tránh, khó khăn lắm mới tránh thoát công kích của Tur Á. Mặc dù anh không đánh trả, nhưng ở thời điểm Tur Á muốn nhào về phía Y Toa Bối Lạp, chợt xoay người đưa tay nắm bả vai Y Toa Bối Lạp kéo ra, kéo cô sang một bên.

Con mắt sắc của Bỉ Lợi có chút gọn sáng.

"Người giao cho cậu, mang đi!" Gia Mậu nhìn Tur Á ,lại quay mặt nhìn Lạp Y Toa Bối Lạp, đem cô đẩy vào lòng ngực Bỉ Lợi: "Nếu cô ấy gặp chuyện không may, tôi không đội trời chung với cậu!"

"Không thành vấn đề!" Bỉ Lợi giống như phối hợp cực tốt với anh, cánh tay vừa thu lại liền đỡ hông của Y Toa Bối Lạp, lúc ở trước mặt Tur Á, sắc mặt Y Toa Bối Lạp có chút trắng bệch, đi về hướng cửa đại điện Kaloka.

Tur Á lại bị Gia Mậu cản, nhất thời không cách nào rút người ra đuổi theo. Hai người độ chiều với nhau, trận kia, ngược lại làm cho những người quanh mình không dám có bất kỳ động tác gì.

Chiều thức của bọn họ cũng quá bén nhọn, không ai nhường ai!

Tất Khắc Tôn và Phí Nhĩ Lạc ở một bên nhìn, không có ý tứ muốn rat ay khuyên bảo. Mạn Ny Ti và Mã Tu liếc mắt nhìn nhau, khuôn mặt có chút thâm trầm.

Người lo lắng nhất cho bọn họ, không ai ngoài Nam Nhã Toa và Dung Thiên Đại rồi. Hai người đàn ông này đều không phải là kẻ đầu đường xó chợ, nếu như thực đánh tiếp, khẳng định cuối cùng hai bên đều bị tổn hại. Hai cô không muốn nhìn thấy cảnh tượng không vui như vậy!

Nhưng mà, họ không ngăn cản được ——

Người xung quanh hai mặt nhìn nhau, vì để tránh cho trận đại chiến này sẽ là thương tổn đến chính mình, cũng rút lui về phía sau, đem cả đại điện vây thành một vòng tròn to như vậy, để cho hai người đàn ông so chiêu ở bên trong.

Cảm giác kia, thật có chút giống. Tỷ võ kén rề!

.....

Gian phòng rất yên tĩnh.

Thất Dạ đang nhắm mắt dưỡng thần.

Trong đầu, lại như cũ nghĩ đến toàn bộ sự việc mới vừa phát sinh ở dưới lầu.

"Cho!" Người đàn ông rót một cốc nước ấm đưa tới, tiến gần cô, ngồi xuống.

"Cám ơn!" Nhân nhạ nói cám ơn, lưng cô gãi dọc theo thành ghế sa lon mềm mại dựa vào, ánh mắt có chút tán loạn.

"Cô có phản ứng như vậy, để cho lòng tôi lạnh rét đó!"

Thất Dạ bấu môi, không nói lời nào.

Nam Tuyệt Hiêu ưu nhã bắt chéo chân, ánh mắt dọc theo cô gái khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp liếc một cái, đột nhiên cười cười, nói: "Hiện tại ở phía dưới đang có hai vị tướng lĩnh cao cấp đang vì một cô gái mà đánh cho khó hoà giải. Loại trường hợp dầu sôi lửa bỏng kích thích như vậy, chẳng lẽ cô không muốn đi nhìn một chút sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142

"Anh càng muốn đi xem hơn tôi mới đúng chứ?" Thất Dạ tức giận liếc người đàn ông một cái, khóe miệng nâng lên đường cong lạnh lùng.

Người ta đánh nhau cũng không phải là vì cô, mà là vì người con gái mình yêu mến mới đánh, cô là người ngoài thì tham gia xem náo nhiệt làm gì? Bọn họ đánh sống hay chết cũng là chuyện của bọn họ, cô cũng không rồi hơi mà đi nhúng tay vào. Quay đầu lại, thì không phải là mình tự đi chịu tội sao? Cô cũng không phải là ngu ngốc, tự nhiên sẽ không làm vậy.

Nam Tuyệt Hiêu mặt mày giương lên, vẻ mặt có mấy phần quý dị.

Thất Dạ mặt trấn định tự nhiên, hoàn toàn không thấy được tâm tình hiện nay của cô như thế nào. Co dem ly nước đặt sang bên, lạnh nhạt mở miệng: "Nam Tuyệt Hiêu, anh cảm thấy tôi chính là cái người mà anh nói đến kia, tiểu thư Tạp Lạc Hi • Nhi sao?"

"Rất rõ ràng, A Nhĩ Bá Đặc cũng đã bắt đầu cho rằng em chính là cô ấy." Con mắt Nam Tuyệt Hiêu sắc nhẹ, này ngưng thê nhìn khuôn mặt cô gái đối diện, có loại mùi vị bí ẩn: "Em nếu không tin, thì ngay cái tên anh ta đặt cho em, cũng đã thấy được một chút manh mối."

Thất Dạ không thể phủ nhận, thật ra thì, Nam Tuyệt Hiêu nói cái này ngược lại là lời nói thật.

Gia Mậu hẳn là trước đó cũng biết hoài nghi thân phận của cô, biết cô là từ Nam Gia đến, cho nên Nam Hi, có thể hiểu chính là tiểu thư Nam Gia đi, cũng chỉ là do cô vẫn luôn không nghĩ tới điểm này đi! Bởi vì những chuyện xảy ra liên tiếp về sau, thì cô cũng đã bắt đầu hoài nghi thân phận của mình rồi.

Lần kia thực sự nổ lớn như thế, thì thân thể của cô chắc chắn sẽ không được nguyên vẹn!

Sau vai cô có một dấu ấn mà từ trước tới nay cô chưa từng biết đến.

Cô từ trước đến nay không uống rượu đỏ, nhưng sau khi đi tới nơi này, lại cực kỳ quen thuộc với những loại rượu đỏ kia ——

Đúng lúc, trong gia tộc Hi có một vị tiểu thư biết rất tường tận về các loại rượu đỏ.

Thịt này thân này, cực kỳ giống cô ở kiếp trước, nhưng lại không phải là cô. Phải nói, không phải là thân thể trước kia của cô.

Giải thích duy nhất, chính là cái này tiểu thư Tạp Lạc Nhi • Hi, có ngoại hình giống như đúc với thân thể trước kia của cô!

Cô đã bắt đầu tiếp nhận sự thật này.

"Anh ta hẳn là vừa bắt đầu cũng đã hoài nghi đi!" Thất Dạ cười cười, có một chút mùi vị tự giễu cợt.

Người kia cũng sớm đã hoài nghi, nhưng chính là vẫn luôn không nói ra. Hiện tại, anh ta dẫn cô tới đây, cố ý ở trước mặt Nam Tuyệt Hiêu tỏa sáng, có thể đủ kích thích người trong lòng mình một cái, thật đúng là *** một công đôi việc!

Nam Tuyệt Hiêu môi mỏng chậm rãi nhấp xuống, cười như không cười nhìn chăm chăm cô: "Em để ý?"

"Tôi ngại?" Thất Dạ cười, cái hàm lạnh nhạt đạm nhìn thẳng vào mắt người đàn ông: "Nam tiên sinh tại sao phải cho là như vậy?"

"Nếu em không để ý, hiện tại sẽ không buồn buồn như vậy."

Cô có sao? !

Bởi vì một ý nghĩ về người đàn ông kia đã khiến cho tâm trạng cô buồn buồn không vui?

Cô cũng không phải là ngu ngốc, tại sao phải tự mình mang tội như vậy đây?

"Vô luận là phải hoặc không phải, cũng không thay đổi được cái gì, cho nên anh sẽ không cưỡng cầu." Thất Dạ quay mặt, lẳng lặng ngưng mắt nhìn người đàn ông: "Nam Tuyệt Hiêu, tôi hiện tại liền có thể nói cho anh biết, tôi sẽ không bởi vì chiếm lấy thân thể của Tạp Lạc Nhi • Hi, mà cứ mặc cho các người muốn nói gì thì là thế nấy. Tôi là cô ấy, cũng không phải là cô ấy. Tôi nói như vậy, anh hiểu chứ?"

"Hả?" Nam Tuyệt Hiêu hứng thú nhìn chằm chằm cô: "Ý của em là, em mất trí nhớ?"

"Không có, trí nhớ của tôi, chỉ dừng lại ở kiếp trước. Tôi hiện tại, chỉ là dựa vào một luồng cô hồn tìm tới cái thân thể này, tôi không phải cô ấy chính là có ý này." Sóng lưng Thất Dạ dọc theo ghế sa lon khẽ dựa, dáng vẻ có mấy phần chán nản: "Cuộc sống này, cứ như vậy trôi qua, tôi không muốn bị bắt buộc làm cái gì."

"Cảm giác , em thật giống như là đã bị mất đi một phần trí nhớ."

"Không." Thất Dạ cực kỳ khẳng định lắc đầu, khoe mắt dư quang liếc xéo hẳn: "Tất cả quãng đời trước kia của tôi, tôi đều nhớ rất rõ ràng. Tôi làm sao lại tới nơi đây, cũng nhớ rất rõ. Không sai tôi có không ít những ký ức của Tạp Lạc Nhi • Hi, thế nhưng chính là một loại bản năng mà thôi. Tôi, tuyệt đối không phải là cô ấy!"

Dù sao, cô cũng sẽ không để cho mình rơi vào con đường mòn trước kia.

Nam Tuyệt Hiêu sâu kín nhìn cô chằm chằm vài giây, mới nhỏ giọng hỏi thăm: "Chẳng lẽ, em không muốn biết trước kia đã xảy ra những chuyện gì sao?"

"Khi một người linh hồn cũng đổi đi rồi, thì những vật khác cũng không còn quan trọng." Thất Dạ đáp lại không mặn không nhạt: "Cho nên, không cần trông cậy vào tôi chính là Tạp Lạc Nhi • Hi trong suy nghĩ của anh. Cũng không cần coi tôi như cô ấy mà đối xử, bởi vì tôi không đáng giá! Tôi sẽ vẫn không có tình cảm gì với anh!"

Cô nói quyết tuyệt như thế, chính là hi vọng có thể cùng hắn vạch rõ giới tuyến!

Nam Tuyệt Hiêu chỉ trầm mặc không nói , sâu kín nhìn cô chằm chằm, không nói gì thêm.

Nhưng thần thái ở đáy mắt hắn, lại làm cho Thất Dạ không khỏi cảm thấy sợ.

Hình như là. Tất cả mọi thứ, đều ở trong sự tính toán của hắn!

.....

"Không cần đánh nữa !" Mắt thấy, trong sân, hai người kia càng đấu càng quyết liệt, cũng rất nhiều người bắt đầu khuyên can: "Trời ạ, đến cùng là có chuyện gì xảy ra đây?"

"Hai vị thượng tướng vì một người con gái mà đánh nhau, lời này mà truyền đến tai An Đức Liệt Vương, bọn họ có thể cũng đều bị trách cứ ——"

"Không cần, bọn họ đều đẹp trai như vậy."

"."

Bọn nữ tử liến thoắng không ngừng cũng không có ảnh hưởng tới hai người đàn ông bên này, bọn họ ra tay vẫn gọn gàng linh hoạt. Thay đổi cũng không phải là bạn tốt nữa rồi, vậy thì thật là từng quyền đều mang theo sát khí, giống như hận không thể dùng mọi thứ tàn nhẫn nhất đánh cho đối phương ngay lập tức trở nên thê thảm.

Mọi người đều là ngoài miệng khuyên bọn họ đừng đánh, nhưng không có bất luận kẻ nào dám đi ra vào ngăn trở.

Phải biết, hiện tại bên trong phòng trừ bọn họ ra, tất cả những người có địa vị tới cao ở thành Lạp Ma cũng đều xuất hiện! Hoàng tử Tát Khắc Tôn, Phí Nhĩ Lạc, công chúa Mạn Ny Ti, Công Tước Tát. Người ta đều quyền cao chức trọng, nhưng cũng không có một người nào dám mở miệng nói gì, bọn họ những con tôm nhỏ, dĩ nhiên là kiêng kỵ không dám nói tiếp nữa!

Chỉ là, một giọng nói lạnh lạnh của một cô gái truyền tới, khiến cho cả đại điện đều kin hải. Không một ai dám ồn ào.

"Các người đánh đủ chưa? Hiện tại mọi người đều ở đây, các người mang ở chỗ này để cho người khác làm xiếc khi đùa giỡn sao? Xem lại xem có được không?"

"."

Tất cả mọi người cũng hít vào một hơi lạnh khí, ánh mắt liếc qua khuôn mặt cô gái.

Thiên Đại giống như là không sợ những ánh mắt đó, hai tay cô nắm thành nắm đấm, lạnh lùng nhìn hai người đàn ông đang đánh chậm lại, khoe miệng nâng lên nhất mực nụ cười nhạo báng: "Thế nào lại không đánh nữa? Tiếp tục! chỉ là chờ các người giải quyết xong sự tình, mọi người không biết sẽ tập trung tiếp vào đâu mà thôi?"

"." Tư Á chân mày cau lại, lạnh lùng phui cánh môi, nghiêng mặt sang bên, đầu ngón tay nhắm vào Gia Mậu đâm một cái, cười lạnh nói: "Chuyện

này, tôi tuyệt đối sẽ bỏ qua như vậy đâu!"

"Vậy còn phải xem bản lĩnh của cậu." Gia Mậu môi mòng có chút nguội lạnh: "Chỉ là bây giờ giải quyết xong thì chấm dứt luôn, cậu rõ ràng không được!"

"Chuyện của chúng ta, công là công, tư là tư, không cần nói nhập làm một!"

"Tôi cho tới bây giờ cũng luôn công và tư rõ ràng!"

"cậu đã nói những lời này là tốt rồi, hôm nay nơi này tất cả mọi người làm chủ cho tôi!" Tư Á hai cánh tay liền vuốt, nghiêng mặt sang bên, mắt lạnh liếc về hướng Thiên Đại, hừ một tiếng, trước mặt bao người, bước nhanh về phía cửa chính chạy như bay ra ngoài.

Gia Mậu nhướng mày, cũng ngay sau đó rời đi.

"Không phải còn muốn tiếp tục đấu nữa chứ?"

"Trời ạ, thượng tướng Ngõa La Luân cùng thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc trở mặt ——"

"."

Bên trong đại sảnh, một mảnh âm thanh tiếc hận vang lên.

Tất Khắc Tôn hai cánh tay vòng quanh trước ngực, cười như không cười liếc mắt một cái sang Phí Nhĩ Lạc cách đó không xa. Người sau chân mày chặt vện, nắm tay đầu sau lưng nắm chặt thành nắm đấm. Chỉ là, hình như cảm nhận được ánh mắt của hắn, người đó liền trở về khuôn mặt bình thường không biểu lộ một chút cảm xúc.

Tất Khắc Tôn nâng lên một cái cằm chỏ, đầu ngón tay mon trớn gò má của mình, chân mày khẽ nhíu, ý vị sâu xa.

Con mắt Phí Nhĩ Lạc càng thêm sâu xa khó lường.

Tất Khắc Tôn lại phát phát tay, tầm mắt, nghiêng nhìn theo cô gái đang đứng bên cạnh anh.

Trực tiếp đối mặt với cái nhìn ấy, Tắc Tây Lợi Á nhẹ kếp mí mắt một chút, lập tức liền đem ánh mắt dời đi nơi khác.

Nắm đấm của Phí Nhĩ Lạc càng thêm siết chặt.

Tất Khắc Tôn cả cười.

Vốn là đứng ở bên người Nam Nhã Toa, bây giờ đã vững vàng đi tới bên người Thiên Đại. Cô có chút lo lắng nhìn tới trước, ánh mắt theo cô gái nhìn ra cửa, nói: "Dung tỷ tỷ, có muốn cùng đi ra ngoài xem một chút?"

"Không được." Thiên Đại môi mòng khẽ nhấp xuống, nhàn nhạt cười nói: "Đây không phải là chuyện trong phạm vi cai quản của tôi."

Người đàn ông kia đối với chuyện của Đóa Cáp • Cách Lợi có bao nhiêu khẩn trương, cô hiểu.

Cho nên, cô không có cần thiết đi tham gia nào nhiệt!

.

Khi bước chân dời ra sau đại điện Kaloka, hai thân hình cũng không đuổi theo một phương hướng nhất định nào cả. Một người đi tới chiếc xe con cạnh đó, còn một người lại nhằm con đường phía trước bước đi.

Khi xe lái ra tới ngoài đường, lúc lướt qua người đàn ông kia, cửa xe “Rầm” một tiếng, bị đẩy bật ra.

Mặc dù xe còn đang chạy, nhưng người đàn ông đi ở ven đường kia, cũng là nhanh chóng phản ứng kịp, trực tiếp nhảy lên chiếc xe kia.

Sau đó, "Pằng" một tiếng đem cửa xe nhanh chóng đóng lại.

Bên trong buồng xe, không có cái vả. .

Ánh mắt hai người đàn ông này, đồng loạt hướng kính chiếu hậu nghiêng mắt nhìn một cái, sau đó. Nhìn nhau cười một tiếng.

Cũng chỉ là diễn tuồng thôi!

.

Thất Dạ không biết mình vì sao lọt vào giấc ngủ mê man, khi cô mở mắt ra, Nam Tuyệt Hiêu cũng không ở đây. Khắp nơi thật là yên tĩnh, giống như toàn thế giới chỉ còn lại một mình cô.

Cô vẫn dăng ở trong căn phòng đó, Nam Tuyệt Hiêu không có ở bên cạnh, nhưng trên người của cô, lại có thêm một cái áo khoác ngoài của đàn ông. Quần áo, hình như, còn vương hơi thở của người đó!

Ha ha, thật đúng là sẵn sóc chu đáo ——

Ngón tay dọc theo đầu lông mày nhẹ nhàng xoa nắn, cô lắc đầu, lòng bàn tay đặt trên đầu gối, mạnh mẽ chống thân thể mệt mỏi đứng lên.

"Phanh ——"

Cửa phòng vào thời khắc này bị người đẩy ra, gương mặt tuấn nhã hiện lên trước mắt. Mặt mày người đàn ông, mang hơi thở lạnh lạnh, tầm mắt nghiêng sang nhìn bên người cô, ánh mắt híp lại, bắn ra một cỗ sát khí, cô làm gì đắc tội với hắn, tại sao lại phải dùng ánh mắt như cô đã giết chết mẹ ruột hắn để nhìn cô chứ? Ánh mặt lạnh lùng đầy sát khí này, khiến cho cả người Thất Dạ, cũng bị sợ đến run lấy bầy.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Tâm cơ

Thất Dạ phản ứng rất là mau lẹ, cô lật người dậy, đem áo của Nam Tuyệt Hiêu ném qua. Mắt thấy người đàn ông kia nhanh chân bước đến, cô liền vòng qua ghế sa lon, kéo ra khoảng cách với hắn.

Mặc dù cô không có đắc tội với hắn, nhưng cặp mắt của đôi phượng lúc này quá sắc bén, giống như hận không thể giết chết cô ngay vậy! Cô là ai chứ, tất nhiên sẽ không thể để cho người khác không có lý do gì lại đến mặc sức hành hạ mình được. Cô cần biết hắn là ai làm khi gió gì, tóm lại là không được phép chọc tới cô!

"Điện hạ!" Chợt, một âm thanh lạnh lạnh ở phía đối diện Thất Dạ cùng người đàn ông, truyền tới.

Phí Nhĩ Lạc quay mặt liếc về phía cửa một cái, nhưng thấy dáng dấp cao lớn của một người đàn ông đang tiến vào, trong mắt hắn là sự thâm sâu khó lường, nháy mắt liền thu lại, bày ra cái vẻ khiêm tốn hàng ngày!

Người đàn ông này thay đổi sắc mặt giống như là thời tiết vậy!

Thất Dạ ở đáy lòng phần nộ mắng một tiếng, ngoài mặt lại trấn định tự nhiên, thậm chí là khoe miệng cũng không có hạ xuống.

"Nam Thành chủ!" Phí Nhĩ Lạc đôi tay chấp sau lưng, nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn Nam Tuyệt Hiêu: "Ta đang muốn tìm ngài, ngài đã tới rồi!"

"Điện hạ tìm tôi có việc gì sao?" Tầm mắt Nam Tuyệt Hiêu, liếc tới khuôn mặt Thất Dạ, cô thật là ranh mãnh, nhân có sự xuất hiện của hắn liền chuyển ngay ra ngoài.

"Cô gái đó không phải là vật cưng của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc ư, tại sao lại xuất hiện ở trong phòng của Nam Thành Chủ?" Con mắt Phí Nhĩ Lạc, mang một chút ý vị mơ hồ.

"mới vừa rồi, tôi cùng cô ấy nhảy một điệu, cô ấy cảm thấy trong người không được thoải mái, tôi liền đem cô ấy lên đây nghỉ ngơi. Điện hạ yên tâm đi, cô ấy là người của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, một lát nữa tôi sẽ cho người đưa cô ấy về phủ của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc!" Nam Tuyệt Hiêu môi mông nhất mạt thanh thanh thiện thiện cười nhạt, khoe mắt đuôi mày, cũng nhuộm một sắc thái đầy thâm ý.

Phí Nhĩ Lạc nâng cánh tay lên, nhàn nhạt cười nói: "Không cần Nam Thành chủ phí tâm, lát nữa ta cũng có việc cần phải đi đến phủ thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, thuận đường đưa cô ấy về được rồi!"

Nam Tuyệt Hiêu mày rậm vừa nhấc, ánh mắt liếc dọc theo khuôn mặt Phí Nhĩ Lạc, mới nói: "Tôi còn tưởng rằng, Điện hạ sẽ đích thân đưa trung tướng Ngõa La Luân hồi doanh trung!"

"Tắc Tây Lợi Á đứng hàng Trung tướng, võ nghệ lại không phải kém, bên cạnh còn có vệ binh che chở, không có việc gì. Ngược lại tiểu thư Nam Hi . . . Xem ra nhu nhược đáng thương, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc hiện tại lại rất ưa thích cô ấy, ta không thể để cho cô ấy có thể xảy ra chút chuyện gì không hay!" Phí Nhĩ Lạc thật mỏng cười một tiếng, nói: "Dù sao ta cũng là người chuyên cơ bay thẳng tới đó, ta sẽ đưa cô ấy về là được!"

"Ha ha, vậy thì thật là tốt." Ánh mắt Nam Tuyệt Hiêu ngầm đánh giá Phí Nhĩ Lạc, cho đến khi người đàn ông kia cảm nhận được ánh mắt "thiết tha" của hắn mà trường lại, mới tiếp tục nói: "Như vậy, không biết Điện hạ có để ý hay không nếu Nam tôi cũng muốn được ngài đưa một đoạn đường đây?"

Anh cũng biết, Nam Tuyệt Hiêu chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy đem Nam Thất Dạ giao cho mình! Nam Tuyệt Hiêu sợ anh sẽ động thủ đối với Nam Thất Dạ! Nhưng Nam Tuyệt Hiêu có phải đã lo lắng quá hay không? Người là anh lấy từ trên tay Nam Tuyệt Hiêu, nếu trên đường anh thực sự xuống tay với cô, đến lúc đó Gia Mậu truy vấn, vậy không phải là anh sẽ không có biện pháp giải thích? Như vậy sẽ gây ra phiền toái lớn rồi.

Phí Nhĩ Lạc môi mông câu nhất câu, nói: "Nam Thành chủ lại có chuyện gì muốn đi gặp thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc sao?"

"Đúng vậy!" Nam Tuyết Hiêu không có mùi vị gì cả mà nói: "Hơn nữa, là chuyện cực kỳ quan trọng. Tôi muốn được tự mình nói với thượng tướng!"

Cứ như vậy, liền lấy có ngăn cản sạch những lời Phí Nhĩ Lạc muốn tiếp tục truy vấn!

Phí Nhĩ Lạc há có thể không nghe được hán ngữ ý chẳng qua là thuận dịp thì chơi, nhưng đối phương đều đã nói như vậy rồi, người ta lại là nhân vật có mặt mũi, anh có thể nói một tiếng "Không" sao? Vào lúc này, muốn cùng ở một mình với Nam Thất Dạ một lát, âm thầm giải quyết chuyện gì đó cũng không thể rồi!

Ngươi được đẩy Nam Tuyết Hiêu, ngươi làm hỏng chuyện tốt của ta, cũng đừng trách ta mặt nặng mày nhẹ với ngươi rồi! Ta muốn để cho ngươi biết, ta Phí Nhĩ Lạc cũng không phải là người dễ bị bắt nạt!

Anh liền duỗi tay, tự nhiên thanh thần mà cười nói: "Đã như vậy, thì chúng ta liền cùng đi đi!"

"Điện hạ, xin mời!" Nam Tuyết Hiêu thân mình khẽ nghiêng, làm ra một tư thế mời.

Ánh mắt Phí Nhĩ Lạc liếc sang hán, con mắt sắc lạnh lẽo, liền phát nhẹ tay áo, đi ra bên ngoài: "Hi vọng không có Nam Thành chủ thì đại diện Carlo, vẫn có thể chịu đựng được!"

Nam Tuyết Hiêu cười mà không nói.

Có một số việc, không đến một khắc cuối cùng, sẽ không biết rốt cuộc là ai thắng ai thua đây!

.....

Vương Cung.

Nghe nói, đại thần mình sủng ái nhất Ma Tây • Đạo Sâm cầu kiến, An Đức Liệt Vương cho cung nhân truyền ông ta vào thư phòng.

Ma Tây tiến vào thư phòng, còn lại toàn bộ đều lui ra ngoài. Ông thi lễ đối với An Đức Liệt Vương, người nọ khoát khoát tay, ý bảo ông bỏ qua.

"Vương, người lại đang đọc sách sao?" Nửa thân của Ma Tây hơi cong xuống, một bức kính cần.

An Đức Liệt Vương tuổi đã hơn bốn mươi, nhưng vóc người lại tương đối tinh tráng. Sắc mặt của ông ta đỏ thắm, mũi thẳng môi mông, lúc còn trẻ chắc chắn là rất tuấn mỹ, xem ra cực kỳ thành thực chừng mực. Ông chỉ là rất trắng niên, tự nhiên sẽ không có vẻ như một ông lão, trái ngược lại là một người đàn ông trắng niên rất có sức quyến rũ, đôi mắt sắc sảo thâm sâu, giống như một hồ nước sâu thăm thẳm tràn đầy âm u, tùy lúc đều có thể dieetju trừ ngươi ngay lập tức.

Cũng khó trách, Ma Tây lại cung kính với ông ta như thế.

"Ông có việc gấp muốn nói với ta?" An Đức Liệt Vương thanh âm lạnh lạnh, ánh mắt chỉ khẽ lướt qua mặt ông, liền rời đi ngay.

"Dạ!" Ma Tây vội vàng nghiêng thân, nhỏ giọng nói: "Vương, hôm nay điện hạ Tát Khắc Tôn tới phủ Đại nguyên soái của tôi."

Con người An Đức Liệt Vương ngưng tụ, từ từ đem quyển sách trong tay thả xuống.

Ma Tây biết tâm ý của ông ta, hai tay chống xuống, cả người liền quỳ xuống đất: "Vương, Điện hạ Tát Khắc Tôn có ý tốt, thuộc hạ không dám nhận."

"Đó?" An Đức Liệt Vương môi mông nhếch lên, đáy mắt có ánh lạnh di động.

"Theo lời Điện hạ Tát Khắc Tôn, nghe là muốn cùng tiểu nữ kết thân. Tiểu nữ sinh ra đã ngu độn, há có thể tiến vào hoàng gia trở thành con dâu? Tôi chỉ sợ vạn nhất nó gây ra điều gì."

"Ông là đang muốn nói gì với ta?"

Nghe giọng nói lạnh lùng của An Đức Liệt Vương, cả thân thể Ma Tây cũng trở nên cứng ngắt. Lòng bàn tay ông úp sát xuống mặt đất, cung kính cúi đầu sát sàn nhà lạnh lẽo: "Thuộc hạ vô ý mạo phạm vương, nếu như Điện hạ Tát Khắc Tôn thật hi vọng cưới tiểu nữ làm vợ, thuộc hạ hi vọng An Đức Liệt Vương cho thuộc hạ làm chủ, đem hôn sự này tác thành!"

Thanh âm của ông còn chưa dứt, liền thấy sắc mặt An Đức Liệt khẽ đổi một cái. Lòng bàn tay của ông ta hướng mặt bàn hung hăng vỗ, thân thể cao lớn liền đứng lên, nâng chân không chút do dự đập vào bả vai Ma Tây.

Ma Tây không nghĩ tới ông ta sẽ hành động như thế, dù là nghĩ đến, giờ phút này ông cũng không dám né tránh. Vì vậy, bị ông ta dùng sức đá một cái, cả người ông liền ngã sang bên cạnh. Trên trán có một dòng ẩm nóng trào ra, ông đưa tay lên sờ sờ, liền thấy vết máu đỏ tươi chảy xuôi ra ngoài.

Nhìn cái dáng vẻ đờ đẫn kia, An Đức Liệt Vương lạnh lùng khẽ hừ, nói: "Ông thật không có tiền đồ? Hoàng gia ta nguyên ý cưới con gái ông làm nàng dâu, lại khiến ông không hài lòng? Ông có thể bước vào cửa chính của hoàng thất đó là vinh hạnh cho ông! Đã cho ông mặt mũi ông lại không biết xấu

hồ!"

"Thuộc hạ cũng không có ý này!" Nghe giọng nói lạnh lùng này của An Đức Liệt Vương, Ma Tây lúc này nào dám nói gì, ông chỉ là nằm rạp xuống, nói: "Thuộc hạ nguyện ý tất cả nghe theo chỉ thị cùng an bài của vương, tuyệt không nửa điểm dị nghị!"

"Đó?" An Đức Liệt Vương cười lạnh một tiếng, nói: "Mới vừa rồi còn quỳ xuống cầu ta không nên kết thân với gia tộc Đạo Sâm các người!"

Đình đầu Ma Tây hạ sát xuống mặt đất, hung hăng dập xuống hai cái.

An Đức Liệt Vương thấy thế nhướng mày, hừ lạnh một tiếng: "Được rồi, đứng lên cho ta đi, có quỳ ở đây nữa cũng không thay đổi được gì!"

"Thuộc hạ không dám!" Thân thể Ma Tây còn quỳ ở nơi đó!

"Đứng lên!" thanh âm An Đức Liệt Vương, chợt lạnh đi mấy phần.

Ma Tây có lớn mặt, cũng không dám phản nghịch người đàn ông này, vì vậy lời nói của An Đức Liệt Vương vừa dứt, cả người ông liền vội vàng suýt ngã mà đứng lên. .

An Đức Liệt Vương ung dung ngồi trên vương vị, khẽ hất hàm nhìn ông, nói: "Nam Nhã Toa không muốn làm nàng dâu của hoàng gia hay sao."

"Nha đầu kia vẫn luôn thích Ngõa La Luân nhà Tư Á • Kiều!"

An Đức Liệt Vương mày rậm cau lại, đầu ngón tay mon trón cằm: "Ông là nghĩ tới muốn ta đem Nam Nhã Toa chỉ hôn cho Tư Á?"

"Thuộc hạ cũng không có ý đó." An Đức Liệt Vương gấp giọng nói: "Đây chẳng qua chỉ là tâm ý riêng của tiểu nữ nhi, thượng tướng Ngõa La Luân hình như vẫn còn rất nhớ thương với vị hôn thê xấu số. Mà hiện nay bên cạnh anh ta vẫn còn có một số sủng cơ, chỉ sợ là không có ý muốn cưới Nam Nhã Toa."

"Trước đây nhà Đạo Sâm các người vì Nam Nhã Toa có nhờ người mai mối tới nhà Ngõa La Luân làm mai ta cũng có nghe nói." An Đức Liệt Vương thờ phào một cái, tỉnh táo nói: "Thật không có nghĩ đến thượng tướng Ngõa La Luân lại thật giống với cha anh ta, nhìn cô gái nào không ưa mắt, coi như biết rõ rất có lợi cho con đường chính trị, cũng chết sống không cưới!"

"Thuộc hạ cũng không hy vọng Nam Nhã Toa cùng Ngõa La Luân gia tộc có mối quan hệ quá gần." Ma Tây nhẹ nhàng thờ dài một tiếng: "Vương, trước mặt thế lực của ngũ đại Quý tộc ở hoàng thành Lạp Ma đang từ từ khuếch tán. Bắc phần cùng gia tộc Trác Tây rõ ràng cho thấy sự yếu thế, Ngõa La Luân cùng A Nhĩ Bá Đặc rõ ràng ở cùng một phe. Mà gia tộc Đạo Sâm của tôi mấy chục năm nay đều ở trên cao, tôi sợ tiếp tục như vậy."

"Ông biết trong hoàng thất cũng đã chia thành vài thế lực?" An Đức Liệt Vương cười như không cười nhìn ông: "Ta đây là vương, tất nhiên là thế lực lớn nhất, nhưng hai vị hoàng tử cùng công chúa, cũng đều có thế lực riêng của từng người rồi! Nhất là, Vương Hậu cố ý bồi dưỡng công chúa cùng Công Tước Tát, lòng có tâm cơ đã rõ rành rành."

Thân thể Đạo Sâm cứng đờ, có chút kinh ngạc nhìn tới phía trước: "Vương có ý tứ là."

Câu nói kế tiếp, ông cũng không dám tùy tiện tiện nên chỉ nói ra nửa câu.

An Đức Liệt cũng là khoe miệng ngoác ngoác, nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn ông, nói: "Đạo Sâm, đây chính là cơ hội!"

Ma Tây tự nhiên biết.

Nhưng cơ hội này, phần thắng của bọn họ cũng không lớn!

Nhìn chiếc máy bay trực thăng kia dừng lại ở ngoài đại điện Kaloka, Thất Dạ thật là phiền muộn.

Bình sinh cô ghét nhất là phải ngồi máy bay.

Đang lúc cô muốn nói có thể không cần lên hay không, sau lưng đã có người đẩy đẩy. Cả người cô liền mất thăng bằng, nhắm bậc thang mà xô tới, mà hướng này, dĩ nhiên chính là này máy bay trực thăng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Đã làm.... tình chưa??

Con mẹ nó, muốn làm người khác mất mạng sao?

Thân hình Thất Dạ tương đối khỏe mạnh. Thời điểm có người đẩy làm cô mất đi trọng tâm, cả người cũng mượn lực nhảy một cái lên trước. Thật may là giờ phút này đứng cách cô không xa có một người lính cao lớn, thời điểm cô vọt qua, lòng bàn tay đẩy dọc theo bờ vai của anh ta, tìm một cái "Cột" ổn định thân thể của mình.

Người nọ lại bị cô đẩy ra ngoài vài bước, loạng choạng thiếu chút nữa ngã nhào.

Người anh em, thật xin lỗi!

Thất Dạ nghĩ như vậy, nghiêng mặt nhìn sang phía người đàn ông đẩy mình, mắt một mảnh đỏ sẫm.

"Bản lĩnh của tiểu thư Nam Hi không tệ!" môi mỏng của Phí Nhĩ Lạc lộ ra nụ cười nhạt, nhẹ nhàng hừ một tiếng: "Chỉ là"

"Cẩn thận!" Thời khắc anh ta nói chuyện, thân thể Thất Dạ đột nhiên bỏ nhào về phía trước, hai cánh tay ôm người đàn ông, ngã xuống bên cạnh cùng với anh ta.

Thời khắc thân thể cô nhào tới, có khoảng 0,001% giây, Phí Nhĩ Lạc biết cô là cố ý. Nhưng đáy mắt cô lóe ra ánh sáng lại chỉ điểm anh, cô cũng không phải hăm hại anh. Vì vậy thời khắc bị cô đẩy ngã xuống bên cạnh, cánh tay dài của anh chợt dùng sức quán lấy thân thể mảnh khảnh của cô, lòng bàn tay nắm lấy thân thể binh sĩ vừa bị hất đẩy loạng choạng, sau đó bước chân vuron ra, liền đỡ cô đi đến bên cạnh máy bay trực thăng.

Bên tai, là tiếng đạn "Gào thét" qua, bắn vào trên cabin, "đoàng" một tiếng, làm cho tất cả mọi người chung quanh đều kinh hoàng.

Kỳ thật bọn họ là nhân vật chính của bữa tiệc, hiện tại muốn giải tán, nên rất nhiều người cũng liền đi ra ngoài. Hôm nay đột nhiên xảy ra tập kích như vậy, tất cả mọi người dĩ nhiên là sợ. Phải biết, người bị tập kích là hoàng tử của họ! Vì vậy binh sĩ cũng mau chóng xông tới chắn ở trước người bọn họ.

Lúc này Nam Tuyệt Hiêu rõ ràng là mới từ bên trong bình tĩnh đi ra, thấy thế cũng lập tức bước tới đây, Vuư Đức và một nhóm hộ vệ không hề lười biếng, nhanh chóng đi lên hộ tống.

"Lên máy bay trước!" Nam Tuyệt Hiêu nghiêng mặt sang bên, nói với người đàn ông ôm Thất Dạ.

"Đi!" Cánh tay Phí Nhĩ Lạc dọc theo hông của Thất Dạ ~ xoay một cái, dẫn cô đi, đẩy lên bậc thang máy bay.

Lúc này, Thất Dạ không suy nghĩ tiếp chuyện gì, ngoan ngoãn lên máy bay!

Phí Nhĩ Lạc với hộ vệ hộ tống theo sát phía sau.

"Vô luận dùng bất kỳ cách nào, đều phải bắt người tập kích tới cho tôi". Nam Tuyệt Hiêu ở trên máy bay, lạnh lùng nói với Vuư Đức.

Vuư Đức đáp một tiếng "Vâng", sau đó xoay người vẫy tay bảo một nhóm lớn hộ vệ tập trung lại đây.

Bọn họ hình như cũng là binh sĩ vô cùng chuyên nghiệp, liền lập tức vây quanh vị trí bị tập kích. Trong đó có người lập tức tiến về phía đó, còn lại một bộ phận vẫn ở tại chỗ.

Nam Tuyệt Hiêu bước lên máy bay, ánh mắt liếc phi công một cái, lòng bàn tay đẩy bờ vai của anh ta, thanh âm lạnh lạnh: "Đi xuống đi!"

Người nọ vốn muốn liếc mắt xem Phí Nhĩ Lạc, nhưng Nam Tuyệt Hiêu không cho hắn cơ hội, trực tiếp nâng chân đạp vào mông hắn ta một cái. Thấy người nọ ngã xuống mặt đất, hắn liền khởi động máy bay trực thăng!

Sắc mặt của Thất Dạ lạnh lẽo, trầm giọng quát lên: "Nam Tuyệt Hiêu, anh điên rồi sao? Máy bay bị chặn đánh, bây giờ chúng ta đi lên như vậy, rất nguy hiểm!"

"Cô đi ra ngoài, sẽ càng thêm nguy hiểm!" Nam Tuyệt Hiêu hình như rất tinh thông điều khiển, đầu ngón tay nhấn mấy cái ở trên những dụng cụ, máy bay cứ thế cất cánh.

"Nam Tuyệt Hiêu."

"Câm miệng!"

Thất Dạ có chút kinh ngạc quay lại nhìn hai người đàn ông trầm miệng một lời kêu cô câm miệng, mắt chợt lóe một cái, lộ ra ánh sáng!

Cánh quạt máy bay vừa khởi động, liền bay lên giữa không trung.

Đầu ngón tay Thất Dạ nhanh chóng đưa ra nắm lấy Phí Nhĩ Lạc ở bên cạnh .

Đúng vậy, trước đó cô đã bị Gia Mậu đặt ở ban công huấn luyện "Không sợ độ cao", nhưng đột nhiên ngồi máy bay trực thăng không an toàn, lại làm cho cô rối rắm!

Phí Nhĩ Lạc cười như không cười nhìn chăm chăm cô, cũng không có bỏ rơi cái tay thon dài nắm chặt quần áo anh của cô.

Bị cô dựa vào, cũng không sao!

Thất Dạ rất nhanh ý thức đến điều này, nhanh chóng liền đẩy tay anh ra.

Khóe miệng Phí Nhĩ Lạc buồn rười rượi cười lạnh.

"Anh nợ tôi, còn chưa có trả sạch." Thất Dạ cắn răng, lạnh nhạt mở miệng.

Phí Nhĩ Lạc không nói lời nào, chỉ gật đầu một cái.

Cô cứu hần một mạng!

.....

"Điện hạ!" Nhìn chiếc máy bay trực thăng kia rời đi, Thụ Đặc • Bác Đốn liền bước theo Tát Khắc Tôn, nhàn nhạt cười nói: "Người có muốn thuộc hạ chuẩn bị cho người một chiếc máy bay trực thăng luôn không?"

"Không cần!" ánh mắt Tát Khắc Tôn thoáng nhìn dọc theo mặt mũi của hắn, thanh âm lạnh nhạt thản nhiên: "Thật không ngờ, cấp trên của cậu rời đi lâu như vậy, cậu vẫn còn ở đây."

"Thuộc hạ là tuân lệnh thượng tướng Ngõa La Luân ở lại đây bảo vệ các vị hoàng tử, công chúa an toàn." Thụ Đặc nông cạn cười một tiếng, liếc xéo Mạn Ny Ti và Mã Tu đứng ở bên cạnh một cái: "Không biết hai vị có muốn thừa dịp thời gian này rời đi không?"

Mã Tu lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Bữa tiệc còn chưa kết thúc, người tập kích Phí Nhĩ Lạc lần này còn chưa tìm được, chúng ta nên ở lại giúp một tay. Công chúa điện hạ, cô cảm thấy thế nào?"

Sắc mặt Thiên Đại tỏ vẻ khinh thường với cách nói của hắn.

Hắn không phải đã quyết định kết quả rồi sao? Còn giả vờ hỏi cái gì?

Không ngờ Mạn Ny Ti cũng tương đối đồng ý với ý kiến của Mã Tu, cô cười mấp máy môi, nói: "Đó là đương nhiên!"

Nam Nhã Toa sau khi Tư Á rời đi vẫn luôn phờ phạc ừ ừ, lúc này cô mới chớp chớp con mắt, mặt hướng về phía Tát Khắc Tôn nói: "Tôi nghĩ lần này Điện hạ Phí Nhĩ Lạc gặp tập kích, nếu Điện hạ Tát Khắc Tôn ở đây, nhất định muốn điều tra rõ mới có thể kết thúc. Tôi và chị Dung trò chuyện không tệ, chúng tôi sẽ đi cùng xe với chị Tắc Ngõa La Luân trước. Điện hạ, không ngại chứ?"

"Không!" Tát Khắc Tôn ánh mắt nhẹ liếc cô một cái: "Xin mời mọi người!"

Lúc nói lời này, ánh mắt hắn liếc theo mặt mũi Tắc Tây Lợi Á một cái.

Tắc Tây Lợi Á nhanh chóng tránh khỏi, hướng về phía Thiên Đại và Nam Nhã Toa nói: "Mọi người đến đây đi!"

"Điện hạ, chúng tôi xin phép!" Nam Nhã Toa hướng về phía Tát Khắc Tôn gật đầu một cái, cùng với Thiên Đại chung một chỗ mà rời khỏi.

Thời khắc Thiên Đại lướt qua Tát Khắc Tôn, liếc nhau với người đàn ông kia một cái. Người sau khóe miệng từ từ nhếch lên, đáy mắt một mảng ý vị sâu xa ~ u ám lay động.

Tắc Tây Lợi Á không khỏi nhìn Thiên Đại thêm một cái, người sau giả bộ không thấy, nắm tay Nam Nhã Toa rời đi.

"Tiểu thư Ngõa La Luân, tôi đưa cô đi!" Thụ Đặc đột nhiên nhẹ giọng mở miệng, bước chân cũng theo sau Tắc Tây Lợi Á.

"." Tắc Tây Lợi Á hình như muốn cự tuyệt, nhưng nửa giây sau khóe miệng lộ ra mỉm cười nhẹ, nói: "Tốt!"

Thụ Đặc tự mình làm tài xế đem xe chạy nhanh đến, mời ba cô gái lên xe.

Tự mình giúp các cô đóng cửa xe, Thụ Đặc quay mặt sang, tầm mắt liếc nhìn Tát Khắc Tôn đứng ở bên này, môi mỏng nhẹ nhàng bĩu một cái, chui vào trong xe.

Khóe miệng Tát Khắc Tôn có chút ý cười lạnh lẽo.

"Vương huynh đối với chuyện Nhị vương huynh gặp tập kích cảm thấy thế nào?" Mắt thấy khách khứa cũng từ từ rời đi, Mạn Ny Ti đột nhiên buông ra đỡ cánh tay thon dài của Mã Tu, chau mày lại nhìn người đàn ông: "Chẳng lẽ chúng ta sẽ phải gặm mềo chết sao?"

"Mạn Ny Ti, cô làm qua chưa?" Tát Khắc Tôn nghiêng con mắt, tầm mắt nhàn nhạt liếc về phía Mạn Ny Ti, thanh âm không mặn không nhạt.

Đầu lông mày Mạn Ny lập tức nhíu chặt lại, nói: "Không phải tôi!"

Con mắt sắc của Tát Khắc Tôn từ từ nhếch lên.

"Điện hạ, com có thể ăn lung tung, lời không thể nói lung tung được!" Về mặt Mã Tu trong treo nhưng có chút lạnh lùng, hai mắt khép hờ lạnh nhạt nhìn Tát Khắc Tôn: "Tuy nói Điện hạ là anh cả của công chúa, nhưng lời này, đối với công chúa cũng coi là một loại vũ nhục!"

"Phải không?" Tát Khắc Tôn quay lại, môi mỏng nhạt nhẽo cười một tiếng: "Như vậy, Tát Công Tước thì sao?"

Con người Mã Tu nhíu lại, trong con người phát ra ánh sáng lạnh lẽo, tất cả rơi vào trên người của Tát Khắc Tôn: "Xin hỏi Điện hạ có ý gì?"

Con người Tát Khắc Tôn hơi lớn lên, môi mỏng hàm chứa xuân phong há hê mỉm cười: "Tát Công Tước cho là thế nào?"

Mã Tu không nói, chỉ là tỉnh táo liếc qua Tát Khắc Tôn.

Mạn Ny Ti hình như có chút tức giận rồi, lòng bàn tay hướng bộ ngực của bọn họ tách ra, lạnh lùng nói: "Vừa rồi không có người dám đem mũi nhọn chìa vào đây, chúng ta ở chỗ này vội cái gì?" Nụ cười có bảy phần châm biếm.

"Loại chuyện như vậy tiếp sau phát triển là cái gì, chúng ta trong lòng đều biết rõ lẫn nhau!" Con mắt sắc của Tát Khắc Tôn có chút âm hàn, lạnh lùng nói: "Coi như người khác không đem mũi nhọn chỉ tới đây, cũng không nghĩ đến sao? Một chiêu này của Phí Nhĩ Lạc, thật tuyệt!"

Mạn Ny Ti với Mã Tu liếc mắt nhìn nhau, cũng không nói chuyện.

Tát Khắc Tôn đột nhiên liền cười giễu một tiếng, nói: "Chỉ là, ngoại trừ tôi ra của với hắn ta có phần đáng nghi ra, còn có người có đáng nghi!"

"Anh nói là. Chủ nhà?" Phản ứng của Mã Tu rõ ràng nếu so với Mạn Ny Ti nhanh hơn rất nhiều, thời điểm cô vẫn còn bộ mặt mê man, anh đã mở miệng.

"Từ hắn ra, còn có." Ngón tay dài của Tát Khắc Tôn từ từ đút vào túi áo: "Người của Năm đại gia tộc, tối nay cũng đã đến đây. Chỉ là. Có vài người đi trước."

Mi tâm* của Mạn Ny Ti động nhẹ, ánh mắt như nước nhìn chằm chằm Tát Khắc Tôn. Người sau nhấp môi một cái, đầu ngón tay đột nhiên liền vỗ bả vai của cô một cái, nhàn nhạt nói: "Nhưng không có nghĩa là, tình nghi của chúng ta sẽ giảm thấp."

(*: Điểm chính giữa hai đầu lông mày)

Cũng chính là, chuyện này càng ngày càng khó biết rõ đầu đuôi rồi.

Đầu lông mày Mạn Ny Ti nhíu lại thật chặt.

Giọng nói Tát Khắc Tôn nhẹ nhàng truyền tới: "Mạn Ny Ti."

"Hả?" Mạn Ny Ti lập tức ngẩng mặt.

Thật ra thì đầu óc của cô cũng là rất linh hoạt, nhưng cô suy nghĩ sự tình, nhất định không nhanh bằng Tát Khắc Tôn.

Ánh mắt Tát Khắc Tôn, nhàn nhạt liếc về phía cô và Mã Tu một cái, khóe miệng giật giật, mới nhỏ giọng nói: "Tôi mới vừa rồi là đang hỏi, cô cùng Tát Công Tước đã làm tình chưa!"

Cả khuôn mặt Mạn Ny Ti, trong nháy mắt hóa đá.

Chính là Mã Tu, đầu lông mày cũng dựng lên.

Mẹ ơi, bị Tát Khắc Tôn tính toán!

Lúc đó, bọn họ đối với nhau tính toán đồng thời thử dò xét, tất cả rơi vào bên trong một đôi mắt cách đó không xa .

Về phần người trong cuộc đến cuối cùng có biết ánh mắt chủ nhà có tồn tại hay không, đó là chuyện của bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Thành nữ chủ nhà

Thời điểm Phí Nhĩ Lạc và Nam Tuyết Hiêu đưa Thất Dạ đến phủ đặc cấp thượng tướng. Gia Mậu vẫn chưa về, thời khắc Thất Dạ ở cabin mới đột nhiên nhớ đến Thiên Đại vẫn còn ở trong đại điện Kaloka bên kia, mặc dù Nam Tuyết Hiêu đảm bảo với cô, Thiên Đại chắc chắn không sao, nhưng cô vẫn không yên tâm, bảo quân gia Mã Lệ - Mạc Nại gọi điện đến phủ Ngõa La Luân xác nhận Thiên Đại đã trở về mới yên tâm.

Bởi vì Nam Tuyết Hiêu ở đây, Phí Nhĩ Lạc cũng không ở lại quá lâu, Gia Mậu vẫn chưa về, Mã Lệ muốn gọi điện xin chỉ thị của anh nhưng lại không liên lạc được, bà liền bảo Đỗ Bang - Bồ Lão Khắc dùng chuyên cơ đưa Phí Nhĩ Lạc về cung.

Lúc Phí Nhĩ Lạc rời đi, lẳng lặng nhìn Thất Dạ một cái, còn nói mấy câu làm cho Thất Dạ kinh hồn bạt vía.

Anh nói, Nam Thất Dạ, nếu cô không muốn ở lại phủ đặc cấp thượng tướng, thiên hạ này còn nhiều chỗ cô có thể đi. Có lẽ hoàng cung càng thích với cô hơn!

Lúc anh nói lời này, Nam Tuyết Hiêu cũng ở đây. Thất Dạ thấy sắc mặt người đàn ông kia khẽ chuyển lạnh lùng, nhưng anh ta không có phản ứng gì. Vì vậy, cô trả lời Phí Nhĩ Lạc một câu: "hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng!"

Chân mày Phí Nhĩ Lạc cau lại, cười cười, trầm mặc lên máy bay.

Đỗ Bang lên máy bay trước, liếc mắt ý vị sâu sa nhìn cô với Nam Tuyết Hiêu.

Đội máy bay rời đi, Thất Dạ mới thở phào nhẹ nhõm, trở về phòng khách với Nam Tuyết Hiêu.

Mã Lạc vẫn luôn đi theo bọn họ, cho đến khi Thất Dạ nghiêng mặt nhìn sang, lạnh lùng nói với bà: Tôi có lời muốn nói với Nam thành chủ, bác và mọi người đi xuống đi!"

"Dạ!" Mã Lạc kính cẩn lễ phép trả lời, vẫy tay bảo toàn bộ những người liên quan đều rời đi.

"Cô thật đúng là thích hợp sống ở trong cung." Môi mòng của Nam Tuyết Hiêu nhẹ giương, nhỏ giọng cười nói: "Phí Nhĩ Lạc nhìn người thật chính xác !" Anh ta là người đàn ông có tầm nhìn xa.

"Tôi nghe nói thế cục trước mắt của tình cầu Tra Phi cũng không tốt." Thất Dạ cũng không nhạo báng với anh, đem tâm tư nói đến chuyện chính sự. Ánh mắt của cô nhìn chăm chăm người đàn ông, nói: "Nam Tuyết Hiêu, anh có tính toán gì hay không?"

Tầm mắt Nam Tuyết Hiêu nhìn chăm chăm cô, không nói.

Cánh môi Thất Dạ khẽ hạ thấp xuống, tỉnh táo nói: "Tôi biết rõ đàn ông các anh từ trước đến giờ tâm gắn liền với thiên hạ, hiện tại các thế lực khắp nơi đều giằng co nhau hoàng thành Lạp Ma này, nếu không có thứ gì phá vỡ thăng bằng giữa bọn họ, các anh không thể có cơ hội."

"Đàm phán chuyện này ở phủ đặc cấp thượng tướng, lá gan của cô cũng thật lớn!" Nam Tuyết Hiêu nhắc chân lên bắt chéo, tỉnh táo đưa mắt nhìn cô: "Thất Dạ, tôi rất hâm mộ loại người can đảm như cô, nhưng cô có nghĩ đến, mình có thể chịu được hậu quả hay không?"

"Xem ra, anh đã thừa nhận sự tồn tại của Nam Thất Dạ tôi rồi." Nghe hần lần đầu gọi cô như vậy, mi tâm Thất Dạ từ từ nhú lại, nói: "Anh không nên mong đợi tôi trở thành Tật Lạc Nhi – Hi Nhĩ, mà tôi, tuyệt đối sẽ không trở thành cô ấy!"

Con ngươi Nam Tuyết Hiêu co rúm lại, ánh sáng lay động bên trong.

"Tật Lạc Nhi – Hi Nhĩ là một người yếu đuối, không có năng lực sao?" Con mắt sắc của Thất Dạ trong trẻo, lạnh nhạt, một đôi mắt đẹp không ngừng quan sát trên người Nam Tuyết Hiêu: "Nếu năm đó cô ấy thật sự phản bội anh ... anh còn có thể phí hết tâm tư như thế, thậm chí còn vì cô ấy không để ý đến an toàn mà ở lại trong hoàng thành Lạp Ma sao?"

Sắc mặt Nam Tuyết Hiêu hơi chìm lạnh xuống, đôi mắt kia sắc bén như chim ưng, như muốn đâm thẳng vào mặt mũi của Thất Dạ.

Thất Dạ cũng không sợ hãi, chỉ cúi đầu hừ một tiếng: "Trừ phi, anh nghĩ tìm được cô ấy, chơi đùa cô ấy gần chết. Nếu không, lấy tình cảm của anh, nếu cô ấy có hành động phản bội đối với anh, anh nhất định không thủ hạ lưu tình!"

"Cô nói thật giống như rất hiểu rõ tôi." Hai cánh tay Nam Tuyết Hiêu mở ra, đặt ngang ở lưng ghế salon, ánh mắt như nước sơn, ám sáng sâu kín: "Thất Dạ, cô đã nói, cô không phải là Tật Lạc Nhi – Hi Nhĩ."

"Rất may mắn tôi không phải." Cằm Thất Dạ vừa nhắc lên, liền có vẻ ngạo nghễ, kiên cường thoáng hiện lên: "Nếu như là tôi, tôi liền thật bị kịch! Không chỉ trở thành vật hi sinh chính trị, còn trở thành đồ chơi trong tay những người đàn ông các anh!"

Mặt Nam Tuyết Hiêu lạnh lẽo.

Khóe miệng Thất Dạ hơi nâng lên, không nói thêm gì nữa, nhưng cánh môi cô vẽ ra độ cong trong trẻo nhưng lạnh lùng, giờ phút này Nam Tuyết Hiêu nhìn thấy hết sức xinh đẹp.

"Thất Dạ." Nam Tuyết Hiêu đột nhiên cười cười, nói: "Cô thật sự, rất mê người!"

"Anh sai lầm rồi." Mặt Thất Dạ từ từ giãn ra, đôi mắt to xinh đẹp kia, tầm mắt nhạt nhẽo chạm vào người đàn ông, khắc từng chữ từng chữ nói: "Tôi,

cũng không mê người như quyền thế!"

Khóe miệng Nam Tuyết Hiều co giật hạ xuống, duy trì trầm mặc.

Đáy mắt Thất Dạ liếc thấy một chút ánh sáng lạnh.

"Thượng tướng đại nhân, hôm nay tiểu thư Nam Hi dẫn theo khách trở về." Tại giờ phút này, truyền đến thanh âm của Mạc Nại từ cửa trước. Bóng dáng của người hầu nhanh chóng xuất hiện, ngay sau đó chính là thân thể cao lớn của Gia Mậu. Mà theo phía sau của bọn họ, còn có một thân thể mảnh khảnh.

Người kia, Thất Dạ tất nhiên nhận được.

Y Toa Bối Lạp – Hi Nhĩ ——

Thấy cô, Y Toa Bối Lạp nhanh chóng đi tới. Sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau, Y Toa Bối Lạp liền muốn đưa tay ra ôm cô. Thân hình Thất Dạ nhanh nhẹn, thời điểm đầu ngón tay của cô ta (Y Toa Bối Lạp) còn chưa chạm đến, liền lắc mình tránh thoát, làm Y Toa Bối Lạp ôm hụt. May mà cô vốn đang ngồi trên ghế salon, cả thân thể Y Toa Bối Lạp cũng rơi vào trên ghế salon mềm mại, trong nhất thời có vẻ hơi nhếch nhác.

Tình hình như vậy thật làm người lúng túng, Thất Dạ đã đứng lên, đúng lúc ấy bóng dáng cao lớn đến gần vị trí cô đang đứng. Cánh tay người nọ khẽ bóp bả vai cô, có thể thấy được vẻ lạnh lẽo, tàn ác trong mắt.

Thất Dạ cũng không sợ anh, cúi chỏ huých vào lồng ngực anh, thời điểm lông mày người đàn ông nhíu lại, nhanh chóng lui ra hai bước, kéo ra khoảng cách an toàn với anh.

Những chuyện này diễn ra, Nam Tuyết Hiều đều nhìn hết vào trong mắt. Hắn không chút phản ứng, chính là thờ ơ lạnh nhạt.

Lúc đó, Y Toa Bối Lạp đã phản ứng kịp. Trên mặt cô mang theo vẻ kinh ngạc, ánh sáng trong mắt chợt lóe một cái, hình như là không cách nào hiểu được ý định lúc này của Thất Dạ. Nhưng cô rất có năng lực bảo trì bình thần, cũng không nổi giận, ngược lại một đôi mắt sáng nhìn thẳng vào Thất Dạ, nói: "Chị, chị làm sao vậy?"

Nhìn tuổi của Y Toa Bối Lạp, chính xác là nhỏ hơn cô mấy tuổi. Mặt Thất Dạ thoáng giương lên, nghe một tiếng "Chị" kia, chỉ cảm thấy có chút chói tai!

Quan hệ của Y Toa Bối Lạp với Gia Mậu là như thế nào? Nghe nói Gia Mậu chỉ cưng chiều một mình cô ấy, hôm nay cô ấy mới bị Bì Lợi – Trát Tạt Tây đưa đến, Gia Mậu cư nhiên đã đi đón cô ấy trở về. Chỉ sợ chuyện vừa rồi là tại chuyện này. Quan hệ của bọn họ phức tạp như thế, cô mặc kệ bọn họ, nhưng lửa này không thể đốt trên người cô.

"Tôi không phải chị của cô." Coi như thân thể của cô bây giờ thật sự là Tạt Lạp Nhi – Hi Nhĩ, nhưng suy nghĩ của cô đã không còn là của người phụ nữ ấy. Cô là Nam Thất Dạ, vô luận là linh hồn hay tư tưởng đều như vậy, cô hôm nay chính là mượn thân thể Tạt Lạp Nhi – Hi Nhĩ dùng thôi. Vì thế, cô không cần có tình cảm với bất kỳ người nào! Bao gồm, người mà Tạt Lạp Nhi – Hi Nhĩ vẫn luôn thương yêu Nam Tuyết Hiều kia.

Từ cuộc đối thoại vừa rồi của cô với Nam Tuyết Hiều, cô đã phán đoán ra, Nam Tuyết Hiều thật sự là lợi dụng Tạt Lạp Nhi – Hi Nhĩ mới có thể có được thành tựu ngày hôm nay. Từ trong đáy lòng cô liền coi thường loại đàn ông lợi dụng phụ nữ để đạt được thượng vị (vị trí cao). Nhưng thực tế luôn tàn khốc, có mấy người đàn ông, sẽ bởi vì phụ nữ mà buông tha giang sơn đây?

"Chị, chị nói gì vậy?" Y Toa Bối Lạp có chút kinh ngạc nhìn Thất Dạ, đáy mắt hiện lên vẻ nghi hoặc: "Chị, chị quên em sao? Em là em của chị - Y Toa Bối Lạp. Trước kia chúng ta cùng nhau ở tại thành Đức Lan, chúng ta ..."

"Không cần nói với tôi trước kia, cuộc sống trước kia như thế nào tôi mặc kệ, tôi chỉ biết, tôi hiện tại rất yêu thích cuộc sống của mình, tôi tên là Nam Hi. Cho nên, vô luận là cô có quan hệ như thế nào với tôi, tôi cũng không tiếp nhận cô. Tiềm thức của tôi, thậm chí ghét nhớ tới cô! Hiểu không?" Thanh âm Thất Dạ lạnh lùng mở miệng, cơ hồ không cho người khác đường lui: "Còn nữa, cho dù tôi có trí nhớ của Tạt Lạp Nhi – Hi Nhĩ, tôi vẫn là Nam Hi, điểm này tuyệt đối sẽ không thay đổi!"

Y Toa Bối Lạp nghe lời nói của cô, đôi mắt lấp lánh nước mắt trong suốt. Cô nhẹ hít mũi một cái, nghiêng mặt sang bên nhìn Gia Mậu.

Gia Mậu cũng không nhìn cô, ánh mắt của anh, vẫn luôn chỉ nhìn Thất Dạ, ánh sáng trong mắt lóe lên.

Giờ phút này Thất Dạ cũng sớm quay người sang, đầu ngón tay chọc vào người Nam Tuyết Hiều, nói: "Thượng tướng đại nhân, nếu không có chuyện gì, mời ngài tiếp đón thành chủ Nam đi, anh ta nói có chuyện tìm ngài thương lượng, tôi một mình, lên trên lầu nghỉ ngơi trước!"

Cô nói xong, cũng không nhìn phản ứng của những người khác ra sao, xoay người đi tới phía cầu thang.

Cánh tay dài của Gia Mậu, thời khắc cô lướt qua anh, nhanh chóng bước lên phía trước duỗi một cái, ôm eo ~ mảnh của cô giữ lại.

Gia Mậu cau mày, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

"Cô chừng nào thì thành nữ chủ nhà của cái nhà này rồi hả?" Đầu ngón tay Gia Mậu chợt khẽ bóp xương hàm của cô, sức lực to lớn, cơ hồ muốn bóp tắt cả xương hàm của Thất Dạ vỡ hết.

"Không phải thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc cho tôi một cơ hội sao?" Thất Dạ nhẹ nhàng cười, đột nhiên liền kiễng chân, cánh tay dài vòng ra sau cổ của người đàn ông, môi mỏng dán lên khóe miệng người đàn ông.

Đôi mắt sắc của Gia Mậu ngưng tụ, cặp mắt sắc màu hổ phách sâu kín nhìn cô.

Anh không có động tác gì, Thất Dạ liền đưa đầu lưỡi của mình ra ngoài, dọc theo môi mỏng của người đàn ông trượt vào bên trong, học phương thức anh đã hôn cô, vẫn tiến vào bên trong cổ họng của người đàn ông.

Đối với hành động đột nhiên chủ động của cô, mặc dù Gia Mậu không đáp lại, nhưng cũng không đẩy cô ra, ngược lại mặc cho cô muốn làm gì thì làm.

Y Toa Bối Lạp tròn to đôi mắt, đưa mắt nhìn chằm chằm cô đang nhiệt tình hôn người đàn ông, hai tay đặt ở sau lưng, nắm lại thật chặt.

Mà thời khắc khi bọn họ hôn, con người Nam Tuyết Hiên liền thu về. Trong tay nâng một ly trà nóng hổi, khẽ uống, gương mặt khoan thai tự đắc, giống như màn diễn biến kia không có quan hệ gì với hắn!

Thất Dạ vốn định cho Gia Mậu xem sắc mặt một chút, nhưng nào có thể đoán được, đối phương cũng không hiểu ý của cô. Vừa mới bắt đầu anh để cho cô muốn làm gì thì làm, nhưng không biết tại sao, đầu lưỡi của hai người vừa mới quấn lấy nhau, bàn tay người đàn ông kia đỡ ở eo cô, liền theo móng dùi đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Đùa giỡn

Cử chỉ của Gia Mậu, cũng không nằm trong phạm vi ý nghĩ của Thất Dạ. Đang lúc hai người thực hiện động tác, người đàn ông dùng lực đẩy cô ra, cô đã chuẩn bị tư tưởng là mình sẽ bị người đàn ông này ném ra ngoài. Nhưng lúc này, người đàn ông chẳng những không làm như vậy, ngược lại còn gắng hết sức chống ghẹo cô, để cho cô có lòng ưu tư.

Nhưng mà, thời điểm cô muốn chạy trốn, Gia Mậu cũng không để cô được như ý. Một cánh tay của anh vốn giấu ở sau người cô, thời khắc này, cả hai cánh tay đều đem ra hết. Trong đó có một cái không ngừng lần mò ở bộ phận mỏng của cô, dẫn đến cơ thể cô truyền đến từng đợt run rẩy, mà một cái tay kia thì buộc chặt ở vị trí gáy cô. Cái lưỡi của anh giống như linh xà, xâm nhập vào trong khoang miệng của cô, ác ý trêu đùa đầu lưỡi cô, động tác kia, quả thực là muốn đem cả người cô ăn hết, ác liệt chiếm đoạt.

"Ừ." Thất Dạ đối với việc chính mình bị dẫn lừa thiêu thân, thật sự có chút ảo não, nhưng lúc này, cô lại vô lực kháng cự. Trong lòng cô khẽ nguyên rủa một tiếng, mở to mắt, nhìn đồng tử mắt của người đàn ông này hơi co lại, liền hạ quyết tâm, há mồm muốn cắn anh.

Gia Mậu há có thể để cô được như ý, lúc răng cô chuẩn bị cắn xuống, anh liền ra tay trước để chiếm được lợi thế rồi.

"Ừ (tiếng xì và) ——" Đầu lưỡi đau khiến Thất Dạ hút hào một ngụm khí lạnh, thân thể cô hơi cứng, cảm nhận thấy đầu lưỡi mình có hương vị ngai ngái không ngừng xông ra. Ánh mắt cô hơi mơ mơ màng màng, người đàn ông không ngừng đem nước miếng cùng máu tanh hấp thụ vào trong miệng mình, thăm dò vào trong cho đến khi cảm thấy hơi thở của cô trở nên dồn dập, không chịu nổi khiêu khích của anh, hai mắt trợn ngược, thời khắc cô vô lực xụi lơ trong ngực anh, mới chậm rãi buông cô ra.

Cánh môi đều thấm vệt máu, đầu lưỡi của Thất Dạ bị cắn rách, bị đau, rất tự nhiên hướng khuôn mặt người đàn ông trước mặt, hung hăng trừng mắt. Rõ ràng lòng bàn tay của người nọ mới bị thương, lúc này cư nhiên có sức lớn như vậy. Hơn nữa. Cái tay bị quấn băng vuốt ve cô, quả thực làm cho cả thân thể cô đều có cảm giác tê tê dại dại – mềm mại. Anh mạnh mẽ như vậy, thực không phải do cô tùy tiện khiêu khích. Đáng thương cho cô, trộm gà không được còn mất nắm gạo!

"Thì ra em thích hôn anh như vậy." Gia Mậu không nhìn Y Toa Bối Lạp và Nam Tuyết Hiên vẫn còn ở trong phòng khách, môi mỏng của anh nhấp nhẹ, đáy mắt thoáng hiện ánh sáng màu bạc như nước, ngón tay thon dài mon trón lên gò má non mềm của Thất Dạ, cúi đầu cười nói: "Anh biết mà."

"Tôi." Đầu lưỡi bị cắn rách, Thất Dạ bị đau, thanh âm có chút mập mờ. Để tránh mình bị giầy vò, cô rõ ràng liền thức thời ngậm miệng, chỉ là một đôi mắt, sâu kín nhìn chằm chằm người đàn ông, bộ dáng kia, rất có mấy phần tư vị muốn nói lại thôi.

Lòng bàn tay Gia Mậu chợt dọc theo cái gáy cô dùng sức nhấn một cái, ở thời khắc đôi mắt cô dùng sức trừng lớn đến liều mạng kháng cự, môi mỏng dọc theo môi cô vừa hung hăng hôn một cái, vừa buông lỏng bàn tay đang giam cầm cô ra, nhàn nhạt cười cười, nói: "Một môi thì đi lên nghỉ ngơi đi, chờ một chút anh sẽ lên với em."

Thanh âm của anh, rõ ràng nói rất bình thường, nhưng tự dưng lại cảm thấy có vài phần mập mờ, làm cho gò má của Thất Dạ, mặt đỏ lên.

Cô cũng không phải người dễ dàng chịu để cho người khác làm ảnh hưởng tâm tình mình, nhưng mỗi lần ở trước mặt Gia Mậu cũng luôn bị thua thiệt.

Đối với mình như vậy, cô đều có chút chán ghét, nhưng biết rõ, nếu giờ phút này cô đắc tội với Gia Mậu sẽ không dậy nổi, chỉ có thể làm theo, gật đầu một cái, xoay người hướng về phía cầu thang phương mà bước đi.

Tầm mắt của Gia Mậu, lúc này mới chuyển qua.

Y Toa Bối Lạp và Nam Tuyết Hiêu cũng lảng lảng liếc qua, vẻ mặt của hai người cũng gần giống nhau.

Mặt không chút thay đổi!

"Mã Lệ!" Đôi tay của Gia Mậu chấp ở sau lưng, đầu lưỡi dọc theo cánh môi mỏng khẽ liếm xuống, đem hơi thở khi cùng cô gái hôn môi và huyết thanh (máu) nuốt vào bụng, ánh mắt như nước liếc nhìn Y Toa Bối Lạp một cái, nói: "Đưa tiểu thư Hi tới phòng khách đi, sắp xếp cho cô ấy nghỉ ngơi. Bất luận người nào, không có được sự đồng ý của tôi, hoặc chính cô ấy không vừa ý, đều không cho phép bọn họ chạm mặt nhau hoặc gặp nhau!"

"Dạ!" Mã Lệ lập tức lên tiếng trả lời, ánh mắt dọc theo Y Toa Bối Lạp nhìn một cái, nhưng thấy sắc mặt cô ấy có chút trắng bệch, đỉnh đầu cúi thấp, liền nhẹ giọng nói: "Tiểu thư Hi, xin mời!"

Y Toa Bối Lạp đứng lên, tầm mắt dọc theo Gia Mậu nhìn một cái, khóe môi giật giật, cuối cùng cũng không nói gì liền đi theo Mã Lệ.

Thân thể cao lớn của Gia Mậu bước đến bên sofa, dưới ánh mắt thay đổi rõ ràng của Nam Tuyết Hiêu, thanh thân ngồi xuống.

Nơi này là địa bàn của anh, anh thích làm gì thì làm, đương nhiên không cần sự đồng ý của người khác.

Đôi đồng tử u tối của Nam Tuyết Hiêu lặng lẽ nhìn chăm chăm vào anh, trong ánh mắt, có ánh sáng lạnh lẽo di động.

"Có lời cứ nói đi, tôi còn muốn lên với người phụ nữ của tôi!" Gia Mậu bắt chéo đôi chân, mười ngón tay bắt chéo nhau, thân thể dọc theo lưng ghế mềm mại mà khẽ dựa vào, gương mặt tuấn tú không kèm chế được hiện lên một tia sáng: "Chúng tôi còn có rất nhiều việc cần hoàn thành!"

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, coi như là hôm nay tôi thấy được bộ mặt thật của cậu." Nam Tuyết Hiêu cười cười, nhàn nhạt nói: "Xem ra cũng không phải là không gần nữ sắc, cũng chỉ là không chọn đúng người mà thôi!"

Gia Mậu không lên tiếng, đồng tử u ám sâu kín nhìn anh ta.

Lòng bàn tay Nam Tuyết Hiêu vuốt vuốt, nhàn nhạt nói: "Chắc hẳn chuyện Điện hạ Phí Nhĩ Lạc bị tập kích tối nay, cậu cũng nghe nói chứ?"

"Ừm, hừ?" Gia Mậu thờ ơ đáp lại.

"Tôi là chủ nhân của yến tiệc, đương nhiên là không thoát được liên quan với chuyện này." Lòng bàn tay Nam Tuyết Hiêu vuốt vuốt, nói rất thành khẩn: "Tôi cần Thượng tướng đại nhân giúp đỡ."

Con người Gia Mậu từ từ co lại, khuôn mặt tuấn tú u tối, giọng đầy mỉa mai. Anh nhẹ "xuy" cười một tiếng, thân thể cao lớn chậm rãi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chăm Nam Tuyết Hiêu: "Nếu như Nam Thành chủ không có thành ý trò chuyện với tôi như vậy, thì thứ cho tôi tiễn khách!"

"A Nhĩ Bá Đặc." Nam Tuyết Hiêu cũng đứng lên, ánh mắt nhìn thẳng vào anh, nói: "Cậu nên rất rõ ràng, rốt cuộc tôi có ý gì!"

"Tôi hiểu, nhưng tôi sẽ không đáp ứng anh." Con mắt sắc của Gia Mậu gọn sóng, đôi tay đặt ra sao lưng, ánh mắt có chút sâu thẳm: "Không sai, tối nay mọi người gặp chuyện này, hình như không ai có thể chắc chắn 100% là mình trong sạch. Chỉ là, anh nói An Đức Liệt Vương thật sự sẽ truy cứu, nếu không điều tra ra kết quả, liền muốn đem tất cả mọi người trừng trị? Ngũ Đại Gia Tộc, không thể gặp chuyện không may, nếu không. Anh ta bảo vệ Hoàng thành Lạp Ma như thế nào? Huống chi, anh cùng hoàng tử Phí Nhĩ Lạc liên trở về phủ đặc cấp thượng tướng của tôi, điều này làm cho người bên ngoài truyền ra ngoài, nói tôi có tâm tư gì, không phải rất rõ ràng sao?"

Môi Nam Tuyết Hiêu nhàn nhạt cong lên: "Sao? Vậy xin hỏi, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc có tâm tư gì?"

Gia Mậu không nói, đôi mắt sáng lạnh lẽo, hình như là tia chớp vậy, u lạnh rơi trên người Nam Tuyết Hiêu.

Cho dù là Nam Tuyết Hiêu, đến lúc này cũng không nhịn được mà rung mình một cái. Cánh tay dài của anh ta duỗi ra phía trước, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhàn nhạt nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, tôi thật sự rất vui khi cậu tìm được người phụ nữ thất lạc nhiều năm của mình. Tôi. Thật ra thì vẫn luôn cố gắng làm chuyện này!"

Khuôn mặt của Gia Mậu gương lên, đáy mắt nhạt nhẽo, vẻ trong trẻo di động. Nhìn Nam thành chủ.

Bàn tay, thò ra ngoài, cùng lòng bàn tay Nam Tuyết Hiêu nắm chặt. Anh nhẹ "xuy" cười một tiếng, xoay người, liền đi về hướng cầu thang.

Thật không có lễ phép, muốn đi cũng không thông báo một tiếng, cũng không tiễn người khách là anh đây!

Nam Tuyết Hiêu than dài, bàn tay vừa nắm tay người đàn ông, chậm rãi cắm vào trong túi áo mình, sau đó nắm chặt thành quyền.

Không sai, anh ta thật sự muốn khiến ngũ đại Quý tộc ở Hoàng thành Lạp Ma gây ra chút chuyện, hôm nay Phí Nhĩ Lạc là người đầu tiên bị trêu đùa, sau sẽ có nhiều người có kết quả này——

.....

Xe chọt lung lay vài cái, khiến cô gái đang nhắm mắt dưỡng thần vội vã tròn to mắt.

"Sao lại lúc ẩn lúc hiện chứ, xảy ra chuyện gì sao?" Cái miệng nhỏ nhắn của Nam Nhã Toa nhẹ vênh lên một chút, bả vai mảnh mai hơi co rúc.

"Tiểu thư Đạo, chớ hoảng sợ, kỹ thuật lái máy bay của tôi rất tốt, không có việc gì." Môi Tất Khắc Tồn khẽ nhấp, thanh âm thanh nhiên - trấn định.

"Không phải." Thân thể Nam Nhã Toa cứng đờ, nhìn bên ngoài cách đó không xa, máy bay trực thăng theo sát phía sau bọn họ, nói: "Chiếc cơ từ kia hình như muốn áp sát chúng ta."

Bọn họ vừa tiễn Dung Thiên Đại an toàn trở về phủ của Ngõa La Luân, hiện tại, Tất Khắc Tồn muốn đưa cô trở về phủ Đại nguyên soái, nhưng nửa đường liền bị người khác ác ý chặn lại. Đây chính là cơ từ của Tất Khắc Tồn, đột nhiên bị chặn đường, chỉ sợ người tới không hề đơn giản, bảo cô có thể không sợ hãi sao?

Tất Khắc Tồn nhìn gương mặt tinh xảo của cô, mặt mày nhàn nhạt giương lên, cánh tay dài đột nhiên dọc theo bả vai cô liền kéo qua, nói: "Tiểu thư Đạo, cô sợ, thì phải dựa vào tôi!"

"Tôi không phải đang sợ hãi, tôi chỉ lo lắng bọn họ đối phó với Điện hạ." Thân thể ngã vào trong ngực Tất Khắc Tồn, ngửi mùi hương cùng hơi thở nhẹ nhàng phát ra từ trên người người đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Nhã Toa liền đỏ lên. Vội vàng muốn lùi về phía sau.

Đáng tiếc, giờ phút này máy bay trực thăng vừa lung lay, thân thể mới đứng lên của cô, liền lần nữa té ngã vào trong ngực người đàn ông. Mà giờ khắc này, mặt của cô, đúng lúc va vào bả vai Tất Khắc Tồn. Cái răng mèo bén nhọn của cô, đụng vào da thịt đối phương.

Không biết có phải da thịt người đàn ông quá non mềm, hay là xung lực quá mạnh mẽ, Nam Nhã Toa cứ nhiên ngửi thấy mùi máu tanh.

Cô cả kinh, nhìn trên cổ Tất Khắc Tồn xuất hiện sưng đỏ, cả khuôn mặt bị dọa sợ tới mức trắng bệch. Người ta là người trong hoàng gia đó, mặc dù cô không cố ý, nhưng nếu Tất Khắc Tồn mượn cơ hội này trị tội cô, thật đúng là không có lý do chối cãi. Về mặt của cô như đưa đám, ngẩng đầu lên, muốn xem tâm tư đối phương thế nào, ai ngờ người nọ cứ nhiên cũng cúi đầu xuống, cánh môi của cả hai, liền đụng chạm vào nhau.

Trong miệng người đàn ông, mang theo mùi vị xạ hương nhàn nhạt, còn có hơi thở mãnh liệt của đàn ông, cảm giác như thế, cho tới bây giờ Nam Nhã Toa cũng không có nếm thử qua.

Tại tỉnh cầu Tra Phi, thật ra rất côi mờ, nhưng cô là thiên kim gia tộc Đạo, từ trước luôn cao cao tại thượng, cô không vui, ai dám khi dễ cô? Huống chi, cô có người ngưỡng mộ trong lòng, mà người đàn ông đối diện kia lại thờ ơ với cô, bởi vậy cô cũng không lui tới với người đàn ông khác, giờ phút này, đột nhiên cùng người đàn ông thua kém Tư Á hôn môi, tự nhiên liền hoảng hồn, cô muốn lui ra, bàn tay Tất Khắc Tồn khẽ bóp eo nhỏ của cô, đem cô đẩy lên ghế ngồi, cái lưỡi linh hoạt, chui vào trong khoang miệng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Quán quýt

Nam Nhã Toa giật mình, đôi mắt đẹp khẽ chớp, đối với cử chỉ của Tất Khắc Tồn, trong lúc nhất thời không có biện pháp phản ứng kịp.

Tất Khắc Tồn không buông cô ra, bàn tay của hắn đỡ lấy bả vai cô, những ngón tay thon dài như có ma thuật, trượt theo bả vai cô, xuống dưới cái eo thon nhỏ, nhẹ nhàng trêu đùa, cảm thấy cơ thể cô đang chìm dần vào trong trêu chọc của hắn, tròng mắt của hắn tối sầm lại, cùng cô hôn sâu triền miên.

Nam Nhã Toa đối với tình huống này cảm thấy không dung mực, nhưng lúc này bị hắn khơi gợi trêu chọc, cả người đều mềm nhũn không còn sức lực, cơ thể này giống như không còn là của cô nữa. Cô "Ừm. . ." một tiếng, bả vai mảnh mai run rẩy, lồng ngực phập phồng tần số cực lớn, căn bản không có biện pháp hô hấp.

Tay của người đàn ông, đã nâng lên làn váy của cô, dọc theo bắp đùi trắng muốt như bạch ngọc mờ mịt tiến lên, không ngừng vuốt ve xoa nắn bắp đùi mềm mại.

Cảm nhận được đầu ngón tay hắn mang đến cảm giác mị hoặc, Nam Nhã Toa hô hấp càng căng thẳng. Đôi mắt đang mở to của cô nhẹ nhàng khép lại, mặc cho môi lưỡi của người đàn ông này cứ thế xâm nhập, trêu chọc cơ thể mình. Đồng thời cảm nhận được ngón tay mạnh mẽ kia, không ngừng vuốt ve mang đến cảm giác thoải mái cùng sáng khoái vô cùng.

Biết cô đã thần phục ở dưới người mình, hắn liền muốn đánh mạnh vào bên trong, mặt mày Tất Khắc Tôn nhẹ nhàng nhú lại, cắn đầu lưỡi ngọt ngào của cô, không ngừng tấn công các nơi mềm cảm trên cơ thể cô.

"Ừ." Âm thanh cô phát ra thật thấp nhẹ nuốt, hai cánh tay mảnh mai, không tự chủ được ôm lấy cổ của người đàn ông kéo xuống.

"Cạch ——"

Ngay lúc này, máy bay dường như đã hạ cánh, sau đó chính là một hồi lay động.

Nam Nhã Toa vốn là đã đắm chìm trong bầu không khí sáng khoái, lúc này cả người cũng đột nhiên thức tỉnh. Cánh tay đang vòng lấy cổ của người đàn ông liền chuyển xuống hai vai đầy mạnh, nhìn gương mặt tuấn tú vừa giãn ra một khoảng cách với mình, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần trong nháy mắt liền xuất hiện một mảnh đỏ hồng. Khóe mắt liếc thấy quần áo của mình xóc xếch, cô mắc cỡ nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn sang một bên, bắt đầu luống cuống tay chân sửa sang lại quần áo của mình.

Tất Khắc Tôn cũng không có ép buộc cô, chỉ là môi mỏng nhàn nhạt hạ xuống, ánh mắt dọc theo bên ngoài cabin nghiêng mắt nhìn một cái, trong con người, một mảnh âm quang di động lạnh lạnh. Như tìm thấy người mình cần.

"Điện hạ, bọn họ hình như là muốn công kích chúng ta! Điện hạ, nếu như máy bay có xảy ra sự cố gì, xin ngài hãy nhảy dù." Phi công trước mặt trấn định mở miệng.

"Ừ!" Tất Khắc Tôn gật đầu, liếc mắt nhìn cô gái đang sửa sang lại quần áo, cánh tay chợt duỗi một cái, liền ôm lấy cô vào trong ngực.

"Điện hạ, xin." Nam Nhã Toa nhớ tới mới vừa rồi mình cùng hắn ở giữa không trung thân mật, cả khuôn mặt cũng hồng đến giống như là lửa đốt, kháng cự liền muốn thoát khỏi ngực của hắn.

"Yên tâm, ta sẽ không cưỡng ép cô." Đầu ngón tay Tất Khắc Tôn trên khế một chút tóc của cô, môi mỏng dọc theo cái trán của cô hôn một cái, nhàn nhạt cười nói: "Chỉ là, nếu xảy ra chuyện, cô sẽ cùng ta nhảy xuống bằng một cái dù."

Nam Nhã Toa chớp chớp đôi con ngươi màu Bích Lam, nhìn người đàn ông một lúc lâu, mới cắn cắn môi, gật đầu một cái.

Đầu ngón tay Tất Khắc Tôn, theo chớp mũi của cô nhẹ nhàng gõ một chút, nhìn cô thẹn thùng, không nhịn được nâng hàm cô lên, cúi đầu, che lại đôi môi cô.

Hôm nay mục đích của hắn, coi như là đã đạt thành!

Phí Nhĩ Lạc, người bị đánh úp, Ta cũng vậy!

Chúng ta, huề nhau.

Người có cả đại điện Kaloka vì người làm chứng, ta lại có thiên kim Đại Nguyên Soái làm chứng. Chúng ta, không ai nhường ai!

Ta lại muốn nhìn một chút, đến cuối cùng, thắng là người, hay là ta!

.....

Người đàn ông bước vào trong nhà, có một cô gái đang đứng ở trước cửa chờ anh. Liếc thấy anh xuất hiện, cô vốn là khe khẽ cắn lấy cánh môi bĩu một cái, hướng anh kêu một tiếng: "Thượng tướng!"

"Hả?" Con mắt Tư Á sắc sâu ám, chỉ trả lời bằng một từ, ánh mắt xanh biếc, nhìn cô gái chằm chằm.

"Anh đã trở lại." Vốn lời muốn ra khỏi miệng là "Anh không có việc gì" liền biến thành lời nói khác, Thiên Đại có chút ảo não vì sự nhu nhược của mình.

Cô không dám hỏi, thật không dám.

Không sai, thường ngày Tư Á là một người vô cùng ôn hòa, tác phong lại nhanh nhẹn, nhưng không hiểu tại sao, anh ta lại luôn đối sự rất ác độc đối với cô, lần qua lần lại, cơ hồ cô sẽ không còn đến nửa cái mạng. Giờ phút này người đàn ông kia trông vô cùng bình thản, cô không nhìn được tâm tình của anh ra sao. Nhưng cô lại rất rõ ràng một đạo lý: sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Không sai, bây giờ Tư Á, quá mức bình tĩnh. Vô cùng có thể, sẽ liền bộc phát ở một giây kế tiếp.

"Ừ." Tư Á vẫn là lấy một đơn âm tiết trả lời, chỉ là vào lúc này, từ nghi vấn chuyển thành trần thuật.

"Trở lại là tốt rồi." Mắt thấy thân thể cao lớn của anh nhích lại gần, Thiên Đại nghiêng nghiêng thân, nhường lối cho anh vào nhà.

Ai ngờ người đàn ông kia vươn tay ra ôm lấy eo thon nhỏ của cô, đem thân thể thon gầy của cô ôm vào trong ngực, ngón tay xinh đẹp nâng lên hàm của cô, buộc cô ngừng mặt nhìn anh, nhàn nhạt nói: "Cô có phải muốn hỏi tới chuyện về Đóa Cáp • Cách Lợi?"

Trời mới biết, cô muốn hỏi tới đến thế nào. Chỉ là. Hôm nay anh đột ngột hành động như thế, ánh mắt xanh biếc, giống như là hàn quang rét lạnh

của một con dao sắc bén. Tâm tình của anh, hình như vô cùng khó chịu, mà đối tượng để cho anh phát ~ tiết, bình thường đều là cô ——

"Không có." Nói láo, luôn là có sự chột dạ, con mắt Thiên Đại sụp xuống, muốn bước sang một bên.

"Dung Thiên Đại!"

Giọng Tư Á, hơi khàn đục, khớp xương ngón tay rõ ràng dùng sức bóp cầm cô gái một cái, trong khoang mũi phát ra cười lạnh, giống như mũi tên nhọn, tiến vào ánh mắt của cô, làm lòng Thiên Đại hung hăng run lên, thiếu chút nữa chân nhũn ra ngã xuống đất.

Trên thực tế, cô cũng không phải là người yếu ớt như thế. Giờ phút này thân thể nhỏ nhắn của cô bị Tư Á khống chế, dán chặt lên lồng ngực vững chãi của anh, dựa trên người anh, cô sẽ không bị ngã xuống!

"Gọi em có chuyện gì?" thường ngày Thiên Đại đã tiếp nhận nhiều sự dạy dỗ, cũng đã sớm học được sự nhẫn nhịn cùng khon nhường. Mặc dù giờ phút này cô vẫn có chút kinh sợ người đàn ông này, nhưng về mặt cô lại rất bình tĩnh tự nhiên. Người đàn ông này bình thường rất hay ồm ồm, nhưng lúc nổi lên sự ngoan độc, chỉ cần giả bộ ngu ngốc vô tội, anh sẽ không động tới.

Có lẽ, anh chính là người đàn ông thích bảo vệ những người yếu đuối, nếu không thì những lúc hốc mắt cô bắt đầu đỏ lên, anh đều sẽ không mềm lòng mà buông tha sự trừng phạt đối với cô.

Trên thực tế, trước kia cô cực kỳ ghét ở trước mặt người khác biểu hiện ra sự hèn yếu, nhưng vì sinh tồn, cô tình nguyện đem bản lĩnh của mình mà che giấu đi.

"Cô ấy rất ưa thích tôi." Tư Á mở miệng nói chuyện, cũng là một câu không rõ đầu cuối.

Trong lòng Thiên Đại cả kinh, cô nháy mắt, trong con ngươi đều là kinh ngạc.

Tư Á đỡ bả vai của cô cùng với cô ngồi xuống bậc thềm, đưa tay vuốt ve lọn tóc cô, nhỏ giọng nói: "Cô ấy là vì tôi mà chết."

"Tư Á." Thanh âm Thiên Đại khẽ run.

Không biết vì sao, người đàn ông mặc dù rất đè nén tâm tình nhưng cô vẫn nghe thấy được trong thanh âm của anh có sự căng thẳng. Anh nói chuyện rõ ràng rất nhu hòa rất nhẹ nhàng, Thiên Đại nghe vào trong tai, lại trở thành một loại bi ai, thờ dài. Vì vậy, cô không tự chủ được gọi tên của anh.

Ánh mắt Tư Á, nhẹ nhàng ngưng tụ, nghiêng mặt sang bên, tầm mắt rơi vào trên người Thiên Đại, âm tình bất định.

Thiên Đại có chút sợ hãi.

Trước đây, cô cũng chưa từng gọi tên của anh, vẫn chỉ là cách xưng hô "Thượng tướng" mà thôi. Coi như đã từng phản kháng cùng anh, lúc rất tức giận, cô cũng chỉ là gọi thẳng họ của anh, chưa từng gọi tên anh, tối nay. Có phải hay không quá đường đột?

"Cô thích ngắm trăng không?" Tầm mắt Tư Á, chỉ dừng lại ở trên người cô mấy giây, liền chậm rãi dời đi chỗ khác. Anh đưa mắt nhìn, ánh mắt bay theo phía chân trời.

Lúc tối rạng sáng, ánh trăng đã mờ ảo, thế nhưng ánh sáng màu bạc, lại đem toàn bộ thế giới bao trùm đẹp đến cực mỹ.

Gương mặt tuấn tú của người đàn ông, như là tạo hình hoàn mỹ của thần linh, mặc dù là chịu sự huấn luyện khắc nghiệt trong quân đội, thanh thoát còn phải tự mình huấn luyện quân sĩ, nhưng là da giống như là không hề bị phơi bày dưới ánh mặt trời vô cùng trắng trẻo hồng hào. Anh hoàn mỹ như thế, giống như một vị thần tiên ở nơi cao xa không thể với tới, đầu ngón tay Thiên Đại giật giật, muốn đưa tay ra chạm tới, nhưng cuối cùng lại không dám cử động.

Cô không dám, cũng không xứng.

Cũng không phải là cô xem thường chính mình, mà thân phận hai người quá khác biệt. Cô là tù binh chiến bại, còn có thù nhà phải báo, cô cùng với người đàn ông này khác biệt nhau một trời một vực. Không sai, hôm nay cô chính là đồ chơi của anh, là nữ đầy tớ của anh, nhưng cuộc sống như vậy sẽ rất nhanh trở thành quá khứ.

Tại tỉnh cầu Chafee, chỉ có phú hào cùng Quý tộc mới có thể mua vật cưng ở đại diện Kaloka. Chỉ là, thời gian mỗi vật cưng được chủ nhân ưu ái cũng sẽ không kéo dài lâu. Có người được hai ba năm là đã rất tốt rồi, có người chỉ qua một đêm đã không còn được sủng ái. Cô tự thấy mình cũng có chút nham sắc, nhưng không được tính là khuyên quốc khuyên thành, cô biết mình sẽ không thể được ở bên cạnh anh lâu dài.

Tư Á mặc dù không ấy là loại mê đắm trong vòng tay giai nhân, nhưng sau khi vị hôn thê chết, cũng đã từng nghe nói anh có rất nhiều người phụ nữ. Nghe nói họ đều có dáng dấp giống vị hôn thê của anh, nên mới được anh cưng chiều, cuối cùng cũng vẫn bị đưa đi. Cho nên, cô biết, cô cũng sẽ giống như bọn họ, chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời anh mà thôi.

Nếu chỉ là khách qua đường, cô nhất định phải đè nén tình cảm của mình, không được phép rung động với anh.

Nếu không, kết quả sau cùng chỉ có đau đớn.

Cô sẽ không thể chịu nổi nỗi đau đó!

"Hả?" Không đợi được đáp án của cô, Tư Á nghiêng mặt sang bên liếc nhìn cô một cái, hình như có chút nóng nảy: "Không nghe tôi nói sao?"

"Không quá thích." Thiên Đại cũng không hề nhìn ánh mắt.

Người ở trước mắt này, so với ánh mắt càng thêm hấp dẫn cô.

Tư Á đột nhiên liền lạnh lùng bĩu môi cười, nghiêng mặt, một đôi mắt màu xanh biếc gắn chặt lên người cô.

Thiên Đại tìm đập nhanh, nghĩ tới muốn lùi xa ra một chút, vô ý đôi môi cô khẽ động, Tư Á liền đè chặt cái ót của cô, cái cánh môi mỏng kia liền rất là tự nhiên hôn lên môi của cô.

Thiên Đại nhắm mắt, chân mày nhẹ nhàng chau chặt, vốn định đưa tay đẩy anh, nhưng nghĩ tới đối phương tính khí không tốt, đứng là vẫn còn nhịn.

Anh đối với bất kỳ người nào cũng sẽ tốt, duy chỉ có với cô là ác độc!

Đây là mạng của cô, cô đành chịu thiệt thòi!

Người đàn ông cũng không muốn cứ thế bỏ qua cho cô, môi mỏng của anh dán lên khóe miệng cô, cái lưỡi dài linh động hướng miệng cô xâm nhập tìm kiếm, quần lấy đầu lưỡi cô, đẩy đưa ra vào không biết bao nhiêu lần, hai cánh tay dài càng vòng chặt cô, không để cho cô có bất cứ khoảng cách nào với anh.

Thân thể Thiên Đại run rẩy, môi của cô cũng khẽ run, cảm nhận được cái lưỡi như Giao Long vẫy vùng trên biển đang không ngừng khuấy động trong miệng mình. Hơi thở của anh tràn ngập trong không khí, quanh mình toàn bộ đều là mùi vị của anh, như thể thật nhẹ nhàng khoan khoái thật tốt đẹp như vậy. Tay nhỏ bé của cô đẩy đẩy, không biết tại sao liền biến thành kéo lấy vạt áo của anh.

Bàn tay Tư Á cũng đỡ đỡ sống lưng cô, nhẹ nhàng xoa xoa làn da mềm mại dưới lớp váy của cô. Thân thể của cô rất mềm, hoàn toàn khác với những người con gái trong hoàng thành Lạp Ma. Cô là một cô gái mảnh khảnh tinh tế, mặc dù một thân nông nghênh, nhưng tình yêu ở bên trong, luôn là rất bị động. Cho nên, để được ở bên cạnh cô, Tư Á cho tới bây giờ cũng nguyện ý buông tay.

Thật ra thì anh không phải là người đàn ông thích mưu cầu danh lợi ... Những chuyện mà anh đã làm, chẳng qua là vì gia tộc Ngõa La Luân chỉ có duy nhất một người con trai, anh bắt buộc phải là một người đàn ông mạnh mẽ. Ít nhất, phải che chở được cho gia tộc Ngõa La Luân. Cho nên, những năm này ngay cả không tình nguyện, anh vẫn là từng bước từng bước từ tiểu binh lên tới chức thượng tướng. Cũng bởi vì như thế, anh mới cùng Gia Mậu kết thâm giao, ước hẹn đều nâng đỡ hoàng tử Phí Nhĩ Lạc. Anh hi vọng Phí Nhĩ Lạc sau này có thể trở thành vua của tỉnh cầu Chafee, trước giờ anh vẫn ấn nhẫn đứng sau Gia Mậu, chính là vì một ngày kia, Phí Nhĩ Lạc thành công, anh vẫn sẽ ở dưới Gia Mậu, cứ bình an mà sống. Bọn họ cứ như vậy hợp tác, coi như là một loại giao dịch, mặc dù cũng không biết sẽ phải trả giá như thế nào, nhưng cuộc sống luôn là cần phải có một lựa chọn. Dĩ nhiên, nếu như chuyện thật đi tới một bước cuối cùng, tự nhiên anh cũng đã chuẩn bị đường lui.

Anh tin tưởng, Gia Mậu cùng Phí Nhĩ Lạc, tất cả đều là như vậy.

Anh không phải một người tính toán chi li, đối với bất cứ chuyện gì cũng sẽ không canh cánh trong lòng, chỉ là anh đang có kế hoạch, nếu sau này Tắc Tây Lợi Á chính thức trở thành vợ của Phí Nhĩ Lạc, thế thì tất cả sẽ lật ngược rồi! Đây không chỉ là mối quan hệ của hoàng tộc với gia tộc Ngõa La Luân, mà sẽ là chuyện làm cho cả hoàng thành Lạp Ma quyền thế khuynh đảo. Nếu như Tắc Tây Lợi Á thật cùng Phí Nhĩ Lạc thành hôn, như vậy gia tộc Ngõa La Luân là một vọng tộc trong Ngũ Đại Gia Tộc ở hoàng thành Lạp Ma, đồng thời là hoàng thân quốc thích. Tất cả mọi người sẽ cho rằng, thế lực của gia tộc Ngõa La Luân bọn họ đã như mặt trời ban trưa. Đến lúc đó, bọn họ sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Coi như Phí Nhĩ Lạc cuối cùng trở thành vương thì như thế nào? Gia tộc của bọn họ, thủy chung cũng sẽ là họa lớn trong lòng của anh ta. Vì vậy, hôm nay anh không thể không đi an bài tất cả lại thêm một lần nữa rồi.

Y Toa Bối Lạp tại sao lại đột nhiên xuất hiện, đây cũng là một trong những nguyên nhân.

Có một số việc, nhất định phải lợi dụng.

Dĩ nhiên, anh rất may mắn là ở tại sự kiện này, Gia Mậu là ủng hộ anh!

Những năm này, anh thật sự là đạt được rất nhiều, nhưng tốt nhất, vẫn là có được một huynh đệ thực tâm với nhau.

Anh cùng với Phí Nhĩ Lạc không giống nhau, khi Phí Nhĩ Lạc còn là hoàng tử, bọn họ là huynh đệ, nhưng một ngày kia anh ta trở thành vương, tất cả mọi chuyện lại là chuyện khác rồi.

Một hoàng tử, có thể có rất nhiều bằng hữu, một vương, phải có khắp thiên hạ, nhưng lại sẽ không có một tri kỷ, một người thật sự yêu mến mình!

Vương Cung, vĩnh viễn đều là cát bụi tính toán cùng bị tính kế. Anh ta nếu cao cao tại thượng, nhất định cần thiết thời khắc đề phòng. Anh ta không thể tin người, nếu có, chỉ là tin chính anh ta!

Nếu không, sẽ gặp thất bại thảm hại!

"Tư Á." Cô gái mang theo thanh âm kiều ~ nhu phả vào trong không khí, Thiên Đại phát giác mình không biết khi nào đã bị người đàn ông này ôm

về trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ chính. Người đàn ông kia đã để trần nửa thân trên, những khối cơ bắp săn chắc được phân bố hết sức tinh tế, ấy là chính là mỹ hoặc, dụ ~ người!

Quần áo trên người cô gái đã sớm bị tuột đi, người đàn ông mặc dù cũng không có trả lời cô, nhưng môi anh lại lạc ở trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của cô, một tác một tác dờ, cuối cùng đặt lên khóe miệng cô, cùng với cô triển miên hôn.

Thiên Đại biết, tối nay cô cảm thấy không thoải mái, nhưng không biết tại sao, cả người càng lúc càng mệt mỏi, cô dần dần phát giác, thì ra lòng của mình, càng thêm nặng nề.

Cử động của người đàn ông tối nay rất dịu dàng, lúc tiến vào cơ thể cô, chậm chạp mà êm ái, giống như là đang nâng niu bảo vật mà mình yêu thích. Môi của anh, không biết hôn bao nhiêu lần lên ánh mắt của cô, đầu ngón tay không ngừng vuốt ve thân thể của cô, hướng dẫn cô, thả lỏng toàn thân đón nhận anh, cùng anh đi tới tận cùng.

Ánh trăng từ bệ cửa sổ khúc xạ vào nhà, ánh sáng chiếu rọi cả căn phòng, đem các đường cong uốn lượn vẽ thành một bức tranh thiên nhiên mê hoặc.

Lúc người đàn ông tiến vào, làm cô gái thờ hồn hèn không dứt. Chợt, cô nhìn thấy trong con ngươi màu xanh biếc kia, mơ hồ hiện lên một tầng thâm lương chán nản. Đó là tâm trạng cô chưa từng thấy qua ở người đàn ông ôn hòa này. Cánh tay Thiên Đại không tự chủ được ôm lấy cần cổ của người đàn ông kéo xuống, lần đầu cam tâm tình nguyện, đem cánh môi đặt lên khóe miệng của anh.

Bốn cánh môi dán vào nhau, con mắt sắc của người đàn ông trần trọc trong chớp lát, rất nhanh liền ôm lấy khuôn mặt mảnh mai nhỏ nhắn của cô, càng thêm thân mật dầy dụa cùng cô.

Bức tranh này, hòa hợp như nước với mức tan vào nhau, rất đẹp.

.....

Không thể nào ngủ được, Thất Dạ rất là tức giận. Cô giận dữ, lăn lộn, đi ra bên ngoài ban công.

Bây giờ cô đã không còn sợ độ cao nữa rồi.

Tối nay, cô cùng Gia Mậu gây sự thật rồi, thế mà người đàn ông kia cũng không giận cô. Thậm chí, còn để cô trở về phòng ngủ chính của bọn họ trước, cô đã từng cho rằng, cô giống như những người con gái xuyên qua khác, nhất định sẽ vô cùng bị thống, giống như những nữ chính trong phim truyền hình vậy, bị đàn ông không ngừng khi dễ khi dễ nữa khi dễ. Mặc dù cô không giống những người đó ngay từ lúc mới bắt đầu đã nhu nhược không dám phản kháng, nhưng cô càng phản kháng, Gia Mậu lại càng có thể tìm ra nhiều cách để trị cô. Anh cơ hồ phải đem cô tuần phục, thế nhưng lúc này sao lại đột nhiên đối tốt với cô hả ?

Không sai, anh ta trừng trị cô, nhưng cũng đã cứu cô. Dĩ nhiên, cô không thể goi như những gì người ta chiếu trên ti vi cái gì mà công tội bù trừ. Cô nhớ Gia Mậu hung ác với cô, cũng nhớ tới những điều tốt đẹp mà anh ta dành cho cô. Sự hung ác kia, cô sẽ có cách để trả lại cho anh, những điều tốt đẹp kia, cô cũng sẽ nghĩ cách để báo đáp anh.

Nhưng tối nay, người đàn ông kia để cho cô trở về phòng ngủ chính, chính anh cũng không trở lại.

Nguyên nhân là bởi vì Y Toa Bối Lạc xuất hiện sao?

Anh cho cô một chút thể diện, lại ở lại bên cạnh người con gái kia?

Nghe nói, đó là cô. Không, là em gái của cái thân thể này! Nhưng, không hề có liên quan gì với cô!

Lúc cô đang bị những suy nghĩ kỳ quái quẩn lầy, eo ếch đột nhiên bị người kéo, cả người cô, liền lọt vào lồng ngực ấm áp của một người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Hoàn cảnh không khí cảm giác cũng đúng, không lý do gì không làm!

Thất Dạ không cần quay mặt lại nhìn, chỉ bằng vào hơi thở của bọn họ cũng biết đối phương là Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc. Môi của cô nhẹ nhàng hạ xuống, xoay người, đúng lúc cặp mắt màu hồ phách của người đàn ông kia đang nhìn cô chằm chằm. Ôm lấy ngang lưng cô rồi gối đầu lên bả vai cô, cô nhẹ nhàng hừ một tiếng: “Anh dựa sát vào tôi như thế làm gì?”

"Bị em mê hoặc, muốn hôn em." Gia Mậu cười cười, con mắt sắc sâu như biển.

Anh thật quá thâm trầm rồi, để cho cô không cách nào thấy rõ anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Anh từng nói qua, không đem cô cho người khác, nhưng anh vẫn để cho cô đi câu ~ dẫn Nam Tuyết Hiều. Sự thật chứng minh, Nam Tuyết Hiều không cần cô đi câu ~ dẫn, đều vẫn cảm thấy hứng thú đối với cô. Chỉ là giờ phút này bọn họ nếu bắt đầu, trò đùa giỡn kia nhất định phải diễn thôi. Chỉ là, thế nhưng vì sao anh lại không theo nguyên kế hoạch giữ Nam Tuyết Hiều lưu lại?

Vốn là, quan hệ giữa bọn họ cũng không tốt đến thế, nhưng trước đó anh đã không ngại nguy hiểm cứu cô từ trên lưng ngựa, còn khiến mình bị thương. Ban đêm, cô đứng trước mặt Nam Tuyết Hiều cùng Y Toa Bối Lạp cũng đã làm cho anh khó chịu, anh cũng không trừng phạt cô, ngược lại hôm nay đối đãi với cô tình ý triền miên liên tục, rốt cuộc bên trong lại chứa âm mưu ý định gì đây?

Thất Dạ không hiểu, cũng không muốn suy nghĩ. Cô quan tâm, chỉ là vấn đề

"Anh cự tuyệt hẳn?" Trước đó cô có nghe thấy tiếng máy bay trực thăng, đồng thời nhìn thấy máy bay trực thăng bay lên. Cô nghĩ, này nhất định là Vuư đến đón Nam Tuyết Hiều đi rồi. Vì vậy, Gia Mậu cũng không có theo phía kế hoạch bọn họ định trước, giữ hẳn lại.

Gia Mậu không đáp lại, chỉ là cánh tay vốn đang đỡ ở eo cô lại dời lên bả vai, cánh môi mỏng liền hôn liên tục lên cái miệng nhỏ nhắn của Thất Dạ.

Lúc người đàn ông muốn tiến sát tới môi cô, Thất Dạ đột nhiên đưa tay hướng lồng ngực của anh đẩy một cái. Đôi lông mày của người đàn ông khẽ nhíu, cô nhưn mày, khóe miệng cong lên nụ cười nhạt băng lạnh lùng, một đôi mắt lạnh lẽo liếc nhìn người đàn ông: "Anh vừa đi âu yếm với cô gái kia?"

"Đó là em gái của em!" Tầm mắt Gia Mậu, theo mi mắt của cô nhìn vào, thật giống như muốn nhìn xuyên qua cô.

"Cô ta không phải là em gái tôi." Thất Dạ lạnh lùng mở miệng, trong thanh âm, mang theo vài phần mỉa mai: "Gia Mậu, tôi cho anh biết, tôi căn bản cũng không phải là Tạp Lạc Nhi • Hi!"

Gia Mậu nồng nặc cười cười, đột nhiên liền lui về sau nửa bước, không nóng không lạnh hỏi thăm cô: "Như vậy, em là ai?"

Nghe thanh âm của người đàn ông, lòng Thất Dạ chợt run rẩy.

Gia Mậu đang thử dò xét cô!

Hai tay của cô nắm chặt thành quyền, nhìn nam nhân lắc đầu một cái: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, anh quá là hèn hạ rồi!"

"Em cũng có thể hèn hạ!" đôi tay Gia Mậu vòng trước ngực, ánh mắt không rời khỏi ánh mắt cô. Hình như là, chỉ cần cô nói dối nửa lời, sẽ bị anh phơi bày.

Đối mặt anh với tư thế như muốn gây sự, Thất Dạ hất cằm, lạnh lùng thốt: "Tôi không phải Tạp Lạc Nhi • Hi, tôi chỉ là Nam Thất Dạ. Cái này từ lúc vừa mới bắt đầu, anh đã biết rất rõ rồi!"

Gia Mậu mỉm môi mỏng nhẹ "xuy" cười một tiếng: "Lúc đầu anh ép em thừa nhận mình là Tạp Lạc Nhi • Hi, em vẫn luôn không vui. Nhưng em cùng Nam Tuyết Hiều lui tới lại làm cho anh rất hiểu, không hề đơn giản! Em gạt được Nam Tuyết Hiều, không lừa được anh! Em cũng không phải là mất trí nhớ không muốn nhớ lại ..., bản thân em chính là Tạp Lạc Nhi • Hi, nhưng lại không hề giống truyền thuyết về cô gái ấy."

"Trong truyền thuyết là như thế nào? Anh cùng cô ấy có quen biết nhau sao? Làm sao anh biết được trước kia cô ấy vốn là người như thế nào sao?" Thất Dạ học theo vẻ mặt của người đàn ông, nở nụ cười: "Gia Mậu, anh đừng trông cậy có thể nhìn thấu tất cả mọi chuyện trên thế giới này, anh không thể nhìn thấu tất cả đâu! Tại sao anh lại phải bức mình tới tình cảnh này đây? Nhiều mệt mỏi như thế."

"Câm miệng!" Gia Mậu đột nhiên đưa tay khẽ bóp cằm của cô, thanh âm lạnh vô cùng: "Tôi hỏi cô, cô là ai?"

Anh thật sự cố chấp như vậy sao?

Thất Dạ nhìn trong ánh mắt người đàn ông chiếu ra tia sáng lạnh lẽo, trái tim hơi quặn thắt. Cô cắn răng, mở miệng, lạnh lùng thốt: "Tôi là ai? Tôi không phải là người bị anh giam cầm ở trên cái thế giới này không có đường lui, không còn là chính mình, Nam Thất Dạ? Tôi chính là người đã chiếm lấy thân thể Tạp Lạc Nhi • Hi, còn linh hồn này cũng chỉ là một cô hồn lưu lạc, anh có muốn đáp án này không?"

Nói đến quỷ thần, Gia Mậu từ trước đến giờ đều không tin, chỉ là.

Sự quật cường cùng cao ngạo của cô, thật sự trái ngược với Tạp Lạc Nhi • Hi.

Cô cho là, anh không biết Tạp Lạc Nhi • Hi sao?

Cô cho là, Tạp Lạc Nhi • Hi đối với anh mà nói, thật chỉ là một nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết sao?

Nam Thất Dạ, cô cái gì cũng không biết!

"Anh nhìn chăm chăm tôi làm cái gì? Anh muốn đáp án như thế nào, tôi đều có thể cho anh!" Đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của anh, Thất Dạ đem cái cằm bị anh giữ chặt hất cao lên, đôi mắt thanh thuần mở to không sợ chết lạnh lùng nhìn chăm chăm anh: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, tôi có thể đóng vai cái người mà anh muốn tôi trở thành, nhưng có điều này tôi muốn nói, anh vĩnh viễn sẽ không thể khuất phục được tôi!"

"Đó?" Nghe thanh âm của mạng theo khí thể hiện ngang lăm liệt như vậy, môi mỏng của Gia Mậu khẽ cong, từng tia sáng trong mắt như Thủy Ngân bắn ra ngoài, tràn đầy trong đôi mắt ngọc bích thâm sâu kia.

Người đàn ông này thâm trầm u ám như vực sâu, mạng theo khí lạnh bức người, giống như chỉ cần cô nói sai một chữ, anh sẽ đặt cô vào vòng nước xoáy, mãi mãi không thể trốn thoát.

Hô hấp của Thất Dạ trở nên khó khăn, cô cắn răng, lại cảm thấy tim co rút đau đớn. Cô lắc đầu một cái, lòng bàn tay đột nhiên liền hướng lồng ngực Gia Mậu đây, xoay người liền muốn trở về phòng.

Nhưng Gia Mậu cũng không đồng ý, cánh tay dài của người đàn ông nhanh nhẹn ôm lấy eo thon của cô, chỉ hơi động, liền kéo cô về vị trí lúc ban đầu. Thân thể cao lớn của anh, đem thân thể nhỏ nhắn của cô áp đến bên lan can. Để cho cái eo mảnh khảnh của cô dựa vào lan can, khí thể như này, khiến lòng Thất Dạ run rẩy không ngừng.

Thật ra thì lực của anh cũng không tính lớn, nhưng ép vào lan can, Thất Dạ vẫn cảm thấy hông của mình giống như bị nghiền nát. Có lẽ, đó là bởi vì người đàn ông này mang đến cảm giác quá kinh ngạc, mới có thể khiến cho cô có phản ứng như vậy!

Cô ghét bị khi phụ, hơn nữa từ lúc xuyên tới đây trừ Gia Mậu ra, bất luận kẻ nào hoặc chuyện gì cô đều có thể ứng đối rất tự nhiên. Giờ phút này cùng anh dựa sát vào nhau, hô hấp của cô có chút rối loạn. Chỉ cần cảm nhận được sự kiên cường tỏa ra trên người anh, giống như có thể rút mất trái tim cô ra vậy. Cô ghét mình như vậy, càng ghét Gia Mậu hơn thế.

Anh luôn không chế được cô, vô luận là theo bản năng hay là vô tình——

"Buông tôi ra!" Trong lòng biết có phản kháng nhiều hơn nữa cũng vô dụng, cô chỉ có thể thốt ra mấy từ như thế.

"Buông ra?" Thanh âm của người đàn ông, lạnh lùng, rõ ràng nên rất sáng khoái, so với gió lạnh ban đêm còn rùng mình hơn.

Đầu lông mày Thất Dạ nhíu chặt, bàn tay đánh về phía anh không tự chủ tăng thêm một phần sức!

"Nam Thất Dạ!" Gia Mậu đột nhiên cúi đầu, hướng vành tai của cô cắn nhẹ một cái.

"Buông ra." Thất Dạ "Xuy" thờ một hơi lãnh khí, cũng không phải bởi vì anh cắn cô quá mạnh, mà là khi hàm răng của anh va chạm với lỗ tai cô, đầu lưỡi của anh ác ý liếm dọc theo dải tai cô. Cái loại cảm giác tê dại ~ tê dại ~ nhột nhột~ đó quá mức rõ ràng, để cho cả thân thể cô cũng không nhịn được run rẩy.

Gia Mậu hình như là nhận thấy được phản ứng của cô rồi, bàn tay của anh đặt trên vai cô dần dần trượt xuống, dọc theo quần áo ngủ của cô mà trượt vào.

Bị năm ngón tay lạnh lẽo của anh xoa nắn mọi vị trí, cõi lòng tan nát của cô dần dịu đi, tầm mắt Thất Dạ rũ xuống, vốn là muốn tránh đi bàn tay anh, lại không nhịn được khẽ vuốt lồng ngực anh.

Gia Mậu còn mặc bộ lễ phục mà cô chọn cho anh, cử chỉ của cô đã đến mức này, không khiến cho anh có chút cảm giác đau đớn nào, mà lại làm thức tỉnh một thứ đặc biệt trong anh. Trong bóng đêm anh chợt muốn có một đứa con

Phải biết, dục ~ vọng của người đàn ông, bình thường chính là tới rất nhanh!

Con mắt sắc của anh u ám, đột nhiên đưa tay bóp lấy cái ót của cô, lúc ánh mắt cô lóe lên, liền cúi đầu cắn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

"Ừ." Thất Dạ giãy giụa, lại đột nhiên phát giác trước mắt mình, lại là một bầu trời chìm trong đêm tối. Giờ phút này thân thể của cô bị Gia Mậu áp chế, ngang lưng vừa đứng chông đỡ ở lan can, nửa người trên liền có khuynh hướng nhào ra ngoài ban công lơ lửng giữa không trung. Mặc dù cô không còn sợ độ cao như trước đây nữa, nhưng ở tư thế như này cùng với Gia Mậu, đơn giản chính là đem cô treo lơ lửng ở không trung! Sắc mặt cô có chút trắng bệch, liều mạng dùng nắm đấm đánh vào lồng ngực người đàn ông: "Gia Mậu, không cần."

"Đừng sợ!" Người đàn ông hình như biết trong lòng cô kinh sợ cái gì, đột nhiên cúi đầu cười một tiếng, nói: "Lúc anh còn chưa được hưởng thụ, anh sẽ không để cho em ngã chết đâu!"

Ý tứ của anh là, sau khi anh hưởng thụ xong rồi sẽ đem cô ném xuống cho ngã chết hay sao?

Thất Dạ tình nguyện bị anh đánh chết không thương tiếc, bị bàn tay anh bóp chết, bị anh dùng chân đạp chết, tuyệt đối cũng không nguyện ý bị anh ném xuống ngã chết!

"Tôi không muốn ngã chết." Vốn là hai cánh tay đang đánh vào người lại vòng qua cổ ôm chặt lấy anh.

Đối với phản ứng này của cô, con mắt sắc của Gia Mậu sáng lên. Rất nhanh, anh liền phúc hắc mà nghĩ, việc có con sẽ rất dễ dàng, về sau muốn cùng cô thân thiết, liền đặc biệt chọn một vị trí thật cao, đem cô đẩy ra ngoài. Kể từ lúc đó, cô sẽ chủ động dán vào anh, mặc tình anh muốn làm gì thì làm!

Nghĩ đến cái này, khoe miệng Gia Mậu tà tà cười quyến rũ, vốn là hôn lên cánh môi mỏng của cô, trượt dần xuống cầm cô, cắn lên xương quai xanh tinh xảo, lại lấp lại một đường hôn như thế.

Thân thể mảnh khảnh của cô gái chống đỡ dưới bụng anh, sự đối lập giữa cứng rắn và mềm mại, tương đối rõ ràng. Dáng người của anh vốn dĩ là rất tốt, toàn thân đều là bắp thịt săn chắc, mà cô gái mặc dù thường ngày cũng luyện võ, nhưng trời sinh tương đối mềm mại, cũng bởi vì thời gian dài tập võ mà thân thể có độ mềm dẻo nhất định, giờ phút này dán chặt vào nhau, cảm giác lại là vô cùng tốt!

Hoàn cảnh không khí cảm giác cũng đúng, không có lý do gì không làm!

Một cánh tay người đàn ông nắm chặt bả vai cô gái, một cánh tay khác nhẹ nhàng linh hoạt vén lên áo ngủ của cô, đem các khe hở giữa hai người dần dần lại bỏ, cùng với cô, tạo nên sự thân mật!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Cái gọi là khí tiết, không có tằm hơi!

Quần áo trên người bởi vì ngón tay linh hoạt trên đầu của người đàn ông mà từng cái từng cái bung ra, dĩ nhiên là Thất Dạ không vui mừng. Nhưng mà, giờ phút này, thân thể cô treo trên không, nếu như phản kháng, cô rất lo lắng Gia Mậu sẽ tức giận, sau đó trực tiếp đem cô ném xuống lầu. Bình sinh cô đã không sợ trời không sợ đất, nhưng mà đối với độ cao lại có sự sợ hãi quá mức. Cô tình nguyện bị Gia Mậu cưỡng ép cũng không tình nguyện ngã chết. Huống chi, bọn họ cũng không phải là chưa từng làm chuyện này. Vì bảo vệ mạng nhỏ, cô dĩ nhiên không dám làm bừa, đành phải mặc anh khi dễ.

Chỉ là, sự tình nhất định phải giải quyết: nơi này chính là có thể ngắm nhìn người ở phòng ngoài ——

Ở phòng ngoài làm đi vào bên trong phòng làm, dĩ nhiên là bất đồng. Bị một mình Gia Mậu nhìn ăn hết còn chưa tính, cũng không thể để cho những người khác thấy tình huống bọn họ thân mật thu vào trong mắt chứ?

"Gia Mậu." Không biết có phải vì cố gắng đè nén tức giận trong lòng hay không, mà thanh âm của cô mang theo chút run rẩy, đôi tay liều mạng ôm chặt, đầu cô chôn sâu vào trong ngực người đàn ông, có chút giận trách mà nói: "Anh muốn làm thì trở về phòng có được không?"

"Không được!" Gia Mậu lại thích khi dễ cô đến nghiện, đầu lưỡi lại dọc theo làn da non mềm của cô mà cắn xuống, thời khắc đó thanh âm hơi có vẻ mơ hồ.

Thất Dạ hận chết tư tưởng xấu của anh, nhưng biết lúc này không thể cùng người đàn ông này lấy cứng đối cứng, đành phải nhỏ giọng khuyên nhủ: "Anh như vậy. Tôi không thoải mái."

"Đừng nóng vội." Đầu ngón tay Gia Mậu dọc theo đôi chân thon dài của cô rồi đi, lẩm bẩm nói: "Chờ một chút. Tôi liền làm cho em rất thoải mái."

CMN! Đại sắc lang, rõ ràng là cố ý vận vẹo ý cô! Cô cũng không phải là đang nói cái đó.

Thất Dạ bị anh trên chộc kéo ra hơi thở bất ổn, tay của người đàn ông lại không thành thật, ở trên người cô sờ soạng một vòng. Cô lại không dám gãy dựa, chịu đựng được thật gọi là khổ. Thân thể bởi vì người đàn ông đè lên cùng hôn môi mà càng ẩm lên, eo của cô không ngừng cong lên, cố ý né tránh loại cảm giác vừa kích thích vừa sợ hãi này. Nhưng Gia Mậu lại làm hồng, lòng bàn tay cố ý hướng bả vai cô đè một cái, làm cô suy chút nữa mất cân bằng, cả người cũng lộn lộn hướng giữa không trung cắm xuống.

"CMN." Rốt cuộc ả nhần không được, khẽ nguyên rủa một tiếng, lúc này, Thất Dạ không chỉ dùng hai cánh tay liều mạng ôm người đàn ông, hai chân còn hướng vào vòng eo trắng kiện của anh mà quăn lấy.

Cô đã chết qua một lần, hiện tại vẫn còn trẻ, tuyệt đối không muốn từ trời cao té xuống mà ngã chết!

Trừ phi.Sau khi chết lần này, linh hồn của cô có thể tách rời thân thể, đi đến một chỗ khác ——

Nhưng lại không có ai bảo đảm với cô, sau khi cô té xuống, có thể thành công xuyên hồn. Ngộ nhờ không được, cô sẽ thấy không thể tỉnh lại rồi!

Nghĩ tới đây, tay chân của Thất Dạ quắn lên người đàn ông càng chặt hơn, càng dùng lực hơn.

Gia Mậu tất nhiên có chú ý tới phản ứng của cô rồi, khuôn mặt của anh vốn chôn trên người cô gái lại đột nhiên ngẩng lên, cặp mắt sáng ngời bắt đầu khởi động nhìn chằm chằm vào cô. Đợi khi Thất Dạ phát hiện anh không có động tác dư thừa nào, thì mở mắt ra, nhìn thấy tia quỷ dị trong mắt anh, lộ vẻ mặt khó hiểu, anh mới cười cười, nói: "Em không thể chờ đợi à?"

"Cái gì?" Đầu óc Thất Dạ nóng lên, nhất thời không quay lại.

"Quần tôi chặt như vậy, còn muốn hơn so với tôi!" Đôi môi mỏng của Gia Mậu bĩu một cái, đáy mắt sáng rực, gợn sóng dập dờn.

Thất Dạ thật sự bị oan, lòng mày cô cau lại, "hừ" lạnh một tiếng, lòng bàn tay vươn đến bả vai người đàn ông mà khẽ đẩy ra.

Gia Mậu đột nhiên liền cách xa cô, thân thể của cô nhanh chóng mất ổn định, hướng phía dưới rơi xuống.

Thất Dạ hét lên một tiếng, ngay cả trang phục không ngay ngắn cũng không để ý tới, cấp tốc dùng sức nắm lan can, gắng gượng ổn định thân thể rơi xuống của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trở nên đỏ bừng. Cô ngước đầu lên, nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng mắt với người đàn ông: "Gia Mậu, cái người này - tên khốn kiếp, làm cái gì đấy?"

"Tôi biết em nhất định sẽ tự cứu!" Gia Mậu cười cười, cúi chỏ dọc theo hàng rào khe chống, đầu ngón tay vuốt cầm, cười như không cười nhìn Thất Dạ: "Tự em bò lên, em bò lên rồi, tôi liền để cho em thoải mái!"

"Tôi nhờ vào!" Thất Dạ tròn tròn đôi mắt, mặc dù đôi tay đang dùng sức nắm lấy lan can, nhưng lại có chút lực bất tòng tâm. Tiếp tục như vậy, cô tuyệt đối chống đỡ không lâu nữa sẽ rơi xuống mặt đất. Hàm răng cô cắn lộn cộp vang dội, oán hận nói: "Không phải anh rõ ràng muốn tôi cầu xin anh kéo lên sao?"

"Em thật thông minh!" Trong đôi mắt u ám của Gia Mậu lóe sáng, nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn cô, thanh âm dẫn theo mấy phần khàn khàn.

"Năm mơ!" Thất Dạ cự tuyệt không chút do dự!

Gia Mậu cười, đột nhiên nghiêng người, đưa tay hướng cổ tay cô lôi.

Thất Dạ vốn tưởng rằng, lương tâm anh đột nhiên trời dậy muốn cứu cô lên, nhưng người nọ lại lắc đầu một cái, trước vẻ mặt tràn đầy mong đợi của cô, đưa ra một cái tay khác, từ từ mon tron đầu ngón tay của cô, sau đó nhẹ nhàng dùng sức vặn bung ra, chỉ còn ngón tay cô nắm lan can.

"Anh muốn làm gì?" Bị hành động của anh dọa sợ đến kinh hồn bạt vía, thế nhưng thật ra là, Thất Dạ biết rõ anh làm như vậy đại biểu cho cái gì, nhưng vẫn hỏi.

Mà Gia Mậu, cũng rất phối hợp, cười nhạt nói: "Vặn bung ngón tay của em ra á!"

Khuôn mặt Thất Dạ đầy giận dữ, hướng về phía người đàn ông quát lên: "Gia Mậu, cái người ác ma này, anh sẽ bị ngày thu ——"

"Tôi đã làm rất nhiều chuyện xấu, không kém món này." Gương mặt Gia Mậu đầy sung sướng, lông mày ánh mắt, nói không ra bao nhiêu ôn nhã. Ánh mắt anh nhìn cô, quả thật có thể dùng nhu hòa để hình dung, cùng hành động ác liệt của anh, hoàn toàn tạo thành đối lập.

"Cái người này, thẳng khốn." Nếu như không phải vì bàn tay kại bị bàn tay có lực của anh cầm lấy, Thất Dạ cảm giác mình sắp rơi xuống dưới rồi. Ngón tay của cô, đã bị Gia Mậu vặn bung hai ngón, bởi vì cố gắng chống đối anh, sau khi ngón tay kia bị anh kéo ra, hơi run lên, cư nhiên không có sức nắm lại lan can. Hơn nữa, người đàn ông kia cũng dùng ba con ngón tay cản trở cô, chỉ dùng ngón cái cùng ngón trỏ đi vặn ba ngón tay khác của cô. Bảy ngón.

Tên khốn kiếp này, không cứu cô thì thôi, lại còn muốn đưa cô xuống địa ngục. Tim của anh ta, quả thật là màu đen. Thiệt thối lần trước cô còn tưởng rằng, vì cô ở trước mặt Nam Tuyết Hiêu và Y Toa Bối Lạp làm anh khó chịu, anh không so đo. Thì ra là, không phải là anh không so đo, mà là đang nghĩ biện pháp khác để trêu đùa cô. Hiện tại, anh rút cuộc cũng tìm được cơ hội, há có thể không phục thù?

Mất thấy bàn tay đang nắm lấy lan can chỉ còn lại một ngón, trong lòng Thất Dạ lạnh đến co rúm lại, cảm giác sống lưng đã thấm ướt một mảnh rồi. Dù sao, chỉ cần Gia Mậu buông lỏng đầu ngón tay còn lại, cả người cô, liền hướng xuống mặt đất mà té ngã ——

Khoảng cách từ nơi này so với mặt đất cũng không tính là quá cao, nhưng ít ra cũng 6-7 mét, mặc dù phía dưới là bụi gai cỏ rậm rạp, nhưng nếu ngã xuống, không chết cũng chỉ còn lại nửa mạng!

"Gia Mậu, anh cứu em lên!" Tại thời điểm cuối cùng, khi đầu ngón tay bị Gia Mậu vặn bung ra, Thất Dạ không ngang ngược nữa, hướng về phía người đàn ông mà quát lên.

"Sao?" Gia Mậu cười nhạt, khuôn mặt tuấn nhã, vẫn chất chứa nụ cười nhạt như cũ: "Gió quá lớn, tôi không nghe rõ."

Gió lớn? Em gái anh á (câu chữ của TQ)! Rõ ràng bây giờ ngay cả gió cũng không có ——.

Thất Dạ cắn chặt hàm răng, một đôi mắt sáng hung hăng quét về phía người đàn ông, cơ hồ hy vọng anh mấy giây cuối.

"Ngón tay của em có chút mỏi." Ở thời khắc cô gái đang suy nghĩ xem có nên cầu xin anh tha thứ lần nữa hay không, thì đầu ngón tay của Gia Mậu bỗng chốc buông lỏng.

"Gia Mậu, anh thích làm cái gì thì làm cái đó, thích làm sao thì làm luôn đi!" Cái chết đe dọa ở phía trước, Thất Dạ cảm thấy kiêu ngạo gì đó, cũng chỉ là cái rắm. Vì vậy, biết rõ đối phương chỉ là ác ý trêu đùa, cô lại vẫn bật thốt lên rồi.

"Thật ngoan!" Lần này, Gia Mậu hình như rất hài lòng. Bàn tay to dùng sức nắm chặt cô, con mắt liền ngưng tụ lại, hơi kéo hướng lên trên, liền đem thân thể mảnh khảnh của cô gái kéo lên trên.

Thất Dạ bay qua lan can, hai chân chạm xuống đất, sau khi cảm thấy chân mình rốt cuộc có thể đứng, cả người cũng thờ hồng hộc. Cô còn chưa hoàn hồn, thân thể đều dán lên người Gia Mậu, áo ngủ hơi mở rộng, không che nổi cảnh xuân trước ngực cô, dẫn tới ánh mắt của người đàn ông từ trên cao

nhìn xuống, con mắt sắc trầm xuống. Ở thời điểm cô liều mạng thử dốc để ổn định hô hấp, cánh tay anh dọc theo eo của cô mà dùng sức khẽ bóp, đem cả người cô kéo vào trong ngực, đầu ngón tay dùng lực nâng cầm cô lên, để cho cô ngẩng mặt lên, lúc cô chưa có bất kỳ phản ứng nào, cúi đầu hôn lên môi anh đào của cô.

Trong lòng Thất Dạ vốn có hỏa khí, biết mình lúc này không nên chọc anh, cô không cắn anh, chỉ đành phải dùng sức hơi nhếch cánh môi, muốn đem đầu lưỡi đối phương chèn ép ra khỏi miệng cô.

Đối với động tác nhỏ của cô, Gia Mậu lơ đãng. Đầu ngón tay anh giấu ở hẻm nách tinh xảo của cô, ngón cái dùng lực bóp, thời khắc cô bị ăn đau, lưỡi dài rất tự nhiên chui vào trong miệng cuốn lấy lưỡi cô, cũng chiếm đoạt hô hấp của cô.

Thất Dạ biết rõ mình không phải là đối thủ của anh, trong lúc nhất thời, cũng không phản kháng. Dù sao, đối nghịch với anh, cuối cùng người chịu khổ lại vẫn là cô mà thôi.

Con người nhẹ nhàng đóng lại, cô hạ quyết tâm, bàn tay nhỏ bé vốn dán trên lồng ngực người đàn ông, nhanh chóng dọc theo hạ thân đối phương mà dời đến.

Bị bàn tay nhỏ bé mang theo hơi ấm của cô đụng phải vị trí dễ dàng có phản ứng nhất của mình, đồng tử xanh biếc của Gia Mậu sâu kín trỗi lên ánh sáng, môi mỏng hơi dờn khoe môi cô, nhìn chăm chăm cô.

Vớ vẩn, anh muốn đùa bỡn tôi, chẳng lẽ tôi không thể đùa giỡn anh sao?

Trong lòng Thất Dạ cười nhạt một tiếng, nhưng mà trên khuôn mặt lại lộ ra nụ cười kiêu mị - mê hoặc. Eo ếch của cô nghiêng về phía trước, để cho trang phục xộc xệch của mình, rãnh ngực như ẩn như hiện dán lên ngực người đàn ông, cảm giác được nhiệt độ trên người anh tăng vọt lên, khoe miệng bẽn lẽn một cái, nụ cười nhàn nhạt nói: "Thượng tướng, tôi nay để em hầu hạ anh nhé!"

Trong lúc nói, tay nhỏ bé của cô, đã hướng về phía khuy áo của anh mà mở ra, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, mở từng cái ra.

Động tác kia thật là lưu loát, cùng thời điểm đối phương cởi trang phục của cô, tốc độ không khác.

Nhìn bên môi cô gái hiện ra nụ cười diêm dúa lẳng lơ, con mắt sắc của Gia Mậu dần dần tối. Ở lúc bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Thất Dạ dọc theo cổ anh vuốt ve xuống lồng ngực rắn chắc chạy thẳng xuống quần lót đi vào trong, thân thể của anh lập tức căng thẳng.

Ở tỉnh cầu Tra Phi này, không ai không biết Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc có năng lực tự kiểm chế siêu cường, chỉ là giờ khắc này, bởi vì bị bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của cô gái này nắm chặt, những thứ khí tiết kia, toàn bộ không có tâm hơi!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Cũng chỉ là người hèn nhất

Thất Dạ là một cô gái rất cá tính, nhưng có cá tính là một chuyện, bị việc đó gây ra tai họa bất ngờ lại là một chuyện khác.

Đêm qua cô khiêu khích với Gia Mậu, kết quả lại làm chính mình: đau lưng!

Mặc dù không hiểu được vì sao người đàn ông kia vẫn ném cô lên giường mới làm, chỉ là người nọ tối hôm qua lại vận động với cô vô cùng kịch liệt. Mặc dù thường ngày thân thể cô cũng luyện võ, nhưng thể lực và sự hưng phấn không thể cùng trình độ với anh. Thường ngày nếu như không có chuyện đặc biệt gì xảy ra, người đàn ông kia sẽ không hay làm chuyện đó, nhưng đêm qua, anh ta giống như ác quỷ, nhất định giày vò cô cho đến chết mới vừa lòng. Cô có thể tỉnh táo hưởng thụ cũng chỉ có hai lần, lần thứ nhất là bị anh bắt nằm ở trên giường, lần thứ hai là bị anh đè ở trên giường hoàn thành. Sau đó, cô mệt mỏi không chịu nổi, người đàn ông kia giống như thử rất nhiều kiểu, làm cho cô không thể thở được. Theo đúng suy tính của cô, cô cùng với người này làm sao có một chút quan hệ Thời gian anh giày vò cô rất dài, đến cuối cùng cô mơ hồ cảm thấy, thời khắc anh nằm úp sấp trên người cô, cô cố gắng mở to đôi mắt mờ mịt, thấy ngoài cửa sổ hình như có ánh sáng mặt trời. Đó là trời sắp sáng ——

Có thể nói, vận động kịch liệt tối qua bọn họ trải qua, bất kỳ lần nào trước kia cũng không thể so sánh được!

Hồi tưởng chuyện này ở trong đầu cũng không rõ ràng, tay chân Thất Dạ nhấc lên hạ xuống, cả người giống như tan ra, đứng lên tựa hồ có chút khó khăn

"Mệt mỏi?"

"." Sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm trầm ổn của người đàn ông làm trái tim Thất Dạ "lộp bộp" giật mình, cô quay mặt ra sau, đập vào mắt là khuôn mặt đẹp trai tuấn tú đang sâu kín nhìn chăm chăm mình, đầu lông mày không nhịn được nhăn lại, hừ nhẹ một tiếng: "Dựa vào tôi gần như vậy

làm gì."

"Giúp em!" Gia Mậu cười nhẹ một tiếng, cánh tay dài đưa đến sau lưng cô, kéo cô quay lại, đối mặt với anh.

Thất Dạ có chút im lặng.

Cô cũng không cảm thấy vui mừng sau một đêm hoan ái, anh ở lại bên người cô, coi như đó là vinh hạnh. Cô nghĩ, có lẽ đêm qua anh làm nhiều lần lắm, cũng mệt mỏi như cô mới có thể nằm lại trên giường. Nếu không với tính tình của anh, làm sao có thể ngủ cùng với cô? Hơn nữa, cô căn bản cũng không cần anh giúp Chỉ là, khi cảm thấy cả hai đều không mặc gì đối mặt với nhau, cô liền ngượng ngùng đẩy anh ra. Nếu không, trên người cô sẽ bị anh nhìn thấy hết. Mặc dù tối hôm qua là cô chủ động đi quyến rũ anh, nhưng so với hoàn cảnh bây giờ khác nhau một trời một vực. Mất thấy mặt của người đàn ông thoát ra ánh sáng thoải mái, trái tim cô kinh hoàng, sợ đến mức không dám cử động một cái.

Đều nói buổi sáng ham muốn của người đàn ông là mạnh nhất, cô không muốn bị anh giết chết ở trên giường, tự nhiên sẽ không ngốc đi trêu chọc anh.

Tiếng cười nhẹ của Gia Mậu đột nhiên vang lên, đầu ngón tay của anh sờ dọc theo gương mặt cô, tâm tình hình như rất tốt: "Xem ra lần này em thông minh!"

"Cả người đều nhóp nhép, tôi muốn tắm." Thất Dạ không muốn dây dưa quá nhiều với anh, lạnh nhạt mở miệng.

Đêm qua mồ hôi chảy quá nhiều, hiện tại cô cảm thấy vô cùng không thoải mái!

Gia Mậu gật đầu, đầu ngón tay vỗ một cái vào bả vai của cô, nói: "Tốt!"

"Anh muốn làm gì?" Cảm thấy anh dùng lực kéo mình dậy, Thất Dạ sợ đến mức vội vàng kéo cái chăn nhanh chóng che lồng ngực của mình, khuôn mặt phồng bị nhìn về phía người đàn ông.

"Đi tắm!" Gia Mậu mở miệng như chuyện đương nhiên, đồng thời tay đưa về phía bàn tay của cô, nói: "Tôi ẵm em đi!"

"Tôi không cần anh ẵm." Thất Dạ đẩy tay anh ra, nhìn đến con ngươi u tối của người đàn ông đang nhìn chăm chăm mình, trong lòng bỗng chốc run lên, nhanh chóng bạy ra về mặt lạnh lẽo, hốt hoảng nói: "Anh cũng muốn đi tắm?"

"E hèm!" Mối Gia Mậu cười nhẹ, cả khuôn mặt phấn khởi!

Thất Dạ hít một hơi khí lạnh, trong đầu suy nghĩ lời nói của anh qua một lần, sau đó cắn răng nghiêng lợi nói: "Giữ chứ, anh muốn tắm uyên ương?"

"Có vấn đề gì?" Gia Mậu cười, mặt điềm đạm: "Đây là tình thú giữa nam với nữ!"

"Ai muốn có tình thú với anh!" Ở chung một chỗ với anh, cả khuôn mặt Thất Dạ cũng cảm thấy rối rắm, mất thấy người đàn ông đã lật người ngồi dậy, cái chăn đã theo vai chảy xuống, cả thân thể to lớn của anh đã hiện ra ngay trước mắt, không thừa một chút thịt nào, từng đường vân lồng ngực hấp dẫn, cơ bắp cường tráng, thời khắc cả người anh toát ra vóc dáng hoàn mỹ, cổ họng đột nhiên liền trở nên khô khốc.

Cô sao có thể quên, đêm qua lúc cùng anh giao hợp, người đàn ông này dong ruỗi ở trên người cô, mang đến cho cô cảm giác kích thích kịch liệt!

Anh ở phương diện kia Thật sự rất lợi hại!

Nhưng mà, bọn họ cũng không phải là người tình, còn chơi cái gì tình thú, quá ghê tởm đi?

Cũng chỉ là anh tình tôi nguyện đùa giỡn, không có tình cảm, chỉ là nhục dục hoan ái mà thôi!

"Bộ dáng của em bây giờ, xem ra giống như còn muốn" "Thấy cô gái này vừa nhìn thấy vóc người mình trong nháy mắt liền cứng đờ, cả khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, khoe miệng Gia Mậu nhếch lên, khuôn mặt tuấn mỹ khẽ dựa sát vào cô gái trước mặt, thanh âm nhạt cười trêu nói: "Yên tâm đi, nếu như em muốn, tôi nhất định có thể thỏa mãn em" "

"Anh rút đi —— " đối mặt sự với đùa giỡn của anh, Thất Dạ giận, đánh một cái về phía bờ vai của anh.

Nhưng không nghĩ đến, quên mất giờ phút này bản thân cô không mảnh vải che thân, đầu ngón tay vừa buông cái chăn ra, động tác cô hất tay, cái chăn tự nhiên rơi xuống, làm cho cả người đầy những dấu vết màu đỏ xinh đẹp của cô, hoàn toàn hiện ra ở trước mặt người đàn ông!

Ánh mắt Gia Mậu một mảnh trong trẻo, lúc bàn tay đưa ra nắm tay cô thì ánh mắt cũng nhìn thân thể lồ lộ của cô, trắng trợn nhìn lên xuống, ngoài miệng vẫn không quên cười nhẹ nói: "Chắc chắn, cũng đã chủ động cởi sạch ra như vậy rồi, tôi không hưởng thụ, thật đúng là ngượng ngùng" "

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh, khi anh đang nắm cổ tay Thất Dạ, trước khi cô muốn cử động phản kháng, đầu đã nghiêng về phía trước một cái, há miệng cắn lên đỉnh màu đỏ xinh đẹp trên ngực trái của cô.

Hàm răng của anh xẹt qua da thịt mang đến cảm xúc quá mức rõ rệt, làm cho tay chân Thất Dạ trong nháy mắt liền mềm nhũn buông xuống. Cảm thấy đầu lưỡi của đối phương hoạt động, thân thể bị kích thích liên rùng mình, đầu gối cô cong lên, muốn đá tới lồng ngực của người đàn ông.

Cánh tay dài của Gia Mậu hơi dùng sức đỡ, đột nhiên đưa tay ra sau hông của cô kéo một cái, làm cho cả thân thể cô cũng từ trong chăn kéo ra ngoài.

Mà môi của anh, dọc theo đỉnh mềm mại của cô, hung hãn cắn một cái.

Trên người hiện ra hai vết răng đỏ tươi, Thất Dạ thiếu chút tức điên! Phải biết rằng, chỗ kia là cũng là chỗ mẫn cảm của phụ nữ, thế nhưng anh lại ác như vậy, một chút cũng không lưu tình, làm cho cô đau đến mức lông mày phải nhíu lại ——.

Nhưng lúc này, cô làm sao có thể bận tâm được nhiều như vậy. Chỉ cảm giác được thân thể bị người đàn ông bế lên trên không, đầu óc của cô có chút chậm chạp, thời khắc phản ứng kịp thì đã bị người đàn ông bế vào phòng tắm. Người nọ mở vòi hoa sen, để cho nhiệt độ nước vừa phải xả lên cả hai người, trong không khí có thêm một tầng sương mù, làm cho ý thức của Thất Dạ, cũng có chút mờ mịt.

Gia Mậu đặt cô xuống, cánh tay dài trước sau như một đều đặt trên eo nhỏ nhắn của cô, vẻ mặt anh nhàn nhạt, ánh mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của cô, bàn tay to, không ngừng di chuyển trên người cô.

Lúc này, cử động của anh hình như không mang theo chút tình sắc nào cả, chỉ chăm chú giúp cô tẩy rửa thân thể.

"Gia Mậu!" Thời điểm người đàn ông kéo bả vai của cô sát vào lồng ngực của anh, Thất Dạ cau mày, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhìn người đàn ông, nói: "Anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì?"

"Hả?" Gia Mậu có chút không chút để ý trả lời.

"Anh đối với tôi như vậy, là có ý gì?" Thất Dạ có chút u oán nhìn chăm chăm anh: "Để ý? Anh sẽ không. Treu đùa? Không có ý nghĩa. Có phải trong lòng anh đang lo lắng hay không?"

Động tác di chuyển tay trên người cô của Gia Mậu dừng lại, con ngươi sâu kín nhìn chăm chăm cô, không nói gì.

Thất Dạ đột nhiên cảm thấy mình hiểu được một chút.

Ha ha, trước đây anh không có khác thường như vậy, nhưng bắt đầu từ ngày hôm qua, cả người đều thay đổi. Nhìn anh tựa như đối với cô vô hại, sẽ treu đùa với cô một chút như cũ. Nhưng trên thực tế, anh như vậy lại khác hẳn về âm trầm, lạnh lùng thường ngày!

Cho tới bây giờ, cô mới đột nhiên cảm thấy, nguyên nhân những chuyện này không giống như trước, đến từ người khác.

Đúng, không sai, chính là cô ấy.

Cũng bắt đầu từ hôm qua, khi Y Toa Bối Lạp xuất hiện trước mặt bọn họ!

Sau đó, anh cũng không giống như trước nữa.

Đối với cô không tốt lắm, nhưng cũng không kém. Sẽ treu chọc cô, nhưng sẽ không giày vò cô đến chết đi sống lại. Sau đó vẫn làm tình với cô, hình như là muốn phát tiết. Hiện tại tỉnh táo lại, vẫn ở bên người cô, còn chưa rời đi. Thậm chí Vẫn còn ở lại giúp cô tắm, đối với những lời nói độc ác của cô, thậm chí thiếu chút nữa cô đã ra tay đánh anh, cũng không có tức giận!

Anh đang kiểm chế, đồng thời hy vọng cô sẽ phối hợp với anh sao?

Đáy lòng, hình như đột nhiên liền dâng lên một trận đau nhói, loại cảm giác này như là có trăm ngàn cây kim không ngừng đâm vào trái tim của cô. Nhưng có thể bởi vì vết thương quá nhỏ, chỉ đau đón tê dại, cũng không đến mức làm cô chết!

Nam Thất Dạ, mày cứ không có chút tiền đồ nào như vậy ——

Cắn môi, khoe miệng Thất Dạ hiện lên độ cong trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt xinh đẹp kia, càng làm nổi bật thêm khí thế lạnh lẽo: "Khốn kiếp!"

So với việc khi dễ thân thể của cô, tâm tư của anh, càng làm cho cô cảm thấy chán ghét!

Tại sao cô lại bị anh ta lợi dụng khiến cho người tên Y Toa Bối Lạp khó chịu?

Người kia, thậm chí là em của thân thể mà cô đoạt lấy ——

Mặc dù cô rất không vui lòng thừa nhận chuyện này, lại càng không nguyện ý cùng Y Toa Bối Lạp phát triển thêm bất kỳ quan hệ gì, nhưng vấn đề này, thủy chung vẫn tồn tại!

Gia Mậu cũng không nói lời nào, con ngươi trong đôi mắt tựa như đầm sâu u ám, lạnh lẽo, lẳng lặng nhìn chăm chăm Thất Dạ, nhìn đi nhìn lại, giống như trên mặt của cô, nở ra đóa hoa, làm cho anh lưu luyến quên về.

"Gia Mậu – Dương – A Nhĩ Bá Đặc." Thất Dạ đột nhiên liền nhẹ nhàng cười, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, hình như mang theo vẻ mỉa mai, lại như bắt đắc dỉ: "Nói cho cùng, anh chẳng qua cũng chỉ là một tên hèn nhát mà thôi! Anh"

"Câm miệng!" Không đợi Thất Dạ nói xong, Gia Mậu liền đột nhiên quát cô. Ánh mắt của anh, không biết từ khi nào đã trở nên âm trầm, hung hăng nhìn chăm chăm cô, giống như muốn nuốt trọn xương cốt của cô vào trong bụng

Chương 151: Để cho chủ nhân giải quyết nhu cầu sinh lý

Bất kỳ là ai, bị nói trúng bí mật sâu nhất ở đáy lòng, chỉ sợ đều tức giận, biểu hiện giờ phút này của Gia Mậu, quả thật chính là giấu đầu hở đuôi. Thất Dạ nhìn về mặt kia của anh, trầm mặc. Dù sao trước kia bị anh trừng phạt quá nhiều lần, mỗi lần dạy dỗ cô đều nhớ rõ trong lòng. Giờ phút này, nhìn bộ mặt ác độc của anh, cô liền không kích động anh nữa!

Con mắt sắc của Gia Mậu sâu tối, giống như ánh sáng mặt trời trong trời nhưng lạnh lùng, hai tròng mắt sâu kín nhìn vào trên người cô, hừ nhẹ nói: "Nam Thất Dạ, bây giờ cái gì cô cũng không cần quản, làm cho tốt bốn phận của cô là được! Còn nữa, đừng tưởng rằng cô hiểu rõ tôi. Cô"

Anh nói đến đây, những tức giận trên mặt đột nhiên liền từ từ biến mất. Sau đó, ánh mắt đột nhiên lóe lên, môi mông hình như thoáng có nét cười khổ xẹt qua, sau đó đưa tay, phun lên đỉnh đầu cô gái một cái: "Tự mình tắm!"

"." Thất Dạ nhìn anh cầm vòi hoa sen phun loạn xạ trên người mình một trận, hình như không còn hứng thú để ý đến cô, xoay người một cái rồi đi thẳng, đôi mắt cũng phát ra ánh sáng.

Quả thật không thể tin, Gia Mậu cư nhiên không trừng phạt cô ——

Nhìn theo bóng lưng người đàn ông ra khỏi phòng tắm, chân mày của cô, khóa sâu lại không thể giãn ra được.

Xoay người, thân thể dòi đến dưới vòi hoa sen, cảm nhận được nước ấm xối lên trên người, cô đưa tay bưng kín gương mặt, nhắm chặt hai mắt.

Trong đầu, lại không ngừng hồi tưởng, thời điểm anh gõ lên đầu cô, bên môi để lộ cười nhạt.

Như thế nào lại cảm thấy, thê lương như vậy?

Có phải anh với Y Toa Bối Lạp- Hi Nhĩ có chuyện gì xảy ra không, mới có thể làm cho cô ấy đột nhiên mất tích. Mà sau khi Y Toa Bối Lạp đột nhiên trở về, anh cũng không cung chiều cô ấy. Chỉ là Thời điểm Tư Á muốn tìm cô ấy phiên toái, giúp cô ấy một chút. Hơn nữa, còn dẫn cô trở về phủ thượng tướng.

Thất Dạ có thể tưởng tượng được, khẳng định Gia Mậu vẫn còn tình cảm với Y Toa Bối Lạp, nếu không sao anh lại trở mặt với Tư Á.

Quan trọng hơn, anh đưa Y Toa Bối Lạp từ trong tay Bi Lợi – Trát Tập Tây về. Nếu như không có chút mâu thuẫn nào, cơ bản không thể có chuyện này. Mà kỳ lạ hơn là, sau khi Y Toa Bối Lạp trở về phủ đặc cấp thượng tướng, hình như không động chạm với Gia Mậu nhiều lắm, ngược lại rất cố gắng thân cận với cô. Chẳng lẽ tình cảm của Y Toa Bối Lạp với cô sâu đậm hơn tình cảm với Gia Mậu sao?

Không phải nói, cô cũng không phải con gái ruột của gia tộc Hi Nhĩ, chỉ là con gái nuôi thôi sao?

Đầy bụng đều là nghi ngờ, Thất Dạ càng nghĩ càng đau đầu, cuối cùng không nhịn được, đưa tay hung hăng đánh vào tường một cái.

Mẹ nó! Chuyện tình của người đàn ông kia, có quan hệ gì với cô, tại sao đầu óc của cô, hoàn toàn xoay quanh chuyện của anh ta? Như vậy, quá không công bằng. Anh ta cần bản, coi cô như công cụ lợi dụng, anh muốn lợi dụng cô như đứa ngốc vậy sao?

Tuyệt đối không!

Cô là Nam Thất Dạ, nhất định sẽ không để cho người khác tìm cơ hội, nắm cô trong tay! Cô phải cố gắng phản kháng, làm cho Gia Mậu biết, sự tồn tại của cô với anh mà nói, là không thể thiếu. Về phần Tập Lạc Nhi – Hi Nhĩ, nếu hôm nay tôi thay mặt cô, cô đừng trách tôi vô tình. Tôi không phải cô, tôi muốn làm gì, chỉ biết làm theo trái tim mình, tuyệt đối sẽ không vì chiếm thân thể của cô, liền mặc kệ những người thân trước kia của cô, muốn làm gì thì làm!

.....

Vương Cung, phòng sách.

Hai bóng dáng cao lớn đồng thời xuất hiện ở cửa phòng sách, hai người liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng một người trong đó nhấp nhẹ, nhàn nhạt mở miệng, nói: "Vương huynh, thật trùng hợp!"

"Chẳng qua là cùng tới cho phụ vương thỉnh an mà thôi!" Hai tay của Tát Khắc Tồn bắt chéo sau lưng, cười như không cười nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, về mặt thần nhiên lạnh nhạt: "Phí Nhĩ Lạc, chuyện tối hôm qua, tôi thật sự cảm thấy rất xin lỗi. Tôi hi vọng, cậu không sao!"

"Vương huynh, hiện tại không phải tôi không việc gì sao?" Môi mông của Phí Nhĩ Lạc bĩu một cái, cười như không cười theo dõi hắn: "Trừ phi"

Anh muốn tôi xảy ra chuyện?"

"Phí Nhĩ Lạc, nói đùa phải có mức độ!" Tất Khắc Tồn cũng không tức giận, nhếch miệng mỉm cười, đột nhiên liền đưa tay về phía bả vai của Phí Nhĩ Lạc vỗ một cái, nói: "Nếu phụ vương nghe được mấy lời này, nhất định không vui!"

Phí Nhĩ Lạc như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, bả vai co rúc một hồi, liền kéo ra chút khoảng cách với Tất Khắc Tồn. Nhìn cánh tay của đối phương dừng lại giữa không trung nửa giây sau đó từ từ hạ xuống, đôi mắt của anh híp một cái, nhàn nhạt cười nói: "Tôi nghe nói, tối hôm qua Vương huynh trên đường về cũng gặp tập kích. Xem ra, anh em chúng ta đều trở thành mục tiêu cho người khác."

"Tôi thật sự rất muốn biết, cũng có người đối phó Mạn Ny Ti hay không."

"Ai biết được? Có lẽ!"

Thanh âm Phí Nhĩ Lạc còn chưa nói hết, liền nghe được một đạo thanh âm trong trẻo chen vào: "Tôi không phải là các anh, không có tâm tư muốn hoàng vị. Sẽ không có người muốn giết tôi, các anh yên tâm đi!"

Nhìn cô gái khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện, Tất Khắc Tồn và Phí Nhĩ Lạc liếc mắt nhìn nhau, đều không đáp lại.

"Phụ vương hôm nay gọi tất cả chúng ta đến đây, nhất định có chuyện, trước tiên vào bên trong cho người thỉnh an đi!" Thời điểm Mạn Ny Ti đưa ánh mắt nghỉ ngơi nhìn về phía bọn họ, Tất Khắc Tồn chuyển đề tài, đưa tay về phía cánh cửa phòng đây ra.

Trong phòng sách, một thân thể cao lớn ngồi ngay chính giữa bàn đọc sách, liếc thấy bọn họ xuất hiện, ông đem quyển sách để xuống, chỉ chỉ ghế salon bên cạnh bàn trà, nói: "Ngồi đi!"

Ba người đều ngồi xuống.

An Đức Liệt Vương thông thả đứng dậy, hai tay vắt chéo sau lưng, từ từ đi về phía bọn họ.

"Phụ vương, chúng con đến thỉnh an Người. Hôm nay, không hẹn mà cùng nhau đến." Thấy An Đức Liệt Vương sắp đến gần bọn họ, Mạn Ny Ti lập tức liền đứng lên đỡ ông: "Người vừa không ngủ một đêm sao?" Sao người ngồi trên.

Thời điểm An Đức Liệt Vương có việc phiền lòng, luôn thích không ngủ một đêm. Như vậy, giúp cho ông tỉnh táo lại nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề khó khăn. Chỉ là Hôm nay ông phản ứng như vậy, có phải có chút quá mức quý dị không?

"Ta muốn nghe một chút, sự tình ngày hôm qua gặp tập kích của các con." An Đức Liệt Vương ngồi ở vị trí chính chủ, đôi mắt đen nhánh lạnh lùng nhìn về phía các con của mình: "Mạn Ny Ti, buổi sáng có phải con cũng đột nhiên gặp tập kích?"

Mạn Ny Ti nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Phí Nhĩ Lạc và Tất Khắc Tồn. Bọn họ cũng chỉ nhàn nhạt liếc qua cô, thờ thờ ơ ơ.

An Đức Liệt Vương cũng không tức giận, chỉ là lòng bàn tay đột nhiên vỗ lên mặt bàn, lúc đó mấy người đều rời rít nhìn về phía ông, ông thẳng thắn rút mấy tờ giấy A4 từ bên cạnh ra, cầm lên đưa cho ba người mỗi người một phần, nói: "Trở về đi, xem những thứ này một chút, xem hiểu rồi, thì lại tới tìm ta."

Ba người hai mắt nhìn nhau, nhưng luôn không thể cãi lời của ông, liền rời rít đứng dậy, nói tạm biệt rồi lui ra ngoài.

Nhìn bóng lưng bọn họ biến mất sau cửa phòng, chân mày An Đức Liệt Vương, khóa sâu lại một chỗ.

Ông nỗ lực duy trì yên ổn như vậy, cuối cùng là phải phá vỡ.

Mấy đứa bé này, mặc dù đều là người thông minh, nhưng làm việc, thường hay thái quá. Chỉ sợ sau này, bất kể là người nào trở thành Vua thế hệ mới, đều không thể lấy được thần phục chân chính của nhân dân.

Vì vậy, ông cho bọn họ một cơ hội!

Người nào nắm chặt, người đó sẽ trở thành Vua tương lai!

.....

Sau khi tắm nước nóng, Thất Dạ đổi một bộ đồ sạch sẽ thoải mái mặc ở nhà, cả người mệt mỏi cũng thư thái không ít, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

Nhưng đây đều là chuyện trước khi cô đến nhà ăn.

Giờ phút này, mắt thấy đôi nam nữ trẻ tuổi đang ngồi ở bàn ăn, đang nhàn nhạt trao đổi mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, liền hơi trầm xuống.

Bọn họ ở chung hình như rất hòa hợp, xem ra thậm chí có điểm giống như vợ chồng già. Thời điểm người đàn ông nói, người phụ nữ liền mỉm cười nhìn anh ta. Thời điểm người phụ nữ cười, ánh mắt của người đàn ông gián tiếp dao động ở trên người cô ta. Giống như, tất cả sự vật còn lại, đối với bọn họ mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa gì!

Hình như Y Toa Bối Lạp phát hiện Thất Dạ đến trước nhất, cánh tay cô ta giơ lên quơ quơ, nụ cười ngọt ngào di động ở khóe miệng, cười nhẹ nhàng: "Chị, chị đến đây, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, đang chờ chị!"

"Bữa ăn sớm hơn?" Môi mỏng của Thất Dạ lạnh lùng phui một cái, mắt thấy bóng dáng cây nhãn bên ngoài cửa sổ hình như không lệch đi chút nào, cười giễu cợt nói: "Hắn là đồ ăn Trung Quốc đi?"

"Ừ." Đối với sự hồ hững của Thất Dạ, Y Toa Bối Lạp cũng không ngại, cô thậm chí đứng lên đi về phía Thất Dạ, nói: "Chị, chị dậy đã trễ, chỉ là trước kia chị cũng thích như vậy, em có thể hiểu được. Chị luôn thích ăn đồ ăn Trung Quốc trước bữa sáng! Đến, ngồi bên này."

Cô ta đưa tay về phía cánh tay Thất Dạ, muốn kéo Thất Dạ qua.

Thất Dạ kịp thời né tránh, đôi mắt xinh đẹp, lạnh lùng liếc về phía cô ta, nói: "Tôi không mang thai, không cần cô đỡ!"

Thân thể Y Toa Bối Lạp hình như cương cứng một chút, nâng đôi mắt, không hiểu nhìn cô.

"Thượng tướng, tôi có thể ngồi đây chứ?" Thất Dạ không để ý tới cô ta, đi lên trước, bước chân di chuyển đến trước mặt Gia Mậu, chỉ chỉ vị trí bên cạnh anh: "Tôi muốn ngồi ở đây."

"Đó." Vị trí kia, thật ra thì cũng coi là vị trí của chủ nhà, đối với yêu cầu Thất Dạ nói lên, Gia Mậu hình như cũng không ngoài ý muốn, chỉ là nhàn nhạt đáp một tiếng.

"Cám ơn thượng tướng." Thất Dạ thấy anh không có dị nghị, liền đặt mông ngồi xuống.

Chân mày của Y Toa Bối Lạp ở bên cạnh nhẹ nhàng nhú một cái, trở về ngồi xuống lần nữa.

Thân thể Gia Mậu ngồi ở chính giữa, thời điểm Thất Dạ còn chưa ngồi ấm chỗ, đột nhiên liền nói với cô: "Cô nên quỳ gối trên sàn nhà đút com cho tôi ăn mới đúng."

Đôi mắt sắc của Y Toa Bối Lạp vừa nháy, có chút kinh ngạc nhìn Gia Mậu trước, sau đó liền nhìn về phía mặt mũi của Thất Dạ.

Thân thể Thất Dạ cũng cứng đờ, nâng mí mắt lên, lại thấy Gia Mậu đang sâu kín nhìn về phía cô, tay nhỏ bé của cô vốn đang để trên đầu gối, từ từ nắm chặt thành quả đấm.

Môi mỏng của người đàn ông nhàn nhạt mím lại, nhẹ giọng nói: "Cô là nô lệ cung chiều của tôi, không phải sao? Chuyện nô lệ cung chiều cần làm, chỉ là khiến chủ nhân vui vẻ. Trừ chuyện này, cô có thể làm chuyện gì khác? Có phải là một cái hồ, để chủ nhân giải quyết nhu cầu sinh lý? Giống như đêm hôm qua——"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Đồ chơi

Những lời nói ghê tởm như vậy, Thất Dạ chưa từng nghĩ đến sẽ phát ra từ trong miệng của Gia Mậu. Bất luận trong đầu anh đang suy nghĩ cái gì, trong lúc nhất thời, cô đều không có cách nào tiếp nhận. Cô vì giận dữ mà bả vai run lên, đôi tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, nhưng cố không nhả ra bất kỳ lời nói nào phản bác lại người đàn ông. Chỉ là, Y Toa Bối Lạp bên cạnh lại hình như là bị đánh thẳng vào, hai cánh tay run lên, con dao trong tay rớt xuống đất.

"Lạch cạch ——"

Nghe tiếng vang này, toàn bộ lực chú ý của Thất Dạ cũng thả xuống. Ánh mắt cô nhìn dọc theo Y Toa Bối Lạp, thấy sắc mặt cô ấy trắng bệch, một đôi mắt to như nước nháy nháy, hình như tương đối kinh hoàng trước lời nói của Gia Mậu, chính là kinh ngạc mà đem ánh mắt dời đến trên người hai bọn họ, sau đó không nói hai lời, bỗng nhiên đứng lên.

Gia Mậu giờ hàm lên, ánh nắng tràn ngập trong phòng, cặp mắt của anh hiển nhiên hiện ra màu hổ phách, mang theo vẻ mặt lạnh lùng.

Môi Thất Dạ nhếch lên quét xuống nụ cười lạnh, mắt thấy người đàn ông khẽ buông mày xuống, bộ dạng có chút lười biếng, giống như vừa rồi anh chưa từng nói qua bất kỳ lời vũ nhục gì với cô vậy!

Chỉ là, lòng của Thất Dạ lại khác xa với anh!

Những lời đó của anh, thật là quá mức đả thương người, không chỉ đơn giản là vũ nhục cô, càng ác liệt hơn là đem tự tôn cùng kiêu ngạo của cô giẫm đạp xuống đất! Chuyện khác thì cô có thể dễ dàng tha thứ, nhưng chuyện này, cô lại không thể nhìn được!

Vì vậy, cô nhất định phải thảo một cái công đạo!

Bởi vì bước chân của cô càng đến gần, mí mắt Gia Mậu nâng lên lần nữa, tầm mắt rơi trên mặt cô.

Thất Dạ trước sau như một, nhìn chằm chằm anh, không có tí ty chịu thua nào.

Tại khoảnh khắc nhìn nhau, vẻ mặt người đàn ông thanh lương – nhạt nhẽo, giống như nói cho Thất Dạ, những lời nói vừa rồi của anh, cũng không có gì bất ổn cả. Lệnh này khiến cho kiều ngạo trong lòng Thất Dạ, tăng vọt trong nháy mắt. Nắm đấm của cô càng chặt hơn, trong nháy mắt liền đi tới trước mặt Gia Mậu.

Mất thấy Thất Dạ và Gia Mậu ở khoảng cách gần hơn, Y Toa Bối Lạp đột nhiên cắn cắn môi dưới, nghẹn ngào nói: "Chị, chị đừng kích động. Gia Mậu, cũng xin anh đừng như vậy!"

"Như thế nào?" Gia Mậu nâng mí mắt lên nhìn cô, khóe miệng hiện ra tia lãnh khốc.

"Anh. Cũng chỉ là muốn làm nhục em thôi, vì sao lại đối xử với chị của em như vậy?" Y Toa Bối Lạp cười khổ, đứng lên từ trong ghế, đi về phía trước, ở trước mặt Gia Mậu, liền chậm rãi quỳ xuống: "Đó là lỗi của em, là mình tôi phạm phải. Cho nên, tôi nên do tự mình em tới chịu mới phải! Anh tức giận với em, muốn báo thù em, làm bất cứ chuyện gì với em, em đều sẽ không có nửa câu oán hận. Nhưng mà Gia Mậu, xin anh bỏ qua cho chị của em, chị ấy vô tội, chuyện của chúng ta, không nên làm liên lụy đến chị ấy."

"À?" Môi Gia Mậu bĩu một cái, thanh âm mang theo tư vị giễu cợt cùng lãnh khốc: "Tôi còn tưởng rằng, so với cô ấy, cô càng vô tội hơn!"

Thân thể Y Toa Bối Lạp cứng đờ, ngẩng mặt lên, ánh mắt đụng vào ánh mắt Gia Mậu, trong nháy mắt thì giống như có tia lửa với bắn ra không khí.

Thất Dạ đối với qua lại của bọn họ hoàn toàn không biết gì cả, bởi vậy giờ phút này không biết bọn họ đang diễn trò hát tuồng nào. Chỉ là, nếu người khác đã bắt đầu diễn rồi, nàng cũng chỉ phải tạm thời ẩn nhẫn lửa giận trả thù ở trong lòng, chỉ lạnh nhạt – thờ ơ đứng bên cạnh.

Có lẽ, cứ như vậy, cô có thể hiểu rõ chút qua lại giữa bọn họ.

"Gia Mậu." Thanh âm của Y Toa Bối Lạp hơi run, trong mí mắt cô ấy, bị sắc thái buồn bã bao vây. Cô ấy nhẹ nhàng khép đôi mắt xinh đẹp lại, đỉnh đầu liền hướng xuống mà dán vào mặt đất, hình như là hướng về phía người đàn ông quỳ lễ: "Cầu xin anh, bỏ qua cho chị ấy!"

"Đối với cô mà nói, cô ấy quan trọng hơn so với bản thân cô, đúng không?" Mặt mày Gia Mậu trầm xuống, lạnh lùng hỏi.

Y Toa Bối Lạp không trả lời, chỉ là khi cái đầu cô nhấc lên, cặp mắt kia, đã dần dần trở nên âm u – đồ sẫm, hình như là. Chỉ cần cô chớp mắt mất, tùy thời nước mắt sẽ rơi xuống từ trên gương mặt của cô.

Đối với cử chỉ của bọn họ, trong lòng Thất Dạ chỉ cười nhạt một tiếng.

Xem ra, đúng như dự liệu của cô. Gia Mậu sẽ mang cô đi dụ dỗ, cùng thân mật với cô, chỉ là đều là làm cho Y Toa Bối Lạp nhìn. Đêm qua, anh nhất định là hao tổn chút tâm lực mới đem Y Toa Bối Lạp từ bên Bỉ Lợi về. Chỉ là, anh dẫn cô ấy trở về, cũng không qua đêm trong phòng cô ấy, ngược lại còn trải miên một đêm với cô. Như vậy, mục đích của anh là gì?

Trả thù? !

Bởi vì Y Toa Bối Lạp đã từng phản bội anh sao? Cô rõ ràng nghe Nam Nhã Toa đề cập tới chuyện này, nói là năm đó Y Toa Bối Lạp • Hi là cùng Đóa Cáp • Cách Lợi xảy ra chuyện. Người sau bị cưỡng hiếp luân phiên, mà cô ấy chỉ mất tung tích. Hiện tại, cô ấy đã trở lại, về lý thì Gia Mậu nên vui mừng mới đúng, nhưng bọn họ tựa hồ lại đối chọi gay gắt, rốt cuộc là vì cái gì?

"Bỏ qua cho cô ấy?" Gia Mậu đột nhiên cười nhạo, thân thể cao lớn nghiêng xuống, đầu ngón tay dọc theo cằm Y Toa Bối Lạp hung hăng bóp một cái, trầm giọng nói: "Y Toa Bối Lạp • Hi, cô bây giờ, dựa vào cái gì mà cảm thấy chính mình vẫn có quyền nói với tôi yêu cầu như vậy chứ?"

Thân thể Y Toa Bối Lạp chấn động, cặp mắt như nước phát sáng, chớp lóe một tia thất thỏm, lại không đáp lại một câu.

Mà Gia Mậu nhàn nhạt nhấp môi, nói: "Tôi nói chị của cô chính là nô lệ của tôi, mà cô. Thật ra thì cũng thế. So với cô ấy, cô càng sâu, càng tiện hơn! Cô không chỉ là nô lệ của tôi, còn là quá khứ. Hiện tại, tôi dẫn cô trở lại, cô cảm thấy, tôi vì đau lòng cô, mới làm chuyện này hay sao? Y Toa Bối Lạp, cô thật quá ngây thơ rồi. Khi cô bắt đầu biến mất từ trong thế giới của tôi. Không, từ ngày cô tiến vào trong cuộc sống của tôi, tôi vẫn luôn chờ ngày này. Hiện tại, tôi nhìn thấy chị em các cô, chính là thuần túy cảm thấy. Chị em cô cùng nhau chơi đùa gia tộc Hi, nên có phản thích thú!"

Thất Dạ đứng ở một bên, nghe anh nói vậy, mí mắt không nhịn được vội vàng nháy một cái.

Gia Mậu, anh thật đúng là tên khốn kiếp, lại nói ra những lời như vậy. Cho nên, mới vừa rồi anh nói với cô những lời vũ nhục kia, cũng y nguyên không thay đổi trên người Y Toa Bối Lạp, thậm chí còn hung ác – tàn bạo hơn!

Nhưng, vì sao trước đây cô nghe những nữ đầy tớ kia từng nói, Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc đối với Y Toa Bối Lạp • Hi, là cưng chiều đến cỡ nào chứ? Làm sao có thể bởi vì cô ấy gặp phải chuyện không tốt, sau khi trở lại, liền bị Gia Mậu chà đạp như vậy? Trong đó, đến tận cùng có ẩn tình gì?

Suy nghĩ vừa kéo về. Trong đầu như nghĩ thứ gì, cả người Thất Dạ cũng liền tỉnh táo. Chỉ là, so với cô, Y Toa Bối Lạp hình như rất khiếp sợ. Cô ấy

mang một đôi mắt to, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn chăm chăm vào Gia Mậu, hình như là thấy được người ngoài hành tinh xuất hiện vậy, hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận lời nói của anh.

Gia Mậu thấy thế, cười nhạt, bàn tay xoay ngược lại, dọc theo gương mặt cô ấy mà vỗ vỗ hai cái, nói: "Có muốn nghe nhiều hơn không?"

"Không phải như vậy." Mí mắt Y Toa Bối Lạp rớt cuộc nháy, nước mắt trong veo chảy xuống từ trên mặt cô ấy: "Gia Mậu, tôi biết rõ anh vì giận em nên mới như vậy, anh rõ ràng yêu em. Anh. Sẽ không coi em như đồ chơi ——"

"Rất đáng tiếc, cô cũng chỉ là đồ chơi của tôi mà thôi!" Gia Mậu thu tay về, thân thể ngồi ngay ngắn, cặp mắt kia liếc về phía cô ấy, giống như là bề nghệ thiên hạ vậy, khinh miệt lại lạnh lùng: "Y Toa Bối Lạp • Hi, trong mắt Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc này, cô không khác gì một kỹ nữ. Chỉ có điều. Cô chính là kỹ nữ của một mình tôi, được tôi nuôi trong phủ, cung ăn cung uống..., không chia sẻ với những người khác mà thôi! Đừng đem mình coi như trời, thời điểm ông đây muốn thích cô thì thích cô, muốn một cước đá văng cô thì đá văng cô!"

"Không phải như vậy." Y Toa Bối Lạp mắt không ché, thân thể của cô ấy nghiêng về phía trước, hai cánh tay ôm hai chân Gia Mậu, nức nở nói: "Gia Mậu, anh yêu em."

"Cút!" Gia Mậu hơi dùng sức đá một cái, đem thân thể Y Toa Bối Lạp đá văng đi.

Y Toa Bối Lạp hình như cực kỳ gầy yếu, có chút không chịu nổi một cước kia, cả thân thể cũng ngã trên mặt đất. Mặt của cô ấy hơi trắng bệch, đầu ngón tay chống đỡ trên mặt đất cũng tái nhợt. Nhưng mà, cô ấy lại rất cố chấp, vừa xoay người lại, liền muốn ôm chân Gia Mậu.

Lần này, Gia Mậu đem hai chân dời đi, tránh cánh tay của cô ấy.

Mất thấy bộ dáng hèn mọn như thế của Y Toa Bối Lạp, trong lòng Thất Dạ không có cảm giác. Cô cắn răng, thân thể xoay một bước đi về phía trước, lạnh lùng nhìn Gia Mậu nói: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, cái người này - anh bị bệnh thần kinh!"

Coi như bởi vì hận, vậy cũng không nên đối xử như vậy với một cô gái nhỏ mà mình đã từng cung chiều chứ?

Gia Mậu ngược mắt, liếc nhìn cô một cái, con mắt sắc lạnh lẽo.

"Chị, chị không cần quan tâm. Đây là chuyện giữa em và anh ấy." Y Toa Bối Lạp vội vàng đưa tay đi kéo ống quần Thất Dạ, nói: "Chị qua một bên đi."

"Tôi không!" Mặc dù đối tượng mà Gia Mậu ức hiếp là Y Toa Bối Lạp, nhưng Thất Dạ có chút không chịu nổi anh ngang ngược can rờ: "Gia Mậu, có bản lĩnh thì anh đừng khi dễ phụ nữ!"

Lấy hiểu biết của cô đối với Gia Mậu, lúc này, anh nhất định sẽ cười nhạt, không để ý lời cô, nhưng nào có thể đoán được, lúc này Gia Mậu đột nhiên duỗi chân dài ra, dọc theo đầu gối cô hung hăng đạp một cái.

Thất Dạ còn không có nhìn rõ động tác của anh như thế nào, chỉ cảm thấy gân cốt đầu gối căng lên, cả thân thể, "Phịch phịch", đánh thẳng trên sàn nhà.

Xương giống như vỡ vụn, đau đớn không chịu nổi, cái trán của cô, trong nháy mắt liền thấm ra những giọt mồ hôi hột trong suốt lớn bằng hạt đậu. Nếu không phải bởi vì thời điểm chạm đất đôi chân lặn trên mặt đất làm giảm trọng lực, chỉ sợ đầu gối cô, sớm đã bị phé!

CMN, bệnh thần kinh!

Trong lòng Thất Dạ khê nguyên rửa một tiếng, cổ nén đau đớn ở vị trí đầu gối truyền đến, ngẩng mặt lên liền muốn mắng chửi Gia Mậu, nhưng đầu ngón tay của người đàn ông kia đã tiến đến gần dọc theo cảm cô dùng sức bóp một cái, làm những lời đến cổ họng lời của cô, bị chặn lại phải nuốt trở vào.

Cô còn chưa phản ứng kịp, Gia Mậu đột nhiên cong đầu gối lên, dọc theo vị trí lồng ngực của cô, hung hăng dùng sức đụng vào.

Thất Dạ không kịp dự liệu, không có làm ra bất kỳ động tác né tránh hay phòng ngự, lồng ngực bị đầu gối của anh đụng vào, mắt nỏ đom đóm, nhưng cảm giác bốn phía cũng trở nên trời đất quay cuồng, ý thức cũng hướng vào trong thế giới tối tăm không ánh mặt trời, bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 153: Nhấn nại

Mã Đình • Bác bồng nhiên rất bức.

Bên trong phòng, trừ cái cô gái nằm ngang trên giường vì bị ngắt ra, thì chỉ còn lại anh và Gia Mậu. Vì vậy, mặt anh lạnh như tờ giấy, liễu mạng trừng mắt với Gia Mậu, nhưng những người khác không thấy. Chỉ là, anh cũng không biết tại sao mình phải tức giận như vậy, người ta hai người gây vò đến chết đi sống vẫn còn ở cùng nhau, anh gấp gấp cái gì đây?

Gia Mậu dùng đầu gối hung hăng đập vào lồng ngực Thất Dạ. Giờ phút này, muốn thay cô gái kiểm tra vết thương, anh chỉ có thể vén trang phục của cô gái lên. Chỉ là, ánh mắt lạnh lẽo bên kia luôn vọt tới nhắc nhở anh, nếu anh không có tư tưởng khám chữa bệnh, thì anh ta sẽ đưa tay lướt qua mặt bàn, đem súng lục để ở nơi đó cầm lên, hướng đầu anh nổ súng!

Nói xem, anh có thể không khổ sao?

Sau khi chẩn đoán nhịp tim của cô gái xong, mặt Mã Đình trầm xuống, xoay người hung hăng tròn mắt nhìn Gia Mậu một cái: "Tại sao chân anh không mạnh hơn chút nữa?"

"Thì như thế nào?" Cùi chỏ của Gia Mậu gác lên vị trí mặt bàn, mu bàn tay chống đỡ gò má, gương mặt lười biếng.

"Nặng một chút, trực tiếp đá chết cô ấy, sau này tôi cũng không cần tới giúp cô ấy chữa bệnh nữa." Mã Đình tức giận lườm anh một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lui về phía sau, cũng không cần đi về bên này!"

"Tôi không nghĩ muốn cô ấy chết." Gia Mậu nhàn nhạt nhấp môi, bộ dạng có vẻ vô cùng oan ức. Nhưng mà, ánh mắt sâu ám của anh không rõ, không nhìn ra sâu trong nội tâm rốt cuộc có tâm tình gì.

"Không nghĩ muốn cô ấy chết, tôi nhớ không ít lần cô ấy bị anh giầy vò đến chết rồi?" Mã Đình lật lại trí nhớ, cười lạnh một tiếng, thu ống nghe khám bệnh.

"Cô ấy có chết hay không tôi không biết, nhưng nếu như cô ấy chết rồi, cậu nhất định sẽ chôn theo cô ấy!" Thanh âm của Gia Mậu nhẹ nhàng linh hoạt, thân thể cao lớn đã đứng lên, dời đi về phía chiếc giường nhỏ: "Hơn nữa, không chỉ có cậu, còn có toàn gia họ Bác các cậu."

Mã Đình tức giận lướt mắt nhìn anh: "Anh cho rằng gia tộc Bác là bánh trôi sao? Mặc cho anh xoa tròn hay nặn bẹp sao?"

"Không kém bao nhiêu đâu!" Đôi tay Gia Mậu chấp sau lưng, ngưng mắt nhìn cô gái trên giường nhỏ, nói: "Phải nói là, các cậu càng giống như bánh bao!"

Mặt Mã Đình đầy vạch đen.

Anh cũng không biết, bắt đầu từ khi nào, cái vị Thượng tướng đại nhân cao cao tại thượng này cư nhiên cũng biết nói giỡn. Chỉ là, hình như trong nháy mắt vừa rồi, anh nhìn thấy trong mắt người đàn ông thoáng hiện lên vẻ buồn bã.

Là bởi vì lo lắng thương thế của cô gái trên giường sao?

"Yên tâm đi, không có loạn tâm mạch." Mã Đình hít sâu, bắt đầu đi lắc đầu một cái, nói: "Thật không biết kiếp trước cô ấy đã tạo ra nghiệt gì, mà tới bên cạnh anh. Anh muốn một phát đánh chết cô ấy còn chưa tính, còn có tình để cho cô ấy khó chịu tới chết! Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, thành thật mà nói, thân thể của cô ấy bị giầy vò tới tới lui lui như vậy, thật sự đã rất kém cỏi rồi. Nếu như không có gì cần thiết, cũng đừng động cô ấy nữa. Tôi lo lắng. Coi như cô ấy có thể chống đỡ qua, cuộc sống sau này cũng không còn dài!"

"Cậu nói cái gì?" Cánh tay dài của Gia Mậu duỗi về phía trước, trực tiếp nắm lấy cổ áo Mã Đình. Sức lực trên tay anh khá lớn, gần như có thể nhấn đối phương lên: "Cái gì gọi là cuộc sống sau này cũng không còn dài?"

"Chính là chết, không để cho anh có cơ hội chơi đùa cô ấy nữa!" Bây giờ mặc dù mặt người đàn ông tràn đầy lo lắng, bộ dáng u ám đáng sợ, nhưng Mã Đình vẫn không chút do dự đem tình huống thật phun ra, nói: "Trước đây, tâm mạch của cô ấy đã loạn một lần, thời điểm đứt tay máu trào ra, hiện tại lại bị một cước thô bạo của anh, không chết đã là vô cùng may mắn rồi. Một thân thể cô gái, anh cho rằng chịu hành hạ vẫn không gặp chuyện không may sao? Anh làm rồi, nếu là bản thân anh, cũng có thể gặp chuyện không may. Anh đối với bản thân cũng tàn nhẫn, nhưng đối với cô ấy tôi chút. Cô ấy bây giờ thế nào, dễ dàng sao?"

Gia Mậu không nói gì, đầu ngón tay đang níu lấy cổ áo anh ta đã từ từ buông lỏng.

Tầm mắt của Mã Đình dọc qua người anh nhìn cô gái, sau đó xoay người đi, lưng quay về phía mình, không khỏi chậm rãi đuổi theo bóng dáng anh đang cất bước về phía ban công, nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, cho dù anh tính toán cái gì, anh cũng nên giải quyết cho tốt đi!"

"Cho cô ấy dùng thuốc tốt nhất." Đôi tay Gia Mậu chấp sau lưng, lạnh nhạt nói: "Cố gắng hết sức trong thời gian ngắn nhất, đem thân thể cô ấy điều dưỡng cho tốt!"

"Ừ." Mã Đình ứng tiếng: "Tôi đi kê đơn đưa cho quản gia Mạc nại, giao phó cô ta làm thế nào điều dưỡng cho thân thể tiểu thư Nam Hi. Không có chuyện gì nữa, thì tôi đi trước!"

Gia Mậu nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, không có biểu hiện gì nữa, anh liền dọn dẹp hòm thuốc, nhấc lên đi ra ngoài.

Đợi sau khi cửa phòng đóng lại, Gia Mậu mới quay người lại, tầm mắt lần nữa rơi trên gương mặt cô gái nằm trên giường.

Bước chân, không tự chủ được tiến lại gần, nghĩ đến tình cảnh đã xảy ra, đôi mắt anh nhẹ nhàng đóng lại. Thời điểm lần nữa mở ra, có chút trống rỗng cùng lạnh lùng. Anh theo mép giường ngồi xuống, đầu ngón tay theo đầu cô gái nhẹ nhàng xoa, vuốt da thịt non mềm của cô, nhẹ thở ra một hơi.

Nam Thất Dạ, thỉnh thoảng có chút tội, em nhất định phải chịu. Cho nên, em chỉ có thể cắn răng, nhẫn nhịn xuống! Nếu không.

Em hãy yên tâm đi, những chuyện này, tôi nhất định sẽ khiến nó sớm kết thúc! Đến lúc đó, cho dù em muốn làm gì, cũng có thể!

.....

Sau khi Mã Đình đem đơn thuốc giao cho Mã Lệ, liền chuẩn bị rời đi.

Đến cửa. "Bác sỹ Bác." Có cô gái khẽ gọi anh lại.

"Tiểu thư Hi." Mã Đình quay mặt, nhìn Y Toa Bối Lạp, cười nhạt, nói: "Cô đã trở lại?"

"Đúng vậy, đã lâu không gặp, anh có khỏe không?" Y Toa Bối Lạp nhàn nhạt cười một tiếng, trên dung mạo, không nói có bao nhiêu xinh đẹp – quyến rũ: "Không ngờ, anh làm bác sỹ thật. Khi đó, em còn tưởng rằng anh chỉ nói đùa!"

"Làm sao có thể chứ?" Mã Đình bấu môi một cái, nhàn nhạt ngưng mắt nhìn cô: "Mấy năm không gặp, tiểu thư Hi càng xinh đẹp hơn. Khó trách, nhiều năm qua Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân cũng chưa bao giờ buông tha việc tìm kiếm cô!"

Y Toa Bối Lạp cũng cười, nói: "Nếu anh ấy thật sự muốn tìm em, bằng thực lực của anh ấy, không phải sớm đã tìm thấy em rồi sao? Nhưng anh ấy lại không thể, anh ấy đang chờ em tự quay về. Nhưng khi em trở về, muốn đối mặt thì anh ấy lại tràn đầy thù hận. Có lúc, em cảm thấy quá mệt mỏi, không nghĩ ra, tại sao người mình muốn gặp lại bị đắc tội. Nhưng mà, bây giờ nhìn thấy chị em cũng bị anh ấy khi dễ như vậy, em thật sự rất khổ sở. Anh ấy thật sự không đem chị em chúng em thành một dạng người để đối đãi. Chị của em. Hiện tại chị ấy sao rồi?"

"Không chết được." Con mắt Mã Đình nhíu lại, nhỏ giọng nói: "Chỉ có điều, tôi cảm thấy tình cảm Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đối với chị em các cô không giống nhau. Cô xem, hiện tại chịu tội, chỉ là cô ấy."

"Có thể anh ấy nhớ đến chút chuyện tình cũ trước đây của chúng em!" Y Toa Bối Lạp thở dài, nhỏ giọng nói: "Chẳng qua là, vậy thì như thế nào, thật ra thì trong lòng của anh ấy, đã không có sự khác biệt gì! Cũng không sao cả, dù sao. Những thứ này em đều đã thấy."

"Vậy vì sao cô còn trở lại?" Mã Đình hỏi thuận theo tự nhiên.

Về mặt của Y Toa Bối Lạp trong nháy mắt ngẩn ra, ngơ ngác nhìn Mã Đình, không trả lời được.

Mã Đình đột nhiên cười cười, nói: "Tiểu thư Hi, trước khi cô trở lại, thật ra thì, Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc cũng đối với tiểu thư Nam Hi không tốt. Từ lúc tiểu thư Nam Hi gặp anh ấy đã đắc tội rất nhiều. Nếu thật có khả năng. Đại tiểu thư của gia tộc Hi các cô, kỳ thật cũng không phải không có khả năng. Chỉ có điều, các cô muốn hay không mà thôi! Ý của tôi là. Các cô nên tìm lối thoát khác đi! Tôi nghĩ, tiểu thư Nam Hi cũng có ý nghĩ như vậy, cũng chỉ là, cho tới bây giờ cô ấy cũng không biết mình phải làm gì!"

Nghe lời nói của Mã Đình, cặp mắt của Y Toa Bối Lạp sáng lên, có chút không ngờ nhìn anh ta. Hình như là, không ngờ tới anh ta lại đề nghị ý tưởng như vậy.

Mã Đình hình như cũng không kiêng kị, cười khổ, nói: "Ta nói những thứ này, đơn giản vì tôi là bác sỹ. Nhìn bệnh nhân của mình liên tiếp bị dày vò đến chết đi sống lại, tôi cũng không muốn vậy. Tiểu thư Hi, tôi nói đến thế thôi, về phần ý nghĩ của các cô là gì, tôi sẽ không can thiệp."

"Cám ơn anh, bác sỹ Bác." Khuôn mặt Y Toa Bối Lạp lập tức mỉm cười, nói: "Xin thay em gửi lời chào hỏi đến Trung tướng Bác!"

"Tôi thật sự lo lắng cho mình sau này sẽ phải thường xuyên lui tới nơi này, hi vọng cô luôn mạnh khỏe, tiểu thư Hi, xin từ biệt." Đình đầu Mã Đình cúi nhẹ, nhàn nhạt nhìn Y Toa Bối Lạp một cái, xoay người liền đi ra hướng cửa.

Y Toa Bối Lạp nhìn bóng lưng anh biến mất, từ từ xoay người, đi tới hướng phòng bếp.

Mã Lệ đang chỉ huy nữ người làm nấu cơm, sau khi thấy cô, nhẹ nhàng khom người chào.

"Quản gia Mạc Nại, có thể đem đơn thuốc mà bác sỹ Bác vừa kê cho tôi nhìn một chút được không?"

"Được, tiểu thư Hi." Mã Lệ móc từ tron túi ra một đơn thuốc đưa cho Y Toa Bối Lạp: "Chính là cái này."

Y Toa Bối Lạp gạt đầu, nhận lấy mở ra, sau khi nhìn nội dung bên trong, khẽ miệng nhẹ nhàng nhấp xuống, trả nó cho Mã Lệ, nói: "Quản gia Mạc Nại, thuốc của chị tôi sau này phải nhờ cô rồi, vất vả rồi!"

"Đây là công việc của chúng tôi." Mã Lệ kính cẩn, lễ phép mở miệng.

"Bây giờ bệnh tình của chị tôi nặng như vậy. Tôi thật sự vô cùng lo lắng cho chị ấy. Quản gia Mạc Nại, nếu như cô biết trong dân gian có phương thuốc gia truyền gì có thể làm cho chị ấy nhanh chóng hồi phục thân thể thì mang về nhé, tôi sẽ vô cùng cảm kích cô."

"Tôi sẽ nhờ bạn bè bên ngoài hỏi thăm giùm."

"Quản gia Mạc Nại, cô là tốt nhất, cảm ơn cô giúp một tay."

Mạc Nại chỉ nhàn nhạt cười cười, không nói gì.

Y Toa Bối Lạp liền rời khỏi phòng bếp.

Ánh mắt Mã Lệ lóe lên, nhìn theo bóng lưng biến mất của cô, mới xoay người tiếp tục chỉ huy nữ người làm làm việc.

.....

Thời khắc Thất Dạ mở mắt, phát hiện môi của mình đang bị mổ nhẹ, cảm giác kia. Có chút ẩm ướt có chút ấm áp.

Thời điểm lông mi dày của cô nhẹ nhàng lay động, đột nhiên liền có cái dọc theo môi cô mà tiến quân thần tốc, trượt vào trong miệng cô, không ngừng trêu đùa.

Cô nhanh chóng mở mắt, trong mắt liền chiếu ra khuôn mặt tuyệt mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Em không sợ hãi, nhưng anh sợ

Không cần phải nói, có thể ở trong phủ đệ đặc cấp của thượng tướng có những hành động như thế này đối với cô, trừ Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, còn ai vào đây?

Giờ phút này, khuôn mặt tuần lãng của người đàn ông hiện ra trước mặt cô, bàn tay anh khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, con mắt sắc trước sau như một vô cùng tinh mịch. Đầu lưỡi của anh hình như rất ưa thích khuấy động đầu lưỡi cô lúc hôn, chọc cho cả khoang miệng cô đều trở nên tê dại. Hơn nữa làm cho lồng ngực vốn dĩ bị anh đập phải lại dội lên từng cơn đau đớn, càng thêm co quắp.

Ngủ mê man cùng tình táo biểu hiện, dĩ nhiên là không đồng dạng như vậy. Mặc dù có qua rất nhiều kinh nghiệm bị anh khi phũ , cũng chịu đựng qua không ít trừng phạt, nhưng mà giờ phút này Thất Dạ, tâm huyết như cũ là hướng trên ngực tuôn. Cô trọn to đôi mắt lạnh lùng ngưng mắt nhìn người đàn ông kia, nỗ lực đem đầu gối chống lên, hướng lồng ngực anh liền đánh tới.

Nếu là quá khứ, những động tác này của cô, Gia Mậu tất nhiên là sẽ ra tay ngăn cản, cũng ngay sau một khắc dùng sức ngăn chặn cô, sẽ tiến hành một vòng trừng phạt mới, chỉ là lần này, anh cũng không có động tác gì, chỉ mặc cho cô khuất tất hướng lồng ngực của anh dùng sức đánh mạnh. Thậm chí, ở lúc trái tim cô đập mạnh và loạn nhịp, giờ tay hướng gương mặt của anh phần hận tất một cái,anh cũng không có né tránh.

Đầu óc của anh, có phải có vấn đề không?

Nhìn người đàn ông bị cô công kích, không tránh không né, trên mặt tuần tú trời lên nhàn nhạt sung đỏ ửng, Thất Dạ nhướng mày, gương mặt lạnh lẽo nhìn anh.

Trước anh xuống tay đối với cô hình như là vô cùng sáng khoái, hôm nay chịu đựng được cũng là vô cùng thoải mái. Loại cảm giác này, làm Thất Dạ chỉ nghĩ tới một từ: chuộc tội!

Nếu biết rõ như vậy đối với cô là không đúng, tại sao anh còn phải làm như vậy? Hơn nữa. anh cho là lúc anh vui vẻ liền lấy cô tới trút giận, hết giận liền trêu chọc cô, để cho cô trả thù, chuyện là có thể thôi sao? Cô cũng không phải là món đồ chơi hay tượng gỗ, tại sao phải nhường anh muốn làm gì thì làm?

"Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, cái người này anh bị bệnh thần kinh àh!" Mắng anh không ngừng, gương mặt Thất Dạ cũng đỏ lên, cắn răng nghiến lợi nói: "Như bây giờ là có ý gì? Anh cho rằng mặc cho tôi đánh anh mấy cái, cơn tức này sẽ tiêu mất sao?"

"Không ai muốn em tiêu tan cơn giận!" Gia Mậu lật người ngồi ở bên cạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm cô: "Mã Đình • Bác Phần đến xem qua em, anh ta nói em chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày sẽ lại bình thường thôi."

"Nếu sẽ xuống tay với tôi, tại sao còn muốn cho người đến cứu tôi? Một lần lại một lần khi dễ tôi, sau đó đem tôi cứu sống, chơi loại trò chơi này anh có mệt hay không? Anh không mệt mới, thì tôi cũng mệt mới. Tôi không phải là một món đồ của anh, thích hủy thì hủy đi, thích tặng ai thì đóng gói gửi đi." Bàn tay Thất Dạ đập mạnh xuống thành giường, thân thể thon gầy đứng lên, lạnh lùng nhìn anh : "Hơn nữa dù là quà tặng, muốn hủy thì cứ hủy luôn đi, cũng sẽ không đáng gì chứ? Xem bộ dáng tôi nửa chết nửa sống, có phải an rất vui vẻ không? Anh phải giày vò Y Toa Bối Lạp • Hi thì tự mình đi dày vò cô ấy đi tại sao lại còn muốn kéo tôi vào? Các người. Ừ."

Những lời nói lăm nhăm của cô còn chưa kịp tuôn ra, thân thể cao lớn của Gia Mậu cũng đã nghiêng về phía trước, dùng lưỡi môi linh hoạt, đem cái

miệng nhỏ nhắn của cô chặn lại, khiến cô không thốt lên lời.

Thất Dạ sững sốt, sau đó liền muốn đẩy anh ra. Chỉ là lần này, Gia Mậu không cho cô cơ hội, cánh tay dài của anh dùng sức đem bà vai cô kéo, đem thân thể mảnh khảnh áp đảo dưới thân thể, này khuôn mặt tuấn nhã của anh, dán chặt vào cô, bốn cánh môi, như Thiên Lô Cầu Địa Hòa, đã gây ra tia lửa!

Đầu lưỡi người đàn ông, một tắc một tắc hướng khoang miệng cô gái xâm nhập, thẳng quét qua từng cái vị trí khoang miệng, lực lượng to lớn, không phải Thất Dạ có thể thừa nhận cậy mạnh. Cô vốn là khước từ của anh lòng bàn tay bởi vì anh càng gia tăng lực ôm sát thân thể cô, đã không có biện pháp làm ra bất luận động tác gì. Khi anh không ngừng xâm nhập hôn lưỡi của cô, thậm chí cô bởi vì đầu lưỡi đối phương đụng phải cổ họng của cô mà phải hít thở không thông!

Vốn là thân thể yếu đuối bởi vì Gia Mậu cường hôn mà càng phát ra vô lực, hai cánh tay Thất Dạ đã rũ xuống ở trên giường, thân thể cao lớn của người đàn ông đè lên trên người cô, đầu ngón tay linh hoạt chạy loạn ở trên người cô, giống như mang theo ma lực, làm cô ức chế không ngừng run rẩy.

Trước ngực cảm giác hơi lạnh làm Thất Dạ nhú chặt lông mày, đôi mắt tròn to, muốn đi trùng đối phương tỏ vẻ giờ phút này cô kháng cự, nhưng Gia Mậu lại làm như không thấy, ngược lại càng phát ra suông sã từ phía sâu hơn nụ hôn kia, cho đến khi cả hai người cùng trần trụi, mới nhàn nhạt cười cười, nói: "Nam Thất Dạ, chúng ta là thuộc về nhau đấy!"

"Anh đi luôn đi!" Thất Dạ đối với hành động trước đó của anh hận đến cắn răng nghiêng lợi, cô cười lạnh một tiếng, mắt thấy lồng ngực săn chắc củ người đàn ông hiện ra trước mắt, thấp xuy nói: "Gia Mậu, tôi với anh cũng không phải là vợ chồng, sẽ không có chuyện đầu giường đánh nhau cuối giường làm hòa. Hơn nữa, căn bản anh cũng không hiểu được tôn trọng tôi. Tôi là người, không phải thật sự là cái loại nữ đây tớ gì đó mặc cho anh tùy tiện chà đạp! Anh nghĩ chơi cái loại đó thích liền chơi, không thích liền chấm dứt trò chơi, xin lỗi, tôi tuyệt đối không theo cùng!"

"Đó không phải là ý của anh!" Gia Mậu một tiếng thật thấp thờ dài, đầu ngón tay vuốt gương mặt của cô, ôn thanh nói: "Thất Dạ, tha thứ cho anh!"

Thanh âm của anh, sao lại thanh nhã, giống như chuyện kia, thật cũng không phải là như cô đang nghĩ. Chỉ là. Thất Dạ cũng sẽ không dễ dàng như vậy liền quên chính mình phải chịu đựng những khổ kia sờ. Dù sao, đây cũng không phải là lần đầu tiên, một lần lại một lần Địa Lang tới, ai còn có thể tin tưởng anh đây? .

Cho nên, đối với người đàn ông chủ động cầu hòa, cô chỉ là lạnh lùng phui một cái môi, nói: "Không cần làm cái sắc mặt ghê tởm này cho tôi xem, tôi là Nam Thất Dạ, không phải Tạp Lạc Nhi • Hi càng không phải là Y Toa Bối Lạp • Hi, tôi sẽ không bởi vì loại người như anh nói một câu hữu ích liền khuất phục, mặc cho anh làm gì thì làm!"

"Anh hiểu biết rõ em không phải là loại con gái ấy." Gia Mậu cười nhạt, cặp mắt sắc màu đồng kia, có ánh sáng đầy thâm ý khẽ chuyển động. Tay của anh, ép nhẹ cằm Thất Dạ, nhỏ giọng nói: "Nam Thất Dạ, em nhìn anh, anh không muốn bởi vì một người con gái mà sẽ phá hỏng cả kế hoạch đã chuẩn bị suốt một thời gian dài. Em hãy cố nhịn một chút đi!"

Lời nói của anh, làm lòng Thất Dạ không khỏi run lên một cái. Cô chớp chớp con mắt, cảm thấy một vị trí trước ngực đau nhói, liền lập tức cũng hít một hơi lãnh khí, chỉ cảm thấy ngay cả hít thở cũng khó khăn, chân mày không khỏi thật chặt cau lại .

"Rất đau?" Lòng bàn tay che ở vị trí phỉếm tím đen vết ứ đọng, ánh mắt Gia Mậu, yên lặng ngắm ánh mắt của cô gái, nói: "Đối với mấy cái này, anh rất xin lỗi!"

"Xin lỗi?" Thất Dạ cười, cả khuôn mặt đều là ánh sáng lạnh lẽo: "Sao tôi lại không biết, thì ra là trong tự điển của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, cư nhiên cũng có cái từ này? Tôi còn tưởng rằng, mọi người trong mắt anh, chỉ đều là đồ chơi tạo điều kiện cho anh phát ~ tiết thôi! Thích thì mang theo trên người về hai cái, không thích là có thể tùy ý đánh chửi!"

Trước anh đã làm rất nhiều chuyện tổn thương chuyện cô, cô bị một lần lại một lần lần áp làm cho cơ hồ cũng thờ dốt không tới. Đang lúc cô đang nghĩ nên như thế nào đi đối phó anh, anh cư nhiên lại mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng cứu cô, hơn nữa, cuối cùng vì cô mà bị thương. Sau anh lại thậm chí thuận ý của cô, làm một chút chuyện giúp đỡ cô. Cô vốn tưởng rằng, anh đã đối với cô có sự chú ý, há có thể nghĩ đến, đó chỉ là tiết mục làm cho cuộc sống của anh bớt nhàm chán mà thôi. Nếu không, quan hệ của bọn họ vừa mới tốt lên một chút, anh lại vừa đáng vừa mắng chửi cô. Anh coi cô là cái gì? Chính là nuôi một con chó sao, ngay cả một con chó cũng không phải chịu thông khổ như cô đi! Vì vậy, anh nói với cô xin lỗi, quả thật chính là cắt chó, một chút ý nghĩa cũng không có!

"Nam Thất Dạ!" Nghe lời nói kích động của Thất Dạ, cảm xúc của Gia Mậu cũng không thay đổi mấy. Môi mỏng của cô ấy nhàn nhạt nhấp hạ xuống, nhỏ giọng nói: "Anh hiểu rõ em đang ở đây tức giận anh, chẳng qua anh chỉ mong em có khả năng hiểu, chúng ta đều sống ở trong thực tế, không thể lúc nào cũng tùy ý hành động được. Hơn nữa anh còn đang đứng ở vị trí cao hơn người, càng có nhiều lý do. . . Không thể làm theo ý mình!"

"Thế nào? Hiện tại thượng tướng đại nhân là muốn nói cho tôi biết, anh sống được có nhiều khổ sở lắm sao? Anh làm những chuyện này, hoàn toàn đều là bởi vì tôi mới làm hay sao? Thôi đi con mẹ nó thú lắm!" Thất Dạ cực ít khi bạo thô, nhưng lúc này thật sự là nhịn không được rồi, quát: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, tôi mặc kệ anh có hay không nổi khổ tâm, anh muốn làm cái gì, tóm lại những việc anh làm đối với tôi, chết tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh!"

"Chết cũng sẽ không?" Gia Mậu nghe vậy, sâu hếch mày, trong ánh mắt có chút lạnh lẽo.

"Đúng!" Dù sao cùng anh đối kháng, cái dạng gì đắc tội đều nhận được rồi, Thất Dạ lúc này không sợ anh, Lãnh Ngạo nâng lên mặt, gằn từng chữ một: "Anh có bản lĩnh, nghĩ hướng tôi làm cái gì thì tới đi! Tôi không sợ anh, cùng lắm thì không có một cái mạng này!"

"Chẳng lẽ em sẽ không sợ, cái mạng này không phải lập tức cũng không mất, mà là muốn vẫn luôn như vậy thừa nhận đau khổ, muốn sống không được, muốn chết không xong?" Gia Mậu đột nhiên liền nhàn nhạt cười hạ xuống, nhìn khuôn mặt cả gan của cô gái kia, đưa tay hướng gương mặt của cô vẹo nhẹ.

Động tác của anh, khiến Thất Dạ cảm giác, ngược lại dẫn theo mấy phần cung chịu. Chỉ là. Đây tất nhiên là hứng thú tệ hại của tên đàn ông kia đây! Thứ người như anh ta, thật là chó không đòi được ăn cứt, luôn cho là mình cao cao tại thượng, vài ba lời là có thể đem người khác thuyết phục. Nhưng rất xin lỗi, cô là Nam Thất Dạ, không phải cái loại người thiếu nữ ngây thơ sẽ bị anh dùng một chút xú giả vờ liền mê hoặc!

Cô đưa tay đẩy ra cổ tay của người đàn ông, lạnh lùng nhìn anh, nói: "Tôi hiểu biết rõ, hơn nữa loại đau khổ này cũng không phải là lần đầu tiên tôi phải chịu đựng, yên tâm đi, tôi sớm cũng đã luyện thành bản lĩnh có thể lần lượt chịu khổ đau. Tôi vốn xuất thân chính là hộ vệ chuyện gì mà tôi không có trải qua? Tôi thậm chí còn đã chết qua lần thứ nhất, còn có cái gì không dám đối mặt? Gia Mậu, anh có gan để lại hành hạ, bà đây không sợ anh!"

Lúc cô nói những lời này, hai mắt tỏa sáng lấp lánh, giống như thật, vô luận xảy ra chuyện gì, đều có thể chịu được.

Ánh mắt Gia Mậu, dọc theo cô nhìn lên nhìn xuống đánh giá, giống như là muốn phân biệt cô là đang nói lời thật hay không. Tiếp xúc được ánh mắt lạnh lùng mà kiêu ngạo của cô gái này, mọi mong anh khể mẫn, đỉnh đầu nhẹ rũ xuống, hướng cánh môi cô gái nhẹ nhàng hôn một cái, nhỏ giọng nói: "Anh hiểu biết rõ em không sợ hãi, nhưng anh sợ."

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Dã tâm

Thất Dạ nghe như vậy trong nháy mắt, là khiếp sợ. Thậm chí, là sợ ——

Gia Mậu nói lời này, thật sự quá kỳ quái rồi. Người đàn ông giống như anh cái gì cũng có, hơn nữa cao cao tại thượng. Nhưng, tại sao anh lại sợ chứ? Rõ ràng, anh cũng chưa để lộ ra, phải sợ bất kỳ sự vật nào.

Có phải anh lại muốn mê hoặc cô hay không?

Trong đầu thoáng qua ý niệm như vậy, sau đó chân mày của cô liền lập tức cau chặt, cười lạnh nhìn người đàn ông một cái, nói: "Anh sợ? Thật là cười chết người! Gia Mậu, anh muốn để cho tôi một lòng một dạ đối với anh, tìm một lý do tốt, anh."

Bị đầu ngón tay người đàn ông đặt lên vị trí cánh môi, Thất Dạ không cách nào nói được nữa. Cô chớp chớp con mắt, đôi mắt sâu kín nhìn chằm chằm người đàn ông, mặt tràn đầy nghi ngờ.

Gia Mậu cũng không vội vã mở miệng nói chuyện, anh chỉ nhàn nhạt nấp máy môi, lát sau, mới vừa nhỏ giọng nói: "Tôi hiểu biết rõ em không tin tưởng, chỉ là. Trên thực tế chính là như thế. Nam Thất Dạ, em cảm thấy tôi ở trên đời này, muốn cái gì sẽ có cái đó đúng không? Em có biết, ở vị trí cao nhất bên trong hoàng thành, kết quả cuối cùng là cái gì?"

Đối với chuyện này, Thất Dạ thật đúng không có nghiên cứu qua. Chỉ là, một chút tin vìa hè về chuyện tình đấu tranh quyền lực, dù sao cũng có.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, đẩy cánh tay của người đàn ông ra, nói: "Tôi hiểu rõ!"

"Đó?" Gia Mậu rũ mí mắt, đôi đồng tử trong đôi mắt giống như hai viên ngọc bích, sâu kín nhìn chằm chằm cô: "Nói nghe một chút."

"Anh bây giờ, có thể nói là đại thần. Anh không thể làm sai bất kỳ chỗ nào, nếu không bất kỳ lúc nào cũng có thể có người tìm cơ hội thay thế anh." Lòng bàn tay Thất Dạ đẩy về phía lồng ngực người đàn ông, lật người ngồi dậy, kéo cái chăn về phía thân thể của mình bao bọc lại, tỉnh táo nói: "Gia Mậu, anh vẫn luôn là người thận trọng, nắm trong tay cường quyền, nhất định phải suy tính rất cẩn thận. Loại người như anh, vốn không nên có bất kỳ tình nghĩa gì, nhưng anh lại động lòng hết lần này đến lần khác với Y Toa Bối Lạp – Hi Nhĩ. Phải hay không?"

Con mắt sắc của Gia Mậu chuyển một cái, lạnh nhạt nhìn cô, hai cánh môi mỏng bỗng nhúc nhích, hình như muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn giữ vững trầm mặc.

Bởi vì không đủ hiểu chuyện tình của anh đối với Y Toa Bối Lạp, Thất Dạ cũng không tiện nói gì, chỉ nhẹ nhàng nói: "Tôi nghĩ, cô ấy nhất định có ảnh hưởng đến quyết định của anh. Hoặc là. đã tạo thành gánh nặng trong lòng anh. Từ đó về sau, anh cũng không cách nào lại có thêm một phần tình cảm. Trong thế giới của anh, tràn đầy tính toán, tràn đầy khát máu vô tình. Nhưng, anh cũng không vui mừng! Thậm chí anh. muốn buông tha tất cả. Phải không?"

"Không phải!" Cũng không nghĩ đến, lần này, Gia Mậu liền lập tức trả lời, nói: "Tôi vẫn luôn chỉ muốn đứng ở nơi cao nhất!"

Trong lòng của Thất Dạ cứng đờ, nâng mí mắt lên, nhìn thẳng vào người đàn ông.

Gia Mậu cười nhạt, ánh mắt như nước nhìn cô, nói: "Thế nào? Có phải nghe được tôi nói như vậy, trong lòng cảm thấy sợ?"

Đứng ở nơi cao nhất đại biểu cái gì, Thất Dạ dĩ nhiên rõ ràng. Vậy đại biểu, dã tâm của Gia Mậu, không chỉ là Đại Nguyên Soái đơn giản như vậy.
Thật không nghĩ đến, anh cư nhiên. Anh với Phí Nhĩ Lạc quan hệ rõ ràng tốt như vậy, nhưng là muốn đâm một dao sau lưng Phí Nhĩ Lạc sao?
Làm sao có thể chứ? Xem ra thường ngày anh, lười biếng đậm bạc như vậy, giống như không có dã tâm chiến đấu gì ——

Nhìn bộ dáng đờ đẫn của cô, Gia Mậu mỉm môi cười nhẹ một tiếng, nói: "Thế nào? Chẳng lẽ ở trong mắt em, tôi là người cái gì cũng không muốn sao?"

"Không phải." Thất Dạ lắc đầu một cái, nói: "Tôi cho là, khi là vua, so với khi là một Tướng quân khổ cực hơn rất nhiều. Anh ta muốn chăm lo quốc gia đại sự, không thể có tình cảm của mình, không thể tin tưởng bất kỳ kẻ nào, những người như vậy, sẽ sống rất mệt mỏi! Gia Mậu, anh cho rằng anh rất hưởng thụ cuộc sống hiện tại như thế, nhưng anh."

"Em căn bản cũng không hiểu tôi! Có thể nói, em căn bản cũng không hiểu rõ một người đàn ông!" Gia Mậu đưa tay vỗ nhẹ gương mặt của cô một cái, nói: "Nam Thất Dạ, em không nên ngây thơ như vậy. Ở trên thế giới này, không có bất kỳ người đàn ông nào là không thích cả danh và lợi. Hơn nữa. . . .
. . . Nếu như anh ta có được thế giới này, như vậy tất cả những thứ tốt đẹp, trên thế gian này đều chỉ có thể là thuộc về anh ta. Như vậy, anh ta còn mong muốn tình cảm gì, tin tưởng những thứ linh tinh gì đó? Những thứ kia, không phải đều chỉ là chó má sao? Tôi nghĩ, em bây giờ căn bản cũng không quan tâm những điều kia, đúng không?"

Lúc anh nói lời này, lật người ngồi dậy, khuôn mặt tuấn tú từ trên gương mặt của cô dời đi, ánh mắt có chút tư vị mơ hồ.

Trong lúc nhất thời Thất Dạ căn bản cũng không hiểu mình nên phản ứng như thế nào, vì vậy chỉ giữ vững trầm mặc.

Đúng vậy, theo cá nhân cô mà nói, bởi vì tới đất nước xa lạ này, vẫn luôn có cảm giác không an toàn. Lại nói, cô vốn chính là một nhân viên bảo vệ, đối với bất cứ chuyện gì cũng ôm thái độ hoài nghi. Bởi vì từ nhỏ đến lớn đều được huấn luyện, trừ bảo vệ khách hàng ra, bất cứ chuyện gì, vật gì bên cạnh, đều là kẻ địch của mình. Hơn nữa, không thể tùy tiện có cảm tình với một thứ gì đó, cho nên. Trong lòng cô, thật ra thì giống như lời Gia Mậu nói cũng chính là loại người như vậy!

Vì thế, hôm nay cô căn bản không có bất kỳ cách nào phản bác lại lời của Gia Mậu.

"Thế nào? Bị tôi nói đúng tâm sự sao?" Gia Mậu đột nhiên liền nghiêng mặt nhìn cô một cái: "Bản thân em cũng nghĩ giống như thế, tại sao vẫn không rõ ý nghĩ của tôi đây? Tôi muốn đứng ở đỉnh cao, đó là chuyện tự nhiên mà. Nếu như em."

Anh dừng một chút, thân thể cao lớn đột nhiên liền nhích tới gần Thất Dạ, cặp mắt của anh, hình như là phát ra ánh sáng rạng rỡ, toàn bộ ánh sáng cũng chiếu đến trên gương mặt cô, nói: "Nếu như em thức thời một chút, không bằng hãy cùng tôi leo lên đỉnh cao đó. Tôi có thể cam kết với em, nếu em nguyện ý hợp tác với tôi, tôi có cái gì, có thể cho em một nửa vinh dự! Bởi vì, em sẽ là người phụ nữ duy nhất của Gia Mậu – Dương - A Nhĩ Bá Đặc!"

Điều duy nhất này, hình như anh cố ý tăng thêm âm lượng, chắc chắn có lực thuyết phục. Hơn nữa, ánh mắt của anh, cũng thật kiên định, dường như là một cam kết ——

Tới đây lâu như vậy, Thất Dạ đối với cuộc sống riêng của anh thật ra cũng có nghe nói, anh hình như cũng không phải là một người đàn ông buông thả dục vọng. Thành thật mà nói, số lần làm giữa bọn họ cũng không nhiều. Cũng chỉ là một lúc nào đó, sau lần thứ nhất anh hăng hái mới có thể làm như vậy. Dĩ nhiên, khi anh muốn làm, thời gian dĩ nhiên là. Nghĩ đến điều này, gò má của Thất Dạ có chút hồng. Cô cắn cánh môi một cái, cười lạnh mà nói: "Tôi làm sao tin tưởng anh? Có phải bởi vì anh để ý thân phận Tạp Lạc Nhi- Hi Nhĩ của tôi hay không?"

"Tạp Lạc Nhi – Hi Nhĩ?" Gia Mậu cười thật nhẹ một tiếng, trong thanh âm kia, có mấy phần mùi vị châm chọc: "Nam Thất Dạ, em không phải rất ghét cái thân phận này sao?" .

"Tôi ghét, nhưng coi như tôi ghét, bọn họ không phải vẫn nhận định tôi chính là Tạp Lạc Nhi- Hi Nhĩ sao?" Mối mong của Thất Dạ nhếch lên, lạnh lùng liếc người đàn ông một cái: "Lại nói, tôi ghét, chẳng lẽ bọn họ sẽ cho là tôi không phải Tạp Lạc Nhi – Hi Nhĩ sao? Gia Mậu, tôi không có ngày thơ như vậy, bị anh lợi dụng!"

"Cái thân phận Tạp Lạc Nhi – Hi Nhĩ này, căn bản cũng không có giá trị nhắc tới!" Mặt mày Gia Mậu đột nhiên lạnh lẽo, môi mỏng nhấp nhẹ, nói: "Nam Thất Dạ, đối với Tạp Lạc Nhi – Hi Nhĩ, em biết tuyệt đối sẽ không nhiều so với tôi!"

Thất Dạ kinh hoàng, đôi mắt sâu kín nhìn chằm chằm người đàn ông, không nghĩ anh sẽ nói ra loại lời này.

Xác thực, cô đối với Tạp Lạc Nhi – Hi Nhĩ cũng không hiểu rõ. Rất nhiều thứ, tin via hè, liền thay đổi bản chất. Về phần tình huống thật sự như thế nào, nhất định là bị giấu đi!

"Muốn biết?" Ánh mắt Gia Mậu xinh đẹp và tỉnh mạch, nhìn cô, bộ dáng cười như không cười.

Mắt anh nhìn thấu. Thất Dạ cực kỳ chán ghét sắc mặt mang theo theo tính toán này của anh, nhưng mà bởi vì giờ phút này tồn tại chân tướng khác biệt lẫn nhau, cuối cùng cô vẫn cắn răng, hướng về phía người đàn ông gật đầu một cái.

Đầu ngón tay của Gia Mậu từ dưới đưa tới, khuôn mặt tuấn mỹ đến gần cô gái, nói: "Tốt, nếu như em nguyện ý hôn tôi một cái, tôi liền nói cho em biết!"

"Cái gì?" Đối với yêu cầu anh nói lên như thế, tim Thất Dạ đập mạnh và loạn nhịp.

"Hôn tôi!" Gia Mậu cười cười, gương mặt bình tĩnh, nói: "Giữa chúng ta giống như chưa có chân chính thân thiết ôm hôn, trước kia không phải là tôi cưỡng hôn em, thì là ở trước mặt người khác diễn trò. Lần này, chúng ta hôn một cái chân thành là được. Nếu như em chủ động vui lòng một chút, tôi sẽ đem chuyện tình của Tập Lạc Nhi- Hi Nhi, nói cho em biết!"

"Nói chuyện đùa giỡn cái gì?" Thất Dạ cười nhẹ một tiếng, nói: "Gia Mậu, anh cho rằng tôi tin hay không? Anh biết rõ tôi đối với Tập Lạc Nhi – Hi Nhi không biết gì cả, cho nên nếu như anh nói gì để gạt tôi, tôi cũng không minh bạch. Hơn nữa, tôi làm sao biết, tôi sẽ không trúng bẫy của anh?"

Mặt Gia Mậu nhẹ gương, ánh mắt tỉnh táo nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, mới nhàn nhạt nói: "Nam Thất Dạ, em thật là càng ngày càng thận trọng rồi. Nếu như em có khả năng biết thu lời của mình một chút, sẽ càng tốt!"

Anh đây là. dạy cô sao?

Thất Dạ nhú mày một cái, trong đầu suy nghĩ chốc lát, mới nói: "Gia Mậu, tôi hỏi anh một chuyện."

"Hỏi đi!" Gia Mậu nhún nhún vai, bộ dáng dễ thương lượng.

"Ban đầu anh đồng ý tôi bỏ qua cho Chu Đế, anh mang theo tâm tình gì, cho cô ấy đi đến bên cạnh tôi?"

"Tôi nói, em sẽ tin tưởng sao?"

"Ít nhất, cho tôi một đáp án có thể tham khảo." Thất Dạ cũng không trả lời trước mặt người đàn ông.

Cô lại không nói tin tưởng, cũng không nói không tin, mà là dùng loại chiến thuật quanh co này, thấy. Năng lực của cô, lại tăng lên một bậc! Người phụ nữ nhỏ bé này, thêm một thời gian, sẽ càng ngày càng thích hợp được vị trí của bọn họ đang ở hôm nay, hiểu được thủ đoạn đùa bỡn, cuối cùng giành được thắng lợi!

Con mắt sắc của Gia Mậu sâu kín, cảm nhận lên, nhàn nhạt liếc cô gái một cái, nói: "Tôi hi vọng em có thể có khả năng bồi dưỡng thể lực của mình ở trong hoàng thành Lạp Ma, nếu như về sau tôi xảy ra chuyện, em có thể có khả năng tự vệ, mà không phải trở thành vật hy sinh cuối cùng!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Giả đùa giỡn 1

Rõ ràng, không nên tin tưởng lời anh nói, nhưng là. thế nhưng nhịp tim Thất Dạ lúc này như sấm, trong đầu, chỉ kêu gào: Lời này của anh, là thật!

"Không thể nào. "Mặc dù trong lòng thiếu chút nữa bởi vì lời nói của anh đã lay động, trong trường hợp đó, cô mấp máy môi, trong cái miệng nhỏ bật ra , lời nói cũng như vậy: "Không thể nào!"

"Tôi đã nói, em sẽ không tin tưởng !"Đáp án của cô hình như cũng không ngoài dự đoán của Gia Mậu, cười nhẹ một tiếng, nói: "Em đã cho là không thể nào, vậy cho nó là không thể nào đi! Nam Thất Dạ, hiện tại, em nên quyết định rồi. Rốt cuộc, có phải em không cần biết quá khứ của Tập Lạc Nhi- Hi Nhi hay không?"

Không biết vì sao, nhìn người đàn ông này không có chút bộ dáng cười cợt gì cả, trong lòng Thất Dạ có chút khó chịu. Mới vừa rồi, cô giống như ở trong mắt của người đàn ông, thấy đột nhiên lóe lên một chút tâm tình thâm lương. Loại cảm giác đó làm tâm tư cô khó yên, cơ hồ sẽ phải mở miệng hỏi, anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Tại sao, lại sinh ra ảo giác như vậy đây? Nam Thất Dạ, mày không thể ngu xuẩn như vậy, bị anh lừa.

"Tôi sẽ suy nghĩ thêm một chút ." Đột nhiên cô mở miệng, lại nói ra một câu như vậy.

"Đó?" Sắc mặt của Gia Mậu cứng lại, một đôi mắt xinh đẹp, nhìn chằm chằm cô, hình như là, muốn xuyên thấu đấu tranh trong lòng của cô.!

Thất Dạ nhẹ cup mi mắt xuống một cái tránh khỏi ánh mắt lấp lánh có hồn kia, thời điểm mặt nâng lên, dung mạo tinh xảo, đã lạnh lùng: "Nói thật ra, tôi đối với quá khứ của Tập Lạc Nhi- Hi Nhi thật sự không cảm thấy hứng thú, anh thích nói thì nói, không nói thì bỏ đi !"

"Vậy coi như xong!" Gia Mậu thấy cô không có hứng thú, hình như cũng không muốn nói. Lòng bàn tay anh đề lên đầu gối của mình một cái, thân thể cao lớn liền muốn đứng lên.

Thất Dạ lại đột nhiên đưa tay ra ngoài nắm lấy cổ tay của anh, một đôi mắt trong suốt, sâu kín nhìn anh. Bộ dáng này, hình như là thay đổi chủ ý.

Gia Mậu lần nữa ngồi về chỗ cũ, môi mông khê động, bề ngoài cười cười.

Cái bộ dáng này của anh, thật là đáng chết! Nhưng, anh là người như thế, trong đầu rốt cuộc già bộ cái gì, Thất Dạ cảm thấy mình quả nhiên nghĩ không ra. Vì thế, cô chỉ cắn răng, cười lạnh nói: "Được rồi, tôi hiểu biết rõ tôi không phải là đối thủ của anh, anh nói cho tôi biết đi! Tôi muốn biết."

Chơi tâm lý chiến với anh, có thể cô phải đem mình đánh chết trước tiên mới được!

Gia Mậu cười cười, đầu ngón tay đặt xuống cánh môi của mình, động tác kia ngây thơ đến giống như là một đứa bé đòi kẹo vậy.

Mới vừa rồi một cái tát kia đánh cho anh không đủ sao? Xem ra anh còn muốn đòi thêm một cái nữa. Chỉ là, lần này, Thất Dạ không dám to gan như vậy. Vừa rồi tình lại đánh anh một cái tát, là bởi vì trong lòng cô tức giận, cho nên liền trực tiếp đánh cho người đàn ông này một bạt tai. Bây giờ cô đã bình tĩnh lại, biết vừa rồi người đàn ông không cùng cô so đo, là bởi vì cảm thấy còn thiếu cô. Nếu như lúc này cô còn có gan đánh anh một cái nữa, nhất định sẽ bị anh trực tiếp bóp cho chết!

Cô khê cắn răng, thân thể nghiêng về phía trước, đem cánh môi của mình hướng đến khóe miệng người đàn ông.

Cô vốn định, cứ hôn một cái như vậy thôi. Nhưng Gia Mậu giống như cũng không nguyện ý, bàn tay khê bóp sau lưng cô, trực tiếp kéo thân thể mảnh khảnh của cô gần anh hơn. Lòng bàn tay của anh dọc theo vị trí cái ót của cô đỡ thật chắc để cho cô không cách nào chạy trốn anh thân mật, chỉ có thể đón nhận. Cô hôn biến thành anh cưỡng hôn.

Đối với hành động của anh, Thất Dạ cũng sớm đã thấy nhưng không thể trách, vì thế cũng không có bức tức với anh. Cô nhe hai mắt lại, mặc cho lòng bàn tay của người đàn ông lòng nâng thân thể cô, ép buộc cô tiến hành tiếp xúc thân mật nhất với anh. Cho đến khi cô tức giận thở phì phò, người nọ mới đem khóe miệng thoáng dời đi, mím môi mông nhìn cô: "Kỹ thuật hôn của em phải luyện một chút."

"Bớt nói lời vô ích đi!" Thất Dạ đưa tay lên khóe miệng lau một cái, cố gắng lau đi hơi thở của người đàn ông ở trên cánh môi của mình.

Cô luôn là trong lúc vô tình bị anh ảnh hưởng, mặc dù trong lòng cực kỳ kháng cự, nhưng điều này tồn tại, làm lòng cô vẫn còn sợ hãi! Tiếp tục như vậy nữa, cô cảm thấy mình có thể sẽ bị lạc phương hướng!

Gia Mậu thấy cô có động tác như vậy, đôi mắt từ từ híp lại, bàn tay đột nhiên áp chế bả vai của cô, há mồm liền cắn xuống bờ môi của cô một lần nữa.

Lần này, với nụ hôn vừa rồi là không giống, là có ý trừng phạt. Cho nên Thất Dạ chỉ cảm thấy môi dưới đau nhói, liền nếm được mùi máu tanh. Đôi mắt cô trầm xuống, tức giận nói: "Gia Mậu, anh.".

Đầu ngón tay người đàn ông, đã áp đến cánh môi của cô, nhàn nhạt cười nói: "Tập Lạc Nhi- Hi Nhi không phải là tiểu thư chân chính của gia tộc Hi.

Đột nhiên nghe tin tức này, cả thân thể Thất Dạ cũng cứng đờ. Cô lắc đầu một cái, mí mắt nheo lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Gia Mậu, hi vọng từ trong miệng của anh, nghe được nhiều tin tức một chút có thể chứng minh lời anh nói.

Gia Mậu hình như là hiểu được vì sao cô sẽ kinh ngạc như thế, nhàn nhạt cười nói: "Thế nào, cảm thấy rất kỳ quái sao?"

"Dĩ nhiên!" Thất Dạ đương nhiên nói: "Chuyện không nên như vậy."

"Không có gì có nên hay không." Gia Mậu nhe cười một tiếng, trong tròng mắt hình như thoáng qua một chút ánh sáng lạnh lạnh: "Tộc trưởng của gia tộc Hi, ha ha. Thật ra ông ta không thích phụ nữ!"

Cũng chính là. gay!

Sau khi biết chuyện này, cả người Thất Dạ cũng mềm nhũn ra: "Như vậy Y Toa Bối Lạp - Hi Nhi là sao?"

Tin đồn cô là con gái nuôi của gia tộc Hi, trên thực tế là thế?

"Cô là con gái riêng của gia tộc Hi."

"." Thất Dạ có chút dờ khóc dờ cười.

Vậy cũng quá lộn xộn!

Nhìn bộ dáng cô nhủu mày, đầu ngón tay Gia Mậu khê vuốt mấy sợi tóc trên trán cô, nhàn nhạt nói: "Địch Áo – Hi Nhi là cha của cô ta cùng với Y Toa Bối Lạp, ông ấy cưới phu nhân Hi mẹ của cô ấy. Đáng tiếc, cô ấy là do phu nhân Hi với người tình Địch Áo – Hi Nhi sinh ra. Mặc dù cô ấy không phải là con gái ruột, nhưng bởi vì ban đầu Địch Áo- Hi Nhi để cho cha và mẹ của cô ấy qua lại với nhau như bạn tốt, cho nên ông ấy cũng không ngại có máu mủ với cô ấy hay không, vẫn luôn đối xử rất tốt với cô ấy. Nhưng mà sau khi ông ấy phát hiện cha cô ấy và phu nhân Hi vẫn còn qua lại, liền tức giận. Ông không chỉ đem phu nhân Hi nhốt lại, hơn nữa cũng giam cầm cảm xúc cha của cô ấy. Mà cô ấy cũng đã trở thành người vô tội bị hại, bởi vì quan hệ của họ là không sáng không tối, cô ấy ở trong gia tộc cũng không được tôn trọng. Địch Áo- Hi Nhi tương đối hận cô ấy, vì vậy liền nghe đề nghị của những người khác trong gia tộc đưa cô ấy đến thành Lợi A.

Đầu lông mày Thất Dạ nhũn chặt, tinh táo nhìn Gia Mậu. Mỗi kéo một cái.

Cô có thể trấn định như thế, đó là bởi vì cô cảm thấy , trước kia Tập Lạc Nhi- Hi Nhi trải qua bất cứ chuyện gì, đều không có bao nhiêu quan hệ với cô. Không sai, là cô chiếm thân thể này, nhưng về sau bất kể cô không phải là người của gia tộc Hi, cũng sẽ tuân theo ý nguyện của mình mà sống, tuyệt đối sẽ không trở thành con rối của người khác. Vì thế, người của gia tộc Hi, đối xử với Tập Lạc Nhi- Hi Nhi như thế nào cô đều không sao cả. Chỉ là, nếu như chuyện này sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của cô, vậy thì tuyệt đối là có quan hệ với cô đấy!

Gia Mậu thấy cô không có tâm tình phản ứng gì, lại lạnh nhạt nói: "Về phần Y Toa Bối Lạp – Hi Nhi, là do Dịch Áo – Hi Nhi nhờ người phụ nữ ở bên ngoài sinh. Dĩ nhiên, cô ấy chỉ là một ông nghiệm, gia tộc Hi vì che giấu gièm pha, nên mới công bố với bên ngoài cô là con gái nuôi. Thật ra thì, cô ấy là con gái ruột của Dịch Áo – Hi Nhi. Từ nhỏ cô ấy đã được Dịch Áo – Hi Nhi thương yêu. Vốn là phải đưa cô ấy đến hoàng thành Lạp Ma làm con tin, đáng tiếc An Đức Liệt Vương hình như ở bên kia cũng có người làm mật thám, chuyện cô ấy không phải là con gái ruột của gia tộc Hi, người ngoài không biết, An Đức Liệt Vương cũng rõ ràng. Cho nên, bọn họ đành phải đưa Y Toa Bối Lạp- Hi Nhi đến hoàng thành Lạp Ma. An Đức Liệt Vương vì khảo nghiệm sự trung thành của tôi, cho người ở chỗ này của tôi, để cho tôi chăm sóc."

Thì ra là, anh với Y Toa Bối Lạp –Hi Nhi bởi vì như vậy mới quen. Chỉ là, có phải bởi vì ở chung lâu, sau đó chuyện tình cảm khó kiềm chế cho nên mới phát sinh tình cảm?

"Sau đó thì sao?" Thất Dạ nhìn chăm chăm anh: "Anh là người phụ trách an toàn của Y Toa Bối Lạp- Hi Nhi, cô ấy xảy ra chuyện, không phải cả hoàng thành Lạp Ma đều đổ tội cho anh sao?"

"Bọn họ sẽ không." Đinh đầu của Gia Mậu thoáng nâng lên, lạnh nhạt mà nói: "Thật ra thì Y Toa Bối Lạp- Hi Nhi xảy ra chuyện, là do gia tộc Hi đạo diễn lừa gạt mà thôi. Chỉ là, thời gian cô ta với tôi ở chung đã lâu, tôi đối với cô ta cũng rõ ràng là gì. Cho nên, trước khi An Đức Liệt Vương trách tội tôi, tôi làm cho mọi chuyện ngừng lại. Vốn là Áo Dịch – Hi Nhi muốn khởi binh tạo phản, cũng bị tôi áp chế. Em nói, bọn họ làm sao còn có thể trách tội tôi? Nhưng mà chỉ đúng là, làm cho Y Toa Bối Lạp- Hi Nhi trở lại thành Đức Lan thôi!"

"Đó? Bọn họ đạo diễn lừa gạt cái gì?"

"Đóa Hắc – Cách Lợi là mật thám từ Cổ Thành Nữ Luân phái tới. Cô ấy gặp chuyện không may, chính là người của gia tộc Hi làm. Bọn họ vốn là muốn lợi dụng chuyện này, để cho tôi và Tư Á trở mặt với An Đức Liệt Vương, từ đó liên hiệp với tôi, Tư Á và người của Cổ Thành Nữ Luân hợp tác, bắt đầu chính biến." Mặt mày Gia Mậu có chút lạnh lẽo ánh sáng lạnh bắn tán loạn, khóe miệng ngậm một nụ cười lạnh tàn khốc: "Bọn họ đánh giá khả năng của bản thân rất cao rồi !"

"Nhưng. . . ." Thất Dạ cau mày, nói: "Không phải thượng tướng Ngõa La Luân rất quan tâm tiểu thư Đóa Hắc sao? Mà anh."

"Ý kiến phụ nữ!" Gia Mậu cười lạnh một tiếng: "Có lẽ chúng tôi cũng đã từng bởi vì phụ nữ mà bị lạc qua, nhưng chuyện đại trượng phu cần làm, chỉ là bảo vệ quốc gia, làm sao có thể bởi vì tình cảm trai gái mà phản bội quốc gia của mình?"

Nghe anh nói xong hiên ngang lăm lăm, Thất Dạ bắt đầu dĩ cười cười: "Cho nên, các anh ở trong đại điện Kaloka, chỉ là làm một cuộc khảo nghiệm?"

"Ừ." Gia Mậu gật đầu, lạnh nhạt nói: "Chúng tôi cũng biết chuyện tình, cần gì phải đi truy cứu?"

"Vậy tôi lại không hiểu." Thất Dạ nhướng mày, ánh mắt thành thật mà nhìn chăm chăm vào Gia Mậu: "Các anh nếu đã biết những chuyện này, trừ không muốn bên ngoài biết các anh đang tranh đấu, về sau còn cố kỵ những thứ gì?"

Ánh mắt Gia Mậu sâu kín nhìn cô, môi mím nhẹ hạ xuống, nói: "Nam Thất Dạ, em không phải muốn giả bộ ngu. Phí Nhi Lạc gặp tập kích ở đại điện Kaloka, Tát Khắc Tôn gặp tập kích ở trên máy bay. Những chuyện này, em cảm thấy là vì cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Giả đù giỡn 2

Nghe lời nói của Gia Mậu, bên trong lòng của Thất Dạ trầm xuống.

Trước mắt, bên trong hoàng thành Lạp Ma, thế lực muốn đối phó, không chỉ có chỉ là Cổ Thành Nữ Luân và thành Đức Lan những người kia rục rịch ngóc đầu dậy! Hôm nay Nam Tuyệt Hiêu tới hoàng thành Lạp Ma, mà Trát Tập Tây cứu Y Toa Bối Lạp – Hi Nhi. Hơn nữa, Mã Tu Tát Khắc Tư cũng ở đây làm rối loạn. Chiến tranh nội bộ trong Hoàng thành Lạp Ma luôn luôn có, mắt của người bên ngoài nhìn chăm chăm. Bọn họ, xác thực không thể có bất kỳ sai lầm nào.

Bọn họ, là muốn cho người bên ngoài một loại ảo giác. Để cho bọn họ cảm thấy, hôm nay gia tộc Ngõa La Luân bắt hòa với gia tộc A Nhi Bá Đặc, tạo nên biểu hiện giả dối!

Cho nên mới phải diễn xuất như thế này!

Ha ha, mà bản thân cô, cũng là một người trong đũa giỡn, không phải sao?

Không biết là người nào đạo diễn kịch vui này, nhưng một khi đã đũa giỡn, ai cũng không có cách nào thoát ra ngoài.

"Gia Mậu." Thất Dạ nâng đôi mắt lên, ánh mắt lấp lánh mà nhìn chăm chăm vào Gia Mậu: "Anh đối xử với Y Toa Bối Lạp – Hi Nhĩ, là có nguyên nhân, phải không?"

"Em có phải muốn hỏi, tôi đánh em, là có nguyên nhân phải không." Gia Mậu cười như không cười nhìn Thất Dạ, con ngươi sâu thẳm, có ánh sáng trong trẻo lay động: "Nam Thất Dạ, muốn biết vừa bắt đầu tại sao tôi đối xử với em như vậy không? Không chỉ là vì muốn xác định rõ em đến cùng có phải bởi vì báo thù mà muốn đến hợp tác với tôi hay không, càng thêm bởi vì tôi vẫn luôn đề phòng em. Mấy năm nay, mấy Đại gia tộc bên ngoài, đưa không ít mật thám đến bên người chúng tôi. Đóa Hắc - Lợi Á, Y Toa Bối Lạp – Hi Nhĩ, Kỳ phu nhân là sủng cơ của hoàng tử Tát Khắc Tôn bị tôi giết chết ở đại điện Kaloka, hiện tại sủng cơ bên cạnh hân Lâm Trại phu nhân, thậm chí là trong phủ thượng tướng chúng ta Em nói trước kia em làm hộ vệ, nên đối với loại chuyện mật thám như vậy, ít nhiều cũng biết chứ?"

Dĩ nhiên, vì ám sát mục tiêu mà che giấu thân phận mình, lẫn vào thành hộ vệ hoặc là những nhân viên làm việc khác tới ám sát người trong cuộc của cô, quá nhiều.

Thất Dạ gật đầu một cái, đột nhiên có chút hết ý kiến.

Sống ở thế giới kia, mệt mỏi, không ngờ, tới nơi này, càng thêm mệt mỏi. Tại cái thế giới đó, trừ bảo vệ khách hàng của mình là được, nhưng ở nơi này. Không chỉ phải làm đũa giỡn, còn phải chịu đựng không phải đối xử với người, thật sự là quá khổ.

"Gia Mậu!" Lòng bàn tay cô vỗ khẽ lên cái trán, không còn hơi sức nói: "Anh nói cho tôi biết, thời điểm anh đá tôi, là cảm giác gì?"

"Tại sao muốn biết?"

"Anh nói hay không nói?"

"Cảm giác rất tệ." Gia Mậu dò người đi chỗ khác quay lưng về phía cô: "Nam Thất Dạ, coi như để cho tôi lựa chọn một lần nữa, tôi vẫn sẽ động thủ."

"Biết." Thân thể Thất Dạ co quắp lại nằm trên giường, cười có chút chua xót, nói: "Sự lựa chọn của anh, vĩnh viễn đều là danh lợi."

Hai tay của Gia Mậu vừa vất chéo sau lưng, nắm thành quả đấm, quay mặt sang, ánh mắt sâu kín nhìn Thất Dạ.

Khóe mắt Thất Dạ thoáng nhìn về phía mặt của anh, nói: "Còn có một vấn đề."

"Hỏi đi!"

"Tại sao là tôi?" Khóe miệng Thất Dạ nhẹ nhàng quất một cái, ánh mắt hạ xuống quan sát anh: "Chẳng lẽ anh cũng không cho là, tôi cũng là mật thám được bọn họ phái đến. Thật ra thì tôi như bây giờ, chính là vì mê hoặc anh, mới có thể cố ý làm bộ dạng giống như mình là một người bệnh thần kinh, không nhớ quá khứ của mình sao?"

"Em không phải như vậy." Thân thể cao lớn của Gia Mậu, ngồi xuống bên cạnh giường hẹp, cười như không cười nhìn cô: "Nam Thất Dạ, tôi gặp qua rất nhiều người, nhưng cho tới bây giờ tôi cũng không nhìn lầm người!"

Cặp mắt sâu trong, ánh mắt của anh, một ánh sáng sâu kín, giống như rất rõ ràng, tự tin của anh.

Con ngươi Thất Dạ từ từ híp lại, đầu ngón tay đột nhiên bóp cảm người đàn ông một cái, nhẹ nhàng hừ một tiếng: "Anh tại sao có tự tin như vậy?" Mà nói đối với mình.

"Bởi vì tôi là Gia Mậu – Dương - A Nhĩ Bá Đặc."

"Mới vừa rồi sao?" Ánh mắt Thất Dạ nhìn về phía vị trí cửa phòng đầu kia, nói: "Mới vừa rồi vừa bắt đầu anh nói với tôi cái gì sợ, không sợ hãi ..., nhưng nếu anh là vì lôi kéo hoàng thành Lạp Ma, tại sao đột nhiên lại nói đến dã tâm của mình? Anh rốt cuộc là trung thành lại còn có dã tâm? Hơn nữa, tôi phát giác thời điểm anh mới vừa nói chuyện này, còn nhìn một chút cửa bên kia Anh có phải, dấu điểm tôi chuyện gì hay không?"

"Nếu Y Toa Bối Lạp – Hi Nhĩ trở lại chỉ là vì lấy tin tức, tôi tự nhiên muốn cho cô ấy một chút tin tức hữu dụng rồi, em nói đúng không?" Gia Mậu đưa tay nắm tay mảnh khảnh của cô, không có mùi vị gì cả cười cười, nói: "Chẳng lẽ em không cảm thấy, chơi như vậy rất tốt sao?"

Chơi thật khá là tốt, đó là anh chơi người khác, chỉ là anh bị người chơi sẽ không tốt!

Giọng điệu Thất Dạ thờ dãi, bỗng nhiên khom lưng, hôn lên mu tay của người đàn ông một cái.

Gia Mậu có chút ngoài ý muốn nhìn đến mặt cô.

"Gia Mậu!" Thất Dạ nâng hàm, môi đỏ mọng khẽ vênh lên, nói: "Những việc làm của anh đối với tôi, tôi nhất định sẽ trả thù anh!"

"Tôi chờ!"

"Gia Mậu – Dương – A Nhĩ Bá Đặc, anh tốt nhất không nên có một ngày nghèo túng kia, nếu không. . . ." Thất Dạ nghiêng người, cánh tay dài vừa kéo dọc theo cổ của anh, đem cánh môi của mình sau khi dờ đi khoe miệng, cúi đầu cười nhạo một tiếng: "Nhất định sẽ đem anh giam ở dưới lòng bàn chân chà đạp!"

Gia Mậu mỉm môi cười khê, lòng bàn tay bùng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lưỡi dài vượt qua cánh môi của cô, xâm nhập hôn lên đầu lưỡi của cô.

Có lúc, người chính là cần mạo hiểm

Mặc dù nói không biết kết cục có hay không có lợi, nhưng chỉ cần cố gắng thử qua, mới có thể biết, mình đi đường là chính xác hay là sai lầm!

.....

Hoàng thành Lạp Ma có một ngày lễ truyền thống, mỗi khi ngày cuối cùng của tháng mười, cả Hoàng Thành sẽ gặp cử hành lễ hội tập thể. Người của dân gian thích đến trên đường vui mừng, vừa múa vừa hát. Hơn nữa, có biểu diễn đồng dao, trò chơi. Ngày này, trong cung có tài trợ, tất cả đồ ăn trên đường đều miễn phí, chỉ vì khiến dân chúng trải qua một ngày lễ vui vẻ.

Nghe Tuyết Ly nói đến ngày này thì Thất Dạ vui vẻ. Gần đây bởi vì thương thế cô nghiêm trọng, vẫn luôn ở lại trong phòng, đối với chuyện tình bên ngoài đều không nghe, không hỏi thấy. Mắt thấy "Ngày đại chúng" còn có ba ngày nữa sẽ đến, cô liền lên kế hoạch phải ra khỏi được.

Gia Mậu đối với đề nghị của cô không có ý kiến gì, chỉ nói chính cô thích là tốt rồi. Thời gian này anh ít ở lại trong phủ, thường chạy đến ở trong quân doanh. Thất Dạ đoán chừng anh bận rộn quân vụ, nên cũng không quản anh khi gió gì. Chỉ là, Y Toa Bối Lạp gần đây lại đến gần cô, nói là đến "Ngày đại chúng", muốn cùng với cô cùng nhau đi chơi trên đường cái một chút.

Thất Dạ không cự tuyệt, đem chuyện này nói với Gia Mậu rồi, người đàn ông kia cũng không phản đối.

Kể từ sau khi Thất Dạ bị thương, quan hệ của Gia Mậu và Y Toa Bối Lạp hình như hòa hoãn một ít. Bộ dáng Y Toa Bối Lạp cũng rất vui vẻ, bên trong phủ thượng tướng, nhất thời có một không khí hài hòa. Giống như, đoạn không vui trước kia giữa bọn họ, cho tới bây giờ cũng không có xảy ra.

"Chị." Ở thời điểm chọn nón mũ quần áo để đi chơi trên đường, Y Toa Bối Lạp thay một bộ quần áo màu đen nhàn nhàn nhìn Thất Dạ nói: "Gần đây thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc mỗi lần về trong phủ cũng đi nhìn chị, quan hệ của hai người giống như thật không tệ."

"Tạm được!" Thất Dạ soi gương chiếu chiếu, ánh mắt xuyên thấu qua kính diện bắn thẳng về phía ánh mắt của cô ta: "Có vấn đề gì không?"

"Không có." Y Toa Bối Lạp lắc đầu một cái, khoe miệng nhẹ nhàng nhấp hạ xuống, nói: "Chỉ là hai ngày trước em nói chuyện điện thoại với cha, người giống như. Hi vọng chúng ta có thể cùng trở về thăm người." .

"Đó?" Thất Dạ trong lòng cười nhạt một tiếng, nghiêng mặt sang bên nhàn nhạt liếc xéo Y Toa Bối Lạp: "Như vậy ông ấy có nói, hi vọng trong chúng ta người nào trở về hay không?"

Y Toa Bối Lạp cắn cắn môi dưới, đầu ngón tay nín lấy vạt áo, không nói gì.

Đầu ngón tay Thất Dạ nhẹ nhàng đánh trúng lên tóc trên trán, không có mùi vị gì cả nói: "Cha hi vọng tôi trở về?"

Thúi lắm. Ông ta mới không phải cha của cô! Chỉ là, hiện tại liền nhịn một chút trước đi!

"Ừ!" Y Toa Bối Lạp gật đầu: "Người nói đã thật lâu chưa gặp chị, người cũng chỉ hi vọng chị có thể có khả năng trở về một khoảng thời gian. Hơn nữa. Nếu như về sau chị thật muốn đi theo thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, cũng có thể cùng cha nói rõ một chút mới đúng. Hơn nữa. Chị chẳng lẽ chị cũng không muốn một danh phận sao?"

"Danh phận?" Thất Dạ nâng lông mày lên, cười như không cười nhìn Y Toa Bối Lạp: "Muốn danh phận gì?"

Kiểu như, Gia Mậu là hạng người gì, cho là cô muốn danh phận, anh sẽ cho sao? Huống chi, Y Toa Bối Lạp làm như vậy, nhưng mà chỉ là muốn giật dây khiến cho cô mâu thuẫn thôi với Gia Mậu, tuyệt đối không phải là vì cô mà suy nghĩ. Vì vậy, mặt mày cô giương lên, thuận theo lời của Y Toa Bối Lạp hỏi lên.

Y Toa Bối Lạp giương con mắt, nhàn nhạt cười cười, nói: "Coi như không phải phu nhân thượng tướng, cũng có thể là cơ thiếp"

Ở tỉnh cầu Tra Phi, có vài người chưa cưới vợ, người nữ chủ nhân cao nhất trong một nhà, chính là sủng cơ của nam chủ nhân. Cho nên, thật ra thì vợ và sủng cơ không có sự khác biệt gì lớn. Dù sao, nếu như cô ấy có thể có khả năng bắt được lòng của người đàn ông, bất kể cô ấy có phải vợ hán hay không, hẳn cũng sẽ hưởng về phía cô ấy.

Thất Dạ nông cạn cười cười, nói: "Y Toa Bối Lạp, cô có hỏi qua thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc muốn danh phận sủng cơ như vậy hay không?"

Y Toa Bối Lạp sững sốt, có chút giật mình nhìn đến mặt cô: "Chị, làm sao chị sẽ hỏi loại vấn đề này?"

"Loại vấn đề này thật kỳ quái sao?" Thất Dạ nhún vai một cái, nói: "Tôi muốn nếu như trước kia cô với thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân lời nói rất

tốt, coi như cô không phải nói, anh ấy cũng sẽ cho cô đi! Chỉ là. Cô thật giống như cũng không lấy được ưu ái của anh ấy. Tôi nghe lúc trước anh ấy nói với cô mấy lời kia, hình như cũng không coi trọng cô!"

"Không phải như vậy ." Y Toa Bối Lạp nhướn mày, trong vẻ mặt kia tựa hồ tập hợp một chút tâm tình không vui: "Em ở bên cạnh anh ấy. Cho tới bây giờ cũng chưa có nghĩ muốn địa vị gì. Em thật sự yêu thích anh ấy——"

"Thật lòng thương anh ấy sẽ không đặt anh ấy vào tình cảnh nguy hiểm." Thất Dạ khinh thường khẽ hừ nhẹ một tiếng, nói: "Y Toa Bối Lạp, so với thương anh ấy, cô yêu mình hơn."

Gò má của Y Toa Bối Lạp một hồi trắng bệch, muốn nói gì, lại liếc thấy trong gương phản chiếu hình ảnh vị trí ngoài cửa, một đôi ủng da xuất hiện, liền lập tức nói: "Chị thật ra thì đơn giản là chị muốn thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc cho chị một danh phận thôi. Chị nói có thể quyến rũ anh ấy ở trên giường, chị thành công không?"

Thất Dạ nghe vậy, con ngươi co rút lại. Sau đó, cô ý thức được cái gì, nông cạn cười một tiếng, nói: "Không có, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc nói, so với làm với tôi, thật ra thì anh ấy thích mình phát tiết hơn."

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Tôi sẽ giúp anh

Y Toa Bối Lạp thế nào cũng không nghĩ đến, Thất Dạ lại có thể biết nói ra những lời này. Thời khắc tim cô đập mạnh và loạn nhịp, lại nghe được một tiếng hừ nhẹ truyền đến từ sau lưng, thân thể cao lớn của người đàn ông liền nhích lại gần. Ánh mắt của anh tĩnh mịch đẹp đẽ mà lạnh lẽo, lạnh lùng liếc về phía Thất Dạ, giống như hận không đem cô nuốt sống xuống phía dưới được.

Thất Dạ cũng không sợ anh, cô nhẹ nhàng cảm, con mắt sắc sâu kín, lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông, không nhúc nhích.

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc." Cho dù ánh mắt của người đàn ông cũng không phải là nhìn mình, nhưng Y Toa Bối Lạp vẫn là bị hù dọa toát đầy mồ hôi. Cô lắc đầu một cái, lui về phía sau nửa bước, trong mắt lóe ra sắc thái mê ly: "Mới vừa rồi. chị em chị ấy không phải. Chị không biết."

"Cô ấy biết tôi ở chỗ này, cũng sẽ không nói sao?" Con mắt sắc của Gia Mậu sâu kín, bàn tay đột nhiên dọc theo bả vai của cô kéo một cái, đem thân thể cô lôi kéo qua đi, cười lạnh lạnh nói: "Y Toa Bối Lạp-Hi Nhĩ, biết thiện tại tôi muốn làm cái gì sao?"

Ánh mắt của anh nhìn cô, so mới vừa rồi nhìn chằm chằm Thất Dạ còn đáng sợ hơn. Cái loại ánh mắt khát máu, y hệt như tới từ địa ngục ác ma, mang theo một cỗ lệ khí tàn nhẫn đem cả người cô cũng xé rách!

Y Toa Bối Lạp lắc đầu một cái, sau đó vừa nhanh chóng gật đầu, lúc đầu ngón tay Gia Mậu nắm lấy bả vai của cô sắp buông lỏng, nghiêng mặt sâu kín nhìn Thất Dạ một cái, liền xoay người đi ra phía ngoài cửa.

Nhân tiện, cũng đóng cửa lại rồi !

Nghe cửa phòng vang động "Rắc rắc" một tiếng khép lại, hai tay Thất Dạ trên vòng trước ngực, không nỡ không nhặt nhìn chằm chằm Gia Mậu: "Không ngờ thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân diễn đùa giỡn, so với thật không có gì khác biệt!"

"Làm sao cô biết tôi là diễn trò?" Thân thể cao lớn của Gia Mậu khẽ dựa sát vào cô gái, mặt mày lạnh lạnh: "Tôi thích tự mình phát tiết?"

Mặc dù lời của anh nói xong rất nhẹ, hình như là không có nửa phần mùi vị uy hiếp, nhưng Thất Dạ nghe trong lòng vẫn run sợ. Chân mày của cô khẽ nhíu một cái, thân thể không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, cố gắng cùng người đàn ông kéo ra khoảng cách nhất định. Chỉ tiếc, cô rất nhanh liền phát hiện tốc độ của mình không thể nhanh bằng Gia Mậu, bước chân của cô mới khẽ dõng, cánh tay dài của đối phương đã nắm dọc theo eo cô dùng sức khẽ bóp, đem cả thân thể cô cũng đẩy tới vị trí vách tường bên cạnh.

"Đụng ——" nhẹ sẽ liền tốt.

Bởi vì nguyên nhân đụng, một bên giá áo bị đẩy ngã trên mặt đất. Mà da thịt sau lưng Thất Dạ, bị xâm lấn cũng rung cả mình, làm lông mày cô không nhịn được nhăn lại thật chặt.

Gia Mậu lại hình như tương đối vui vẻ, đôi lông mày của anh nhẹ giương, đôi mắt u tối, sâu kín nhìn chằm chằm cô gái: "Nam Thất Dạ, hình như em không hiểu tôi rõ lắm!"

"Tôi cũng cần hiểu rõ anh sao?" Cánh môi Thất Dạ nhẹ hạ xuống, trong mắt lộ ra một mảnh ánh sáng: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, tôi cho là

quan hệ của chúng ta chỉ đơn thuần là hợp tác lợi ích?"

"Em nghĩ như vậy?" Lòng bàn tay Gia Mậu dọc theo bờ vai của cô một cái, đầu ngón tay từ từ dời về phía vị trí cái ót của cô, rất nhanh liền đem cô đến phía trước đề một cái, gương mặt tuần tú sát lại.

Trước mắt nhìn cánh môi hai người cơ hồ muốn dán sát, Thất Dạ lại đột nhiên đưa tay về phía khóe miệng người đàn ông che lại, ngăn chặn cánh môi của anh.

Con ngươi của Gia Mậu khẽ co lại, con mắt màu đậm trầm ngâm nhàn nhạt nhìn chăm chú vào cô.

"Tôi tự do một ngày, anh nên cho." Cánh tay của Thất Dạ theo cổ của anh vừa kéo, nhỏ giọng cười nói: "Tôi muốn đi tham gia ‘ ngày đại chúng ’, một mình!"

Nghe cô nhấn mạnh ba chữ trọng điểm phía sau, con mắt sắc của Gia Mậu thâm sâu, đôi mắt nhìn chăm chăm cô trầm mặc chốc lát, ngay sau đó gật đầu một cái,

Trong mi mắt Thất Dạ, trong nháy mắt thoát ra ánh sáng rực rỡ, thần thành lấp lánh, giống như đem toàn bộ thế giới bên ngoài cũng làm xinh đẹp!

Khóe miệng Gia Mậu nhẹ nhàng vẽ ra một độ cong đậm bạc, lòng bàn tay đơn trón dọc theo gương mặt cô gái, thanh âm mang theo mấy phần khàn khàn: "Nếu như mà tôi nói hài lòng."

Thanh âm của anh mới nói được một nửa, cánh môi của cô gái, liền chủ động dán tới môi của anh. Cô khua môi múa mép linh động dí dỏm, bằng tốc độ nhanh nhất, chiếm đoạt lhoang miệng người đàn ông, giống như thường ngày anh vẫn đùa giỡn cô, cuốn lấy từng tế bào trong cô hòng anh, tìm kiếm thật sâu trong cô hòng người đàn ông.

Đối với cô hôn bốc lửa như vậy, Gia Mậu hình như tương đối hài lòng. Tâm tình của anh vui vẻ, trong mi mắt, thấm ra mấy sợi ánh sáng, bàn tay vốn là đang cảm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái, dùng sức dọc theo sống lưng vừa đỡ, ngón tay kia, từ áo cổ áo cô thăm dò đi vào trong, lực lợi xoa nhẹ lên ngọn núi nhạy cảm của cô, nhẹ nhàng chăm sóc.

Thất Dạ cũng rút miệng ra để hít thở, thân thể co quắp hạ xuống, liền xóa liễu khí, vốn là cuồng vọng hôn, liền lập tức ít đi mấy phần sức lực.

Lưỡi của cô, nhu mềm ngọt ngào, từng vị trí bị cô hôn qua, hình như cũng giữ lại một loại hơi thở mật ngọt. Con ngươi Gia Mậu càng phát ra ánh sáng sâu kín, cánh tay dài theo eo của cô vừa kéo, bế cô lên, đi về phía mặt bàn cách đó không xa, đặt cô ở phía trên, thân thể cao lớn ép xuống.

"Gia Mậu." Cảm thấy người đàn ông chen vào vị trí giữa hai chân của cô, Thất Dạ cảm giác bụng vị một luồng khí dâng trào, khiến cho cả thân thể cô cũng kích thích đến nhiệt độ cô không cách nào thừa nhận!

"Hử? !" Người đàn ông cúi đầu nhẹ nhàng hôn cổ trơn mịn của cô, thanh âm có chút mơ hồ.

"Tôi sẽ giúp anh!" Hai chân Thất Dạ, tự động dọc vòng chắc theo thắt lưng người đàn ông, nhìn người đàn ông nghe lời của cô nói sau đó ánh mắt khẽ giương lên, đôi môi nhẹ nhàng bĩu một cái, nhàn nhạt cười nói: "Vô luận anh muốn làm gì, tôi đều sẽ giúp anh."

"Sau đó." Gia Mậu nâng lông mi dày nhàn nhạt nhìn cô, thanh âm không nhanh không chậm, giống như đề nghị của Thất Dạ, không có bao nhiêu quan hệ với anh.

Trời mới biết, cô suy nghĩ một hồi, muốn phá tế bào não, mới làm ra quyết định như vậy. Nhưng, theo lời của anh, hình như là có cũng được mà không có cũng không sao! Chẳng lẽ, hôm nay anh cho là, cô không có tư cách đứng ở bên cạnh anh sao?

Tuy rằng là bởi vì thái độ anh lạnh lùng mà trong lòng có chút bị thương, nhưng lại không tổn hao gì ý nghĩ kiên định của Thất Dạ. Cô nhấp nhẹ cánh môi nhàn nhạt cười cười, nói: "Sau đó, mặc cho số phận!"

Cái cô gái nhỏ này, ngược lại càng ngày càng hiểu được bày mưu tính kế vì mình rồi. Cũng biết, để lại đường lui cho mình như thế nào! Cô không nói cô muốn, là bởi vì đã sớm biết, anh biết cô muốn cái gì. Mà những thứ đó, anh có thể sẽ không cho cô.

"Tốt!" Môi mỏng Người đàn ông nhàn nhạt nhấp hạ xuống, thanh âm trầm thấp: "Nhưng đó là nói sau!"

Nói xong, con mắt sắc của anh sáng lên, liền ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Mặc dù biết rõ anh sẽ không nói những gì, trong lòng Thất Dạ vẫn là có một chút thất vọng nho nhỏ. Chỉ là, đây chính là Gia Mậu – Dương – A Nhĩ Bá Đặc, là người đàn ông cô sẽ thương thức! Cho nên, vô luận kết quả sau cùng như thế nào, cô đi nước hiểm lần này, coi như thành công!

Thất Dạ nhắm hai mắt lại, chuyên tâm hưởng thụ người đàn ông mang cho cô giác quan hưởng thụ.

.....

Nhìn người đàn ông từ phòng sách ra đến bậc thềm, cô gái ngênh đón, nhỏ giọng nói: "Thượng tướng, muốn dùng cơm sao?"

"Ừ." Tư Á gật đầu, nhàn nhạt liếc cô gái một cái: "Cùng đi đi!"

"Tốt!" Thiên Đại mỉm cười, nhìn người đàn ông đưa bàn tay tới, khẽ sững sốt một chút, nhưng vẫn là đem tay nhỏ bé của mình đặt vào trong lòng bàn tay của người đàn ông, mặc cho anh nắm tay mình đi về phía phòng ăn.

Giống như thường ngày, quán gia vẫn chuẩn bị một bàn thức ăn phong phú, chỉ là, hôm nay hình như còn nhiều thêm mấy món xào. Những món ăn này xem ra cũng có mấy phần đáng vẻ, hình như là sắc hương vị đều đủ cả. Vì vậy, mảy rậm của người đàn ông không khỏi tà tà dựng lên, mắt nhìn dọc theo Thiên Đại. Người sau cười cười, nhỏ giọng nói: "Hôm nay đúng lúc có thời gian, tôi tùy ý là xong mấy món xào. Bởi vì tôi thấy thường ngày đều ăn món giống nhau, cho nên hôm nay thử một chút khác đi! Nếu như anh không thích, còn có thể chọn ra món thích ăn

....."

"Tôi sẽ thử ." Tư Á không đợi cô nói cho hết, cũng đã nhàn nhạt mở miệng cắt đứt lời cô: "Ngồi trước đi!"

"Tốt." Thiên Đại gật đầu, người đàn ông sẵn sàng kéo cái ghế ra sau, ngồi xuống.

Lòng bàn tay Tư Á nhẹ nhàng vỗ lên đầu cô, hướng về phía quán gia dùng chân ở bên nháy mắt, người sau dẫn cả đám người làm đều lui rồi đi.

Bình thường bọn họ dùng cơm, cũng luôn là có người hầu hạ , hôm nay Tư Á là thế nào?

Nhìn người đàn ông ngồi xuống mà không có người hầu hạ, Thiên Đại chỉ đành phải lần nữa đứng lên, giúp người đàn ông mức một chén canh chuyển qua trước mặt anh.

Cúi chỏ Tư Á đặt ngang ở trên mặt bàn, mười ngón tay bắt chéo, tỉnh táo nhìn Thiên Đại, nói: "Tôi vừa mới nhận được một tin."

"Cái gì?" Nhìn vẻ mặt anh bộ dáng rất là nặng nề, đầu lông mày Thiên Đại nhẹ nhàng cau lại hạ xuống, trực giác tin tức anh đang nói, không phải là tin tức tốt gì.

"Hoàng tử Tát Khắc Tồn Điện hạ cầu hôn tiểu thư Nam Nhã Toa của gia tộc Đạo Sâm cầu hôn rồi, hơn nữa, đã cầu xin An Đức Liệt Vương thay bọn họ gả." Tư Á cảm thía mức nước canh đưa vào trong môi mỏng của mình, nhẹ nuốt xuống bụng, lạnh nhạt nói: "Mùi vị không tệ."

"Cám ơn!" Nghe cái người kia nghĩ một đằng nói một nẻo, lông mày Thiên Đại nhíu lại càng phát chặt, hai cánh tay cô đều thể hiện rõ quan điểm, thân thể nghiêng đến phía trước, có chút lo lắng hỏi thăm: "Thượng tướng, thời điểm tiểu thư Nam Nhã Toa trước đó vài ngày gặp lại anh ở đại điện Kaloka không phải thích anh sao?"

Tư Á hơi sững sờ, ngẩng đầu ngưng mắt nhìn Thiên Đại, trong mắt ánh sáng lóe lên một tia lấp lánh.

Thiên Đại khò sở cười một tiếng, nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Là!" Tư Á tự nhiên thanh thần cam kết: "Hơn nữa, trong thời gian mười năm quá khứ, cô ấy cơ hồ cũng vây ở bên cạnh xung quanh tôi. Chỉ là, tôi vẫn luôn không thích qua cô ấy thôi!"

"Thượng tướng không có thích qua cô ấy, hay là nói nguyên nhân bởi vì lợi ích của gia tộc, không có cách nào chủ động đến gần với cô?"

Con người Tư Á trong nháy mắt run lên, lòng bàn tay vỗ lên mặt bàn.

Trên mặt bàn để gì đều hình như bởi vì chấn động này mà phát ra tiếng vang, mà lòng của Thiên Đại không hiểu liền run lên một cái.

Cô cũng chỉ là nói ra lời thật tình thôi, tại sao anh lại tức giận như vậy?

"Dung Thiên Đại, cô cảm thấy mình rất thông minh sao?" Tư Á chợt đưa tay hướng bả vai của cô lôi kéo, đem cả thân thể mảnh khảnh của cô cũng áp vào trong ngực mình, cúi thấp đầu xuống, lạnh lùng nhìn cô, khàn giọng dò hỏi: "Cô biết tình thế trước mắt của hoàng thành Lạp Ma là cái gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 159: Ngày đại chúng

"Em biết rồi!" Nghe Tư Á hỏi, Thiên Đại liền lập tức nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mặt mày thanh linh, quật cường nhìn người đàn ông, nói: "Anh và Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân, gia tộc Bác đáng lẽ đều về phe của Phí Nhĩ Lạc Điện hạ. Nhưng mà, trước mắt các anh cãi nhau, cả trong thành thậm chí là ngoại thành, mọi người đều nhìn các anh náo nhiệt, muốn các anh mau chóng trở mặt, làm bọn họ có thể lợi dụng cơ hội. Mà Tát Khắc Tồn Điện hạ hiện tại lại có ý nhân cơ hội lôi kéo Liễu Đạo Sâm Sâm, Gia tộc Trát Tây, cùng các anh tạo thành tình thế đối lập. Dĩ nhiên, các người không thể

xem nhẹ Hoàng hậu và công chúa Mạn Ny Ti, Công Tước Tát.

Còn nữa, trong hoàng thành Lạp Ma lại xuất hiện một Lợi Á, trong Đồ thành có một Nam Tuyệt Hiêu, nghe nói trong thành Đức Lan có Gia tộc Hi cũng cuốn vào. Hoàng thành Lạp Ma không chỉ có nội忧, hơn nữa còn có giặc ngoại xâm như hồ rình mồi với các anh. Chỉ là Thượng tướng, các anh, gia tộc Ngõa La Luân và hoàng tử Phí Nhĩ Lạc là chặt chẽ không rời. Nguyên ở em gái anh - Tắc Tây Lợi Á ở chính giữa điều hòa, quyền thế của các anh vẫn luôn duy trì. Trừ phi, An Đức Liệt Vương đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, mà em gái anh đi theo hoàng tử Phí Nhĩ Lạc thất thế với hoàng tử Tát Khắc Tồn, nếu không các anh cũng chỉ có thể duy trì xu thế đối lập như vậy!"

Tư Á vốn luôn luôn đều rất tỉnh táo, thời khắc nghe cô nói "An Đức Liệt Vương đột nhiên chết bất đắc kỳ tử", con mắt lập tức híp lại. Sau đó yên lặng lắng nghe cô nói, anh nhàn nhạt cười cười, nói: "Dung Thiên Đại, không ngờ em vẫn rất thông minh!"

"Tôi chỉ là dùng mắt để nhìn."

"Em là dùng tâm nhìn."

Mắt thấy lòng bàn tay người đàn ông nhấc lên sờ soạng trên gương mặt của cô một cái, Thiên Đại cau mày, có chút không vui đẩy anh ra.

Cánh tay của Tư Á đỡ bả vai cô hơi dùng sức nhấc, đỡ cô nâng lên một chút, môi mỏng dọc theo khóe miệng của cô hôn một cái, nói: "Em muốn thưởng cái gì?"

"Cái gì?" Thiên Đại sững sờ.

"Hãy nói một chút, em còn chưa nói hết!"

"." Mắt thấy ánh mắt của người đàn ông chìm xuống u ám, ánh sáng lạnh di động, Thiên Đại hít sâu, nhỏ giọng nói: "Những người làm ở sa mạc Cáp Lạp, chỉ sợ hiện tại cũng đang rục rịch đi!"

Thượng tướng Gia Mậu và Tư Á đi biên giới sa mạc Cáp Lạp, mấy người du nô tạo phản, kết quả đánh bọn họ rút lui hơn năm mươi cây số. Tư Á và Gia Mậu chiến thắng trở về, những người đó cũng thu lại một chút. Lúc này, bọn họ gặp Chuyện không may, chỉ sợ là thời cơ tốt nhất cho những người đó xâm chiếm

Tư Á nghe thấy lời nói của cô, cười cười, nói: "Em nên biết, 'ngày đại chúng' của hoàng thành Lạp Ma chứ? Một ngày nào đó, tất cả mọi người sẽ ăn chơi nhậu nhẹt ở trên đường cái. Một ngày nào đó, tất cả mọi người của hoàng thành Lạp Ma đều là người ngang hàng. Mọi người, đều không phạm pháp, muốn là gì thì làm!" Trước nên cùng chủng tộc.

Đối với "ngày đại chúng", Thiên Đại dĩ nhiên là nhất thanh nhị sở. Chỉ là, nếu Tư Á nói cái này với cô, đương nhiên không đơn giản. Cô nhẹ nhàng híp mắt lại, cắn cánh môi, nói: "Anh muốn làm cái gì?"

"Thật sự là cô gái thông minh." Nhìn ánh sáng thanh linh trong mắt cô di động, Tư Á nghiêng người, bung khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên hôn một cái, nói: "Dung Thiên Đại, nếu không có em và Nam Thất Dạ, tôi và Gia Mậu. Có thể thật sự một lòng muốn phá hủy!"

Thiên Đại nghe vậy, mi tâm run run.

Tư Á nói Chuyện đến mức này, cô tự nhiên sẽ hiểu anh là ý ở ngoài lời rồi!

Chỉ là, bảo vệ anh và Gia Mậu, kết quả cô và Thất Dạ, lại biết như thế nào đây?

"Đừng sợ." Môi Tư Á dọc theo gương mặt của cô dời qua, cuối cùng ngừng ở vành tai của cô, cúi đầu hơi hột nói: "Chỉ cần có chúng tôi ở đây, các em vĩnh viễn đều sẽ không có Chu Sayện!"

"Tư Á." Không biết có phải do thanh âm kia quá mức dịu dàng hay không, mà giờ phút này, lỗ tai cô như nhũn ra, Thiên Đại chỉ cảm thấy cả thân thể rơi vào trong trạng thái chết lặng. Cô khẽ cắn răng, cùng người đàn ông nhìn thẳng vào mắt, ánh mắt không do dự, gật đầu một cái.

Đầu ngón tay Tư Á giữ cầm cô, nhẹ nhàng hôn một cái lên khóe miệng của cô.

Chờ, nếu loạn trong giặc ngoài đều tồn tại, bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục phá giải. Cuối cùng cũng sẽ có một ngày nào đó, xua mây thấy trăng!

Dĩ nhiên, thời điểm anh vừa hỏi Thiên Đại, cô đem tình hình hiện tại của hoàng thành Lạp Ma đại khái nói một lần, trên căn bản là không có chỗ sơ hở. Chỉ là, cô còn bỏ quên một Chuyện rất quan trọng. Ở chỗ này, trừ những thế lực nhỏ tan vỡ uy hiếp bên ngoài ra, còn có một thế lực lớn hơn uy hiếp, cô không nói ra.

Sự việc, thường hay là những lúc người ta không tưởng, sẽ xảy ra.

.....

Vua tứ hôn, đối với mỗi người mà nói, đều là vinh dự chí cao vô thượng.

Nhìn đám người không ngừng hướng vào trong nhà đưa lễ vật, người đàn ông đứng ở một bên, yên lặng nhìn, chau mày.

Ngày đó, thời điểm anh đi vào hoàng cung gặp An Đức Liệt Vương, mặc dù anh cũng hình như có suy tính phương diện này, Nhưng mà nói trước ổn định vừa vững, cũng không muốn lập tức có ý muốn để Nam Nhã Toa gả cho Tát Khắc Tôn, thế nào mới qua một chút, tất cả mọi Chuyện cư nhiên lại đột nhiên khản trương rồi hả? Tiếp tục như vậy, cũng không biết có thể gặp Chuyện không may hay không!

"Phụ Soái!" Bên cạnh, người đàn ông chau mày, có chút ưu sầu lo lắng nhìn Ma Tây • Đạo Sâm hỏi thăm: "Đây là ý tứ của anh sao?"

"Không phải." Ma Tây • Đạo Sâm lắc đầu, đôi tay bắt chéo sau lưng nắm chặt thành quyền, nói: " Uy Nhĩ Sĩ, thời gian trước Nam Nhã Toa và Tát Khắc Tôn Điện hạ tham dự yến hội ở đại điện Kaloka, sau đó bị tập kích, liền không một mình đi ra ngoài nữa, vậy sao?"

"Đúng, bởi vì chuyện đó, Nam Nhã Toa sợ hãi, tôi vẫn luôn ở cùng cô ấy. Cô ấy cũng không muốn ra cửa, hình như là bị kích động quá lớn." Uy Nhĩ Sĩ gật đầu: "Hơn nữa tôi nghĩ Tát Khắc Tôn Điện hạ chỉ muốn lợi dụng Nam Nhã Toa giúp anh ta chứng tỏ thôi, không hề thật sự cảm thấy hứng thú đối với Nam Nhã Toa. Nhưng mà, bây giờ anh ta."

Lòng bàn tay Ma Tây nhất cử (cử động một lần), ý bảo anh ta câm miệng.

Chân mày Uy Nhĩ Sĩ nhíu chặt, có chút rầu rĩ nhìn Ma Tây, nói: "Phụ Soái, chúng ta không thể tiếp tục như vậy với Gia tộc Đạo Sâm nữa rồi. Ngài vẫn luôn không nghe thấy việc đời, chỉ một lòng muốn liều mạng vì An Đức Liệt Vương. Nhưng, Đến hôm nay, không chỉ có hoàng tử Phí Nhĩ Lạc và hoàng tử Tát Khắc Tôn, hai người phe cánh lớn mạnh – đủ đầy, dù cho công chúa Mạn Ny Ti cũng đã có thể lực nhất định. Hiện tại đang cùng gia tộc Ngõa La Luân và gia tộc A Nhĩ Bá Đặc đang đứng ở trạng thái đối lập, sao chúng ta không nhân cơ hội này, mượn sức của nhất tộc?"

Ma Tây vốn là mày rậm nhíu chặt, hình như có chuyện gì không nghĩ ra, hôm nay nghe được lời nói của Uy Nhĩ Sĩ, liền lập tức vung tay áo, thấp ‘xuy’ cười cười: "Uy Nhĩ Sĩ, lời này của cậu ngược lại nhắc nhở tôi. Tôi nói, tại sao An Đức Liệt Vương lại đột nhiên thay đổi chủ ý, để hoàng tử Tát Khắc Tôn từ hôn với Nam Nhã Toa!"

"Cái gì?" Uy Nhĩ Sĩ có chút không hiểu, hỏi lại.

"Cậu vừa mới nói chuyện tình rồi."

Uy Nhĩ Sĩ cả kinh, thất thanh nói: "An Đức Liệt Vương sợ Phụ Soái sẽ vào lúc này giật dây Nam Nhã Toa và Thượng tướng Ngõa La Luân."

"Câm miệng!" Ma Tây ~ liền lập tức quát to bảo cậu ta ngưng lại, trầm giọng nói: "An Đức Liệt Vương đi một bước cò này, rất lợi hại!"

"Không sai, anh ấy không cho phép chúng tôi lôi kéo bất kỳ thế lực nào giữa bọn họ. Với lại, trước kia anh ấy hình như cũng không có thật sự tin tưởng Phụ Soái như vậy. Nếu không, cũng không cần trong lúc mấu chốt này, khiến hoàng tử Tát Khắc Tôn đính hôn với Nam Nhã Toa rồi! Rõ ràng anh ấy muốn trói chặt Phụ Soái!" Chân mày Uy Nhĩ Sĩ nhíu chặt, nói: "Phụ Soái, ngài nói xem, chúng tôi phải làm sao?"

"Hoàng thành Lạp Ma này, người nào không biết Nam Nhã Toa người phụ nữ mà tôi - Ma Tây • Đạo Sâm thương yêu nhất? Hơn nữa, thời gian trước không phải Nam Nhã Toa và sủng cơ Nam Hi trong phủ Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc rất thân cận sao? Đây cũng là cơ hội!" Ma Tây • Đạo Sâm quay mặt nhân nhật liếc Uy Nhĩ Sĩ một cái, nói: "Ngày đại chúng sắp tới rồi!"

Ngày đại chúng, là một ngày khiến tôi mong chờ!

Uy Nhĩ Sĩ nghe vậy, ánh mắt sáng lên, khoe miệng nhân nhật kéo ra tia cười.

Quả nhiên Phụ Soái là người trời sinh làm chuyện lớn, hiểu được làm thế nào để cho mình đưa thân vào trong vòng xoáy!

.....

Mắt thấy cô gái bị đẩy ngã trên mặt bàn, mày rậm người đàn ông giương lên, khoe miệng mỉm cười thần nhiên.

"Lúc này, anh còn cười được?" Mạn Ny Ti nắm quả đấm hướng lòng ngực người đàn ông đập một cái, sắc giọng: "Mã Tu, Phí Nhĩ Lạc và Tát Khắc Tổ cũngn bởi vì cùng lúc gặp chuyện tập kích, phụ vương mặc dù đang hoài nghi bọn họ đầu đá lẫn nhau, nhưng em nghĩ, hoài nghi anh nhiều hơn, đều chông lên người em. Vốn là Ngõa La Luân và A Nhĩ Bá Đặc trở mặt là một chuyện tốt, nhưng phụ vương đột nhiên đồng ý để Tát Khắc Tôn cùng Gia tộc Đạo Sâm kết thân, đối với chúng ta là một uy hiếp lớn, tại sao anh còn có tâm tình ở chỗ này thờ ơ như vậy?"

"Công chúa điện hạ, đây vốn là việc vui của hoàng thất, anh vui vẻ, cũng là việc nên làm."

Mạn Ny Ti nhíu chặt lông mày nhìn anh, trong tròng mắt đều là ánh sáng không hiểu.

Hai tay Mã Tu hướng bả vai của cô đập xuống, dịu dàng mở miệng: "Em quên sao? Hiện tại, giao tình giữa anh và hoàng tử Tát Khắc Tôn cũng không tệ lắm!"

"Mẫu hậu em bên kia ép em rất chặt!" Mạn Ny Ti nhẹ vênh miệng nhỏ, nói: "Bình thường Tát Khắc Tôn và Phí Nhĩ Lạc xem ra đối với em rất tốt, nhưng em biết rõ, bọn họ luôn luôn đề phòng em. Em cũng không muốn làm người bị kẹp giữa bọn họ, như vậy quá mệt mỏi!"

"Em nhất định phải làm như vậy!" Đầu ngón tay Mã Tu theo gương mặt của cô nhẹ nhàng trượt hai cái, nói: "Công chúa điện hạ, ném trái trong khổ đau, mới là Nhân Thượng Nhân! Một ngày nào đó, em có thể chứng minh, em mới là người thích hợp nhất ngồi lên vị trí cao nhất đó!"

Nghe câu nói của anh, trong lòng Mạn Ny Ti chấn động. Ánh mắt của cô nhẹ nhàng nháy mấy cái, kinh ngạc nhìn Mã Tu trước mặt, trong lúc nhất thời, nói không ra lời.

Quá kinh hãi.

Mặc dù cô biết Mã Tu vẫn luôn ủng hộ cô, nhưng cô cho là, anh muốn giúp đỡ, chỉ là mấu hậu cô, nhưng. Anh lại để cho cô.

"Tin tưởng anh!" Mã Tu nhìn bộ dáng kia của cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cô, dịu dàng nói: "Công chúa điện hạ, em nhất định có thể."

.....

Ngày đại chúng

Mắt thấy cô gái một thân đơn giản quần áo quần quanh, nghiêng người dựa vào bên cửa phòng, mỗi người đàn ông nhàn nhạt nháp lên cười nhẹ.

Thất Dạ ở trước mặt anh xoay một vòng: "Em thế nào?"

"Rất được!" Cánh tay dài của Gia Mậu duỗi ra, cúi đầu nhẹ chỉnh tóc cho cô, đem một vật đặt vào trong tay cô: "Cho em!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Chiến hữu

Thất Dạ là hộ vệ bản lĩnh, cho dù ánh mắt không cần xem xét, chỉ riêng dựa vào cảm xúc của vật kia, cơ hồ cũng đã biết nó là cái gì. Mặc dù trước đây bất kể là lần thứ nhất, Gia Mậu đều nhắc nhở, chỉ cần ra cửa nhất định cần thiết mang theo nó, nhưng trước đây cho tới bây giờ cô đều không sử dụng qua. Vì vậy, cánh môi cô giật giật, có một khắc kia muốn cự tuyệt người đàn ông. Chỉ là, Gia Mậu lại khẽ cắn cánh môi của cô nhỏ giọng nói: "Lần này và ngày thường không giống nhau, trước kia là đồ dự bị, lần này, có thể phải dùng!"

Thất Dạ liền không nói thêm gì nữa, đem vật kia giấu bên trong quần áo. Đầu ngón tay cô siết chặt áo người đàn ông, nhỏ giọng nói: "Lần này, thật sẽ không để cho người theo dõi tôi?"

"Ừ!" Gia Mậu cười nhạt: "Tự do một ngày."

"Gia Mậu, cảm ơn anh!" Lòng mày của Thất Dạ giương lên, tầm mắt đụng nhau với người đàn ông, cười như không cười nói: "Anh có cho là, tôi muốn thừa dịp cơ hội này làm một chút chuyện khiến anh thất vọng hay không."

"Tôi vẫn luôn đang mong đợi em làm chút chuyện kinh thiên động địa!" Lòng bàn tay của Gia Mậu từ từ đút vào túi, cười đến không có mùi vị gì cả: "Đi thôi!"

Ánh mắt của Thất Dạ, nghiêng mắt nhìn theo người đàn ông, chỉ chốc lát sau, gạt đầu một cái: "Được!"

Gia Mậu thờ ơ nhìn đến vị trí cô xoay người rời đi, con mắt sắc dần dần sâu tối.

Nam Thất Dạ, tôi đã đồng ý cam kết cho em như vậy, tuyệt đối sẽ không hối hận! Cũng chỉ là. Cõi đời này, có thật nhiều chuyện, rất đúng dịp.

.....

"Chị Nam!"

Bước chân của Thất Dạ mới bước xuống bậc thang, liền nghe được một thanh âm trong trẻo truyền đến. Nhìn thiếu nữ ăn mặc hiên ngang mạnh mẽ, lông mày của cô khẽ nhíu giương lên, thanh âm nhạt cười hỏi: "Nam Nhã Toa, làm sao cô lại ở chỗ này?" Mang ý dò hỏi.

"Hôm nay là ngày đại chúng, chị Nam đối với hoàng thành Lạp Ma không quen đi? Loại cuộc sống này, em cũng sớm đã thấy nhưng không thể trách. Nếu như có lời chỉ dẫn của em, chị đi ra bên ngoài chơi, nhất định sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Thế nào, chẳng lẽ chị Nam không thích để cho em đi theo ra ngoài sao?" Nam Nhã Toa cười nhẹ nhàng, thẳng đi tới khoác lên cánh tay Thất Dạ, nói: "Chị Nam, chúng ta cùng đi đi!"

Ánh mắt Thất Dạ yên lặng mà nhìn chằm chằm vào Nam Nhã Toa một hồi lâu, mặc cho cô ấy kéo mình đi về phía xe của cô đi tới, không nói gì.

Nam Nhã Toa thấy cô cùng lên xe với mình, trên mặt một mảnh sáng lạng. Cô ngồi lên ghế sau xe, Kiều Trị đóng cửa xe cho các cô, đi đến lái ô-tô rời

đi.

"Là thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc để cho cô tới được sao?" Sau khi xe khởi động, ánh mắt Thất Dạ ngừng ở trên gương mặt Nam Nhã Toa: "Anh ấy có để cho cô làm những chuyện khác hay không?"

"Không phải." Nam Nhã Toa lắc đầu, nhàn nhạt mà cười nói: "Trên thực tế, là em tự mình thỉnh cầu với thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc được đi ra ngoài cùng với chị. Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc cũng có chút lo lắng một mình chị không đủ quen thuộc ở hoàng thành Lạp Ma, vì vậy đã đồng ý để cho em dẫn chị đi ra ngoài. Chị Nam, em còn chuẩn bị cho chị một niềm vui đó!"

"Hả?" Đối với Nam Nhã Toa nói "Vui mừng", Thất Dạ thật ra thì cũng không có gì mong đợi, chỉ là nhàn nhạt đáp một tiếng, bởi vì không làm mưu cầu danh lợi.

Nam Nhã Toa cũng cười đến vô cùng chi thân bí, nói: "Chuyện này, tối nay em nói cho chị tốt lắm. Chị là chị Nam, chị hãy yên tâm đi, em có thể cam đoan với chị, cái ngạc nhiên này, chị nhất định sẽ rất thích."

"Nam Nhã Toa." Thất Dạ đưa tay ra nắm tay thon của Nam Nhã Toa, nhàn nhạt hỏi: "Tôi nghe nói, An Đức Liệt Vương gả cô cho hoàng tử Tát Khắc Tôn. Chuyện này, cô. Thấy thế nào?"

Cô nhớ, ngày đó mình mới quen Nam Nhã Toa, trong ánh mắt cô bé này nhìn Tư Á, rõ ràng mang theo sùng bái cùng kỳ vọng. Hơn nữa trước đó vài ngày thời điểm gặp nhau ở đại điện Kaloka, Nam Nhã Toa vẫn rất là thiết tha đối với Tư Á, thế nào mới vài ngày cách nhìn đã khác, cô tự nhiên không vì mình và Tư Á không có duyên mà không vui vẻ, ngược lại bộ dáng say mê cuồng nhiệt này? Chẳng lẽ là, tim cô thật đã thuộc về Tát Khắc Tôn rồi sao?

Nam Nhã Toa nghe vậy, khẽ sở cười một tiếng, nói: "Chị Nam, có phải chị muốn hỏi em, tại sao phải buông tha thượng tướng Ngõa La Luân hay không?"

Cô bé này, ngược lại thẳng thắn, cư nhiên gọn gàng dứt khoát nói với cô những chuyện này?

Con mắt sắc của Thất Dạ giương lên, trong tầm mắt, tiết lộ ra ánh sáng khác thường, nói: "Như vậy, cô có thể nói cho tôi biết, đến cùng là có chuyện gì xảy ra hay không?"

"Hoàng tử Tát Khắc Tôn thật ra thì thật không tệ, ngày đó thời điểm chúng em gặp tập kích, anh ấy vì giúp em, còn bị thương." Giọng điệu Nam Nhã Toa thờ ơ nhẹ ra, nói: "Hơn nữa, anh ấy là người vô cùng dịu dàng, em nghĩ cùng ở chung một chỗ với anh ấy, em sẽ rất vui vẻ. Ít nhất, anh ấy thương yêu em, coi như không yêu em, cũng sẽ không tổn thương em!"

"Đó là bởi vì anh ta không làm cô bị thương được!" Thất Dạ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: "Nam Nhã Toa, cô không thương anh ta. Cho nên coi như anh ta không thương cô, cô cũng sẽ không bị tổn thương, phải hay không?"

Nam Nhã Toa sững sờ, ánh mắt nhìn chằm chằm Thất Dạ, trong khoảng thời gian ngắn, hình như là không biết mình nên nói cái gì thì tốt.

Thất Dạ thấy bộ dáng của cô rối rắm như vậy, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đưa tay đỡ bả vai của cô nhẹ nhàng vỗ một cái, nói: "Yên tâm đi, những chuyện này, miễn cưỡng không được. Chị là Nam Nhã Toa, nếu như người kia không phải người cô yêu, lại không thương cô, hai người ở chung một chỗ, chắc chắn sẽ không hạnh phúc. Coi như sau này cô trở thành vợ của anh ta, thậm chí. Nói điều này bây giờ mặc dù là hơi sớm một chút, nhưng cô tình nguyện cứ như vậy phá hủy cả đời mình sao?"

"Em không có biện pháp." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Nhã Toa có chút tái nhợt, khẽ sở cười nói: "Chị Nam, An Đức Liệt Vương ra lệnh, là không ai có thể cãi lời được."

"Cô có nghĩ tới đào hôn. hay không?"

"Hả?"

Nhìn bộ dáng Nam Nhã Toa đột nhiên liền thay đổi màu sắc, Thất Dạ ho nhẹ một tiếng, trong lòng biết, giật giây người khác đào hôn không phải là chuyện tốt gì. Chị là, nếu như Nam Nhã Toa thật sự không có cơ sở tình cảm gì với Tát Khắc Tôn, về sau kết hôn phát hiện thật sự không thích hợp với nhau, vậy không phải là càng thêm bị kịch sao? Vì vậy, cô đưa tay về phía sống lưng Nam Nhã Toa nhẹ nhàng vỗ một cái, khích lệ nói: "Nếu như cô nói vui lòng, có lẽ. Tôi có thể giúp một tay."

"Chị giúp em?" Nam Nhã Toa có chút ngoài ý muốn nhìn đến mặt Thất Dạ: "Giúp thế nào?"

"Trước hết nói cho tôi biết quyết định của cô là gì."

Nam Nhã Toa nháy mắt, hình như là đang suy nghĩ, nhưng được một lúc, cũng không có đáp án cho Thất Dạ.

Thất Dạ lặng lẽ ngưng mắt nhìn cô, cũng không ép cô, cho cô thời gian tự mình đi suy nghĩ.

Hồi lâu về sau, Nam Nhã Toa mới vừa nghiêng mặt sang bên, hướng về phía Thất Dạ nói: "Chị Nam, có phải chị đã có kế hoạch rồi hay không".

"Nam Nhã Toa, trước khi làm bất cứ chuyện gì, chúng tôi đều nhất định phải có kế hoạch trước thật tốt. Nếu không. Tất cả kế hoạch, cũng sẽ

trước khi thành hình liên sinh non." Cầm của Thất Dạ nhẹ nhàng vừa nhấc, ánh mắt nhìn ra ngoài dọc theo phong cảnh ngoài cửa xe không ngừng quay ngược lại, không có mùi vị gì cả nói: "Bắt đầu từ ngày thứ nhất cho tới bây giờ tôi đến cái địa phương này, chờ đợi chính là cái ngày này!"

Thoát khỏi thế giới bị người nắm trong tay, tìm được tự do thuộc về mình!

.....

"Chủ nhân, bọn họ tới."

"Ừ." Nghe lời nói của Vu Đức, người đàn ông đem tờ báo đang xem trong tay khép lại, khẽ ném về phía bàn trà, liếc về phía hình dáng hai đạo tu từ ngoài bậc thềm cửa phòng đi vào, chậm rãi đứng dậy, ngênh đón.

Ánh mắt Tát Khắc Tôn dọc theo mặt mũi của anh thoáng nhìn, duỗi thẳng tay: "Thành chủ Nam!"

Nam Tuyệt Hiêu cười nhẹ một tiếng, cách ra với hắn và tên còn lại giao ác: "Hoàng tử Tát Khắc Tôn, Công Tước Tát Khắc Tư, hoan nghênh!"

Tát Khắc Tôn và Mã Tu cũng chỉ mỉm môi nhàn nhạt cười lên, khi anh mời, ngồi vào vị trí ghế sa lon.

Sau khi Vu Đức lệnh cho người làm mang thêm ly rượu cho bọn họ, cả đám liền tản ra. Bên trong phòng chỉ còn lại ba người đàn ông, bọn họ đối mắt nhìn nhau, cũng giờ ly rượu lên.

"Không nghĩ đến, có một ngày chúng ta sẽ trở thành bạn bè." Mã Tu đưa ly rượu về phía trước mặt Nam Tuyệt Hiêu một cái, nụ cười nhàn nhạt: "Thành chủ Nam, chúng ta đấu từ nhỏ đến lớn, nhưng không có nghĩ đến, bởi vì Điện hạ Tát Khắc Tôn mà đứng ở trên cùng một chiến tuyến."

"Chúng ta không phải bạn bè." Nam Tuyệt Hiêu đựng ly một cái với hắn, thanh âm không có mùi vị gì cả: "Công Tước Tát Khắc Tư nên rõ ràng, chúng ta chỉ là chiến hữu tạm thời thôi!"

Con người của Mã Tu tối sầm lại, lạnh lùng nhìn Nam Tuyệt Hiêu, nhưng cũng không phản bác. Tầm mắt người sau, ở một bên đối với trao đổi của bọn họ thờ ơ lạnh nhạt nhìn sang Tát Khắc Tôn.

Tát Khắc Tôn nong cạn cười một tiếng, lắc lắc rượu đỏ trong chén, cười nhạt nói: "Thành chủ Nam, tôi hiểu biết rõ trước đó vài ngày anh mới cùng với Phí Nhĩ Lạc viếng thăm phủ đặc cấp thượng tướng, thế nào nhanh như vậy, liền thay đổi chủ ý lui tới với tôi rồi hả?"

"Tôi vừa mới nghe nói, hoàng tử Tát Khắc Tôn muốn đính hôn với tiểu thư Nam Nhã Toa Đạo Sâm." Lòng bàn tay Nam Tuyệt Hiêu liền vuốt, tự nhiên thanh thản mà nói: "Trước mắt nếu hoàng tử Tát Khắc Tôn và Công Tước Tát Khắc Tư lui tới, lại được gia tộc Trát Tạt Tây ủng hộ, hơn nữa kết thân với gia tộc Đạo Sâm, mà Phí Nhĩ Lạc bên cạnh và Ngõa La Luân với A Nhĩ Bá Đặc nổi lên tranh chấp, mặc dù có gia tộc Bắc Đôn chống đỡ, nhưng giữa hai người, ai thắng ai phụ, không phải rốt cuộc đã thấy sao?"

Giống như không có nghĩ đến anh lại trực tiếp như thế, mày rậm của Tát Khắc Tôn giương lên, cười đến thâm ý sâu xa "Không ngờ, thành chủ Nam là một người thực tế như thế!"

"Này không có gì." Nam Tuyệt Hiêu đối với lời nói châm chọc của hắn chỉ nhàn nhạt nhún vai một cái, nói: "Trong mắt của tôi, vĩnh viễn không có bạn bè và kẻ địch, chỉ có lợi ích trước mắt và tương lai phát triển!"

"Đỗ thành Lợi Á nguyện ý cùng với Cố Thành Nữ Luân giải quyết vấn đề tương lai, tôi vô cùng vui vẻ, chỉ là. . . ." Tát Khắc Tôn khẽ nhấp một ngụm rượu, chậm rì rì hỏi thăm: "Vì sao thành chủ Nam nói ra điều kiện với tôi, là kiên trì muốn đem thành Đức Lan bỏ vào trong túi sao? Trong mắt của tôi, Cấp Lạp khảm mạc Lý Sa mạc bên kia phát triển, hơn là lợi dụng nắm trong tay Nam gia các người không phải sao?"

"Tôi tin tưởng, so với Nam gia của tôi, gia tộc Tát Khắc Tư càng thêm có hứng thú thu phục sa mạc Lý Sa hơn." Ánh mắt của Nam Tuyệt Hiêu, liếc nhìn theo Mã Tu, nói: "Công Tước Tát Khắc Tư, anh cứ nói đi?"

Mã Tu cười nhạt, không chút do dự gạt đầu: "Thành chủ Nam giải thích độc đáo!"

"Điện hạ, ba chúng ta hôm nay ý kiến là nhất trí." Nam Tuyệt Hiêu mấp máy môi mỏng: "Hoàng thành Lạp Ma là của anh, Đông Nam bộ là của tôi, Tây Bắc bộ là của Công Tước Tát Khắc Tư. Như vậy, rất công bằng."

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Mục đích

Đều là người cùng ở dưới một mái nhà, chạm mặt ở trong đình viện, cũng không tính là rất kỳ quái. Chỉ là, bọn họ gặp nhau, cũng có chút lúng túng.

"Vương huynh." Cánh tay cử động một cái ý bảo nữ hầu phía sau không cần đuổi theo, cô gái bước chân đi lên phía trước, thân thể hướng về phía người đàn ông nhẹ nhàng cung kính một cái, hành một lễ nghi đơn giản của cung đình: "Thật không nghĩ đến, hôm nay sẽ đụng phải anh!"

"Hôm nay là ngày đại chúng của hoàng thành Lạp Ma, tôi muốn đi trại lính đón Tắc Tây Lợi Á cùng đi ra ngoài, vui mừng với dân chúng." Phí Nhĩ Lạc cười nhạt, nói: "Mạn Ny Ti, không phải cô và Công Tước Tát Khắc Tư cùng nhau đi ra ngoài sao?"

"Anh ấy bảo hôm nay có chuyện gấp phải làm, không được chậm trễ." Mạn Ny Ti cười khẽ, trong mắt trong suốt lưu chuyển ra ngoài, nói: "Hơn nữa, là chuyện mẫu hậu phân phó, tôi cũng vậy không nên ngăn cản anh ấy. Lại nói, loại chuyện vui mừng với dân chúng đó, phụ vương chỉ thích xem anh và Vương huynh Tát Khắc Tôn đi làm, nếu là tôi đi làm, chỉ sợ người không vui vẻ."

Phí Nhĩ Lạc cười nhẹ, ánh mắt nhìn dọc theo khuôn mặt cô gái một hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: "Mạn Ny Ti, cô không có nghĩ qua, thật ra thì Công Tước Tát Khắc Tư cũng không phải đi làm việc thật y theo mẫu hậu của cô phân phó, mà là tự ý đi ra ngoài với Vương huynh Tát Khắc Tôn, cô sẽ làm thế nào?"

Mạn Ny Ti sững sờ, sau đó nâng hàm lên lạnh nhạt nhìn đến trước mặt Phí Nhĩ Lạc, cười nói: "Vương huynh, vì sao phải đùa kiểu này với tôi đây?"

"Mạn Ny Ti, đây là không phải cười giỡn, cô có thể hỏi một thị vệ trưởng trong cung." Hai tay Phí Nhĩ Lạc bắt chéo sau lưng, thanh âm bình thường: "Công Tước Tát Khắc Tư còn giấu cô làm chuyện gì, tôi muốn hẳn ta cũng có thể giao phó với cô một cái!"

"Vương huynh!" Chân mày Mạn Ny Ti nhíu chặt, cắn môi dưới, nhỏ giọng nói: "Tôi hiểu rõ các anh đều cho rằng Mã Tu đối với các anh mà nói có thể là một uy hiếp, nhưng các anh yên tâm, anh ấy tuyệt đối sẽ không. Ngôi Vua vẫn luôn chỉ là anh và hoàng tử Tát Khắc Tôn. Nếu như mẫu hậu và phụ vương ăn chuẩn, sau khi tôi và anh ấy lập gia đình, sẽ theo anh ấy rời khỏi hoàng thành Lạp Ma đi về Cổ Thành Nữ Luân cùng sống với nhau, cả đời đều không trở lại."

"Mạn Ny Ti, không cần ngây thơ như vậy!" Phí Nhĩ Lạc ngắt lời cô, bước chân sai bước đi về phía trước, nhỏ giọng nói: "Tát Khắc Tư trước kia và bây giờ, có rất nhiều mặt bất đồng. Cô cho rằng, hẳn ta vẫn kéo dài không lập gia đình với cô, là thật muốn cùng với cô bồi dưỡng cái gọi là tình cảm, chờ cô lớn lên sao? Hẳn ta cũng chỉ là."

Mạn Ny Ti không đợi Phí Nhĩ Lạc nói hết lời, đã giơ tay lên ý bảo anh chớ nói tiếp: "Vương huynh, tôi hiểu biết rõ anh muốn ly gián chúng tôi, chỉ là anh hãy yên tâm đi, tôi vẫn luôn rất tín nhiệm đối với Mã Tu. Hơn nữa, tôi cảm thấy được có Cổ Thành Nữ Luân đã đầy đủ rồi. Đối với hoàng thành Lạp Ma, việc quản lý chính trị thiên hạ này, tôi không có bất kỳ hứng thú. Nếu như Vương huynh anh cho là Tát Khắc Tư có uy hiếp, như vậy tôi sẽ mau tâu xin phụ vương để cho chúng tôi lập gia đình. Cứ như vậy, chúng tôi sẽ rời đi hoàng thành Lạp Ma, anh và Vương huynh Tát Khắc Tôn, vậy cũng yên tâm!"

Cô nói xong, thân nhẹ nhàng cung kính một cái, xoay người liền muốn rời đi.

Phí Nhĩ Lạc đưa tay nắm bả vai của cô, cản trở đường đi của cô.

"Vương huynh, anh còn muốn như thế nào?" Mạn Ny Ti hơi cúi, cánh tay hất lên một cái, liền đem cánh tay của mình rút ra: "Anh không cần cái gì hơn nữa, tôi sẽ tuyệt đối không tin tưởng anh đấy!"

"Tôi không cần cô tin tưởng tôi, nhưng cô có thể xem cái này một chút!" Con mắt sắc của Phí Nhĩ Lạc thâm sâu, từ trong lòng ngực từ từ lấy điện thoại di động ra đưa đến trước mặt cô gái: "Xem rõ ràng rồi, nếu như có nghi vấn gì, nhớ liên lạc với tôi!"

Nhận lấy đồ trong tay anh đưa đến, ánh mắt của Mạn Ny Ti, ngừng ở trên màn ảnh, thật lâu đều không thể nhúc nhích.

Không thể nào ——

Nhưng là, hình ảnh này, chính là chân chân thực thực, khiến cho cô như thế nào, không tin?

Con người của Phí Nhĩ Lạc, từ mặt của cô nhàn nhạt liếc qua, tỉnh táo nói: "Nếu như cô vui lòng nhìn những vật khác tôi chụp được, hoan nghênh cô quang lâm phủ đệ của tôi."

Anh nói xong, cất bước liền rời đi.

Sắc mặt của Mạn Ny Ti, một mảnh tái nhợt, đầu ngón tay cầm điện thoại di động, run rẩy, trong mắt, phun ra một hơi thở lạnh lẽo.

Mã Tu- Tát Khắc Tư, anh lại dám làm những chuyện này sau lưng tôi, tôi. Sẽ khiến cho trả giá thật lớn!

Cô xoay người, nhanh chóng đi theo Phí Nhĩ Lạc, nói: "Vương huynh, tôi không thích xuất cung."

Phí Nhĩ Lạc nghe vậy, khóe miệng nhếch lên, nụ cười thanh cạn.

.....

"Theo sát một chút, không được mất dấu."

Nghe cô gái phân phó, Đường Na liền lập tức đáp một tiếng, nói: "Dạ!"

Ánh mắt của Y Toa Bối Lạp, nhìn chăm chăm phía trước chiếc xe kia, ở đầu ngón tay đặt vị trí đầu gối, nắm chặt thật chặt.

Tạp Lạc Nhi, mặc dù Gia Mậu bởi vì chuyện tình của tôi, tiến hành trừng phạt đối với cô, nhưng bây giờ, vì gia tộc Hi Nhĩ, cô chỉ phải lại hy sinh một lần. Dù sao, hôm nay mất tình yêu của Gia Mậu, không có cách nào che chở gia tộc Hi Nhĩ, nếu không phải bởi vì cô, tôi cũng sẽ không chịu đựng nhiều đau khổ như vậy. Cho nên, coi như là vì báo đáp tôi, cũng là vì gia tộc Hi Nhĩ nuôi cô lớn như vậy, cô. Cần phải hy sinh một chút.

Đừng trách tôi.

Chúng ta vốn cũng không phải là chị em ruột không phải sao?

"Tiểu thư Y Toa Bối Lạp, chiếc xe kia dừng lại." Xe cao cấp trước mắt trước vừa dừng một cái, Đường Na cũng gấp rút nhanh chóng dừng xe lại, nói: "Tài xế cũng xuống xe rồi."

"Ừ, chúng ta cũng đi xuống đi!" Y Toa Bối Lạp từ kinh ngạc phục hồi tinh thần lại. .

"Dạ!" Đường Na trả lời, liền lập tức nhảy xuống, giúp cô mở cửa xe.

Con người của Y Toa Bối Lạp ngưng tụ, bước chân đạp xuống, nhìn bóng dáng kia nhập vào dòng người, vén làn váy, nhỏ giọng phân phó về phía Đường Na: "Đi theo họ, tùy thời liên lạc với tôi."

"Dạ!" Đường Na trả lời, nhanh chóng đi theo hai bóng dáng thon dài kia.

.....

Trên đường người đến xe đi, rất náo nhiệt. Quanh mình một mảnh rất ồn ào, bốn phía đều là mọi người vui mừng, có vẻ toàn bộ thế giới, cũng hết sức tốt lành. Chỉ là, bình thường sau lưng loại an tĩnh này, cũng đại biểu bão táp lại sắp đến!

Chỉ là Thất Dạ không nghĩ đến, Nam Nhã Toa chuẩn bị vui mừng cho cô, lại là Dung Thiên Đại.

Nhìn cô gái kia từ trong xe cất bước xuống từ từ đi đến, cô bĩu môi mong một cái, vốn là nắm tay Nam Nhã Toa buông lỏng, đi về phía cô gái.

"Thất Dạ!" Thiên Đại thấy cô, cũng là nhanh chóng đến gần, đưa tay nhẹ nhàng ôm cô.

"Chuẩn bị xong chưa? Hôm nay là cơ hội tốt nhất rồi." Sau khi Nam Nhã Toa đi đến, Thất Dạ nhẹ giọng mở miệng hướng về phía cô.

Thiên Đại hình như là do dự một chút, mới nhẹ giọng trả lời: "Ừ."

Thất Dạ dĩ nhiên là nghe được do dự trong đó, chân mày của cô nhẹ nhàng cau lại hạ xuống, lòng bàn tay nhẹ nhàng đẩy về phía bả vai của cô, có chút nghi ngờ nhìn đến mặt cô: "Cô có cái gì lo lắng?"

"Không có." Thiên Đại lắc đầu một cái, trong mắt lại thấp thoáng một tia khổ sở.

"Không, cô có." Thất Dạ liền lập tức kết luận ý tưởng của cô: "Cô không có cách nào rời đi thượng tướng Ngõa La Luân vào lúc này, phải hay không?"

"Thất Dạ, hiện tại anh ấy ở thời kỳ cực kỳ đặc biệt, hơn nữa thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc cũng thế."

"Thiên Đại, làm sao cô có thể mềm lòng vào thời điểm này. Chúng ta biết rất rõ rằng đợi giờ phút này bao lâu, không phải sao?" Mày rậm của Thất Dạ nhíu chặt, có chút không vui nói: "Cô có biết hay không, tiếp tục như vậy nữa, chúng ta cũng không có cơ hội!"

"Tại sao?" Khóe mắt Thiên Đại liếc qua liếc lại thấy Nam Nhã Toa đã sắp đến gần, cười khổ một tiếng hỏi thăm: "Có phải cô sợ mình sẽ động lòng với thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc?"

"Trên thực tế." Lời của Thất Dạ còn chưa có nói ra, tay của Thiên Đại liền hung hăng nắm một cái dọc theo cánh tay của cô, đau đến lông mày cô nhíu lại. Cô nghiêng mặt sang bên, liếc nhìn về phía mặt Nam Nhã Toa, cười nhạt, nói: "Nam Nhã Toa, cô an bài vui mừng cho tôi quả nhiên khiến cho tôi rất vui vẻ!"

Nam Nhã Toa cười đến ngọt ngào, đang lúc bọn họ ở giữa, tách ra nắm tay của bọn họ, nói: "Em biết ngay các chị thấy đôi phương nhất định sẽ vui vẻ, Chị Nam, chị Dung, mặc dù em không phải là người trong thế giới của các chị, hơn nữa, sau này chúng ta cũng có thể có thể sẽ đối với lập với nhau, nhưng chúng ta là bạn tốt chứ? Hi vọng một điểm này, vĩnh viễn đều không thay đổi!"

Thất Dạ cùng Thiên Đại liếc mắt nhìn nhau, ai cũng không nhận lời.

Ánh mắt Nam Nhã Toa chần chừ ở trên gương mặt của các cô, nói: "Thế nào? Chẳng lẽ các chị không phải nghĩ như vậy sao?"

"Nam Nhã Toa, thời gian cô ở hoàng thành Lạp Ma này so với chúng tôi nhiều hơn, nên rất rõ ràng, nếu như mà một ngày kia thân phận của Phí Nhĩ Lạc

và Tát Khắc Tôn không còn là hoàng tử, như vậy vấn đề giữa chúng ta sẽ trở nên rất nghiêm trọng!" Thất Dạ đăm đăm mà cười một cái, trong mắt không có màu sáng gì: "Vị trí thân phận của mọi người bất đồng, tất cả mọi chuyện sẽ trở nên không giống nhau."

Nam Nhã Toa cũng lắc đầu cười nhạt, nói: "Sẽ không, hiện tại An Đức Liệt Vương còn trẻ tuổi như thế. Phí Nhĩ Lạc và Tát Khắc Tôn thời gian bọn họ còn phải làm anh em rất lâu. Chị, các chị không cần lo lắng, tất cả đều không có chuyện gì."

Nghe lời của Nam Nhã Toa, ánh mắt của Thất Dạ và Thiên Đại, cũng cùng nhìn đến phía gò má của cô.

Thì ra là, vấn đề Nam Nhã Toa thấy, so với bọn họ đều rõ ràng rất nhiều. Không sai, tuổi của An Đức Liệt Vương hôm nay, bây giờ là tráng niên, làm sao có thể sẽ để cho hai vị hoàng tử kia dễ dàng có cơ hội mơ ước ngôi vua như vậy đây? Là do cô suy nghĩ nhiều, hay là do

"Chỉ là nếu An Đức Liệt Vương gặp chuyện không may, vậy thì giống nhau." Những lời này của Nam Nhã Toa, ép đến rất thấp.

Thân thể của Thất Dạ và Thiên Đại đều chấn động, trong tròng mắt đều có ánh sáng khác thường lấp lánh ra ngoài.

Nam Nhã Toa cũng đã khẽ mỉm cười, trong mắt thần vận, tương đối động lòng người: "Chị Nam, chị Dung, đi thôi, chúng ta đến trước mặt ăn một chút đồ."

.....

Sau khi ăn uống no đủ, Thất Dạ và Thiên Đại bị Nam Nhã Toa giật giây, đi về phía chỗ đất trống lớn cuối phố.

Nghe nói mỗi năm chỗ đó cử hành một lần biểu diễnphấn khích, tương đối náo nhiệt.

Đang lúc ở trong dòng người dè dặt, Thất Dạ và Thiên Đại ở tương đối gần lẫn nhau. Thời điểm cơ hồ gần sát lẫn nhau, họ có thể đụng phải tứ chi đối phương.

Mà ở trong đám người mãnh liệt, truyền lại một thứ gì đó, cũng trở nên dễ dàng rồi.

Hơn nữa, không bị người phát hiện! Đưa đồ cần dùng nhẹ nhàng.

Đây là một trong những mục đích họ ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Bị theo dõi

Ở trong đám đông mãnh liệt chơi đùa, mặc dù náo nhiệt, nhưng là chuyện tình tuyệt đối làm người đau đầu. Nhất là, bên cạnh không ngừng có người gào thét, thời khắc cũng có thể khiến lỗ tai bị điếc ——

"Cố gắng lên, cố gắng lên, đánh ngã anh ta ——"

"Mẹ nó, lên a..., không cho phép ngã xuống."

Nhìn trên đài này nếu nói biểu diễn "võ nghệ thiết tha", Thất Dạ và Thiên Đại liếc mắt nhìn nhau, cũng cùng chung lắc đầu một cái, Nam Nhã Toa hình như cũng không ưa, bắt đặc dĩ nói: "Hàng năm đến xem trên danh nghĩa đấu võ, trên thực tế giống như quyền anh đem người đánh chết, em đều đặc biệt ghét. Chỉ là người nguyện ý chơi cái trò chơi này lại nhiều, bởi vì thu nhập nhiều!"

"Đi thôi, chúng ta đi đến chỗ yên tĩnh trước mặt một chút." Lòng bàn tay của Thiên Đại chia ra kéo Nam Nhã Toa và Thất Dạ, cầm gương lên, ý bảo họ nhìn về phía vị trí bãi cỏ quảng trường không xa.

"Nam Nhã Toa, tôi xem qua bản đồ tỉnh cầu Tra Phi, hiện tại trên tỉnh cầu này trừ hoàng thành Lạp Ma, phía ngoài tứ đại thành hình như cũng có thể lực riêng. Cha cô là Đại Soái có đề cập đến với cô hay không, thật ra thì so với năm phương đối lập, ba chân đỉnh vạc càng thêm có thể duy trì cả tỉnh cầu an toàn?" Thất Dạ đi tiếp đồng thời, nhân dịp hỏi thăm Nam Nhã Toa.

"Chị Nam, tư thế ba chân vạc cho đến bây giờ đều rất kiên cố, nhưng trong tỉnh cầu Tra Phi, ngoại trừ hoàng thành Lạp Ma, các gia tộc khác không phải đều tạo thế chân vạc sao? Hoàng thành Lạp Ma của chúng ta là trung tâm của cả tỉnh cầu, mà Cổ Thành Nữ Luân, thành Đức Lan và đồ thành Lợi Á, hôm nay chính là tạo thành tư thế chân vạc. Về phần Cáp Lạp Lý Sa những thứ nô dịch kia, căn bản cũng không gây sợ hãi." Giọng điệu Nam Nhã Toa thờ phào, ánh mắt nhìn dọc theo phía trước, nói: "Các chị nhìn, chúng ta đến bên kia ngồi một lát, lấy ít đồ uống."

Thất Dạ nghiêng mặt sang bên, cho Dung Thiên Đại một ánh mắt: "Cô và Thiên Đại qua ngồi trước ngồi, tôi đi lấy đồ uống cho hai người."

"Được!" Nam Nhã Toa không có ý kiến, dắt Thiên Đại nhanh chóng bước chân đi.

"Nam Nhã Toa, cô đối với thế cục trước mắt của tình cầu Tra Phi ngược lại rất hiểu rõ, vậy cô có thể phân tích một chút hay không, hiện tại thế cục hoàng thành Lạp Ma như thế nào?" Thiên Đại cùng với cô chọn một vị trí ngồi xuống, một đôi ánh mắt trong trẻo nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm Nam Nhã Toa: "Cũng là giống như tạo thế chân vạc chứ?"

"Đúng vậy!" Nam Nhã Toa gật đầu, nắm chặt tay của cô, nói: "Chị Dung, làm sao chị biết?"

"Theo cô vừa mới phân tích a! Hiện tại toàn bộ bên trong hoàng thành Lạp Ma, bởi vì An Đức Liệt Vương là trung tâm, hoàng tử Phí Nhĩ Lạc và hoàng tử Tát Khắc Tôn, còn có công chúa Mạn Ny Ti không phải là tạo tư thế chân vạc sao?" Thiên Đại cười nhạt, ánh mắt phát sáng.

"Mới không phải." Nam Nhã Toa lắc đầu một cái, lấy điện thoại di động ra vuốt vuốt: "Phí Nhĩ Lạc và Tát Khắc Tôn chính xác là hai phe thế lực, nhưng công chúa Mạn Ny Ti một phương, cũng không đủ để nói là thế lực."

Mây rậm của Thiên Đại nhảy lên, có chút không hiểu nhìn đến mặt cô.

Nam Nhã Toa nghiêng đầu, cười yếu ớt nói: "Chị Dung, chị đối với thế cục hoàng thành Lạp Ma rất quan tâm sao?"

"Cũng không phải." Thiên Đại lắc đầu: "Chẳng qua là cảm thấy, nếu như quả thật có chuyện tình gì xảy ra, như vậy chúng ta nhất định cần thiết có một kế sách thành toàn bảo toàn mình mới tốt."

"Chị Dung, chị hãy yên tâm đi, vô luận những người đó cang đầu như thế nào, chỉ cần An Đức Liệt Vương còn tồn tại, tất cả mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra."

Chỉ sợ An Đức Liệt Vương có thể sẽ rất nhanh cũng không ở ——

Lời này, Thiên Đại dĩ nhiên là không dám tùy ý nói ra khỏi miệng. Chỉ là, ngược lại lời của Nam Nhã Toa không có nói sai, cũng chỉ là, chuyện không dự liệu quá mạnh mẽ, ai cũng không nói được chính xác cuối cùng sẽ xảy ra một ít gì.

"Này!" Thất Dạ lúc này đã đem đồ uống trở lại, ánh mắt của cô thoáng nhìn theo mặt mũi của Thiên Đại, nhìn thấy người sau lắc đầu một cái, lạnh nhạt nói: "Thiên Đại, cô đi lấy chút gì đến ăn đi!"

"Chị Nam, chúng ta đi sang đi!" Nam Nhã Toa đem ly đồ uống trong tay vừa để xuống, hướng về phía họ nhàn nhạt cười một tiếng, trực tiếp tự rời đi.

"Nam Nhã Toa có thể phân tích ra được chuyện tình, tôi nghĩ thượng tướng Ngõa La Luân và thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đều nói thật rõ ràng rồi. Thất Dạ, cô phải hỏi chút chuyện kia làm cái gì?" Đôi mày thanh tú của Thiên Đại nhíu chặt, không hiểu nhìn Thất Dạ: "Không phải cô cũng đã biết sao?"

"Chỉ là phân tán một chút lực chú ý của cô ấy mà thôi, Nam Nhã Toa không phải người trong quân chính (quân sự và chính trị), có thể biết được mấy chuyện tình? Hơn nữa, chuyện cô ấy biết, chưa chắc là chuyện chính xác sự thật nhất." Ánh mắt của Thất Dạ liếc dọc theo quanh mình một vòng, nhàn nhạt nói: "Có người theo dõi chúng ta."

Cả người Thiên Đại cũng lập tức cảnh giác lên, cô nhướng mày, nhỏ giọng: "Cô xác định sao?"

"Ừ." Thất Dạ trầm giọng nói: "Chờ một lát chúng ta tách ra đi, cô chăm sóc Nam Nhã Toa một chút. Tốt nhất, tận lực để cho cô ấy nhanh một chút trở lại trong xe. Hiện tại cô ấy thân là vương phi, tôi nghĩ đối phương sẽ không tùy tiện ở động cô ấy ở trong nơi công cộng. Nhưng mà chúng ta thì không giống, ở trong mắt bọn họ, chúng ta chẳng qua chỉ là một vật phẩm mang ra ngoài đại diện Kaloka đầu giá. Thiên Đại, đi theo Nam Nhã Toa, cô sẽ an toàn, nhưng phải đề phòng đối thủ chơi tiết mục cùng đến chỗ chết."

"Vậy cô muốn làm thế nào?" Nhìn Thất Dạ ngửa đầu đem toàn bộ cả phê uống vào trong miệng, Thiên Đại nhướng mày, không hiểu hỏi thăm: "Chẳng lẽ cô muốn."

"Dù sao cũng phải có người tạo nên lực chú ý của bọn họ." Gò má của Thất Dạ, hướng về phía cô cười nhạt, nói: "Thiên Đại, yên tâm, loại chuyện như vậy, tôi có thể ứng phó được."

"Nhưng."

"Không cần nhưng là, tôi đi trước, chúng ta có chuyện sẽ liên lạc lại." Thân thể Thất Dạ đứng lên, lòng bàn tay duỗi một cái, cười cười với cô.

Sân khấu hô mười lăm phút. Thiên Đại nhẹ nhắm mi mắt một chút, hướng về phía cô gật đầu một cái: "Yên tâm, tôi biết làm thế nào rồi."

Cô đưa tay vươn đến lòng bàn tay của Thất Dạ, tiếp xúc lẫn nhau, liền buông lỏng.

Thất Dạ xoay người liền rời đi.

Nhìn sống lưng cô cách xa, ngón tay Thiên Đại từ từ cong lên.

Nam Thất Dạ, người tốt nhất phải thật tốt cho tôi!

.....

Sau khi vòng qua cái hẻm nhỏ của đường phố, sống lưng Thất Dạ dán dọc theo vách tường, ngừng thở.

Một hồi tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, trước mắt liền xuất hiện một bóng dáng đạo tu.

"Thượng úy Mạc Nại!" Mắt thấy cô đã nhìn thấy, người ở sau lập tức dừng lại bước chân, Thất Dạ khoe miệng cười như không cười, không có mùi vị gì cả nói: "Cô đến chỗ này làm cái gì?"

"Vấn đề này, không phải tôi nên tiểu thư Nam Hi càng thêm chính xác hơn sao?" Con người của Đường Na- Mạc Nại nhú lại, lẳng lặng ngưng mắt nhìn Thất Dạ: "Tiểu thư Nam Hi không cùng tiểu thư Phù Nỵ và tiểu thư Đạo Sâm ở chung một chỗ, một mình chạy đến chỗ trong ngõ hẻm làm cái gì?"

Người tốt, hiểu được chơi loại trò chơi nhỏ vòng quanh này, còn đồ thừa sao!

Thất Dạ mỉm cười một tiếng, đôi tay ôm ở vị trí trước ngực, cười nhạt nói: "Không bằng để cho tôi đoán một chút nguyên nhân thượng úy Mạc Nại lại xuất hiện tại chỗ này tốt lắm. Tôi nhớ được. Tôi và thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân hẹn hôm nay là tôi tự do một ngày. Nếu như không phải tôi tự trở về, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc không có quyền lực can thiệp tôi tất cả, cho nên. Tôi nghĩ thượng úy Mạc Nại Thượng nếu như là thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc cho cô đi đến giám sát tôi, một bộ đến lừa dối tôi, sợ rằng không được. Không biết, hiện tại thượng úy Mạc Nại là nghe lệnh của người nào."

"Thượng tướng Nhĩ Bá Đặc." Đường Na thân nhiên mở miệng.

"Vậy sao?" Thất Dạ mỉm cười, đưa tay lấy điện thoại di động từ trong túi tiền ra: "Không bằng, chúng ta hỏi thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc tốt lắm"

"Tiểu thư Nam Hi!" Đường Na nhanh chóng đưa tay đến lấy điện thoại di động từ trong lòng bàn tay của Thất Dạ rồi đi, lạnh lùng nói: "Cô muốn làm cái gì?"

"Lời này, chúng ta không cần thử dò xét lẫn nhau." Nụ cười bên môi Thất Dạ bỗng chốc biến mất, lạnh lùng nhìn cô ta: "Thượng úy Mạc Nại, tôi mặc kệ cô là vì công việc của thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc hay là vì công việc của tiểu thư Y Toa Bối Lạp- Hi Nhĩ, tôi đều bảo đảm. Ở thời điểm tôi trở lại phủ đặc cấp thượng tướng bắt đầu một khác kia, nơi đó cô cũng không thể sống yên ổn rồi!"

Đường Na sùng sốt, sau đó liền cười lạnh, nói: "Cô? Cô cho rằng cô là ai hả? Thật sự là người kia, tiểu thư Nam Hi được thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc nâng niu trong lòng bàn tay sao? Ha ha."

Nghe tiếng cười cô ta không chút kiêng kỵ, con người Thất Dạ từ từ nheo lại, đột nhiên khoát tay, lạnh nhạt nói: "Tôi vẫn luôn không phải là người được thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc nâng trên lòng bàn tay, chỉ là. Bất kể tôi là ai, đều là giẫm ở trên đầu cô đấy!"

Nhìn trước mắt nòng súng màu đen kia, sắc mặt Đường Na khẽ hơi biến đổi.

Mặc dù trước cho tới bây giờ đều chưa từng có bất kỳ giao chiến với Thất Dạ, nhưng chỉ bằng cử chỉ mau lẹ của Thất Dạ lúc này yên lặng không một tiếng động rút súng lục ra, cô có lý do tin tưởng, bản lĩnh người phụ nữ này vô cùng không đơn giản. Vì thế, cô cũng không phải hoàn toàn không có cổ kị.

Thất Dạ đợi sau khi cô ta im lặng, giọng điệu thờ dãi: "Tôi cho cô biết, so với tôi, Y Toa Bối Lạp- Hi Nhĩ đều không phải là cái rắm!"

Cô nói xong, tay chân lưu loát trên cò súng, cò súng lục từ từ đi xuống bụng.

Sắc mặt Đường Na đại biến, thét lên một tiếng: "Không cần ——"

Súng lục chỉ là "Rắc rắc" hai tiếng, không có phát ra tiếng vang quá lớn.

Cảm thấy sống lưng mình đầy đồ mồ hôi lạnh, cả thân thể Đường Na cũng có chút hồng, vô lực dựa vào vách tường, trong mắt một mảnh ánh sáng không thể tin từ đáy mắt cô lập loè mà phát ra.

Trong súng của Thất Dạ, lại là không có đạn? .

"Thật đáng tiếc, tôi cũng không biết, thì ra là súng này không lắp đạn." Đầu ngón tay của Thất Dạ vòng súng lục quơ quơ, hướng về phía bên kia đầu Đường Na ném đi qua: "Thượng úy Mạc Nại, lần sau lúc ra cửa. A, không đúng, lần sau thời điểm nói chuyện với người khác, không nên tùy tiện phân tâm, nếu không. Cô có thể sẽ tùy thời cũng không còn mạng đấy!"

Đường Na nhận lấy súng lục kia, trong mắt một mảnh vẻ mặt mê mang. Dù sao, súng này là của cô. Hơn nữa, trước lúc cô ra cửa, là lắp đầy đạn, thế nào cư nhiên Thất Dạ nhanh như vậy liền trộm súng của cô, hơn nữa, đem đạn bên trong cũng rút đi rồi sao?

Ở thời khắc cô mờ mịt không biết làm sao, môi mỏng của Thất Dạ môi mỏng khê dất, thân thể mảnh khảnh kai, đã lướt qua cô, đi về phía chỗ sâu của hẻm nhỏ.

Con mắt sắc của Đường Na tối sầm lại, nhìn bóng lưng Thất Dạ tiêu sái, trong lòng đột nhiên liền dâng lên một cỗ lửa giận. Cô cắn răng, hạ quyết tâm, đưa tay sờ lên vị trí eo, cầm một cái súng khác lấy ra, hướng về phía Thất Dạ vẫn đi về phía trước, trực tiếp liền nổ súng

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163

Tác giả bỏ qua chương 163 nhưng truyện vẫn liền mạch.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164

"Pằng ——"

Khi một cánh tay vươn ngang đến đây đâm cổ tay Đường Na, phương hướng đạn kia bắn càn quét đi ra, liền chệch đi vị trí.

Nghe "Phanh" một tiếng khác thường, thân thể Thất Dạ có chút cứng ngắc. Cô quay mặt sang, tầm mắt rơi vào trên người Đường Na, con mắt sắc run lên.

Mà Đường Na bởi vì bị người tập kích, sớm liền đem ý định đi lên đối phó trên người người mới đến. Hai bóng dáng quần quít, cô đến tới đi, thân hình cũng tính là tương đối lưu loát. Chỉ là, ở thời điểm Thất Dạ nhanh chóng xoay người lại gia nhập chiến đấu, Đường Na rất nhanh liền rơi vào thế yếu.

"Tiểu thư Nam Hi, cô trước đi." Chu Đế bên lòng mày nhìn Thất Dạ một cái, nâng chân đá về phía vị trí bụng của Đường Na.

"Tôi không biết thì ra là thân thủ của cô cư nhiên tốt như vậy." Thất Dạ nghiêng người tránh được bàn tay của Đường Na bỏ tới, cánh tay dài đuổi một cái, dùng sức bẻ một cánh tay của Đường Na, đem cô ta hướng một bên bên vách tường tiếp tục sử dụng lực đè một cái, cùng với Chu Đế chia ra đem hai cánh tay của cô ta khoanh ở phía sau lưng, mới tranh thủ nhìn Chu Đế một cái, nói: "Trước kia người bị đánh, là giả bộ?"

Ánh mắt Chu Đế thuận nhìn theo cô một cái, nhàn nhạt cười nói: "Không phải là giả bộ, chỉ là. Thân thể của tôi khá hơn nữa, luôn là không sánh bằng thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc và Thiếu tướng Bồ Lỗ Khắc."

"Thì ra là người ở nơi này, đều là không để lộ tài năng." Thất Dạ nhú mày, liếc xéo cô: "Đa tạ cứu giúp."

"Tôi sẽ giải quyết cô ta." Chu Đế nhẹ giọng mở miệng: "Tiểu thư Nam Hi cẩn thận tất cả."

Thất Dạ nhìn Đường Na nghiêng mặt sang bên lạnh lùng nhìn mình chăm chăm, cánh tay cử động một cái, liền trực tiếp bỏ xuống phía gáy của cô ta.

Hai mắt Đường Na tròn ngược, sau đó liền hôn mê.

Chu Đế thấy thế hai mắt đăm đăm, nhếch lông mày lên nhìn chăm chăm Thất Dạ, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

"Tôi nghĩ, cô ấy sẽ không phản bội thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, cũng chỉ là. Bị người thu mua, muốn đối phó tôi mà thôi." Thất Dạ vỗ tay một cái, thanh âm lạnh nhạt nói: "Cô cũng không cần ở lại chỗ này nhìn cô ấy, làm chuyện của chính cô thôi." Nghiêm mặt mà nói.

"Tiểu thư Nam Hi ——"

"Chu Đế." Thất Dạ cười nhạt, con ngươi đột nhiên liền trầm xuống, lạnh lùng nói: "Cô có thể đuổi theo bước đi của tôi mà không bị tôi phát hiện, chắc hẳn thân phận của cô không chỉ là một gã cung nữ đơn giản như vậy. Tôi không quan tâm thân phận của cô là cái gì, nói tóm lại, không có người phạm tôi, tôi không phạm người."

"Dạ!" Chu Đế cúi đầu: "Tiểu thư Nam Hi, xin mời!"

Nhìn lòng bàn tay cô ngửa lên chỉ thị phương hướng, Thất Dạ vung ống tay áo, liền dẫn đầu đi đến trước.

Chu Đế rũ mi mắt xuống nhàn nhạt liếc mắt nhìn Đường Na một cái, đưa chân đá về phía bả vai của cô ta một cái, nhìn cô lộn mấy vòng, mới bước từng bước đuổi theo Thất Dạ.

Cho đến khi bóng lưng của các cô biến mất ở đầu hẻm, một thân thể thon dài mới từ nơi khúc quanh bậc thềm đi ra. Bước chân người nọ nhanh chóng nhích lại gần, nửa thân dưới ngồi xuống, đầu ngón tay mang bao tay nhẹ nhàng đặt xuống vị trí cổ của Đường Na dò xét, nhận thấy được cô còn có ý thức, mới mòng nhếch một cái, đưa tay xẹt qua vị trí eo, lấy ra một khẩu súng lục, liền đặt lên vị trí tim của Đường Na, trực tiếp nã một phát súng.

Súng lục rõ ràng cho thấy mang theo thiết bị tiêu âm, cũng không kinh động bất luận kẻ nào.

Trái tim của Đường Na, một vũng máu mãnh liệt chảy ra. Trên mặt đất, rất nhanh liền hiện ra một đóa hoa tươi đẹp chói mắt.

Toàn bộ không gian, cũng tràn đầy nồng nặc một mùi máu tươi.

.....

"Tiểu thư Nam Hi, bên này." Chu Đế đưa Thất Dạ đến một tòa phòng cũ trước, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ cửa phòng mấy cái.

Rõ ràng ngoài phòng có chuông cửa, nhưng Chu Đế cũng không nhấn chuông, lại cứ muốn gõ cửa, đây cũng là kỳ quái.

Lòng bàn tay của Thất Dạ buông xuống bên chân nhẹ nhàng đánh trúng quần dài, mắt thấy cửa phòng kia từ từ tự động mở ra, ánh mắt dọc theo Chu Đế nhìn nhặt mím cười một cái, cất bước đi vào.

Đi qua một cái sân, tiến vào bên trong, bên trong phòng rộng rãi ánh sáng, bốn bề bày biện tương đối tao nhã, nhìn ra được, chủ nhà là một người thường thức bất phàm.

"Công Tước, tiểu thư Nam Hi đến." Chu Đế nhỏ giọng mở miệng, sau khi nói xong, ý bảo Thất Dạ ngồi xuống, liền lui ra cửa.

Thất Dạ nhìn bóng lưng cô biến mất, xoay người, ngồi vào vị trí Chu Đế vừa mới bảo.

Có tiếng bước chân nhẹ từ từ truyền tới.

Lòng bàn tay Thất Dạ đưa đến vị trí phía dưới thắt lưng.

"Tiểu thư Nam Hi." Một thanh âm trầm ổn, chậm rãi ở trong nhà truyền ra, bóng dáng người đàn ông cao lớn, từ bậc thềm phía sau bình phong đi ra. Mặt mày của hắn, một mảnh tĩnh mịch, ngưng mắt nhìn ánh mắt của Thất Dạ, bình thân đậm bạc, giống như có rất nhiều lời muốn nói với Thất Dạ, nhưng cuối cùng chỉ là kêu tên một người.

"Công Tước Tất Khắc Tư, quả nhiên là anh!" Thất Dạ từ vị trí chỗ ngồi đứng lên, khoe miệng khẽ mím lại: "Tôi lại không ngờ, hứng thú đối với tôi lại có thể biết là anh! Ở trong biệt thự, trong vương cung, xuống tay với tôi, đều là anh!"

Mã Tu- Tất Khắc Tư cười nhạt, nói: "Tiểu thư Nam Hi làm sao biết?"

Thất Dạ lần nữa ngồi về chỗ ngồi, đôi tay ôm ngực, nhàn nhạt nói: "Còn nữa, ở trong bóng tối, mặc dù có thể giấu diếm rất nhiều chuyện. Ví dụ như, về ngoài của con người. Thanh âm cũng có thể thay đổi, thậm chí là, mùi vị cũng có thể che giấu được. Nhưng có một chút, tôi nghĩ Công Tước Tất Khắc Tư cũng không có dự phòng tốt."

"Đó?" Mã Tu đi đến ghé dựa đối diện cô ngồi xuống, mím cười hỏi: "Tiểu thư Nam Hi không ngại chi giáo."

"Con mắt của anh." Thất Dạ đôi mắt nhìn chăm chăm ánh mắt của hắn, nói: "Thời điểm lần đầu tiên gặp anh, tôi cũng không để ý. Nhưng cái lần trong vương cung kia, tôi nhìn vào ánh mắt của anh, đột nhiên đã cảm thấy nhìn rất quen mắt. Nhất là, không lâu trước kia, chúng ta ở bên ngoài gặp qua nhau lần thứ nhất. Lúc anh ở trong tiệm quần áo nhìn chăm chăm tôi xem ánh mắt của anh, quá mức quen thuộc. Sau lại ở bữa tiệc trong đại điện Kaloka, thời điểm chúng ta cùng nhảy một điệu, anh lại dùng cái loại ánh mắt đó nhìn tôi."

"Tiểu thư Nam Hi quả nhiên tỉ mỉ."

Thất Dạ nhẹ giương cằm lên, ôn hoà nói: "Công Tước Tất Khắc Tư vừa bắt đầu hình như có chút ý kiến với rồi, tôi chỉ là một đồ chơi bị bán đi ở đại điện Kaloka mà thôi, có vài phần không biết có điểm nào đáng giá Công Tước Tất Khắc Tư phí tâm đối đãi như thế?"

"Tiểu thư Nam Hi, cô nên biết nguyên nhân." Mã Tu cười nhạt, đưa tay xẹt qua khay trà phía trước, rót một ly trà vì mỗi người: "Tiểu thư Nam Hi khát nước sao? Có muốn uống chén nước hay không?"

"Không cần." Thất Dạ trực tiếp cự tuyệt: "Tôi không thể bảo đảm, nước này có phải hay không là bỏ thuốc rồi."

Mã Tu cười "Ha ha" một tiếng, trong tròng mắt một ánh sáng nhàn nhạt: "Tiểu thư Nam Hi cho rằng, tôi cũng cần làm loại chuyện đó?"

"Anh vì che giấu chính mình làm, cũng có thể trong đêm tối cố gắng xâm phạm tôi, tôi làm sao biết, anh có thể vào lúc này, bỏ thuốc gây mê tôi hay không?" Thất Dạ một chút thể diện cũng không cho hắn, trực tiếp nói: "Ở trong mắt tôi, Công Tước Tất Khắc Tư không có nửa phần độ tin cậy."

Không ngờ cô cư nhiên thẳng thắn như vậy, Mã Tu cười khò một tiếng, nói: "Tiểu thư Nam Hi ăn nói thật thẳng!"

"Anh tìm tôi làm gì?" Thất Dạ không muốn cùng hắn dây dưa nhiều, lạnh nhạt nói: "Nếu như anh là muốn khuyên tôi hợp tác với anh đối phó Gia Mậu –

Dương - A Nhĩ Bá Đặc, như vậy mời bỏ cái ý nghĩ đó đi, tôi sẽ không đối nghịch với anh ấy."

"Tại sao?" Mã Tu nâng hai chân bắt chéo, mặt lạnh lùng.

"Không có nguyên nhân." Thất Dạ nâng hàm, lạnh nhạt nói: "Nói tóm lại, tôi sẽ không cùng với anh đối phó A Nhĩ Bá Đặc."

"Tôi không phải muốn đối phó A Nhĩ Bá Đặc." Mã Tu nhấp môi một cái, hừ nhẹ nói: "Tôi thật sự không hiểu, A Nhĩ Bá Đặc có gì tốt. Cậu ta và tôi, cũng chỉ là cùng một loại người thôi. Có lẽ, tôi so với cậu ta sẽ làm lòng của phụ nữ bị thương, nhưng không phải có câu nói cửa miệng, người đàn ông không hư, phụ nữ không yêu sao? Tôi cho là, tôi so với cậu còn có sức quyến rũ."

Anh so với anh ấy càng thêm tự luyện nhiều hơn!

Trong lòng Thất Dạ cười thầm, nhưng mà trên mặt lại mặt không chút thay đổi: "Một chiều này đối với người như cô nương nhỏ Nam Nhã Toa có tác dụng, nhưng không thích hợp dùng ở trên người tôi."

"Cô rất thú vị!" "Lòng bàn tay của Mã Tu mở ra, nhàn nhạt cười nói: "Chẳng qua tôi vừa mới nói, mục đích của tôi không phải A Nhĩ Bá Đặc."

"Vậy là ai?"

Mã Tu không nói gì, một đôi ánh mắt trong trẻo, sâu kín nhìn chằm chằm Thất Dạ.

Con người của Thất Dạ từ từ hít lại, trấn định thần nhiên nói: "Hiện tại Công Tước Tát Khắc Tư và công chúa Mạn Ny Ti có hôn ước, địa vị của anh, ở cả hoàng thành Lạp Ma và thế hệ bên trong, trừ hoàng tử và công chúa trong hoàng thành, chính là lớn nhất. Chẳng lẽ, Công Tước Tát Khắc Tư còn không thỏa mãn mình hiện nay đang có tất cả sao?"

"So sánh với ở hoàng thành Lạp Ma khi là một Công Tước hoặc là phò mã, tiểu thư Nam Hi chẳng lẽ không cảm thấy được, mình ở trên cùng càng thêm được không?"

Đầu lông mày Thất Dạ vừa nhấc, có chút ngoài ý muốn nhìn đến mặt hắn.

Một người đàn ông, có dã tâm là chuyện tốt, chỉ là, Mã Tu loại đàn ông này phải cẩn thận, thời điểm đang chơi đùa cô cũng không muốn lấy bộ mặt thật nhìn nhau, hắn cũng sẽ không dễ dàng ở trước mặt cô đem lòng của hắn bày ra mới đúng. Cho nên, hôm nay hắn nói chút lời này, rốt cuộc là dụng ý gì?

Trong lòng cô tự xác định lời nói của Mã Tu, không quên nhàn nhạt cười nói: "Công Tước Tát Khắc Tư nói thật làm cho tôi đều hồ đồ, con người của tôi lỗi tại không quá minh bạch, mới vừa những lời đó."

"Mỗi người, cũng mơ ước có thể đi lên trên cao nhất. Ở tinh cầu Tra Phi, hoàng thành Lạp Ma chính là một tòa cao nhất. Mà đứng ở cao nhất trong người đời chính là cái người kia, mới là đối tượng mọi người phải noi theo. Mã Tu trực tiếp cắt đứt chủ đề của Thất Dạ, đem ý nghĩ trong lòng mình cũng nói ra.

Người này, rõ ràng cô tìm bậc thang cho hắn xuống, hắn lại còn không biết hỏi cái ở nơi này phát mộng làm Hoàng đế!

Đôi mày thanh tú của Thất Dạ xoắn lại thật chặt ở chung một chỗ, cười lạnh nói: "Công Tước Tát Khắc Tư. Ở trên thế giới này, có một số việc không phải anh nói như thế nào thì là như vậy. Không gạt anh, tôi cũng vậy nghĩ leo lên trên cao nhất, cười nhìn tình hình biến đổi, chỉ mơ ước là tốt đẹp, thực tế cũng là tàn khốc. Anh có tâm tư suy nghĩ chuyện tình, chẳng nghĩ đến đi lấy lòng công chúa như thế nào càng thêm tốt hơn một chút. Hôm nay Nam Hi đi ra ngoài là tham gia hoạt động ngày đại chúng, không muốn nán lại ở chỗ này. Thứ cho tôi không theo cùng, cáo từ!"

Cô phải, phải nhanh một chút kéo ra khoảng cách với cái người điên này mới đúng.

Đáng tiếc, người đàn ông kia đã đứng dậy nhanh hơn cô một bước, ở thời khắc cô mới đứng lên, đưa tay đề một cái xuống bả vai của cô, đem cả người cô, cũng đẩy về trên ghế sa lon.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Ra sân

Nếu không phải giờ phút này thân thể bị anh ta giam giữ, Thất Dạ nhất định sẽ lập tức xoay người cho Mã Tu • Tát Khắc Tư một cái bạt tai tàn nhẫn. Đáng tiếc, lúc này cô bị người đàn ông kia quản chế, sức lực của đối phương quá lớn, đến nỗi cô căn bản không có cách nào nhúc nhích được. Cô cắn răng, thời điểm ngón tay của anh ta lướt qua chân cô, nhanh chóng nghiêng người, há mồm liến hươu cánh tay của anh ta cắn xuống. Bởi vì xét thấy, giờ phút này cô bị người đàn ông này vô lễ, Thất Dạ dùng sức cắn, đương nhiên không hề giữ lại sức lực dư làm gì.

Răng cô nhọn và rất sắc bén, bị cô dùng sức cắn, con mắt sắc của Mã Tu trầm xuống, bắt đầu cúi đầu tay đang áp chế chân cô, đầu ngón tay dọc theo cằm của cô dùng sức quay lại, lạnh lùng nói: "Nam Hi, cô không phải là được nể mặt mà không muốn!"

"Tôi nhỏ vào." Bởi vì cảm bị anh nắm, thanh âm của Thất Dạ có chút mơ hồ, nhưng một tiếng "Phi" kia, vẫn nghe rõ ràng. Chỉ là, những lời nói tiếp theo Mã Tu cũng không cho cô cơ hội để nói ra. Cánh môi anh, ngăn chặn khoe miệng của cô, lưỡi dài theo cái miệng nhỏ nhắn của cô đi vào bên trong tim tôi, liền cắn đầu lưỡi cô, dây dưa cắn.

Hơi thở của anh, vẫn là tư vị trước sau như một. Mặc dù rất tươi mát – mùi hương dễ chịu, nhưng lại vẫn làm Thất Dạ ghét như cũ. Từ trước cô ghét bị người khác uy hiếp, càng hận hơn là mình bị người ta ép buộc như vậy, tâm tâm niệm niệm, đều muốn thoát khỏi không chế của người đàn ông này. Chỉ tiếc rằng, giờ phút này cô quả nhiên là có chút lực bất tòng tâm. Cô muốn hướng môi lưỡi của người đàn ông dùng sức cắn, đáng tiếc lại bị ngón tay của anh ở phía sau níu lấy, không dám có động tác nào.

"Ừ." Cô phát ra thanh âm kháng cự nức nở nghẹn ngào, lại làm cho Mã Tu nảy sinh ác độc chiếm đoạt, trở thành tiếng rên rỉ nhỏ nhẹ.

Mã Tu nảy sinh ác độc hôn cô, thân thể cao lớn đồng thời áp chế thân thể mảnh khảnh của cô, không để cho cô lật người, chỉ có thể tiếp nhận bức bách của anh. Tiếp xúc với ánh mắt lóe ra sắc bén và khí lạnh của cô, trong lòng anh cười lạnh, ngón tay hướng vị trí cổ kéo ra, đem cả vật rút ra, bắt lấy đôi tay của cô hướng trên đỉnh đầu, nhanh chóng trói lại. Sau đó, đem đôi tay cô buộc ở một bên bàn trà, để cho cô không còn lực kháng cự.

Thất Dạ bị hành động này của anh làm cho tức giận đến lồng ngực nóng lên, đợi sau khi môi của người đàn ông hơi dời môi cô, cô nghiêng răng nghiêng lợi nổi giận nói: "Mã Tu • Tất Khắc Tư, cái người biến ~ thái này!"

"Ừm hử?" Mã Tu không chút nào để ý đến cô tức giận mắng, anh cười cười, ánh mắt đậm bạc như nước. Mắt thấy cô gãi vùng vẩy nhưng không có cách nào thoát khỏi trói buộc, ngược lại càng kéo càng chặt, cuối cùng thậm chí ngay cả đôi tay cũng không thể động đậy, anh đứng dậy, nhàn nhạt nhếch môi, nhỏ giọng nói: "Tôi là biến ~ thái, nhưng mà buổi tối hôm nay, cô phải diễn cùng tôi rồi!"

"Anh muốn tìm phụ nữ đùa chơi, thì bên ngoài có một bó to, tại sao lại cứ muốn động đến tôi?" Thất Dạ nghiêng răng, nâng chân liền hướng bấp chân của anh đá đi.

"Người phụ nữ ngoài kia, cái nào so với người phụ nữ của A Nhĩ Bá Đặc chơi tốt hơn? Lại nói. Loại phụ nữ cứng đầu như cô, chính là loại mà tôi thích!" Người đàn ông đưa tay nhẹ mở nút cài áo khoác bên trong, cười một tiếng, nói: "So với chơi với bọn họ, tôi càng có hứng thú đối với cô hơn. Phải biết, hai lần trước thiếu chút nữa liền đắc thủ rồi, cũng bởi vì A Nhĩ Bá Đặc đến, nên đã bị hủy. Lần này, cô không phải trông cậy vào người khác tới cứu cô. Hiện tại A Nhĩ Bá Đặc đang phiền não Chuyện giữa anh ta và Ngõa La Luân, trong lòng của anh ta, cũng chỉ có Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ, không có sự tồn tại của cô!"

"Tôi nhỏ vào!" Thất Dạ cười lạnh, hồ hững nhìn chăm chăm người đàn ông, nói: "Gia Mậu cần bản cũng không thích Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ, cái mục đàn bà điên, cho dù anh ấy mặc kệ tôi, nếu như anh dám động vào một sợi lông tơ của tôi, kết cục cuối cùng của anh sẽ giống tôi, trở thành đối tượng bị người khác khinh nhờn!"

Nghe Thất Dạ cứng rắn nói, Mã Tu giận quá hóa cười. Anh khom người, đầu ngón tay theo gương mặt cô gãi nhẹ nhàng vỗ vỗ, nói: "Nam Hi, cô thật là rất ngây thơ. Cô cho rằng, hôm nay cô lại xuất hiện tại nơi này, chỉ vì Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ và Chu Đế cùng là người của tôi sao? Tôi dám nói, hôm nay A Nhĩ Bá Đặc sẽ không tới cứu cô, chính là bởi vì anh ta cam chịu tôi làm như vậy, hiểu không?"

Con người Thất Dạ trầm xuống, một đôi trong trẻo trừng mắt nhìn chăm chăm Mã Tu, trong mi mắt, đều là ánh sáng không tin.

Mã Tu đứng thẳng người, đôi tay chấp sau lưng, lạnh nhạt nói: "Thật ra thì tôi thành thật nói cho cô biết, Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ cùng tôi hợp tác, đó cũng là bởi vì nhận ý tứ của A Nhĩ Bá Đặc. Nếu không, lấy tính tình của A Nhĩ Bá Đặc, há có thể để cho cô ta tiếp cận tôi?"

"Anh lừa tôi." Thất Dạ cắn răng, lạnh lùng nhìn người đàn ông: "Anh không cần ly gián quan hệ giữa chúng tôi. Nếu như là Gia Mậu bảo Y Toa Bối Lạp làm như vậy, như vậy Chu Đế cũng là người của anh sao? Anh là ma quỷ ăn thịt người không nhà xương, anh cho rằng, Gia Mậu coi trọng Y Toa Bối Lạp nhiều hơn coi trọng tôi, lại thật sự vì cô ta mà bán tôi sao? Anh làm rồi, coi như Gia Mậu không coi trọng tôi, anh ấy cũng sẽ không coi trọng Y Toa Bối Lạp, nếu không, anh ấy sẽ không đem tất cả mọi Chuyện nói cho tôi biết!"

"Cô cảm thấy, lời nói của anh ta có mấy phần thành thật?" Mã Tu 'hử' nhẹ một tiếng: "Anh ta có thể leo lên địa vị cao như ngày hôm nay, không chỉ vì từ nhỏ anh ta đã xuất sắc hơn so với người khác, còn bởi vì lúc trước anh ta thiết kế Chuyện Đóa Cáp • Cách Lợi bị người ta luân phiên cưỡng hiếp sau đó giết. Hơn nữa Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ vốn có tham dự trong việc đó, nếu không phải là bởi vì ban đầu A Nhĩ Bá Đặc bảo vệ cô ta, thì cô ta đã sớm chết rồi. A Nhĩ Bá Đặc đối với cô ta là có tình cảm, tự mình đi cầu xin An Đức Liệt Vương, bình ổn Chuyện này!"

Thời điểm Mã Tu nói những lời này, giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm túc, giống như đang nghiêm túc thuật lại sự thật. Chỉ là. Nếu như Gia Mậu thật sự là người như vậy, tại sao lại ở trước mặt Y Toa Bối Lạp có ý bộc lộ dã tâm của anh? Chẳng lẽ, anh thật sự tin tưởng Y Toa Bối Lạp sẽ không phản bội anh? Hôm nay cô trở thành người bị Mã Tu giam cầm, toàn bộ là vì Gia Mậu chủ mưu tất cả sự tình sao?

Trong lòng, đột nhiên sinh ra cảm giác thê lương, Thất Dạ bắt đầu cảm thấy, cái thế giới này quá loạn, cô không biết mình nên tin tưởng người nào.

Khuôn mặt tuần nhã của Mã Tu chợt đến gần, đầu ngón tay nhẹ nhàng bóp cằm của cô, nhỏ giọng nói: "Cô có thể không tin hôm nay là A Nhĩ Bá Đặc bảo Chu Đế dẫn cô đến chỗ tôi, chẳng qua tôi nghĩ nếu cô tận mắt thấy cái này, tất cả chuyện này rốt cuộc là như thế nào, cô sẽ tin chứ?"

Cánh tay anh vung lên, đầu ngón tay nắm cái máy phát tin nhỏ, bày ra trước mặt Thất Dạ.

Trước mắt là cảnh tượng Gia Mậu và Mã Tu gặp nhau và ở chung một chỗ.

Sau khi hai người bắt tay, đều ngồi xuống. Ánh mắt Gia Mậu dọc theo Mã Tu nhàn nhạt thoáng nhìn, cầm lên ly rượu vang đầy qua chỗ Mã Tu, nhàn nhạt nói: "Anh cứ muốn Nam Hi như thế?"

"A Nhĩ Bá Đặc, anh nên hiểu rất rõ về tôi, đồ vật mà tôi cảm thấy hứng thú, cho tới bây giờ đều nhất định phải có được. Chỉ cần lần này anh bằng lòng đưa cô ấy tới cho tôi chơi đùa một chút, tôi liền đồng ý anh, vứt bỏ hợp tác với Mạn Ny Ti hoặc Tát Khắc Tôn, vô luận anh làm bất cứ Chuyện gì, tôi đều ủng hộ anh!"

Gia Mậu trầm mặc giây lát, trong ánh mắt trần trọc lóe ra ánh sáng nhàn nhạt. Tầm mắt của anh, dọc theo Mã Tu nghiêng mắt nhìn, không nói gì.

Mã Tu nâng cằm, hướng về phía anh gio ly lên, nhàn nhạt nói: "A Nhĩ Bá Đặc, vì một người phụ nữ mà buông cả giang sơn, đáng giá không?" .

"Cái giang sơn này, cũng không phải là của tôi."

"Nếu như anh muốn, vậy thì có thể là của anh!"

"À?"

Lòng bàn tay Mã Tu liền vuốt, nhàn nhạt nói: "Thật ra thì tôi sẽ đồng ý ở chung một chỗ với Mạn Ny Ti, nhưng mà chỉ vì cha tôi thỉnh cầu cô ấy muốn tôi mà thôi. Trên thực tế, tôi không để ý chức phò mã này. Huống chi, anh biết tôi luôn luôn tán thưởng anh. Hôn nữa, bằng giao tình trước kia của chúng ta, anh có thể tin tưởng tôi, không phải sao?"

Gia Mậu cười nhẹ, không nói gì, cặp mắt thâm thúy, lại hiện lên ánh sáng giống như kiên định.

Nhìn bộ dáng kia của anh, Mã Tu hơi hột cười, nói: "Trước mắt không chỉ có tôi có hứng thú đối với cô ấy, mà ngay cả Nam Tuyết Hiều, Tát Khắc Tôn cũng có hứng thú đối với cô ấy. Nếu anh không hợp tác với tôi, vậy thì tôi sẽ xem xét việc hợp tác với Nam Tuyết Hiều. Nam Tuyết Hiều cùng tôi đấu đá đã nhiều năm, anh ta có hơi chút chiếm ưu thế. Tôi nghĩ, với chuyện của Nam Tuyết Hiều, hẳn sẽ không để ý việc cùng người khác chia sẻ một người phụ nữ đâu. Dù sao, trước kia anh ta cũng làm qua chuyện giống vậy, không phải sao?"

Nghe cậu ta nói đến đây, con mắt sắc của Gia Mậu trầm xuống, lạnh lùng nhìn cậu ta.

"A Nhĩ Bá Đặc, tư thế như hiện tại, nếu chúng ta đứng ở vị trí đối đầu nhau, ai cũng không chiếm được lợi thế, chẳng bằng, anh đem cô ấy đến để cho tôi chơi một chút." Đầu ngón tay Mã Tu dọc theo cằm nhẹ nhàng gõ gõ, cười có chút ý vị sâu xa: "Dù sao, anh cũng biết con người của tôi, luôn luôn chơi ngán sẽ không cần nữa. Mặc dù người phụ nữ kia bây giờ là bảo bối rất quý của anh, chỉ là trước kia cũng không phải là bảo bối rất quý của anh."

"Chuyện đã qua, không cần nói nữa rồi." Gia Mậu đột nhiên cắt đứt lời của Mã Tu, ánh mắt trầm lạnh mà nhìn chăm chăm vào cậu ta, nói: "Nói đi, anh muốn cô ấy trong bao lâu?"

"Tôi không phải người có lòng tham, nhiều nhất là bảy ngày." Mã Tu đem ly rượu vang đặt bên môi, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trong tầm mắt, lộ ra ánh sáng trong suốt, nói: "Giống như tên cô ấy."

Gia Mậu nghe vậy, con ngươi khẽ co rút, trong mi mắt, có ánh sáng u tối di động.

"Đồ chơi trong Tinh cầu Tra Phi của chúng ta, căn bản không quan tâm ai là ai." Mã Tu hướng về phía người đàn ông nâng ly, cười đến vô cùng thoải mái, nói: "Dù sao anh cũng chơi lâu như vậy rồi, lần này thì cho tôi chơi bảy ngày bảy đêm, như thế nào?"

Gia Mậu trầm mặc, cũng đưa tay đem cái ly nâng lên phía trước, cùng cậu ta cụng ly, sau đó ngửa đầu đem chất lỏng trong ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Nếu anh có biểu hiện như vậy, như vậy thì đại biểu, anh đã đồng ý với cách làm của Mã Tu.

Anh, bán đứng cô!

Nhìn Mã Tu đem máy phát thu về, tất cả sức lực trên người Thất Dạ đều biến mất.

Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật!

Hiện tại, cô còn có lý do gì, để tin tưởng người đàn ông kia đây? Cách làm đã là câu trả lời đúng nhất.

"Hiện tại, người là của tôi. Là A Nhĩ Bá Đặc đưa cho tôi đấy!" Mã Tu khẽ mỉm cười, chọt đưa tay kéo tóc của Thất Dạ, dọc theo môi của cô, liền hôn một cái: "Cô trốn không thoát!"

Chương 166: Giao dịch thân thể

Ngay cả bởi vì chuyện Gia Mậu bán đứng cô bị đã kích trầm trọng, thời điểm Thất Dạ bị Mã Tu hôn, cô như cũ há mồm dọc theo lưỡi hán lộ ra mong muốn trượt vào trong miệng của cô đến đầu lưỡi dùng sức hung hăng cắn, dùng hết sức lực!

Đối với phản kháng của cô, Mã Tu thật không có tức giận, nhưng cũng nhanh chóng đem đầu lưỡi của mình lui ra ngoài. Ánh mắt của hắn, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thất Dạ, đáy mắt di động một mảnh lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Nam Thất Dạ, cư nhiên cho cô mặt mũi mà không biết xấu hổ?"

"Không sai, Gia Mậu phản bội tôi, nhưng chỉ bằng anh, còn không có tư cách gì đụng đến tôi." Đôi tay không cách nào nhúc nhích, Thất Dạ ngẩng cằm lên, lạnh lùng nhìn người đàn ông: "Tôi dù có chết, cũng sẽ không để cho anh làm bẩn!"

Cô biết ở tỉnh cầu Tra Phi, tình yêu là vô cùng cởi mở. Nhưng cô chỉ là Nam Thất Dạ, không phải Tập Lạc Nhi- Hi Nhi, vì vậy, cô muốn bảo hộ tôn nghiêm của chính mình. Nếu như cô thật muốn tìm người đàn ông, tất nhiên chính là người cô thích, không có bất kỳ ép buộc và uy hiếp. Cô sẽ không tùy tiện cùng một người, nếu không, cô cũng không là Nam Thất Dạ nữa!

Nghe lời nói của cô, con mắt sắc của Mã Tu tối sầm lại, mặt mày âm trầm, đột nhiên sinh ra một vẻ mặt chán nản: "Tại sao, tôi liền không thể?"

"Vừa bắt đầu cùng Gia Mậu, tôi là bị bắt đắc dĩ. Chỉ là, tại thời điểm ở chung, giữa chúng tôi tồn tại cái loại... Kháng cự và tính toán kia hết lần này đến lần khác cũng là hấp dẫn nhất của chúng tôi." Thất Dạ không chút do dự thẳng thắn cảm giác trong lòng mình, thân nhiên nói: "Tôi không biết Gia Mậu bán tôi không phải là bởi vì lòng anh ấy buộc ở danh lợi quyền thế, nếu như đó là cái anh ấy muốn, tôi hy sinh, vì anh ấy làm một chuyện cuối cùng, tôi không có vấn đề!"

"Cô bị hắn bán đứng, cư nhiên cũng không hối hận sao?" Mã Tu nắm chặt quả đấm, mắt lạnh nhìn cô gái: "Chẳng lẽ, cô sẽ không sợ sau này cậu ta cũng không coi trọng nhìn cô nữa sao?"

"Tại sao anh ấy muốn nhìn không hơn tôi? Nếu như anh ấy bán tôi rồi, còn nhìn không hơn tôi, đó chính là sai lầm của anh ấy!" Thất Dạ hờ hững cười một tiếng, nói: "Đây là anh ấy thiếu nợ tôi, sau này cả đời anh ấy, đều muốn mang theo lời nói mà thiếu tôi. Anh ấy còn có tư cách gì đến chỉ trích tôi? Anh ấy chỉ thấy đau lòng, cảm thấy thật xin lỗi tôi. Nếu như anh ấy cảm thấy toại bần thiêu mà không muốn nói với tôi, như vậy loại đàn ông này, tôi cũng khinh thường đi theo anh ấy. Mã Tu- Tất Khắc Tư, anh đem trông cậy vào cũng cất đi, bất kể anh dùng biện pháp nào, cũng không đủ để phá hư lòng tin của tôi đối với anh ấy!"

Thời điểm cô nói lời này, vang vang có lực. Chỉ là, nhưng mà chỉ là cô đứng là nói về phía Mã Tu một chút thôi, nhưng trong lòng không có đủ khuyến khích như vậy. Dù sao, cô rất rõ ràng tất cả người đàn ông đều một dạng, tuyệt đối không thể nào sẽ tiếp nhận người phụ nữ của mình trở thành đồ chơi của người khác. Bởi như vậy, dù là chơi, ý tứ cũng không đúng nữa? Đồ bị người khác làm bẩn qua, là có tỳ vết. Cho nên, coi như đến lúc đó hai người có thể có cơ hội tiếp tục cuộc sống cùng nhau, vậy cũng chỉ là diễn trò thôi. Vướng mắc trong lòng, thủy chung cũng vẫn sẽ còn. May mắn là, cô cũng sớm đã có kế hoạch rời khỏi cái chỗ này, không hề cùng người người đàn ông kia có bất kỳ dây dưa nữa. Cho nên, hiện tại cô mới có thể biểu hiện được chẳng để ý như thế!

Mã Tunghe vậy, con người ngưng tụ, suy nghĩ chốc lát, mới nói: "Nam Thất Dạ, cô quả nhiên là không giống như vậy, khó trách Gia Mậu sẽ đem cô thành giống như bảo bối, không để cho bất luận kẻ nào mơ ước."

Bảo bối sao? Nhưng nếu anh thật coi cô như bảo bối, há lại sẽ bán cô? Anh không có sử dụng.

Trong lòng một hồi đắng chát, Thất Dạ cũng không nói gì, chỉ là nhẹ mấp máy cánh môi một cái, cười lạnh lạnh nói: "Tôi vĩnh viễn đều không thể nào ở vị trí bị anh trói dưới tình huống thuận theo anh, Mã Tu- Tất Khắc Tư, như anh loại này vì đạt được mục đích là người không từ thủ đoạn, tôi bình sinh chán ghét nhất!"

"Gia Mậu cho cô trừng phạt, xa xa không chỉ trước tôi gia tăng ở tại trên người của cô mấy cái kia chứ?" Mã Tu thờ ơ nhún vai một cái, thân thể cao lớn bỗng chốc đứng lên, ánh mắt như nước nhìn chằm chằm cô gái: "Cậu ta đối với cô, là mâu thuẫn. Chỉ là, cậu ta vĩnh viễn đều sẽ không bởi vì cô, mà buông tha vật cậu ta muốn. Nam Thất Dạ, cô ngại gì suy tính một chút, đổi lại là tôi, tôi bảo đảm có thể làm cho cô tất cả đều như cô mong muốn!"

"Anh có thể cho tôi cái gì?" Thất Dạ xuy nhẹ một tiếng: "Anh có thể có khả năng giống như Gia Mậu, trở thành đặc cấp thượng tướng của đất nước sao? Anh không phải là qua phụ thuộc Mạn Nỵ Ti mà sống như một cái tượng gỗ, là con rối cha anh nhét vào. Coi như anh bây giờ xem ra cảnh tượng vô hạn, trên thực chất, anh không phải cũng chính là vĩnh viễn đều chỉ có thể trông cậy vào người khác mới có thể sống nữa! Mã Tu- Tất Khắc Tư, Gia Mậu – Dương - A Nhĩ Bá Đặc có lẽ sẽ làm một chút chuyện rất hèn hạ, nhưng việc làm của anh ấy, toàn bộ cũng có ý nghĩa. Không chỉ có chỉ là củng cố chính quyền của anh ấy, anh ấy càng thêm duy trì đều cả tỉnh cầu Tra Phi. Mà anh, vẫn luôn chỉ muốn đạt được vật mình muốn, căn bản không đi quan tâm ý nghĩ của người khác. Anh như vậy, lấy cái gì so với Gia Mậu? Ở trong mắt của tôi, anh chẳng qua chỉ là một tên phế vật thôi! Chơi gái anh làm được, làm chuyện lớn? Anh nằm mơ đi!"

Không nghĩ đến, từ trong miệng Thất Dạ thể nhưng lại nói ra từ ngữ như vậy, Mã Tu nhất thời ngu ngốc. Ánh mắt của hắn, chặt chẽ nhìn chằm chằm cô gái, hồi lâu, mới nhẹ xuy cười một tiếng, nói: "Không hổ quả nhiên là người của A Nhĩ Bá Đặc nuôi ra ngoài, răng nanh sắc bén, thật không đồ thừa!"

Thất Dạ không nói lời nào, chỉ là sâu kín nhìn hẩn.

Cô cho là, cô sẽ kích thích được hẩn rất tức giận, sau đó phát tay áo rồi đi. Nhưng là, không, người đàn ông này, hình như có tính toán khác.

Trong mắt của hẩn lấp lánh thần thái trong trẻo, đang nói rõ rệt tất cả!

Cô ngược lại bỏ quên một chút: Mã Tu- Tát Khắc Tôn vốn là chỉ là làm hạt nhân tồn tại ở trong thành này, nhưng hẩn có thể liên lụy công chúa Mạn Ny Tĩ, dĩ nhiên là hẩn có phương pháp của mình. Người đàn ông này, thật ra thì cũng không phải là nhìn ngoài mặt đơn giản như vậy.

Thân thể Mã Tu khẽ dựa về phía ghế sa lon, ngồi ở bên cạnh cô, ánh mắt lấp lánh mà nhìn chăm chăm vào cô, nói: "Nam Thất Dạ, tôi thật sự đối với cô, càng ngày càng thích."

Bàn tay to của hẩn, dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái nhẹ nhàng sờ soạng một cái. Động tác kia, rất nhẹ, như có như không, nhưng thật giống như có thể trêu chọc lòng người rút ra.

Mặc dù tình cảnh Thất Dạ hôm nay bị hẩn uy hiếp tương đối tức giận, chỉ là cô vẫn cố gắng khống chế được tâm tình của mình. Cô nhất định phải nghĩ cách cùng người đàn ông này chu toàn mới phải, mà không phải vì một thứ kích thích của hẩn. Kết quả cuối cùng, thua thiệt nhất định sẽ là cô.

"Sẽ không ai đem người trong lòng mình trời lại." Không biết Mã Tu rốt cuộc là như thế nào trời cái sợi dây kia, tóm lại lúc cô mới vừa rời giày giụa qua đi, sợi dây càng siết chặt, bây giờ Thất Dạ cảm giác hai cánh tay của mình cũng bắt đầu tê dại. Tiếp tục như vậy nữa, máu không lưu thông, cô sợ tay của mình sẽ bị phế bỏ.

"Tôi hiểu biết rõ em là cô gái rất quật cường, tôi cũng vậy sẽ không ép buộc em làm chuyện em không thích làm. Chỉ là." Mã Tu nhạt nhẽo mà cười, bụng rượu đỏ từ mặt bàn lên, từ từ thường thức, ánh mắt như nước nhìn chăm chăm cô gái: "Tôi càng thêm thích, nhìn tay của em, từ từ trở nên cứng ngắc. Từ lâu rồi, em sẽ không thể động đậy. Đến lúc đó, cặp tay ngọc thon xinh đẹp kia, liền phế."

"Anh." Thất Dạ nhướng mày, thanh âm trở nên lạnh lẽo âm trầm: "Rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho tôi?"

"Emi không phải chơi trò chơi tình yêu với tôi, thật ra thì tôi cũng vậy không quá để ý, nhưng tôi nhớ em cam kết với tôi một chuyện." Cầm Mã Tu nhẹ nhàng nâng lên, ánh mắt càng phát ra thâm thúy: "Nếu như em nguyện ý, tôi liền thả em. Hơn nữa, em không bị thương một cọng lông."

"Nếu như anh muốn tôi đối phó với Gia Mậu, anh nên tiết kiệm phần tâm này thôi. Tôi coi như là chết, cũng sẽ không đứng ở cùng trên một cái thuyền với anh."

"Ai nói tôi muốn đối phó A Nhĩ Bá Đặc?"

"Vậy anh muốn làm cái gì?" Nhìn trong mi mắt của người đàn ông hiện lên kia tia ánh sáng bí ẩn, mặt mày Thất Dạ giương lên, trong ánh mắt, để lộ ra mấy phần sắc thái lạnh lẽo.

Mặt mũi của Mã Tu khẽ dựa về phía cô, môi mỏng nhẹ nhàng hạ xuống, nhàn nhạt cười nói: "Giúp tôi giết một người!"

Chân mày Thất Dạ, trong nháy mắt cau chặt.

Đã từng, cô là hộ vệ đứng đầu thế giới, việc làm, chỉ là bảo vệ người khác. Giết người, đã từng có, dù là vậy cũng là đang lúc phòng vệ. Chỉ là, vô duyên vô cớ đi giết một, trước nay cô đều chưa từng làm. Cô sớm biết điều kiện Mã Tu- Tát Khắc Tư nói lên sẽ không đơn giản, nhưng loại giao dịch này, bất kể như thế nào cô cũng không làm được.

"Ha ha." Cô cười nhẹ một tiếng, mắt thấy mặt mày Mã Tu sâu kín, hướng về phía hẩn liền nhàn nhạt mở miệng: "Người nào có thâm thù đại hận với Công Tước Tát Khắc Tư như vậy đây? Lại khiến cho anh đem hẩn giết."

"Cô sẽ không làm, đúng không?"

"Đúng!" Thất Dạ không chút do dự nói.

"Vậy cô cứ chậm chậm chờ đợi một đôi tay của mình bị phế sạch đi!" Mã Tu khẽ ngẩng đầu lên, đem rượu bên trong chén, tất cả đổ vào bên trong cánh môi, sau đó thân thể đứng lên, rất có khuynh hướng chuẩn bị rời đi.

Tiếp tục như vậy, tuyệt đối không phải là biện pháp!

Thất Dạ tình nguyện chết, cũng không nguyện ý một đôi tay của mình bị phế sạch!

"Chờ một chút!" Cô cắn răng, dùng sức kêu một tiếng: "Mã Tu- Tát Khắc Tư!"

"Hả?" Người đàn ông nghiêng mặt, ánh mắt dọc theo mặt của cô thoáng nhìn, có chút không hiểu mà nói: "Thế nào?"

"Giao dịch lại không chỉ có là một loại, anh cần gì phải đi gấp như vậy?" Cầm nhẹ nhàng nâng lên, Thất Dạ cười cười, nói: "Chúng ta đến nói chuyện một chút những thứ giao dịch khác đi!"

"Trừ cái này, không còn cách nào."

Mắt thấy môi mông người đàn ông thăm ra này bôi nhất định phải được nụ cười, con mắt sắc Thất Dạ trầm xuống, tỉnh táo nói: "Giao dịch như thế nào?"

Mã Tu nghe vậy, hình như sững sốt. Sau đó, ánh mắt của hắn, lảng lảng liếc theo mặt của cô.

Thất Dạ mắt chậm rãi nháy mắt hai cái, khóe miệng cười hình cung, trầm tĩnh đậm bạc: "Tôi nguyện ý, tiến hành giao dịch với anh."

"Đó?" Nhìn cô mới vừa rồi còn một bộ dáng thấy chết không sờn, đột nhiên liền thay đổi chủ ý, người như Mã Tu cẩn thận như vậy, tự nhiên sẽ hoài nghi.

"Tôi không muốn không có tay."

"Lý do này, cũng tạm chấp nhận. Chỉ là." Mã Tu lắc đầu một cái: "Nếu tôi thả em, em liền nhất định sẽ muốn công kích tôi."

"Anh có thể chỉ buông lỏng một chút, tôi tiếp tục để cho anh trôi." Thất Dạ cười cười, nghiêm túc nói: "Cứ như vậy, tùy anh làm sao làm cũng có thể!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Thật thật giả giả

Đối với yêu cầu Thất Dạ nói lên như thế, trong nháy mắt kia Mã Tu có một chút là tim đập mạnh và loạn nhịp. Sau đó, trông mắt của hắn từ từ ngẩng lên, hướng về phía cô gái cười nhạt, nói: "Là cái gì khiến cho cô thay đổi chủ ý?"

"Vì muốn sống nữa!" Thất Dạ nhún nhún vai, bộ dáng mặt không sao cả, nói: "Dáng vẻ của tôi đây, cái gì đều không làm được, cho nên xin Công Tước Tát Khắc Tư yên tâm, tôi đối với anh sẽ không tạo thành bất kỳ uy hiếp gì. Anh cứ làm như vậy đi!"

"Mới vừa rồi cô phản kháng được lợi hại như vậy, nhưng bây giờ đột nhiên nói nguyện ý hiến thân cho tôi. Nam Thất Dạ, tôi không phải đũa ngọc, trong lòng cô đang tính toán gì tôi không biết, nhưng tôi có thể xác thật nói cho cô biết một chút, đó chính là. Tôi sẽ không để cho cô được như ý." Đầu ngón tay của Mã Tu từ từ phủ đến cằm của mình, nhẹ nhàng cười nhạt, nói: "Nếu quả thật cô nghĩ giữ được mình, từ vừa mới bắt đầu thì không nên cự tuyệt tôi mới đúng."

Thất Dạ cười nhạt, ánh mắt bình thường trong suốt như nước, nói: "Xem ra Công Tước Tát Khắc Tư thật là một đồ bại bạ nhát gan, lại có thể biết sợ để cho một cô gái uy hiếp."

Nghe cô giễu cợt, ánh mắt Mã Tu lạnh lẽo, cười nhạt nói: "Nam Thất Dạ, đừng tưởng rằng cô dùng cái loại khích tướng kém chất lượng này là có thể khiến cho tôi thả cô. Cô là người thông minh, người thông minh nên làm chuyện thông minh. Cô không phải dùng cái quỷ kế gì lừa bịp, tôi nhất định sẽ không bị cô mê hoặc!"

"Tôi không có mê hoặc anh." Chân mày Thất Dạ đột nhiên liền nhíu lại, bắt đầu đi nhún vai một cái, nói: "Trước đây tôi vẫn luôn cho là Gia Mậu – Dương- A Nhĩ Bá Đặc đối với tôi là đặc biệt, anh biết đấy, anh ấy là một người ác như vậy, tôi không thể nào tùy tiện liền phản bội anh ấy. Nhưng là, khi anh ấy trở thành người phản bội trước, tất cả cũng không giống nhau. Không sai, tôi không thích anh vì ham muốn của bản thân liền đem người khác chà đạp trên mặt đất. Nhưng là, Gia Mậu anh ấy có thể bán bất luận kẻ nào, lại không thể bán tôi. Tôi là người phụ nữ của anh ấy, đã từng muốn đem tất cả của mình đều dâng hiến cho anh ấy, nhưng anh ấy đối với tôi, cũng chỉ có tính toán. Nếu anh ấy muốn đem tôi thành con cò để lợi dụng, tại sao tôi có thể không trả lại anh ấy một lần đây?"

"Đó?" Nghe lời nói của cô, lại thấy cô càng nói, thanh âm liền càng kích động, thân thể Mã Tu vốn là sắp rời đi, lần nữa ngồi về vị trí trên ghế sa lon một bên. Trông mắt của hắn híp một nửa, khẽ cười nói: "Nghe em nói như vậy, thì ra là em muốn hợp tác với tôi cùng nhau đi đối phó cậu ta?"

"Vậy phải xem anh có khả năng kia hay không đã." Thất Dạ ngửa cằm lên, một chút khí thế cũng không có đi xuống, nói: "Công Tước Tát Khắc Tư, đối với tôi mà nói, tôi cũng vậy chỉ là một thứ đồ chơi anh khinh nhờn. Tôi vừa bắt đầu cũng là bởi vì không tin anh như vậy. Chỉ là, nếu như chúng ta liên hiệp hợp tác, như vậy thì chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Anh chơi tôi, tôi cũng vậy chơi anh. Cứ như vậy, tất cả mọi người đều được thỏa mãn, Nhưng mà sẽ không để cho tình cảnh của chúng ta trở nên thật khó khăn. Chuyện như vậy, là cùng có lợi, không phải tốt vô cùng sao?"

"Em nói không phải không có lý, chỉ là." Mã Tu cười cười, lòng bàn tay nhẹ nhàng mở ra, nói: "Em là người phụ nữ của A Nhĩ Bá Đặc, biểu hiện mới vừa rồi của em là trình liệt làm sao, hiện tại em lại nói đột nhiên thay đổi chủ ý muốn phản bội A Nhĩ Bá Đặc, trong lòng tôi luôn là cảm thấy là lạ. Trừ phi, em có thể có khả năng chứng minh với tôi, nếu không, tôi không thể nào biết tin tưởng em."

Tên khốn kiếp này, cư nhiên có ý định tính tế như vậy. Hơn nữa, hắn tính tình đa nghi, nhất định chính là một trong những nguyên nhân khiến cho hắn ở hoàng thành Lạp Ma hòa đồng thuận buồn xuôi gió. Chẳng lẽ hắn có thể dụ dỗ lừa được Mạn Ny Tí, xem ra, muốn chu toàn với hắn, quả thật không

phải một việc đơn giản.

Thất Dạ hít sâu, nhắm mắt trầm tư một chút, nói: "Anh vừa mới nói muốn tôi, hiện tại lại không muốn. Anh đã không quan tâm tôi, như vậy giao dịch giữa chúng ta coi như xong đi! Nếu như mà tôi thật sự bị phế, cũng lắm thì sau này tìm người đàn ông bình thường một chút nuôi tôi cả đời coi như xong. Tôi cũng vậy không suy nghĩ thêm trở thành người ở bên trên nữa rồi. Dù sao, tôi vẫn luôn chỉ là người của cấp thấp mà thôi. Thậm chí, thời điểm trước kia tôi ở nhà Hi Nhĩ cũng trả qua không tốt vô cùng, sau tôi lại theo Nam Tuyệt Hiêu, anh ta cũng đem tôi bán đi. Hiện tại gặp gỡ Gia Mậu, tên khốn kiếp này chẳng những lừa thân thể của tôi, còn bán tôi cho những người khác. Tôi còn sống như vậy, còn có cái ý nghĩa gì? Hoặc là, tôi thật sự bị phế, sau này liền một đao đem mình kết liễu là được! Công Tước Tát Khắc Tư, tôi sẽ không van xin anh nữa, anh cút đi!"

Nhìn con mắt sắc của cô bộ dáng âm trầm, Tát Khắc Tư nhướng mày, xuy nhẹ một tiếng: "Cái người này bỏ qua như vậy?"

"Nếu không anh còn muốn để cho tôi như thế nào?" Thất Dạ khẽ sờ cười một tiếng, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ: "Hiện tại, tôi cái gì cũng không có. Nếu không thể dựa vào Gia Mậu, anh cũng không nguyện ý tin tưởng tôi. Nam Tuyệt Hiêu vừa đến tìm tôi báo thù. Tôi thật muốn từ ngưỡng cửa nơi này đi ra ngoài, sau này kết cục có thể sẽ càng thêm bi ai. Thay vì như vậy, không bằng vĩnh viễn tôi đều bị giam ở chỗ này, trở thành phế nhân. Hoặc là, người chết!"

Nghe lời nói của cô, Mã Tu nhíu mắt lại, ánh sáng ở đáy mắt, chợt lóe một cái, hình như bắt đầu có chút dao động.

Thất Dạ nhảy cảm nhận ra được phản ứng của người đàn ông, cô vừa thờ dãi một tiếng, nói: "Công Tước Tát Khắc Tư, có chuyện, không biết anh nghe nói qua chưa." Tâm ý của tôi.

"Đó?" Con mắt Mã Tu liếc xéo cô một cái, trong con ngươi, có chút ánh sáng nghi hoặc di động: "Chuyện gì?"

"Thật ra thì thân phận của tôi, rốt cuộc anh đã điều tra rõ chưa?" Thất Dạ cười nhạt, ánh mắt tuần tra dọc theo mặt mũi của hắn qua lại một phen, nói: "Trên danh nghĩa, tôi là đại tiểu thư của gia tộc Hi Nhĩ, nhưng là, tôi cũng không phải là người chân chính kế thừa của gia tộc Hi Nhĩ. Tôi chỉ cũng chỉ là, một vết nhơ tồn tại ở nhà bọn họ. Nhưng, ban đầu bọn họ tuyên bố với bên ngoài tôi là con gái cả của nhà bọn họ, chuyện có biến, tôi liền không còn là nữa rồi. Thật ra thì cái người bị người ngoài đồn là con gái nuôi Y Toa Bối Lạp- Hi Nhĩ, mới là chân chính tiểu thư của gia tộc Hi Nhĩ."

Lời nói của cô nói đến chỗ này, liền dừng lại.

Thất Dạ có thể thấy bên trong mặt mày Mã Tu hiện lên ánh sáng không thể tin, con ngươi của hắn, từ từ co lại, vẫn nhìn chăm chăm vào cô, hình như đang chất vấn lời nói của cô. Nhưng, Thất Dạ lại dừng cảm nghênh đón, đến nỗi với Gia Mậu căn bản không xác định ra bất kỳ đầu mối nào.

Những chuyện này, là cô nghe được từ chỗ Gia Mậu. Chỉ là không biết vì sao, cô lại tin chắc chuyện này là thật. Bởi vì, Gia Mậu không cần thiết lừa gạt cô. Hôm nay, cô không biết được Gia Mậu và Mã Tu hợp tác rốt cuộc là thật hay giả, có lẽ chỉ là một nước cờ trong kế hoạch lẫn nhau mà thôi. Chỉ là, cô lại tình nguyện tin tưởng lời đã nói ra của người đàn ông kia.

"Cô ở đây nói hồ đồ cái gì?" Mã Tu đột nhiên hoắc mắt đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô chăm chăm: "Nam Thất Dạ, thật sự trước đây tôi cũng biết cô là người từ thành Đức Lan đến, chỉ là, cô không phải là Tạp Lạc Nhi- Hi Nhĩ, cũng không phải cái chuyện gì làm tôi ngoài ý muốn, nhưng cô lại còn nói, Tạp Lạc Nhi- Hi Nhĩ không phải con gái ruột của gia tộc Hi Nhĩ?"

"Tôi chỉ đang nói sự thật mà thôi, có tin hay không là tùy anh." Thất Dạ nâng hàm, nhàn nhạt cười nói: "Không tin, chính anh có thể đi điều tra. Chỉ là, đợi đến lúc anh đem tất cả chuyện tra rõ, có thể tất cả tình huống đã không có cách nào không chế!"

"Cô đang uy hiếp tôi?" Mã Tu hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đưa tay về phía cằm của cô dùng sức bóp một cái, cắn răng nói: "Cô làm sao biết những chuyện này?"

Thất Dạ nhìn trong mắt của hắn hiện lên ánh sáng trầm lạnh, trong lòng khẽ run lên. Cô cắn cánh môi, nhỏ giọng nói: "Anh cho là tôi là Nam Thất Dạ, không sai, tôi chính là Nam Thất Dạ. Chỉ là, tôi cũng có một thân phận quan trọng khác. Tôi vừa là Nam Thất Dạ, vừa là Tạp Lạc Nhi- Hi Nhĩ. Hiện tại thân thể này của tôi, là trải qua Nam Tuyệt Hiêu tự mình xác nhận. Anh ấy vẫn luôn cảm thấy tôi là Tạp Lạc Nhi- Hi Nhĩ. Anh ấy đối với Tạp Lạc Nhi- Hi Nhĩ là tình cảm sâu đậm, tôi nghĩ anh cũng có thể rất rõ ràng. Nếu như anh ấy biết anh đã làm gì đối với tôi, chắc chắn anh ấy sẽ không bỏ qua cho anh. Tôi chính là nghe nói, những năm gần đây anh và anh ấy đấu đã lâu dài như thế, vẫn luôn đang ở thế yếu. Công Tước Tát Khắc Tư, coi như anh thật đem tôi phế đi, nếu như mà tôi nguyện ý trở lại bên cạnh Nam Tuyệt Hiêu, anh nói, anh có thể bởi vì tôi đột nhiên trở nên nhu mềm còn đối với tôi rất là săn sóc hay không, từ đó lần nữa khởi xướng chiến tranh đối với anh không?"

"Cô."

Nghe lời nói của Thất Dạ, sắc mặt của Mã Tu trầm xuống, đáy mắt, có vài tia ánh sáng lạnh hiện lên.

Theo chứng cứ hắn nắm trong tay, Thất Dạ nói không sai. Ban đầu Tạp Lạc Nhi- Hi Nhĩ chính xác là bán đứng Nam Tuyệt Hiêu, làm cho hắn muốn thống nhất đồ thành Lợi Á, từ đó tấn công về bốn phía tốc độ kéo chậm. Mà cho dù như thế, trước đây thấy hành động của Nam Tuyệt Hiêu và Thất Dạ ở giữa với nhau, hắn tin chắc người đàn ông kia không có bất kỳ hận ý gì đối với Thất Dạ, ngược lại là cảm thấy rất hứng thú. Thủ đoạn Nam Tuyệt Hiêu làm việc gọn gàng linh hoạt, không phải người người có thể chọc nổi. Hơn nữa, Thất Dạ xác thực không có nói sai, những năm này hắn cho đến bây giờ cũng không có thắng nổi Nam Tuyệt Hiêu. Chỉ cần là không thua quá thảm, giống như cũng đã coi là không tệ. Như vậy, nếu như Thất Dạ thật muốn làm Tạp Lạc Nhi- Hi Nhĩ đối phó mình, Nam Tuyệt Hiêu ngược lại cô là một nước cờ chết!

"Tốt!" Rốt cuộc, hắn gật đầu một cái, khóe miệng có nét cười nhạt lạnh lùng hiện lên, nói: "Cô đã nguyện ý hợp tác với tôi, tôi cũng nguyện ý cho cô một cơ hội! Chỉ là, nếu như đến lúc đó Nam Tuyệt Hiêu đại phát ghen tức, cũng muốn đối phó tôi, mà cô muốn qua cầu rút ván, vậy tình cảnh của tôi không

phải cũng rất nguy hiểm sao?"

Thất Dạ cười nhẹ một tiếng, nói: "Công Tước Tát Khắc Tư, anh làm sao ngay cả một chút can đảm như vậy cũng không có? Khó trách, anh vẫn luôn không phải là đối thủ Nam Tuyệt Hiếu. Người đàn ông kia, cũng không giống như cái người mềm yếu này. Anh ấy chuyện tình gì cũng dám làm, hơn nữa làm được rất kiên định. Đây cũng là, nguyên nhân tại sao anh ấy thắng anh. Mà tôi, nếu ban đầu có thể phản bội anh ấy, như vậy hiện tại, tại sao tôi không suy nghĩ vì mình đây?"

"Tập Lạc Nhi- Hi Nhi, cô thật là một người ích kỷ!"

Nghe lời nói của Mã Tu, Thất Dạ chỉ lạnh nhạt mà cười cười một tiếng.

Xem ra, Mã Tu đã rất tin lời nói của cô rồi.

Xác thực, theo chuyện cô nói, thật thật giả giả, rất khó phân biệt trở nên rõ ràng. Chỉ là, có lúc, người mạo hiểm, là cần phải vậy.

Giống như hiện tại, cô thắng!

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Thời gian đã đến

Cảm thấy cổ tay vốn là đã chết lặng dần dần bắt đầu có cảm giác, giọng điệu Thất Dạ thờ ơ nhè ra, ở thời khắc gương mặt tuần của người đàn ông dựa đến, con mắt sắc của cô sâu kín, lạnh nhạt mà nói: "Công Tước Tát Khắc Tư, chờ một chút!"

"Thế nào? Cô không phải là đã đồng ý sao? Chẳng lẽ là muốn đổi ý?" Đem cả vật nắm trong tay khẽ ném về phía bên cạnh, Mã Tu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng liếc về phía Thất Dạ: "Lần này, vô luận cô là nguyện ý hay không, tôi đều sẽ không bỏ qua cho cô!"

"Công Tước Tát Khắc Tư không cần nhanh như vậy ở chỗ này biểu thị công khai chủ quyền của mình, tôi đối với giao dịch này cũng không có bất kỳ dị nghị gì. Nhưng, tôi muốn cầu xin anh đem chuyện này từ chối một lần!"

"Hà?"

"Hiện tại tôi bất tiện." Gương mặt Thất Dạ nổi nhàn nhạt đỏ tươi, thời điểm người đàn ông nói đến chuyện này, luôn có chút xấu hổ.

Con người Mã Tu trầm xuống, ánh mắt liếc nhìn dọc theo mặt của cô, trong mắt hiện lên từng tia ánh sáng nghi ngờ. Một lát sau, hần "Ha ha" mà cười lớn một tiếng, nói: "Tại sao mới vừa rồi cô không nói chuyện này với tôi? Nếu như cô nói ra, nói không chừng tôi sẽ bỏ qua cho cô như vậy rồi."

"Đối với tôi mà nói, muốn thắng, sẽ bằng vào tài trí của mình để thắng, tôi sẽ không để cho người khác đồng tình tôi." Lòng bàn tay Thất Dạ nhẹ xoa cổ tay của mình, không có mùi vị gì cả mà nói: "Mà bây giờ, tôi với người đã đạt được giao dịch, nói cho anh biết chuyện này, không phải rất thích hợp sao?"

Không ngờ Thất Dạ sẽ nói như vậy, Mã Tu hơi sửng sốt, sau đó gật đầu một cái: "Nam Thất Dạ, cô quả nhiên đủ đặc biệt."

Thất Dạ chỉ là nông cạn cười cười, cổ tay xoay xoay xem mình có thể thích ứng hành động tự nhiên một chút hay không. Sau đó, cô ngược mắt, ánh mắt lấp lánh mà nhìn chăm chăm vào người đàn ông, nhỏ giọng cười nói: "Tôi nghĩ nơi này nếu là trụ sở của Công Tước Tát Khắc Tư, như vậy tất nhiên sẽ có một ít có thể làm cho tôi có thể đầy bụng gì đó chứ?"

"Hà?" Lòng mày Mã Tu nhíu lại, ngưng mắt thật sâu nhìn cô: "Cô đói bụng?"

"Ừ." Thất Dạ gật đầu, thân thể mảnh mai đứng thẳng lên, ánh mắt đụng nhau với người đàn ông, nhỏ giọng nói: "Coi như nơi này không có ai làm thức ăn cũng không có quan hệ, nếu như Công Tước Tát Khắc Tư không ngại, có nguyên liệu, tôi liền cũng có thể đem bụng chúng ta lấp đầy."

"Hà?" Mã Tu nhiều hứng thú nhìn Thất Dạ: "Chẳng lẽ là, em muốn cùng tôi có một chút giống như cuộc sống gia đình tạm ổn như vậy?"

Thất Dạ nhấp cánh môi một cái, cười đến không có mùi vị gì cả: "Tùy anh nghĩ như thế nào cũng được!"

Ánh mắt của Mã Tu dọc theo mặt mũi tinh xảo của cô nhàn nhạt liếc mắt một cái, bàn tay đột nhiên liền dọc theo eo của cô dùng sức buộc chặt. Ở thời khắc chân mày cô gái hơi hơi nhíu, lòng bàn tay đưa xuống vị trí dưới bắp đùi cô lục lọi, hừ nhẹ một tiếng, nói: "Nam Thất Dạ, tôi tại sao tin tưởng em?"

"Anh không tin, chính mình có thể kiểm tra a! Chẳng qua tôi nghe nói. Người đàn ông đụng phải những thứ đó, giống như không tốt lắm mà thôi!"

Thất Dạ nhàn nhạt cười hạ xuống, ánh mắt nhu hòa như nước. Đầu ngón tay của cô, núm lấy cổ tay của người đàn ông, đem đầu ngón tay của hắn, hướng đến vị trí giữa chân của mình di chuyển xuống, đồng thời thổi một hơi vào bên tai của hắn, nhỏ giọng cười nói: "Công Tước Tát Khắc Tư cần phải coi chừng một chút rồi, tôi sợ đợi lát nữa anh sẽ sờ vào đồ không sạch sẽ, sẽ ghét bỏ."

Cảm thấy tay của cô gái dùng sức nắm lấy hắn, rõ ràng chính là không sợ hãi mà muốn hắn đi vào giữa hai chân cô thăm dò, Mã Tu hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng bỏ rơi tay của Thất Dạ, hờ hững nói: "Phòng bếp ở bên kia!"

Nhìn hắn ý bảo chính là phương hướng kia, Thất Dạ nhàn nhạt cười một tiếng, lòng bàn tay vòng lên cổ của người đàn ông, nhón chân lên dọc theo gương mặt của hắn hôn một cái, nói: "Đa tạ Công Tước Tát Khắc Tư!"

Sau đó, ở trong ánh mắt của Mã Tu tim khẽ đập mạnh và loạn nhịp, vỗ lồng ngực của hắn, đạp bước đi về phía phòng bếp.

Con người Mã Tu ngưng tụ, bước chân nhanh chóng vội vàng đi theo.

.....

Tủ lạnh trong phòng bếp rất lớn, Thất Dạ kéo cửa chính tủ lạnh ra, nhìn bên trong rực rỡ muôn màu các loại rau dưa và loại thịt xem ra tương đối mới mẻ, mắt sáng lên, cười nói: "Đồ thật nhiều!"

"Cô thật biết làm món ăn sao?" Sau lưng Mã Tu tựa vào phòng bếp vị trí khung cửa của cửa bếp, như có điều suy nghĩ nhìn cô: "Không cần người khác đến làm giúp?"

"Gọi người nào? Chu Đế sao?" Con mắt sắc của Thất Dạ liếc hắn một cái, cúi đầu cười nói: "Oh, tôi suýt chút nữa quên thân phận của cô ấy là giả dạng làm cung nữ, chắc hẳn, cô ấy đối với loại chuyện nấu cơm như vậy, rất sợ trường đi!"

"Không!" Mã Tu cũng lắc đầu một cái, ưu nhã cười một tiếng, nói: "Không cần em tới đứng vào."

Mắt Thất Dạ tròn to, có chút không hiểu nhìn đến mặt người đàn ông.

Mã Tu đem áo khoác của mình cởi một cái, sau đó liền cuộn hai ống tay áo lên, cất bước đi về phía Thất Dạ, nói: "Tôi đến giúp một tay!"

"Hù dọa?" Thất Dạ lấy làm kinh hoàng, có chút nghi ngờ nhìn đến mặt người đàn ông, đưa tay lấy chút thực phẩm từ trong tủ lạnh ra, không khỏi lui về sau hai bước: "Công Tước Tát Khắc Tư, anh lại có thể biết nấu cơm?"

"Có cái gì kỳ quái đâu?" Con người Mã Tu ngưng tụ, ánh mắt từ từ ngưng tụ ở trên người Thất Dạ, cười đến không có mùi vị gì cả: "Đã từng, tôi là làm con tin của hoàng thành Lạp Ma khi ở Cổ Thành Nữ Luân. Vừa biết đến chỗ kia, tôi mới chỉ có mười tuổi. Nhưng, tôi không phải con tin truyền thống trên ý nghĩa, đừng phải con mắt khách quan, cần phải so Y Toa Bối Lạp – Hi Nhĩ nhiều rất nhiều. Cho nên, nhất định tôi phải học chăm sóc mình từ nhỏ. Mà những người hầu đầy tớ của tôi, xem tôi như một đứa bé, có thể khi dễ liền khi dễ."

Người đàn ông vừa bận rộn chọn lựa, cắt rửa những nguyên liệu kia, vừa chậm rãi mà nói.

Chấp nhận thời kỳ ban đầu. Thất Dạ chưa từng nghĩ đến Mã Tu sẽ có một đoạn quá khứ không muốn người biết như vậy, trong lòng trầm xuống.

Thật ra thì, bọn họ gặp gỡ, rất tương tự. Mặc dù, so sánh với hắn chịu đủ mấy cái ánh mắt lạnh nhạt kia, cô có thể không bị kinh bị như vậy. Chỉ là, từ lúc bắt đầu bị đưa đến trại huấn luyện, cô liền bị trọng điểm bồi dưỡng thành hộ vệ đặc cấp. Khi đó đã ném bao nhiêu khổ, chỉ có tự mình biết. Dĩ nhiên, ở chỗ nào tiếp nhận huấn luyện, cho đến bây giờ cũng không có hỗ trợ chuyện này, mỗi người, đều chỉ có thể thông qua cố gắng của mình, mới trở thành đặc chủng hộ vệ xuất sắc nhất. Hơn nữa, trong quá trình, bao nhiêu chuyện tình lục đục đầu đá cô cũng đều gặp qua. Nếu không phải bởi vì chính mình luôn luôn có lý trí tỉnh táo, chỉ sợ cô cũng không chịu đựng được đến hôm nay rồi!

"Thế nào lại dùng cái loại ánh mắt thương xót đó nhìn tôi?" Thời điểm Mã Tu châm lửa bắt đầu làm thức ăn, ánh mắt dọc theo mặt mũi của Thất Dạ nhếch lên, sau đó môi mông gầy nhẹ, không có mùi vị gì cả nói: "Yên tâm đi, tôi sớm đã không còn chỉ là cái kẻ im hơi lặng tiếng đáng thương ấy nữa rồi!"

"Tooi không phải thương xót quá khứ của anh, chẳng qua là cảm thấy bây giờ, anh dùng một phần lòng thù hận của mình để đổi lấy việc đòi, có chút quá mức cực đoan rồi. Anh vốn là có thể sống rất tự tại, nhưng bởi vì trong lòng có hận thù, anh muốn phá hủy tất cả những thứ tốt đẹp." Nếu Mã Tu đang làm đồ, như vậy Thất Dạ liền khế dựa vào một bên, tỉnh táo nhìn hắn bận rộn, nói: "Vốn là nếu như anh không phải nhúng tay vào những chuyện ngón ngang kia, anh cũng không cần trở thành phò mã của công chúa Mạn Ny Tí. Anh có thể ở lúc sau này cha anh qua đời rồi đi thôi, trở về Cổ Thành Nữ Luân trải qua cuộc sống mà anh muốn. Chỉ là, anh không thấy đủ với hiện trạng, anh chỉ muốn đem toàn bộ sự yên bình cũng phá hỏng! Công Tước Tát Khắc Tư, anh thật lợi hại!"

Tay Mã Tu cầm cái xẻng dừng một chút, nghiêng mặt sang bên, ánh mắt lạnh lùng liếc về phía Thất Dạ, trong ánh mắt này có ngọn lửa rừng rực vô cùng thiêu đốt, giống như hận không đem cả người cô cũng cháy được.

Thất Dạ cũng không sợ hãi, chỉ là nhàn nhạt phất cánh môi một cái, nói: "Anh đã vui lòng làm đầu bếp như thế, như vậy tôi liền không thể làm gì khác hơn là thành khách quý. Tôi mệt mỏi, đi ra phòng khách nghỉ ngơi một chút, sau khi anh làm xong thức ăn, xin nhớ gọi tôi một tiếng, tôi không thể chờ đợi muốn thưởng thức tài nấu ăn của anh."

Nói xong, hoàn toàn không thấy mặt của người đàn ông này xanh mét, nhanh chóng đi về phía phòng khách.

Nhìn bóng lưng thon gầy của cô cách xa, Mã Tu xoay người, lòng bàn tay dùng sức vỗ xuống mặt bàn, trong mi mắt, thăm ra từng tia một lạnh lùng sắc bén.

Cho đến bây giờ cũng không có bất luận kẻ nào nhìn thấu được tâm tư của hắn, nhưng Nam Thất Dạ lại một câu liền trúng rồi !

Tại sao, cô có thể dễ dàng đem tất cả đều nhìn thấu như vậy?

.....

Bị người đàn ông đưa chân đá một cái vào bắp chân của mình, vốn là đang nhắm mắt cô gái từ từ mở mắt ra. Nhìn đứng người đàn ông cao lớn ở trước mặt, khóe miệng cô động một cái, nhàn nhạt mà cười nói: "Công Tước Tát Khắc Tư, làm com tốt lắm!"

"Lăn qua đây ăn đi!" Sắc mặt của Mã Tu có chút tối tăm, cất bước dẫn đầu đi về phía vị trí phòng ăn.

Thất Dạ lật người ngồi dậy, thở phào một cái, Lòng bàn tay cảm có chút tê tê, đi theo bước đi của hắn.

Đi đến phòng ăn, nhìn trên bàn com để mấy món ăn xem ra sắc hương vị cũng đều đủ cả, hai mắt cô gái tỏa sáng, cười nhẹ nhàng nói: "Thật không tệ, không ngờ Công Tước Tát Khắc Tư lại là một mỹ nhân lên được phòng khách, xuống được nhà bếp!"

"Hãy bớt sàm ngôn đi!" Mặc dù đáng đáp hắn rất tuần tú, nhưng bị một người phụ nữ dùng "Mỹ nhân" để hình dung, Mã Tu vẫn vẫn có chút không vui. Hắn hung hăng tròn mắt nhìn cô gái một cái, nói: "Nhanh ngồi xuống ăn đi!"

Từ vừa mới bắt đầu muốn làm nhục cô cho đến bây giờ nấu com cho cô, người đàn ông này thật đúng là kỳ quái. Chỉ là. Hắn như vậy, thì ngược lại có vẻ có chút đáng yêu là được.

Nhìn người đàn ông con mắt sắc thâm trầm, Thất Dạ nông cạn cười một tiếng, nhỏ giọng nói: "Có rượu hay không?"

"Hả?"

"Loại không khí này chúng ta không phải nên uống một chút rượu sao?"

"Ồ bên kia." Mã Tu đưa ngón tay chỉ một vị trí quầy rượu không xa : "Muốn uống liền chính mình tự đi lấy."

Ánh mắt của Thất Dạ dọc theo mặt mũi của hắn liếc đi một cái, nhợt nhạt cười một tiếng, sau đó đi đến quầy rượu đầu kia, chọn một chai rượu đỏ mở ra.

Mắt thấy cô bung hai ly rượu trở lại, con ngươi Mã Tu nhú lại.

"Cạn một chén nhé!" Thất Dạ đem một ly rượu trong đó đưa cho hắn.

Mã Tu lại cầm cái ly cô để đặt ở trước mặt mình, giờ lên đối với cô.

Thất Dạ cười nhạt, cụng ly với hắn, sau đó đem ly rượu đưa đến trước mặt mình, uống một hơi cạn sạch.

Mã Tu thấy thế, khoan thai cũng khẽ nhấp một hớp.

Thất Dạ cầm lên dao nĩa, bắt đầu dùng com.

Người đàn ông thấy thế, cũng vậy.

Thất Dạ đem thức ăn đưa vào trong miệng, ánh mắt lại một giây cũng không có rời khỏi mặt mũi của Mã Tu. Cho đến khi thấy da đầu của người đàn ông run lên, ánh mắt nâng lên trừng hắn một cái, cô mới nhàn nhạt cười nói: "Thời gian, đã đến!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Có thù oán phải trả

Mã Tu còn không có từ trong lời nói của cô phản ứng kịp, liền thấy ngực một hồi buồn bực. Sắc mặt hắn thoáng chốc biến đổi, dao trong tay "Pằng" một tiếng rớt xuống đất nặng, lòng bàn tay che vị trí lồng ngực, hung hăng nhìn chằm chằm Thất Dạ, nói: "Cô hạ độc?" Tiếng lồng ngực trống rỗng.

"Không phải độc, chỉ là. Một loại thuốc khiến cho anh có một cơ hội nghỉ ngơi thật tốt." Thất Dạ thật nhẹ cười một tiếng, đứng thẳng lên, cầm dao cắt thức ăn lên, vỗ vỗ vào lòng bàn tay, bước chân đi đến chỗ Mã Tu.

Mã Tu lạnh lùng nhìn cô, trong lòng giận giữ, đang cố gắng đứng lên, nhưng lực bắt tòng tâm. Lòng ngực giống như bị ngàn vạn mũi tên xuyên qua, chỉ cần hấn vừa dùng lực, liền đau nhói vô cùng. Sắc mặt của hấn phát thanh, cắn răng lạnh lùng nhìn chăm chăm cô gái, tức giận khiển trách: "Cái người phụ nữ độc ác này, tôi muốn giết chết cô."

Lòng bàn tay của hấn vỗ xuống mặt bàn, hai cánh tay lại trong nháy mắt cứng ngắc, cả bả vai cũng co quắp, chỉ kém điểm liền ngã quỵ xuống mặt đất.

Thất Dạ thấy thế, nông cạn cười cười, nói: "Công Tước Tát Khắc Tư, tôi khuyên anh vẫn là ngoan ngoãn không nên tức giận cho thỏa đáng. Chờ một chút tức giận đánh vào tư tưởng, có thể ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của anh đấy!"

"Cô." Mã Tu dùng sức hít sâu, đem cảm xúc của mình không chế đi xuống, mới vừa mắt lạnh nhìn cô gái, nói: "Lúc nào thì xuống tay?"

"Mới vừa hạ, tôi vốn là hạ cho mình, nhưng nếu anh thích uống rượu của tôi, như vậy tôi cũng không có biện pháp." Thất Dạ cười cười, trong con ngươi có một loại ánh sáng xinh đẹp mà tinh mịch di động, nói: "Không biết bây giờ Công Tước Tát Khắc Tư cảm thấy như thế nào?"

Gương mặt Mã Tu âm trầm, giống như hận không đem cả người cô cũng xé nát được. Chỉ tiếc, hấn bây giờ căn bản là không làm được chuyện này. Ngược lại giọng điệu Thất Dạ thờ dài, khoan thai cười một tiếng, dao trong tay nhẹ nhàng dán lên mặt mũi của hấn, người đàn ông cảm nhận được lạnh lẽo chạm đến da thịt của mình, mày rậm nhú chặt lại, cái đầu dài khê dựa đến mặt của hấn, nhỏ giọng nói: "Công Tước Tát Khắc Tư, không biết cái gương mặt này, nếu như bị tôi vờ lên hai đao, không biết vị công chúa Điện hạ kia còn muốn anh hay không!"

Lúc trước Mã Tu chính là dùng dạng như thế uy hiếp cô, hiện tại cô ngược lại thật sự là gây ông đập lưng ông rồi!

Nhìn Mã Tu tắm gương mặt tuấn tú rồi rầm ở chung một chỗ, trong con ngươi lóe ra tới lửa giận, gần như có thể đem cô cả người cũng bốc cháy lên, nhưng Thất Dạ cảm thấy tâm tình thật tốt, cười nói: "Chắc chắn, chẳng lẽ Công Tước Tát Khắc Tư làm người đàn ông, cũng là chú trọng bề ngoài như vậy sao?"

"Nam Thất Dạ, tốt nhất cô không cần cho tôi chờ đến cơ hội, nếu không tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết đấy!" Mã Tu nâng cằm lên, trong con ngươi, xen lẫn ánh sáng phức tạp: "Tôi nói được làm được!"

"Tôi thật là sợ!" Thất Dạ cười một tiếng, cây dao găm nhọn hoắt nhẹ nhàng đề lên cổ của người đàn ông, như có như không trêu khê của hấn. Nhìn trong con ngươi của người đàn ông chiếu xạ ra ánh sáng lạnh lẽo, cánh tay của cô run lên, liền đi vào trong da thịt của hấn: "Anh cũng đã nhắc nhở tôi ra tay trước thì chiếm được lợi thế, như vậy tôi cũng không khách khí!"

Máu, theo mũi dao từ cổ của người đàn ông chảy ra, trong nháy mắt liền dính đầy vạt áo của hấn. Nhìn màu sắc đỏ tươi này, con ngươi của Thất Dạ nhẹ nhàng nheo lại, hai cánh môi, vênh lên hiện ra một độ cong tươi đẹp, giống như khôì hài, vừa giống như yêu my.

May là Mã Tu thường ngày thường gặp sóng gió, giờ phút này cũng không nhìn được sợ run cả người. Hấn thế nào cũng không có nghĩ đến, Nam Thất Dạ cư nhiên gan dạ như vậy, đâm xuống cổ của hấn. Nếu như bị truyền ra ngoài, cô chính là ám sát chồng chưa cưới của công chúa, đến lúc đó, cả tình cầu Tra Phi cũng sẽ truy nã cô! Mà nhìn cô, bộ dáng lại cư nhiên một chút cũng không sợ hãi, ngược lại là có vẻ vô cùng rất hưng phấn. Hấn cho đến bây giờ cũng không có gặp qua một người phụ nữ nào giống như cô như vậy, khiến cho trái tim của hấn băng giá.

"Dừng tay!" Khi cảm thấy máu trên người mình càng chảy ra bên ngoài nhiều, tiếp tục như vậy nữa, rất có thể hấn sẽ chết đi, Mã Tu không thể không kêu ngừng, nói: "Nam Thất Dạ, cô dừng tay cho tôi!"

"Tại sao vậy chứ?" Thất Dạ cười nhẹ một tiếng, nói: "Nếu như mà hiện tại tôi không giết anh, đợi về sau anh lấy được tự do, sẽ muốn đem tôi làm thịt, như vậy không phải tôi bị thua thiệt?"

"Cô dám xuống tay đối với tôi, tôi bảo đảm sẽ khiến cho cô sống không bằng chết đấy!"

"Tôi Nam Thất Dạ làm việc từ trước đến giờ đều không thích giữ lại đường sống. Tôi muốn giết anh, sẽ nhìn anh tắt thở mới thu tay lại, tôi sẽ không cho anh có cơ hội trở lại trả thù tôi đấy." Thất Dạ nhàn nhạt cười cười, nói: "Hơn nữa, mới vừa rồi cũng chính là anh nhắc nhở tôi đấy. Cho nên, hiện tại tôi muốn đem anh giết, anh cũng nên chấp nhận là được!"

Nhìn trong mi mắt Thất Dạ hiện lên một ánh sáng lạnh lẽo, Mã Tu cắn răng, lạnh lùng nói: "Nam Thất Dạ, nếu như cô không giết tôi, giao dịch giữa chúng ta liền xóa bỏ, tôi cam kết, sau này tôi đều sẽ không tìm cô phiền toái nữa."

Nghe lời nói của Mã Tu, Thất Dạ cười nhạo một tiếng, nói: "Công Tước Tát Khắc Tư, tôi làm sao biết anh có phải qua loa với tôi hay không? Hơn nữa, anh đem tôi giết chết, như vậy tất cả mọi chuyện đều đã kết thúc không thể đổi chứng. Tôi nghĩ, anh không phải là một người sợ chết, tại sao hiện tại đột nhiên liền muốn sống tạm rồi hả ?"

Mã Tu cười khê, cặp ánh mắt kia lạnh lạnh, đảo dọc qua mặt mũi của Thất Dạ, tinh táo mở miệng: "Bởi vì, tôi đối với vài sự vật có chút cảm thấy hứng thú, tôi không muốn còn chưa lấy được thỏa mãn, đã chết đi."

"Ý của anh là, đối với tôi có hứng thú?" Thất Dạ hít sâu, đầu ngón tay nín lấy cổ áo của Mã Tu, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lại gần đầu người đàn ông kia, nhỏ giọng hỏi thăm.

"Cô cứ nói đi?" Mã Tu không đáp hỏi ngược lại.

"Tôi biết ngay!" Thất Dạ cũng không có trực tiếp đáp lại, mà đầu ngón tay khẽ vuốt dọc theo khuôn mặt của người đàn ông mặt, giống như một loại lúc trước hắn đùa giỡn cô, nhẹ nhàng sờ gương mặt của hắn, thẳng tắp chuyển đến vị trí vết thương ở cổ của hắn, cười nhạt, nói: "Chắc chắn, thật là đáng thương. Nếu để cho người bên ngoài biết, bây giờ Công Tước Tát Khắc Tư cư nhiên bị tôi là một cô gái vốn là một đồ chơi của người khác đùa giỡn như vậy, không biết bọn họ sẽ có dạng ý tưởng gì."

Sắc mặt của Mã Tu trầm xuống, đôi đồng tử trong mắt kia như hạt châu cơ hồ đều muốn trừng ra ngoài rồi, hung hăng nhìn về phía Thất Dạ.

Thất Dạ không để ý, từ trong túi hắn lục lọi ra điện thoại di động, sau đó cười nhạt, liền thò tay dò xét đi vào vị trí dọc theo cổ áo của hắn. Đồng thời, đem hình ảnh chụp lại.

Mã Tu cơ hồ muốn điên, nhưng hắn mới muốn dùng lực gào thét, lại cảm thấy trái tim một hồi đau nhói, lời nói đến cổ họng, cũng không có cách nào thốt lên được.

Mà cô gái ngược lại khoan thai tự đắc, cô đưa di động bên vờ để xuống phía cạnh, đầu ngón tay đưa về phía nới cài áo của đối phương, hơi dùng sức lôi kéo, liền đem quần áo của hắn tất cả đều cởi ra rồi.

"Nam Thất Dạ!" Mã Tu giận đến nghiến răng, nhìn cô gái cười yếu ớt duỗi tay đưa đến dây lưng của hắn, cả khuôn mặt cũng mau phải đổi thành một loại sắc màu như heo.

Thất Dạ không để ý đến tiếng thét của hắn, chỉ là khoan thai tự đắc tiếp tục làm chuyện của mình. Đồng thời, ánh mắt của cô nhìn dọc theo khuôn mặt của người đàn ông, đem nét mặt của hắn đều nhìn vào trong mắt, cũng không có bỏ qua chút nào.

Là một người đàn ông, bị một người phụ nữ đùa giỡn như vậy, nói thế nào cũng là vô cùng nhục nhã. Mà càng làm Mã Tu không thể kìm nén chính là, ngón tay nhỏ nhắn của cô gái không ngừng dạo chơi trên người của hắn, một bộ máy nào đấy trên thân thể hắn, bắt đầu la ầm lên.

Mất thấy người đàn ông vị trí dưới háng này toàn tâm toàn ý, Thất Dạ khẽ cười một tiếng, trực tiếp lột xuống dây lưng của hắn.

Mã Tu cũng hít một hơi khí lạnh, thời khắc nhìn cô gái cười nhẹ nhàng cởi quần áo của mình, không có vẻ xấu hổ một chút nào, bất giác tức giận nói: "Nam Thất Dạ, cô rốt cuộc có biết xấu hổ hay không hả? Cư nhiên đối với một người đàn ông như vậy, nếu như cô muốn cùng người đàn ông làm, tôi có thể."

"Ba ——"

Lời của hắn vẫn chưa nói hết, Thất Dạ liền tàn nhẫn tát xuống một cái bạt tai vào mặt mũi của hắn.

Mã Tu không dự liệu đến cô cư nhiên bạo lực như vậy, nhất thời ngây người. Lồng ngực của hắn bởi vì tức giận mà không ngừng phập phồng, mà phổi của hắn vẫn còn quá mức quá mức, làm hắn thiếu chút nữa liền té xỉu.

Con người Thất Dạ, hiện lên một tia ánh sáng lạnh lẽo, lạnh lùng cười nhạt một tiếng về phía hắn, nói: "Mã Tu- Tát Khắc Tư, thời điểm ban đầu anh bắt tôi, làm những chuyện kia quá phận đối với tôi, thế nào anh cũng không có nghĩ đến, anh cũng không biết ngược ngạo sao? Không chỉ có như vậy, anh quả thật chính là một tên đàn độn! Làm lần thứ nhất ta coi như xong, còn muốn làm lần thứ hai lần thứ ba. Tôi cho anh biết, tôi Nam Thất Dạ từ trước đến giờ là người có thù cũng phải trả. Nếu anh trêu qua tôi như vậy, tôi liền sẽ trả lại đối xử với anh tương tự. Hiện tại tôi làm chuyện này, chỉ là chỉ là chút thức ăn khai vị mà thôi. Chờ một chút, còn có càng thêm đặc sắc đấy!"

Nghe lời nói của cô, sắc mặt của Mã Tu bỗng nhiên đại biến. Hắn nắm chặt quả đấm, muốn vung nắm đấm vào mặt cô gái, đáng tiếc lại mềm nhũn một chút sức lực cũng không có. Ngay cả chính hắn, cũng muốn phì nhổ bộ dáng của chính hắn.

Hắn dù thế nào cũng không nghĩ ra, cư nhiên mình sẽ bị cô gái kia chơi một ngày. Nghĩ đến thường ngày hắn đã làm những chuyện tổn hại kia, quả nhiên là báo ứng đến rồi!

Thất Dạ đã đem quần của hắn kéo xuống, sau đó cầm dao găm lên, ánh mắt dọc nhìn sang giữa đùi hắn.

Mặc dù còn mặc một cái quần đùi, nhưng mắt thấy ánh mắt cô gái nhìn về phía vị trí mệnh căn của mình, sắc mặt của Mã Tu bỗng nhiên đại biến. Nhìn Thất Dạ khoe miệng thò dài một cái nụ cười nông cạn, hình như tính toán cái gì, hắn lắc đầu một cái, sợ hãi nói: "Nam Thất Dạ, cô làm việc phải nghĩ lại, nhưng ngàn vạn lần không được làm loạn. Cô biết, có một số việc làm rồi, liền sẽ không quay đầu được!"

"Đúng vậy." Thất Dạ gật đầu, đôi tay vòng một vòng ở trước ngực, cầm dao găm nhẹ nhàng đâm gương mặt của mình một chút, nói: "Giống như là tôi mới vừa rồi ở tại cổ của anh đâm xuống một đao."

Mã Tu nuốt một cái nước miếng, nói: "Đúng, cô hiện tại."

"Tôi cảm thấy được, anh làm mấy chuyện này đối với tôi, chỉ là đâm một cái vào cổ anh, chính xác là không đủ, tôi còn muốn việc đặc biệt một chút." Thất Dạ cắt đứt lời của hắn, đầu ngón tay cầm dao găm sáng chói, nói: "Cây đao này, đủ sắc bén, dùng sức một đao đi xuống, có vài thứ có thể liền bị cắt đứt!"

"Không ——" Mã Tu liền vội vàng lắc đầu.

Nhưng, Thất Dạ cũng không để ý hấn, liền trực tiếp đưa tay về phía quần lót của hấn kéo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Sẽ không bỏ qua

Mắt thấy mũi dao kia lập tức muốn chống đỡ lên điểm chí mạng của mình, về mặt người đàn ông lạnh lẽo, tức giận quát lên: "Nam Thất Dạ, cô dám?"

"Anh xem tôi có dám hay không!" Thất Dạ cười lạnh, trực tiếp dùng lực, gươm dao găm lên trực tiếp nhảy qua hướng người đàn ông đâm tới.

Mã Tu thất kinh, mắt thấy dao găm của Thất Dạ lập tức muốn cắt đến chỗ hiểm của anh, chợt, có ánh dao lóe lên, trực tiếp hướng cổ tay Thất Dạ bay tới. Ánh sáng mãnh liệt kia, không cần phải nói cũng biết đó đương nhiên không phải là đồ tốt đẹp gì. Vì vậy, Thất Dạ nhướn mày, trong nháy mắt liền thu thế, nhanh chóng xoay người nhảy một cái, cả người nhảy qua bên cạnh, khó khăn lắm né tránh cường quang.

Một thanh phi đao đâm vào phía sau lưng Mã Tu dán lên vị trí đệm lót trống trải trên ghế ngồi——

Có thể đoán, công lực của đối phương rất sâu đậm!

"Lộc cộc" Tiếng bước chân vang từ vị trí phòng ăn truyền đến, hấp dẫn ánh mắt Thất Dạ và Mã Tu.

Nhìn này bóng dáng thon dài của cô gái, từng bước từng bước đến gần, chân mày Thất Dạ khẽ nhíu, hít sâu, mắt lạnh nhìn đối phương.

"Tiểu thư Nam Hi, cô không thể làm chuyện đó với Công Tước Tát Khắc Tư!" Sắc mặt của Chu Đế là một mảnh sương mù, mắt lạnh nhìn Thất Dạ, nói: "Cô chơi một chút thì có thể, nhưng cô không thể tổn thương ngài ấy!"

"Buồn cười!" Thất Dạ thấp ‘xuy’ cười một tiếng, trong mắt là một mảnh ánh sáng lạnh — u tối di động, nói: "Tại sao anh ta có thể tùy ý khinh nhờn người khác, người khác thì không thể tổn thương anh ta? Chẳng lẽ trên cái thế giới này, chỉ có tính mạng của anh ta mới là tôn nghiêm mới quý báu, người khác bị giẫm đạp trên mặt đất cũng không tiếc sao?"

Chu Đế lắc đầu một cái, nói: "Chuyện của người khác tôi mặc kệ, nhưng Công Tước Tát Khắc Tư, cô thật sự không thể động, vô cùng xin lỗi!"

"Nếu như hiện tại đổi lại là tôi xảy ra chuyện, thái độ của cô cũng sẽ không như vậy rồi!" Mắt Thất Dạ nhìn dao găm rơi ở trên mặt đất, cười lạnh một tiếng, nói: "Mới vừa rồi tôi có nguy hiểm, tại sao cô không xuất hiện? Hiện tại. Cô mang tôi đến nơi này, bán tôi, tôi không trách cô. Dù sao, chúng ta đều vì mình chủ, nhưng mà, bây giờ cô ngăn cản tôi, lại không được!"

Cô nói đến đây, chợt nâng chân, mũi chân hướng vị trí chuôi dao găm dùng sức nhất giẫm, nhìn nó bật lên, nghiêng người nắm chặt, liền đem dao nhọn hướng trước mặt Chu Đế quất tới.

Chu Đế nhanh chóng tránh ra, động tác nhanh, quả thật có thể sánh ngang với bất kỳ nhất lưu cao thủ!

Trong lòng Thất Dạ cười nhạt, nhanh chóng nghiêng thân, tiếp tục hướng Chu Đế ra chiêu. Đồng thời, lúc rảnh rỗi, khéo mắt liếc qua liếc lại hướng Mã Tu, nhìn người đàn ông muốn lật người đứng lên, không chút do dự hướng bờ vai của anh ta dùng sức đập một cước, mắt thấy người đàn ông kia lần nữa ngã ngồi trên ghế ngồi, gương mặt khổ sở, cười lạnh, chuyên tâm đối phó Chu Đế.

Bản lĩnh của Chu Đế gọn gàng linh hoạt, chỉ là cô không chú ý đối phó với Thất Dạ, một mặt né tránh, hình như thật sự không muốn đánh nhau với Thất Dạ. Kể từ đó, hai người cô tới tôi đi qua lại mấy chiêu, Chu Đế rõ ràng có chút cố hết sức, mà chương phong của Thất Dạ vốn rất bén nhọn, không chút buông lỏng, chỉ là khoảnh khắc công phu, Chu Đế liền lui về phía sau, cơ hồ có lẽ tiến tới gần vị trí cửa phòng ăn.

Thất Dạ quay người lại, ánh mắt dọc theo vị trí Mã Tu liếc về, nhìn người đàn ông kia lần nữa đứng lên, không do dự nữa, đem dao găm trong tay hướng qua đầu Chu Đế dùng sức quăng sang, thẳng hướng vị trí cổ họng của cô. Chu Đế sùng sốt, vội vàng đá sau chuyển người, lòng bàn tay nghiêng trên mặt đất, lật bỏ nhào. Mã Thất Dạ liền nhân cơ hội này, nhanh chóng quay người lại, nhanh chóng cầm chai rượu lên, hướng Mã Tu đập thẳng xuống.

Bị chai rượu đập vào, đừng nói là người, chính là sắt, cũng sẽ "Ầm" một tiếng. Mà máu và thịt Mã Tu là người, ở đầu thối ra máu, sau đó, hai mắt trợn ngược, vô lực ngã nhào xuống lần nữa.

Lần này, anh ta không phải té ở trên ghế ngồi, mà ngã xuống mặt đất.

Thất Dạ nhìn bộ dáng anh ngã xuống đất chặt vật không chịu nổi, cảm điện thoại di động trên mặt, "Tạch tạch" hai tiếng chụp xong, sau đó môi mòng

cười, quay người sang, nhanh chóng đi tới chỗ Chu Đế, nhàn nhạt cười cười, nói: "Yên tâm đi, tôi thật sự không muốn cắt cái kia, chỉ là. Bộ dáng này của anh ta, cũng không tốt!"

Ánh mắt Chu Đế nhìn về phía người đàn ông ngã xuống trên mặt đất, nhưng thấy lòng bàn tay của anh đang che giữa đùi mình, bộ dáng kia, thật sự. Không thể nói đáng thương, nhưng làm cho người ta nhìn, cảm giác rất buồn bực! Nếu như bộ dáng này của anh để cho người bên ngoài thấy, cũng không có biết bao nhiêu người sẽ dùng đó là truyện cười!

"Tiểu thư Nam Hi, cô có thể bỏ qua cho Công Tước Tát Khắc Tư hay không?" Nhìn trong lòng bàn tay Thất Dạ nắm điện thoại, Chu Đế nhướng mày, nhỏ giọng nói: "Thật ra thì anh ta chẳng qua chỉ muốn chơi một chút, không có ý thương tổn cô!"

"Thế nào? Cô đang che chở anh ta sao, anh ta cho cô chỗ gì tốt à?" Thất Dạ nhẹ nhàng nhấp môi, ánh mắt như nước nhìn chằm chằm cô gái: "Chẳng lẽ là, anh ta đã đồng ý cô, sau này khi anh ta đoạt vị trí, có thể để cho cô lên làm Vương Hậu à?"

Nghe lời nói của cô, Chu Đế nhướng mày, nói: "Không có, nhưng tôi theo bên cạnh Công Tước Tát Khắc Tư đã nhiều năm, tôi không hy vọng sau này anh ta trôi qua khổ sở như vậy, sau này khổ sở!"

"Tùy tiện đi, dù anh ta thế nào đi nữa, hoàn toàn không liên quan đến tôi!" Thất Dạ đưa di động nắm chặt ở lòng bàn tay, ở phía trên chọc nhẹ mấy cái, nhẹ nhàng cười nói: "Thật vô cùng cảm ơn cô hôm nay đã đưa tôi tới nơi này, chỉ là. Bắt đầu từ hôm nay, cô không cần phải trở lại phủ đặc cấp thượng tướng nữa."

Nhìn cô xoay người liền muốn đi tới cửa, Chu Đế đột nhiên nâng tay lên.

Mất thấy giữa kẽ tay cô cầm súng lục kia, mặt mày Thất Dạ nhẹ nhàng nhíu lại, cười nhẹ nói: "Thế nào? Muốn giết tôi diệt khẩu sao?"

"Không!" Sắc mặt của Chu Đế có chút tái nhợt, cười nhẹ nói: "Tiểu thư Nam Hi, nếu như cô không ngại, xin cho tôi một phát súng đi!"

Sẽ không ai dẫn như vậy, để cho người khác nổ súng trên người mình, Chu Đế này, thật sự là đủ trung thành. Chỉ là, cô không thể nào thành toàn! .

Thất Dạ cười một tiếng, lạnh nhạt nói: "Cô muốn chế tạo chứng cứ cùng tôi độ sức qua, cũng không cần thiết bắt cô dùng súng của mình bắn, để cho tôi!"

Cô nói đến đây, lòng bàn tay hướng ngang lưng vừa sờ, đem súng lục nhỏ của mình ở vị trí eo ếch lấy ra, nói: "Súng à, tôi cũng có một khẩu, nhưng tôi sẽ không thành toàn cho cô. Nếu quả thật muốn biểu hiện lòng trung thành của cô, sẽ dùng nó nã một phát súng vào chính tay cô hoặc trên chân! Nhưng mà."

Cô dùng một chút, sau đó cười như không cười nhìn chằm chằm cô gái, nói: "Cô cảm thấy như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa! Bởi vì. Coi như cô đánh mình, tôi cũng vậy sẽ không đem những hình ảnh mặt mặt của Mã Tu • Tát Khắc Tư giấu đi. Cô để cho anh ta, sau này khi ra cửa, đều phải nhìn sắc mặt của người khác à!"

"Tiểu thư Nam Hi." Sắc mặt của Chu Đế tái đi, nhìn Thất Dạ, trong hốc mắt phấp phồng hồng, nói: "Mời cô đáng thương cho Công Tước Tát Khắc Tư, ngài ấy thật ——"

"Coi như quá khứ của anh ta trôi qua không dễ dàng đi, nhưng tôi cũng không cần thiết muốn thanh toán với anh ta!" Thất Dạ mặt lạnh, nhẹ xuy một tiếng, nói: "Sau đó cô như thế nào, có cần nổ súng hay không, là chuyện của mình cô!"

Cô đem súng trong tay hướng qua đầu Chu Đế, thấy bên trong mắt cô gái lóe ra ánh sáng chân chừ, môi hạ xuống, liền đi ra cửa phòng.

Thất Dạ đem súng lục giữ trong lòng bàn tay, sau đó sắc mặt của Chu Đế bỗng run lên, chỉ vào sống lưng Thất Dạ liền lạnh lùng nói: "Tiểu thư Nam Hi, nếu như cô không đồng ý với tôi, tôi liền. Sẽ không để cho cô đi!"

"Sao? Cô nghĩ như thế nào?" Thất Dạ quay mặt sang, trong con ngươi, quét xuống ánh sáng không rõ. Khóe miệng của cô, cười như không cười, giống như đang giễu cợt Chu Đế ngây thơ, nói: "Có phải hay không, cô thay đổi chủ ý muốn giết tôi?"

"Không!" Chu Đế lắc đầu một cái, nói: "Tôi có thể giống vậy, để cho cô từ nay về sau, đều trở thành trò cười cho mọi người!"

"Vậy sao?" Mặt mày Thất Dạ giương lên, nhẹ nhàng mở lòng bàn tay ra, nói: "Nhưng nếu tôi nói, tôi không ngần ngại?"

Sắc mặt của Chu Đế biến đổi, có chút không tin nhìn cô. Cô không sợ.

Đầu ngón tay Thất Dạ, hướng vị trí đai lưng của quần áo mình xé đi, đem quần áo kéo xuống vai, nói: "Hiện tại cô có muốn mượn máy chụp hình để chụp tôi không? Đến đây đi, tôi coi cho cô xem!"

Loại khí thế này của cô, giống như biểu đạt ý là cô nhất định sẽ đem ảnh chụp của Mã Tu • Tát Khắc Tư công bố như ý nguyện!

Không có bất kỳ việc gì, có thể lay chuyển!

Cho dù lấy cái giá cao là trong sạch của bản thân cô!

Nhìn hành động của Thất Dạ, sắc mặt của Chu Đế cũng có chút trắng bệch, cô lắc đầu một cái, cười chua xót nói: "Tiểu thư Nam Hi, tại sao cô không thể thoáng mở một mắt?"

"Tôi thoáng mở một mắt với anh ta, anh sẽ thoáng mở một mắt với tôi sao?" Thất Dạ nhẹ nâng môi mỏng, nói: "Cô biết rõ, lúc trước anh ta đối với tôi thế nào rồi đấy!"

"Anh."

"Không cần giải thích cho anh ta, tóm lại, chuyện này." Con người Thất Dạ xoay chuyển nhanh như chớp, ánh mắt dọc theo người đàn ông nhẹ nhàng nhìn một cái, thấy mi mắt của anh ta đang run rẩy, hình như có dấu hiệu tỉnh lại, nói: "Xem ra, chủ nhân của cô sẽ không cứu chữa, sẽ không cứu giúp!"

Mặc dù chỉ là cảm chai rượu đánh vào đầu của anh ta, nhưng mà giờ phút này, trên đầu anh ta chảy ra không ít máu. Nếu tiếp tục như vậy nữa, anh ta có thể sẽ mất máu quá nhiều mà chết!

Chu Đế nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt nhìn Mã Tu, chần chừ không chắc.

"Cứu anh ta đi, bên này tôi sẽ xử lý được đấy!" Ngay tại giờ phút này, một thanh âm trầm thấp, từ bên cạnh sâu kín vang lên. Sau đó, một thân thể cao lớn xuất hiện tại vị trí phòng khách.

Nhìn người đàn ông kia từ từ đến gần, mi tâm của Thất Dạ trầm xuống, khóe miệng hiện ra một nụ cười lạnh băng.

Mất thấy người đàn ông đến, Chu Đế liền lập tức cúi đầu, kêu một tiếng: "Thượng tướng!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Bao dung cô

Gia Mậu nhân nhạ đáp một tiếng, tầm mắt dọc theo khuôn mặt Thất Dạ nhìn sang, thanh âm trầm thấp, một đôi mắt như ánh mặt trời sâu kín nhìn Thất Dạ, nói: "Không có sao chứ?"

Thanh âm của anh mới nói ra, cũng đã chọc cho cô gái vung tay đưa tới một cái tát, hung hăng đập lên gò má của anh.

Chu Đế lấy làm kinh hãi, ngơ ngác nhìn bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí không nhúc nhích được!

Thất Dạ nhẹ nhàng bĩu môi, lạnh giọng cười nhạt nói: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta cắt đứt quan hệ!"

Cô có thể nhịn chịu anh vì công thành danh toại mà ở trước người khác khi dễ cô, nhưng tuyệt đối không cách nào dễ dàng tha thứ cho anh dùng cô làm giao dịch. Như vậy, thật quá xấu hổ! Nếu như trước lúc anh bán cô, có thể nói trước cho cô biết, hoặc là cô còn có thể chuẩn bị tâm tư, có lẽ còn có thể suy tính một chút có tha thứ hay không, nhưng bây giờ. Cô đối với anh, thật sự là thất vọng!

Đối mặt với bàn tay của Thất Dạ, Gia Mậu thật cũng tức giận, chỉ bình tĩnh mở miệng: "Xin lỗi!"

"Nói xin lỗi hữu dụng sao, còn cần cảnh sát làm gì?" Sử dụng một câu nói về thái độ làm người, con mắt sắc của Thất Dạ trầm xuống, lạnh lùng nhìn anh, nói: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, anh rút đi cho tôi, tôi không muốn gặp lại anh!"

Cô nói tới đây, lướt qua người đàn ông, liền muốn giẫm chân rồi đi về phía trước. Chỉ tiếc rằng, lúc bước chân mới vừa vượt qua bên người Gia Mậu, cả người cô, liền bị đối phương dùng sức đỡ, một giây kế tiếp, liền bị anh kéo vào trong ngực.

"Buông tôi ra!" Cơ hồ không dùng đầu óc lo lắng mình nên phản ứng như thế nào mới đúng, Thất Dạ cũng đã rống lên, lòng bàn tay của cô, nắm chặt thành quyền hướng lồng ngực người đàn ông dùng sức đập: "Cái người này, tên khốn kiếp, tại sao anh làm việc hèn hạ như vậy với tôi? Những chuyện anh làm với tôi còn chưa đủ nhiều sao? Trước đây, bất kỳ lần nào, bị anh lợi dụng, khi dễ, tôi cũng coi như xong, lần này nghĩ, tôi lại tha thứ!"

"Tôi không muốn em tha thứ, nhưng tôi cầu xin em ở lại bên cạnh tôi!" Thanh âm của Gia Mậu, rất tinh táo, dùng sức siết chặt bàn tay cô, vô luận cô dùng sức đập thế nào đi nữa, cũng hoàn toàn không có ý buông lỏng. Ngược lại là, mảy rậm của anh tà tà dương lên, tầm mắt giăng co với gương mặt cô, ánh mắt chột lóe, giống như đang nhìn bảo vật mình yêu thích, trấn định tự nhiên.

Thất Dạ cơ hồ bị thái độ như vậy cả anh làm cho tức chết, cô cắn răng, phát ra tiếng, há mồm liền hướng bờ vai của anh dùng sức cắn. Sự tình của cô gái.

Mặc dù thường ngày Gia Mậu rất có khả năng chịu được đau đớn, nhưng bị Thất Dạ cắn xuống không chút lưu tình, vẫn cảm thấy có chút đau đau. Chỉ là, anh không có đẩy cô, cũng chỉ rên lên một tiếng, mặc cho cô phát tiết ra ngoài, sau đó nhận thấy hàm răng của cô hình như là chậm rãi buông lỏng, khóe miệng hơi giương lên, lòng bàn tay đỡ cái ót cô nhẹ nhàng phủ, khi đầu cô hơi ngửa lên, thời điểm một đôi mắt to như nước con ngoi trong veo theo dõi anh, cười cười một tiếng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái lên trán của cô.

Đôi mắt với thái độ như vậy của anh, lời nói trong lòng Thất Dạ cơ hồ có lẽ đã tức giận vọt tới cổ họng, lại cứng rắn ép trở về.

Cái đồ khôn kiếp này, bình thường không phải rất phách lối sao? Thế nào hôm nay cư nhiên nhu thuận như vậy, mặc cho cô vừa đánh vừa cắn đều không trừng phạt cô? Chẳng lẽ là, anh thật sự thẹn với cô sao? Nhưng anh hình như không giống thứ người như thế?

Lúc Thất Dạ tìm đập mạnh và loạn nhịp, người nọ đã nghiêng mặt sang bên thấy kinh ngạc nhìn Thất Dạ và Chu Đế công kích mình, lạnh lùng nói: "Nhìn cái gì? Còn không làm chuyện của cô nhanh lên?"

Nghe lời nói lạnh lùng của anh, cả sống lưng Chu Đế cũng không nhịn được thấm ra tầng tầng mồ hôi lạnh. Cô mau lẹ gật gật đầu, xoay người đi đỡ người đàn ông trên sàn nhà dậy, đặt anh ta lên bên ghế ngồi, sau đó lấy đầu ngón tay đè ép vị trí dưới mũi anh ta, cố gắng để cho anh ta tỉnh táo lại từ trong hôn mê.

Thất Dạ cũng không ngoảnh đầu nhìn hay quản bọn họ nhiều như vậy, cô chỉ nghĩ muốn nhanh chóng thoát khỏi không khí của Gia Mậu. Sau cùng bởi vì tập đánh người đàn ông mà hoàn toàn không có sức, sau đó, cả thân thể cũng mềm nhũn ra.

Trước thời điểm đối phó với Mã Tu và Chu Đế, vốn là đã tiêu hao nhiều thể lực, hiện tại cùng Gia Mậu dây dưa vừa lộn, cô chính người cũng cảm thấy thật là mệt mỏi, không chỉ có trên người cảm thấy rất thương tổn, ngay cả trong lòng, cũng cực kỳ bức tức.

Cô cũng không phải cuồng chịu ngược, nhưng Gia Mậu không trừng phạt cô ngược lại mặc cho cô muốn làm gì thì làm, ngược lại để cho cô có chút lo lắng. Cô không có biện pháp suy đoán thái tâm tư của người đàn ông này, chỉ cảm thấy anh tùy thời cũng có thể lấy tính mạng của cô, nhưng kì lạ, hiện tại anh lại thích giống như xem cô rất quan trọng tựa như ——

Trong lòng Thất Dạ nghĩ càng nhiều, cả đầu óc càng hỗn loạn. Sau đó, bởi vì không tránh thoát bị người đàn ông nắm trong tay, lại không có biện pháp hiểu rõ ràng anh rốt cuộc muốn gì, cô dứt khoát bỏ qua, cả người cũng nằm trong khuỷu tay người đàn ông, mặc cho anh đỡ mình, nhỏ giọng tố cáo mà nói: "Cảm giác như thế nào?"

Cô gái đương nhiên không phải để ý đến anh, chỉ khép mắt, nhắm mắt dưỡng thần.

Hình như từ trong khoang mũi Gia Mậu phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ, cúi thân thể xuống, liền đem cả người cô ôm lên. Sau khi cô cười lạnh một tiếng, hôn một cái lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, nhân tiện ôm lên.

Trong lúc đó, Thất Dạ rất tự nhiên đem người xoay ngược lại, hướng cánh môi của mình dùng sức lướt qua, đem hơi thở của anh lau đi.

Gia Mậu cười cười, lại hướng khóe miệng của cô hôn một cái.

Thất Dạ nổi giận, con mắt mở to lạnh lùng nhìn chằm chằm anh, buồn bực nói: "Gia Mậu, đại sắc lang, không có việc gì không cần hôn tôi!"

"Bộ dáng bây giờ của em, thật đáng yêu!" Khuôn mặt Gia Mậu vẽ ra một đường cong, có thể thấy được tâm tình của anh tương đối tốt: "Nam Thất Dạ, nhất định phải duy trì trạng thái như vậy." .

Tiếp tục như vậy, vĩnh viễn đều duy trì sức sống, không sợ hãi, mới là cô gái tôi thường thức lúc đầu!

Thất Dạ lại bật cười một tiếng, lạnh nhạt nói: "Ai cần anh lo!"

Gia Mậu không nói gì, ôm cô đi ra ngoài, thời điểm ở sân, Thất Dạ lại chợt nhận thấy Tư Á và Dung Thiên Đại, Nam Nhã Toa cư nhiên tĩnh lặng ở đây. Thậm chí, ngay cả Y Toa Bối Lạp cũng đều ở đây. Cô không khỏi lấy làm kinh hãi, nhanh chóng đá chân một cái, ý bảo Gia Mậu đặt mình xuống.

Bị anh như vậy ôm ra ngoài, bị bọn họ nhìn thấy, đồng thời trong mắt mỗi người cũng nổi lên một tia sáng không thể tin, thật sự không phải là chuyện về vang gì. Nhất là, hiện tại quần áo của cô có chút xốc xếch, người không biết, còn tưởng rằng mới vừa rồi cô bị Mã Tu làm thế nào? Mà thực tế, mới vừa rồi Mã Tu cũng không có chiếm bao nhiêu tiện nghi của cô, ngược lại cô đem người đàn ông kia dọa sợ đến không nhẹ, cũng đã có không nhẹ!

"Thả tôi xuống!" Phát hiện Gia Mậu không có ý định buông mình ra, trong mi mắt Thất Dạ có chút tức giận bưng bưng, lạnh lùng thốt ra: "Nếu không tôi....."

"Sao các người lại tề tụ ở chỗ này?" Gia Mậu đối với bọn họ đến hình như cũng không hoan nghênh, chỉ hờ hững nói: "Tất cả giải tán đi!"

Rước lấy một trận không nói gì, cô gái đứng ở bên cạnh anh ta bị anh ta lấy tay vòng chặt nên cực độ khẩn trương nhìn Thất Dạ, nói: "Thất Dạ, cậu không sao chứ?"

Hiện tại Thất Dạ chỉ hận không thể tìm cái động dưới đất để chui vào trong, nhưng sau khi nghe thấy Dung Thiên Đại nói, chỉ đành phải mạnh mẽ chống đỡ da đầu, bất đắc dĩ khổ sở cười một tiếng, hướng về phía cô gái gật đầu, nói: "Không có gì, mới vừa rồi bên trong chiến đấu có chút kịch liệt, tở.
. Bị trặc chân!"

"Cái gì chiến đấu vậy? Bản lĩnh của Gia Mậu không tệ chứ?" Tư Á cười yếu ớt nhếch môi cười nhạt, trong mi mắt mang theo sắc thái mập mờ.

Thất Dạ đối với anh ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, cười lạnh một tiếng, dứt khoát không để ý tới anh ta.

Tư Á sờ sờ lỗ mũi, hướng về phía Gia Mậu nói: "A Nhĩ Bá Đặc, tôi tin tưởng cậu!"

"Cảm tạ." Ánh mắt Gia Mậu dọc theo Thất Dạ liếc mắt một cái, nhận thấy cô đang tròn tròn đôi mắt nhìn chăm chăm anh, cười nhạt, nói: "Chúng tôi đi!"

Thất Dạ lật bạch nhãn.

Gia Mậu ôm cô liền muốn hướng cửa đi tới, lại nghe thấy Y Toa Bối Lạp bên cạnh đột nhiên nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, Đường Na đưa em ra ngoài, đột nhiên không thấy. Em muốn. Tìm cô ấy một chút."

"Không cần tìm." Ngay tại giờ phút này, một thanh âm khinh thường truyền vào, một bóng dáng theo vị trí cánh cửa đi vào, ánh mắt bình tĩnh nhìn sang Y Toa Bối Lạp, nói: "Cô ta đã chết."

Thất Dạ sửng sốt, đầu ngón tay nín chặt tay Gia Mậu, cặp mắt kia, kinh ngạc nhìn tới Đỗ Bang • Bồ Lỗ Khắc, nói: "Không thể nào, mới vừa rồi Chu Đế và cô ta giao chiến, chỉ đánh cô ta ngã đi, cô ta căn bản là không có khả năng tắt thở, làm sao có thể chết."

Y Toa Bối Lạp "oanh oanh" tiếng khóc lại đột nhiên truyền ra, nói: "Trời ạ, cô ấy làm sao sẽ. Cô ấy có phải vì tôi mà chết không?"

Thất Dạ hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Đỗ Bang tiếp xúc với ánh mắt lạnh thấu xương của Gia Mậu, nhẹ giọng nói: "Thượng tướng đại nhân, thuộc hạ mới vừa rồi sai người lục soát vùng này, bên này ngoại trừ chúng ta xuất hiện, không có những người khác. Nếu không phải đối phương thoát được quá nhanh, hung thủ đang ở ngay tại giữa chúng ta."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn nhau.

Ngược lại Gia Mậu lạnh lùng mở miệng, lạnh nhạt nói: "Thông báo truyền thông đưa tin đi, về phần là người phương nào gây nên, cuối cùng sẽ được phơi bày."

"Thượng tướng ——" Đỗ Bang hình như có chút giật mình.

"Coi như cô ta là chết trên tay tôi thì như thế nào? Cô ta là người đáng chết!" Gia Mậu lạnh lùng cười nhạt một tiếng, nói: "Làm một người phản bội, lên vào phủ Thượng tướng trộm tài liệu quân sự của tôi, nếu cô ta dám làm chuyện bán đứng An Đức Liệt Vương, đó chính là báo ứng của cô ta!"

"Người căn bản là không có khả năng do anh giết sao?" Thất Dạ nghe vậy, liền lập tức cười lạnh một tiếng, nói: "Anh muốn che giấu cái gì?"

Giống như năm đó Đóa Cáp • Cách Lợi chết, cũng là có huyền cơ khác. Mà lúc đó nghe nói chuyện có liên quan đến Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ, Gia Mậu liền không truy xét xuống. Hôm nay, có phải bởi vì chuyện cũng có liên lụy đến cô gái kia, cho nên Gia Mậu mới có thể chịu trách nhiệm trước chuyện này?

Không phải nói, anh đối với người phụ nữ kia căn bản là không có tình cảm sao? Thế nào, hôm nay anh làm, đều giống như đang bảo vệ cô ta đây?

"Chuyện không liên quan tới em" Gia Mậu lại lạnh lùng nhìn cô một cái, hướng về phía Đỗ Bang lạnh nhạt nói: "Bồ Lỗ Khắc, theo ý của tôi mà làm!"

Đỗ Bang thấy anh kiên trì, chỉ có gật đầu một cái, nói: "Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Thật sự muốn tôi chết vậy sao?

Thất Dạ vô cùng không tình nguyện lên xe với Gia Mậu, nhưng eo bị người đàn ông kia giam cầm, không thích cũng phải nhắm mắt lên xe. May mà, Y Toa Bối Lạp – Hi Nhĩ cũng đi theo đám bọn họ cùng nhau trở về phủ thượng tướng, hộ vệ Đường Na đưa cô ta ra ngoài lại bỏ mình, vì thế, cô ta tự nhiên mà vậy cũng liền theo lên xe. Mà Nam Nhã Toa, lại do Tư Á hộ tống, cùng Thiên Đại ngồi chung một chiếc xe con rồi đi.

Hôm nay lại là Đỗ Bang làm tài xế, hơn nữa anh ta lại đang bên trái trông mong bên phải chú ý ở trước mặt một phen, xem ra bộ dáng tương đối khẩn trương, không biết có phải bởi vì lo lắng có chuyện xảy ra hay không.

Lúc chuẩn bị rời đi, Thất Dạ nghe được Dung Thiên Đại nói với cô một câu nói như vậy: Thất Dạ, không nên tin những gì nhìn thấy bằng mắt thường.

Mặc dù không rõ ràng lời của Thiên Đại là có ý gì, nhưng thấy Tư Á ôm ấp lấy cô hình như đối với cô thật tốt, thậm chí Thất Dạ có thể từ đáy mắt anh thấy một ánh sáng giống như là dịu dàng. Vì vậy, Thất Dạ lại cảm thấy, có lẽ sau này Thiên Đại đều không cần khiến cho mình lo lắng, vì vậy liền quyết định ý định. Lần này chạy trốn, chính cô tự iến hành là tốt. Dù sao nếu như Thiên Đại có thể đem Tư Á thành hạnh phúc của cô ấy, như vậy cô nên cho chúc phúc mà không phải chia rẽ bọn họ mới đúng!

Bên trong buồng xe vốn là rất yên tĩnh, Thất Dạ mặc dù bắt nắn Gia Mậu ôm lấy mình, nhưng động tác cô muốn giãy giụa thoát đi cũng không lớn. Chênh lệch giữa cô và Gia Mậu, cô quá mức rõ ràng. Không có gì cần thiết, cô không muốn làm cho mình lãng phí hơi sức vô ích!

Ngược lại ánh mắt của Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ sau khi khẽ chuyển động qua lại giữa hai người, mới nhỏ giọng mờ mờ: "Thượng tướng, chuyện tình của thượng úy Mạc Nại, thật xin lỗi. Nếu như không phải bởi vì tôi, cô ấy cũng sẽ không gặp chuyện không may, tôi ——"

"Tôi không phải đã nói, cô ấy chết thì chết sao? Dong dong dài dài làm cái gì?" Tâm tình của Gia Mậu rõ ràng không tốt, nghe Y Toa Bối Lạp mong muốn mở miệng để nói chuyện tình có liên quan đến Đường Na, liền lập tức cắt đứt lời của cô ta: "Chẳng lẽ, cô cho là quyết định của tôi có vấn đề?"

"Không phải." Y Toa Bối Lạp nhẹ nhàng cắn môi dưới, bộ dáng có vẻ vô cùng uất ức: "Tôi chỉ cảm thấy, đem thân phận bây giờ trở lên, nếu như bị một thuộc hạ liên lụy, không phải là chuyện tốt gì. Tôi không muốn bởi vì tôi mà làm cho thượng tướng ở trong hoàn cảnh khó xử, như vậy là lỗi lầm của tôi!"

Lúc cô nói lời này, ánh mắt không nhịn được thoáng liếc nhìn về phía mặt mũi của Thất Dạ, nói: "Chị, chị cũng cảm thấy như vậy, phải không?"

Thật buồn cười, cô ta cảm thấy chuyện là như thế nào, liên quan gì với cô? Tại sao, muốn cô cũng liên quan vào?

Khóe miệng của Thất Dạ nhếch lên, cười đến không có mùi vị gì cả: "Tôi không nghĩ như vậy, nếu A Nhĩ Bá Đặc xảy ra chuyện gì, thật ra thì cũng không liên quan đến tôi. Tôi lại muốn, tốt nhất thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc bởi vì vướng víu vào chuyện này, ít dùng công sức lên trên người tôi, để cho tôi có cơ hội chạy trốn là tốt rồi! Đây là chuyện duy nhất tôi quan tâm."

Cô đem mục tiêu của mình nói cho rõ ràng, dẫn đến ánh mắt không vui của Y Toa Bối Lạp và Gia Mậu đồng thời trùng đến. Trong mắt người trước mặt một mảnh kinh ngạc, con mắt sắc của người sau tinh mịch, đôi mắt sâu thẳm kia, chăm chú nhìn chằm chằm vào cô, hình như cánh môi còn bỗng nhúc nhích, muốn nói gì, chu ra cuối cùng vẫn là giữ vững trầm mặc.

Đối với cái nhìn chăm chú của bọn họ, Thất Dạ cũng tính là không liên quan, hoàn toàn không để ở trong mắt. Cánh môi của cô nhẹ nhàng phui một cái, giả bộ không nhìn thấy, dứt khoát liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô biết, cho dù cô không nói, Gia Mậu cũng đã nhìn thấu tâm tư của cô. Như vậy, cô không cần thiết phải giấu giếm nữa rồi. Tránh khỏi, mọi người vẫn luôn đang diễn trò chơi trốn tìm. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã mệt mỏi. Vốn là muốn cùng anh cùng đi đối mặt những thứ mưa gió kia, nhưng anh lại bán đứng cô, khiến cho trái tim cô băng giá. Cô tuyệt đối sẽ không lại chịu đựng anh coi cô giống như con cò tùy ý định đoạt nữa, cô phải kiên trì chính mình, tìm kiếm lối đi thuộc về mình.

Chạy trốn, chính là một lối thoát!

Thời điểm khi cô đang muốn nhập vào không gian, đột nhiên nhận thấy được vị trí eo của mình bị người đàn ông thít vào làm đau một hồi. Cô không tự chủ được con ngươi mở rộng ra, cẩn thận nhìn chằm chằm người đàn ông, tức giận nói: "Gia Mậu, anh làm gì, buông tay!"

"Em muốn chạy trốn?" Con mắt sắc của Gia Mậu sâu thẳm, trong nháy mắt cả gương mặt cũng trở nên tối tăm, lạnh lùng thốt: "Người nào sự chấp thuận em có cái ý nghĩ kia hả?"

"Tôi không cần anh cho phép!" Thất Dạ cười lạnh cười một tiếng, cảm nâng lên thật cao, đối với ánh sáng lạnh lẽo trong tròng mắt của người đàn ông hoàn toàn không để ở trong mắt: "Too muốn làm cái gì thì làm cái đó, đó là tự do của tôi!"

"Sự tự do của em là tôi cho, vĩnh viễn đừng nghĩ có thể từ bên cạnh tôi thoát đi!" Mặt mày của Gia Mậu sâu kín, dứt khoát dọn ra một cánh tay khác, đem cả thân thể cô cũng đè ép về phía lồng ngực của mình.

Cảm thấy khuỷu tay của anh đang chống đỡ bụng của mình, cánh tay kia giữ lại bả vai của cô, dùng sức vòng chặt bả vai của mình, Thất Dạ ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, hai mắt không khỏi nhất hoành, trách mắng: "Anh mưu sát à?"

"Nói, không cho phép em rời khỏi tôi!" Đầu ngón tay của Gia Mậu giữ xương hàm của cô, con mắt sắc một mảnh lạnh lẽo.

"Tôi không Ừ ——"

Lời nói cự tuyệt ngữ còn không có nói ra, cánh môi cũng đã rõ ràng bị người đàn ông chặn lại. Đối phương mặc kệ cô nguyện ý hay không, trực tiếp liền đem môi lưỡi đi vào trong miệng của cô, cơ hồ muốn nhập vào cổ họng của cô, khiến cho hô hấp của cô cũng trở nên khó khăn.

Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ ở bên cạnh nhìn tình cảnh như thế, cả thân thể cũng ngây người. Ánh mắt của cô ta, sâu kín nhìn vậy đôi nam nữ quấn quýt lấy nhau, trong mắt có một mảnh ánh sáng lạnh di động.

Đôi tay của cô ta nhẹ nhàng nắm chặt, nhìn quả đấm của Thất Dạ không biết bao nhiêu lần đánh vào lồng ngực Gia Mậu, cắn môi dưới, ánh mắt cũng không mở ra.

"Khốn kiếp!" Ở thời điểm cơ hồ Thất Dạ sắp hít thở không thông, người đàn ông mới từ nhiệt tình hôn buông ra lấy được tự do. Cánh tay cô vung lên, liền muốn đánh về phía mặt mũi của Gia Mậu.

Người đàn ông tay mắt nhanh nhẹn, một khắc cũng đã nắm cổ tay của cô. Mắt thấy khóe miệng của cô gái bởi vì anh gặm nuốt mà thối ra sắc thái đỏ thắm thật mỏng, con mắt sắc của anh sâu kín, tinh táo mở miệng: "Em cứ việc mắng chửi đi, tôi không ngại."

"Anh ——" nhìn khóe miệng anh thối ra một loại nụ cười giống như mèo con vụng trộm, Thất Dạ tức đến giận sôi lên. Cô tròn tròn đôi mắt, rồi lại không biết nên mắng người đàn ông này một chút gì cho thỏa đáng. Cuối cùng, chỉ đành phải hóa tức giận thành hừ lạnh, đem gò má dời đi chỗ khác, tính toán không để ý anh.

"Bồ Lỗ Khắc!" Lại đột nhiên nghe được Gia Mậu trầm giọng gọi Đỗ Bang một câu, nhỏ giọng nói: "Để tiểu thư Hi Nhĩ xuống ở trước mặt đi!"

Đỗ Bang nghe vậy, có chút giật mình nhìn kính chiếu hậu một cái, nhưng lại rất nhanh liền lên tiếng, nói: "Dạ!"

Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ sùng sốt, liền lập tức lắc đầu một cái, nói: "Không, thượng tướng ——"

"Câm miệng!" Gia Mậu không đợi cô đem lời nói xong, đã lạnh giọng mở miệng: "Xuống xe!"

Đúng lúc lúc này, Đỗ Bang "két" một tiếng cho chiếc xe dừng lại.

Tác phong của anh cũng tính là nhanh nhẹn, mặc dù thái độ của Gia Mậu với Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ không tốt, lại tự mình đẩy cửa xuống xe giúp cô kéo cửa ra, khẽ nghiêng người nhỏ giọng nói: "Tiểu thư Hi Nhĩ, xin mời!"

Ánh mắt của Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ liếc dọc theo sau đầu Gia Mậu, nhưng thấy con mắt sắc của anh lạnh lạnh, chỉ là lạnh lùng liếc qua cô, cơ hồ không có bất kỳ nét mặt gì, không khỏi tự giấu cười một tiếng, nói: "A Nhĩ Bá Đặc, anh tại sao muốn tuyệt tình như vậy đây? Anh ——"

"Đi xuống!" Gia Mậu không đợi cô đem lời nói xong, đã trầm giọng hừ lạnh: "Lập tức!"

Mặc dù Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ miệng nhỏ nhẹ nhàng vênh lên một chút, cũng không dám có bất kỳ dị nghị gì. Sau khi đưa ánh mắt nhàn nhạt thoáng nhìn Thất Dạ, cô ta tự giấu cười một tiếng, nghiêng người liền xuống xe.

Lại nghe được Gia Mậu đột nhiên nhỏ giọng nói: "Bồ Lỗ Khắc, cậu đưa cô ấy trở về đi! Bảo đảm an toàn của cô ấy, không để cho bất kỳ kẻ nào tổn thương cô ấy!"

Đỗ Bang sùng sốt, sau đó nhỏ giọng nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc ——" này này tương bồi.

"Đi!" Gia Mậu không để cho anh có bất kỳ viện cớ cự tuyệt nào, lạnh giọng vừa quát, cũng đã kéo cửa xe lên. Sau đó, ánh mắt của anh liếc dọc theo mặt Thất Dạ, nói: "Có muốn theo tôi đi mạo hiểm hay không?"

"Mạo hiểm?" Đối với cái từ ngữ này, ánh mắt Thất Dạ sáng lên, có chút không hiểu nhìn đến mặt anh: "Có ý tứ gì?"

"Đi Vương Cung."

"Vương Cung?" Nhìn trên mặt người đàn ông thần sắc không giống như là nói đùa, vẻ mặt nặng nề, lông mày Thất Dạ khẽ nhíu một cái, con ngươi nhanh như chớp chuyển một cái, nói: "Có thể, chỉ là, tôi đúng là có một điều kiện."

Hào hán (người đàn ông dũng cảm- để nguyên văn nhé) không chịu thiệt thòi trước mắt, mặc dù cô chỉ là một người con gái nhỏ bé, nhưng hiểu được làm như thế nào mới đối với mình tốt nhất. Cho nên, cô sẽ nói điều kiện với Gia Mậu vào lúc này, không phải không có lý.

Gia Mậu ngược lại giống như rất hiểu rõ cô, nói: "Nếu như em muốn giúp tôi một lần mà rời đi, tôi sẽ không đồng ý với em."

"Gia Mậu, tôi không rõ, anh giữ tôi ở bên người có ích lợi gì? Nhưng mà tôi bắt quá chỉ là một người không còn tác dụng với gia tộc Hi Nhĩ căn bản không phải là con gái truyền nhân của bọn họ. Hiện tại cái gì tôi cũng không có, dù là Nam Tuyệt Hiêu, đều chưa hẳn có hứng thú với tôi nữa, bây giờ anh giữ lại tôi, căn bản cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào, không phải sao?" Thất Dạ không hiểu nhìn người đàn ông: "Con cò không có giá trị lợi dụng, giữ ở bên người có ích lợi gì?"

"Tôi giữ em ở bên cạnh mình, cho đến bây giờ đều không phải là làm con cò lợi dụng." Con ngươi của Gia Mậu nhẹ nhàng nhíu lại, ánh mắt hẹp dài kia của anh, một mảnh sáng chói: "Nam Thất Dạ, em sẽ hiểu."

"Thối lắm!" Thất Dạ chê cười, trực tiếp không chút lưu tình nói: "Không cần cho rằng anh đối với tôi tốt bao nhiêu, cũng không cần làm bộ dáng rất thâm tình. Anh làm việc đối với tôi, chúng ta ở trong lòng đều là biết rõ. Cái người này bản nhân là như thế nào, tôi sớm xác định được một hai rõ ràng, không có bất kỳ chờ đợi gì."

Gia Mậu nghe vậy, giận quá hóa cười, nói: "Nghe em nói như vậy, trước kia em đối với tôi đúng là rất có chờ đợi hay sao?"

"Tôi ——"

Thất Dạ mới muốn mở miệng cãi lại, lại thấy trong đáy mắt trong trẻo của người đàn ông chợt lóe một thước, trong lòng không khỏi căng thẳng, nổi giận nói: "TMD người nào đối với người như có ý tưởng. Anh. Tôi hận không được anh sớm một chút ngủ, làm cho tôi được tự do!"

Ánh mắt của Gia Mậu, từ từ nheo lại, khuôn mặt tuấn nhã này, áp sát dọc theo mặt của cô gái, gần từng chữ: "Thật, muốn tôi chết như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Tôi muốn ở phía trên

Gương mặt tuấn tú của người đàn ông gương tiếp xúc quá gần, cơ hồ có thể nói là gần trong gang tấc, cứ như vậy, liền chọc cho trái tim của Thất Dạ lòng "thình thịch thình thịch" nhảy dựng lên. Cô nuốt nước miếng một cái, mới muốn đáp lại lời nói, lại đột nhiên nghe được Gia Mậu trầm giọng mở miệng: "Nam Thất Dạ, trước khi em chết, tôi tuyệt đối sẽ không chết!"

"Anh ——" nghe nguyên rủa với cô, Thất Dạ sùng sốt, sau đó giận dữ mắng mỏ: "Gia Mậu, anh mới có thể chết sớm, cái người này tên đại khôn kiếp!"

Từ khôn kiếp mắng đến đại khôn kiếp, coi như là tiến dần lên một cấp bậc rồi, sau khi nói ra lời này, Thất Dạ vì mình nheo một cái mắt hờ lạnh. Trực tiếp yêu cầu thẳng thắn.

Cô thật sự là đem sống chết đều đã không để ý rồi, cư nhiên lại dám ồn ào như vậy đối với Gia Mậu. Người đàn ông này nếu là như thế này phát động ngoan độc, nhất định sẽ đem cả người cô cũng hung hăng bóp chết!

Nào có thể đoán được, Gia Mậu chỉ là đạm bạc cười một tiếng, đầu ngón tay ngoắc ngoắc cằm của cô, không có mùi vị gì cả nói: "Ha ha, nếu như mà nói tôi chết trước, như vậy em liền chôn theo đi!"

"Anh tốt nhất đi tìm chết sớm một chút!" Thất Dạ nghe vậy, không khỏi cười nhạt một tiếng: "Anh lại còn xem mình như là Quốc vương rồi, anh chết muốn tôi chết cùng, tôi cũng không phải là chôn theo của anh! Tôi cho anh biết, coi như anh chết, còn là những ngày tự do tự tại của tôi, tuyệt không ngu đến vì anh chôn theo!"

"Em chính là." Cánh tay dài của Gia Mậu duỗi một cái, đặt ở sau gáy của cô, dọc theo cánh môi của cô hung hăng cắn xuống, nói: "Nam Thất Dạ, tôi sẽ khiến em đứng vậy!"

Thất Dạ tròn mắt nhìn thẳng, lúc khoe miệng người đàn ông dời đi, xòe bàn tay ra đưa về phía cánh môi lau qua.

Cô cuối cùng vẫn là ưa thích như vậy.

thời điểm bị người uy hiếp, dùng động tác rất nhỏ của mình, tỏ vẻ kháng nghị. Vĩnh viễn đều không muốn thần phục với uy lực của người khác, duy trì mình! Cho dù thua, cũng phải vì mình bù đắp lại một chút xiu mặt mũi. .

Đối mặt với hành động của cô, Gia Mậu chỉ là cười cười không có mùi vị gì cả, sau đó con ngươi xoay chuyển, đột nhiên dùng sức đẩy cô, liền lần người đè lên.

Mắt thấy anh cả khuôn mặt phóng đại ở trước mặt, trong lòng của Thất Dạ hoảng sợ, vội vàng muốn đưa tay đẩy ngăn cản anh. Đáng tiếc, sức lực của cô không bằng Gia Mậu, người đàn ông kia đột nhiên liền dùng sức áp chế bả vai mảnh mai của cô, nhẹ nhàng hừ một tiếng, nói: "Ha ha, Nam Thất Dạ, hôm nay em đừng mơ chạy trốn!"

"Một ngày nào đó tôi sẽ chạy ra ngoài!" Bị lồng ngực kiên cố của anh đứng thẳng chống đỡ trước thân thể mình, gương mặt của Thất Dạ một hồi ửng hồng. Cô cũng không giãy giụa, chỉ là mặc cho cánh môi của người đàn ông đến gần khoe miệng của mình.

Đối với biểu hiện bình tĩnh như vậy của cô, mắt Gia Mậu nhíu lại, sau đó đột nhiên đưa tay áp chế bả vai của cô, gương mặt tuấn tú dựa về phía cô, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn,

"Ừm ——" Thất Dạ dùng sức ngậm chặt cánh môi, nhưng bởi vì lực lượng thủy chung cũng bằng Gia Mậu, mà kém điểm bị anh cắn rách môi dưới. Thời khắc cô bị đau, không thể không khẽ rên một tiếng, cánh môi mở ra, chiếc lưỡi dài linh hoạt của Gia Mậu đi sâu vào bên trong xâm nhập mút chặt đầu lưỡi cô, cánh tay cô đột nhiên vừa động, đầu ngón tay lục lọi đến vị trí ngang lưng, phù lấy khẩu súng lục nhỏ thời điểm Gia Mậu cho cô ở cửa.

Chỉ tiếc, đầu ngón tay của cô mới vừa đưa đến họng súng, đột nhiên liền thấy vị trí cổ tay bị Gia Mậu giữ. Đối phương nhẹ xuy mà cười một tiếng, lời nói thật thấp: "Hiện tại không thích hợp dùng loại đồ vật này, không phải vậy. Em muốn nó tiến vào thân thể của em?"

"Anh ——" loại ngôn ngữ hạ lưu này, chọc cho cả khuôn mặt Thất Dạ cũng giống như lửa thiêu đỏ lên. Cô cắn răng nghiền lợi trừng trừng hướng về phía người đàn ông, lửa giận trong con ngươi, hừng hực thiêu đốt vọt ra, cơ hồ muốn phun ra ngoài hướng về phía khuôn mặt tuấn tú của Gia Mậu.

Gia Mậu cũng không để ý, ngược lại là cúi đầu dọc theo khoe miệng của cô chạm khẽ xuống, sau đó ưu nhã cười cười, nói: "Không cần nó, tôi đều có thể thỏa mãn em."

"Cút!" Thất Dạ trong lòng oán giận, cắn răng phát ra một tiếng hừ lạnh.

"Tôi chỉ cút bên trong em." Nhìn bộ dáng cô nổi giận, tâm tình của Gia Mậu hình như rất tốt. Lòng bàn tay anh đỡ vai cô gái đè một cái lên ghế ngồi, bàn tay mềm đã đẩy ra tay thon của cô, đem cái súng vị trí ngang lưng cô kia xạch một cái lấy ra, khẽ ném về vị trí chỗ ngồi phía sau, ngón tay dài theo vai của cô đi xuống khẽ lật rộng mở cổ áo nhẹ nhàng kéo ra sau, ngay sau đó cúi đầu chạm khẽ cái miệng nhỏ nhắn của cô một chút, nói: "Chúng ta trước tiên trì hoãn sẽ đi tiếp."

"Tôi không muốn." Có thể ý thức được đầy mắt anh hùng hực thiêu đốt dục vọng mãnh liệt có nhiều dọa người, Thất Dạ liền lập tức mở miệng: "Tôi muốn đi Vương Cung ngay bây giờ."

Nếu Gia Mậu vô duyên vô cớ muốn dẫn cô đi Vương Cung, chỉ sợ bên trong đã xảy ra chuyện. Nếu như có tình trạng xảy ra, như vậy cô chỉ muốn sớm biết là cái gì. Cứ như vậy, ít nhất có thể tính toán trước, không cần thời khắc cũng bị quản chế với Gia Mậu.

Gia Mậu hình như là xem thấu ý tưởng trong lòng của cô, cúi đầu bật cười một tiếng, nói: "Em lo lắng cho tương lai của mình?"

"Chẳng lẽ thượng tướng đại nhân anh cho là tôi sẽ cả đời cũng sống lệ thuộc vào anh?" Thất Dạ nhẹ xuy cười một tiếng: "Làm con cò của anh, để cho anh cả đời cũng lợi dụng?"

"Tôi hiểu rõ em lo lắng cái gì, chỉ là không có chuyện gì." Gia Mậu đậm bạc cười một tiếng: "Tin tưởng tôi."

"Tin tưởng anh, không bằng tôi đi tin tưởng một con chó. Tối thiểu nó nhận rõ ràng tôi là chủ nhân của nó, sẽ không cần tôi phản bội tôi."

Nghe lời của cô ấy là sao kích động, con mắt sắc của Gia Mậu sâu kín, đột nhiên lấy đầu ngón tay áp chế vai của cô, ánh mắt như nước: "Nam Thất Dạ, tôi hiểu rõ tâm tình của em bây giờ là cái dạng gì. Chỉ là. Em cuối cùng sẽ hiểu tôi."

"Tôi hiểu anh." Thất Dạ tự giễu cười một tiếng, nói: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, anh vì quốc gia lợi dụng tôi, tôi có thể hiểu rõ, nhưng anh cũng đang sau lưng bán đứng tôi, tôi liền không cách nào tiếp nhận. Không sai, anh đồng ý với Mã Tu • Tát Khắc Tư, có thể chỉ là bởi vì anh cần khoản anh ta sẽ giúp Tát Khắc Tôn hoặc là Mạn Ny Ti tới phản đối Phí Nhĩ Lạc lên ngôi, nhưng như vậy, cũng không thể đủ để cho tôi tha thứ cho anh. Anh có lập trường của anh, tôi cũng có lập trường của tôi. Cho nên, chúng ta Nhất Phách Lưỡng Tán đi!"

Lông mi của Gia Mậu trầm xuống, lòng bàn tay đột nhiên khẽ vuốt ve gương mặt cô gái, thanh âm ưu nhã khó lấy được nói: "Không được."

"Gia Mậu, anh tội gì?"

"Tôi chính là hy vọng em ở lại bên cạnh tôi."

Thời điểm nói đến chỗ này, thanh âm của người đàn ông trở nên càng phát ra dịu dàng. Hình như, còn mang theo một tia ý vị van xin như vậy.

Thất Dạ nhướng mày, có chút không cách nào thích ứng anh dịu dàng thấm thiết như vậy.

Rất có khả năng, sẽ là bắt đầu một lần bán đứng khác. Mọi người vốn là như vậy, một ngày bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng!

"Ở lại bên cạnh tôi đi!" Thanh âm của người đàn ông, lần nữa vang lên, kèm theo cánh môi của anh, dọc theo khoe miệng của cô nhẹ nhàng hôn một cái.

Vốn là môi dưới bị anh cắn có chút đau đớn tê dại, giờ phút này bị một tia cảm giác khác thường xâm nhập, con ngươi Thất Dạ nhẹ nhàng híp một cái, trong mắt một mảnh ánh sáng di động.

Thành thật mà nói, giữa cô và Gia Mậu cũng không có cái gì ôn nhu đáng nói, chỉ là người đàn ông ít ỏi có thể dịu dàng như vậy, như vậy liền dễ dàng đâm trúng trái tim của cô!

Thời khắc môi mỏng của người đàn ông hôn đến mắt cô, Thất Dạ cắn cắn môi, vốn là khước từ khi lòng bàn tay anh lồng ngực, không hiểu liền cương cứng một chút. Khi bàn tay anh theo cổ áo của cô trượt đi vào, cô cắn răng một cái, trầm giọng nói: "Gia Mậu, tôi muốn ở phía trên."

Gia Mậu sùng sốt, sau đó ánh mắt nhẹ nhàng nhìn cô, có chút ngoài ý muốn.

Cánh môi Thất Dạ nhẹ quyến rũ, con ngươi lấp lánh nhìn đến mặt anh: "Tôi muốn ở phía trên."

"Nam Thất Dạ, em có biết em ở đây nói gì hay không?" Bộ dáng Gia Mậu hình như có chút bật cười, lòng bàn tay bấm dọc theo hai má của cô gái hai má: "Em cho rằng em là người đàn ông sao?"

"Người noi này các anh đối với Nam Nam là nhìn thế nào?"

Nghe cô hỏi được tự nhiên thanh thản như vậy, mặt Gia Mậu đầy vạch đen. Anh nhẹ xuy một tiếng, đầu ngón tay dọc theo xương hàm của cô gái dùng sức bóp một cái, sau đó cúi đầu liền cắn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Thất Dạ vội vàng đưa tay đẩy anh, cố gắng lật người. Đáng tiếc, sức lực người đàn ông quá lớn, cô căn bản không phải là đối thủ của anh. Cô có chút hồn dỗi, ở thời điểm cái đầu của đối phương chôn vào lồng ngực cô, hơi nghiêng eo ếch, dọc theo bờ vai của anh dùng sức cắn xuống.

Gia Mậu chỉ là rên lên một tiếng, đối với cô nóng lòng muốn thử đáp lại chỉ cười lạnh: "Nam Thất Dạ, em không phải là đàn ông!"

"Ai nói nữ nhân không thể ở phía trên hay sao?"

"Chẳng lẽ em lại cảm thấy thể lực của mình có thể sánh ngang với tôi?"

"Phốc ——"

Thất Dạ bị những lời này của anh dọa, lập tức hô hấp cũng ngừng lại, chỉ kém điểm liền cắn đầu lưỡi của mình.

Đĩ nhiên, đối với một điểm này, Gia Mậu tương đối có tự tin, mà Thất Dạ, một chút lòng tin cũng không có.

Trước kia bất kỳ một lần nào, thời điểm Gia Mậu làm hết tinh lực, cô cũng đã sớm ngắt đi, thể lực của cô nào có thể so sánh với anh? Chỉ là, cứ bị anh khi dễ như vậy, cô thật đúng là không có biện pháp tiếp nhận được.

Bởi vì, nếu như không trừng phạt anh một chút, trong lòng cô không dễ chịu.

Cho nên, thời điểm khi người đàn ông cắn cô, cô cũng lấy răng báo đáp lại.

Chẳng qua, người đàn ông dùng đầu lưỡi treu đùa, cô là dùng răng gặm cắn. Hơn nữa, là không chút lưu tình.

Chỉ là, trong khi giao chiến lẫn nhau, Gia Mậu trước hết chiếm lợi thế. Dù sao, bất kể là kỹ thuật hay là thể lực, anh cũng chiếm thế ưu thế, vì vậy hai người vừa mới giao chiến xuống, Thất Dạ sớm đã thờ hồng học, mà người đàn ông thần nhiên bình tĩnh, một đôi ánh mắt u ám của anh nhìn nhật liếc qua cô, cười như không cười.

Cảm thấy phân thân của anh xâm nhập đến trong thân thể mình, Thất Dạ cũng hít một hơi khí lạnh, dứt khoát lấy đầu ngón tay dùng sức bấm xuống cánh tay trần trụi của đối phương.

Bất kể phương diện nào cũng không đấu lại Gia Mậu, cô cũng chỉ có thể, để cho anh chịu một chút vết thương nhỏ thôi.

Chỉ tiếc, Gia Mậu đối với lần này cũng không để ý, mặc cho cô tùy ý, chỉ lo cúi đầu hôn lên cái miệng bé bỏng của cô, nói: "Bé nhím nhỏ, tôi thích em như vậy."

Từ trong miệng người đàn ông này nghe được hai chữ như thế, Thất Dạ có chút kinh hãi.

Ánh mắt của cô nháy vài cái, mới xác định những thần thái kia trong mi mắt anh, hình như là có mang theo tư vị chân thành.

Chỉ là, đáy lòng của cô, thủy chung vẫn là bởi vì phản bội của anh mà mơ hồ lo lắng. Vì thế, cô dùng sức cắn môi dưới, hừ lạnh nói: "Gia Mậu, tôi cả đời cũng sẽ nhớ anh đem đến khổ sở cho tôi."

Không chỉ có anh bán đứng, còn có lúc trước anh ban cho cô hung ác.

"Tôi sẽ trả lại cho em." Gia Mậu nông cạn cười cười, khẽ cắn cánh môi của cô, thanh âm mặc dù trong veo hơi lạnh lạnh, lại vô cùng thanh nhã: "Nhất định sẽ!"

Thất Dạ lúc đầu nghe, có chút khinh thường, chỉ là. Cô đột nhiên lại cảm thấy, có nhiều chỗ không đúng ——

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhệ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Xác định tối nay

Vương Cung

Theo người đàn ông cất bước xuống xe, bước lên bậc thang được xây đắp từ Ngọc Thạch, lòng của Thất Dạ một hồi căng thẳng.

Mới vừa rồi cô nghĩ đến vấn đề là, thời gian này Gia Mậu thay đổi, rất quý dị. Không chỉ có đối với cô, hơn nữa còn là. Cơ hồ với bất kỳ vật gì!

Hôm nay cái bộ dáng khuôn mặt kia trấn định tự nhiên, so sánh với trạng thái ở thời điểm cam kết với cô sẽ cho cô có chút trả lại hoàn toàn bất đồng. Anh hình như cả người cũng ở trong trạng thái chiến đấu, mà anh mang theo cô đến đây, là vì loại mục đích gì?

Chuyện này, Thất Dạ hoàn toàn nghĩ không ra!

"Cẩn thận một chút, tùy thời cảm tốt sung, nếu như có bất cứ uy hiếp gì tự mình được quyết định, cũng không cần do dự, động thủ là được." Ở trước khi vào cung, Gia Mậu giúp Thất Dạ sửa sang lại quần áo xốc xếch, đem súng lục nhỏ lần nữa đưa cho cô. Lúc này, anh nhỏ giọng nhắc nhở: "Nhớ!"

"Gia Mậu, anh không cảm thấy hiện tại mình biến thành bác gái rồi sao?" Mắt Thất Dạ liếc ngang con người hung hăng tròn mắt nhìn Gia Mậu một cái, cười nhẹ một tiếng: "Tôi muốn làm gì, không cần anh phải dạy dỗ có được hay không? Anh yên tâm, tôi không phải người nương tay. Nếu như không phải là bởi vì Chu Đế xuất hiện, tôi có thể thật sự sẽ đem sinh mạng của Mã Tu • Tất Khắc Tư cắt rồi."

"Đó?" Gia Mậu cười như không cười nhìn cô: "Vậy vì sao sau đó em lại nói chỉ là dọa cậu ta một chút?"

"Đó là bởi vì kế hoạch của tôi bị Chu Đế làm rối loạn, trong lòng tôi khó chịu, vì lấy lại một chút mặt mũi, mới có ý nói như vậy." Thất Dạ nhún nhún vai, làm ra một bộ dáng khoe khoang không sao cả: "Nói tóm lại, hiện tại kêu tôi nổ súng giết chết anh, tôi đều sẽ không do dự."

"Em tựa như hận tôi việc này?"

"Hận thấu xương!"

Gia Mậu bước chân của hơi dừng lại, nghiêng mặt sang bên, một đôi đồng tử sắc bén, sâu kín nhìn chăm chăm cô gái. Từ đáy mắt kia của anh tản ra ngoài mãnh liệt mà âm nhu sắc bén, dường như bầu trời đang lúc chất chứa sương tuyết ngàn năm, đủ để đem người cũng kết thành băng!

Đến lúc này, chuyện gì Thất Dạ cũng thẳng thắn đối với anh, cho nên cũng không sợ anh, chỉ nói: "Nhìn cái gì vậy? Hiện tại có gan anh liền giết chết tôi, nếu không anh chờ bị tôi trả lại đi!"

"Tôi rất mong đợi đến ngày đó." Gia Mậu cười đến thật là ôn hòa, hình như đối với thù hận cô gái cho anh không có nửa phần cảm giác.

Trong lòng Thất Dạ đặc biệt buồn bực, nhưng lúc này lại không biết mình nên nói cái gì, chỉ đành phải cười lạnh một tiếng, giữ vững trầm mặc để chứa đựng thâm trầm.

Từng nghe người khác nói qua, nếu như cô không muốn cho người khác biết mình phải nói gì, vẫn theo dõi ánh mắt của anh nhìn, một câu nói đều không nói. Cứ như vậy, đối phương cũng sẽ không dễ dàng nhận thấy được mình đang nghĩ cái gì. Mà anh, vô cùng có thể bức ra ý nghĩ của đối phương. Một người có thể bày mưu tính kế hay không, dựa vào chính là chơi tâm lý chiến!

Đối với phản ứng của cô như thế, Gia Mậu chỉ là nhặt nhẹo cười cười, hình như vô ý rồi rầm loại chuyện tình này. Chỉ là, sau một khắc, anh liền nhẹ nhàng đưa tay quàng lên dọc theo bờ vai của cô, đem cô cả thân thể cũng hướng vào trong ngực, nhỏ giọng nói: "Nam Thất Dạ, em quả nhiên không để cho tôi thất vọng!"

"Đi." Thất Dạ lắc bỏ vai một cái, đối với anh thân thiết như vậy cũng không thoải mái. Người đàn ông này, thời điểm mỗi lần có cái loại phản ứng này, không phải trêu cô, sẽ bán đứng cô. Cô đã tổn thương qua nhiều lần lắm, vào lúc này, tuyệt đối sẽ không lại cùng anh chơi tiếp.

Bởi vì biết kết quả vĩnh viễn đều là giống nhau: cô thua!

trận chiến không nắm chắc, cô không muốn ,hơn nữa cũng không đánh nổi.

Thân phận của người đàn ông này chính là cao cao tại thượng, cô thậm chí ngay cả nuôi một người tâm phúc cũng không có làm sao có thể chống lại?

Kẻ thức thời trang tuần kiệt, cô quyết định. phòng thân tốt hơn.

"Tới tới lui lui, còn không phải là quanh đi quẩn lại ở bên cạnh em?" Gia Mậu cười một tiếng, trong mi mắt, có chút lo lắng xẹt qua.

Thất Dạ đối với anh càng ngày càng không hiểu, liền dứt khoát giả bộ ngu: "Gia Mậu, bây giờ anh giống như người bị bệnh thần kinh."

Gia Mậu không nói lời nào, bàn tay chỉ là đột nhiên dùng sức nắm chặt cổ tay mảnh của cô, dắt cô bước đi vào phía bên trong.

Bọn họ tiến vào cái vị trí kia, là phòng khách mà thường ngày An Đức Liệt Vương dùng để thương nghị quốc sự. Thật ra thì bởi vì là tình cầu để chế, vì vậy so với thời điểm Địa Cầu cổ đại cái chế độ cũng không khác bao nhiêu. Sân sau của Vương Cung, cơ hồ chính là nửa bước cũng mạo hiểm. Giống như hiện tại, bọn họ mỗi đi về phía trước một bước, cơ hồ bên cạnh đều có một binh lính nhìn, những người đó cao lớn lại uy nghiêm, thoạt nhìn liền rất có áp lực.

"Không cần lo lắng, tôi sẽ bảo vệ em." Gia Mậu ở một bên hình như là xem thấu tâm tư của cô, nhỏ giọng cười nói: "Nam Thất Dạ, tôi sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội tổn thương em."

"Anh bảo vệ tôi? Tôi liền tiết kiệm một chút thời gian nghe đi." Thất Dạ đối với lời nói của anh cũng không cảm động, ngược lại là cười đến có chút lạnh lẽo.

Đối với cô mà nói, thay vì được người bảo vệ, chẳng bằng học được tự bảo vệ mình. Dù sao, từ trước đến nay là cô đi bảo vệ người khác, cô cũng có mấy kỹ năng của chính mình, có thể nuôi sống mình. Huống chi, cô có thể độ sức như vậy với loại người như Mã Tu • Tát Khắc Tôn, liền có thể độ sức với những người khác. Ở Gia Mậu lập đi lập lại cô không có gặp chuyện không may, cô cũng không tin, những người khác có thể làm sao cô không vấn đề gì.

Nhìn bộ dáng của cô kia tràn đầy tự tin, Gia Mậu đậm bạc cười một tiếng, nói: "Mặc dù em thật sự có chút công phu mèo ba chân, chỉ là chuyện phát triển đến bây giờ, chưa chắc là em có thể thật sự có năng lực đối phó những thứ sóng gió bên ngoài kia. Không sai, là em thắng Mã Tu • Tát Khắc Tư, chỉ là ở trong hoàng thành Lạp Ma, người lợi hại so với Mã Tu • Tát Khắc Tư, cũng không ít!"

"Ha ha, nghe lời nói của anh, chẳng lẽ anh đang ám chỉ chính anh lợi hại so với anh ta?"

"Nam Thất Dạ, em có thể có khả năng đối phó được Mã Tu • Tát Khắc Tư, trừ có một chút xui vận số kia ra, còn có những nguyên nhân khác."

Thất Dạ cũng không hề thích loại lời nói này của Gia Mậu, cảm thấy giống như là cô thắng không cần dùng võ. Cô hít sâu giọng điệu, lạnh lùng nói: "Tùy anh nói thế nào, dù sao vô luận tôi làm cái gì, anh cũng sẽ không chấp nhận tôi."

"Nam Thất Dạ, tôi chỉ hỏi em một câu."

"Hả?"

"Cùng ở chung cuộc sống một chỗ với tôi, không được sao?"

Vấn đề này, có chút đột ngột, làm đầu óc Thất Dạ cũng trong nháy mắt liên ngừng hoạt động. Cô chớp chớp con mắt, chỉ chớp lát sau, mới sâu kín nhìn người đàn ông một cái, nói: "Tôi không thích bị người giam cầm, bán đứng, khinh nhờn."

"Vậy nếu như tôi cam kết với em, những thứ đó đều không tồn tại nữa thì sao?"

Nét mặt Gia Mậu, hình như là tương đối nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

Thất Dạ nhướng mày, có chút không hiểu nhìn đến mặt người đàn ông, nói: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, anh muốn nói gì?"

"Em chỉ cần trả lời là được!"

"Tôi Nam Thất Dạ. Muốn cuộc sống thế nào được cuộc sống như thế, không bị người gò bó. Chỉ là. So với bám rễ ở một chỗ, tôi càng thêm có thể thích ứng cuộc sống tự do tự tại ở bên ngoài." Thất Dạ khẽ nhắm hai mắt, nói: "Gia Mậu, nếu như anh phải đánh gãy tay của tôi, toại không có biện pháp phản kháng, còn chưa tính. Nhưng nếu có một ngày vẫy cánh của tôi đủ lớn rồi, tôi nhất định sẽ bay đi lần nữa."

Nói cách khác, cô thủy chung đều là hướng đến cuộc sống lưu lạc chân trời, không muốn là người bám rễ ở một chỗ. Nhưng, nếu như cô không có vẫy cánh, sẽ dừng lại. Chỉ là, như vậy chỉ là lưu lại người của cô, lòng của cô cũng không ở đây.

Ánh mắt Gia Mậu, sâu kín nhìn cô gái, cuối cùng đột nhiên cười nhạt, nói: "Tôi hiểu."

Anh hiểu được cái gì?

Thất Dạ cảm thấy mình cái gì cũng không có nói, người đàn ông này lại một bộ dáng ở trong lòng rõ ràng thái độ thật đúng là tương đối ghét. Chân mày của cô không khỏi khẽ nhíu một cái, nhẹ xuy cười một tiếng, nói: "Nói tóm lại, tôi sẽ lựa chọn cuộc sống thích hợp của chính tôi."

"Ừ, đi thôi!" Bàn tay Gia Mậu dùng sức cầm tay mềm của cô, thanh âm lại dịu dàng.

Thất Dạ lại cảm thấy lòng mình có ưu tư.

Hôm nay Gia Mậu, thật. Thật quý dạ nha!

"Nam Thất Dạ!" Người đàn ông và cô đều bước lên bậc thang tầng cao nhất, thời điểm cơ hồ muốn bước vào đại điện, đột nhiên khẽ gọi cô một tiếng, hơn nữa cánh tay dài bao quát dọc theo bờ vai của cô, đỡ cô quay người sang, ánh mắt dọc nhìn dọc theo phía tây, nói: "Em xem một chút bên kia."

Phía tây chân trời giờ phút này bị một nhuộm mảnh sắc thái màu đỏ, rất rực rỡ tươi đẹp. Đó là thời gian mặt trời lặn, cảnh tượng toàn bộ thế giới tốt đẹp nhất. Toàn bộ đất đai, cũng đều tràn ngập trong ánh nắng chiều, giống như lập tức cũng trở ánh vàng rực rỡ, cực kỳ làm động lòng người.

Nhìn cảnh vật tốt đẹp như vậy, lòng của Thất Dạ đột nhiên cũng trở nên thoải mái không ít. Cô dùng sức hít một hơi, nồng nặc cười một tiếng, nói: "Thật là khó được thấy cảnh tượng xinh đẹp như vậy."

"Cái loại sắc thái đó, có giống một loại chất lỏng gì đó trong cơ thể người chảy xuống hay không?" Thanh âm của Gia Mậu, có chút âm trầm lạnh lùng, hình như còn mang theo một tia tàn ác.

Lòng của Thất Dạ, đột nhiên chính là cứng đờ.

Cái vấn đề này, thật sự là. Có điểm lạ!

Chất lỏng trong cơ thể người chảy ra, trừ nước mắt ra, cũng chỉ có máu chứ? Như vậy. Giống như màu đỏ, trừ máu, cô thật không cách nào tưởng tượng đến cái gì!

Cô cắn răng, quay mặt sang sâu kín nhìn người đàn ông, thanh âm có chút nóng nảy: "Gia Mậu, anh muốn nói gì?".

"Tôi muốn nói gì cũng không quan trọng chứ?" Gia Mậu cười cười, ánh mắt như nước nhìn chằm chằm cô: "Máu chốt là, em bây giờ đang suy nghĩ cái gì đây?"

"Ám hiệu của anh rõ ràng như vậy, tôi làm sao có thể lại không biết?"

"Vậy được rồi." Ánh mắt của Gia Mậu, đột nhiên lại trở nên vô cùng trong suốt.

Đầu óc Thất Dạ đột nhiên hồi tưởng lại lần nữa lúc trước Gia Mậu nói với cô cái gì, chuyện "Trả lại" Thân thể của cô cứng cứng đờ, trong ánh mắt, sắc thái để lộ ra một tia sợ hãi khó có được, nói: "Gia Mậu, trong lòng của anh đang dự tính cái chủ ý gì?"

"Không phải là của tôi." Con ngươi của Gia Mậu khẽ nhắm, che đi tâm tình có vẻ vô cùng phức tạp ở trong mắt. Mối mong của anh, có nụ cười nhẹ từ từ hiện lên, sau đó con ngươi này từ từ mở to, một đôi mắt, nhìn thẳng vào mắt của cô gái, nói: "Đây chỉ là thế cục trước mắt thôi."

Thế cục trước mắt.

Nơi này là Vương Cung, phải nói thế cục có mấy phần, Thất Dạ cũng rõ ràng chỉ là .

Nhìn lông mày của cô thắm ra vẻ mặt kinh ngạc, Gia Mậu cười cười, nói: "Nam Thất Dạ, em có bản lĩnh hay không, sẽ phải xem tối nay rồi." Thật rất muốn.

Bây giờ cách buổi tối, thời gian đã không có nhiều lắm rồi! Như vậy, rốt cuộc sẽ có chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhệ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 175: Tất cả tính toán bắt đầu từ anh

Trong đại điện, không khí nghiêm túc mà trang trọng.

Bên ngoài có thật nhiều quân đội hùng mạnh canh giữ, bên trong phòng, lại yên lặng lác đác mấy người ở đây. Bọn họ cũng rõ ràng yên tĩnh ngồi ở chỗ của mình, đây đó đưa mắt nhìn lẫn nhau, hình như có chút chuyện gì muốn bàn bạc, lại hình như, chỉ là yên lặng, cũng không nói gì.

Những người này, bao gồm An Đức Liệt Vương, Ma Tây • Đạo Sâm, Phí Nhĩ Lạc, Tất Khắc Tổn, Mạn Ny Ti.

Trừ Ma Tây • Đạo Sâm ra, những người khác có thể nói là người một nhà. Dù sao, trên người bọn họ đều chảy chung một dòng máu. Cho nên, sau khi Thất Dạ theo Gia Mậu bước vào đại điện này, liền có một loại cảm giác: cô chỉ là đến làm nằn.

Sau khi bước chân của Thất Dạ và Gia Mậu tiến vào trong điện, cửa chính phía sau liền "Ken két" một tiếng khép lại rồi.

Thất Dạ chau mày, cảm thấy người đàn ông bên cạnh đột nhiên dùng sức nắm lấy tay thon của cô, đáy lòng không khỏi hoảng sợ, cái loại cảm giác bất an đó đột nhiên hiện lên ngày càng phát ra nồng đậm . Cô cắn cắn môi dưới, cảm thấy bước chân của mình cũng trở nên có chút nặng nề.

Thật ra thì cô cũng không e ngại nơi này sẽ xảy ra cuộc đại chiến tranh giành gì, nhưng dù sao những thứ kia cũng là người trong hoàng tộc, vốn là khí phách tự nhiên sẵn có. Hôm nay bọn họ đều gặp nhau ở cùng một chỗ, vẻ mặt nặng nề như vậy, đối với cô mà nói, cũng thực là một loại thử thách.

Ánh mắt của cô, len lén nhìn dọc sang Gia Mậu đầu kia phát hiện được người đàn ông kia hình như mặt không đổi sắc, trong lòng không khỏi run lên.

Gia Mậu đáng chết, lúc này lại còn biểu hiện được bình tĩnh trấn định như vậy, so với tu hành của cô, người đàn ông này thật đúng là không biết cao thâm gấp bao nhiêu lần. Ở trong lòng cô thờ dài một tiếng, rốt cuộc có chút hiểu, vì sao cô sẽ thần phục với dưới thân thể của anh rồi.

Anh trời sanh thì có một cổ khí phách vương giả, bất kể tại thời điểm gì, cũng sẽ không bị đả kích đến biến mất.

"Cậu cuối cùng cũng đến." Nhìn đến bọn họ vào điện, Phí Nhĩ Lạc mở miệng trước tiên, ánh mắt của anh, có chút thâm trầm, sâu kín nhìn Gia Mậu, nói: "Cậu ta đâu?" Lặng yên nhiều giống như ngồi.

"Người nào?" Sắc mặt của Gia Mậu như thường, thanh âm hơi lên, lại có chút lạnh thấu xương.

"Tur Á." Mặt mày Phí Nhĩ Lạc trầm xuống, mắt sáng như đuốc mà nhìn chăm chăm vào anh: "Gia Mậu, tại sao cậu không đem Tur Á cũng mang đến?"

"Điện hạ để cho tôi dẫn cậu ta đến là vì cái gì?" Gia Mậu cười nhạt, con mắt sắc có chút thâm trầm: "Về sau anh làm loại sự tình này, anh cho là cậu ta còn có thể tin tưởng anh sao?"

Con người Phí Nhĩ Lạc ngưng tụ, lạnh lùng nhìn chăm chăm Gia Mậu, nói: "Cậu ở đây nói bậy bạ gì đó?"

"Không có gì." Thời điểm lời nói của Gia Mậu vừa mới nói, thanh âm có chút mùi vị tàn khốc, nhưng đến giờ phút này, lại hình như trở nên tương đối thoải mái: "Điện hạ, nơi này hôm nay, nhất định phải tìm ra một người thắng, chỉ tiếc. Có thể không phải anh!"

Về mặt Phí Nhĩ Lạc trầm xuống, bỗng nhiên một đôi đồng tử sắc bén nhẹ híp lại. Anh nhảy về phía trước nửa bước, đầu ngón tay dùng sức lôi kéo cổ áo của Gia Mậu, cắn răng nói: "Gia Mậu, cậu có biết chính mình đang nói những gì hay không?"

"Tôi dĩ nhiên biết rồi, tôi tôn kính Điện hạ." Gia Mậu nông cạn cười một tiếng, đối với anh mắt không chế hình như hoàn toàn không để ý, ngược lại sâu kín cười một tiếng, nói: "Hơn nữa, tôi còn biết Điện hạ anh vì hôm nay tổn rất nhiều công phu."

Thất Dạ đối với lời nói của Gia Mậu, có chút không hiểu. Đầu lông mày của cô nhẹ xoắn lại, ánh mắt nhìn chăm chăm bọn họ, hi vọng có thể nghe được nội dung nhiều hơn.

Thời điểm ban đầu cô bị Gia Mậu mua đi, đã từng nhìn thấy anh cùng với Tur Á, Phí Nhĩ Lạc tình cảnh ba người ở đó bên trong phòng. Phải biết, lúc ấy quan hệ của bọn họ tốt vô cùng, quả thật có thể dùng Thiết Tam Giác để hình dung. Mà Gia Mậu và Tur Á hình như tương đối trung thành với Phí Nhĩ Lạc. Cũng không biết, vì sao Gia Mậu lại có thể làm chuyện tình bán đứng Phí Nhĩ Lạc... .

Đồng thời, Thất Dạ vẫn không quên đi quan sát An Đức Liệt Vương ngồi ở vị trí trên cùng một cái. Lúc này, về mặt của ông ta rất là tối tăm, nhưng cũng không nói lời nào, chỉ là thờ ơ lạnh nhạt đối với tất cả, hình như là đang xem kịch hay. Mà ông, đã sớm biết kết quả trò chơi sẽ như thế nào.

Ngược lại sắc mặt của Phí Nhĩ Lạc cũng đã sớm bởi vì lời nói của Gia Mậu mà ụt dột đi xuống, anh rũ xuống bên chân, lòng bàn tay nắm chặt thành quyền, cắn răng một cái, hung hăng nói: "Gia Mậu, cậu bán đứng tôi?"

"Thua thiệt anh hậu tri hậu giác như thế!" Mặt mày Gia Mậu nhàn nhạt nâng lên, trong con ngươi, hiện lên ánh sáng nhè nhẹ: "A nh không phải cũng bán đứng chúng tôi sao?"

(hậu tri hậu giác: ý chỉ phát giác muộn)

"Cậu ở đây nói bậy bạ gì đó?" Thanh âm của Phí Nhĩ Lạc, mang theo vẻ run rẩy.

"Đóa hắc • Cách Lợi và Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ, cũng bởi vì mới chết, không phải sao?" Con người Gia Mậu, trong nháy mắt chuyển sang lạnh lẽo. Lòng bàn tay anh cũng đột nhiên đưa ra, dùng sức đẩy về phía lồng ngực Phí Nhĩ Lạc: "Thời điểm anh ở đây bán đứng tôi và Tur Á, có nghĩ đến chúng ta là huynh đệ của anh hay không?"

Nghe lời của Gia Mậu, không chỉ có Thất Dạ, chính là những người khác bên trong phòng vốn là rất trấn định, hình như cũng là hoảng sợ. Ánh mắt của bọn họ, cũng đồng thời nhất loạt nhìn về phía gương mặt tuấn tú của Phí Nhĩ Lạc, hình như là muốn từ đáy mắt anh, nhìn ra một ít ý đồ đặc biệt gì.

Trong lòng Thất Dạ là vô cùng khiếp sợ.

Rõ ràng Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ còn bị Gia Mậu nuôi ở phủ đặc cấp thượng tướng, mới vừa rồi cô còn theo chân bọn họ ở chung một chỗ đâu rồi, thế nào đột nhiên cô sẽ chết đây? Logic như vậy, không đúng!

Chỉ là, Phí Nhĩ Lạc đang nghe anh chỉ trích sau khi nghe thấy lời nói của Gia Mậu, cả khuôn mặt cũng đột nhiên liền trắng bạch. Anh lay động đỉnh đầu một cái, lui về sau vài bước, mới vừa lắc đầu một cái, không thể tin nhìn Gia Mậu, nói: "Cậu."

"Đừng bảo là chuyện này không phải anh làm, bởi vì chuyện này chính là anh làm." Gia Mậu nông cạn cười một tiếng, đáy mắt này, trồi lên một tia ánh sáng lạnh âm trầm. Lòng bàn tay a nh nhẹ nhàng vỗ hai cái vào ống tay áo của mình, nói: "Họ với anh không thù không oán, nhưng mà chỉ đúng là bởi vì phân theo lòng của tôi và Tur Á thôi, anh liền muốn diệt trừ bọn họ? Anh có biết hay không, đây đối với chúng ta mà nói, là một loại tổn thương như thế nào?"

"Không thể nào." Cả người Phí Nhĩ Lạc hình như cũng mềm nhũn đi xuống, sắc mặt cũng biến thành có chút tiêu tụy, giống như một người chết, toàn bộ khí thế cũng đều không còn. Anh lắc đầu một cái, tay nắm thành quả đấm, từ từ buông ra, sau đó liền ngửa mặt lên trời cười vài cái, thời điểm ánh mắt lần nữa nhìn về phía Gia Mậu, nói: "Tại sao cậu biết?"

"Nếu như anh không phải là tìm một đồ giả mạo, tôi và Tur Á có lẽ còn không có liên nhận thấy được chân tướng sự tình sớm như vậy." Hai tay của Gia Mậu vắt chéo tại sau lưng, con ngươi nhẹ ngưng, trong ánh mắt này lạnh lạnh, về mặt tiết lộ ra một tia tự giễu: "Dáng dấp của họ thật rất giống, cơ hồ có thể nói là giống nhau như đúc, nhưng cũng tiếc, không phải cô ấy thì không phải là cô ấy, vĩnh viễn đều không có biện pháp giả mạo. "

Nghe lời nói của Gia Mậu, đột nhiên Thất Dạ có chút hiểu rõ.

Khó trách, rõ ràng nghe được có người nói trong phủ đặc cấp thượng tướng, Gia Mậu đối với Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ có bao nhiêu là tốt. Nhưng là, kể từ sau khi cô gái kia xuất hiện, cô lại cho đến bây giờ cũng không có gặp qua anh đối với cô kia tốt bao nhiêu. Ngược lại là, sau lại lợi dụng cô để kích thích Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ giả mạo. Thì ra là, không phải anh đã buông xuống Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ, mà là cô gái kia, căn bản không phải là người Gia Mậu yêu thích kia!

Chỉ là, cái người giả mạo Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ hình như có tình cảm thật đối với Gia Mậu, nếu không cô ấy không thể nào gấp như vậy muốn diệt trừ cô ——

"Cậu là làm sao nhìn ra được?" Sắc mặt của Phí Nhĩ Lạc đột nhiên liền chuyển đổi, có chút trầm lạnh, một đôi mắt sâu kín nhìn chăm chăm Gia Mậu, hình như muốn có được đáp án của mình.

"Mùi vị, khuôn mặt một người, hoặc là có thể thay đổi, nhưng trên thực tế. Mùi vị của người, vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi." Hai tay của Gia Mậu bắt chéo ở sau lưng bụng lỏng, đầu ngón tay đột nhiên liền nhẹ nhàng vén lên sợi tóc của Thất Dạ, không có mùi vị gì cả nói: "Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ thật sự, tóc của cô ấy rất mềm mại, mang theo mùi thơm hoa nhài nhẹ nhàng. Hơn nữa, ngón tay của cô ấy nhỏ cũng không giống nhau, Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ cho đến bây giờ cũng không đều không biết vỡ, cho nên trên tay của cô ấy, không nên có vết chai. Những vết chai kia, không có chừng mười năm luyện súng luyện vỡ, chỉ sợ là không có được . Điện hạ, anh cứ nói đi?"

Phí Nhĩ Lạc không nói gì, chỉ nhìn thẳng Gia Mậu, hình như có chút mất hồn.

Mà thân thể Thất Dạ, cũng cứng ngắc rồi.

MD, đáng chết Gia Mậu, thì ra là ban đầu anh rõ ràng một chút cũng không thích cô, lại đem cô giữ ở bên người giày vò, cũng là bởi vì mê luyện mùi vị trên tóc cô. Cô vẫn luôn yêu thích đồ dùng có liên quan đến mùi hoa nhài, vì vậy cho đến nay đều dùng dầu gội, sữa tắm các loại có mùi vị hoa nhài, thật không có nghĩ đến, này liền hấp dẫn Gia Mậu!

Cho nên, cho tới nay, Gia Mậu cũng chỉ là ở trên người cô tìm tư vị của Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ!

Nghiêm chỉnh mà nói, cô chính là thể thân của Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ!

Thì ra là, anh là thật lòng yêu Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ, cho tới bây giờ đều là!

Cô tồn tại cái này thật sự buồn cười!

Bởi vì có ý kích thích cái người giả mạo Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ, anh thậm chí ở trước mặt cô ấy dùng sức đập mình, làm cô gái giả đó cho là, Gia Mậu tuyệt đối không thể nào sẽ tha thứ cô ấy, cùng ở chung một chỗ với cô ấy. Thật ra thì, anh chỉ không muốn phải chạm ngoại trừ người có mùi vị có Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ.

Ừ, điều này cũng làm cho cô có thể hiểu rõ, tại sao Gia Mậu vẫn luôn không thích mọi cô gái khác, lại đơn độc đem cô mua trở về thôi!

Dĩ nhiên, còn có một chút cũng rất quan trọng.

Đoán chừng là Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ đã sớm nói với anh, cô ấy có một chị em như vậy. Mà cô có giá trị lợi dụng tương đương. Dù sao, Nam Tuyệt Hiêu sẽ tìm cô, mà anh mà có thể lợi dụng một điểm này, bức bách Nam Tuyệt Hiêu cùng hợp tác với anh!

Được rồi, bắt đầu tất cả mưu tính đều từ anh!

Biết mình vẫn luôn bị người khác thương thức vuốt vuốt ở lòng bàn tay lại vẫn quyết một lòng giúp đỡ người ta làm cái này cái kia, Thất Dạ thật tâm muốn chết cũng có rồi.

Cô xoay người, ở trước mặt mọi người, hướng về phía Gia Mậu liền vung ra một cái tát.

"Bốp ——"

Một tiếng trong trẻo luột như vậy, ở trong nhà vang vọng, khiến cho sắc mặt của mọi người, cũng hơi đổi.

Cô thật sự là có một chút quá lớn mật!

Tiếp xúc với ánh mắt của Gia Mậu đưa đến, Thất Dạ cũng không sợ hãi, chỉ là cười lạnh, nói: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, cái người này tên khôn kiếp. Ngày ngày đều có người chết, tại sao người chết không phải anh chứ? Loại người như anh, chết sớm sớm tốt! Anh đi chết đi!"

Nói đến chỗ này, cánh tay cô duỗi một cái về phía sau lưng, trực tiếp liền rút ra khẩu súng lục nhỏ, chỉ về phía người đàn ông.

Chương 176: Tranh quyền 1

"Không cần ——"

Một tiếng hét bén nhọn vang lên, từ trong miệng người nào đó phun ra. Sau đó, một bóng dáng liền ngăn cản trước mặt của Gia Mậu.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về người nọ.

Phải biết, người mà Gia Mậu mới vừa bán đứng chính là anh ta, tại sao cho tới bây giờ, thời điểm Gia Mậu gặp nguy hiểm, thế nhưng anh ta lại muốn che trước người Gia Mậu đây?

Đầu lông mày Thất Dạ nhăn lại, không hiểu nhìn người đàn ông: "Anh điên rồi sao? Mới vừa rồi anh còn ở bên kia trách mắng anh ta bán đứng anh, bây giờ cư nhiên ngăn ở trước mặt anh ta? Anh muốn tự mình động thủ giải quyết anh ta à?"

"Tôi không cho phép cô giết anh ta!" Mây rậm của Phí Nhĩ Lạc nhướng lên, lạnh lùng mở miệng: "Bỏ súng xuống."

"Đừng tưởng rằng anh là hoàng tử là có thể uy hiếp tôi, tôi cho anh biết, tôi - Nam Thất Dạ cũng không phải là Tạp Lạc Nhĩ• Hi Nhĩ, tôi không có để khi dễ như vậy đâu!" Thất Dạ hất đầu, lạnh lùng mở miệng: "Anh lập tức tránh ra cho tôi, nếu không tôi bắt anh trên đầu trước!"

"Tôi sẽ không tránh ra!" Con người Phí Nhĩ Lạc chậm chạp nhú lại, ngao ngễ nhìn Thất Dạ, lạnh lùng nói: "Nếu cô đối phó với anh ta, tôi bảo đảm sẽ làm cho cô hài cốt cũng không còn!"

Thất Dạ rất có khí phách, nhưng nói đến tính mạng, cô lại vô cùng quý trọng. Gia Mậu, tên khốn này quả quyết là cô phụ anh ta, nhưng vì anh ta mà dâng tặng tính mạng, thật sự là không đáng giá! Vì vậy, dưới ánh mắt lạnh lẽo soi mói của Phí Nhĩ Lạc, cô từ từ buông lỏng cánh tay của mình xuống.

Phí Nhĩ Lạc liền nhẹ nhàng thờ phào nhẹ nhõm, cả người hình như cũng buông lỏng xuống. Không biết rằng, giờ khắc này ở một chỗ khác, Tát Khắc Tôn thấy thế, đôi mắt nâu u tối, sâu kín toát ra ánh sáng lạnh. Thân thể anh đã đứng lên, hướng bọn họ cất bước mà đến.

Mà đến lúc này, Gia Mậu mới vừa rồi bị Phí Nhĩ Lạc bảo hộ ở hậu phương, đột nhiên đưa tay đẩy người đàn ông ngăn trước mặt mình ra. Tròng mắt của anh u ám – lạnh lẽo, trong con người tản ra ánh sáng tối tăm, nhìn chằm chằm Thất Dạ, nói: "Nam Thất Dạ, vừa rồi em đòi giết tôi?"

"Người mù cũng nhìn ra được." Thất Dạ ngừng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hừ lạnh một tiếng, nhìn gương mặt anh trôi lên tia sung đỏ, khóe miệng cô nhếch lên, dưới đáy mắt, tràn đầy tư vị giễu cợt: "Một chiêu này thật tàn nhẫn, nhưng anh dạy cho tôi đấy."

"Em không tiếc?" Gia Mậu, môi mỏng khẽ cong, mắt thấy thân thể cao lớn của Tát Khắc Tôn tới gần, chợt đưa cánh tay dài ra, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đem cô hướng vào trong lồng ngực của mình.

Tên khốn này, biết rõ mới vừa rồi cô muốn giết anh, lúc này lại còn không kiêng nể gì cứ như thế mà đem cô ôm vào ngực. Mà mới vừa rồi anh còn mang theo ba chữ hài hước, đánh tới trái tim Thất Dạ, để cho cả người cô cũng không nhịn được mà run rẩy một phen. Khi cánh tay có lực của người đàn ông vòng chặt cô, chân mày cô nhẹ nhàng nhíu nhủ, ngừng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn đối phương, trong mi mắt, mang theo ánh sáng không hiểu, giống như trách cứ người đàn ông, không hiểu anh muốn làm cái gì.

Chỉ là, khi cô hoàn hồn, lại nghiễm nhiên thấy trước mắt là một họng súng đang chỉ hướng khuôn mặt cô.

Dĩ nhiên, cô cũng không sợ hãi, ngược lại người đàn ông còn đỡ eo thon của cô, con mắt sắc có chút âm lãnh, cũng không để ý tới anh, chỉ quan tâm đến họng súng của đối phương chĩa vào mình.

"A Nhĩ Bá Đặc, giao cô ấy cho tôi!" Cổ tay Tát Khắc Tôn run lẩy bẩy, nhả ra mấy chữ, ngay sau đó cũng đung đưa.

"Điện hạ nghĩ tôi sẽ cho đáp án gì?" Gia Mậu cười nhạt, trong mi mắt, ẩn chứa ánh sáng tối tăm, con người trong treo, sâu kín nhìn chằm chằm súng trên tay Tát Khắc Tôn, khóe miệng thoáng cười, giống như mỉa mai, giống như chế giễu.

Tát Khắc Tôn nhướng mày, đầu ngón tay hướng cò súng.

Phí Nhĩ Lạc lần nữa đi về phía trước ngăn cản trước mặt Gia Mậu.

"Rốt cuộc các người đang làm gì?" Lúc này, Mạn Ny Ti đứng đây, khó hiểu nhìn bọn họ: "Chúng ta, cái gia đình này ở đây đấu đấu tranh tranh, chơi rất vui sao?"

"Cái vấn đề này, không phải nên hỏi một chút mẫu hậu đại nhân của cô thì càng thêm thích hợp hơn sao?" Tát Khắc Tôn chợt cười lạnh, ánh mắt nhìn chằm chằm Phí Nhĩ Lạc, mặc dù tay cầm súng còn không đặt xuống, nhưng đầu ngón tay hướng cò súng cũng đã buông lỏng. Anh không quay đầu lại nhìn Mạn Ny Ti, con người u tối, lạnh lùng nhìn chằm chằm Phí Nhĩ Lạc.

Đương nhiên, Phí Nhĩ Lạc cũng không sợ hãi chút nào, lạnh lùng nhìn anh ta.

Trong lúc đó, hai người đầy mùi thuốc súng nồng nặc, làm cả không gian lớn của đại điện lâm vào trạng thái căng cứng.

Mạn Ny Ti vung tay áo, ba chân bốn cẳng đi thật nhanh tới trước mặt Tát Khắc Tốn, dùng sức nắm quần áo anh, cắn răng nói: "Tát Khắc Tốn Vương huynh, mặc dù chúng ta không phải cùng một mẫu hậu sinh ra, nhưng cũng là huynh muội, nhưng mẫu hậu em đã làm gì sai với anh vậy? Tại sao anh lại nói những lời đã thương người?"

"Mạn Ny Ti Vương muội, tôi cho rằng, loại chuyện như thế này, em vẫn nên ngoan ngoãn đi hỏi mẫu hậu tôn quý của mình đi." Tát Khắc Tốn cười lạnh, chợt đem súng trong tay thu hồi lại, đôi tay dọc theo vị trí trước ngực một vòng, nghiêng mặt sang bên nhìn An Đức Liệt Vương không biến sắc nhìn bọn họ, thờ dãi, giọng điệu không có mùi vị gì cả, nói: "Hoặc là, hỏi phụ vương, xem ông ấy có đồng ý trả lời em không."

"Tát Khắc Tốn Vương huynh, anh nói gì?" Mạn Ny Ti nắm chặt quả đấm, nhìn Tát Khắc Tốn mặc kệ cô, trở về chỗ ngồi đầu kia ngồi xuống, xoay người nhìn về phía An Đức Liệt Vương: "Phụ vương, hôm nay Tát Khắc Tốn Vương huynh và Phí Nhĩ Lạc Vương huynh ở tại trước mặt người vô lễ như thế, móc súng muốn đánh muốn giết, tại sao người lại dung túng bọn họ?"

An Đức Liệt Vương nghe vậy, con ngươi nhẹ nhàng co rút, ôn hoà nói: "Mạn Ny Ti, hôm nay ở trong đại điện này, người thắng, ngày mai chính là tân vương của hoàng tộc Lạp Ma."

"Cái gì?" Mạn Ny Ti cả kinh, cả khuôn mặt biến sắc: "Vì sao, người chỉ truyền mấy người vào? Mẫu hậu và Mã Tu, Thượng tướng Trát Tạt Tây, Thượng tướng Ngõa La Luân, Trung tướng Bác Đốn cũng có thể tham dự ở trong này mới phải!"

Hoàng tộc Lạp Ma, vương vị người nối nghiệp là tuyển chọn, đều bởi vì Ngũ Đại Gia Tộc và Vương thất, cùng nhau bỏ phiếu lựa chọn. Trên tay mỗi người bọn họ đều có một phiếu, chỉ có thể lựa chọn một người. Đến lúc bỏ phiếu cuối cùng xong, phải xem ai có số phiếu cao nhất thì sẽ trở thành vua. Dĩ nhiên, nếu không trúng cử sẽ bất mãn, có khả năng sẽ điều binh tạo phản. Nhưng nếu như mấy đại gia tộc có thể ủng hộ một người trong đó, sự việc đương nhiên sẽ bình ổn. Chuyện này từ trước đến nay đã thành truyền thống, đến đời của bọn họ đã được một thế hệ, cư nhiên lại có thể mặc cho Tát Khắc Tốn và Phí Nhĩ Lạc, hai người ở chỗ này ầu tả không quản sao? Như vậy việc tuyển chọn người thừa kế vương vị, thật thích hợp sao?

"Vốn ta không muốn cho bọn họ tham gia, nhưng mà chiếu theo tình hình trước mắt, bọn họ có tham gia hay không, đã không có gì phải trì hoãn rồi." Ánh mắt An Đức Liệt Vương theo mặt mũi Tát Khắc Tốn liếc qua: "Con trai, con tính thế nào?"

"Phụ vương nói đùa rồi, vấn đề này, phụ vương nên hỏi Vương đệ và Vương muội mới đúng." Tát Khắc Tốn bung lên một ly rượu vang nhẹ nhàng nhấp, thanh âm ôn hòa, biểu hiện trạng thái quả thật có thể nói là hoàn mỹ.

Thường ngày anh không ngao mạn như vậy, hôm nay, thái độ này, như anh đã trở thành tân vương vậy!

Trong lòng Mạn Ny Ti có chút phẫn hận, ảo não vì mình hôm nay nghe xong Phí Nhĩ Lạc khiêu khích đi tính kế với Mã Tu • Tát Khắc Tư mà hối hận không dứt.

"Phí Nhĩ Lạc, con nói một chút, năm đó đối với chuyện của tiểu thư Cách Lợi và tiểu thư Hi Nhĩ, đến cùng là xảy ra chuyện gì." Gương mặt An Đức Liệt Vương trấn định thong dong, nhàn nhạt liếc Phí Nhĩ Lạc một cái: "Vì sao con phải làm loại chuyện đó?" Đêm tối thăm.

"Phụ vương cư nhiên cũng tin tưởng chuyện này là do con làm sao?" Con ngươi Phí Nhĩ Lạc nhú lại, khóe miệng quét xuống nụ cười chua xót: "Không phải là con làm."

"À?" An Đức Liệt Vương nói một âm tiết, chợt nghe thì hình như là thanh âm hỏi thăm, nhưng trên thực tế là thường thức, lại càng giống như mùi vị chất vấn.

Đốt ngón tay Phí Nhĩ Lạc vừa gấp, lòng bàn tay nắm thành nắm đấm, nghiêng người sang, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tát Khắc Tốn, nói: "Có phải anh hãm hại tôi không?"

Lòng bàn tay Tát Khắc Tốn mở ra, trong tay đang cầm ly rượu đỏ bởi vì động tác tay của anh mà khẽ lắc lư. Rượu vang như máu, dưới ánh sáng thật chói mắt, làm nổi bật khuôn mặt tuấn tú đầy sương mù, xem ra có chút giận dữ. Nhưng, lời nói của anh, tương đối mềm mỏng – êm ái, nói: "Vương đệ, sao cậu có thể ngậm máu phun người đây? Loại chuyện như vậy, phụ vương nghe được sẽ không vui đâu."

"Tát Khắc Tốn!" Rõ ràng Phí Nhĩ Lạc đã bắt đầu có chút kích động, bước chân của anh hướng đối phương nhanh chóng đi tới, nói: "Tôi căn bản không cời đi giết tiểu thư Cách Lợi và tiểu thư Hi Nhĩ, là anh làm, anh hãm hại tôi."

"Phí Nhĩ Lạc, không có thì không thừa nhận." Tát Khắc Tốn đột nhiên đặt ly rượu xuống, thân thể cao lớn đứng lên, nhìn thẳng Phí Nhĩ Lạc, bình tĩnh mở miệng: "Năm đó Ngõa La Luân và A Nhĩ Bá Đặc cũng thích mấy cô gái, nhưng cậu vì để cho bọn họ chuyên tâm mà không bỏ lỡ chính sự, nên đã xử lý mấy cô gái đó. Lúc đó cậu còn làm gọn gàng linh hoạt, nhưng đáng tiếc, A Nhĩ Bá Đặc và Ngõa La Luân là người như thế nào, cậu đã làm ra loại chuyện đó, há lại sẽ tha cho cậu che dấu chứ?"

"Anh. . . ." Con mắt sắc của Phí Nhĩ Lạc tối sầm lại, nắm chặt quả đấm, cơ hồ muốn hướng trên mặt Tát Khắc Tốn.

"Thừa nhận đi!" Tát Khắc Tốn đưa tay lấy cái ly trên mặt bàn.

Phí Nhĩ Lạc lại chợt đưa tay, hướng vị trí khuỷu tay của anh hung hăng đụng xuống.

Không biết là Tát Khắc Tồn không giữ vững lý kia hay là anh vô ý, nhưng thấy cái ly từ giữa ngón tay anh trôi đi, "Choang" một tiếng liền rơi trên mặt đất. Tiếng thủy tinh vỡ thanh thúy, trong nháy mắt bên trong phòng là một mảnh yên lặng, có thể nghe thấy hô hấp của nhau.

Chỉ là, rất nhanh liền có người nhẹ nhàng bật cười: "Cậu thẹn quá hóa giận?"

"Anh mới thẹn quá hóa giận." Nghe lời nói của Tát Khắc Tồn, bàn tay Phí Nhĩ Lạc túm cổ áo của anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh muốn ly gián chúng tôi, Tát Khắc Tồn, anh thật hèn hạ!"

"Sao Vương huynh đều không gọi tôi một tiếng? Vương đệ thân ái?" Tát Khắc Tồn lại đột nhiên một nắm cánh tay Phí Nhĩ Lạc, đem cả thân thể anh xoay tới mặt bàn.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Tranh quyền 2

Tát Khắc Tồn ra tay cực nhanh, Phí Nhĩ Lạc không kịp chuẩn bị, trong nháy mắt thân thể liền rơi xuống. Phản ứng của anh cũng vô cùng mau lẹ, bả vai mới chống đỡ mặt bàn, liền lập tức xoay người, giờ cánh tay không bị khống chế lên, hướng gò má Tát Khắc Tồn vung đánh. Chỉ tiếc rằng, động tác của anh chưa hình thành, Tát Khắc Tồn đã nâng chân dọc theo cẳng chân phía sau dùng sức đạp, anh buồn bực kêu một tiếng, cả thân thể liền bị ngã trên ghế, cánh tay tự do bị đè ép, mà một tay kia, bị bàn tay có lực của Tát Khắc Tồn khóa lại, thất lưng bởi vì bị đầu gối của anh đè lên, cả thân thể, cũng không thể động đậy được nữa.

"Tát Khắc Tồn Vương huynh, anh quá càn rỡ rồi!" Mạn Ny Ti thấy thế, hai mắt đỏ lên, "Bốp" một cái đánh lên mặt bàn, đứng dậy: "Ồ trước mặt phụ vương, há có thể cho anh càn rỡ như thế?"

"Vì sao không thể?" Tát Khắc Tồn nhẹ xuy cười một tiếng, chợt huyết gió.

Bên ngoài đại điện, lập tức có người bước nhanh vào.

Bàn tay Tát Khắc Tồn giấu sau túm tay Phí Nhĩ Lạc, lôi anh lên, hướng hai người thị vệ cao lớn đẩy tới.

Giờ phút này, khuôn mặt của Phí Nhĩ Lạc bị một tầng mây đen bao phủ, trong lúc anh hình như muốn phản kháng, tuy nhiên cả thân thể mềm nhũn, căn bản không có chút sức lực. Thân thể anh cứng đờ, lập tức giận dữ quát: "Tát Khắc Tồn, cái người này, thẳng khôn, anh cư nhiên bỏ thuốc với tôi?"

"Cũng không phải." Tát Khắc Tồn lắc đầu một cái, nhàn nhạt cười cười: "Phí Nhĩ Lạc, chúng ta tỷ thí luôn luôn là quang minh chính đại, loại chuyện đó, tôi khinh thường!"

"Anh. . . . Không phải anh, còn có thể là ai?" Trong mắt Phí Nhĩ Lạc bắn tán loạn ra lửa nóng hùng hực, nghiêng răng nghiêng lợi trợn trừng mắt nhìn Tát Khắc Tồn: "Ồ hoàng thành Lạp Ma, người có thể cùng tôi tranh tài cao thấp, cũng chỉ có anh! Trừ anh ra, còn có ai dám tính toán với tôi?"

Tát Khắc Tồn chỉ cười không nói, con mắt sâu ám, giống như ngọc trai đen, lóe ra vẻ chói mắt khác thường, tia sáng kia lại vô cùng mãnh liệt, làm cho người ta nhìn, có thể hủy diệt mắt người!

Thất Dạ nhìn bộ dáng cuồng loạn của Tát Khắc Tồn, sống lưng run lên. Nhớ tới mới vừa rồi anh hướng mình giơ súng, thời điểm đó là bộ dáng dứt khoát, cả thân thể, cũng run rẩy.

Vấn cho là, Phí Nhĩ Lạc có thể nắm trong tay toàn cục, dù sao anh ta có nhân vật như Gia Mậu và Tư Á giúp một tay. Mà bên cạnh Tát Khắc Tồn có một mình Trát Tạt Tây, sau lại cùng Nam Nhã Toa • Đạo Sâm đính hôn, sau lưng có gia tộc Đạo Sâm ủng hộ, cũng chưa chắc có thể đối kháng với Gia Mậu. Dù sao, Gia Mậu thật sự quá mức âm trầm, lại không ngờ tới, thì ra là Tát Khắc Tồn cư nhiên cũng có một mặt như thế.

Âm trầm, phúc hắc, lãnh khốc, tàn nhẫn!

Anh ta là một nhân vật vô cùng đáng sợ, Gia Mậu và Tư Á cũng không thể phớt lờ đối thủ. Chỉ là. . . . Hôm nay, đối mặt với việc Phí Nhĩ Lạc bị người của Tát Khắc Tồn nắm trong tay, Gia Mậu cũng không có bất kỳ ý định trợ giúp. Anh không phải thật sự bởi vì Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ chết đi mà trách cứ Phí Nhĩ Lạc, vì vậy nhìn tình bạn ngày xưa có khả năng bị huynh trưởng anh ta giết chết, cũng không nguyện ý giúp?

Anh đối với Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ, thật sự động tình?

"Không cần nghĩ lung tung." Bên tai, chợt truyền đến thanh âm của người đàn ông.

Lời này, đoán chừng cũng chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy .

Chân mày Thất Dạ khẽ nhúc nhích một cái, muốn quay mặt nhìn Gia Mậu, rồi lại nghe được bên tai có tiếng nói yếu ớt như muỗi kêu truyền tới: "Không nên nhìn tôi."

Shit!

Ở trong lòng Thất Dạ khẽ nguyên rủa, rõ ràng không cảm thấy tầm mắt người đàn ông rơi trên người cô, sao người này thế nhưng thật giống như hiểu được tâm tư của cô rồi hả? Cô khẽ cau mày, nhưng cũng nghe lời là không nhìn Gia Mậu. Không biết tại sao, mình ở trong hoàn cảnh như vậy, lại chỉ tin tưởng Gia Mậu. Dù sao, hôm nay thân là ở người nơi này, trừ động thủ với Phí Nhĩ Lạc và Tát Khắc Tôn, hình như đối với tất cả đều chưa từng hiểu rõ, Mạn Ny Ti, còn có hai nhân vật quan trọng nhất, còn không phát biểu ý kiến với bất kỳ chuyện gì.

An Đức Liệt Vương và Ma Tây • Đạo Sâm!

Hai người kia, đã sớm ở vị trí cao cao tại thượng nhiều năm, bọn họ có thể nhiều năm đứng ở trên cao mà không ngã xuống, đủ để chứng minh năng lực của bọn họ mạnh bao nhiêu. Hôm nay, cô nhất định phải duy trì bình thản, chờ đợi đại kịch kết tiếp diễn ra!

"Còn có tôi!" Bên trong phòng một hồi yên lặng, một thanh âm lạnh nhạt chợt vang lên.

Theo người lời vừa nói ra miệng, ánh mắt mọi người cũng đều hướng tới anh ta.

Người nói chuyện, không phải An Đức Liệt Vương ngồi ở trên vương vị thì còn ai vào đây?

Gương mặt Phí Nhĩ Lạc kinh ngạc, không hiểu nhìn An Đức Liệt Vương, nói: "Phụ vương, thế nhưng người thiên vị hơn sao? Con có chỗ nào thu kém Tát Khắc Tôn, tại sao người lại bỏ thuốc hại con? Chẳng lẽ cũng bởi vì mẫu phi con không chịu gặp người, nên ngay cả đứa con trai này người cũng căm hận rồi sao?"

Nhìn bộ dáng Phí Nhĩ Lạc bi ai, con mắt sắc của An Đức Liệt Vương phát lạnh, trầm mặt, cười nhạo: "Phế vật!"

Hai chữ đơn giản, vang lên ở trong đại điện, tiếng nói rõ ràng không coi là quá lớn, lại chấn động lòng mỗi người, cũng run lên một cái.

Ánh mắt của mọi người, cũng dọc theo An Đức Liệt Vương nhìn sang.

Về mặt An Đức Liệt Vương lạnh lạnh, thân thể cao lớn từ trên vương vị đứng lên, từng bước một hướng Phí Nhĩ Lạc đi tới. Thời điểm đặt chân ở trước mặt anh, mắt thấy Phí Nhĩ Lạc hơi hást cằm lên, con ngươi u ám, lạnh lùng nhìn anh, chợt đưa tay, hướng gương mặt của anh liền vung một cái “bốp”!

Đỉnh đầu Phí Nhĩ Lạc nghiêng một cái, gương mặt tuấn tú, trong nháy mắt liền thấy đầu tay sưng đỏ.

Xem vậy, Mạn Ny Ti bị sợ đến cánh tay run lên. Đầu ngón tay xẹt qua vị trí ly trà "choang" một cái, rơi xuống đất, thanh âm đồ sứ vỡ vụn vang vọng trong nhà, được một lúc, vẫn còn dư âm, kích thích thần kinh của tất cả mọi người, cũng căng lên. Trách nhiệm gánh trên vai.

"Không phải ta đã sớm bảo con quên cái con tiện nhân đó đi rồi hay sao?" Con ngươi An Đức Liệt Vương băng lãnh, đầu ngón tay dùng lực nắm lấy cổ áo của Phí Nhĩ Lạc, cắn răng nói: "Cho đến bây giờ, cư nhiên mày còn nhớ tới cô ta?"

"Bà ấy là mẫu phi của con, sao con không thể nhớ chứ? Nếu lúc trước người không thích bà ấy, thì sao còn cưới bà ấy đây. Người đã cưới, không đối tốt với bà ấy, nhưng cũng không nên ép con quên bà ấy." Phí Nhĩ Lạc cũng không e ngại ông, hình như là biết mình buông xuống đại nạn, anh phát ra tiếng cười nhạo, nói: "Thế nào? Chẳng lẽ, phụ vương cho rằng người bảo con quên, con liền quên sao? Người muốn con quên mẫu phi của mình, nằm mơ!"

"Mày ——"Cánh tay An Đức Liệt Vương lần nữa giơ lên, muốn hướng mặt của Phí Nhĩ Lạc lần nữa vung lên.

Một bàn tay lại đứng lúc đưa ra cản ông.

An Đức Liệt Vương quay mặt sang, mắt lạnh ngưng mắt nhìn Tát Khắc Tôn đứng ở một bên vươn tay ngang ra cản trở ông xuống tay, đáy mắt lạnh băng, nghiêng răng nói: "Thế nào? Mày cũng muốn tạo phản sao?"

"Tạo phản?" Tát Khắc Tôn cười cười, con mắt sắc thâm trầm như biển: "Phụ vương, người quá coi trọng con rồi?"

"Cút ngay!" Tay An Đức Liệt Vương hình như tương đối kém cỏi, nâng chân liền muốn hướng bấp chân của anh đá tới.

Tát Khắc Tôn không tránh ra, ngược lại trở tay nắm đầu ngón tay An Đức Liệt Vương, dùng sức đem ông đẩy lui về phía sau.

An Đức Liệt Vương hình như không có bất kỳ chuẩn bị, bị anh cứ như vậy đẩy về sau, cả người cũng lui lại vài bước. May mà, Ma Tây • Đạo Sâm thấy Tát Khắc Tôn đứng ra đối kháng với ông, đã nhanh chóng đi tới, thấy ông lui lại, vội vàng đưa bàn tay ra giữ chặt sống lưng ông, giúp ông ổn định thân thể.

Tát Khắc Tôn vẫn đứng đó, lạnh lạnh nhìn ông ta.

An Đức Liệt Vương chưa gặp qua bị đối đãi như thế, trong nháy mắt, cả khuôn mặt cũng biến thành màu gan heo. Cánh tay ông ta đưa lên, đầu ngón tay phát run, cắn răng nhìn chằm chằm Tát Khắc Tôn, nói: "Mày CMN tạo phản sao?"

"Phụ vương, dù sao ngày mai bắt đầu, vương vị hoàng tộc Lạp Ma sẽ phải để con thừa kế, hiện tại con phản hay không phản, không phải cũng vậy sao?" Tát Khắc Tôn cười một tiếng: "Hôm nay, cho dù người có nhường hay không, vương vị này, đều là của tôi rồi!"

"Mày, mày——" An Đức Liệt Vương giận đến lồng ngực kịch liệt phập phồng, chỉ thiếu điều không có ngất xỉu.

Thường ngày anh là một người tương đối trấn định, nhưng không có nghĩ đến, con trai của mình, lại dám không vâng lời mình như thế!

Tát Khắc Tôn không để ý ông, ngược lại nghiêng mặt sang bên, ánh mắt nhàn nhạt liếc xéo Phí Nhĩ Lạc, tầm mắt dọc theo gò má bị đánh đến có chút sưng đỏ liếc qua, đầu ngón tay anh dọc theo xương hàm nhẹ nhàng sờ, không có mùi vị gì cả mà nói với một vệ binh: "Còn không đi lấy đá tới giúp hoàng tử Phí Nhĩ Lạc tiêu sưng?"

Vệ binh vừa nghe, ngẩn ngơ, sau đó liền đáp một tiếng "Dạ", liền vội vã chạy đi ra ngoài lấy đá rồi.

"Ai muốn anh giúp tôi chứ?" Phí Nhĩ Lạc nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng nhìn chằm chằm Tát Khắc Tôn, cười lạnh: "Không phải anh hỗ trợ ly gián tình cảm giữa tôi và phụ vương sao? Anh nhìn tôi không vừa mắt, hiện tại như thế nào? Muốn tự mình giết tôi sao?"

Con mắt sắc của Tát Khắc Tôn âm trầm, lạnh lùng liếc nhìn anh một cái, môi mỏng nhấp nhẹ, hồ hững nói: "Cậu có ngày hôm nay, là tự cậu gây nghiệt!"

"Anh ở đây nói bậy cái gì?" Phí Nhĩ Lạc trầm mặt, bàn tay nắm thành nắm đấm: "Không phải anh, phụ vương há có thể đối đãi với tôi như thế?"

"Cậu sai rồi." Tát Khắc Tôn cười nhạt: "Giữa chúng ta muốn nắm giữ chính quyền, cho tới bây giờ đều không phải là ý vào phụ vương là có thể được việc."

Mặt Phí Nhĩ Lạc trầm xuống, không hiểu nhìn anh.

Tát Khắc Tôn nghiêng mặt sang bên, tầm mắt theo Gia Mậu đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt nhìn bọn họ đấu tranh: "Phí Nhĩ Lạc, cậu có trợ thủ là Gia Mậu, Tư Á bảo trì bình thân như thế, vì sao thì không đủ tinh tâm, đem tất cả mọi chuyện giao cho bọn họ xử lý đây? Nếu cậu nguyện ý tin tưởng bọn họ nhiều hơn một chút, không hủy diệt phụ nữ bên cạnh họ, có lẽ hôm nay, cậu đã là tân vương của hoàng thành Lạp Ma rồi. Nhưng đáng tiếc. Cậu quá nóng vội! Cậu sai người đi giết Đóa Cáp • Cách Lợi và Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ, cậu cho rằng làm như vậy, có thể giúp bọn họ thoát khỏi phụ nữ, từ đó toàn tâm toàn ý giúp cậu về mặt chính sự. Nhưng cậu lại không nghĩ qua, mọi người là động vật có tình cảm, khi bọn họ có tình cảm với hai cô gái, coi như cậu giết họ, bọn họ vẫn tin tưởng, hơn nữa thể vì họ mà tìm ra hung thủ, để cho cậu trả giá thật lớn!"

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Tranh quyền 3

Nghe Tát Khắc Tôn phân tích, lòng của Thất Dạ, cũng run lên một cái.

Thì ra là, Đóa Hắc • Cách Lợi và Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ quả nhiên thật sự là Phí Nhĩ Lạc sai người sát hại. Vì vậy, hôm nay Gia Mậu và Tư Á sẽ không để ý sống chết của anh, cũng quả nhiên là Phí Nhĩ Lạc tự gây nghiệt! Chỉ là, coi như Gia Mậu và Tư Á không đi giúp Phí Nhĩ Lạc, cũng không cần thiết xem Tát Khắc Tôn độc tài quyền to chứ? Đến lúc đó nếu như Tát Khắc Tôn lên ngôi, như vậy cấp dưới của Phí Nhĩ Lạc, Tát Khắc Tôn thứ nhất phải nhờ cô tận gốc, không phải là Tư Á và Gia Mậu sao?

Nghĩ đến đây, đầu ngón tay Thất Dạ cứng đờ, không tự chủ được đưa tay đi nắm gấu áo của Gia Mậu.

Mặt mày Gia Mậu nhàn nhạt nâng lên, ánh mắt liếc dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ của cô, cười như không cười, vẻ mặt thoải mái, không có nửa phần khấn trương.

Đáng tiếc, Thất Dạ cũng không nhận thấy được. Cô chỉ lo, có muốn nghĩ biện pháp đi ngăn cản hành động của Tát Khắc Tôn hay không mới tốt ——

Không biết, Phí Nhĩ Lạc lại cười lạnh một tiếng, cắn răng nghiền lợi trợn trừng mắt mà nhìn Tát Khắc Tôn, nói: "Tát Khắc Tôn, anh ngấm máu phun người, Đóa Hắc • Cách Lợi và Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ căn bản không phải tôi sai người sát hại."

"Vương đệ, làm sao chú còn cố chấp như vậy đây?" Mây rậm Tát Khắc Tôn khẽ nghiêng, lòng bàn tay vỗ mấy cái dọc theo gương mặt tuấn tú của anh: "Chú cũng đã thua, thừa nhận đi!"

"Tôi thua liền thua, có quan hệ gì?" Phí Nhĩ Lạc cười lạnh một tiếng: "Nhưng chuyện tình tôi chưa làm qua, tuyệt đối sẽ không thừa nhận."

Mặt mày Tát Khắc Tôn trầm xuống, nghiêng mặt sang bên, ánh mắt nhìn sang Gia Mậu. Người sau mắt nhẹ híp, đậm bạc cười một tiếng, cánh tay đỡ ở vị trí eo của Thất Dạ buộc chặt, làm lực chú ý của cô gái chuyển dời đến trên người anh, không có mùi vị gì cả nói: "Có lẽ hai vị hoàng tử cũng tính sai một người đi!"

Thời điểm anh lúc nói lời này, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Ma Tây • Đạo Sâm ở đầu kia.

Giờ phút này Ma Tây • Đạo Sâm đang đỡ An Đức Liệt Vương, đột nhiên cảm thấy ánh mắt của mọi người cũng phóng đến trên người mình, đột nhiên cứng đờ, khuôn mặt già nua cũng có chút không nên được giận.

"Ông ấy là ai?" Thất Dạ cho đến bây giờ đều chưa từng gặp qua Ma Tây • Đạo Sâm, không khỏi nhỏ giọng hỏi.

"Cha của Nam Toa Nhã." Thanh âm Gia Mậu nhạt mở miệng.

Thất Dạ tròn to hai mắt, đôi mắt sáng liêu mạng nhìn Ma Tây • Đạo Sâm, kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ nói, là ông ta làm?"

Gia Mậu như là đã biết đầu sỏ gây nên là ai, nếu quả mà nói thật là Ma Tây • Đạo Sâm làm, vậy thì thật là làm khó anh. Cur nhiên nhiều năm như vậy, cũng bảo trì bình thân như vậy. Nếu đổi lại là cô, cũng sớm đã chạy đi tìm ông ta tính sổ!

Ánh mắt của Ma Tây • Đạo Sâm, nhìn sang An Đức Liệt Vương. Người sau bây giờ đã tỉnh táo lại đi, cao ngạo mà đem cằm giương lên, không có mùi vị gì cả nói: "Không sai, các cô là ta sai khiến Ma Tây • Đạo Sâm làm, như thế nào?"

Về mặt Tát Khắc Tôn và Phí Nhĩ Lạc đều là kẻ biến, hai người liếc mắt nhìn nhau, người trước đột nhiên cười nhạt một tiếng, nói: "Phụ vương làm như vậy, là vì khơi lên đấu tranh giữa còn và Phí Nhĩ Lạc?"

Khiến cho anh cho rằng, chuyện là Phí Nhĩ Lạc làm, để cho anh làm tướng, là Phí Nhĩ Lạc vì cưỡng ép hai người Tư Á và Gia Mậu cố gắng giúp cho anh tranh đoạt vương vị mới có thể làm ra cái loại hành động tàn nhẫn đó!

Mà Phí Nhĩ Lạc lại cho rằng, chuyện chính là Tát Khắc Tôn làm, vì chính là khiến Tư Á và Gia Mậu hai người bởi vì mất đi tình cảm chân thành mà rối loạn trận thế, Tát Khắc Tôn liền có cơ may, thừa dịp này tranh đoạt vương vị!

"Những năm này, hai đứa tranh đấu gay gắt còn thiếu sao?" An Đức Liệt Vương lạnh lùng cười một tiếng: "Ta còn chưa có chết đâu, hai đứa cũng đã mơ ước vương vị rồi. Hai đứa cho là, chuyện của mình làm, ta làm cái gì cũng không biết? Hai đứa cũng quá ngây thơ rồi! Cả hoàng thành Lạp Ma này đều là thiên hạ của ta, nhất cử nhất động của hai đứa, làm sao có thể thoát khỏi pháp nhãn của ta? Mày."

Ông ta chỉ Phí Nhĩ Lạc một cái, nói: "Vì lấy được vương vị, không tiếc cùng một người phụ nữ mình không yêu kết thân. Mày không phải vén vén từ nhỏ liền lời kéo A Nhĩ Bá Đặc và Ngõa La Luân, càng muốn đem gia tộc Ngõa La Luân tất cả thế lực cũng thu nạp tại dưới cánh tay của chính mình. Mày nghĩ rất chu toàn, dùng khổ nhục kế đạt được tin tưởng của A Nhĩ Bá Đặc và Ngõa La Luân, thậm chí lại cấu kết với tiểu thư nhà Ngõa La Luân, vì chèn ép những gia tộc khác. Dù sao, chỉ bằng vào một người mày, chỉ cần liên kết A Nhĩ Bá Đặc và Ngõa La Luân, liền đem bảy phần binh quyền cũng nắm trong tay. Hơn nữa gia tộc Ngõa La Luân, gia tộc A Nhĩ Bá Đặc, phụ thuộc Ngõa La Luân gia tộc Bắc Đốn. Năm đại gia tộc mày liền chiếm được ba, dã tâm của mày đã rõ ràng rành!"

Ông ta dừng một chút, lại liếc nhìn Tát Khắc Tôn, lạnh lùng nói: "Về phần mày, cũng không có lùi lại phía sau. Mày và người của gia tộc Trát Táp Tây đi được gần, lại có lui tới với gia tộc Hi Nhĩ ở thành Đức Lan, sau đó cư nhiên lại thông đồng với gia tộc Tát Khắc Tư ở Cổ Thành Nữ Luân. Hiện tại, mày lại còn muốn đem gia tộc Đạo Sâm cũng thụ vào trong tay. Mày và Phí Nhĩ Lạc có dã tâm giống nhau. Càng sâu, mày lợi dụng chuyện Đóa Hắc • Cách Lợi và Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ chết, cố gắng phá hư quan hệ của A Nhĩ Bá Đặc và Ngõa La Luân. Mày muốn cho bạn bè của Phí Nhĩ Lạc xa lánh, thậm chí không tiếc đem một người bị chết làm sống lại! Đáng tiếc, A Nhĩ Bá Đặc và Ngõa La Luân sớm cũng đã biết cô ta là cá đồ giả mạo rồi! Chỉ là, nghe nói mày và Nam gia Thành chủ Nam Tuyệt Hiếu của Lợi Á Đổ thành bên kia cũng liên thành một phe rồi. Chỉ cần mày lên ngôi, sẽ để cho Nam Tuyệt Hiếu và Mã Tu • Tát Khắc Tư chiếm cứ thành Đức Lan và bên trong Cấp Lạp khảm mạc, đứng không?"

Xem ra, vị vua này, quả thật là đối với tất cả mọi chuyện cũng nắm trong tay được một hai rõ ràng! Như vậy tan vỡ đi xuống, ông ta thật là có mấy phần kiên quyết ở đây! .

Tát Khắc Tôn và Phí Nhĩ Lạc nghe vậy, cũng trầm mặc không nói gì.

Ngược lại Mạn Ny Ti hoảng sợ, lắc đầu một cái, nói: "Hoàng huynh Tát Khắc Tôn, chẳng lẽ nói, Mã Tu cũng thật hợp tác với anh rồi sao?"

"Đây là chuyện có lợi đối với tất cả mọi người, có sao mà không làm chứ?" Tát Khắc Tôn đậm bạc cười cười, con mắt sắc thâm sâu: "Mạn Ny Ti, yên tâm đi, cho dù tôi đăng cơ làm vua, cũng sẽ không đối phó với cô. Tôi sẽ nể tình cảm tay chân, tiếp tục để cho cô làm công chúa. Chỉ cần cô ngoan ngoãn, ở lại hoàng thành Lạp Ma."

"Không!" Mạn Ny Ti lắc đầu: "Tôi muốn trở về Cổ Thành Nữ Luân với Mã Tu!"

"Không được!" Tát Khắc Tôn lạnh nhạt mở miệng: "Trừ phi, cô không muốn gặp lại mẫu hậu của cô rồi."

"Anh đem mẫu hậu tôi thế nào?"

Tăng thêm chính xác: "yên tâm đi, sau, bà sẽ cùng phụ vương, Đạo Sâm Đại Nguyên Soái cùng nhau sống qua ngày rất tốt!" Ánh mắt của Tát Khắc

Tổn, nhàn nhạt liếc qua An Đức Liệt Vương và Ma Tây • Đạo Sâm, môi mỏng nụ cười kia, nông cạn mà ưu nhã: "Đạo Sâm Đại Nguyên Soái, ông nói đúng không?"

Sắc mặt của Ma Tây • Đạo Sâm run lên, trầm giọng nói: "Hoàng tử Tát Khắc Tổn, anh thu tay lại đi!"

"Yên tâm đi, quốc trượng đại nhân, sau này, tôi sẽ đối với Nam Nhã Toa thật tốt." Môi mỏng Tát Khắc Tổn nhấp nhẹ, nụ cười ở khóe miệng, không có mùi vị gì cả.

"Anh ——"

Đầu ngón tay Tát Khắc Tổn, dọc theo cánh môi đè một cái, ý bảo ông không cần nói.

An Đức Liệt Vương giận đến vẻ mặt biến thành màu đen, đẩy Ma Tây • Đạo Sâm đang đỡ ông ra, thân thể cao lớn muốn nhanh chóng đi về phía Tát Khắc Tổn, giờ tay liền muốn vung bàn tay đánh vào gương mặt anh.

Đáng tiếc, tốc độ của Tát Khắc Tổn, nhanh hơn ông không biết bao nhiêu lần, chỉ là trong nháy mắt, cũng đã nắm cổ tay của ông. Đồng thời nhẹ nhàng ho một cái, ngoài cửa liền có hai bóng dáng thân thể cao lớn vào, giữ An Đức Liệt Vương.

"Các người phản sao?" Khuôn mặt già nua của Ma Tây • Đạo Sâm hiện lên vẻ mặt oán hận, nhào đến đây, muốn che chở An Đức Liệt Vương.

Tát Khắc Tổn nhanh tay lẹ mắt, cánh tay dài vọt về phía trước một cái, liền nắm lấy cổ tay của ông ta, sau đó hơi nâng chân đạp cái, liền đánh đến bụng của ông ta.

Cả thân thể của Ma Tây • Đạo Sâm cũng ngã xuống phía sau.

Thất Dạ thấy phải cau mày.

Sắc mặt của Phí Nhĩ Lạc và Mạn Ny Ti sớm liền đại biến.

Xem ra, mới vừa rồi bọn họ uống những rượu kia, toàn bộ đều có vấn đề ——

Nếu không, cho dù bản lĩnh Tát Khắc Tổn khá hơn nữa, cũng không có biện pháp hai ba chiêu liền đối phó được An Đức Liệt Vương và Ma Tây • Đạo Sâm!

"Gia Mậu, anh không giúp một tay?" Mắt thấy Tát Khắc Tổn phách lối như vậy, lòng bàn tay của Thất Dạ đẩy chống đỡ bụng của Gia Mậu, u oán nhìn chăm chăm anh: "Nhanh ——"

"Không liên quan chuyện của chúng ta." Gia Mậu vẻ mặt thông thả, không có mùi vị gì cả nói: "Đây là chuyện nhà của bọn họ."

"Đây không phải là chuyện nhà của bọn họ, là quốc gia đại sự! Anh không phải là vẫn luôn muốn che chở dân chúng thiên hạ sao? Hiện tại liền là một cơ hội!" Lòng bàn tay Thất Dạ vỗ cánh tay Gia Mậu, cả giận nói: "Chẳng lẽ anh liền tro mắt nhìn anh ta đem phụ thân huynh đệ tỷ muội toàn bộ cũng trói thành tù nhân sao?"

Gia Mậu hoàn toàn bất vi sở động, chỉ lạnh nhạt mở miệng: "Chuyện này, em chớ xía vào."

"Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, không cần nói cho tôi, anh và tên khốn Tát Khắc Tổn kia là cùng một đám!" Thất Dạ phát cáu, đầu ngón tay nắm chặt cổ áo của Gia Mậu, tức giận khiển trách: "Anh rốt cuộc có còn lương tâm hay không hả?"

Gia Mậu không nói, cánh tay dài đặt ở vị trí eo của cô dùng lực khê bóp, ngăn lại động tác của cô. Con mắt sắc của anh lạnh lạnh, chỉ là nhàn nhạt liếc qua tất cả xảy ra trước mắt, giống như đang nhìn một tuồng kịch, mà trận tranh quyền đại chiến này, không liên quan với anh.

Bởi vì An Đức Liệt Vương, Ma Tây • Đạo Sâm và Phí Nhĩ Lạc uống hết rượu có thuốc, giờ phút này bọn họ hoàn toàn không có biện pháp sử dụng sức lực. Mà ở trong đó là Vương Cung, nhưng nếu Tát Khắc Tổn không lên tiếng, không có người có thể đi vào. Mà mới vừa rồi những người đó canh giữ ở cửa, chỉ sợ toàn bộ đều là vệ binh của Tát Khắc Tổn. Tát Khắc Tổn đối với chuyện hôm nay, đã sớm có mưu đồ, làm toàn bộ mọi chuyện. Nghĩ đến, cũng không phải là sợ tội danh giết cha rồi.

Thiên hạ này, tình thế bắt buộc anh. Anh ngoan độc, cho nên có thể trông coi thiên hạ này.

Không chỉ như thế, anh vẫn có thể. Thống nhất thiên hạ!

"Dẫn bọn họ đi xuống đi!" Tát Khắc Tổn đưa tay nhàn nhạt phân phó vệ binh giữ chặt Phí Nhĩ Lạc.

"Dạ!" Vệ binh đem An Đức Liệt Vương, Ma Tây • Đạo Sâm và Mạn Ny Ti dẫn theo đi xuống.

"Buông tôi ra, cái tên khốn này!" Phí Nhĩ Lạc bị anh đẩy đến một bên ghế dài, thân thể ngã xuống, lại quật cường cắn răng lạnh lùng nhìn chăm chăm Tát Khắc Tổn: "Anh không chết từ tể được."

"Vương đệ, nếu tôi chết, ít nhất có chú chôn theo!" Tát Khắc Tổn không sao cả cười nhạt, sau đó lông mày nhếch lên, ánh mắt ngưng lại nhìn Gia Mậu:

"A Nhĩ Bá Đặc, tôi quả nhiên không có nhìn lầm cậu!"

"Đa tạ vương tán thưởng." Gia Mậu chỉ là nhàn nhạt mở miệng.

Cả thân thể Thất Dạ cũng cứng lại.

Gia Mậu gọi Tất Khắc Tôn là. Vương?

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Vì cô bỏ ra, thật không ít.

Tất Khắc Tôn và Gia Mậu rời khỏi đại điện, hình như bọn họ có chuyện gì muốn một mình thương lượng. Thất Dạ bị lưu lại ở đại điện, còn có cả một người xui xẻo Phí Nhĩ Lạc.

"Khốn kiếp, cứ nhiên bán bạn cầu vinh. MD, Gia Mậu đáng chết, anh nhất định sẽ không chết tử tế được, tôi nguyện rửa anh không chết tử tế được!" Nhìn binh lính phía ngoài đem cửa chính kéo ra, đem ánh trăng cũng đã được chiếu vào, Thất Dạ đưa chân dùng sức đá cái ghế một cái, nhìn nó ngã lật trên mặt đất, mới từ từ ngồi vào một bên.

Ánh mắt Phí Nhĩ Lạc tinh táo nhìn cô, đáy mắt hình như tích mang theo một tia mùi vị giễu cợt.

"Nhìn cái gì vậy?" Trong lòng Thất Dạ tức giận, hừ lạnh một tiếng: "Chưa từng thấy qua người đẹp sao?"

"Cô có phải đã thích Gia Mậu rồi hay không hả?" Ngược lại Phí Nhĩ Lạc có vẻ bình tĩnh, khoe miệng anh nhấp nhẹ, lạnh nhạt hỏi: "Thích đến mức, cậu ta làm chuyện tình cô cho là làm trái với lương tâm, liền hận cậu ta?"

"Tôi không có thích anh ta!" Đầu lông mày Thất Dạ nhẹ ngưng, có chút không vui nhìn chăm chăm người đàn ông: "Tôi ghê tởm anh ta!"

Tên khốn kia, không chỉ có thời điểm ở cô vừa đến nơi này mỗi ngày đều giầy vò, thậm chí còn đem cô bán cho Mã Tu • Tất Khắc Tư. Rõ ràng cô đều sắp đối với anh buông xuống lòng phòng bị, nhưng thế nhưng anh lại dùng lực hung hăng đâm xuống sống lưng của cô, để cho cô biết cái gì là đau đớn. Người như vậy, để cho cô làm sao có thể sẽ toàn tâm giao phó đi ra ngoài?

Phí Nhĩ Lạc cười lạnh một tiếng, nói: "Cô rõ ràng chính là thích cậu ta!"

"Tôi không có!" Thất Dạ dùng sức vừa hô, hướng về phía anh cả giận nói: "Tôi xem anh mới thích Gia Mậu đi?"

"Cô nói bậy bạ cái gì?" Sắc mặt của Phí Nhĩ Lạc trầm xuống, sức lực không biết từ đâu đến, cứ nhiên lập tức liền từ trên ghế bò dậy.

Chỉ là, anh không có đứng bao lâu, hai chân mềm nhũn, lảo đảo té xuống.

Thất Dạ cười cười, mặt tràn đầy xem thường nhìn anh: "Già bộ cái gì nữa? Mới vừa rồi tôi thiếu chút nữa cảm sủng giết anh ta, không phải anh vội vã che ở trước mặt anh ta sao? Tôi dám đảm bảo, nếu như mà tôi nổ súng, anh nhất định sẽ trực tiếp nhào đến trên người anh ta giúp anh đỡ đạn. Nghe nói anh khi dễ qua Tắc Tây Lợi Á, cũng là bởi vì anh ta mới làm như vậy? Anh cho rằng bọn họ giữa có mập mờ."

"Căn bản không phải như vậy." Đầu ngón tay Phí Nhĩ Lạc níu chặt tay vịn của cái ghế, cắn răng nói: "Tắc Tây Lợi Á không xứng với Gia Mậu!"

"Hả?" Thất Dạ có chút ngạc nhiên nhìn đến mặt anh: "Cô ấy có thể hợp với anh, vì sao cô ấy sẽ không xứng với Gia Mậu?"

"Cô ấy là người của Tất Khắc Tôn!" Lòng bàn tay Phí Nhĩ Lạc dùng sức vỗ lên mặt bàn, cắn răng nghiêng lợi nói: "Bởi vì bị Tất Khắc Tôn xài qua rồi, cô ấy liền vẫn luôn đem mình là người của anh ta! Không. Phải nói, cô ấy vốn chính là thích Tất Khắc Tôn. Đáng tiếc, Tất Khắc Tôn cho tới bây giờ đều không thương cô ấy. Cô cho rằng, tại sao cô sẽ đồng ý đính hôn với tôi, vậy không phải chính là vì gặp mặt với Tất Khắc Tôn, để cho tiện vào cung xem chúng ta tranh đấu. Cô là con cò Tất Khắc Tôn an bài ở bên cạnh tôi mà thôi!"

Trong lòng Thất Dạ hoảng sợ, cả thân thể lạnh cứng lên, cô lắc đầu một cái, nói: "Ý của anh là. Tư Á cũng là cùng một phe với anh sao? Gia Mậu. Cũng vẫn luôn là người của anh?"

Nếu như đúng là như thế, như vậy giữa bọn họ diễn xuất đến đùa giỡn, thật đúng là quá TMD tốt lắm!

"Không!" Phí Nhĩ Lạc nhẹ khép con ngươi một chút, thân nhiên mở miệng: "Có lẽ lại là."

Đối với Gia Mậu và Tư Á, anh đến bây giờ đều nhìn không hiểu. Bọn họ đã từng là tri kỷ bạn tốt nhất của anh, nhưng bởi vì chuyện tình của Đóa Hắc • Cách Lợi và Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ, bọn họ đã sớm có kế hoạch phòng bị đối với anh. Dù sao, coi như họ không phải anh giết chết, anh cũng từng cố gắng đi tồn thương họ. Chỉ là, kế hoạch của anh không có thành công, họ liền đã xảy ra chuyện. Vì vậy, sau chuyện anh lại cố ý đính hôn với Tắc Tây Lợi Á • Ngõa La Luân, đưa đến thêm bất mãn với tôi của bọn họ. Dĩ nhiên, anh cũng không thừa nhận vì Gia Mậu và Tư Á không hiểu được lòng của Tắc Tây Lợi Á, chỉ là. Bọn họ không nói, anh cũng liền vẫn luôn chỉ coi như không biết. Nhưng là, thế nhưng anh lại cho đến bây giờ cũng không có chân chính chạm qua cô ấy. Dù sao, anh cũng chỉ là dọa cô một chút, Gia Mậu và Tư Á cơ hồ đều muốn trở mặt với anh. Có lẽ, bọn họ cho là, anh còn có thể muốn đối phó với Tắc Tây Lợi Á giống như đối phó với Đóa Hắc • Cách Lợi và Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ, cho nên mới phải vẫn luôn duy trì quan hệ ôn hoà như vậy với anh đi! Nếu như, bọn họ nhưng không biết, anh bị hoài nghi, anh có nhiều khổ sở! Cho nên, thời điểm khi biết bọn họ không hề có thể có 100% tin cậy nữa, anh liền bắt đầu nghĩ đến lý gián Mạn Ny Ti và Mã Tu • Tát Khắc Tư. Anh có ý chỉ điểm ở trước mặt Mạn Ny Ti, Mã Tu • Tát Khắc Tư thật ra là người trong ngoài không đồng nhất. Trên thực tế, Mã Tu • Tát Khắc Tư chính là loại người này, nếu không, anh liền sẽ không bởi vì ở buổi đầu giả thấy Thất Dạ bị anh hấp dẫn, năm lần bảy lượt mạo hiểm đối nghịch với Gia Mậu, cũng muốn đem cô chiếm hữu mới thôi.

Trên thực tế, anh chỉ là muốn đem Mã Tu • Tát Khắc Tư bị cô lập hoàn toàn, sau đó mình biết cách lợi dụng. Thật không nghĩ đến, Thất Dạ có thể ứng phó được Mã Tu • Tát Khắc Tư, mà Gia Mậu và Tư Á, thế nhưng cũng dần trở mặt đua giong ——

Hôm nay, anh gặp hạn.

Tất cả mọi chuyện, đều là một vật trị một vật. Bọn họ là người trong vương tộc, vẫn luôn tính toán ở từng bước, mà kết quả sau cùng số mạng sẽ như thế nào, chỉ có thể giao cho trời cao quyết định. Có lúc, đường cùng chưa chắc không thể phản kích, nhưng có lúc, rõ ràng chính mình là một ánh sáng thật tốt, có khả năng có thể bởi vì một tia chớp nhào đến mà áp đặt ánh sáng, đem toàn bộ thế giới cũng đánh nát.

Thành như anh như bây giờ!

"Các người vì cái gì vẫn muốn đấu đi đấu lại như vậy hay sao?" Thất Dạ có chút mệt mỏi mà thở dài một tiếng: "Tính toán quanh đi quẩn lại như vậy, không mệt mỏi sao? Hiện tại rơi vào kết quả như vậy, có ý nghĩa gì?"

"Đấu không đấu, kết quả cũng giống nhau, chẳng hưởng thụ một chút, thỉnh thoảng có cảm giác thắng lợi." Con người Phí Nhĩ Lạc nhẹ nhàng neoh lại, lạnh nhạt mở miệng: "Thắng tất nhiên vui vẻ, thua, cùng lắm thì chính là chết!"

"Chỉ sợ, chết cũng chết hay sao!" Thất Dạ ngồi vào một bên, rót cho mình một ly trà, liền chuẩn bị uống.

"Không cần Uống....uồ...ng!" Phí Nhĩ Lạc vội vàng kêu cô.

"Anh sợ có thuốc?" Thất Dạ cười cười: "Yên tâm đi, cái bình này là mới vừa rồi Tát Khắc Tôn uống, không có việc gì. Anh ta muốn hại các anh, nhưng tuyệt sẽ không hại mình. Cái loại người kia, là rất ích kỷ."

Con mắt sắc của Phí Nhĩ Lạc tối sầm lại, ánh mắt lấp lánh mà nhìn chằm chằm vào cô: "Ngược lại không nghĩ đến, cô lại có thể đem toàn bộ chuyện tình đều nhìn rõ ràng như thế."

"Tôi không phải thấy rõ, chỉ là tôi đối với các anh coi trọng danh lợi như vậy, thật sự là không có hứng thú gì." Thất Dạ nhún vai một cái: "Trong lòng tôi nghĩ thông suốt muốn sống qua những ngày vui vẻ, có thể tự do tự tại, không bị gò bó bất cứ thứ gì. Đáng tiếc. Tôi bị Gia Mậu khống chế, không có biện pháp thoát thân."

"Tại sao cô nhất định phải muốn rời khỏi Gia Mậu chứ?" Mây rậm Phí Nhĩ Lạc nhấn lại: "Cậu ấy có cái gì không tốt?"

Thất Dạ nhẹ xuy cười một tiếng: "Anh nên hỏi, anh ấy có gì tốt?"

"Đều tốt." Trong ánh mắt Phí Nhĩ Lạc thoáng qua một tia ánh sáng, anh nhẹ nhàng khép con mắt một chút, thanh âm mới lạnh mở miệng: "Cho đến nay, cậu ấy đều là người cực bình tĩnh. Nếu như không phải là bởi vì cậu ấy ở bên cạnh chống đỡ tôi đây nhiều năm, tôi sớm cũng đã thua dưới thủ hạ của Tát Khắc Tôn. Chỉ là thời gian mấy năm, cậu ấy liền từ một binh sĩ nhỏ nhỏ bò lên đến độ cao đặc cấp thượng tướng như vậy, lòng dạ kia, làm việc quả quyết tàn nhẫn tuyệt tình, đều là rất đầy đủ. Hơn nữa, mấy năm gần đây nếu không phải bởi vì có cậu ấy ở đây, hoàng thành Lạp Ma cũng sớm đã loạn thành một đoàn. Năm đại gia tộc chúng tôi, cho đến bây giờ cũng không có lấy A Nhĩ Bá Đặc làm chủ qua, nhưng đến thế hệ Gia Mậu này, không người nào dám xem thường cậu ấy. Nếu như không phải là bởi vì cậu ấy tâm hệ dân chúng, hôm nay người có thể đi lên vương vị, liền không phải Tát Khắc Tôn rồi."

Nghe Phí Nhĩ Lạc phân tích, trong mắt Thất Dạ tối sầm lại, thất thanh nói: "Ý của anh là. Anh ấy có thể cướp đoạt vương vị với Tát Khắc Tôn?"

"Cô cho là Gia Mậu lại không biết âm mưu quỷ kế của Tát Khắc Tôn sao?" Phí Nhĩ Lạc tự giễu cười một tiếng: "Tôi nghĩ, là Gia Mậu cho phép Tát Khắc Tôn làm như vậy! Nếu không, mới vừa rồi cậu ấy há có thể gọi Tát Khắc Tôn là vua?"

Đối với chuyện này, Thất Dạ tự nhiên không có dị nghị. Cô gật đầu một cái, nói: "Như vậy, có nguyên nhân gì khiến cho anh ấy thần phục dưới Tát Khắc Tôn sao?"

"Cậu ta không trọng danh lợi, nhưng cậu ta định phải đứng ở chỗ cao, mới có thể có năng lực nắm trong tay tất cả. Chỉ cần Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc còn ở lại hoàng thành Lạp Ma, thiên hạ dân chúng, được bình an. Nếu như cậu ấy đi ra khỏi đây, hoặc là trong tay cậu ta không cầm được binh quyền nữa, chúng ta cũng không biết, sẽ xảy ra những chuyện gì!" Phí Nhĩ Lạc than nhẹ một tiếng: "Những năm gần đây, cậu ấy cũng thanh tâm quá độ, một lòng chỉ bận về việc.. Chính sự. Bởi vì cậu ấy, chúng ta không chỉ làm cho năm đại gia tộc rục rịch chộn rộn bình an vô sự, càng thêm làm Ba đại thành tộc phía ngoài không dám có bất kỳ dị động nào. Thật ra thì Cáp Lạp khâm mặc Lý Sa mặc bình thường, cũng là toàn bộ bởi vì cậu ấy tự mình

xuất chiến mới có thể thắng lợi. Bởi vì chuyện kia, cậu ấy là thiếu chút nữa đem mạng nhỏ của mình cũng khó giữ."

Nghĩ đến lúc ấy thời điểm anh xuất chinh tự mình cử chỉ ngây thơ muốn chạy trốn, Thất Dạ liền không khỏi cười khẽ một tiếng: "Anh ấy không sợ chết."

"Cậu ấy không sợ chết, nhưng cậu ấy không thể chết được." Con mắt sắc của Phí Nhĩ Lạc đẹp và tinh mịch: "Chỉ là, thời điểm cậu ấy đang giúp cô xin thuốc, thiếu chút nữa chết rồi."

Thân thể Thất Dạ cứng đờ, có chút không hiểu nhìn đến mặt anh.

Con mắt của Phí Nhĩ Lạc nhẹ khép, lạnh nhạt mà nói: "Nghe nói lúc ấy cô lần nữa thay máu, cho nên cậu ấy vạn bất đắc dĩ làm cô bất tỉnh. Cái loại đau đớn đó, không phải người bình thường có thể chịu đựng được, cậu ấy muốn xác định, cô có phải có nghị lực có thể kiên trì được. Nếu như cô thật liên tục chịu được đau xót đều có thể vượt qua, như vậy về sau trị liệu mà có thể không phí nhiều sức."

"Anh nói rõ ràng một chút." Mày rậm Thất Dạ nhú chặt, không hiểu nhìn anh.

"Cô quên mình lúc ấy chịu đựng đau đớn sao?"

"Không có."

Loại đau đớn này có thể nói là khắc cốt铭心, cô làm sao có thể nói quên là có thể quên?

Phí Nhĩ Lạc nong cạn cười một tiếng, nói: "Không có gì, chỉ là. Từ vừa mới bắt đầu, cô hẳn không phải là người của tỉnh cầu Tra Phi. Cô là không có biện pháp ở chỗ này sống sót đi, nhưng. Chỉ có thay máu, là vì kéo dài được tính mệnh của cô! Chỉ là, thời điểm thay máu, yêu cầu phải là thuốc tốt nhất của tỉnh cầu Tra Phi. Nó để ở dưới cái gối của phụ vương tôi, lấy băng tuyết ngăn năm làm môi nuôi ứp con bò cạp. Nó có thể vì cô truyền máu tươi. Gia Mậu vì cầu xin nó, bị cha tôi bức bách khiến nó ảm nấp một chút. Cái thời điểm kia, cũng thiếu chút nữa chết rồi."

Chuyện này, cho đến bây giờ cũng không có người từng nói với cô, đến nỗi Thất Dạ chưa từng hiểu được. Thì ra là người đàn ông kia, từng vì cô làm nhiều như vậy.

Không phải là vì gầy vò cô, cho nên mới đập ngón tay cô sao?

Chỉ là. Muốn cô có thể chịu đựng được trị liệu về sau?

"Nam Thất Dạ, cô nên biết, Gia Mậu làm bất cứ chuyện gì, đều sẽ không giải thích với người khác. Cậu ấy muốn làm cái gì, cũng không có không thành công. Từ vừa mới bắt đầu, cậu ấy cũng đã nếu phải làm phản cũng muốn giữ cô ở bên cạnh mình. Nói thật ra, trừ huấn luyện cô có thể có khả năng thích ứng nơi này tàn khốc, cậu ấy cũng không có làm chuyện khác thương tổn cô." Đáy mắt Phí Nhĩ Lạc, dần dần chán nản: "Từng ấy năm đến nay như vậy, tôi cho đến bây giờ cũng không có gặp qua cậu ấy dụng tâm như thế vì ai! Tôi là thích cậu ấy không sai, nhưng cậu ấy trừ coi tôi như là hoàng tử và người cùng chiến tuyến, cho đến bây giờ đều chưa từng có bất kỳ ý định đối với tôi. Nếu không, ngày khác nếu giúp tôi thành tựu nghiệp lớn, tôi há có thể không ưu đãi cậu ấy?"

Trong lòng Thất Dạ vô cùng không có cảm giác.

Nếu như Gia Mậu giữ cô lại thật tốt như vậy, như vậy vì sao, anh muốn đồng ý Mã Tu • Tát Khắc Tư bán cô đây?

"Mã Tu • Tát Khắc Tư từ từng nhiều lần muốn xuống tay với cô, đáng tiếc cũng không có thành công. Không phải bởi vì mỗi lần Gia Mậu cũng kịp thời chạy đến cho nên anh ta không có kịp thời ra tay, mà bởi vì Gia Mậu đã sớm ở trên người của cô gắn vào một tinh thể. Bất kể cô đi đến chỗ nào, cậu ấy đều có thể tùy thời theo dấu vết tìm được cô. Cậu ấy lo lắng cô gặp nguy hiểm, bất cứ lúc nào chỗ nào, đều theo dõi thiết bị số mang ở trên người cô."

"Này cùng theo dõi tôi có cái gì khác nhau?"

"Nếu như cô thật muốn tự do, cậu ấy sẽ cho cô. Chỉ là. Người hứng thú đối với cô, thật sự là quá nhiều rồi. Cô là người đến từ nước khác, chúng tôi cũng sớm biết. Nhưng mà cậu ấy vì che giấu cô, đã sớm ở sau lưng cô khắc lên một ấn ký hoa nhài như Tạp Lạc Nhi • Hi Nhĩ. Cậu ấy như vậy mục đích chủ yếu, cũng chỉ bởi vì không để cho Nam Tuyệt Hiêu đối phó cô mà thôi!"

Thất Dạ giương hàm, khiếp sợ nhìn anh: "Làm sao có thể?"

"Cậu ấy trả lại suy nghĩ cho cô, để vào một chút trí nhớ về rượu đỏ. Cô cho là mình là Tạp Lạc Nhi • Hi Nhĩ mà không có biện pháp nhớ bất kỳ chuyện gì về cậu ấy, cũng chính bởi vì như vậy. Cậu ấy chỉ để vào một chút trí nhớ về rượu đỏ, về những việc làm khác của Tạp Lạc Nhi • Hi Nhĩ, cậu ấy đến bây giờ cũng không có khiến chúng tồn tại ở trong trí nhớ của cô. Cô cho rằng, sau khi bị phản bội, tính tình tàn nhẫn của Nam Tuyệt Hiêu, thật sẽ bỏ qua cho Tạp Lạc Nhi • Hi Nhĩ sao? Cô cũng sớm đã bị Nam Tuyệt Hiêu giết chết. Chỉ là, đáy lòng của hần, thủy chung đều vẫn là yêu cô gái kia. Cho nên, coi như Tạp Lạc Nhi • Hi Nhĩ thật sự là bị hần giết chết, trong lòng hần vẫn có một hình bóng như vậy ở đây. Hần vẫn luôn tìm người có bộ dáng giống như Tạp Lạc Nhi • Hi Nhĩ. Sớm muộn, là phát hiện sự tồn tại của cô. Nam Tuyệt Hiêu và Mã Tu • Tát Khắc Tư là hai loại người hoàn toàn khác nhau, hần xuống tay tuyệt đối sẽ không nể tình. Vì vậy, một khi Nam Tuyệt Hiêu phát hiện cô, sử dụng mọi biện pháp gì đến cướp cô đoạt lấy mang đi. Gia Mậu khiến cho cô biến thành Tạp Lạc Nhi • Hi Nhĩ, chính là hi vọng Nam Tuyệt Hiêu cho dù có một ngày thật sự đem cô bắt đi, cũng sẽ nể tình đã từng cùng Tạp Lạc Nhi • Hi Nhĩ yêu nhau nhân nhượng vài phần, tha cho cô một cái mạng. Nam Tuyệt Hiêu mặc dù giết chết cô ấy, nhưng trong lòng vẫn là nhớ thương cô ấy. Nếu như hần nhìn thấy một người con gái xuất hiện dáng dấp giống cô ấy như đúc, cảm giác hoàn toàn đúng, hần coi như hung ác nữa, cũng không thể tái phạm lỗi lần thứ hai. Huống chi, coi như cô thật sự trở thành Tạp Lạc Nhi • Hi Nhĩ, nhưng cô cũng là từ khi đến cũng không có phản bội qua hần, vì vậy hần cũng sẽ không sát hại cô. Mà sau khi Nam Tuyệt Hiêu biết sự tồn tại của cô, hần bỏ trí tai mắt ở bên cạnh Gia Mậu, tự

nhiên sẽ tùy thời đem tin tức của cô cũng thông báo cho hắn. Có lúc cậu ấy xuống tay đối với cô, thật ra thì cũng là bắt đắc dĩ. Cậu ấy không hy vọng khiến Nam Tuyết Hiều biết, cậu ấy đối với cô tốt hơn. Bởi như vậy, không chỉ có ngay lúc đó cô sẽ trầm luân, Nam Tuyết Hiều cũng sẽ đổ kỵ."

Nghe lời nói của Phí Nhĩ Lạc, Thất Dạ không biết mình có thể nói những gì rồi. Thì ra là, chuyện Gia Mậu suy tính, cư nhiên nhiều như thế. Nhưng là, cô lại cho đến bây giờ cũng không hiểu, cho là người đàn ông kia, chỉ là muốn. Khi dễ cô mà thôi.

Cô dùng sức hít sâu, ánh mắt nhìn chằm chằm người đàn ông, nói: "Còn có chuyện gì, là tôi không biết?"

"Tập Lạc Nhi • Hi Nhĩ là bởi vì giúp đỡ Gia Mậu đối phó Nam Tuyết Hiều, mới có thể chết."

Thân thể Thất Dạ trong nháy mắt trở nên cứng ngắt, sâu kín nhìn người đàn ông, nói: "Ý của anh là. Tập Lạc Nhi • Hi Nhĩ yêu Gia Mậu?"

"Ừ, chỉ là, ở bên trong lòng của Gia Mậu vẫn luôn chỉ có Y Toa Bối Lạp • Hi Nhĩ, chỉ là hai chị em các cô cũng đã gặp nạn. Tại chuyện tình này, Gia Mậu vẫn luôn rất tự trách." Phí Nhĩ Lạc thở dài, giọng điệu không có mùi vị gì cả nói: "Nam Thất Dạ, Gia Mậu đã sớm lại không dám đối với bất kỳ người nào tốt lắm, chỉ là cậu ấy vì cô bỏ ra, thật không ít."

"Tại sao anh muốn nói với tôi những chuyện này?"

Phí Nhĩ Lạc nhẹ xuy cười một tiếng, nói: "Đời của tôi đây, cũng sẽ không lấy được cậu ấy. Dù sao sau khi Tát Khắc Tồn lên ngôi, nhất định là phải xử lý tôi ngay. Vừa bắt đầu tôi cũng không nguyện ý tranh đoạt vương vị với anh ta, là anh ta ép người quá đáng. Nhưng mà bây giờ nói gì đều vô dụng rồi, nếu muốn tôi chết, nhưng vẫn hi vọng Gia Mậu có thể có được hạnh phúc của mình. Nam Thất Dạ, hạnh phúc của anh ấy chính là cô!"

Những lời này, mặc dù không là Gia Mậu tự mình nói với cô, nhưng mang lực đánh vào Thất Dạ, cũng là tương đối lớn! Trong lòng bàn tay cô che gương mặt, trong lúc nhất thời, trong lòng lộn xộn, không biết làm sao.

Làm thế nào?

Cô không nắm được chủ ý!

"Nam Thất Dạ, tôi khuyên cô chính là quý trọng Gia Mậu thật tốt." Phí Nhĩ Lạc nhìn mặt Thất Dạ rồi rầm, trầm giọng nói: "Gia Mậu có thể làm vì cô, chỉ có những thứ kia. Trên lưng anh còn có cả quốc gia, có tình yêu to lớn, không thể nào chỉ vì cô, thận trọng."

"Anh sai lầm rồi, hoàng tử Phí Nhĩ Lạc, cậu ta hôm nay, chính là vì cô, thận trọng." Chợt, một đạo thanh âm nhẹ nhàng, tự nhiên truyền đến.

Cửa"Ken két" một tiếng đầy vang, bóng dáng người khác cao lớn cất bước mà vào. Ánh mắt của anh, sau khi quan sát ở trong nhà, ánh mắt dừng lại ở trên gò má của Thất Dạ, khẽ mỉm cười, nhân nhạ nói: "Tiểu thiên sứ, chúng ta lại gặp mặt."

"Đi chết đi tiểu thiên sứ." Đối mặt với Nam Tuyết Hiều ưu nhã, bả vai Thất Dạ cũng có chút cứng rắn. Trong lòng bàn tay cô lên đưa về vị trí ngang lưng, lạnh lùng thốt: "Nam Tuyết Hiều, anh cư nhiên có thể ác độc đến mức giết chết người mình yêu mến, lòng của anh, là đen tối!"

"Đen hay không đen, có quan hệ gì?" Nam Tuyết Hiều nông cạn cười một tiếng, thân thể cao lớn, từng bước từng bước đi gần về phía Thất Dạ, nói: "Tôi chỉ biết, cô ấy không có cũng chưa có, nhưng em. Bắt đầu từ hôm nay, là của tôi!"

"Anh đừng tới đây!" Thất Dạ đột nhiên rút súng lục ra, liền giờ lên hướng về phía Nam Tuyết Hiều: "Tôi cho anh biết, tôi không thể nào đi theo anh đi."

Coi như không biết Gia Mậu vì cô làm nhiều như vậy, cô cũng không thể nào cùng một người có thể sát hại người phụ nữ mình yêu thích, hướng chi, hôm nay tâm tình của cô chính là bởi vì Gia Mậu mà đủ loại bất an thấp thòm!

Con mắt sắc của Nam Tuyết Hiều âm trầm lạnh lẽo, một đôi con mắt lạnh lẽo âm trầm nhìn chằm chằm cô, nói: "Tiểu thiên sứ, em là muốn đối nghịch với tôi sao? Em cũng vì Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, phản bội tôi?"

"Thúi lắm!" Thất Dạ cười lạnh cười một tiếng: "Tôi với anh cho đến bây giờ cũng không có đã từng qua lại, thế nào nói phản bội?"

"Vậy trước tại trong vũ hội, em chạy đến tâm sự với tôi là chuyện gì xảy ra?" Bước chân của Nam Tuyết Hiều, càng đi càng đến gần.

"Anh đứng lại đó cho tôi, nếu không tôi liền nổ súng!" Thất Dạ đứng đưa khẩu súng trong tay, lạnh giọng trách mắng: "Nam Tuyết Hiều, nhưng mà là tôi và Gia Mậu làm một quỷ kế nhỏ mà thôi, mục đích đúng là vì cuốn lấy anh, để cho anh ấy có thời gian đi tìm vật anh muốn."

Môi mông Nam Tuyết Hiều khẽ mỉm, trong con ngươi, bị một tầng ánh sáng âm u lạnh bao phủ ờ: "Em nghe lời từ một phía của cậu ta, liền nhận định tôi là người thế nào?"

"Vậy anh có giết Tập Lạc Nhi • Hi Nhĩ hay không?" Thất Dạ cắn chặt hàm răng, tức giận trách mắng: "Anh trả lời tôi."

Mặc dù không hiểu rõ một tầng quan hệ giữa bọn họ rốt cuộc là như thế nào, nhưng nếu Tập Lạc Nhi • Hi Nhĩ đã từng là người anh yêu sâu đậm, như vậy anh liền không nên ra tay giết cô ấy. Như vậy, quả thật chính là mất hết nhân tính.

"Cái vấn đề này, tôi không cần phải trả lời em!" Con ngươi của Nam Tuyết Hiều nhẹ nhàng nhú lại, bước chân đột nhiên lần nữa bước đi.

"Nam Tuyết Hiều, anh đi nữa, tôi thật sự sẽ đánh chết anh đấy!" Thất Dạ giận dữ mắng mỗ, bỗng nhiên đứng lên. Tốt cửa trứng cá.

"Em nổ súng a!" Nam Tuyết Hiều lại hình như không biết sợ, bước chân như cũ đến gần phía cô.

Thất Dạ thấy thế, trong lòng giận dữ, cô hạ quyết tâm, liền nhắm mắt, đầu ngón tay để lên vị trí cái cò súng dùng sức bóp xuống.

Đáng tiếc, tiếng súng còn chưa từng vang lên, cô lại cảm thấy vị trí cổ tay đau nhói. Cô còn chưa phản ứng kịp, súng trong tay liền "Pằng" một tiếng rớt xuống đất. Mà thân thể của cô, bởi vì đối phương dùng sức nắm cổ tay của cô kéo ra, liền đem cô cho ôm vào trong ngực của anh. Cô muốn hét chói tai, Nam Tuyết Hiều lại lấy tay bưng kín cánh môi của cô. Mà một bên Phí Nhĩ Lạc cố gắng ra tay tương trợ, người nọ lại dùng sức đập một cái, liền ngã ở trên mặt đất.

Khuỷu tay của cô dùng sức đánh về phía lồng ngực của Nam Tuyết Hiều, cố gắng kéo khoảng cách với anh. Đối phương lại nong cạn cười một tiếng, nói: "Tiểu nha đầu, em làm sao là đối thủ của tôi?"

Thất Dạ nơi nào trông nom quản nhiều như vậy, liều mạng giãy giụa như cũ. Chỉ tiếc, sau một giây, cô liền nhận thấy được cánh tay người đàn ông giờ lên, lòng bàn tay tạo thành trạng thái như một cây đao, dùng sức bổ xuống bên dưới dọc theo vị trí cổ của cô.

Gáy một trận đau nhói, ý thức của cô, liền dần dần trở nên mơ hồ. Ở trong lúc giật mình, cô hình như nghe được lời nói người đàn ông. Mà lời này, là như vậy: Thất Dạ, em hỏi tôi có giết Tập Lạc Nhi • Hi Nhĩ hay không, tôi hiện tại liền trả lời em. Không sai, thật sự là tôi giết cô ấy, nhưng là, em hãy yên tâm đi, tôi tuyệt sẽ không tổn thương em!

Sau đó, trước mặt cô bỗng tối sầm, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Tôi và em nhất định, buộc chung lại một chỗ

"Anh dám tổn thương cô ấy, Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!" Nhìn Nam Tuyết Hiều muốn đem Thất Dạ mang đi, con mắt sắc của Phí Nhĩ Lạc trầm xuống, lạnh giọng cảnh cáo: "Nhất định sẽ không!"

"Tôi hiểu biết rồi!" Nam Tuyết Hiều môi mông khê bữu một cái, đáy mắt tàn ra ánh sáng rất sâu. Anh một tay ôm lấy Thất Dạ, lãnh lạnh nhạt đạm nói: "Nói cho Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, tôi ở đại điện Kaloka chờ cậu ta. Nếu như. cậu ta không cần Nam Thất Dạ, sẽ khiến cho cậu ta sau này vĩnh viễn đều đừng muốn!"

"Anh. Đứng lại!" Mắt thấy Nam Tuyết Hiều ôm Thất Dạ sai bước đi về phía cửa, lòng bàn tay Phí Nhĩ Lạc ấn nhấn một cái xuống mặt bàn, cố gắng đứng lên, đáng tiếc hai chân lại đột nhiên như nhũn ra, lực bắt tòng tâm, chỉ có thể mờ mắt nhìn anh đem Thất Dạ mang đi.

Lòng bàn tay anh nắm thành quả đấm, vô lực nện một phát xuống mặt đất, trong mi mắt, để lộ ra vẻ mặt ưu sầu lo lắng.

Mà Nam Tuyết Hiều ôm Thất Dạ bước ra ngoài cửa đại điện, con người nhẹ nhàng, hướng về phía Chu Đế ở vị trí bậc thang gập đầu một cái.

Chu Đế hiểu ý, đầu ngón tay bỏ vào trong miệng vừa thổi, nơi xa một trận bay trực thăng lẫn quần ở giữa không trung máy liền nhanh chóng bay đến.

Bình sĩ coi chừng bốn phía cũng ngược mắt, có người giờ súng lên, hình như muốn ngăn cản, nhưng lại so sánh một đôi súng ống thủ vệ đồng loạt giờ họng súng lên hù dọa.

Hôm nay Tát Khắc Tồn có thể ở hoàng cung an bài thuộc hạ của mình, toàn do mượn từ trong tay Nam Tuyết Hiều lên đến hơn phân nửa người. Nếu không, hoàng cung này, anh há có thể lấy được xuống? Mà người của Nam Tuyết Hiều, tự nhiên chỉ biết nghe lệnh anh. Giờ phút này không có Tát Khắc Tồn ra lệnh, trong cung thủ vệ Tát Khắc Tồn, là hoàn toàn không dám ra tay đối với Nam Tuyết Hiều. Nếu không, bọn họ không chỉ có sẽ tổn hại hai bên, hơn nữa có thể sẽ trở thành cơ hội cái tử hòi sanh cho An Đức Liệt Vương. Kể từ đó, tất cả mọi người bọn họ sẽ mất mạng. .

Vì một Nam Thất Dạ mà hủy tính mệnh của bọn họ, chuyện ngu xuẩn như thế ai cũng biết không làm!

"Thiếu chủ, đến." Nhìn máy bay trực thăng từ từ hạ xuống, Chu Đế cấp tốc đi trước, đi đến giúp anh kéo ra cửa chính cabin.

Nam Tuyết Hiều ôm Thất Dạ lên máy bay, cửa máy bay lại nhanh nhẹn đóng lại, bay lên không trung, chỉ để lại Vương Cung lưu lại một trận thanh âm máy bay còn sót lại.

Mà người của Nam Tuyết Hiều, cũng không chính thức rút lui.

Bọn họ, sẽ chờ sau khi Nam Tuyết Hiều rời đi an toàn, mới rút lui. Bởi vì chỉ cần bọn họ ở lại giữ ở trong cung một ngày, tính mệnh Nam Tuyết Hiều, liền sẽ không bị bất kỳ trở ngại gì. Trong quan hệ của Nam Tuyết Hiều và Tát Khắc Tồn, gọi là cản trở lẫn nhau.

Đôi bên cùng có lợi, đương nhiên liền có lợi có hại!

Về phần sau cùng thắng lợi chính là người nào, không đến một khắc cuối cùng, người nào sẽ biết đây?

.....

Sau khi cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, hai người đàn ông này đối mắt nhìn nhau, đáy mắt hai người đều có ngọn lửa lóe lên, ai cũng không mở miệng nói chuyện trước.

Một hồi trăm mặc.

Cuối cùng, vẫn là một người đàn ông thân thể cao nhả quần áo dẫn đầu phá vỡ trăm mặc. Con mắt sắc của anh trong trẻo mà tinh mịch, đôi mắt lạnh nhạt liếc dọc theo người đàn ông đối diện một cái, khoe miệng vòng cung thăm ra một tia lạnh lùng cười, nói: "Nó thích câu!"

"Rõ ràng!" thanh âm Gia Mậu khinh đạm, thân thể nửa tựa vào vị trí ghế sa lon, điều chỉnh tư thế ngồi một chút, hai cánh tay vòng ở phía trước ngực buông lỏng, con mắt sắc nhẹ: "Cậu ấy bây giờ là tù nhân của anh rồi, anh còn cần gì để ý?"

Tát Khắc Tôn cười lạnh cười một tiếng: "Thế nào người của toàn thế giới, đều giống như vậy ở vòng quanh cậu Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc đây? Hay không, không có cậu, cái thế giới này sẽ càng thêm yên ổn chút?"

Gia Mậu cười không có mùi vị gì cả, con mắt sâu như biển: "Bệ hạ, chúng ta cũng biết, chuyện này vĩnh viễn đều không thể nào trở thành sự thật!"

"A Nhĩ Bá Đặc, cậu biết một người càng hài lòng, đứng được càng cao, có thể sẽ ngã càng đau không?"

"Tôi vĩnh viễn đều không phải là người ngã chết kia."

Nghe lời nói của Gia Mậu tràn đầy tự tin, Tát Khắc Tôn ha ha mà cười hai tiếng, thân thể cao lớn đứng lên, đi đến trước bàn đọc sách, đầu ngón tay áp dọc theo một tay vịn đồ chơi nhỏ được bày đặt trên bàn, lắc nhẹ ba cái.

Một bên giá sách "Ken két" một tiếng mở ra về phía hai bên, một cánh cửa ngăm xuất hiện ở trước mắt.

Con người Gia Mậu ngưng tụ, thân thể cũng chậm chậm đứng lên, bước chân đi đến cửa lớn kia.

Tát Khắc Tôn dẫn đầu đi phía trước anh, thời khắc lòng bàn tay xẹt qua bức tranh mỹ nữ ở bên sườn giá sách bên, vén nó lên, sau đó trong tay đã có thêm một viên dạ minh châu.

Cửa ngăm mở ra, bước chân của anh liền đi về phía bên trong.

Gia Mậu cũng như thế.

"Phía trước mờ mịt, nếu như mà sau khi tôi đi vào đem cậu giết chết, cậu thì vĩnh viễn cũng không trông thấy mặt trời." Vừa đi Tát Khắc Tôn vừa trầm giọng mở miệng.

"Nói như vậy, anh vĩnh viễn cũng không chiếm được vương vị." Gia Mậu cũng không bởi vì lời nói của hắn có bất kỳ cảm xúc khác thường nào, vẫn theo hắn đi vào, cho đến nghe được một đạo thanh âm đi xuống cầu thang đầu kia truyền đến.

Tát Khắc Tôn dừng chân ở chỗ cũ, chậm rãi quay mặt sang, tầm mắt sâu kín nhìn chằm chằm Gia Mậu, trong mi mắt, lộ ra một tia sắc thái quý dị: "Gia Mậu, tại sao cậu tự tin như thế?"

"Bệ hạ, tôi và anh đều hiểu, nếu như mà tôi thật lòng muốn đoạt cái vương vị này, nó sớm cũng đã không còn là của gia tộc An Đức Liệt rồi." Gia Mậu bình tĩnh nhìn đến trước mặt hắn, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng: "Anh cứ nói đi?"

"Cậu ——" Về mặt Tát Khắc Tôn ngưng tụ, ngón tay nắm dạ minh châu bỗng chốc nắm chặt. Hắn cắn chặt hàm răng, thanh âm thâm trầm lạnh lẽo: "Đừng tưởng rằng cậu là Chúa Tể thần linh của thế giới này, Gia Mậu, cậu còn không có khả năng kia!"

Gia Mậu không nói, chỉ đem lòng bàn tay đưa ra ngoài, mở ra đưa đến trước mặt hắn.

Con người Tát Khắc Tôn chậm rãi nheo lại, hình như là chân chừ một chút, nhưng cuối cùng, vẫn là đem viên dạ minh châu kia giao đến trên tay anh.

Gia Mậu nhận lấy, môi mông nhếch lên với hắn, thanh âm lạnh nhạt nói: "Chờ tôi mười phút."

"Nếu như cậu đi xuống, tôi liền. Sẽ làm cậu thật không nhìn thấy được mặt trời!" Thanh âm Tát Khắc Tôn hung hăng, rất có một chút mùi vị uy hiếp.

"Anh sẽ không, bệ hạ." Lời nói nhẹ nhàng từ từ vang lên, một thân thể cao lớn như quý mị hư vô xuất hiện.

Người đàn ông mặt mày tuấn lãng, tia sáng của dạ minh châu tôn lên, có vẻ cực kỳ tuấn mỹ. Chi là, màu da của anh vô cùng trắng bạch, trong nháy mắt

kia, Tát Khắc Tôn có loại cảm giác y hệt gặp quỷ. Con mắt sắc của hắn lạnh lẽo, đầu ngón tay bỗng chốc nắm chặt, thanh âm mang theo một tia khê run: "Ngõa La Luân, làm sao cậu ở chỗ này?"

"Anh biết rõ tâm lòng của Tắc Tây Lợi Á đối với anh như thế nào." Từ Á nhìn về phía Gia Mậu gật đầu một cái, nhìn anh hiểu ý, xoay người liền đi về phía bậc thang bên trong địa đạo mà vào, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Tát Khắc Tôn, nói: "Bệ hạ, anh lên ngôi vua, nên cưới cô ấy làm hoàng hậu."

"Thúi lắm!" Tát Khắc Tôn cười lạnh một tiếng: "Tôi chính là có quan hệ xác thịt với cô ấy thì như thế nào? Mọi người đều biết, cô ấy là người phụ nữ của Phí Nhĩ Lạc. Tôi muốn cưới cô ấy làm hoàng hậu, không phải trở thành một truyện cười trong hoàng tộc sao? Tôi thật muốn cưới hoàng hậu, đó cũng là Nam Nhã Toa • Đạo Sâm mà không phải là Tắc Tây Lợi Á • Ngõa La Luân!" Mi mắt không khỏi nâng lên.

"Anh là lo lắng thế lực của gia tộc Ngõa La Luân sẽ càng lớn mạnh hơn?" Từ Á nông cạn cười một tiếng, trong thanh âm, mang theo một tia mùi vị giễu cợt: "Bệ hạ, anh nên hiểu, lòng của tôi và Gia Mậu, là giống nhau. Nhưng nếu địch không động, chúng tôi liền sẽ không động!"

Tát Khắc Tôn nghe vậy, sắc mặt trầm xuống: "Ngõa La Luân, đừng tưởng rằng cậu và A Nhĩ Bá Đặc giúp đỡ tôi đăng cơ làm vương, tôi sẽ tha cho hai người một lần. Cho dù hiện tại tôi không xử lý hai người, đến một ngày nào đó, cũng nhất định sẽ xuống tay đối với hai người."

"Chúng tôi đang chờ ngày đó đến!"

Tát Khắc Tôn hiểu, Từ Á nói là "Chúng tôi" mà không phải là "Tôi". Chỉ là, anh cùng với Gia Mậu cũng đã sớm có giác ngộ, sau khi Tát Khắc Tôn trở thành vương, là anh và Gia Mậu không được phép cùng tồn tại. Chỉ là, vì sao hôm nay bọn họ còn nguyên ý giúp anh xưng vương đây? Nếu như bọn họ đem Phí Nhĩ Lạc nâng đỡ lên, chẳng phải là càng thêm vững chắc? Tội thiếu, người đàn ông kia, tất nhiên sẽ bởi vì nể tình vài phần giao tình với bọn họ, tha bọn họ một lần. Chỉ là, bọn họ cuối cùng lại lựa chọn anh, vậy trong đó, tự nhiên là có huyền cơ .

Mà hiển nhiên, Tát Khắc Tôn cũng là hiểu điểm này sâu sắc, vì vậy mới có thể nói ra những lời độc ác như thế.

"Tình tình Bệ hạ vẫn luôn đa nghi, hôm nay danh lợi này cũng đã đặt ở trước mặt anh, anh vẫn như cũ không muốn tin tưởng. Chỉ là. . . . Anh hãy yên tâm đi, tôi với Gia Mậu như là đã đồng ý với anh, sẽ vẫn giúp anh đến cùng!" Từ Á đối với tư lòng của Tát Khắc Tôn đều nhìn thấu đáo, cúi đầu cười một tiếng, nói: "So với Điện hạ Phí Nhĩ Lạc, bệ hạ ngồi ở trên vương vị, càng thêm ổn thỏa!"

"Chỉ giáo cho?" Mặt mày Tát Khắc Tôn nhũn lại, ánh sáng trong mắt di động.

"Điện hạ Phí Nhĩ Lạc mặc dù cũng có thiên phú bản tính hoàng tộc, nhưng lòng của cậu ấy thủy chung vẫn còn có một tia trắc ẩn. Năm đó nếu cậu ấy không do dự, Đóa Hắc và Y Toa Bối Lạp liền nhất định là chết dưới thủ hạ của cậu ấy. Chỉ là, cuối cùng cậu ấy lại thu tay. Để cho An Đức Liệt Vương vượt lên trước một bước, cậu ấy đối với tôi và Gia Mậu, vẫn luôn giống như tay chân. Không sai, cho dù có một ngày cậu ấy thật sự trở thành tân vương, coi như cậu ấy sẽ diệt trừ phe đối lập, cũng nhất định sẽ để cho tôi và Gia Mậu một con đường. Nhưng mà, đây là ưu điểm, cũng là khuyết điểm của cậu ấy." Mặt mày Từ Á nhẹ giương, trong mắt từng tia ánh sáng thoáng qua: "Cậu ấy đối với người nhân từ, chính là cho người khác một cơ hội trở mình. Tôi và Gia Mậu vô ý tranh quyền đoạt lợi, thậm chí là lợi ích của gia tộc chúng tôi chúng tôi cũng có thể không để vào mắt, nhưng tính mệnh của những người đó trong gia tộc của chúng tôi, bọn họ là trường mệnh nhiều năm của chúng tôi, vẫn luôn không xa không rời, chúng tôi nhất định sẽ không vì vậy nhìn bọn họ gặp chuyện không may mà mặt kệ. Bệ hạ, đây chính là lý do tại sao tôi và Gia Mậu lại cùng nhau nâng đỡ anh lên ngôi!"

Mây rậm của Tát Khắc Tôn nhảy lên, trong môi mỏng, thăm ra một tia nhỏ độ cong lạnh lùng tàn khốc: "Hai người rất rõ ràng, nếu như mà quyền vị của tôi cùng cố, nhất định là sẽ xuống tay đối với hai người. Cho nên, hai người vẫn luôn ở cùng trên một đường thẳng nằm ngang, buộc chung lẫn nhau ở một chỗ. Nếu như là tôi nói..., tuyệt đối sẽ không giống như Phí Nhĩ Lạc lưu lại một đường lui cho hai người như vậy, tôi sẽ đuổi tận giết tuyệt, làm cho đời sau của gia tộc An Đức Liệt vĩnh viễn cũng không còn tai họa?"

"Cũng không phải." Từ Á lắc đầu một cái, thanh âm không có mùi vị gì cả: "Dù là bệ hạ, cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt đối với gia tộc Ngõa La Luân hoặc là gia tộc A Nhĩ Bá Đặc, anh chỉ biết đuổi một mà giữ lại một."

"Đó?"

"Bệ hạ là người sáng suốt, biết rõ một trăm phần trăm, A Nhĩ Bá Đặc và Ngõa La Luân vẫn luôn tranh nhau trở thành gia tộc cao quý nhất ngoài hoàng tộc ở tinh cầu Tra Phi. Có lẽ tổ tiên của chúng tôi có rất nhiều tranh đấu gay gắt, nhưng những thứ này, cho đến bây giờ đều không tồn tại giữa tôi và Gia Mậu." Hai tay Từ Á vắt chéo tại sau lưng, thanh âm nhẹ nhàng ưu nhã, bộ dáng giống như thường ngày, hoàn toàn không có khác nhau: "Mà đến đời trước, bởi vì An Đức Liệt Vương và Ma Tây • Đạo Sâm vẫn luôn có quan hệ huyết bất thanh đạo bất minh. An Đức Liệt Vương vẫn luôn cố gắng phụ trợ Ma Tây • Đạo Sâm vượt qua A Nhĩ Bá Đặc và Ngõa La Luân, tiếp quản chức vị Đại Nguyên Soái. Vốn là do hai phe A Nhĩ Bá Đặc và Ngõa La Luân đấu tranh giữ thăng bằng thế lực quý tộc ở hoàng thành Lạp Ma, đã bắt đầu không công bằng rồi."

Con mắt sắc của Tát Khắc Tôn thâm sâu, môi mỏng nhếch lên một tia độ cong, nói: "Không ngờ, hai cậu còn có thể thấy điểm này."

"Bệ hạ cũng không nhìn đến sao?"

"Không sai." Đáy mắt Tát Khắc Tôn một mảnh trầm tối, hai tay hắn vắt chéo ở sau lưng, thanh âm lạnh nhạt: "Phụ vương vì đề phòng tôi và Phí Nhĩ Lạc cướp lấy vương quyền, vẫn luôn dựa vào Ma Tây • Đạo Sâm để duy trì thế lực của mình. Đáng tiếc, chuyện Nam Nhã Toa • Đạo Sâm quyết định đính hôn với tôi, đã ảnh hưởng đến phán đoán của bọn họ. Bọn họ tức nước vỡ bờ, nghĩ kịp thời diệt trừ tôi và Phí Nhĩ Lạc trong một lần. Để cho chúng tôi có thể an phận thủ thường một chút, không hề đi đầu anh chết tôi sống nữa, nhân tiện liên lụy đến địa vị của ông ấy. Ông ấy biết, một khi chúng tôi bắt đầu, cũng không chỉ là muốn đối phó lẫn nhau, mà là nhằm vào ngôi vị hoàng đế. Cho nên, ông ấy mới nghĩ muốn làm anh em chúng tôi tàn sát lẫn nhau. Ông ấy thậm chí, còn vì vậy nhốt Hoàng Hậu. Chỉ tiếc, bởi vì một hành động này của ông ấy, ban đầu là tâm của Hoàng Hậu và Mã Tu • Tát Khắc Tư không trung thành liền về phe tôi. Sau khi Mạn Ny Ti và Hoàng Hậu đã không sao, nhưng thế lực của Mã Tu • Tát Khắc Tư cũng sớm quy về dưới cánh

tay của tôi, cùng với tôi có được cậu và Gia Mậu liền sớm có đầy đủ quyết định hạ Phí Nhĩ Lạc xuống. Huống chi, trong tay tôi còn cầm một lá bài chủ chốt khác."

Tư Á cười nhạt, con mắt sắc thâm sâu không rõ: "Bệ hạ đem Nam Tuyết Hiêu lôi kéo đến bên cạnh anh đi, đúng là anh thắng trận đánh này bên trong có một con cờ quan trọng. Nhưng mà, duy nhất anh không tưởng được chính là, sẽ không tốn sức lực liền lấy được ủng hộ của tôi và Gia Mậu chứ? Nếu không, anh lên ngôi vị, làm sao có thể thuận lợi như thế?"

Khóe miệng Tát Khắc Tôn nhếch lên, cười như không cười nhìn chằm chằm Tư Á, giữ vững trầm mặc.

"Tôi và Gia Mậu căn bản không quan tâm anh và Điện hạ Phí Nhĩ Lạc ai có thể trở thành tân vương, chúng tôi chỉ là không hy vọng đề cho An Đức Liệt Vương tiếp tục hại người bên cạnh chúng tôi. Ông ấy đã xuống tay đối với Đóa Hắc và Y Toa Bối Lạp, tôi và Gia Mậu nhất định phải đảm bảo Dung Thiên Đại và Nam Thất Dạ không có việc gì." Giọng điệu của Tư Á than dài, thanh âm không có mùi vị gì cả: "Hơn nữa, nếu hoàng tử Phí Nhĩ Lạc trở thành vương, gia tộc A Nhĩ Bá Đặc và Ngõa La Luân tất nhiên sẽ chia năm xẻ bảy. Nếu như bệ hạ trở thành vương, chuyện kia liền khác nhau hoàn toàn."

"Hả?" Mặt mày Tát Khắc Tôn sâu xa, sâu kín theo dõi anh.

"Vật cần tìm của chúng ta, không giống nhau!" Khóe miệng Tư Á nhàn nhạt giương lên, đường cong này, tựa như châm biếm lại trào phúng.

Con mắt sắc của Tát Khắc Tôn tối sầm lại, ngón tay rũ xuống cạnh chân, nhẹ nhàng cong lên. Trên trán, gân xanh hình như giảm mạnh, nhưng cuối cùng, hần cũng chỉ lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Cậu nói có lý!"

Ánh mắt Tư Á lạnh nhạt liếc về phía hành lang một cái, nói: "Bệ hạ xin mời, tôi và A Nhĩ Bá Đặc ra ngoài."

"Ngõa La Luân." Ánh mắt Tát Khắc Tôn, dọc theo gò má của Tư Á nhàn nhạt thoáng nhìn, nói: "Đối với phần ân huệ này của cậu và A Nhĩ Bá Đặc, là tôi thiếu. Chỉ là, điều này cũng không thể ngăn cản quyết tâm tôi diệt trừ hai người. Cậu là người thông minh, nếu thật sự cho là Tắc Tây Lợi Á gả cho tôi liền có thể ngăn cản những chuyện bi kịch kia xảy ra, vậy cậu liền mười phần sai rồi. Việc Tát Khắc Tôn tôi muốn làm, cho đến bây giờ cũng không đạt hay sao? Liền hiện tại bây giờ. Tôi muốn danh lợi quyền thế, giành được rồi. Tôi muốn. nhân tài vật lực, toàn bộ cũng đã đến tay! Cuối cùng có một ngày, tôi nghĩ muốn diệt trừ người nào, người đó liền không cách nào còn sống ở đất nước này!"

Tư Á cũng chưa một lần từng bị thanh âm lạnh lùng của hần hù dọa, ngược lại là cười nhạt, ánh mắt dừng cảm động nhau với hần, thanh âm khoan thai tự đắc: "Bệ hạ, tôi chờ ngày đó đến!"

Tát Khắc Tôn cười lạnh một tiếng, bỏ ống tay áo xuống, liền xoay người cất bước đi về phía hành lang.

Đỉnh đầu Tư Á nhẹ rũ xuống, lông mi dày nhũn lại, đáy mắt có ánh sáng lạnh âm trầm, bao phủ lại.

Đều nói hai mũi nhọn kiên quyết đấu nhau, tất có một bị thương. Chỉ là. Nhưng nếu liên tiếp cũng không đóng nổi, như vậy há lại sẽ có người thương vong?

Tát Khắc Tôn, ý nghĩ của anh, hoặc là trong nhiều năm về sau. Cho đến khi tôi và Gia Mậu qua đời, mới có thể sẽ trở thành thực tế. Nhưng trước mắt, hoặc là trong tương lai rất nhiều năm sau, chỉ cần tôi cùng với Gia Mậu, thậm chí có thể chỉ còn một người sống ở trên đời này, anh cũng đừng mơ tưởng được việc.

Cuộc đời của anh, đã rất hoàn mỹ, duy chỉ có một điểm này, sẽ trở thành thiếu sót vĩnh viễn của anh đều không cách nào đạt được.

Thiếu sót, cũng là một loại tốt đẹp, anh liền tiện mà quý trọng đi!

Con mắt sắc của anh di động, môi mỏng nhẹ nhàng giương lên, cười nhạt ra tiếng.

Ánh sáng dạ minh châu lóe lên, thân thể cao gầy kia, đã cất bước ra.

Nhìn gương mặt người đàn ông tuấn tú xuất hiện, Tư Á nhẹ thở ra một hơi, lạnh nhạt nói: "Tôi đã để cho anh ta đi trước."

"Lá gan cậu cũng lớn." Trên mặt Gia Mậu không có vẻ mặt gì, chỉ là sâu kín liếc anh một cái: "Cũng là thời điểm chúng ta về."

"Ừ." Lòng bàn tay Tư Á nghiêng đút vào túi, thanh âm nhàn nhạt: "Gia Mậu, chúng ta làm như vậy, thật đúng không?"

"Cậu có nghĩ vấn gì?" Gia Mậu đem dạ minh châu cất đi, cùng với anh đều đi lui ra khỏi hành lang, đem nó để lại chỗ cũ.

"Điện hạ Phí Nhĩ Lạc. Chỉ sợ cả đời, cũng sẽ không tha thứ chúng ta nữa."

"Tư Á, tôi biết cậu trọng tình trọng nghĩa, chỉ là, cuộc sống có được, liền có mất." Lòng bàn tay của Gia Mậu tìm dọc theo túi áo khoác, thanh âm không có mùi vị gì cả, ánh mắt kia u ám, có chút xa xăm, không thấy rõ tâm tình, lại có thể cảm thấy phức tạp: "Hơn nữa, bình thường mất đi cũng nhiều hơn so với đạt được."

Tư Á cười nhạt, gạt đầu một cái, bàn tay đưa đến trước mặt anh.

Ánh mắt Gia Mậu nhàn nhạt liếc về phía anh, sau đó môi mỏng bữu một cái, giờ cánh tay, đánh một chuông với anh.

"Phía dưới như thế nào?" Khóe mắt Tư Á nhìn về phía ánh sáng còn sót lại từ cửa chính từ từ đóng lại một cái, thanh âm có chút phiền muộn: "Cùng Tát Khắc Tôn nói một năm đến một lần, được không?"

"Thế nào, sau này không muốn đến cùng với tôi?" Khóe miệng Gia Mậu khóe nhếch lên, cặp mắt tinh nhuệ kia, nhìn xuống cảnh vật, hiện ra ánh sáng màu hổ phách.

"Yên tâm đi, sau này mỗi năm tôi đều đến cùng với cậu." Tư Á vỗ vỗ bờ vai của anh, trong mi mắt, để lộ ra một tia ánh sáng tự giễu: "Chỉ là. Nếu có một ngày tôi với cậu thật chôn thân ở chỗ này, vậy thì thật rất thiết thời."

"Sẽ không có một ngày như vậy!"

"Cậu thật giống như so với tôi còn chắc chắn anh ta sẽ không xuống tay đối với chúng ta."

"Trong cuộc đời của chúng ta có bao nhiêu thiếu sót, cũng chỉ có một điều này, là thiếu sót Tát Khắc Tôn. Tôi nghĩ, anh ta sẽ vẫn rất vui lòng giữ lại, cho đến khi chúng ta tóc trắng rồi chết ngày đó mới thôi!"

Tư Á liền cười, trong mắt một mảnh phát sáng rạng rỡ.

"Trở về giải quyết người phụ nữ của cậu rồi hãy nói, nghe nói tính khí cô ấy gần đây hơi nhỏ một chút." Bước chân của Gia Mậu bước ra cửa gian phòng, phẩy tay về phía Tư Á: "Vị kia của tôi, tôi nghĩ tôi cũng nên hao phí một chút hơi sức đi lưu tâm rồi."

"Gia Mậu." Tư Á đứng ở chỗ cũ, ánh mắt đụng nhau với anh, thanh âm bình tĩnh lại có lực: "Vận mệnh của chúng ta, là dính líu chung với nhau. Sau này, bất kể sống chết, tôi với cậu nhất định, cột chung một chỗ, vĩnh viễn, đều là!"

Con người Gia Mậu nhẹ nhàng nheo lại, ánh mắt nhìn một vòng trên mặt anh, không nói gì, lại phẩy phẩy cánh tay, ngay sau đó xoay người rời đi.

Tư Á sau đó cũng ra cửa, đi về phía một phương hướng khác.

.....

"Thế nào?" Đi đến phía trước đại điện, nhìn bóng dáng kia bước nhanh mà đến, mày rậm của Tát Khắc Tôn khẽ nghiêng, nhàn nhạt mở miệng.

"Nam Tuyệt Hiêu đến đem Nam Thất Dạ mang đi." Trong con người của Bỉ Lợi • Trát Táp Tây hiện lên một mảnh ánh sáng tinh mịch mà lạnh lẽo, thanh âm lạnh nhạt nói: "Nhưng mà người của anh ta cũng không có rút lui."

"Vậy cậu vội cái gì?"

"Bệ hạ, chúng ta nên nên mượn cơ hội này diệt trừ Nam Tuyệt Hiêu, nếu không anh ta đối với chúng ta mà nói, sẽ là một uy hiếp."

Tát Khắc Tôn cũng là lắc đầu một cái, đáy mắt một mảnh ánh sáng tràn đầy ra: "Không vội."

Bỉ Lợi không hiểu nhìn anh.

"Biết không? Trát Táp Tây." Hai tay của Tát Khắc Tôn vung về phía sau, thanh âm mát mẻ đậm bạc: "Chúng ta bây giờ đánh cuộc, nếu như thắng, cả đời này tôi và cậu đều là người trên người, nếu như thua, chúng ta sẽ cùng nhau xuống Địa ngục!"

Bỉ Lợi nhướng mày, thất thanh nói: "Ý của bệ hạ dạ, người bây giờ còn chưa có biện pháp có thể bình ổn vương vị?"

"Không sai, binh mã của phụ vương đã bị chúng ta thu thập dưới trướng, nhưng cậu nghĩ một chút mà xem, trong cả hoàng thành Lạp Ma, A Nhĩ Bá Đặc và Ngõa La Luân hai người chiếm giữ bao nhiêu binh lực? Huống chi, coi như trong lòng Tắc Tây Lợi Á có tôi, liền cũng chưa chắc sẽ bán đứng gia tộc của cô ấy. Lại nói, Bác Đồn bên kia vẫn luôn thân thiết với gia tộc Ngõa La Luân, tôi chỉ có cậu, coi như hôm nay người của gia tộc Đạo Sâm đã có khuynh hướng theo chúng ta, chúng ta so sánh với A Nhĩ Bá Đặc và Ngõa La Luân, cũng là không có phần thắng. Huống chi. Chúng ta cũng không thể đủ xác định, người của Nam Tuyệt Hiêu, có thể hay không đến cửa thì một cước đạp lại, đem chúng ta cũng đạp vào trong Địa ngục."

Vẫn luôn không có cách nào nắm trong tay binh quyền, là tảng đá lon trong tim hẳn không cách nào bỏ xuống. Gia Mậu và Tư Á từ trước cũng nắm trong tay quá bảy phần binh lực trên tinh cầu Tra Phi, huống chi, bọn họ là có cùng với người của thành Đức Lan, Cổ Thành Nữ Luân và Lợi Á Đồ Thành có liên kết hay không, cũng không ai biết. Quan trọng hơn là, vùng đất Cấp Lạp khảm mạc Lý Sa mạc biên biên giới là Gia Mậu đi thu phục, chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, binh lực đóng ở biên giới, chẳng phải là cho anh sử dụng? Lại thêm nữa, Gia Mậu ấy là một người thâm trầm làm sao, trừ trên biểu hiện của bọn họ ra có thể thấy những binh mã kia, trong truyền thuyết A Nhĩ Bá Đặc ở giữa Tây Vực có bộ tộc đội quân tinh nhuệ thần bí, còn chưa từng ra mặt. Nghe nói quân đội tinh nhuệ kia, vẫn luôn ẩn ẩn, không có bất kỳ người nào biết lai lịch của nó. Nhưng chỉ cần đưa ra bảo lưu dấu gốc của ân triện* của gia tộc A Nhĩ Bá Đặc, bọn họ sẽ từ bốn phương tám hướng vọt tới. Đến lúc đó, đừng nói là khó giữ được hoàng thành Lạp Ma, kể cả toàn bộ thiên hạ, Gia Mậu muốn thu vào trong tay, thì có khó khăn gì? Chuyện tình Gia Mậu không đi làm, không có nghĩa là anh không làm được!

May là thường ngày trấn định như Bỉ Lợi • Trát Táp Tây, nghe lời nói của Tát Khắc Tôn cẩn thận như vậy, trong lòng cũng không nhin được hoảng sợ. Anh vội vã gạt đầu một cái, nói: "Bệ hạ, tôi hiểu, tôi sẽ cho cấp dưới án binh bất động. Chỉ cần là địch không động, chúng ta cũng bất động. Nhưng nếu bọn họ thật có biến động nhỏ, chúng ta cũng có thể lập tức nhận được tin tức, tiến hành xử lý khẩn cấp!"

"Trát Tạt Tây, hoàng thành Lạp Ma liền giao cho cậu rồi." Lòng bàn tay của Tát Khắc Tôn nhẹ nhàng vỗ vào bả vai của Bỉ Lợi, cười nhạt, xoay người liền đi vào trong điện.

Bỉ Lợi mới xoay người, liền thấy bước chân của Gia Mậu bước đến đây. Môi mông của hắn nhếch lên, không có mùi vị gì cả nói: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc không nên ở thời điểm quan trọng nhất bỏ lại người phụ nữ của mình chính mình rồi đi."

Con mắt sắc Gia Mậu trầm xuống, ánh mắt nhàn nhạt liếc về phía hắn: "Hả?"

"Nam Thành chủ hẹn anh gặp mặt ở đại điện Kaloka." Hai tay Bỉ Lợi vòng ôm trước ngực, hứng thú nhìn anh: "Tôi thật sự vô cùng muốn biết, thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc có thể có khả năng chống lại hay không. Hình như anh, làm bệ hạ cũng kính sợ mấy phần đối với anh rồi."

"Bệ hạ vẫn luôn là người thức thời, anh ấy có thể có được thiên hạ này, cũng không phải là tình cờ, là chính bản thân anh ấy từng bước từng bước kế hoạch mà có." Mặt mày Gia Mậu nhẹ giương, ôn hoà nói: "Về phần thượng tướng Trát Tạt Tây, tôi nghĩ. sau này chắc chắn là cực kỳ có khả năng là trợ thủ đắc lực của bệ hạ. Chỉ là ở trước đó. Tôi khuyên cậu chính là thu lại một chút tài năng, nếu không, nói không chừng ngày nào đó đầu thân hai nơi, lại vẫn ôm chân người khác vô cùng cảm kích!"

Nghe lời nói kia chưa tính là uy hiếp, lại giống như lời khuyên bảo, sắc mặt của Bỉ Lợi trầm xuống, đáy mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh lạnh, nói: "Đa tạ thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc chỉ giáo rồi, nhưng anh ở đây ly gián tình nghĩa của tôi với bệ hạ, nằm mơ đi!"

"Tôi nghe nghe thấy, thượng tướng Trát Tạt Tây vẫn có hứng thú đối với tiểu thư nhà Đạo Sâm, nhưng không biết tiểu thư Đạo Sâm, cũng có ý tưởng giống cậu hay không." Gia Mậu nông cạn cười một tiếng, không đợi Bỉ Lợi phản ứng kịp, cũng đã xoay người bước xuống bậc thang bên dưới, đi về phía Đồ Bang • Bồ Lô Khắc đã sớm chờ ở đầu kia.

Đồ Bang nhìn đến anh, nhanh chóng tiến lên đón. Nhưng thấy con mắt sắc của anh trầm xuống, bước chân vội vàng liền dừng lại, dẫn lại tính tình chờ Gia Mậu đi đến trước mặt anh, mới xoay người cùng anh đều đi về phía trước. Anh muốn nói chuyện, nhưng Gia Mậu cũng lạnh nhạt mở miệng: "Trước trên máy bay rồi lại nói."

Đồ Bang quay mặt sang liếc mắt nhìn Bỉ Lợi đứng ở phía sau đưa mắt nhìn bọn họ rồi đi, trong lòng liền lập tức có ý nghĩ. Vì vậy, cố gắng ản nhần không nói gì.

Cho đến khi hai người một lượt lên máy bay, Đồ Bang mới lo lắng nói: "Thượng tướng, tiểu thư Nam Hi chính xác là bị Nam Tuyết Hiêu mang đi. Theo quá khứ anh ta đối với tiểu thư Tạt Lạc Nhi • Hi Nhĩ tôn thương, anh ta vô cùng có thể sẽ bắt lợi đối với tiểu thư Nam Hi. Nếu như ——"

"Không có nếu như!" So sánh với thời điểm mới vừa rồi ở trên mặt đất, giờ phút này vẻ mặt của Gia Mậu âm trầm lạnh lẽo, hờ hững nói: "Vô luận dùng bất kỳ phương pháp nào, cũng không thể để cho cô ấy gặp chuyện không may! Còn có. Chuyện này, tôi không hy vọng có nhiều người biết hơn."

"Dạ!" Đồ Bang lập tức gật đầu.

Thượng tướng muốn giữ được tiểu thư Nam Hi, nhưng anh lại không thể để cho người khác biết anh tổn hao tâm lực đi che chở cô. Chỉ cần một ngày anh còn là đặc cấp thượng tướng cao cao tại thượng của tỉnh cầu Tra Phi, liền vĩnh viễn đều không thể nào đem nhược điểm của mình hiện ra ở trước mặt đại chúng, như vậy, không thể nghi ngờ chính là làm cho mình thêm một uy hiếp. Đây cũng là, vì sao anh nhất định phải làm cho tiểu thư Nam Hi bồi dưỡng nâng cao thể lực của mình. Bởi vì, coi như không có được sự giúp đỡ của anh, cô cũng phải có năng lực để tự bảo vệ mình mới được!

.....

Nghe cửa phòng "Ken két" một tiếng vang lên, con người người đàn ông vốn là nhẹ đóng lại chậm rãi mở ra. Tầm mắt của anh, nhìn sang theo nơi có ánh sáng khúc xạ tiến vào, nhưng thấy đạo thân thể cao gầy kia xoay bước mà đến, khóe miệng nhếch lên, liền cười lạnh, đem gương mặt tuấn tú nhìn về phía ghé sa lon chuyển sang một chỗ khác.

"Vương đệ, ở chỗ này nhìn vương vị cao cao tại thượng này, là cảm giác gì?" Bước chân dọc theo Phí Nhĩ Lạc sai bước đi, khóe miệng Tát Khắc Tôn nhàn nhạt giương lên, trong mi mắt hắn, thẩm ra một tia ánh sáng lạnh nhạt, nhẹ giọng mở miệng: "Tôi cuối cùng cho là, cậu là người duy nhất ở trên tỉnh cầu này có thể cùng tôi tranh phong, chỉ là. Tôi thủy chung cũng không hoài nghi đến, mình đánh thắng cậu ngồi ở vị trí trên kia."

"Chúc mừng anh, anh thành công!" Thanh âm Phí Nhĩ Lạc bình thản, ngữ điệu nhẹ nhàng đậm bạc, hình như cũng không bị lời nói của hắn ảnh hưởng.

Bước chân của Tát Khắc Tôn, từng bước đi về phía vương vị bên này. Trong mắt của hắn, hiện lên một tia ánh sáng chói mắt. Ở lúc cơ hồ đi qua vương vị, hắn đột nhiên xoay người lại, liếc mắt nhìn Phí Nhĩ Lạc, nói: "Vương đệ, hay là em cũng muốn ngồi vào chỗ này một lần xem, địa vị người trên cao, là một loại cảm giác như thế nào?"

Phí Nhĩ Lạc cười lạnh một tiếng, hờ hững mở miệng: "Tôi không có hứng thú."

"Không có hứng thú?" Môi mông Tát Khắc Tôn bĩu một cái, nụ cười nông cạn lạnh nhạt: "Không có ai, sẽ không có hứng thú đối với cái vị trí kia. Chú đầu voi tôi nhiều năm như vậy, cũng chỉ là vì có thể ngồi ở phía trên đó mà thôi. Vương đệ, em có phải hay không, không có cách nào thừa nhận thất bại của mình?"

Phí Nhĩ Lạc nghe vậy, gân xanh trên trán giãn mạnh. Cảm nhận được ánh mắt của Tát Khắc Tôn bắn thẳng đến phía anh, anh cắn răng, đem gương mặt tuấn tú dời đi, hừ lạnh một tiếng: "Tát Khắc Tôn, anh đắc ý cái gì? Nếu như không phải bởi vì Gia Mậu và Tư Á vì hai người phụ nữ kia bán đứng tôi,

anh cho rằng hôm nay người ngồi trên vương vị sẽ là anh sao? Anh chẳng qua chính là lượm một cỗ tiện nghi có sẵn!"

Tất Khắc Tôn cũng không vì lời nói của anh mà tức giận, mà ngược lại cười nhạt, bước chân chậm chạp di động về phía anh.

Cảm thấy bóng râm thân thể cao lớn bao phủ đến đây, Phí Nhĩ Lạc hiểu rõ nhưng mây, gương mặt tuấn mỹ, co quắp lại.

Tất Khắc Tôn rất nhanh liền đến trước mặt anh nửa ngồi xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng mon trón theo cái khuôn mặt xinh đẹp kia, nói: "Vương đệ, em sai lầm rồi. Coi như hôm nay không có Gia Mậu và Tư Á phản bội với em, cái vương vị này, sớm muộn cũng sẽ là của tôi. Chỉ là. Nếu như bọn họ muốn đấu với tôi, có thể sẽ có vài người không thể còn sống ở trên thế giới này nữa mà thôi!"

Nghe lời nói của hắn, Phí Nhĩ Lạc nhưng mây, trong mắt tức thì liền bắn ra ánh sáng lạnh lẽo.

"Gia Mậu và Tư Á cũng che giấu được rất tốt, bọn họ thoát nhìn hình như chỉ là hiểu được bò lên trên, chẳng qua tôi biết nhược điểm của bọn họ." Cái miệng Tất Khắc Tôn ngồi xuống mặt đất, ánh mắt lấp lánh mà nhìn chăm chăm vào Phí Nhĩ Lạc, nói: "Thành thật mà nói người như tôi vậy, cũng sẽ có lo lắng, huống chi là bọn họ đây?"

"Anh có lo lắng gì?" Phí Nhĩ Lạc hừ lạnh một tiếng: "Anh là một động vật máu lạnh có thể giết cha ruột, loại người như anh, coi như lên được chỗ cao thì như thế nào, nhưng mà cũng chỉ là một người có cái xác không hồn mà thôi! Thật không thể tin được, máu chảy trên người anh là máu của phụ thân, là do ông nuôi anh lớn, nhưng anh có thể đoạt vương vị của ông! Tất Khắc Tôn, một ngày kia, anh nhất định cũng sẽ lấy được kết quả giống nhau. Đến lúc đó, có thể anh sẽ so với tôi bây giờ thâm trên trăm vạn lần!"

Đối với nguyên rủa của Phí Nhĩ Lạc cho mình, Tất Khắc Tôn thật không.

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhẹ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Muốn cảm ơn em vì đã chọn anh

Thời điểm Thất Dạ khôi phục ý thức, một trận đau đớn ở sau gáy làm mi tâm cô nhăn nhúm. Cô khẽ nguyên rủa một tiếng, lòng bàn tay dọc theo cái ốt xoa nhẹ, sau đó lắc đầu, làm cho chính mình duy trì tỉnh táo, mới từ chiếc giường nhỏ hẹp bò dậy.

"Em đã tỉnh?" Thanh âm ôn nhã vang lên từ bên cạnh, người đàn ông ngồi ở vị trí cửa sổ sát đất, nắm trong tay một khẩu súng, giữa ngón tay quấn mảnh vải, đang nhẹ nhàng lau lòng súng. Động tác kia, thành kính, dịu dàng, nghiêm túc, giống như đó không phải là một khẩu súng, mà là bảo vật anh yêu.

"Anh bắt tôi tới đây làm cái gì?" Thất Dạ dùng sức thở ra một hơi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm anh, thanh âm để lộ tư vị căng thẳng: "Anh muốn đổi phò với Gia Mậu mà thôi, cần gì phải liên lụy tới tôi?"

"Chẳng lẽ, em không có tình cảm gì với A Nhĩ Bá Đặc sao?" Nam Tuyết Hiều cười nhạt, cũng không nhìn cô, nhưng mà, thanh âm lại cực kỳ ôn hòa.

"Không có." Nghĩ đến anh không chỉ có bán cô, thậm chí còn bán đứng Phí Nhĩ Lạc, trong lòng Thất Dạ rất không thoải mái. Mặc dù cũng biết anh vì cô mà làm rất nhiều chuyện, thế nhưng đúng đó không đủ để xóa hết tất cả mọi chuyện. Hiện tại dòng suy nghĩ của cô rối loạn, giọng điệu đáp lại Nam Tuyết Hiều tương đối kém. Cô nhẹ nhàng đóng mí mắt lại, cắn cắn răng, âm thanh nhàn nhạt nói: "Nam Tuyết Hiều, anh mau thả tôi đi, tôi đối với anh mà nói căn bản là không có chút giá trị nào."

Nam Tuyết Hiều thờ dài, chợt đứng lên, bước chân đi về phía Thất Dạ.

Lòng bàn tay Thất Dạ đỡ trán, lạnh lùng nhìn anh: "Anh muốn thế nào?"

"Thất Dạ, nếu như hiện tại tôi để cho em và tôi cùng nhau trở về Đồ thành Lợi Á, em nguyện ý không?" Nam Tuyết Hiều nửa ngồi xuống, lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa gương mặt của cô, trong ánh mắt, lộ ra ánh sáng chờ mong. Giống như, anh thật sự rất hi vọng Thất Dạ có thể đồng ý mình.

"Anh mở vui chơi quốc tế gì?" Đôi mày thanh tú của Thất Dạ xoắn chặt, lạnh lùng mở miệng: "Cho dù tôi không ở cùng với Gia Mậu, cũng không thể với anh? Các anh, những người đàn ông này, lập tức hợp tác với cái này, lập tức hợp tác với cái kia. Vì lợi ích của chính mình, chuyện gì các anh cũng làm ra được. Thứ người giống như các anh, nên cô độc cả đời chết già mới đúng, tại sao phải để cho những người phụ nữ như chúng tôi phải mặc cho mình trả giá thật lớn chứ? Nam Tuyết Hiều, tôi mặc kệ anh là thật lòng hay giả vờ, tóm lại, tôi sẽ không đi với anh!"

"Em là bị Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc mê hoặc sao?" Nam Tuyết Hiều đột nhiên cười một tiếng, trong mi mắt, để lộ ra li ti ánh sáng u ám, nói: "Thất Dạ, trong lòng của em, đã có sự hiện hữu của anh ta rồi."

Thất Dạ cau mày, mắt lạnh nhìn Nam Tuyết Hiều, không nói lời nào.

Đều nói, nếu mình không muốn tiết lộ tâm tình của mình, thời điểm liền làm bộ thâm trầm. Cứ như vậy, bọn họ liền sẽ không vạch trần trong tâm tư của mình rốt cuộc đựng những thứ gì.

Chi tiếc rằng, Thất Dạ thâm trầm như vậy, nhìn vào trong mắt của Nam Tuyết Hiêu, cũng là chấp nhận. Anh cười nhẹ một tiếng, con mắt sắc biến thành sâu ám không rõ ánh sáng, nói: "Tôi hiểu, em thủy chung đều không bỏ được anh ta. Em cũng như cô ấy, cho dù tôi có hứa hẹn thế nào, cũng không muốn ở lại bên cạnh tôi!"

"Nam Tuyết Hiêu, anh cần gì phải cố chấp như thế đây? Thành thật mà nói, tôi không phải người dễ dàng có thể động lòng người, ngoại trừ bản thân tôi ra, tôi một chút cũng không muốn thích một người đàn ông nào." Thất Dạ mở lòng bàn tay ra, có chút bất đắc dĩ nói: "Cảm giác giữa tôi và Gia Mậu. Thật ra thì cũng không giống như tưởng tượng của anh, là không thể rời khỏi người nào. Gia Mậu - người kia, cho tới bây giờ đều không để ý đến tình yêu là gì, nếu không anh ta sẽ không để cho chị em nhà họ Hi vì anh ta mà chết, sau đó anh ta ảm đạm – thờ ơ nhiều năm như vậy. Anh ta chỉ quan tâm đến quốc gia của anh ta, thiên hạ của anh ta, lễ dân bá tánh của anh ta. Anh ta giống như là một đối tượng cao cao tại thượng, quan tâm tất cả, giống như Thượng Đế. Đáng tiếc rằng, anh ta quên mất mình là người. Thời điểm anh ta đang thừa hưởng những cái kia, cho tới bây giờ anh ta cũng không có vì mình mà cân nhắc qua. Tôi không biết tôi là thế nào, rõ ràng không nên thích anh ta, nhưng vẫn là vì mấy chuyện anh ta làm cho tôi mà có chút động lòng. Tôi không biết mình rời đi, anh ta có vui vẻ hay không, nhưng bây giờ tôi không thể nào bởi vì anh dù cho anh nói thật lòng, mà rời đi theo anh. Ít nhất, chờ tôi đi xác định cảm giác của tôi đối với anh ta là gì, rồi quyết định cũng không muộn."

Nghe lời nói của cô, con mắt sắc Nam Tuyết Hiêu ngưng tụ, có chút ngoài ý muốn nhìn cô, nói: "Ý của em là, em cũng không biết anh ta đối với em mà nói có ý nghĩa gì, phải không? Mà em cũng không biết, mình có thật sự thương anh ta hay không nữa?"

"Đúng vậy, cho nên tôi mới cần đi chứng thực cảm giác đó là gì." Thất Dạ nhún vai, nói: "Chỉ là, Nam Tuyết Hiêu, tôi biết rõ tôi đối với anh là tình cảm gì. Không sai, tôi thật sự thương thức anh, nhưng tôi cũng không thích anh. Từ lúc vừa mới bắt đầu, sự xuất hiện của anh cũng rất hấp dẫn người, mà anh cũng chưa từng làm chuyện gì tổn thương tôi. Nhưng mà, tôi cũng không động lòng vì anh, điểm này tôi rất rõ ràng. Nói thật, coi như thời điểm ban đầu tôi có một chút hoài nghi mình có khả năng là Tạp Lạc Nhi • Hi, tôi cũng không có cảm giác tím đỏ rộn ràng với anh."

Nói cô lạnh lùng cũng được, vô tình cũng được, cho dù Nam Tuyết Hiêu thật sự đối với cô là mối tình thâm thiết, một chút cảm giác cô cũng không có. Một điểm này, cô sẽ không lừa gạt người khác, cũng sẽ không lừa gạt chính mình.

Chỉ là, đối với Gia Mậu, thì không giống nhau.

Là bởi vì anh là người đàn ông đầu tiên của cô, hay là giữa bọn họ thật sự là ‘mệnh trung chú định’ có ràng buộc đây?

Cô không cách nào rõ ràng.

Nói tóm lại, bị thương tổn nhưng đồng thời người đàn ông kia, xác thực cũng tiến vào chiếm giữ lòng cô. Làm cô hiểu, cảm giác đau khổ trong lòng và đau đớn là như thế nào.

Cô không biết sau này mình và Gia Mậu sẽ có kết quả gì, có lẽ thời điểm từ trong miệng Phí Nhĩ Lạc nghe được tất cả mọi chuyện về Gia Mậu, cô hiểu, người đàn ông kia, cô độc và tịch mịch. Đúng như cô đã từng như vậy. Hoặc là, bây giờ cô cũng giống vậy. Chẳng qua là, bây giờ bên người cô, có vài người chăm sóc.

Cô không vĩ đại như vậy, giống như Gia Mậu muốn làm chúa cứu thế, cô chỉ có một phần tiểu tư lợi. Cô hi vọng. Từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa từng hưởng thụ qua tình cảm ấm áp là như thế nào, người kia có thể tiếp tục cho cô. Bởi vì, cô tự mình độc lập cố gắng, vẫn rất hy vọng có thể có một bến đỗ dừng chân.

Một mình đi đường quá lâu, sẽ mệt mỏi.

"Không phải tôi nên, cảm tạ em đã thẳng thắn thành khẩn với tôi?" Nghe câu nói của Thất Dạ, đáy mắt Nam Tuyết Hiêu tối sầm lại, đầu ngón tay chợt nắm chặt của cô, nói: "Rốt cuộc Gia Mậu vì em làm cái gì, cư nhiên có thể để cho em quyết một lòng với anh ta như vậy!"

"Anh nghe được mấy lời Phí Nhĩ Lạc nói với tôi, không phải sao?" Thất Dạ cười cười: "Nam Tuyết Hiêu, tôi không phải Tạp Lạc Nhi • Hi Nhĩ, tình yêu của tôi, sẽ không giống như cô ấy, nguyện ý chết vì Gia Mậu. Tôi càng không gốc đến mức, lấy sinh mạng của bản thân mình đi đánh cược thứ tình yêu căn bản không thuộc về mình. Chẳng qua tôi có một điểm giống Tạp Lạc Nhi • Hi Nhĩ như đúc."

"Gì?"

"Chúng tôi cùng thích người kia, chính là Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc!"

Nghe giọng nói của cô, bàn tay Nam Tuyết Hiêu đang nắm chặt cô cảm chợt buông lỏng, cả thân thể, cũng hướng mặt đất ngồi xuống.

Nhìn trong mi mắt anh để lộ ra một ít sương mù, lòng Thất Dạ đau nhói.

Có lẽ, chỉ vì loại tình yêu yên lặng của anh, lại không có được cảm giác đau lòng đi!

"Thế nào, nghe được cô ấy tỏ tình với anh rồi, còn không nguyện ý đi ra à?" Nam Tuyết Hiêu đột nhiên đứng lên từ trên mặt đất, ánh mắt dọc theo một vị trí bên cửa phòng lạnh nhạt liếc qua: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, anh lại một lần nữa thắng tôi, có phải cảm thấy rất vui vẻ hay không?"

Cánh cửa phía trước mở ra, thân thể người đàn ông cao lớn chậm rãi cất bước đi vào.

Nhìn gương mặt tuấn tú quen thuộc, lòng Thất Dạ khẽ run. Lúc biết Gia Mậu vì cô làm công việc bề bộn như vậy, sau đó chứng kiến anh như vậy, không

phải là giả. Chỉ là. Gia Mậu quyết định vẫn luôn lấy yêu thương là điều kiện tiên quyết, và cũng là hơi yêu thích cô trong lúc đó, cho tới bây giờ anh vẫn không đặt ở vị trí thứ nhất. Nhưng mà, biết rõ Nam Tuyệt Hiêu là lợi dụng cô để dụ anh tới, vì sao anh còn tới đây? Chẳng lẽ anh không biết, nếu Nam Tuyệt Hiêu dụ anh tới rồi, dám chắc cũng đã bày mai phục từ sớm rồi, chỉ vì gây ông đập lưng ông sao?

"Xin lỗi, làm liên lụy tới em." Ánh mắt của Gia Mậu, sâu kín nhìn Thất Dạ, thanh âm ôn nhã đậm bạc, giống như thường ngày anh nói với người khác vậy, cảm giác này, sống nước chẳng sao.

Bỏ qua đau nhức. "Bây giờ, anh chỉ vì tôi bị bắt mà xin lỗi, hay bởi vì anh vĩnh viễn đều không đem tôi đặt ở vị thứ nhất mà xin lỗi?" Thất Dạ xem thường, cong môi cười nhẹ, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào người đàn ông.

"Đều có." Đôi tay Gia Mậu bắt chéo ở sau lưng, cặp mắt màu hổ phách, lóe lên ánh sáng.

"Anh nói dối!" Thất Dạ không nể mặt: "Thật ra thì từ trong đáy lòng anh, đều cảm thấy làm mấy chuyện này đều đúng đắn, đúng chứ?"

Gia Mậu không trả lời, một đôi mắt ám đông sâu kín nhìn chằm chằm cô, giống như lúc này mặc kệ cô nói gì, anh cũng đều đồng ý.

Hô hấp của Thất Dạ có chút nhanh, cô cắn cắn môi dưới, cúi mặt xuống, cười tự giễu: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, nếu như có một ngày tôi phải bỏ mạng, anh có thể vì cứu tôi mà lựa chọn hy sinh hay không?"

Thật ra thì, trước đây thời điểm lúc anh đi xin An Đức Liệt Vương thuốc, có phải hay không bởi vì biết mình có thể chịu đựng qua được một cửa ải kia không ngủ, nên mới lựa chọn làm việc đó?

Mây rậm Gia Mậu nghiêng, tầm mắt sâu kín nhìn chằm chằm cô, không nói gì.

Phản ứng như vậy của anh, Thất Dạ đơn giản nghĩ anh ngầm thừa nhận không chối bỏ câu trả lời. Trong lòng cô chua chát, không khỏi cười khổ nói: "Gia Mậu, tôi biết ngay, anh nhất định sẽ không vứt bỏ thiên hạ này."

"Nam Thành chủ, anh có yêu cầu gì?" Ánh mắt Gia Mậu, chỉ nhú mày dừng lại hai giây nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, liền chuyển sang hướng Nam Tuyệt Hiêu, thanh âm của anh, trấn định tự nhiên, giống như không phải đang cùng người ta bàn điều kiện để cứu người, mà là một việc buôn bán: "Trả cô ấy lại cho tôi."

"A Nhĩ Bá Đặc, anh cho rằng, anh nói trả, tôi sẽ trả sao?" Nam Tuyệt Hiêu thấp 'xuy' cười một tiếng, thân thể cao lớn chậm rãi đứng lên, nói: "Lúc trước, thời điểm tôi hỏi anh muốn Tịch Lạc Nhĩ Hi Nhĩ, anh cũng không trả lại cho tôi."

"Nam Thành chủ, chúng ta đều biết rõ, cô ấy không nguyện ý đi theo anh." Đôi tay Gia Mậu chấp sau lưng, thanh âm lạnh nhạt thâm trầm: "Nam Thất Dạ, cho tới bây giờ cũng không đứng giữa cuộc tranh đấu của chúng ta làm bất cứ chuyện gì, cô ấy tồn tại không giống vậy. Chuyện của chúng ta, không nên kéo cô ấy xuống nước."

Nam Tuyệt Hiêu cười nhạt, nói: "Gia Mậu, anh phải biết, Nam Thất Dạ chỉ là con mồi để tôi dụ anh đến đây mà thôi. Chỉ là, anh đã đến rồi, muốn cứ như vậy mà rời đi, căn bản là không thể nào. Sổ sách của chúng ta, có phải nên tính toán rõ ràng mới đúng?"

"Được, sổ sách của chúng ta, từ từ tính. Chỉ là, để cho cô ấy rời đi trước!" Gia Mậu vẫn trấn định tự nhiên như cũ, gương mặt tuấn tú của anh, cơ hồ không có một tia hốt hoảng thoáng qua: "Để cho người của tôi mang cô ấy rời đi!"

"Em có muốn đi không?" Nam Tuyệt Hiêu quay đầu lại, đậm bạc nhìn Thất Dạ.

Ánh mắt Thất Dạ liếc nhìn Gia Mậu, nhưng thấy gương mặt gió êm sóng lặng của người đàn ông, từ đầu không có bất kỳ thần sắc gì. Anh như vậy, làm sao có thể là người đàn ông quan tâm đến yêu cô chứ? Có phải hay không, Phí Nhĩ Lạc vì lừa gạt cô quyết một lòng theo Gia Mậu, cho nên mới tạo ra một lời nói láo để gạt cô? Cô, có nên tin tưởng Gia Mậu thật sự vì cô mà trả giá quá nhiều thứ không?

Bởi vì từng có đau lòng và bán đứng, đến hôm nay, cô đột nhiên phát giác, thì ra là cô căn bản không thể hoàn toàn tin tưởng Gia Mậu. Mà Gia Mậu, chắc hẳn cũng là vậy! Nếu không, anh cũng không có chuyện gì cũng không nói với cô. Coi như anh thật sự vì cô làm nhiều như vậy, hình như anh cũng không có lòng tin để cho cô biết, đây không phải nói rõ rồi, thật ra thì giữa cô và Gia Mậu, bản thân không có cách nào vượt qua khoảng cách? Bọn họ, cũng không vượt qua, vậy còn nói gì đến tương lai?

Trái tim đau nhói, Thất Dạ khẽ cắn môi dưới, trong mắt trời lên một tia buồn bã. Cô khẽ cắn răng, lúc Gia Mậu khẽ nheo con ngươi nhìn soi mói, nhỏ giọng mờ mờ: "Em không."

"Nam Thất Dạ, em tới đây cho tôi!" Thanh âm trầm thấp của người đàn ông cắt đứt lời nói của cô, giọng điệu mang theo chút căng thẳng, sau khi anh nói ra, lại giống như chưa từng xuất hiện qua ——

Trong nháy mắt, tim Thất Dạ đập mạnh và loạn nhịp, chẳng qua là thời khắc ý thức từ trong mệnh mông mù mịt tỉnh táo lại, thì tầm mắt chạm vào tầm mắt của người đàn ông. Cô phát giác, gương mặt đôi phương vẫn bình tĩnh, giống như mới vừa kêu cô, chỉ là ảo giác của cô. Chẳng qua, cảm giác kích động của trái tim không phải giả, chân thật như thế, để cho cô hiểu. Mới vừa rồi là Gia Mậu thật sự đang gọi cô.

Cô như ong mầy, cánh môi giương lên, nói: "Cho tôi một lý do!"

Nếu như anh có thể thuyết phục cô, cô liền đi. Nếu không. Cô tình nguyện ở lại chỗ này. Cô tin tưởng Nam Tuyệt Hiêu sẽ không trói buộc cô, sau

đi cùng anh ta, sau này sẽ mỗi người một ngã với anh ta. Anh ta không phải là Gia Mậu, sẽ không đem cô nhốt vĩnh viễn ở nơi gông cùm xiềng xích.

"Em muốn lý do gì?" Trong mi mắt Gia Mậu, trôi lên một tia âm u lạnh lẽo. Tròng mắt của anh nửa hí, trong khe hẹp dài, mơ hồ có thể thấy được một tia băng hàn mà ánh sáng lạnh lẽo run sợ đang di động: "Nam Thất Dạ, tôi sớm nói rõ ràng tâm tư của mình với em, em nên hiểu!"

"Tôi không hiểu rõ!" Thất Dạ vung tay áo, bỗng dừng đi lên phía trước mấy bước, rồi lại không trực tiếp đi tới bên cạnh Gia Mậu. Bọn họ giữ khoảng cách, còn cách nhau 6, 7 bước. Nhìn con người người đàn ông này neho lại, cô cười tự giễu, nói: "Gia Mậu, anh nói cho tôi biết, tôi đối với anh mà nói, rốt cuộc coi là cái gì?"

Vừa bắt đầu, cô chỉ là món đồ chơi anh mua được. Sau đó, cô trở thành đối tượng trêu đùa của anh. Một lần lại một lần giầy vò, nếu quả thật là có ý nghĩa, vậy thì cô có thể lựa chọn tha thứ cho anh. Nhưng Tại sao cho tới bây giờ, đối mặt với việc cô đi hay ở, thế nhưng anh lại không nguyện ý nói một chữ một câu đây? Rốt cuộc, anh đang sợ hãi cái gì?

Nếu như cô muốn đi mà anh còn không giữ lại, như vậy cô đối với anh mà nói, lại thật sự không có ý nghĩa gì à?

"Em biết, em không có quyền mặc cả!" Gia Mậu cũng không trực tiếp trả lời Thất Dạ, mà trả lời lòng vòng.

Khuôn mặt của Thất Dạ, từ từ ảm đạm. Sau đó, bước chân của cô, hướng vị trí Nam Tuyết Hiều.

Gia Mậu chợt cất bước, đi về hướng cô.

Thất Dạ nhanh chóng xoay người, lại thấy cánh tay Nam Tuyết Hiều đã giơ lên. Cô cả kinh, cơ hồ không có bất kỳ thời gian lo lắng, liền xoay mặt hướng phía Gia Mậu nhào tới.

"Ngu ngốc!"

Bên tai, là tiếng người đàn ông khê trách mắng, thật là chói tai. Thất Dạ còn không phản ứng kịp, eo ếch cũng đã bị một đôi tay dài có lực vòng chặt. Người đàn ông ôm cô quay xong mấy vòng, thân thể bọn họ cùng hướng vào một bên ghé sa lon ngã xuống.

Bị Gia Mậu đè ở phía dưới, trên người anh truyền đến hơi thở nhàn nhạt xâm lấn lỗ mũi, Thất Dạ lấy làm kinh hãi, mắt lập tức xuyên qua dưới nách người đàn ông, hướng về phía Nam Tuyết Hiều ở bên kia quát: "Nam Tuyết Hiều, anh là thằng khốn, muốn đánh nhau cũng nên thông báo một tiếng, anh một chút cũng không quang minh chính đại gì cả!"

Nam Tuyết Hiều hình như là hơi sùng sốt một chút, ánh mắt thoáng qua mặt của cô, khóe miệng trôi lên nụ cười khô.

Lại nghe thấy tiếng cười của người đàn ông vang lên từ đỉnh đầu cô, bàn tay hướng cô đầu "Bốp" gõ một cái. Sau đó, thanh âm hơi hài hước của anh liền theo bên tai cô ghé sát qua: "Đứa ngốc, anh ấy không phải đánh anh."

"Cái gì?" Thất Dạ ngăn ra, mới chịu ngược mắt nhìn khuôn mặt Gia Mậu, đối phương cũng nghiêng người, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ép vào lồng ngực của anh. Sau đó, bên tai cô chỉ nghe thấy mấy tiếng sùng vang, cùng với tiếng bước chân tạp nham. Cô run lên, không nhịn được đưa tay ôm chặt hông của Gia Mậu, nói: "Gia Mậu, có phải có mai phục hay không?"

"Ừ." Gia Mậu chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng, một cánh tay che chở cô, đồng thời, ngón tay dài dọc theo sống lưng cô phủ tới.

Thất Dạ chỉ cảm thấy thân thể run lên, cái đầu dò xét ra ngoài, oán trách hướng người đàn ông trừng mắt: "Đến lúc nào rồi, anh có thể đừng sắc như vậy hay không!"

Ai biết, một giây kế tiếp, tay của người đàn ông đã dôi khỏi phía sau lưng của cô, trên tay, nắm lấy khẩu súng lục nhỏ cô giấu ở thắt lưng.

Thất Dạ thấy thế, cả khuôn mặt trong nháy mắt liền "Xuyên" đỏ lên.

Cô còn lớn tiếng quả trách anh như vậy, thì ra là Gia Mậu chỉ muốn rút súng từ trong xiêm áo. Thật là mắc cỡ chết người!

"Bên trái ba, bên phải bảy, cửa trước năm, phía sau hẳn là mười mấy." Chợt, tiếng nói trầm thấp của Nam Tuyết Hiều vang tới, lạnh lùng mà dứt khoát: "Trước sau là của tôi, còn lại anh phụ trách. Sổ sách của chúng ta, chờ một chút nữa rồi tính!"

"Ừ." Gia Mậu lạnh nhạt lên tiếng trả lời, sau đó lòng bàn tay nắm chặt gáy Thất Dạ, đem gò má đỏ bừng của cô hơi cách lồng ngực của mình, ánh mắt lẳng lặng nhìn cô chăm chăm nửa giây, sau đó cúi đầu, ở vị trí môi cô ấn xuống một nụ hôn nhẹ.

Cho tới nay, cùng Gia Mậu hôn, người đàn ông này đều tương đối tàn nhẫn. Thiệt nhiều lần, không cần rách môi của cô thế không bỏ qua. Lần này, anh lại trộm hương hôn cô bình thường, thật sự là quá kỳ quái rồi. Loại cảm giác đó, kích thích đầu cô cũng mê man.

"Ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, không nên lộn xộn, có tình huống gì, bảo vệ chính mình!" Gia Mậu cầm súng trên tay hướng trong lòng bàn tay cô nhét vào, nhỏ giọng nói: "Tám phát đạn, tiết kiệm để dùng!"

Thất Dạ còn không phản ứng kịp, người đàn ông đã lật người rời đi.

Nhìn thân thể kiện tráng của anh nhào tới phóng qua khay trà hướng bộ cửa sổ rời đi, Thất Dạ neho mắt, muốn mở miệng kêu anh, nhưng thấy vị trí của

trước xuất hiện một người cầm súng bắn phá bốn phía, cô chỉ có thể khép chặt đôi môi, không dám chậm trễ, lật người trốn phía sau học tủ.

Hỏa lực của đối phương quá mạnh, trên tay bọn họ lại không có vũ khí, tiếp tục như vậy, nhất định sẽ bị thua thiệt.

Nam Tuyệt Hiêu cũng may, trong tay anh cầm súng, nhưng Gia Mậu. Tay không tác sát, làm sao có thể nhanh hơn súng lục của người ta đây?

Tâm tư Thất Dạ rối loạn, thỉnh thoảng đem tầm mắt hướng về phía Gia Mậu vừa cuộn người nhảy ra ngoài, nhưng thời điểm này cô không thể thấy Gia Mậu, người đàn ông kia, đã sớm không thấy tung tích.

"Gia Mậu." Cô không nhìn được kêu một tiếng.

Cứ như vậy, liền có vài khẩu súng tập trung hỏa lực hướng về phía cô quét tới.

Thất Dạ đưa tay che đỉnh đầu, đem thân thể càng lui vào vách tường giấu kín ở phía sau học tủ. Ở một mảnh "Pằng Pằng" tiếng súng vang, người khác quát khê lên: "Đẩy cánh cửa phía sau ra, trốn vào đấy!"

Nghe thấy, hình như là Nam Tuyệt Hiêu ——

Chỉ là lúc này, muốn mạng sống, mặc kệ yêu cầu của anh là gì, cô đều chỉ có thể làm theo!

Thân thể Thất Dạ nhảy về phía trước, chạy như bay chui vào.

Ngay tại giờ phút này, một bóng dáng đột nhiên nhào tới trước mắt. Sau đó một tiếng kêu rên xẹt qua bên tai, thân thể của cô, liền đi theo người đàn ông, đều nhảy vào bên trong gian phòng.

"Gia Mậu." Trên thân, hơi thở người đàn ông, cô quá mức quen thuộc, Thất Dạ lập tức liền níu lấy ống tay áo đối phương. Chỉ tiếc rằng, trên tay lại là một mảnh ẩm ướt ——

Cô cả kinh, nhanh chóng kéo rộng khoảng cách với người đàn ông. Liếc thấy vị trí bả vai anh thấm đẫm máu, trái tim cô kéo căng, gấp giọng nói: "Gia Mậu, cái người này, tên đàn độn."

"Không cần nói gì." Chân mày Gia Mậu cũng không nhíu, cánh tay dài nắm lấy bả vai của cô, đem thân thể mảnh mai của cô ôm vào trong lòng, trấn định nói: "Duy trì hai phút nữa, người của chúng ta lập tức sẽ đến!"

"Vừa rồi, anh đã đi nơi nào?" Nghĩ đến mới vừa rồi là chiến hỏa bay tán loạn, không nhìn thấy bóng dáng của anh, cảm giác chờ đợi rất nôn nóng, trong lòng Thất Dạ có chút hận ý, hướng lồng ngực của anh dùng sức - hung hăng vỗ.

"Đi ra ngoài tìm cứu binh." Gia Mậu cười khỏ, cánh tay dài dọc theo bả vai của cô đỡ qua, nhỏ giọng nói: "Có mấy người đã tới, em ở lại chỗ này, không cho phép ra, không cho phép lên tiếng nữa!"

Rút ra bài học kinh nghiệm vừa rồi vì vừa mới mở miệng thì súng đã bắn tới, Thất Dạ làm sao còn dám không nghe lệnh? Cô vội vã gật gật đầu, nhỏ giọng nói: "Anh phải cẩn thận một chút."

"Yên tâm, anh sẽ không chết." Gò má Gia Mậu, lòng bàn tay dọc theo tóc của cô xoa nhẹ, môi mỏng cong lên, hơi có vẻ tái nhợt.

Nhìn bả vai anh, máu chảy không ngừng thấm ra, hình như có dấu hiệu không ngừng được, trong lòng Thất Dạ căng thẳng, liền thò tay muốn nắm anh. Đáng tiếc, Gia Mậu lại chợt dùng sức đẩy lồng ngực của cô, bàn tay đã kéo cửa phòng ra, cả người cũng nhảy ra ngoài.

Đến gần gian phòng, có người nhìn thấy bóng dáng anh lẫn lộn, tất cả họng súng cũng hướng về phía anh bắn phá.

Thất Dạ nghe thấy thanh âm hỗn độn khó phân biệt ở bên ngoài, hai mắt khép chặt, chỉ một lòng cầu nguyện cho người nọ có thể bình an.

Chờ đợi chính là rất giày vò, nếu nói hai phút, giống như biến thành dài như một thế kỷ vậy. Chỉ là, rất nhanh bên ngoài liền có càng nhiều tiếng tạp nham đan xen nhau, giống như càng đánh càng liệt ——

Một lát sau, bốn phía đột nhiên yên lặng. Giống như trận chiến mới vừa rồi, cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra qua. Cái thế giới này, rất ôn hòa.

Thất Dạ nhướng mày, không nhìn được nghiêng mặt sang bên, đem lỗ tai dán vào bên vách tường, muốn nghe một chút xem bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đáng tiếc, tiếng vang gì cô cũng không nghe được, giống như mọi người bên ngoài, toàn bộ đều diệt vong trong trận đấu tàn sát lẫn nhau kia!

Trái tim Thất Dạ chấn động, không để ý bên ngoài có còn nguy hiểm hay không, nghiêng người tiến lên, chuẩn bị kéo cửa phòng ra xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Đáng tiếc, thân thể cô còn chưa ra khỏi phòng, liền bị một khẩu súng gì vào trán.

Cô sững sờ, không khỏi nâng mắt lên, mắt thấy người đàn ông đứng trước mặt kia, chân mày khê nhíu.

"Ra ngoài!" Người đàn ông níu lấy cổ áo của cô, ngón tay siết chặt cô, cánh tay kia liền áp hướng vị trí cổ họng của cô, sau đó hướng về phía một mảnh tinh mạch bên trong phòng rống lên một tiếng: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, mày ra ngoài, nếu không, tao một cái đập chết cô ta!"

Bên trong phòng cũng không có tiếng vang, bởi vì mười mấy người giao chiến trận kia, tất cả những đồ vật xung quanh đều bị phá hỏng, khắp nơi đều là một mảnh hỗn loạn.

Bị người đàn ông dùng sức nắm chặt cổ, Thất Dạ cảm thấy hô hấp có chút khó khăn. Cô không có nghĩ đến, mình cũng có một ngày lại có thể rơi vào tay một nhân thủ không xuất chúng như vậy.

Anh ta là tài xế của Gia Mậu: Kiệt Phu

Rõ ràng thoát nhìn là một người thân thiện như vậy, thậm chí cảm giác anh ta giống như một người cha, đối với cô tương đối bao dung. Nhưng không lường trước, anh ta lại ẩn núp nằm vùng bên cạnh Gia Mậu nhiều năm. Xem ra, gián điệp thật đúng là chỗ nào cũng có!

"Gọi ——"

Bên tai, là thanh âm lạnh lùng của Kiệt Phu.

Gọi cái em gái anh á!

Thất Dạ cắn chặt hàm răng, đem gò má nghiêng đi, cũng không có y theo Kiệt Phu phản phó mà làm.

Kiệt Phu, con mắt sắc lạnh lẽo, chợt hướng xuống mặt đất nà một phát súng, đồng thời cong đầu gối lên, hướng chân Thất Dạ hung hăng va chạm

"A ——"

Bắp chân không chịu nổi tập kích, trong nháy mắt Thất Dạ đau đến cắn răng. Mặc dù cô rất cố gắng chịu đựng, nhưng vẫn phát ra một tiếng hô không nhỏ.

Ngay tại lúc thanh âm kia còn chưa vang lên, một bóng dáng cao gầy xuất hiện trước mắt. Bụi bắn tràn ngập ở bên trong, đối phương từng bước từng bước mà đến, thanh âm nguội lạnh - đậm bạc, nói: "Kiệt Phu, mày muốn đối phó là tao, đặt cô ấy xuống."

Nhìn sắc mặt Gia Mậu gần trong gang tấc hơi có vẻ tái nhợt, mặc dù đang trong hoàn cảnh bừa bãi như vậy, anh giữ vững phong cách cao cao tại thượng như cũ, đáng tiếc, vị trí cánh tay anh lưu lại vết máu, lại nom nớp, làm trái tim Thất Dạ cũng run lên.

"Mày cho rằng tao sẽ ngu dốt như vậy sao?" Kiệt Phu lạnh lùng khẽ 'hừ', nói: "Gia Mậu • Dương • A Nhĩ Bá Đặc, mày thật sự rất có bản lĩnh, mày đem tất cả mọi người trong thành Đức Lan diệt trừ. Chỉ là, làm sao mày cũng không nghĩ ra, trong nhà có một nội gián nhỉ?"

Con mắt sắc của Gia Mậu hơi hốt, lạnh nhạt liếc về hướng anh ta, nói: "Chuyện phát sinh khi đó, không có gì là không nghĩ tới. Bên cạnh tôi, khắp nơi đều là cạm bẫy, thời điểm trở thành người của tôi, tôi cũng đã biết! Chỉ là. Chuyện này thật sự hoàn toàn không có liên quan đến cô ấy, cậu thả cô ấy đi! Xác định ở đây, cô ấy là đại tiểu thư của các người!"

"Cô ta mới không phải là Đại tiểu thư của chúng tôi!" Kiệt Phu cười nhạt một tiếng, nói: "Đại tiểu thư của chúng tôi dịu dàng, xinh đẹp, há có thể giống như cô ta, trở thành đồ chơi dưới thân mày?"

"Cậu không thấy gương mặt cô ấy sao?" Gia Mậu nhướn mày, thanh âm có chút căng thẳng.

"Không phải là gương mặt thôi sao, bên ngoài lúc nào cũng có trăm cái. Nhưng mà, trên người cô ta không có nửa phần phong cách như đại tiểu thư của chúng tôi."

"Cô ấy mất trí nhớ!"

Ngay tại giờ phút này, một thanh âm của người đàn ông khác nhàn nhạt truyền ra.

Nhìn thân thể cao lớn của Nam Tuyệt Hiêu cũng xuất hiện trước mắt, khóe miệng Kiệt Phu nhếch lên, cười nói: "Được, thì ra mày cũng mạng lớn như vậy, cư nhiên không chết!"

"Mày cũng chưa chết, tao làm sao dám chết?" Nam Tuyệt Hiêu bĩu cánh môi, bình tĩnh nói: "Chúng tôi tìm cậu lâu như vậy, rốt cuộc cậu cũng chịu xuất hiện, chúng tôi vất vả chờ đợi cậu đó! Chỉ là, nơi này không uống phí là chỗ để tôi và A Nhĩ Bá Đặc diễn xuất một tuồng kịch!"

Kiệt Phu sùng sốt, con ngươi đông lạnh, không hiểu nhìn bọn họ.

"Cậu, ngay cả Đường Na là thuộc hạ của mình cũng giết chết, ngoài dự đoán của chúng tôi!" Nam Tuyệt Hiêu cười nhạt, nói: "Chỉ là, coi như cậu muốn cố gắng cứu vãn thế nào, thành Đức Lan cũng đương nhiên sụp đổ rồi. Cậu chính là nên tiếp nhận thực tế đi, nhìn nó bị người khác lấy đi đi!"

"Tôi không phục!" Người đàn ông giận dữ, quát: "Tôi sẽ giúp ngài ấy bảo vệ thành Đức Lan."

"Địch Áo • Hi Nhi đã sớm không nhớ cậu rồi, cậu tội gì còn phải phí tâm cho anh ta như vậy?" Con người Gia Mậu nhíu lại, ánh mắt theo cái cổ trắng bị anh ta nắm chặt, sắc mặt cô gái cũng đã tái nhợt, nói: "Anh ta chỉ muốn giang sơn, không nhớ tới cậu đâu!"

"Không!" Kiệt Phu lắc đầu, đem khẩu súng trong tay đang chỉ vào trán Thất Dạ chỉ hướng vào Gia Mậu: "Mày tạm thời qua bên kia châm ngòi thổi gió đi!"

Gia Mậu lắc đầu một cái, lạnh nhạt nói: "Thừa nhận đi, cậu đã thất bại!"

"Tôi muốn giết cô ta!" Kiệt Phu thu hồi cánh tay, hòng súng nhắm ngay vào thái dương của Thất Dạ: "Chúng mày đã hại chết con gái của tao, vậy thì tao sẽ giết người phụ nữ này, để cô ta chôn theo!"

"Đừng!" Gia Mậu và Nam Tuyết Hiều đồng thời kêu lên một tiếng.

"Các người vốn là kẻ thù không đội trời chung, cứ nhiên có thể vì ích lợi mà làm con gái tôi chịu đựng oan uổng, tôi cũng sẽ không để cho các người như ý nguyện!" Đầu ngón tay Kiệt Phu chợt nắm tóc Thất Dạ, súng trong tay, nhắm ngay vị trí trái tim Thất Dạ đè xuống.

Ở mới vừa rồi cô thấy Gia Mậu nói Địch Áo • Hi Nhi không cần Kiệt Phu, Thất Dạ cũng đã hiểu tất cả. Vào lúc này, cảm thấy hòng súng cứng rắn chống đỡ trên tim mình, Thất Dạ không hề nghĩ ngợi, trực tiếp mở miệng kêu một tiếng: "Cha!"

Kiệt Phu sùng sột.

Ngay tại giờ khắc này, Gia Mậu và Nam Tuyết Hiều đồng loạt giơ súng, hướng khuỷu tay và cổ tay Kiệt Phu vận khẩu súng!

"Àm, âm——"

Hai tiếng giòn vang vang lên ở trong nhà, sau đó "Pằng" một tiếng, súng trong tay Kiệt Phu, cũng chạm đất!

Tuy rằng Thất Dạ là bởi vì anh ta áp chế nên hô hấp có chút nhanh, nhưng mà giờ phút này, phản ứng của cô vẫn là tương đối nhanh nhạy, trực tiếp nhấc đầu gối hướng lồng ngực Kiệt Phu dùng sức đá. Đối phương liền rên lên một tiếng, ngã xuống đất.

Nam Tuyết Hiều và Gia Mậu đã sớm chạy như bay đến, một người đá văng Kiệt Phu bên cạnh súng lụ rac, tên còn lại đem cô ôm vào trong lòng.

Cảm thấy cánh tay dán sau lưng có máu tươi sền sịch thấm ướt quần áo của mình, Thất Dạ vội vàng quay mặt sang, ánh mắt nhìn dọc theo Gia Mậu, chau mày, nói: "Gia Mậu, chúng tôi mau đi bệnh viện."

"Chờ." Bàn tay Gia Mậu cầm tay mềm của cô, nhỏ giọng nói: "Chúng ta còn có chuyện chưa giải quyết!"

"Bộ dạng hiện tại như ma quỷ của anh, còn có cái gì cần giải quyết?" Thất Dạ sợ máu của anh chảy tiếp, cả người có thể sẽ phé: "Mau đi xử lý vết thương trước."

"Yên tâm đi, anh không chết được." Gia Mậu cười nhẹ, lòng bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói: "Anh cam đoan với em!"

Anh lúc này, cũng bảo đảm!

Thất Dạ còn muốn nói chuyện, lại thấy Nam Tuyết Hiều cứ nhiên đứng ở một bên, âm thanh nhàn nhạt nói: "Xác thực, có một số việc cần phải giải quyết tốt hơn!"

"Anh muốn làm cái gì?" Mặc dù vừa nãy Nam Tuyết Hiều và Gia Mậu hợp tác tương đối ăn nhịp, nhưng giữa bọn họ vẫn còn lưu động loại cảm thù lẫn nhau, cảm giác đó không phải giả, Thất Dạ có thể mãnh liệt cảm giác thấy. Vì vậy, cô vội vã chặn trước mặt Gia Mậu, hướng về phía Nam Tuyết Hiều lắc đầu: "Hiện tại anh ấy đang bị trọng thương, anh không thể thắng không cần dùng võ!"

"Tiểu thiên sứ, chẳng lẽ em không nhìn thấy tôi thật ra thì cũng bị thương sao?" Rõ ràng trên người anh cũng chảy không ít máu, mà cô lại dường như hoàn toàn không nhìn thấy. Thất Dạ làm vậy, khiến trong lòng Nam Tuyết Hiều đắng chát, anh cười khổ nói: "Thật đúng là trừ anh ta ra, em cái gì cũng đều không nhìn thấy!"

"Giết anh ta!" Trên sân nhà, Kiệt Phu hung hăng trừng mắt với Gia Mậu, nói với Nam Tuyết Hiều: "Tập Lạc Nhi vì anh ta mới chết!"

"Không cần cậu nhắc nhở, tôi biết rõ!" Nam Tuyết Hiều 'hừ' lạnh một tiếng, nói: "Chỉ là cái chết của cô ấy, cậu cũng không trốn tránh được trách nhiệm!"

Ánh mắt Kiệt Phu buồn bã, tầm mắt không nhìn được nhìn về phía Thất Dạ. Người sau thấy cả người cũng nổi da gà lên, khóe miệng cô co quắp, thân thể dán chặt Gia Mậu.

Ánh mắt Nam Tuyết Hiều, theo gò má của Thất Dạ nhàn nhạt liếc qua, sau đó nhìn Gia Mậu, lạnh lùng nói: "Chúng ta sẽ dùng quy củ mới giải quyết, như thế nào?"

"Tôi không có ý kiến!" Bàn tay Gia Mậu nắm cổ tay Thất Dạ, bình tĩnh mở miệng: "Em đến bên kia ngồi một chút, anh lập tức dẫn em rời đi."

"Các anh muốn làm gì?" Đấy mắt anh mặc dù đầy dịu dàng, nói chuyện cũng đầy hứa hẹn. Nhưng, trực giác của Thất Dạ lại dâng lên một tia lo lắng ở trong lòng. Tim cô run lên, không muốn Gia Mậu buông mình ra, trở tay mình nắm chặt anh: "Gia Mậu, em khôn để cho hai anh làm càn."

Gia Mậu bật cười, nhàn nhạt nói: "Đây không phải là làm càn, bọn anh chỉ giải quyết chuyện giữa hai người đàn ông với nhau mà thôi!"

"Anh ——"

"Tiểu thiên sứ, em tránh ra, đạn không có mắt."

"Có ý gì?" Thất Dạ nghe vậy, trái tim chấn động, xoay người nhìn về phía Gia Mậu: "Cái gì gọi là đạn không có mắt?"

"Chúng tôi lấy cái chết tỷ thí." Gia Mậu cổ tay rung lên, đã đem cánh tay của mình kéo ra khỏi kẽ tay Thất Dạ. Ánh mắt của anh, dọc theo vị trí bên ghế sa lon liếc qua: "Em sang đó ngồi."

Đối với lời nói tỷ thí sống chết của bọn họ, Gia Mậu nói rõ ràng như vậy, Thất Dạ tự nhiên cũng hiểu. Anh, là muốn cùng Nam Tuyệt Hiêu hai người đứng ra một khoảng cách nhất định, sau đó tháo khẩu súng của mình ra, hai người bằng tốc độ nhanh nhất lấp ráp lại, người nào lắp súng xong trước thì người đó thắng, liền có thể bắn chết đối phương. Cứ như vậy, người kia thắng, liền có thể mang theo thắng lợi rời đi. Người thua, vĩnh viễn được mai táng dưới mặt đất!

Thời điểm Thất Dạ huấn luyện trước đây, đã từng làm loại diễn hùng như thế. May mà tốc độ của cô, từ trước đến giờ đều vô cùng lợi hại. Nhưng mà lúc bọn họ làm mẫu huấn luyện, đều dùng đạn giả. Hôm nay, bọn họ dùng súng thật tỷ thí. Ngộ nhờ có bất trắc, hai người bọn họ có thể cũng bỏ mạng.

Đàn ông chính là kẻ điên, thích dùng phương pháp như vậy để phân biệt thắng bại!

Tình nguyện chảy máu hy sinh, cũng không nguyện ý nở nụ cười xóa bỏ hận thù!

"Các anh điên rồi sao?" Thất Dạ giận dữ mắng mỏ, vừa muốn níu lấy cánh tay Gia Mậu kéo anh rời đi, lại nghe Nam Tuyệt Hiêu trầm thấp kêu một tiếng: "Vưu Đức!"

Một giây kế tiếp, Vưu Đức liền từ sau cửa phòng lách mình đi ra, lòng bàn tay túm chặt tay thon của Thất Dạ, đem cô nắm về hướng ghế sa lon.

Thất Dạ thậm chí còn chưa lấy lại tinh thần từ trong kinh ngạc!

"Gia Mậu, bờ vai của anh bị thương, nhất định sẽ ảnh hưởng tốc độ, không cần so với anh ta!" Thất Dạ hung hăng tròn mắt nhìn Nam Tuyệt Hiêu, cả giận nói: "Khốn kiếp, anh không phải người, anh đem người phụ nữ mình thích giết chết coi như xong, tại sao còn phải cần Gia Mậu không thả? Tạp Lạc Nhi thích Gia Mậu cũng không phải là chuyện anh ấy có thể kiểm soát, chính anh không chiếm được người phụ nữ mình yêu, tại sao cố tình muốn người cô ấy yêu bị thương tổn đây? Nam Tuyệt Hiêu, anh ——"

Hai người kia tựa như không nghe thấy cô nói, cùng nhau bắt đầu động tác dỡ súng.

Thất Dạ muốn từ áp chế của Vưu Đức thoát ra để ngăn cản bọn họ, đáng tiếc Vưu Đức không buông tay. Cô không khỏi giận dữ, ngẩng mặt lên nhìn anh ta: "MD, chủ tử của anh có thể sẽ chết, anh cứ nhìn không nhúc nhích vậy à?"

"Nam tiểu thư, chuyện chung quy cuối cùng cũng phải giải quyết, để cho bọn họ tự mình xử lý đi!" Ánh mắt Vưu Đức hiện lên bi thương, nói: "Hơn nữa, Thiếu chủ của chúng tôi cũng không giống như trong tưởng tượng của Nam tiểu thư đâu."

"Không phải như vậy, còn có thể như thế nào?" Thất Dạ oán hận trừng anh ta: "Tên khốn, buông tôi ra!"

Vưu Đức chỉ lắc đầu.

Đầu kia, Gia Mậu và Nam Tuyệt Hiêu đã bắt đầu lắp súng. Chỉ cần chờ súng lắp xong, một người trong đó tất nhiên sẽ bị thương vong.

Thất Dạ chỉ cảm thấy hô hấp của mình cũng dừng lại, cả khuôn mặt đều đã tái mét. Cô muốn dùng lực đẩy Vưu Đức ra, xông về phía trước, đáng tiếc sức lực của đối phương lại rất lớn, cho dù cô cố gắng thế nào, thủy chung đều có thể giam cầm cô.

"Không ——" Nhìn động tác của hai người kia cơ hồ rất nhanh giống nhau, đã lắp đạn lên cò, lòng của Thất Dạ, cơ hồ nhảy dựng lên.

Một giây kế tiếp, hai người cùng giờ súng trong tay lên nhắm ngay đối phương.

Chỉ là, kỳ quái, ai cũng không nổ súng.

Thất Dạ nhướng mày, một cử động cũng không dám, cứ như vậy, ngơ ngác nhìn bọn họ.

Hai người kia, cũng là nhìn chăm chú vào nhau như vậy, nhưng không có bất kỳ động tác gì.

Chỉ là, toàn bộ, đều bị một tiếng "Pằng" âm thanh của tiếng súng, xảy ra biến hóa kỳ lạ.

Nhìn hai người đàn ông này, mỗi người đều lui về sau nửa bước, lòng của Thất Dạ, kéo căng.

Vưu Đức đã sớm buông lỏng Thất Dạ, rút súng hướng Kiệt Phu nằm trên mặt đất nả vài phát!

Trong nháy mắt, cả người Kiệt Phu cũng nhuộm hồng.

"Thiếu chủ ——"

"Gia Mậu."

Vưu Đức và Thất Dạ chia ra xông về phía hai người đàn ông, đem bọn họ đỡ lấy.

Bọn họ rõ ràng không nổ súng, lại bị Kiệt Phu một mũi tên hạ hai chim, thật nực cười ——

Bọn họ quá mức tự tin vì mình, cho là cả hai cùng thắng, cũng không biết, bọn họ thật ra thì cũng thua thất bại thảm hại!

"Gia Mậu." Thất Dạ ôm chặt người đàn ông trong ngực, hốc mắt bỗng chốc đỏ lên: "Cái người này ,tên đàn ông!"

"Chúng tôi đều đã. Cần một phát súng." Thanh âm của người đàn ông, rất vững vàng, giống như phát súng kia, đối với anh cũng không tạo thành vết thương trí mạng. Chỉ là, trên người anh vốn đã bị súng bắn, máu chảy rất nhiều. Hôm nay, phát súng kia cơ hồ xuyên thấu trái tim của cô, quả thật chính là họa vô đơn chí!

"Tại sao?" Thất Dạ đem anh ôm chặt, cắn môi dưới, dùng sức lung lay anh: "Tại sao?"

"Sau khi anh ta nổ súng xong, sẽ thả em ra."

"Anh ta có buông tôi ra hay không, mắc mớ gì tới anh?"

"Anh không muốn em đi cùng anh ta."

"Tôi lại không nói qua sẽ đi cùng anh ta, khốn kiếp!" Thất Dạ đưa tay nắm chặt thành quyền, hướng lồng ngực của anh dùng sức đập một cái.

Gia Mậu rên lên một tiếng, lông mi dày nháy một cái, ánh mắt so với bé gái còn đẹp hơn, liền từ từ khép lại.

Nhìn cánh tay của anh chậm rãi rũ xuống, thân thể cứng đờ Thất Dạ.

"Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc." Một hồi bước chân của "Con đế mền" truyền đến, người khác trầm thấp kêu lên: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"MD, hai phút so với vũ trụ còn lâu như vậy?" Thất Dạ ngẩng đầu lên, hướng về phía Đồ Bang • Bồ Lỗ Khắc nổi giận mắg: "Có bác sỹ không, mau cứu anh ấy."

"Tiểu thư Nam Hi, cô tránh ra trước." Đồ Bang cấp tốc ngồi xổm người xuống, đưa tay hướng vị trí lỗ mũi của Gia Mậu dò xét, sau đó liền giật vạt áo của Gia Mậu ra, lòng bàn tay áp lên vị trí lồng ngực của anh bắt đầu ép xuống.

"Anh ấy không sao chứ?" Thất Dạ ngơ ngác nhìn anh ta.

Có lẽ cô cơ hồ đã không thấy được lồng ngực Gia Mậu không có phập phồng ——

Này đại biểu, hơi thở của anh đã dứt.

Ánh mắt Thất Dạ vẫn nhìn chằm chằm anh, cho đến khi nghe thấy Vưu Đức bên cạnh hét to một tiếng "Thiếu chủ", thân thể của cô cương cứng hơn, xoay qua nhìn về phía Nam Tuyệt Hiêu.

Người đàn ông kia, hai mắt đóng chặt, trương đối an tĩnh, hình như. Cũng mất hơi thở.

"Tránh ra!" Người nào đó đẩy cánh tay Vưu Đức ra, nhanh chóng vươn tay hướng vị trí vết thương của Nam Tuyệt Hiêu, dùng sức vỗ xuống.

Vốn là không còn một chút sinh tồn, người đàn ông kia cư nhiên nhẹ nhàng "Hừ" một tiếng.

"Cho tôi kim châm!" Người đàn ông quay mặt sang, hướng về phía cô gái cùng tới nói. Người sau vội vàng mở trong ba lô rút ra một cây kim châm, nhúng vào thuốc nước rồi đưa cho anh ta.

Mã Đình châm vào người Nam Tuyệt Hiêu, sau đó giống như bên kia, ép xuống với Nam Tuyệt Hiêu.

Chỉ trong thời gian ngắn, liền thấy lông mày và lông mi người đàn ông hơi hơi run run run.

Nhìn anh ta hình như có dấu hiệu thức tỉnh, Thất Dạ không để ý nữa, ánh mắt dọc theo Gia Mậu nghiêng mắt nhìn qua. Nhưng không biết khi nào, người nọ thể nhưng đã mở mắt, con ngươi sâu kín nhìn cô. Cảm giác kia, giống như là bị người khác nhìn trộm, cô bị sợ đến hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngã ngửa trên mặt đất.

"Mang cáng tời, đưa bọn họ đi bệnh viện!" Đỗ Bang ở bên cạnh chỉ huy.

Bọn lính lập tức đi tời, đem bọn họ chia ra, đặt lên cáng.

Thất Dạ nhìn bọn họ hình như đã tỉnh táo lại, rốt cuộc thật dài.

"Đi thôi!" Đỗ Bang bảo bọn lính đem hai người nhấc lên.

Mã Đình đi theo đám bọn họ, nhanh chóng rời đi.

Thất Dạ lại suýt chút nữa không đứng nổi, may mà Vuư Đức kéo cô lên.

"Vuư Đức." Thời khắc đi tời cửa, Thất Dạ quay mặt sang, ánh mắt sâu kín nhìn Vuư Đức một cái, nói: "Tại sao bọn họ muốn hai bên không rời đi cùng đường?"

"Đạo Bất Đồng, Bất Tương Vi Mưu. Chuyện của bọn họ, hai bên đã thỏa thuận xong rồi."

Cho nên, phải làm lựa chọn, là cô?

Chân mày Thất Dạ nhíu chặt lại.

"Nam tiểu thư." Ánh mắt Vuư Đức trực tiếp ngưng mắt nhìn cô, nói: "Bọn họ đều vì cô mới làm chuyện này, cô nên suy nghĩ thật kỹ."

"Bất luận như thế nào, tôi cũng sẽ không lựa chọn một người tự tay sát hại người phụ nữ sát của mình."

"Nam tiểu thư, tôi nói rồi, chuyện không phải như vậy." Xon mắt Vuư Đức chăm chú mà nhìn chăm chăm vào cô: "Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc vì cô làm rất nhiều chuyện, vì cô suýt chút nữa mất mạng ở nơi này. Nhưng mà, Thiếu chủ của chúng tôi cũng ập ù tâm tình như vậy. Anh ấy xác thực là cùng Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc có thể nói là rõ ràng, chỉ là. Cũng không bao gồm cô. Còn có."

Anh ta dừng một chút, mới nói: "Chuyện này Thiếu chủ không để cho tôi nói, nhưng tôi cảm thấy tôi nên nói rõ ràng. Thiếu chủ của chúng tôi cũng không tự tay sát hại tiểu thư Tật Lạc Nhi, anh ấy vẫn luôn rất thích cô ấy, làm sao có thể sẽ bỏ được mà giết cô ấy chứ. Lúc ấy. Là tiểu thư Tật Lạc Nhi chính mình dùng độc được trong thành Đức Lan. Độc phát tác, không có cách nào xoay chuyển, xin Thiếu chủ chúng tôi động thủ. Thiếu chủ của chúng tôi lúc ấy căn bản không có biện pháp xuống tay, cô ấy liền tự sát."

Nghe lời nói của Vuư Đức, trong đầu Thất Dạ run lên, kinh ngạc nhìn anh ta: "Là thật?"

"Thiên chân vạn xác!"

Anh ta dứt lời, liền đi theo hướng Nam Tuyệt Hiêu rời đi.

Lòng của Thất Dạ, từng trận co quắp.

Nam Tuyệt Hiêu, anh chưa từng làm chuyện đó, tại sao còn thừa nhận chứ? Anh. Thật ra là một người nặng tình nghĩa như vậy, muốn chịu đựng phát súng của Gia Mậu, có phải hay không bởi vì, anh cảm thấy không bảo vệ được Tật Lạc Nhi• Hi Nhĩ mà đau lòng?

Mà Gia Mậu, anh chịu đựng phát súng kia, là vì còn muốn công đạo cho Tật Lạc Nhi• Hi Nhĩ sao?

Hai người các anh, đều muốn bỏ quá khứ xuống, lần nữa bắt đầu, đúng không?

Chỉ là, vì sao phải đem lựa chọn này giao cho tôi để làm ra quyết định sau cùng đây?

Tôi, nên làm thế nào cho phải?

Con mắt khép lại, hồi tưởng lại những gì vừa mới xảy ra, hai tay Thất Dạ rũ xuống bên chân bỗng chốc nắm chặt. Cô dùng sức hít sâu, khỏe miệng nhàn nhạt hiện ra đường cong.

Các anh đều đã nguyện ý dùng cảm đối mặt với tình cảm của mình, như vậy. Tôi cũng nên cố gắng một chút! Cho dù kết quả cuối cùng là như thế nào, cho dù tôi lựa chọn đoạn cảm tình này có thủy chung hay không, ít nhất, tôi đã thử qua, vậy là đủ rồi!

Cô nâng cằm lên, sau khi hạ quyết tâm, lựa chọn một phương hướng, sai bước rời đi.

.....

Bệnh viện.

Ngay cả thương thế nghiêm trọng, thậm chí thiếu chút nữa con sóc tắt thở, nhưng ở bệnh viện chấn bệnh, người đàn ông lại muốn cầu kiến Thất Dạ.

Thất Dạ không cự tuyệt, cất bước đi vào.

Người nọ nhìn cô, môi mông nhàn nhạt nhấp, nói: "Nghe nói, Vuư Đức để cho em làm lựa chọn."

"Ừ." Thất Dạ gật đầu.

Người đàn ông đem lòng bàn tay đưa tới trước mặt cô.

Thất Dạ chớp chớp con mắt, nâng lông mày và lông mi, nhìn đáy mắt anh di động chút ánh sáng, nhẹ nhàng khẽ cắn môi dưới, cất bước đi đến gần anh.

Người đàn ông nắm tay thon của cô, đặt vào bên môi của mình, hạ xuống nụ hôn thành kính: "Nam Thất Dạ, anh muốn cảm ơn em đã chọn anh."

Thanh âm khàn khàn này, khẽ run, giống như anh, cả đời mong đợi.

Hoàng cung.

Gió đêm hiu hiu, không biết làm mát trái tim bao nhiêu người.

Tường đỏ ngói xanh, ngọc lưu ly, lấp lánh toàn bộ thế giới. Gió nhẹ thổi qua bệ cửa sổ, ánh sáng tràn ngập bên trong phòng, tấm vải mềm nhẹ bị lay động, bay lên độ cong, tựa như gợn sóng trên mặt biển, tầng tầng trầm bổng, có một loại hơi thở làm người ta mê cảm.

Nhưng kia cũng không đại biểu cho tâm tình của người đang thường thức trên giường.

Thân thể vô cùng mệt mỏi, đến nỗi trên khuôn mặt tinh mỹ của người đàn ông hiện lên tàn bạo. Anh có một khuôn mặt xinh đẹp, thế nhưng lúc này bởi vì mặt mày rối rắm, sắc mặt tái nhợt mà lộ ra mấy phần chán nản. Anh vốn là một người vô cùng ác độc – tàn nhẫn, bây giờ lại không có tức giận.

Khi một người từ vị trí cao cao tại thượng rơi xuống nơi giống như địa ngục trần gian, há có thể hăng hái nữa?

Cánh tay dài bỗng chốc đập vào vị trí hông của anh, đem thân thể anh lui về phía sau, làm anh ngã vào trong một lồng ngực nở nang.

Người đàn ông nhướng mày, kháng cự co rúc bả vai, liền thò tay muốn đẩy đối phương ra, sau khi nghe thấy tiếng nói truyền đến từ sau lưng, thân thể cứng ngắc.

"Em nguyện ý trở thành hoàng tử cao cao tại thượng ngày xưa, hay là trở thành vật giam cầm của tôi hả?"

Lời nói đơn giản, như là vì cái chết của anh!

Người đàn ông cắn răng, đôi tay đều đặt ở vị trí giường hẹp, liều mạng nắm thành nắm đấm.

"Phí Nhĩ Lạc." Môi mông dọc theo gáy anh nhẹ nhàng hôn, tiếng nói người đàn ông khàn khàn lạnh trầm, lộ ra một tia tàn nhẫn – hung ác chuyên thuộc về anh: "Phục tùng tôi đi!"

"Trời đã sáng, lại đi nằm mơ đi!" Phí Nhĩ Lạc cười lạnh, lông mi dày rủ xuống, thanh âm đầy lo lắng.

"Mới vừa rồi ——"

"Tát Khắc Tôn, anh giết tôi đi!" Phí Nhĩ Lạc cắt đứt lời của anh, thanh âm dẫn theo từng tia run rẩy.

Anh thua trận đánh cuộc này, hơn nữa còn thua thật thảm hại, chỉ sợ lui về phía sau, không còn cơ hội trở mình.

Là anh cẩn thận quá mức, rõ ràng trên tay có được lá bài chủ chốt cũng không biết dùng, tạo nên xa cách của bọn họ, thế giới của anh, từ đó về sau. . . .
. . . Cả vương quốc Lạp Ma, không có địa vị cho anh - Phí Nhĩ Lạc • Y • An Đức Liệt. Nếu như anh có thể chết như vậy còn chưa tính, chỉ sợ sau khi anh chết, còn bị vạn dân nhạo báng. Ngã xuống thảm hại.

Nguyên nhân. Dĩ nhiên là Tát Khắc Tôn nắm trong tay đoạn hình ảnh về bọn anh của sấu triều miên rồi!

Chết chẳng hề sợ hãi, nhưng anh lại chết không được. Phương pháp người đàn ông này giày vò, so với anh lợi hại hơn mấy ngàn vạn lần. Điều này cũng chính là nguyên nhân, anh ta hợp tác với Gia Mậu và Tư Á. Anh ta có thể nhịn, nói được là làm được!

Anh ta muốn người canh ba chết, người khác liền không sống tới canh năm! Anh ta muốn làm cho người đó sống, Diêm Vương cũng không lấy đi được.

Không phải anh không thử qua, trước đó anh đã chèn ép tự sát, nhưng lại thất bại. Mà đổi lại, cũng là anh ta tàn nhẫn đối đãi.

Thân thể, lãng nhục tinh thần tính là cái gì, người đàn ông này có bản lĩnh làm cho người ta muốn sống không được, muốn chết không xong! Cuối cùng đưa đến anh, cũng không thể làm ra bất kỳ quyết định nào.

Ngay cả giờ phút này, anh quật cường như cũ, không muốn khuất phục dù là một chút, nhưng vẫn không có biện pháp chống lại.

Chỉ có thể yên lặng duy trì đáng vẻ kiêu ngạo còn sót lại cuối cùng này thôi.

"Giữa tất cả mọi người, tôi chỉ giữ lại cậu." Mạnh mẽ xoay gương mặt tuần mỵ của anh qua, khi ánh mắt đụng nhau, trên khuôn mặt tuần mỵ của Tát Khắc Tôn, có khí thế nghiêm nghị cao cao tại thượng: "Nếu như cậu còn cố chấp, tôi sẽ làm cho cậu sau này không còn là Phí Nhĩ Lạc • Y • An Đức Liệt."

"Hiện tại tôi vốn đã không phải rồi!" Phí Nhĩ Lạc cười lạnh: "Anh muốn chém. Muốn dóc thịt, làm tôi sáng khoái!"

"Cậu biết rõ, tôi không nỡ." Đầu ngón tay từ trên gương mặt tuần tú của anh ta khẽ vuốt qua, con mắt sắc của người đàn ông sâu xa, không để cho anh ta có bất kỳ động tác cự tuyệt, đầu ngón tay Tát Khắc Tôn dùng sức siết chặt cằm của anh ta, thanh âm tự nhiên đậm bạc, nói: "Thật vất vả tôi mới có được cậu, nhất định sẽ làm cho cậu nhất định sẽ làm cho cậu cùng tôi hưởng thụ non sông này!"

Đôi mắt một tiếng cười nhạo của Phí Nhĩ Lạc.

Tát Khắc Tôn nhấp môi, con ngươi hẹp dài màu nâu sẫm, khẽ híp một cái, khoe miệng hiện ra nụ cười lạnh lùng: "Tôi nghe nói, Tắc Tây Lợi Á • Ngõa La Luân đang có thai rồi. Tôi, sẽ lấy cô ấy làm vợ!"

"Vô si!" Cô gái kia, là vị hôn thê của anh, Tát Khắc Tôn cư nhiên ác bá như thế, chuyện này làm cho sâu trong nội tâm Phí Nhĩ Lạc tràn đầy oán hận: "Tát Khắc Tôn, anh nhất định sẽ xuống Địa Ngục ."

Tát Khắc Tôn đối với lời nguyên rủa của anh, hoàn toàn thờ ơ, ngược lại cười đến lạnh nhạt, thanh âm chậm chạp, nhỏ nhẹ thoát ra từ môi mỏng: "Tôi không vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục đây?"

Đúng vậy, anh ta không vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục đây?

Cả đời này, bọn họ nhất định, đều không thể thoát đi!

.....

"Vưu Đức, đi thôi."

Nghe người đàn ông bình tĩnh phân phó, mây rậm của Vưu Đức nhú lại, nhỏ giọng nói: "Chủ tử, anh thật sự quyết định muốn rời khỏi, không hề."

"Ừ." Không đợi câu hỏi của cậu ta nói ra hết, Nam Tuyết Hiêu liền cắt đứt lời của cậu ta.

"Dạ!" Nhìn người đàn ông sắc mặt lạnh lùng, tựa như có lẽ đã quyết ý làm như vậy, Vưu Đức chỉ đành gật đầu, cánh tay vung lên, ý bảo máy bay cất cánh.

Từ đáy lòng anh vẫn luôn cho là, Nam Tuyết Hiêu sẽ không cam lòng cứ như vậy rời khỏi cô gái coi như sinh mệnh kia. Dù sao, trước đó anh vẫn luôn hi vọng, có thể dẫn cô trở về Đỗ thành Lợi Á, nhưng cuối cùng, anh cũng không làm như vậy.

"Có phải cậu rất muốn hỏi tại sao hay không?" Nam Tuyết Hiêu đột nhiên mở miệng hỏi.

Vưu Đức sững sờ, không có nghĩ đến anh sẽ nói như vậy.

Nam Tuyết Hiêu, con mắt sắc thanh u liếc xéo cậu ta, lạnh nhạt nói: "Cô ấy không còn là cô ấy!"

Trước đây, biết rõ cô ấy không phải, anh vẫn luôn cho rằng, chỉ cần anh nguyện ý thay đổi, cô sẽ phải, nhưng cuối cùng, không phải người kia liền thủy chung không phải. Ngay cả đối với cô có một phần nhớ nhung, nhưng anh lại vô cùng hiểu, cô gái này, so sánh với cô gái kia, không biết quật cường - lợi hại hơn gấp bao nhiêu lần.

Tín niệm cô, không bao giờ sửa đổi!

Nghe lời của anh, Vưu Đức gật đầu một cái, nói: "Chủ tử, tôi hiểu."

"Ừ." Con mắt sắc của Nam Tuyết Hiêu ngưng tụ, con mắt khép lại.

Vưu Đức không dám quấy rầy anh.

Chủ tử nếu muốn quyết định đoạt Nam Thất Dạ, cũng không phải là không có khả năng. Chỉ là. Anh hình như, thật sự bỏ qua.

Hoặc là, một ngày nào đó trong tương lai, anh máu nóng dâng lên đột nhiên muốn đoạt lại. Nhưng đó cũng là việc của sau này, hiện tại, ai có thể dự liệu được. Không biết, đến lúc đó sẽ lại có một cuộc gió tanh mưa máu nữa hay không.

Dù sao hoàng thành Lạp Ma hôm nay, xem ra gió êm sóng lặng, thật ra thì không biết ẩn giấu bao nhiêu song to gió lớn!

Nơi nào có người, liền có đấu tranh.

Vĩnh viễn đều không thể đề nén lại.

.....

Nửa năm sau.

Nhìn bước chân cô gái từ bậc thang bước xuống, người đàn ông hơi nghiêng người, bàn tay đưa tới trước mặt cô.

Cô gái đem tay nhỏ bé mảnh khảnh đặt vào bàn tay của anh, mặc cho anh bao bọc lại.

Người đàn ông hộ tống cô lên xe.

Đối với người đàn ông không hỏi thăm cô về tình hình trong cung kia, mi tâm Thiên Đại nhẹ chau lại. Sau khi lên xe, cô khẽ cắn môi dưới, nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Tur Á, Tắc Tây Lợi Á, cô ấy rất muốn nhà."

"Trở thành Vương Hậu, tự cô ấy lựa chọn." Trên mặt Tur Á cũng không có biểu tình gì, thanh âm càng thêm bình tĩnh, giống như chuyện của cô gái kia, không có liên quan đến anh.

"Tur Á, dù là như vậy, nhưng Tắc Tây Lợi Á cũng là em gái anh, nếu như cô ấy trôi qua không vui vẻ, anh nên ——"

"Thiên Đại, chuyện của cô ấy, là cô ấy tự mình lựa chọn. Thời điểm cô ấy làm ra chuyện này, đã biết cả đời mình phải đối mặt với cái gì. Huống chi." Tur Á, con mắt sắc âm trầm chìm xuống, lạnh nhạt nói: "Cô ấy sẽ phải lập tức sinh hạ tiểu Vương Tử, vì toàn bộ gia tộc Ngõa La Luân, cô ấy sẽ không rời khỏi Vương Cung."

Nghĩ đến cô cả đời sống trong vương cung lạnh lẽo, lại không chiếm được chút lòng thương của người người đàn ông, trong lòng Thiên Đại khó chịu.

Người đàn ông quay mặt sang nhìn cô, khẽ ôm cô vào trong ngực, nhỏ giọng nói: "Thiên Đại, mỗi người sống, đều có lựa chọn của riêng mình. Nếu như có thể để cho mình hạnh phúc, sẽ không có người nguyện ý làm mình khổ cực. Nhưng hạnh phúc cũng không phải tất nhiên, có người cả đời vội vã, chúng ta chỉ có thể nắm chắc hiện tại mà thôi!"

Thiên Đại nghe vậy, giương mắt nhìn anh, liếc thấy trong mi mắt người đàn ông trời lên li ti ánh sáng, không tự chủ được gạt đầu.

Lòng bàn tay, không tự chủ được, dọc theo cái bụng khẽ vuốt.

Bọn họ có thể nắm chắc, xác thực chỉ có hiện tại.

Sau này, thậm chí ân oán dây dưa đời kế tiếp, ai cũng không có cách nào đoán trước.

"Tur Á." Cô đem khuôn mặt nhỏ nhắn hướng vào lòng ngực người đàn ông, thanh âm êm dịu - dịu dàng: "Anh nói, hiện tại, Thất Dạ và Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc, có phải cũng giống như chúng ta hay không, mở rộng trái tim, cảm thấy hạnh phúc?"

"Đó là chuyện của bọn họ, chúng ta không nên phiền não." Tur Á cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái xuống đầu lông mày của cô, nhẹ giọng nói: "Chỉ là, anh chỉ biết một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Bọn họ chống cự lẫn nhau, hấp dẫn lẫn nhau."

.....

Biết tiểu thư Nam Thất Dạ và Gia Mậu • Dương • Thượng tướng A Nhĩ Bá Đặc đại nhân vì sao vẫn không ra được sao? Bởi vì bọn họ. Bên ngoài vui đùa!

Ngày nào đó, vẫn bận đến không dừng chân lại, Năm mẹ ruột thật sự quá mệt mỏi, vì vậy bắt đầu đi vào cõi thần tiên. Ai, trong lúc vô tình, đụng phải chân bọn họ. Năm mẹ ruột cảm thấy nhàm chán, liền theo chân bọn họ chơi một trò chơi vẫn đáp nhỏ. Hắc hắc, tên gì nhỉ? (ác ý đi ngang qua?)

Về nếu như. . .

Nếu như đây không phải là một cuộc gặp mệnh trung chú định, có phải cô sẽ yêu những người khác hay không?

Thất Dạ (mê mang): có thể.

Gia Mậu (xụ mặt xuống): Em dám nhiều lời một chữ thử xem! ! !

Nếu như có người khác cho cô lựa chọn có muốn yêu nhau hay không, sẽ suy tính thế nào?

Thất Dạ (hai mắt tỏa sáng): đề nghị này thật được.

Gia Mậu (cả khuôn mặt đầy vạch đen): sẽ không!

Nếu như đối phương yêu cầu xxoo. ?

Thất Dạ (đỏ mặt): nhìn tâm trạng.

Gia Mậu (vẻ mặt tươi cười): lập tức hành động!

Nếu như bản thân muốn cùng đối phương xxoo.

Thất Dạ (lắc đầu): không muốn. (bởi vì, người kia có thể sẽ giết chết cô!)

Gia Mậu (cả người kích động): bắt chấp tất cả, bỏ nhào về phía trước!

Nếu như đối phương không thương mình.

Thất Dạ (nháy mắt): tìm người khác tới yêu chứ sao.

Gia Mậu (mặt dương dương hả hê): cô ấy yêu, vĩnh viễn chỉ có thể là tôi!

Nếu như đối phương muốn tự do.

Thất Dạ (suy tư hai giây): cho anh.

Gia Mậu (cười lạnh): đời đời kiếp kiếp em đều là của tôi!

Nếu như.

Thất Dạ (bộ mặt mệt mỏi): đáp thật mệt mỏi.

Gia Mậu (hai mắt u ám): cô hỏi hết chưa?

Năm mẹ ruột (uất ức): tôi có thể nói không xong sao?

Gia Mậu (vùng tay lên): Cô nói đi! .

Năm mẹ ruột (lòng có ưu tư): Tôi dám nói một chữ không sao? Ủ, cho nên, cứ như vậy, toàn bộ xong rồi.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Thượng Tướng Tà Ác, Hôn Nhệ Nhàng Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.